CÂND ARMELE VORBESC...

CRISTIAN NEGREA

thriller politico-militar

Cristian Negrea

CÂND ARMELE VORBESC...

Colecția tehno-thriller

Coperta: Lucian Mareş
Editor: Editura Marist

Adresa:
str. Mihail Sadoveanu nr. 13
Baia Mare, jud. Maramureş
cod. 430136
Tel.:
0262/219421; 0723/570248
E-mail:
EdituraMarist@gmail.com
NegreaCristian@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NEGREA, CRISTIAN
Când Armele vorbesc / Cristian Negrea. - Baia Mare : Marist, 2006
ISBN (10) 973-8935-27-X; ISBN (13) 978-973-8935-27-3

821.135.1.-31

I

Marți, 25.05.2010, ora 19.30
Marea Mediterană, Strâmtoarea Otranto

Etrava portavionului USS *John C. Stennis*, nava amiral a Flotei a VI-a a SUA în Marea Mediterană, despica furioasă apele înspumate ale Adriaticii urmând noul curs spre sud-sud-est. Cursul inițial, ca și ordinul de marș al flotei, au fost schimbate de către amiralului Jackson în urma devansării exercițiilor navale comune din Marea Neagră între Flota a VI-a a SUA și marina română. Amiralul George T. Jackson își fuma pipa gânditor pe puntea de comandă, verificând traseul introdus în computerul navei de către ofițerul navigator. Din când în când privea afară spre cele două distrugătoare de escortă vizibile la babord, urmând o traiectorie paralelă cu a portavionului, corpul lor strălucind palid în lumina asfințitului.

Amiralul era un bărbat trecut de cincizeci de ani, înalt, osos, cu pielea arsă de soare și cu acea distincție pe care anii nu o pot decât accentua pe fruntea unui ofițer de carieră din marina americană. Cu privire la carieră, puțini ofițeri din marina SUA se puteau lăuda cu un trecut la datorie comparabil cu cel

al lui George Tenesee Jackson. Fost comandant de navă cu un stagiu îndelung în Marea Chinei de Sud, a petrecut Războiul Rece şi primii ani de după acesta supraveghiind ambiţiile Chinei de a deveni o putere majoră în zonă, putere care ar fi putut duce la o escaladare a tensiunii între aceasta şi vecinii ei, în special Taiwanul, pentru care orice creştere a puterii chineze se transforma într-o ameninţare directă la adresa securitaţii şi integritaţii sale.

A fost transferat la Flota din Mediterana cu puţin timp înaintea intervenţiei americane din 1999 în Iugoslavia, unde a supravegheat lansările rachetelor Tomahawk şi a avioanelor F-16 si F-17 de pe portavioanele Flotei a VI-a alături de cele de la baza Aviano din Italia, precum şi de cele ale NATO, care bombardaseră maşina de război a lui Slobodan Miloşevici. Alături de ei au participat şi bombardierele strategice B-2 şi F-117 decolate de la baza Andrews din SUA. Tot atunci s-a întâmplat ca un bombardier invizibil F-117 să fie doborât de către antiaeriana iugoslavă, pilotul fiind salvat de către elicoptere decolate din Macedonia în acest scop. Pentru prima oară un avion invizibil era pierdut în misiune de luptă, avion ce fusese folosit cu atâta succes în timpul Războiului din Golf din 1991 împotriva lui Saddam Hussein.

În scurtă vreme George T. Jackson a ajuns de la comanda distrugătorului USS *Spruance* la comanda unui portavion, apoi a preluat conducerea unei întregi flote, a VI-a, moment în care a şi fost avansat amiral spre bucuria celor doi fii care l-au urmat în cariera militară. Fiul cel mare, William, a ajuns locotenent cu şanse reale de a deveni comandant de submarin, pe când fiul cel mic a intrat în trupele SEALS. Mândria lui, deşi nu o recunoaşte faţă de nimeni, rămâne băiatul cel mic, Robert, care îi moştenise multe din trăsăturile care l-au făcut pe amiralul George T. Jackson ceea ce este. Una din aceste trăsături, pe

care public o dezaproba, deşi în sinea lui o considera o calitate, era încăpăţânarea, aceeaşi încăpăţânare care l-a facut pe Bobby Jackson să intre în trupele SEALS în ciuda opoziţiei familiei care l-ar fi vrut ofiţer de comandă la bordul unei nave de război a Statelor Unite, nu membru al unei trupe de comando a infanteriei marine, e drept totuşi, mândria acesteia. Dar Bob a trecut peste opoziţia şi reprobiul familiei şi al prietenilor suspuşi ai acesteia şi şi-a urmat ceea ce el denumea "destinul", sau "karma", cum îi mai spunea după citirea unor cărţi de filozofie orientală. Unchiul său după mamă, vărul primar al doamnei Eleanor Jackson, ofiţer de stat major la Pentagon, strâmbă din nas şi mormăi dezaprobator la aflarea deciziei nepotului preferat, apoi îl luă pe George de după umăr, zicându-i discret:

– Recunoaşte, George, că ai în familie unul din puţinii oameni despre care poţi spune că e mai încăpăţânat ca tine! Şi asta fără ca puştiul să cunoască pe de-a întregul cât de căpos poate fii tatăl său!

Această afirmaţie a atras privirea încărcată de reproş a doamnei Eleanor Jackson care, aşa cum îi stă bine unei adevărate fiice a Sudului, îşi mustră vărul pentru vorbele nepotrivite la adresa soţului său, chiar dacă şi ea regreta de multe ori încăpăţânarea acestuia şi ştia foarte bine la ce se referea vărul ei când spunea aceste cuvinte. De mai multe ori i s-a propus soţului ei retragerea din serviciul activ şi o slujbă călduţă la Pentagon, în cadrul Statului Major. Cu o astfel de slujbă ar fi putut să fie mai multă vreme împreună şi ea n-ar mai fi avut luni de zile grija soţului plecat peste mări. Totuşi, amiralul Jackson justifica refuzul repetat al angajării într-o slujbă de birou prin faptul că încă era destul de tânăr să mai poată conduce o flotă, iar la grijile soţiei sale răspundea că nava sa amiral este mai sigură decât Pentagonul, mai ales după atacurile teroriste din 11 septembrie 2001, atunci când una din ţintele lovite fusese

chiar această clădire.

Amiralul George T. Jackson îşi îndreptă spinarea trecându-şi mâna prin părul cărunt. Apoi cu gesturi sigure îşi scutură pipa, după care îşi căută în buzunar punga cu tutun. Obiceiul de a fuma pipă îl deprinsese în tinerețe cînd trebuia să fumezi pipă ca să pari, în ciuda vârstei, un bătrân lup de mare desprins din romanele lui Herman Melville, deşi nu aparențele erau cele mai importante aspecte. În scurtă vreme a învățat că ceea ce contează cu adevarat nu este ceea ce pari, ci ceea ce eşti sau, de multe ori, ceea ce vrei să devii. Dar obiceiul pipei i-a rămas ca o amintire din acele vremuri când credea, ca orice tânar de vârsta lui, că poate schimba lumea. Dar lumea nu se lăsa schimbată uşor, mai ales când eşti supus rigorii şi ierarhiei militare ale celei mai puternice armate de pe glob.

După ce îşi scutură cu grijă pipa în scrumieră, se îndreptă spre ieşire, lăsând în urma lui un miros inconfundabil de tutun aromat. Ieşi pe uşa cabinei de comandă făcându-i pe doi dintre tinerii ofițeri de la console să-şi privească ceasurile şi să zâmbească cu subînțeles. Ofițerul de punte, aflat la mijlocul turei sale de patru ore, rămase impasibil, cu privirile concentrate asupra instrumentelor de navigație. Responsabilitățile sale enorme în timpul schimbului, fiind însărcinat cu asigurarea în condiții optime a operaționalității navei, inclusiv navigarea, comunicațiile, testele de rutină, supervizarea echipei de lucru şi implementarea planului zilnic de navigare, nu îi lăsau timp pentru a-l urmări pe amiral. Ca de obicei, acesta era foarte punctual în plimbarea lui de seară pe puntea lui *John C. Stennis*. Plimbarea autoimpusă îi plăcea nu numai datorită brizei marine sărate şi răcoroase, uneori rece de-a dreptul, dar din fericire nu în Mediterana, briză care îl ducea uneori cu gândul la vântul tăios până la oase din strâmtoarea Bering, amintire din vremea când supraveghea mişcările navelor şi submarinelor ruseşti; dar

şi datorită sentimentului reconfortant, de încredere şi de mândrie care i-l dădea suprastructura navei, priveliştea avioanelor F-14 şi a elicopterelor de atac de pe puntea de dedesupt. Momentul plimbării pe puntea principală, unde aveau loc dimineaţa apelurile şi ceremonia ridicării drapelului, avea rostul şi de a-i limpezi gândurile, de a trece în revistă evenimentele recente şi de a anticipa posibilele evoluţii viitoare.

Adevărul era că, pentru oricine, uriaşul monstru de oţel numit portavionul clasa Nimitz USS *John C. Stennis*, cu un deplasament de 97000 de tone, cu lungimea de peste 330 metri, lăţimea maximă de 78 de metri şi care putea atinge o viteză de 30 de noduri, impresiona prin măreţia şi forţa degajată doar prin prezenţa sa. Această mostră din cea mai puternică şi mai mare maşină de război construită vreodată de mâna omului era propulsată de două reactoare nucleare care puneau în mişcare patru elice de câte 6,4 metri diametru şi 30 de tone fiecare. Doar nava, fără avioanele de luptă de la bord, îi costase pe contribuabilii americani mai bine de 4,5 miliarde de dolari, bani cheltuiţi pentru asigurarea supremaţiei mondiale, a rolului de jandarm internaţional gata să intervină oriunde pe glob şi să impună dacă este necesar "Pax americana", o pace americană susţinută de cea mai performantă forţă militară existentă vreodată. Dar forţa navei nu era dată neapărat de armamentul de la bord, respectiv cele trei lansatoare octuple de rachete sol-aer Sea Sparow, patru tunuri Phalanx de 20 mm şi şase tuburi lanstorpile de 324 mm, având deci mai mult menire defensivă, ci de partea ofensivă formată din 85 de avioane de luptă F-14 Tomcat şi F/A-18 Hornet, aparate de recunoaştere şi luptă electronică EA-6B Prowler, S-3 Viking şi E-2C Hawkeye, precum şi din elicoptere SH-60 Seahawk. De altfel, din echipajul de 5500 de oameni căt numără un portavion de clasa Nimitz, aproape 2400 îl constituie personalul cu atribuţii în buna

funcționare a capacității aeriene a portavionului.

Amiralului George T. Jackson, un om şi un ofiţer dintr-o bucată, conştient de rolul său în angrenajul militar al SUA, nu-i plăceau schimbările bruşte şi neprevăzute de orar. Din experiența sa vastă ştia că aproape întotdeauna sunt aducătoare de necazuri, dar ca un bun militar se supunea ordinelor. Asta nu-l împiedica să-şi pună unele întrebări, mai ales atunci cînd era singur şi puțin probabil să fie deranjat, ca şi în cazul plimbării sale de seară. Se opri trăgând pe nări aerul sărat al mării, privind spre siluetele lansatoarelor rachetelor sol-aer care stăteau tăcute sub prelate, indiferente la mişcările leneşe ale vântului, nepăsătoare de destinația lor ucigătoare în cazul unui potențial conflict militar. La distanță de portavion, unul dintre distrugătoarele de escortă făcu un mic viraj lăsând în urmă un siaj de spumă argintie.

Amiralul Jackson îşi înfundă pipa cu un deget de tutun aromat, apoi o aprinse trăgînd şi expirând cu nesaț. Ordinul de deplasare era foarte clar, chiar dacă nu suficient de explicit cu privire la natura obiectivelor şi scopul acestora. Inițial, exercițiile navale cu flota română urmau să se desfăşoare abia cu începere de peste două săptămâni şi la acestea ar fi trebuit să ia parte şi o forță navală britanică şi franceză. De asemenea, doar o parte din Flota a VI-a ar fi urmat să facă deplasarea în Marea Neagră, restul rămânând să supravegheze partea de est a Mării Mediterane, mai ales Orientul Mijlociu, unde tensiunile erau la ordinea zilei. În acelaşi timp, nu trebuia pierdută din vedere Bosnia-Herțegovina şi Macedonia unde tensiunile erau iarăşi în urcare după ce au fost detectați din nou luptători mujahedini alături de trupele albaneze şi trupele UCK. Îngrijorarea provine în special din faptul că mujahedinii, "luptătorii lui Allah", instruiau trupele UCK pe teritoriul Albaniei şi, de asemenea, instruiau şi trupele regulate albaneze. Confruntați

cu aceste prezumții, autoritățile albaneze au respins categoric toate acuzațiile, declarând toate dovezile prezentate ca şi contrafăcute. Chiar şi fotografiile, obținute cu mare greutate, care arătau chipurile unor terorişti arabi căutați în toata lumea, aflați acum în apropierea Tiranei, au fost respinse vehement. Ca rezultat direct, vecinii Albaniei au concentrat trupe la graniță pentru a se asigura împotriva incursiunilor trupelor UCK în interiorul granițelor proprii. Deci un alt focar pe cale de erupție.

Toate acestea reprezentau un motiv în plus de a menține o forță navală de descurajare cât mai puternică în zonă, cel puțin până la sosirea navelor britanice şi franceze. Dar se pare că Washingtonul a hotărât să trimită Flota a VI-a cât mai aproape de strâmtorile Bosfor şi Dardanele ce străjuiesc accesul din Mediterana în Marea Neagră, pentru a putea reprezenta un avertisment ce se putea transforma rapid într-o amenințare doar prin simpla prezență fizică. Factorul care era capabil să inducă în zona Mării Negre un potențial destabilizator suplimentar în contextul regional şi aşa destul de volatil, mai ales în partea sa estică şi în regiunea Caucazului, nu putea fi altul decât recenta lovitură de stat militară din Ucraina.

După obținerea independenței în urma colapsului Uniunii Sovietice în 1991, noua republică independentă Ucraina păşea în arena internațională cu şovăiala caracteristică unei țări profund sfâşiată între două tendințe contradictorii şi ireversibile. Jumătatea de vest a țării susținea necesitatea reformelor economice profunde, desființării proprietății de stat, introducerea legilor economiei de piață, iar pe plan extern o apropiere şi chiar o integrare în NATO şi Uniunea Europeană. Spre deosebire de aceştia, majoritatea populației din jumătatea estică a țării, partea industrializată, era pentru o etatizare masivă a economiei, planificarea centralizată, iar ca politică externă susțineau necesitatea aderării la Uniunea Rusia-Belarus. Aceste forțe

centrifuge au făcut ca paşii pe calea reformelor economice să fie şovăielnici, fapt care în cele din urmă a dus la suspendarea, ulterior anularea acordurilor cu FMI şi Banca Mondială, urmate apoi de o degradare constantă a nivelului de trai al populației din ce in ce mai nemulțumită de o reformă fără rost şi fără sfârşit. Revoluția portocalie din 2004, atunci când reformistul Viktor Iuschcenko a devenit preşedinte sub presiunea maselor ce contestau alegerile fraudate, a alimentat multe speranțe, nu numai în Ucraina. Dar structurile Ucrainei erau prea puternice, iar schimbările de guvern şi de regim sunt la ordinea zilei într-o țară sfâşiată de tendințe centrifuge. La fel şi pendulările dintr-o parte în alta a spectrului politic, a opțiunilor înspre est şi vest. Din păcate, succesorul lui Iushcenko nu era nici carismatic, nici norocos. Au urmat doi ani de secetă prelungită care au făcut din grânarul Europei o țară cu o economie pe butuci. Factura de petrol şi gaze către Rusia devenea tot mai mare şi perspectivele achitării acesteia tot mai îndepărtate.

Pe fundalul acesta, lovitura de stat militară condusă de generalul Vahromeev produse consternare în marile capitale europene şi la Washington. Consternarea produsă se datora mai mult faptului că din acest moment turnura pe care o putea lua politica externă a Ucrainei era imprevizibilă. Lovitura de stat, urmată de arestul la domiciliu al preşedintelui, primului ministru şi al celorlalți fruntaşi politici ai țării, s-a produs aparent fără vărsare de sânge. Au fost nişte zvonuri referitoare la execuția unor politicieni şi ziarişti ostili care au fost dați dispăruți, dar nu s-a găsit nici o dovadă care să confirme sau să infirme amestecul noii puteri de la Kiev. Opoziția internă nu s-a manifestat în mod deosebit. Câteva demonstrații reduse ca şi număr de participanți şi împrăştiate cu uşurință de forțele de ordine fidele lui Vahromeev au încercat să cheme la o mişcare de masă care să ducă la reinstaurarea democrației

şi a statului de drept. Reacţiile au fost foarte slabe. Vremurile revoluţiei portocalii care l-au adus la putere pe Iushcenko erau demult apuse. Populaţia ucraineană era obosită după traiul zilnic şi fără perspective, unde cei care furau în văzul lumii o duceau cel mai bine, iar corupţia ajunsese la cote de neimaginat. Mulţi dintre ei deveniseră nostalgici după vremea comuniştilor, toate amintirile neplăcute din acea perioadă fiind estompate de trecerea timpului. Majoritatea locuitorilor din est, din zona prorusă, chiar au salutat cu entuziasm lovitura de stat. Mai rău ca până acum nu poate fi, gândeau restul ucrainenilor, vom trăi şi vom vedea.

Amiralul Jackson încercă să-şi aminteasca chipul charismatic al generalului-colonel Iuri Andreevici Vahromeev aşa cum îl văzuse pe ecranul televizorului a doua zi după lovitura de stat, cînd CNN-ul strînsese într-un scurt reportaj tot ce se ştia public despre general. Şi se ştia foarte puţin. Chiar şi analiştii CIA au trebuit să recunoască faptul că datele care le deţin despre generalul Vahromeev sunt insuficiente pentru schiţarea unui portret sau a unui profil psihologic.

Viitorul general I. A. Vahromeev intrase de tânar în rândul armatei sovietice, fiind unul din absolvenţii Academiei Militare Frunze. Pe băncile academiei militare nu s-a remarcat în mod deosebit, fiind unul din miile de absolvenţi de care armata sovietică avea nevoie pentru a-şi impune supremaţia. La scurtă vreme după absolvire s-a aflat în fruntea unui pluton care trecea graniţa Cehoslovaciei, punînd capăt “Primăverii de la Praga”, încercare a regimului Dubcek de a reforma sistemul comunist din interior. Unsprezece ani mai târziu se afla în fruntea unui regiment sovietic cu destinaţia Afganistan marcând începutul invaziei sovietice în aceasta ţară. Era în anul 1979. După câţiva ani este retras de pe front în urma rănilor primite după prăbuşirea elicopterului în care se afla, prăbuşire datorată unei

rachete Stinger, cadou de la CIA pentru mujahedinii afgani. A fost singurul supraviețuitor. În elicopter se mai aflau un general, doi colonei, un locotenent-major și cei doi piloți. După câteva săptămâni în spital a fost demobilizat cu rangul de colonel în rezervă. După aceasta, viitorul general intră într-un con de umbră și apare brusc în eșalonul doi al puciștilor din august 1991 care, după arestarea lui Mihail Gorbaciov, au fost înfrânți de populația Moscovei grupată în jurul lui Boris Elțin. Acest eveniment marchează sfârșitul Uniunii Sovietice și nașterea a cincisprezece state independente noi. Colonelul Vahromeev revine ca adjunct al șefului Marelui Stat Major al Ucrainei, locul său de baștină.

Ulterior, proaspăt avansat general-maior, este inclus în echipa de negociatori cu Rusia în privința flotei din Marea Neagră. Chestiunea spinoasă a flotei Mării Negre era un punct arzător pe cale de a învenina relațiile dintre cele două țări. Conform protocolului adoptat la destrămarea Uniunii Sovietice, navele dotate cu armament nuclear urmau să revină Rusiei, iar cele fără armament nuclear ar fi revenit republicii îndreptățite să le primească. Problema referitoare la flota din Marea Neagră era că, ea fiind capabilă să poarte armament nuclear, ar fi trebuit să revină Rusiei, dar întâmplarea face ca în august 1991 aceasta să nu aibă armament nuclear la bord, deci ar fi trebuit să fie a Ucrainei. De aici, sursa nenumăratelor întâlniri și dispute pentru negocierea unei soluții convenabile de ambele părți. Negocierile au fost brusc amânate și conflictul verbal aplanat în momentul izbucnirii în 1992 a războiului între Republica Moldova pe de o parte și separatiștii transnistreni sprijiniți de Armata a XIV-a a Rusiei, fostă a URSS, condusă de generalul Alexandr Lebed. În această perioadă se presupune că generalul I. A. Vahromeev s-a ocupat îndeaproape de asigurarea logistică a resurselor și rezervelor materiale și umane necesare aprovizionării Armatei

a XIV-a staționate pe teritoriul Transnistriei, parte a Republicii Moldova. Problema era că zona de dincolo de Nistru, obiectul conflictului, era o enclavă mărginită de o parte de Ucraina şi de alta de Republica Moldova, ambele desprinse din URSS. Deci în conflictul respectiv, rutele de aprovizionare cu oameni şi armament necesare separatiştilor şi soldaților ruşi puteau trece doar pe teritoriul Ucrainei. Ar fi fost imposibil ca fluxul de oameni şi armament să poată traversa teritoriul Ucrainei fără sprijinul tacit, dar esențial al autorităților civile şi militare de la Kiev. În acea perioadă, o mare de voluntari slavi, de pe cuprinsul întregului teritoriu al fostei Uniuni Sovietice, s-a îndreptat spre Nistru. Dintre toți, ieşeau în evidență cazacii de pe Don, cu setea lor nestinsă de sânge şi votcă. Singura conexiune pe care se bazau supozițiile privind implicarea generalului Vahromeev în susținerea trupelor ruseşti şi nistrene era un set de fotografii de pe linia frontului obținute de un jurnalist român, fotografii care conțineau imagini ale tancurilor T-72 în flăcări sau marşăluind spre pozițiile moldovene, cadavre contorsionate surprinse în poziții groteşti de aripa înghețată a morții precum şi imagini ale distrugerilor şi ororilor provocate de hidosul chip al zeului Marte. Una din fotografiile publicate într-un cotidian național din România a atras atenția serviciilor secrete româneşti, ulterior informația fiind împărtăşită într-un schimb amiabil britanicilor de la MI-6. Serviciul de spionaj al Majestății Sale a difuzat prompt CIA-ului imaginea fotografiei care suscitase atâta interes. Imaginea îl prezenta pe generalul Alexandr Lebed, zâmbitor, cu mantaua de general pe umăr şi chipiul pus ştrengăreşte pe o sprînceană, aflat pe linia frontului. În spatele lui, în planul îndepărtat, lângă un pâlc de copaci se vedea parțial şenila unui tanc prost camuflat. În fotografie mai apăreau trei personaje care stăteau de vorbă în imediata vecinătate a tancului, precum şi un al patrulea care se îndrep-

ta înspre cei trei. În grupul celor trei unul era cu spatele către obiectiv, identitatea lui neputând fi descoperită nici pînă la această dată. Cu fața spre obiectiv se aflau două personaje care discutau cu cel de-al treilea fără să dea semne cum că ar fi sesizat faptul că se aflau în câmpul fotografierii generalului Lebed. Unul dintre aceştia, cel din stînga, era marele ataman al cazacilor, care în următoarele două zile urma să fie ucis în luptă. Al doilea, cel din dreapta, mai puţin cunoscut la ora aceea, era generalul Vahromeev. Dar importanța fotografiei rezida la vremea respectivă în identitatea celui de-al patrulea personaj, cel care se îndrepta spre grupul celor trei. Specialiştii informaţiilor au fost recunoscători goanei după publicitate a generalului Lebed, goană care le-a permis surprinderea pe pelicula aparatului de fotografiat a imaginii locotenent-colonelului KGB Dmitri Dusenko, fapt care dovedea fără echivoc implicarea KGB-ului în conflictul transnistrean. Ulterior, după ce generalul Vahromeev avansase în carieră ca şef de stat major, apoi adjunct al ministrului Apărării, apoi chiar ministru, fotografia de pe frontul transnistrean a fost folosită pentru a-l lega pe acesta de posibilele conexiuni pe care le-ar putea avea cu unele servicii secrete străine, în special cu fostul KGB, actual FSB.

Activitatea locotenent-colonelului Dmitri Dusenko în slujba KGB a continuat, acesta avansând pe căi mai mult sau mai puţin oculte până în sferele puterii de la Kremlin. Toate acestea rămân supoziţii, deoarece discreția lui Dusenko era proverbială, el preferând să rămână permanent în umbră, ca o eminență cenuşie. Nimic concret nu se mai poate spune despre cariera acestuia, fapt care a fost de natură să hrănească cele mai fanteziste legende. Se presupunea cum că ar fi fost un apropiat colaborator al viitorului preşedinte Vladimir Putin, încă de pe vremea când acesta era doar un simplu ofiţer KGB.

Amiralul Jackson îşi scutură pipa şi se îndreptă din nou

spre puntea de comandă. Răspunse la salutul celor doi marinari ce treceau pe lîngă el, apoi deschise uşa strecurându-se înăuntru. Parcurse coridorul familiar ce ducea spre puntea de comandă a portavionului, loc de unde putea lua legătura cu toate vasele din flotă precum şi cu comandamentul de la Pentagon. Imediat ce intră, ofițerul transmisionist îi înmână copia unui mesaj care tocmai fusese decodificat şi conținea instrucțiuni de la Pentagon. După ce-l citi, mormăi în barbă, apoi dădu ofițerului de punte ultimele dispoziții cu privire la cursul şi viteza de navigație, acestea urmând să fie transmise şi celorlalte nave din flotă. Conform noilor dispoziții, cursul spre sud-sud-est se va modifica spre sud, Flota a VI-a urmând să predea patrularea Mării Mediterane unei forțe navale franco-britanice care număra portavionul Charles de Gaulle cu distrugătoarele de escortă, precum şi crucişătorul Edinburgh însoțit de două distrugătoare şi două submarine.

Escadra americană formată din portavionul USS *John C. Stennis* şi navele de escortă urma să plece spre sud, să ocolească coasta Greciei, apoi în Marea Cretei, iar nu departe de insula cu acelaşi nume urma să se îndrepte spre nord, aşteptând la circa cincizeci de mile de Strîmtoarea Dardanele ordinul de intrare în Marea Neagră, urmând ca apoi să continue drumul spre portul Constanța. Grupul de luptă american, în afară de portavion, cuprindea două crucişătoare portrachete ghidate, de clasă Ticonderoga, echipate cu rachete Tomahawk; un distrugător portrachete ghidate, destinat în primul rând războiului antiaerian; un distrugător pentru războiul antisubmarin alături de o fregată cu aceeaşi destinație, două submarine de atac şi o serie de nave în sprijinul asigurării suportului logistic unei asemenea escadre, cum ar fi petroliere şi vase de aprovizionare.

Unul din cele mai puternice brațe ale celei mai puternice forțe militare din lume se afla sub comanda sa, a amiralului

George T. Jackson, iar el era mândru de asta. De fiecare dată când se gândea la acest aspect al problemei, sau când privea flota înaintând tăcută, în formație, ca o amenințare mută la adresa oricui ar îndrăzni să pună în discuție interesele celei mai puternice țări de pe Pământ, pieptul i se umplea de un sentiment de mândrie incomparabil cu orice alt sentiment. Era sentimentul datoriei, al serviciului în slujba țării, lucru care nu putea fi comparat cu nici o slujbă caldă la Pentagon, şi nu în ultimul rând, era mândria de a fi american, de a contribui activ la conservarea statului de unică supraputere al țării sale. Asta Eleanor nu avea cum să înțeleagă.

– Ceva nou în traficul de afară, Travis? întrebă amiralul spre ofițerul radar, un tânăr în jur de treizeci de ani ce purta ochelari cu rame metalice, argintii.

– Unul din submarinele albaneze din clasa Kilo aflat în largul coastei a intrat în imersiune şi presupunem că ne urmează de la distanță pe o rută ocolitoare, indirectă. Prind semnale de la stațiile radar ucrainene de pe Insula Şerpilor. "Ochiul din cer" îmi comunică faptul că mai multă lume este interesată de mişcările şi de schimbările noastre de curs. În rest, doar trafic naval şi aerian comercial, domnule.

– OK, Travis, ține-mă la curent. Şi nu scăpa din ochi submarinul!

– Am înțeles, domnule.

"Ochiul din cer" la care făcea referire locotenentul Travis era porecla avionului AWACS de tipul Hercules C-130 cu sistem de poziționare GPS care urma în permanență Flota a VI-a de la mare altitudine, avînd în "cupola" circulară de deasupra unul din cele mai performante sisteme radar şi de comunicații, fiind în contact permanent cu şase sateliți militari ai SUA şi nenumărați sateliți civili ai Americii sau ai națiunilor prietene.

AWACS-ul supraveghea spațiul aerian și terestru din jurul Flotei mediteraneene pe o rază mult mai mare decât s-ar putea face de la bordul navelor, având grijă ca nimic să nu se poată apropia nedetectat de vasele americane. Hercules-ul era un C-130 B numit modelul 282, tip pe care firma Lockheed, părintele avionului Hercules, l-a dotat cu motoare mai puternice, de 4050 CP, de tipul T-56-7A și cu elice cu patru pale. De asemenea, s-a renunțat la rezervoarele exterioare de combustibil, mărindu-se capacitatea celor interioare până la 23346,4 litri. Prin renunțarea la rezervoarele exterioare s-a micșorat și rezistența la înaintare provocată de frecarea cu aerul. Interiorul avionului de tip Hercules 130 B era dotat și cu o cabină spațioasă pentru echipaj având și două cușete pentru odihna celor care nu erau de cart în timpul misiunilor de lungă durată, cum era și aceasta.

Noaptea era pe sfârșite când căpitanul Dave Smith, aflat la comanda misiunii de supraveghere de la bordul avionului, moțăia în una din cele două cușete, încercând să fure câteva ceasuri de somn după munca de supraveghere din ajun. Se visa acasă în Colorado când o mână îl scutură de umăr risipindu-i imaginile familiare ale fermei părinților săi. Recunoscu printre gene chipul operatorului Mike Hummes, cu căștile încă pe urechi și microfonul prins de cască în dreptul gurii.

– Îmi pare rău, domnule, dar avem o decolare neașteptată la sud de Kiev. Cred că ar trebui să vedeți și dumneavoastră!

– Drace! zise căpitanul Smith ridicîndu-se cu greu și îndreptându-se spre consola monitorului radar. În trecere observă prin hublouri dimineața frumoasă de primăvară pe cale să se nască.

– Vom avea o dimineață frumoasă! aruncă el în loc de bună ziua către ceilalți membri ai echipajului.

– N-aș prea zice, răspunse Mike în numele tuturor. Doar priviți monitoarele radar, domnule!

Imaginea era focalizată pe cele două spoturi ce reprezentau două Mig-uri 31 ce se deplasau cu viteză spre sud. Încă puțin şi urmau să ajungă deasupra Mării Negre, în largul portului Odessa, iar dacă ar menține acelaşi curs ar fi ajuns în apele teritoriale ale României. La scurt timp privirea îi fu atrasă de alte două spoturi, de data aceasta era vorba de două aparate Suhoi 27 Flanker, care decolau mai de la sud, de pe aeroportul militar din Nikolaev, urmând un curs paralel cu primele două, curs care le-ar fi putut aduce de asemenea deasupra apelor teritoriale româneşti. Toate cele patru aparate aveau pornite sistemele de căutare radar, fiind cu atât mai uşor de urmărit de aparatura sensibilă a AWACS-ului.

– Drace! înjură pentru a doua oară cu năduf căpitanul Smith. Fă-mi legătura cu amiralul Jackson!

II

Miercuri, 26.05.2010, ora 4.30
Marea Neagră, în largul portului Constanța

Îl privi printre sprâncene, pe furiș, cu un amestec de teamă și ură. Îl ura pentru ceea ce făcuse și pentru ceea ce îl silea în continuare să facă, dar îi era și teamă de el. Era o frică primară, animalică, care îi răscolea măruntaiele, amestecată cu furie pentru neputința de a face ceva, de a se elibera de sub puterea malefică a acestui om. Nu îi știa numele, ci doar prenumele, Mișa, și era sigur că nu era cel adevărat. Mișa i se recomandase așa, nu încercase să afle mai multe, dar bănuia cine se afla în spatele lui după ceea ce îi ceruse să facă în ultimii douăzeci și șase de ani de cînd se afla practic în puterea lui. Era sigur că lucra pentru KGB, mai nou FSB. Asta îi era de ajuns lui Adil Ozturk, unul din cei mai în vârstă membri ai comunității pescărești din Istambul, să se abțină de la orice acțiune necugetată. Mai ales că știa că Mișa îl avea la mână și asta de douăzeci și șase de ani, de cînd apăruse brusc în viața lui.

Atunci s-a întâmplat ca fiica lui, unicul copil și acesta venit târziu pe lume, să aibă unele probleme cu drogurile și a fost arestată de poliție. Risca o condamnare de zece ani deoarece s-a dovedit că ea nu a cumpărat droguri numai pentru ea, ci a

vândut o parte din ele prietenilor ei. Unul dintre ei o denunțase la poliție. De atunci viața lui Adil devenise un coşmar. Avocații, în ciuda faptului că deveneau tot mai lacomi, nu reuşeau decât să amâne sentința inevitabilă. Adil nu mai putea dormi, nu mai avea linişte şi îşi pierduse orice interes şi orice preocupare pentru mersul micuței sale companii. Prietenii i-au întors spatele. Băncile amenințau cu preluarea companiei. Angajații nemulțumiți îl părăseau unul cîte unul. Cele trei şalupe pescăreşti, mândria lui, începură să ruginească nemişcate în port, deoarece nimeni nu mai ieşea cu ele pe mare şi nimeni nu le mai îngrijea. Mai erau câteva zile pînă la darea sentinței, care nu putea fi decît una singură. Ştia că nu mai poate face nimic. A început să-şi petreacă zilele pe chei, absent, privind marea cu ochii goi, lipsiți de expresie. Nu mai vedea nimic, nu auzea nimic din vânzoleala pescarilor ce îşi întindeau plasele pentru a ieşi în larg, sau a celor care se întorceau cu peşte după o zi bună sau mai puțin bună, după cum îi era norocul fiecăruia.

Într-una din aceste zile, tânărul blond, atletic pe care avea să-l cunoască sub numele de Mişa se aşeză lîngă el şi în scurtă vreme începu să-i vorbească. La început, nu prea i-a dat atenție, dar încetul cu încetul, vorbele acestuia i-au trezit interesul. Străinul era foarte bine informat asupra necazurilor lui şi părea nu numai că îi putea da ajutorul, dar era şi dispus să o facă. În schimb cerea unele mici servicii, care îi vor fi solicitate şi detaliate la momentul oportun. Adil şi-ar fi vândut şi sufletul doar pentru o cât de mică speranță, aşa că a fost repede de acord fără să se gândească prea mult la ce ar putea să însemne ciudatul târg care i-l propusese străinul cu vag accent slav. Putea fi bulgar sau rus, dar în acel moment pentru el era totuna. Dacă cineva putea să o salveze pe scumpa lui Fatima nu avea decât să fie chiar diavolul însuşi. Nici nu-şi dădea seama cît de aproape a fost cu estimarea sa. Deşi părea cam greu

de crezut că cineva ar putea opri mersul implacabil al justiției turcești odată pornit, o anumită siguranță din vorbele, gesturile și atitudinea străinului, îl făcea să spere că lucrurile vor lua o turnură favorabilă. Şi totuşi, minunea s-a produs. Traficantul care i-a vîndut drogurile Fatimei, şi care în schimbul reducerii pedepsei a acceptat să depună mărturie şi să-i denunțe pe toți cei care au cumpărat de la el, unul din martorii acuzării, a fost găsit spânzurat de o bucată de cablu electric în celula sa. Sinucidere, au conchis anchetatorii, în ciuda faptului că nu au reuşit să-şi explice cum a ajuns cablul electric în celula traficantului. Ulterior, prietenul Fatimei, cel care a denunțat-o poliției, şi-a schimbat depoziția chiar în timpul procesului. Lui Adil nu-i venea să creadă, dar totuşi, când i-a întâlnit privirea îngrozită, de animal hăituit, a simțit un fior rece de-a lungul şirei spinării, iar chipul blondului i-a revenit în minte într-o altfel de ipostază, de înger al răzbunării sau, poate, de demon capabil să înfricoşeze chiar şi pe unul din cei mai duri traficanți de droguri! Dar chipul renăscut al speranței prezente alungă grăbit orice umbră a grijilor viitoare. Mai ales că Fatima a fost achitată într-un timp record. Nimic nu mai putea sta în calea fericirii bătrânului Adil Ozturk. Ulterior, străinul îi dăduse nişte bani, suficienți pentru a-şi reporni afacerea abandonată şi să revină la linia de plutire.

Totul începea să-i meargă bine lui Adil Ozturk, problemele care le-a avut începeau să rămână în urmă ca un vis urât. O trimise pe Fatima la o clinică particulară unde, în câteva luni, cu multă voință, reuşi să renunțe definitiv la droguri. Afacerea lui începea să meargă chiar foarte bine, experiența lui în domeniul pescuitului îşi spunea cuvântul. Adil se gândea să-şi mai cumpere o şalupă. Celor care îl întrebau de unde i se trage norocul, le raspundea “InshAllah!”, e voia lui Allah şi dădea din umeri. Din când în când, amintirea străinului îi mai străfulgera mintea şi atunci simțea o teamă nedefinită care îi strângea stomacul.

Totuşi, lui nu-i era frică de nimic. Şi atunci, de unde senzaţia asta de nesiguranţă, chiar de groază, care îl cuprindea la gândul că străinul înalt şi blond va veni odată să-şi ceară plata pentru serviciile sale. Poate de la ochii reci, de gheaţă, sau de la trăsăturile dure, parcă dăltuite în piatră.

Într-o seară, aproape la un an de la ultima lor întâlnire, o bătaie puternică în uşă îl făcu pe Adil să tresară. Era singur acasă, Fatima era la o prietenă, iar soţia lui murise cu mulţi ani în urmă, pe cînd Fatima avea doar şase ani. Când se îndreptă spre uşă, ştia că a sosit momentul scadenţei, ştia că străinul blond se afla în prag. Aşa şi era, era străinul împreună cu doi indivizi uriaşi şi tăcuţi. Venise oare diavolul după sufletul său? Fără o vorbă, cei trei intrară în casă, dar cei doi însoţitori au rămas în antreu la un gest al bărbatului blond. Mişa îl luă pe Adil de braţ şi îl împinse uşor, dar ferm, într-o cameră, unde începu să-i dea instrucţiuni simple, clare şi precise. Ca un automat, Adil se îmbrăcă şi ieşi împreună cu cei trei. Unul dintre ei căra o geantă care părea să fie destul de grea. I-a condus pe chei, spre cea mai rapidă şi silenţioasă şalupă a sa. După ce s-au îmbarcat, Adil a scos în linişte nava spre larg, îndreptîndu-se în direcţia indicată de Mişa. Destinaţia lor i-a devenit bătrânului clară atunci când a zărit contururile întunecate ale flotei militare turceşti. La un semn al lui Mişa opri motoarele. Cei doi indivizi tăcuţi au deschis geanta şi au scos câteva discuri metalice pe care Adil le-a recunoscut cu groază ca fiind mine magnetice, precum şi două costume de scafandru. Cei doi le îmbrăcară cu o dexteritate ce trăda o practică îndelungată, apoi se ridicară cu minele în mâini. Păşind cu picioarele ridicate exagerat, pentru a nu se împiedica de înotătoare, s-au îndreptat spre marginea bordajului. Adil şi-a dat seama de naţionalitatea lor abia atunci când unul dintre ei s-a împiedicat de un colac de frânghie şi a lăsat sa-i scape o înjuratură în ruseşte: “Iob tvoi mati!”. Atunci

Adil a înțeles că a fost prins în plasa KGB-ului şi nu avea nici o şansă sa scape din ea. După ce s-au scufundat în apele Mării Marmara, Mişa s-a întors spre Adil. Îi putea ghici rânjetul în noaptea de smoală. Mişa vorbea calm, explicându-i lui Adil ce s-ar putea întampla cu el şi cu familia lui în cazul în care parteneriatul lor ar fi fost dat in vileag. Mişa încheie spunându-i bătrânului să se gândească la viața fiicei sale dacă nu la a lui, mai ales la faptul că dacă Fatima mai trăieşte fericită alături de el azi, i se datorează doar lui, lui Mişa. De asemenea, în cazul în care ar fi avut proasta inspirație de a merge la autorități, vor apărea suficiente dovezi referitoare la implicarea lui directă în acțiunea de astăzi precum şi în moartea suspectă a traficantului de droguri, spânzurat în închisoare, astfel încât Adil să-şi ispăşească restul zilelor după gratii. Asta în cazul în care nu va fi condamnat la moarte. La încheierea monologului lui Mişa, Adil plecă capul învins şi resemnat. Amândoi ştiau că Adil nu va vorbi. După câteva ore de aşteptare, înainte de venirea zorilor, cei doi scafandri s-au întors. Au urcat la bord gâfâind, cu ochelarii mari de apă puşi pe frunte. La întrebarea mută a lui Mişa, cei doi au dat din cap, aprobator. Adil a întors şalupa în port, iar cei trei au dispărut imediat ce nava a atins cheiul. S-a întors clătinându-se acasă, apoi a căzut într-un somn adânc, letargic, din care s-a trezit târziu, mult după ora prânzului. Era de parcă ar fi încercat fără succes să-şi adoarmă conştiința, să-şi înăbuşe tresăririle de revoltă la adresa faptelor sale din acea noapte.

A doua zi a luat toate ziarele şi a ascultat toate posturile de radio şi televiziune cu inima strânsă, aşteptând să vadă sau să audă de vreo nenorocire. Nimic. Următoarele zile la fel, fără nici un rezultat. Începuse să creadă că acțiunea la care a luat parte fără voia lui a eşuat, mai ales datorită faptului că nu i-a mai văzut pe Mişa sau pe ciudații lui tovarăşi. După trei

săptămâni, la o discuție la un rând de bere Efes cu un marinar în vârstă de pe un distrugător din marina turcească, a aflat ce s-a întâmplat de fapt. Marinarul, aflat în permisie, se cam cherchelise şi a devenit mai slobod la gură. Lui Adil, mai rezistent la băutură, nu i-a fost greu să-l tragă de limbă pentru a afla filmul evenimentelor, asta punând cap la cap povestea marinarului cu ceea ce ştia el. Povestea lui era aşa de necrezut, că oricare în locul lui Adil l-ar fi considerat nebun.

În dimineața următoare excursiei nocturne în tovărăşia KGB-iştilor, flota militară turcă a pornit prin strâmtoarea Dardanele, spre sud, pentru manevre comune cu marina britanică, Royal Navy. Drumul lor trecea prin apropierea apelor teritoriale greceşti. Grecia, şi ea membră NATO, supraveghea cu atenție traseul flotei turceşti spre punctul de întâlnire cu Royal Navy, aflat în estul Mării Mediterane, undeva la mijlocul distanței între Insula Rodos şi portul egiptean Alexandria. Atenția deosebită acordată de greci mişcărilor de nave turceşti se datora tensiunilor dintre cele două țări cu privire la Cipru, tensiuni care au degenerat în conflict deschis în 1974, când lumea întreagă a putut asista la un război între două țări membre NATO, de fapt singurul de această factură. Atunci a fost nevoie de intervenția hotarâtă a anglo-americanilor pentru ca şi conflictul să nu degenereze.

În acel moment, în care flota turcă se îndrepta spre punctul de întâlnire, Grecia devenise suspicioasă asupra manevrelor militare anglo-turce într-o zonă nu prea depărtată de Cipru, măr al discordiei greco-turceşti. Această suspiciune le era întărită şi de declarațiile nefavorabile ale primului ministru britanic Margaret Thatcher la adresa regimului de stânga al lui Andreas Papandreu, regim considerat mult prea favorabil Uniunii Sovietice. Un motiv în plus ca cele două țări să se privească cu neîncredere, iar armatele sa fie cu arma la picior chiar în momentul

în care flota militară turcă traversa o zonă din apropierea apelor teritoriale greceşti.

Era chiar în zori, când două distrugătoare turceşti au fost zguduite simultan de câte o explozie în carena lor de sub linia de plutire. Două imense coloane de apă s-au ridicat la înălţimi de câteva zeci de metri. Au izbucnit incendii la bord. Alarmele au început să sune în timp ce marinari buimaci de somn alergau pe punţile navelor încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Răcnetele şi urletele ofiţerilor nu reuşeau să restabilească calmul. Flota turcă trecu din poziţie de marş în poziţie de luptă. În confuzia generală. toţi credeau că sunt atacaţi, iar radiotelegrafiştii derutaţi au transmis cum că navele au fost lovite de un atac submarin, de undeva din exterior. Au fost lansate grenade antisubmarin, deşi sonarele nu detectaseră prezenţa vreunei torpile, cu atât mai puţin a vreunui submersibil. Pe continent, armata turcă a intrat în stare de alarmă de luptă. O escadrilă de F-17 s-a ridicat de pe aeroportul din Izmir pentru a fugi în ajutorul flotei atacate. La scurtă vreme, ca răspuns, a intrat în alertă şi armata greacă, ridicându-şi avioanele de luptă de la sol şi direcţionându-le spre flota turcă considerată agresoare. Navele de luptă greceşti au ieşit din portul Pireu urmând un curs de intercepţie al flotei turceşti. A fost nevoie de intervenţia SUA asupra celor doi prim miniştri pentru ca lucrurile să nu degenereze într-un război inter-NATO. Sateliţii militari americani au dovedit fără dubiu că nici un proiectil nu s-a îndreptat spre flota turcă şi că avariile asupra celor două distrugatoare nu pot fi decât opera unui sabotaj. Exploziile de la bordul navelor turceşti au avut drept consecinţă paisprezece morţi şi treizeci şi nouă de răniţi, iar cele două distrugătoare au fost retrase în port pentru reparaţii care au durat mai multe luni. Manevrele militare anglo-turce au fost anulate. iar întregul eveniment a fost trecut sub tăcere de către toate părţile implicate.

Când a aflat că a provocat atâția morți și răniți și că a fost pe cale să declanșeze un război, Adil a plecat gârbovit acasă și s-a îmbătat timp de două zile. După aceea și-a zis "InshAllah" și și-a văzut de treabă încercând să dea uitării incidentul. După câteva luni, Mișa l-a căutat din nou, de data asta pentru o altă misiune. Au pus un dispozitiv de urmărire pe un submarin francez aflat în escală în portul Istambul. Cu timpul, vizitele lui Mișa deveniseră obișnuite. O dată la câteva luni îl căuta pentru un serviciu, singur sau însoțit, apoi dispărea așa cum venise. Uneori transbordau arme sau droguri de pe vreun submarin sovietic aflat în larg pe șalupa sa, apoi după ce ajungeau în port apăreau câțiva bărbați tăcuți care le preluau. Alteori spionau sau urmăreau navele de război turcești sau aliate aflate în port. O singură dată paza de coastă i-a interceptat, dar când l-au recunoscut pe Adil la bord l-au salutat și au plecat fără să-i mai controleze. Conștiința îl chinuia din ce în ce mai puțin, mai ales că avea și unele beneficii. Multe din vizitele lui Mișa erau urmate de sume virate către contul lui din surse necunoscute, așa că firma lui continua sa prospere. În 1999, când Turcia a fost lovită de o criză financiară fără precedent în istoria contemporană a statului, Adil era conștient că a supraviețuit, ba chiar a prosperat, datorită lui Mișa și a partenerilor nevăzuți ai acestuia, care, deși Uniunea Sovietică s-a destrămat cu opt ani înainte, își vedeau de treburi de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. Atât doar că Adil nu mai știa pentru cine lucrează, pentru FSB sau pentru altcineva? Și dacă pentru altcineva, atunci pentru cine? Mai știa că nici nu va putea afla vreodată. Conștiinta nu-l mai supăra aproape deloc, atâta doar că ajunse să-l urască pe Mișa pentru că îl redusese pe el, Adil Ozturk, la nivelul unui instrument orb, care se supune fără a mai pune întrebări la ordinele unui individ căruia nu-i știa decât prenumele și acela fals, în mod sigur.

Un val lovi bordul şalupei trezindu-l pe Adil din noianul amintirilor ce-l învăluiseră. Era din nou într-o misiune cu Mişa, pe faţa căruia timpul îşi pusese prea puţin amprenta. Aceeaşi privire de oţel, acelaşi chip care parcă nu a râs niciodată, chiar dacă era mai brăzdat de riduri, comparativ cu acum douăzeci şi şase de ani. Mişa venise singur la bord, iar Adil luase cu el doi marinari de încredere, pe Suleiman şi pe Bora, despre care ştia că îi erau suficient de devotaţi ca să-şi ţină gura. I-a luat pe aceştia doi şi la sugestia lui Mişa, fapt care lui Adil i-a întărit convingerea că blondul îi avea la mână cu ceva. Mişa stătea la pupa navei şi lucra la niştc dispozitive electronice de mărimea unei palme, dispozitive scoasc dintr-un sac marinăresc vechi şi soios pe care l-a purtat tot timpul asupra lui. Nu-i plăcea faptul că pentru prima oară Mişa l-a pus să iasă din apele teritoriale turceşti şi cu atât mai mult, l-a făcut să parcurgă o distanţă atât de marc până în apele româneşti, în largul portului Constanţa. L-a obligat chiar să pescuiască calcan, astfel încât în cazul în care ar fi fost prinşi, să poată fi acuzaţi doar de braconaj în zona românească. Însemna că misiunca lui Mişa era de o importanţă deosebită, dacă acesta era dispus să îşi asume atâtea riscuri, implicând chiar şi acuzaţia de braconaj doar pentru o oarecare acoperire. Cu câţiva ani în urmă, mulţi pescari turci, unii chiar cunoscuţi de-ai săi, au fost prinşi braconând în apele româneşti. Atunci li s-a confiscat încărcătura şi au fost obligaţi să plătească o amendă, la început modică, de circa o sută de dolari, dar cu timpul legile s-au înăsprit astfel încât nu mai era o afacere să rişti confruntarea cu autorităţile portuare. Adil risca chiar confiscarea vasului şi ştia că autorităţile turceşti nu ar fi putut face nimic pentru el. Totuşi, ştia că Mişa l-ar fi despăgubit în acelaşi mod misterios prin care se achita de datorii, adică o sumă apărută brusc în cont.

Mişa lansă în apă unul din dispozitivele lui electronice, ce

dispăru în adâncuri purtat de o greutate suplimentară anterior ataşată, apoi îi făcu semn lui Adil să se deplaseze spre nord. După câţiva kilometri, făcu acelaşi lucru cu un al doilea dispozitiv, după care şalupa s-a deplasat din nou spre nord, spre partea nordică a intrării în port. Au făcut acelaşi lucru, apoi Mişa îi făcu semn lui Adil să se îndepărteze spre larg, în apele internaţionale, urmând ca de acolo să meargă spre casă.

Adil şi-a dat seama că ceva nu este în regulă când a văzut la mică distanţă spuma albă a unui val spărgându-se de un obstacol care, la asemenea distanţă de ţărm nu putea fi decât carena unui vas ce înainta tăcut, cu toate luminile stinse în noaptea fără lună. Ca să poată naviga aşa, acest vas trebuia să fie dotat cu un sistem radar performant. În depărtare nu se vedeau decât luminile vaselor comerciale aflate în larg, aşteptând să intre în port. Ei se aflau între acestea şi intrarea în radă, cu luminile stinse, strecurându-se hoţeşte spre largul mării. Adil se aplecă spre Suleiman cerându-i să mărească viteza, chiar dacă zgomotul motoarelor ar fi putut să-i dea de gol. Suleiman îl aprobă tăcut şi mări turaţia motoarelor. În acelaşi moment au fost orbiţi de lumina unui reflector şi o voce metalică transmisă printr-un megafon le ordona în româneşte să oprească motoarele. Concomitent, zgomotul infernal al sirenelor aproape că îl paraliză. Îngrozit, Adil privi spre Mişa. Acesta, în partea umbrită a vasului, unde nu putea fi văzut de pe nava străină, aruncă în apă sacul marinaresc, apoi se întoarse spre Adil făcându-i acestuia un semn aprobator din cap. Suleiman opri motoarele, apoi coborî pe punte alături de ceilalţi. Vocea din megafon continuă în timp ce nava străină se apropia tot mai mult:

– Ieşiţi toţi afară cu mâinile ridicate la vedere! Suntem paza de coastă română! La cel mai mic semn de nesupunere, suntem autorizaţi să folosim armamentul din dotare!

Adil ştia că aşa şi este. A aflat de la prieteni de-ai lui, care

au avut de-a face cu paza de coastă română, că nu erau doar vorbe goale. Dacă nu s-ar fi supus somației, șalupa pazei de coastă ar fi tras două focuri de avertisment în aer, apoi dacă acestea nu ar fi avut rezultat, ar fi îndreptat mitraliera de calibru 14,5 spre nava sa și ar fi tras în plin, căutând să-i distrugă cârma și sistemele de ghidare, sau sistemul de propulsie. Adil era conștient că și Mișa știa aceste lucruri. Se întoarse spre el, căutându-l cu privirea, fără rezultat însă, apoi dădu din umeri și își ridică mâinile mormăind în barbă ca pentru sine: "InshAllah!"

III

Miercuri 26.05.2010, ora 8.15
Bucureşti

Micul amfiteatru din incinta Ministerului Apărării Naţionale a României era pe trei sferturi plin de cursanţi. Majoritatea erau tineri, grupaţi înspre rândurile din faţă, ascultând cu atenţie cuvintele profesorului, un bărbat în jurul a treizeci şi cinci de ani, înalt cam de 1,85 metri, brunet cu câteva fire albe la tâmple. Numele lui era Radu Dăianu şi preda cursul de "Strategie militară" pentru viitorii ofiţeri superiori din cadrul Ministerului Apărării Naţionale. Cursul său se bucura de o mare popularitate în rândul studenţilor, popularitate care l-a făcut pe tânărul angajat civil să devină oarecum celebru în comunităţile de apărare care cuprindeau şi alte servicii cu atribuţii conexe în cadrul siguranţei naţionale. Licenţiat în economie şi doctor în istorie, cu o specializare în istoria militară, Radu Dăianu a ajuns în scurtă vreme o personalitate cunoscută capilor şi cursanţilor din cadrul serviciilor de apărare ale ţării prin felul de a preda o materie iniţial rigidă, dar ulterior transformată de el într-o dezbatere liberă pe teme interconectate, de la tacticile de infanterie şi de blindate până la consecinţele pe termen lung

ale conflictelor economice, de la rolul serviciilor de informații în intoxicarea și dezinformarea inamicului, la controlul și psihologia maselor. Era ceva normal ca în timpul cursului, de fiecare dată interactiv, să se treacă de la tacticile de învăluire folosite de armata germană pe frontul de est în cel de-al doilea război mondial la analiza modului în care ar putea evolua criza din Indonezia, sau la potențialul efect bilateral al conflictului economic dintre China, cu zona de coastă puternic dezvoltată, dar trasă în spate de zonele sărace din vest, și Japonia, un colos economic pentru care actuala recesiune pare să aibă efecte imprevizibile în zone sensibile, cum ar fi sectorul social.

Conducerea Ministerului Apărării Naționale, de fapt acei care supervizau procesul de învățământ din cadrul Academiei Militare, a privit cu o oarecare reticență această metodă originală de abordare a unei materii care ar fi trebuit să se ocupe mai mult cu elaborarea principiilor lui Sun Tzu și ale lui Carl von Clausewitz și aplicarea lor în practică pe baza unor exemple determinate, dar au răspuns ulterior favorabil inițiativei tânărului profesor, mărind corespunzător numărul de ore alocat materiei sale. Asta mai ales după ce s-au văzut rezultatele net superioare obținute de studenți în cadrul exercițiilor simulate de crize locale sau regionale. Modul de abordare al acestor exerciții simulate l-au făcut pe Radu Dăianu solicitat și de Serviciul Român de Informații (SRI), și de Serviciul de Informații Externe (SIE), pentru a preda câteva cursuri despre tehnica folosirii informațiilor în cadrul conflictelor militare contemporane. Astfel, cursul său de Strategie militară a ajuns să fie audiat nu numai de cursanții din cadrul Academiei Militare sau viitorii ofițeri de informații ai armatei, ci și de viitoarele cadre ale SRI și SIE sub forma cursurilor opționale sau facultative. Rezultatele pozitive obținute de cursanți au făcut ca absolvenții să le spună studenților mai tineri că una din premizele absolvi-

rii cu brio a universității de profil reprezintă o notă bună la cursurile profesorului Dăianu, o autoritate în domeniul său. Acest fapt a dus la frecventarea cursurilor sale şi de către ofițerii consacrați, cu vechime, ai instituțiilor amintite, ca şi de către membrii aflați în conducerea de vârf a serviciilor de apărare. Aceştia, de multe ori foloseau cursurile profesorului Dăianu nu numai ca o modalitate de a-şi reîmprospăta cunoştințele sau de a afla unele lucruri noi, ci şi de a face un schimb neoficial de informații utile în timpul pauzelor de cafea de la parterul instituției în cauză.

De aceea, de fiecare dată, cursul de Strategie militară, ulterior modificat în “Tactica şi strategia militară”, se distingea prin prezența unui grup aparte, format din cadre de conducere din cadrul MApN (Ministerul Apărării Naționale), MAI (Ministerul Administrației şi Internelor), SRI şi SIE. În ciuda rivalităților inerente în cadrul instituțiilor respective, cursul profesorului Dăianu a ajuns un canal de comunicații interdepartamental important, de multe ori şefii serviciilor respective îşi trimiteau adjuncții pentru a face unele schimburi de informații sau pentru a aranja unele contacte neoficiale. Ar fi fost foarte neplăcut ca în cadrul vreunei şedințe a CSAT (Consiliul Suprem de Apărare a Țării), preşedintele, în calitate de şef al statului, să afle că serviciul de informații al armatei şi SRI-ul au urmărit în paralel aceeaşi pistă în detectarea unor potențiale amenințări la adresa securității naționale, şi asta probabil băgându-şi reciproc bețe în roate şi periclitându-şi unul altuia acțiunile. Pentru a evita aceste lucruri care în trecut s-au mai întâmplat, au fost create, practic din oficiu, canale neoficiale de comunicații între departamentele cu responsabilități de apărare şi de spionaj, iar unul din acestea a ajuns să fie cursul profesorului Dăianu. Uneori, în pauzele de cafea, la discuții lua parte şi Radu Dăianu, dar numai atunci când informațiile vehiculate corespundeau

cu gradul secretizării în care era implicat şi acesta. De multe ori, părerile lui erau bine argumentate şi pertinente, fapt care i-a atras respectul şi aprecierea unor persoane aflate în zona superioară a ierarhiei serviciilor mai sus amintite.

Chiar şi acum, în spatele amfiteatrului, se afla un grup distinct, mai în vârstă față de majoritatea cursanților. Erau aşezați unul lângă altul, astfel ca să poată schimba din când în când câte o vorbă sau o idee. Grupul "veteranilor", cum mai era numit, era format în această dimineață din cinci oameni. Printre ei, Radu Dăianu l-a remarcat pe Vlad Sorescu, director adjunct în SRI, "eminența cenuşie" a serviciului, după cum era cunoscut între cei inițiați. Aceşti inițiați erau, fără excepție, cei aflați într-o poziție superioară în ierarhia SRI. Ei şuşoteau că Vlad reprezintă "creierul", celălalt director adjunct, Titus Vintilă, ocupându-se mai mult de administrație şi controlul resurselor, iar directorul, Mircea Arambaşa, având un rol mai mult decorativ în economia informațiilor, el fiind de fapt cel care se ocupa de aspectele politico-juridice ce implicau activitatea de informații. Era şi normal deoarece, spre deosebire de cei doi adjuncți, Mircea Arambaşa a fost numit în fruntea SRI cu un an şi jumătate în urmă pe criterii politice, ca reprezentant al partidului de guvernământ şi prieten apropiat al şefului statului. Cu toate acestea, cei trei directori formau o echipă relativ omogenă, încercând să colaboreze cât mai bine între ei şi împreună cu celelalte instituții implicate în siguranța națională să-şi facă cât mai bine treaba pentru care erau puşi acolo, dar fiecare pe domeniul său de competență.

Lângă Vlad Sorescu stătea colonelul Constantin Puşcaş, o stea în ascensiune în cadrul Statului Major General al armatei. Doar cu câteva săptămâni în urmă, el fusese numit adjunct al şefului de stat major, general-colonel Vasile Ursan. Înzestrat cu o minte analitică iute ca briciul, în toate aplicațiile şi manevrele

unitățile conduse de el obținând calificative maxime. În urmă cu trei ani a fost transferat la Statul Major General, având şi aici o avansare fulgerătoare, fapt care i-a atras şi multe necazuri din partea unor ofițeri mai vechi în grad, care au ajuns să-l duşmănească în mod deschis pentru neobrăzarea de a nu ține cont de vechime şi vârstă în promovarea subordonaților săi. Pe principiul că războiul se poartă acum cu totul altfel decât pe vremea bunicilor, colonelul în vârstă de patruzeci şi doi de ani s-a înconjurat de ofițeri tineri, mulți dintre ei specialişti de înaltă clasă în computere şi arme inteligente. Şeful de stat major l-a remarcat repede datorită competenței sale, dar şi datorită unui complex de caracteristici psihologice care-l ajutau pe tânărul colonel să-şi impună punctele de vedere în fața colegilor săi mai în vârstă. Oricum, Constantin Puşcaş, sau Titi, după cum îi spuneau prietenii apropiați, continua constant să-şi învingă adversarii la simulările pe computer ale unor bătălii reale sau imaginare. Pare într-o oarecare măsură paradoxal, dar colonelul Puşcaş, cu o figură rigidă, brăzdată de două cute adânci în mijlocul frunții, a ajuns să fie considerat exponentul tinerilor ofițeri de valoare care susțineau că tehnica militară şi tactica de luptă se schimbă de câteva ori mai repede decât rata pensionării sau retragerii vârstnicilor generali care, o parte din ei, țineau în mână frâiele armatei române. Asta mai ales după ce a ajuns la urechile multora o frază pe care Titi Puşcaş a lăsat-o să scape unor prieteni şi colaboratori apropiați: “Faptul că bunicul meu şi-a condus eroic trupele în lupta pe două fronturi în cel de-al doilea război mondial nu mă obligă să gândesc tactica şi strategia militară la fel ca şi el”.

Alături de Puşcaş, în amfiteatru mai stăteau doi ofițeri superiori MapN şi un ofițer din cadrul SIE, dar pe aceştia Radu Dăianu îi ştia doar din vedere fără să le cunoască numele. Radu Dăianu se simțea mândru în sinea lui pentru notorietatea şi

gradul de interes suscitate de cursurile sale în rândul cadrelor superioare ale armatei şi serviciilor secrete, şi încerca de fiecare dată să nu-şi dezamăgească auditoriul, pregătindu-şi expunerile în cele mai mici detalii, reuşind să vină în întâmpinarea eventualelor întrebări şi divagaţii cu comentarii pertinente bazate pe studii aprofundate, chiar dacă discuţiile libere deraiau destul de mult de la subiectul propriu-zis al cursului.

Acesta era cazul şi în momentul de faţă. Pe fundal se afla o hartă la scară mare a zonei Caucazului, pe care erau desfăşurate poziţiile armatelor sovietice şi ale celor germane cu aliaţii lor în preziua ruperii frontului de la Stalingrad în cursul celui de-al doilea război mondial. Erau evidenţiate direcţiile de atac ale trupelor sovietice care au rupt frontul Armatei a 3-a române la nordul Armatei a 6-a germane conduse de generalul Paulus, ulterior mareşal, respectiv ale Armatei a 4-a române aflate la sudul acestei armate. Pe un ecran situat lângă hartă se derulau mişcările diviziilor angrenate în această bătălie, pe zile, începând cu momentul atacului până în momentul joncţiunii celor două aripi învăluitoare ale armatei sovietice. Programul de calculator ce făcea posibilă această viziune era rodul eforturilor fratelui lui Radu Dăianu, Lucian, un expert în computere care avea propria firmă de soft, firmă cu cifra de afaceri de ordinul sutelor de mii de dolari. Aceste simulări pe calculator ale bătăliilor reprezentau un hobby pentru cei doi fraţi şi, de asemenea, erau rezultatul puţinelor momente din timpul lor liber petrecut împreună, mai ales în ultima vreme, când natura activităţilor lor îi făcea să fie mai mult departe unul de altul, în încercarea de a face posibilă convieţuirea muncii fiecăruia cu viaţa de familie.

Radu răspunse unui student al Academiei Militare, un tânăr bronzat şi blond, care încerca să schiţeze posibile modalităţi de blocare a unităţilor ruseşti de blindate cu forţele care le avea la

dispoziţie pe hartă.

– Mă bucur, domnule Vasian, că vă preocupă în aşa măsură posibilitatea stabilizării unui front străpuns de forţe mult superioare, dar nu trebuie să uitaţi importanţa factorului timp în acest proces. Acum noi ştim care a fost evoluţia evenimentelor, precum şi conjunctura acestora. Dar să presupunem că în primele zile ale atacului sovietic început la 19 noiembrie 1942 v-aţi fi aflat la conducerea Grupului de armate Don. Gândiţi-vă că în câteva zile aţi fi predat comanda feldmareşalului Erich von Manstein şi n-aţi fi apucat să faceţi mare lucru, mai ales când conducerea supremă era în mâinile lui Hitler şi toate operaţiunile unităţilor mai mari de un batalion trebuiau supuse aprobării acestuia. Aici observăm încă o dată influenţa negativă a amestecului factorilor de decizie politică în desfaşurarea operaţiunilor militare. Cercul în jurul Armatei a 6-a germane şi a rămăşiţelor din armatele române a fost închis două zile mai târziu, pe 21 noiembrie. Gândiţi-vă la magnitudinea loviturilor armatei sovietice după puternicele baraje de artilerie, dacă din 22 de divizii româneşti, nouă au fost complet distruse, nouă risipite şi doar patru au rămas apte de luptă. Fratele bunicului meu, sergent în regimentul 88 infanterie, a fost dat dispărut în acele zile şi de atunci nimeni nu mai ştie nimic de el. Scuzaţi-mă pentru această paranteză, dar nu pot să-l uit pe bunicul meu răposat cu câţiva ani în urmă, cum se crispa când venea vorba de orice legat de sovietici, mai ales că întâmplător el era într-o permisie acasă când s-a rupt frontul. Într-o oarecare măsură, cred că se simţea responsabil că nu a fost atunci acolo, de parcă ar fi putut face ceva pentru fratele lui mai mare.

Se opri să-şi tragă răsuflarea, apoi continuă:

– Aţi evidenţiat, domnule Pop, şi dumneavoastră, domnule Mihali, importanţa blocării aripii nordice a atacului sovietic pentru a-l opri înainte de a-şi arunca tancurile spre Rostov în

scopul de a tăia liniile de comunicații ale întregii aripi sudice a frontului german, dar fără să gândiți din perspectiva celeilalte tabere. Acest obiectiv ar fi putut fi prea ambițios pentru sovietici care încă nu aveau inițiativa pe frontul de est. Obiectivul lor era de a scoate din luptă Armata a 6-a, fapt care le-a reuşit in cele din urmă.

– Referitor la amestecul politicului cu aspectul militar, se auzi o voce din sală, romanii dădeau puterea într-o singură mână în timp de război.

– Da, dar era o mână militară, răspunse o altă voce din celălalt capăt al sălii. O mână de consul sau dictator.

Referitor la comparația venită din sală cu manevra dublei învăluiri de la Cannae, vreau să fac unele precizări, zise Radu îndreptându-se spre tablă cu o bucată de cretă în mână. Ajuns acolo începu să schițeze liniile de front şi pozițiile inițiale ale armatelor, precum şi direcțiile de manevră folosind o serie de dreptunghiuri de la care porneau săgeți indicatoare ale mişcărilor de trupe.

– După cum vedeți, armata cartagineză a lui Hannibal şi armata romană la Cannae şi-au aşezat trupele față în față, cu infanteria în centru şi cavaleria pe aripi. Când a început bătălia, cavaleria numidă a lui Hannibal a atacat în forță cavaleria romană, în timp ce infanteria cartagineză se îndrepta spre cea romană. Odată lupta angajată, centrul cartaginez începe să dea în spate, urmat de infanteria romană, uşurând astfel sarcina flancurilor. Aripa stângă a cavaleriei numide a dat peste cap flancul drept al armatei romane, făcând una cu pământul cavaleria de acolo. În urma avântului luat, cavaleria din aripa stângă ajunge în spatele armatei romane angajate în lupta cu restul armatei cartagineze, se întoarce şi, atenție! Nu loveşte centrul armatei romane formate din pedestrime, ci descrie un arc de cerc până în spatele cavaleriei de pe flancul stâng angajate în lupta cu

flancul drept al armatei cartagineze. Restul cavaleriei romane, prinsă ca într-un cleşte de cavaleria numidă, practic de ambele flancuri care se închideau, este repede învinsă după care flancul stâng cartaginez face cale întoarsă în spatele romanilor pentru a surprinde infanteria printr-un alt arc de cerc care prinde restul armatei romane în încercuire şi pricinuişte acesteia una din cele mai mari înfrângeri din istoria ei. După această bătălie, romanii tresăreau în spatele zidurilor Romei aşteptând să audă fatidicele cuvinte "Hannibal ante portas!". Deci, dubla încercuire de la Cannae, visul oricărui general, diferă total de alte bătălii moderne prin faptul că este rezultatul învăluirii cu succes a unei singure aripi care a desăvârşit victoria, nu a ambelor aripi care să facă joncţiunea în spatele formaţiunilor inamice, aşa cum a fost vorba la Stalingrad. Se mai numeşte dubla învăluire din motiv că aceeaşi aripă, cea stângă, a învăluit de două ori armata romană, mai întâi de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga până în spatele infanteriei situate în centrul frontului.

Ca o temă de casă, continuă Radu, vă rog să vă gândiţi cum s-ar putea transforma bătălia de la Stalingrad aplicând lovitura principală pe o singură aripă, în aşa fel încât să obţineţi maximum de rezultate, nu numai încercuirea Armatei a 6-a, dar şi prăbuşirea totală a frontului de sud al armatei germane. Ca o sugestie, vă recomand să vă folosiţi de aripa dreaptă la care să transferaţi majoritatea diviziilor de blindate, restul frontului încercaţi să-l stabilizaţi prin poziţii defensive. De asemenea, mă gândesc ca după ruperea frontului să împărţiţi blindatele în două, o parte să încercuiască Armata a 6-a, iar alta să încerce să ocupe Rostovul pe Don, fapt care ar duce la căderea frontului de sud şi la izolarea Grupului de armate A din peninsula Kuban. Ca de obicei, jumătate dintre voi jucaţi rolul mareşalului Manstein, deci partea germană, cealaltă jumatate se află în pielea mareşalului Jukov, partea sovietică. Sunt convins că ora

următoare vom avea o dezbatere foarte interesantă, domnilor mareşali.

– Mulţumim pentru avansare, domnule profesor, zise un tânar din primele rânduri.

– Şi pentru că încep să am remuşcări că v-am dat prea multe sugestii la Stalingrad, vă rog să faceţi acelaşi lucru şi pentru "Operaţiunea Citadela", cea care a dus la bătălia de la Kursk-Orel în iunie 1943, cea mai mare bătălie de blindate din istorie, dar de data asta fără ajutorul meu.

– Dar cea mai mare bătălie de blindate din istorie nu s-a dat în războiul arabo-israelian de Yom-Kippur din octombrie 1973?

– Ba da, dar ca şi concentraţie de blindate pe suprafaţă, dar ca număr de tancuri rămâne cea de la Kursk-Orel.

– De ce insistăm aşa mult pe ciocnirile de blindate când ultima mare bătălie de tancuri a avut loc în războiul din Golf în 1991? întrebă Mihali.

– Probabil aşa au zis şi cei din Golf, îi răspunse râzând Vasian. Nu trebuie uitat nici rolul blindatelor în Irak în 2003. Părerea mea este că blindatele vor continua să joace un rol important în conflictele viitorului.

– "Dacă vrei să trăieşti în pace, pregăteşte-te de război" spunea Sun-Tzu încă înaintea erei noastre, interveni Radu. Dar să revenim la obiectivele unui război sau ale unei operaţiuni militare. Aici este diferenţa între obiective strategice şi obiective tactice. Hai să vedem cum stabilirea obiectivului, clară sau neclară, precum şi urmărirea lui, influenţează desfăşurarea unui război, a unei campanii sau operaţiuni militare. Daţi-mi un exemplu, domnilor!

– Hitler, cu operaţiunea Barbarossa! se auzi o voce din fundul sălii.

– Aveţi dreptate, domnule Vasilescu, zise Radu punând

creta pe masa lungă ce servea pe post de catedră. Invazia Uniunii Sovietice, cu numele de cod "Operațiunea Barbarossa", s-a făcut fără a avea stabilite clar obiectivele strategice. A fost, se pare, un atac de preîntâmpinare a unei posibile invazii din partea lui Stalin, atac foarte posibil în conjunctura în care Germania părea angajată într-un potențial război de durată cu Imperiul Britanic. Obiectivele tactice au fost bine stabilite şi duse la îndeplinire la nivelul fiecărei armate şi al fiecărui corp de armată până la un moment dat, când au început disputele referitoare la obiectivul final. Lipsa unui obiectiv strategic bine definit a făcut ca esența campaniei să se piardă în desuetitudine. Unii generali încercau să facă din cucerirea Moscovei țelul final al campaniei împotriva Uniunii Sovietice. Pe motiv că şi Napoleon a ocupat Moscova, dar fără folos, alții susțineau necesitatea atragerii şi zdrobirii Armatei Roşii într-o bătălie decisivă. Deasupra tuturor, Hitler a avut grijă ca obiectivul militar să nu poată fi ghicit din pricina deselor schimbări de optică referitoare la modul optim de desfăşurare a campaniei împotriva ruşilor. Iar rezultatul se cunoaşte. Dar, domnilor, ce părere aveți despre războiul terorist asupra Statelor Unite ale Americii? A fost suficient de bine pus la punct? Din ce punct de vedere Osama bin Laden şi-a atins scopurile şi care ar putea fi acestea? Care au fost obiectivele teroriştilor şi care au fost cele ale reacției americane împotriva Afghanistanului şi în ce măsură au fost ele duse la îndeplinire, pe etapele desfăşurării operațiunilor?

În sală se lăsă o pauză de câteva minute. Se vedea cum fiecare din studenți încerca să-şi elaboreze un răspuns cât mai complet şi mai bine argumentat, dar nici unul nu îndrăznea să deschidă dezbaterea unui subiect sensibil şi încă de mare actualitate în conjunctura internațională.

– Curaj, domnilor, nu îndrăzneşte nimeni? Nu este exa-

men, expunem doar păreri şi puncte de vedere pe care, ulterior, să le supunem dezbaterii!

Din partea stângă a amfiteatrului, la un moment dat se ridică un tânăr ofiţer de aviaţie care, cu un gest grăbit îşi aranjă hârtiile din faţă, apoi îşi ridică privirea, în timp ce încerca să-şi dreagă glasul pentru a putea începe ceea ce credea el că va fi o expunere mai lungă.

– Atentatele de la 11 septembrie 2001 au fost extraordinar de bine pregătite şi executate din foarte multe puncte de vedere. Nu se poate trece cu vederea gradul înalt de sincronizare necesar pentru ca patru avioane civile să fie deturnate şi prăbuşite prin atacuri kamikaze asupra obiectivelor ce reprezentau, fiecare în parte, unul din simbolurile puterii americane, fie că este vorba de puterea militară sau cea economică. Faptul că cel de-al patrulea avion şi-a ratat ţinta şi s-a prăbuşit departe de un posibil obiectiv se datorează reacţiei pasagerilor şi nu proastei organizări. Aceşti pasageri, care erau conectaţi prin intermediul telefoanelor celulare şi a altor mijloace de informaţie aflate la îndemână, erau conştienţi că soarta lor era pecetluită din momentul în care au aflat de avioanele prăbuşite la World Trade Center şi la Pentagon şi au înţeles că nu este vorba doar de o simplă deturnare. Ştiind că nu mai au nici o şansă, au luptat pentru viaţa lor şi cea a altor potenţiale victime care s-ar fi aflat în obiectivul ales pentru a fi distrus de respectivul avion, fie ca era vorba de Casa Albă sau de reşedinţa prezidenţială de la Camp David sau chiar despre Capitoliu. Trecând peste resursele necesare pentru organizarea şi ducerea la îndeplinire a unui asemenea atentat la o scară atât de mare, nu putem să nu remarcăm multiplele obiective atinse concomitent de atentatori. Pe lângă faptul că şi-au demonstrat propria forţă şi au evidenţiat slăbiciunea Americii care s-a lăsat surprinsă de un asemenea atentat, impactul mediatic a fost maxim. Al doilea

turn al World Trade Center a fost lovit la o diferență de optsprezece minute de primul, timp suficient ca toate camerele de filmat ale posturilor de televiziune ocupate cu imortalizarea pe peliculă a incendiilor provocate de primul avion, să surprindă în direct izbirea celuilalt turn al WTC de către un alt aparat de zbor plin cu pasageri. Amintiți-vă fiecare ce-ați simțit atunci când ați văzut pentru prima oară aceste imagini, asta ca să vă dați seama de impactul psihologic şi mediatic al transmiterii unei astfel de catastrofe în direct la televiziune. În plus de asta, faptul că generalul Ahmed Shah Massoud, liderul Alianței Nordului, o figură emblematică şi legendară a luptei împotriva sovieticilor şi apoi împotriva talibanilor fundamentalişti, este rănit grav şi moare la scurtă vreme după aceasta în urma unui atentat organizat de doi talibani deghizați în reporteri, chiar cu două zile înaintea atentatelor de la 11 septembrie, dovedeşte că teroriştii au încercat să-şi stabilizeze frontul de acasă anihilând rezistența prin eliminarea liderul ei, şi asta înainte de a ataca America. Deci, se observă din start o acțiune coordonată pe mai multe planuri, fapt care ne dă o idee despre natura amenințării ce plana asupra Occidentului.

Tânărul se opri să-şi tragă răsuflarea precipitată de viteza în care şi-a expus viziunea asupra evenimentului crucial de la începutul secolului XXI, eveniment care a marcat pentru multă vreme generația actuală, şi ale cărui urmări se pot vedea şi acum, deşi au trecut câțiva ani de la producerea lui. Abia atunci îşi dădu seama de liniştea din sală şi se simți stânjenit într-o oarecare măsură. Faptul că era centrul atenției nu era de natură să-i întărească siguranța de sine. Ridică privirile înspre Radu, observându-l cum îi urmărea expunerea rezemat de una din mesele aflate în primul rând. Când privirile li se întâlniră, Radu ridică din sprâncene întrebător:

– De ce nu continuați, domnule… ?

– Flaviu Popa.

– Da, de ce nu continuați? Sunt convins că stimații dumneavoastră colegi sunt nerabdători să vă asculte în continuare.

Flaviu tuşi din nou pentru a-şi drege glasul, apoi continuă cu o voce ceva mai sigură:

– Atacurile aeriene împotriva Afghanistanului, începute pe 7 octombrie au fost într-o primă fază lipsite de rezultate palpabile. Aici se vede lipsa obiectivului clar. Atacurile au început mai mult propagandistic, imediat după încropirea unei coaliții cuprinzând de două ori mai multe state decât precedenta alianță împotriva Irakului, cea din 1991 de după invadarea Kuweitului, dar aceasta coaliție fiind mult mai eterogenă şi mai nesigură decât cea care a dus la succesul militar din Războiul din Golf. Graba americanilor poate fi cel mai bine explicată prin necesitatea demonstrării fermității reacției SUA la orice fel de atacuri, mai ales de astfel de anvergură, precum şi pentru satisfacerea orgoliului național de supraputere. De asemenea, administrația Bush nu putea întârzia riposta cerută cu insistență de către cetățenii americani şocați de lovitura primită. Dar, odată cu prelungirea bombardamentelor, a devenit evident faptul că lucrurile nu decurgeau în direcția voită. Reacția la atacurile cu antrax pe teritoriul Statelor Unite au dovedit cu prisosința acest lucru, chiar şi emoția produsă de lunetistul misterios, care până la urmă s-a dovedit a fi doar un criminal fără nici o legătură cu terorismul islamic.

– Să insistăm puțin pe domeniul militar, domnule Flaviu!

– Din punct de vedere militar, se observă o mare deosebire între bombardamentele americanilor din Vietnam sau din Golf în 1991. În primul caz au înecat hectare întregi de junglă într-o ploaie de bombe şi de napalm şi totuşi au pierdut războiul. În al doilea caz, au pisat obiectivele şi pozițiile irakiene con-

tinuu timp de săptămâni întregi până au zdrobit voința de luptă a inamicului. Rezultatul a fost o mare de mâini ridicate în momentul în care tancurile aliate pătrund adânc în dispozitivul advers. Ca o paranteză, remarcăm diferența de tactică față de următorul război din Irak, cel din 2003. În schimb, dacă urmărim desfășurarea bombardamentelor din Afghanistan, observăm faptul că în prima lună de atacuri aeriene, bombardamentele nu sunt chiar atât de intense pe cât ne-am fi așteptat. După un prim val de distrugeri ale obiectivelor militare evidente, talibanii își poziționează țintele potențiale în vecinătatea spitalelor şi a aglomerărilor urbane, făcând dificilă distrugerea lor fără a afecta şi obiective civile, lucru foarte sensibil pentru mass-media şi opinia publică, precum şi pentru stabilitatea coaliției care cuprindea şi state musulmane, de pe acum cuprinse de convulsii interne provocate de fundamentaliştii islamici. Numai în Pakistan s-a ajuns la zeci de morți şi răniți în urma confruntărilor islamiştilor cu forțele de ordine. Apoi, intensitatea bombardamentclor asupra talibanilor lasă mult de dorit. Este ca şi cum americanii nu îşi găsesc țintele. Se observă de pe acum intenția talibanilor de a tergiversa conflictul până la căderea iernii aspre din zonă, astfel încât un deznodământ al războiului să fie împins cât mai departe în viitor. O asemenea turnură ar fi impus erodarea coaliției, mai ales prin perspectiva escaladării conflictului israeliano-palestinian. De asemenea, apariția unor victime în rândul soldaților americani ar fi dus la o reorientare şi revizuire a politicii de intervenție într-un ținut atât de inospitalier cum este Afghanistanul, decimat de mai bine de douăzeci de ani de război.

Se opri o clipă, apoi continuă:

– Nu trebuie uitat faptul că operațiunea Restore Hope, începută în 1992 în Somalia, a fost abandonată în 1993 de către Statele Unite în urma decesului a optsprezece soldați din

infanteria marină. Dar mai importantă este imaginea difuzată de CNN în direct, târârea cadavrului unui soldat american pe străzile din Mogadiscio, legat de un jeep al luptătorilor loiali lui Mohammed Farah Aidid, unul din seniorii războiului locali, resposabil cu ambuscada pregătită împotriva soldaților americani porniți să aresteze doi dintre locotenenții săi. Au fost, deci, suficienți optsprezece militari americani uciși în Somalia pentru ca SUA să se retragă din această țară și să abandoneze proiectata pacificare și salvare a țării din ghearele războiului civil interminabil de aici. De aici devine clară strategia talibană de a lungi cât mai mult conflictul până la intervenția terestră, unde să apară victime americane, care să ducă la pierderea sprijinului opiniei publice din țară, foarte sensibilă la vărsarea sângelui american în afara granițelor țării.

– Dar totuși, ocuparea, e drept cu dificultăți, a orașului Mazar-el-Sharif în 9 noiembrie a dus la prăbușirea întregului edificiu taliban din țară, orașele căzând apoi unul după altul, încercă Radu să provoace o reacție a lui Flaviu.

Acesta se întoarse spre Radu și privindu-l în ochi fără a-și mai consulta notițele, continuă:

– Așa e, dar Mazar-el Sharif a căzut numai după ce echipe de câte doisprezece oameni din trupele speciale americane sunt infiltrați la sol pe lângă principalii generali ai Alianței Nordului ale căror armate se aflau față în față cu talibanii și luptătorii Al-Qaida. În unele zone situația era statică de mai bine de trei ani, amintind de tranșeele primului război mondial. Aceștia încep să coordoneze atacurile aeriene marcând cu laser țintele inamice de pe front, astfel bombardamentele aeriene devin tot mai precise. Atacurile generalilor Fahim, Dostum, Atta, Ismail Khan, Baryoli și Kharzai, viitorul președinte, unele adevărate șarje de cavalerie, duc la prăbușirea pozițiilor, apoi a fronturilor talibanilor năuciți de precizia loviturilor aeriene pornite de

la baza americană K2 din sudul Uzbekistanului, bază ridicată doar în câteva zile. În acest context cade Mazar-el-Sharif, factor important prin deschiderea largilor posibilități de manevră din nordul țării, în special dinspre Uzbekistan și Tadjikistan. Rezultatele se simt și în câteva zile este ocupat și Kabulul, iar rezistența talibană din nord se prăbușește, cu excepția orașului Kunduz încercuit și supus asediului, ocupat ceva mai târziu. Mai apare episodul rezistenței talibane de la Tora Bora, după care americanii pot spune că orice rezistență militară organizată în Afganistan încetează. Cu toate acestea, luptele sporadice vor continua ani în șir în unele zone, dar regimul taliban este definitiv înfrânt aici. Seniorii locali ai războiului, cei care guvernează efectiv provinciile întreținând armate private, și-au făcut un obicei prin a trece dintr-o tabără în alta încă din timpul ocupației sovietice. Instaurarea autorității centrale rămâne încă un deziderat greu de atins.

Radu îl întrerupse din nou:

– Conform estimărilor, doar în prima lună de bombardamente asupra Afghanistanului, peste două sute de membri importanți Al-Qaida, gruparea lui Osama bin Laden, teroristul numărul unu al lumii, au reușit să iasă din țară folosind acte de identitate falsificate de rețelele specializate în acest scop. Este celebru cazul unei ziariste de la Newsweek care, dându-se drept transfugă afghană a reușit să obțină acte complete, incluzând pașaportul, certificatul de naștere și permisul de conducere pentru circa 350 de dolari. Pe lângă alte documente necesare, cea mai scumpă a fost viza, care a crescut de la 2500 de dolari înaintea atentatelor din 11 septembrie până la 4000 de dolari după această dată. Viza, la fel de ușor de obținut, putea fi de Dubai, de China, sau de Ucraina. Această viză de Ucraina explică numărul mare de fundamentaliști islamici care s-au stabilit sau au tranzitat aceasta țară vecină nouă, fapt care ne-a

adus unele neplăceri în anii ce au urmat.

Expunerea a fost întreruptă de soneria stridentă a unui telefon celular din fundul sălii, din zona rezervată veteranilor. Privirile curioase ale cursanților s-au întors pentru o clipă în spate, suficient ca cei prezenți să-l vadă pe Vlad Sorescu, directorul adjunct al SRI, căutându-și celularul în buzunarul interior de la piept. Vlad își scoase telefonul, privi o clipă numărul afișat, apoi îl închise. Începu să-și strângă lucrurile în grabă și înainte de a se precipita spre ieșire scrise câteva cuvinte pe o bucată de hârtie pe care o împinse spre Constantin Pușcaș, ofițerul de stat major. Acesta citi, apoi dădu grav din cap și mototoli hârtia pe care o băgă în buzunar. Începu și el să-și strângă lucrurile în grabă, făcându-le semn și celorlalți ofiteri MApN să facă la fel. Aceștia îl imitară. După aceasta, Titi se aplecă la urechea ofițerului SIE și îi șopti câteva cuvinte. Reacția acestuia a fost instantanee, urmându-și colegii în pregătirile de plecare. În momentul în care Titi ieșea pe ușa amfiteatrului, celularul său sună strident. Titi privi și el numărul afișat apoi opri soneria și mări pasul spre ieșire, spre mașina care-l aștepta. La ieșirea din clădire, apucă să-l vadă pe Vlad care îi făcu un semn de salut din mașina care demara în trombă.

Vlad Sorescu puse mâna pe umărul șoferului zicându-i:

– Calc-o repede până la sediu și nu te opri sub nici un motiv! Dacă e nevoie folosește sirena!

Șoferul dădu din cap în semn că a înțeles, apoi se aplecă în față în timp ce apăsa accelerația la maxim. Vlad se lăsă pe spate pipăindu-și buzunarele în căutarea telefonului celular. Încă de pe vremea directoratului lui Costin Georgescu în fruntea SRI, au fost interzise folosirea celularelor pentru convorbiri secrete din cauza posibilităților relativ ușoare de interceptare. Cu toate că Serviciul de Transmisiuni Speciale (STS), coleg de breaslă cu SRI, se putea lăuda că menține linile telefonice ale vârfu-

rilor serviciilor de securitate “curate”, interdicția a rămas în vigoare pentru mai multă siguranță. Dar numărul de pe care a fost sunat era un număr folosit numai în caz de urgență pentru a-l anunța pe cel apelat că era nevoie urgentă de prezența lui la sediu. Vlad avea o presimțire neplăcută, mai ales dacă corobora acest apel de alertă cu informațiile îngrijorătoare pe care le prezenta preşedintelui zilnic, mai ales în decursul ultimelor două săptămâni. Îşi alungă gândurile sumbre şi încercă să-şi structureze informațiile pe care le deținea în aşa fel încât să fie pregătit în momentul în care va afla motivul apelării sale. Îşi deschise laptopul şi tastă cu grijă parola pe care numai el o ştia. În cazul în care ar fi greşit de două ori la rând parola formată din opt caractere, laptopul s-ar fi ars instantaneu rămânând doar o bucată de plastic inutilizabilă. Se adânci în lucru, fără să ia în seamă peisajul oraşului care se derula cu repeziciune la fereastra automobilului.

După o clipă de tăcere cauzată de surpriza plecării precipitate a veteranilor, Radu se adresă clasei trecându-şi mâna prin părul negru:

– Să ne continuăm discuția, domnilor! În acest sens vă rog să vă continuați expunerea, domnule Flaviu! Aş fi foarte fericit dacă v-ați descurca cel puțin la fel de bine la manşa Mig-ului sau F-ului dumneavoastră ca şi astăzi în această sală dc clasă.

– În ultima vreme am pilotat mai mult IAR 99 Şoim, domnule profesor!

– În fine, să revenim la talibani! Ca o paranteză, vreau să-mi exprim satisfacția că apărarea țării va fi pe viitor asigurată de oameni competenți printre care vă veți număra şi dumneavoastră. Ca să fac o comparație, aş vrea să exprim ponderea abilităților manageriale într-o companie în funcție de nivelul de conducere. Pentru managerii de nivel inferior, este necesară o pondere semnificativă a cunoştintelor tehnice, în

schimb pentru nivelul mediu sunt necesare calități de echipă, de conducere și evidențiere a potențialului oferit de resursele umane. La nivelul de vârf, managerul trebuie sa vadă compania ca un întreg, să înțeleagă și să se folosească de canalele de comunicații și interdepartamentale, să aibă o viziune de ansamblu asupra mediului intern și extern în care firma își desfășoară activitatea, să fie conștient de oportunități și amenințări. La fel și dumneavoastră, pe măsură ce veți urca în ierarhia serviciilor militare și de securitate ale țării, indiferent din ce servicii faceți parte, va trebui să vă dezvoltați capacitatea de a gândi în ansamblu și în detaliu, de a vedea problemele cu care vă veți confrunta din mai multe puncte de vedere, nu numai din cel al serviciului din care faceți parte, să gândiți ca un întreg, să analizați componentele tactice și strategice din punct de vedere politic, economic, militar, social și cultural, și să luați întotdeauna decizia cea mai bună, căci inevitabil vă veți supune judecății istoriei, la fel ca și înaintașii voștri. Dar destul cu vorba, să trecem la treabă! Referitor la ora noastră, propun să trecem de la Afghanistan la Irak, mai ales că și acolo avem trupe în misiune! Ce ziceți?

IV

Miercuri, 26.05.2010, ora 8.35
Bucureşti

Renault-ul Megane de culoare negru metalizat aştepta de douăzeci de minute în faţa imobilului impunător din cartierul Primăverii. Stătea pe o străduţă laterală, departe de ochii curioşi ai eventualilor trecători, cu un şofer solid la volan. Acesta, în ciuda antrenamentului, începea să dea semne de nervozitate, traduse prin mişcarea nervoasă a degetelor care, involuntar, începură să bată darabana pe volan. Colegul şoferului, şi el din Serviciul de Pază şi Protocol (SPP), mesteca gumă pe scaunul din dreapta, având o figură apatică, plictisită, mulţumindu-se să privească în gol prin parbriz. La o sută de metri în faţă parcă o Dacia Logan cu doi bărbaţi pe locurile din faţă, bărbaţi pe care pasagerii Renault-ului îi recunoscură ca şi colegi din SPP.

– Iar au întârziat, dobitocii! mormăi pasagerul din dreapta între două molfăituri din guma de mestecat.

Şoferul dădu din cap aprobator, apoi continuă să bată darabana pe volan, din ce în ce mai nerăbdător. Momentele de aşteptare îl făceau să se simtă vulnerabil, fapt care îi sporea starea de nervozitate. De obicei, în situaţii de genul ăsta, în tinereţe se apuca să studieze trecătorii pentru a-şi putea da sea-

ma care dintre ei ar putea reprezenta un pericol. După atâţia ani de rutină constatase că acest exerciţiu devenise inutil. Cine şi de ce să încerce vreun atentat, mai ales că ţinta potenţială nici nu era în maşină? De obicei întârzia, dar el trebuia să fie cu maşina înainte cu cinci minute de ora stabilită. Ce dacă întârzia cel puţin zece minute? Datoria lui era să aştepte. Dar iată, colegii din maşina însoţitoare au început să prindă şpilul şi vin câteva minute mai târziu, chiar dacă ei au fost ataşaţi doar de câteva zile, preventiv, deoarece se zvonea că ar plana ceva ameninţări teroriste asupra ţării. O prostie şi asta, auzi, ameninţări teroriste! Probleme teroriste sunt în alte ţări, nu aici!

Instinctiv îşi căută pachetul de ţigări, deşi ştia că de două luni s-a lăsat de fumat. Era doar un gest reflex, menit mai mult să-i aducă aminte de importanţa promisiunii făcute soţiei sale că va renunţa la ţigări. Oricum, fumatul reprezintă un semn de nervozitate. Nu trebuia să fie nervos, chiar dacă aştepta o persoană importantă de mai bine de un sfert de oră şi chiar dacă ştia că aceasta întârzia de obicei. Manualul şi instrucţiunile spuneau să urmăreşti cu atenţie fiecare persoană ca pe un potenţial suspect. De ani de zile făcea acest lucru fără să vadă nici cea mai mică tentativă a cuiva de a face vreun rău persoanei pe care o avea în grijă. Chiar şi acum, putea suspecta tânăra atrăgătoare, cu fustă mini şi cu zâmbet dulce ce a trecut cu câteva minute mai devreme pe trotuarul alăturat? Mersul ei părea o suavă poezie, iar sânii plini înveliţi într-o bluză mulată îi tresăltau la fiecare pas, de parcă ar fi fost copiată din prezentările de modă. Zâmbi la gândul amintirii blonde ce l-a făcut şi pe colegul său să se simtă pentru o clipă departe de agitaţia citadină, undeva pe nisipul Mării Negre, într-un concediu meritat pe plaja fierbinte. Este adevărat că pentru o clipă au fost deranjaţi de beţivul matinal care, se pare, în urma unui chef lungit până la ziuă, se întorcea spre casă. Era atât de beat, că nu a observat

minunea blondă de pe trotuarul celălalt, sau poate că da, chiar a observat-o, din moment ce s-a împiedicat şi a căzut grămadă de pe trotuar, direct în faţa maşinii oficiale. Când, în sfârşit, cei doi au ieşit din maşină cu regret că trebuiau să-şi ia ochii de la minunata apariţie, beţivul horcăia sub roţile din faţă, scuipând cu ură asfaltul de sub el. La scurtă vreme după ce l-au ridicat cu greu în picioare, respectivul începu să verse spasmodic în jur făcându-i pe cei doi SPP-işti să se ferească dezgustaţi. Îl împinseră cât colo spre una din parcelele de gazon mărginite de o rigolă, fără să se întrebe ce caută un astfel de individ într-un cartier aşa de select, apoi revenirā în maşină înciudaţi de faptul că frumuseţea blondă dispăruse între timp.

Colegul său scuipă guma şi mormăi printre dinţi câteva cuvinte în timp ce desfăcea cu gesturi nervoase al treilea pachet de gumă de mestecat. Şoferul se întrebă dacă nu avea cumva acţiuni la Wrigley, apoi abandonă ideea. În faţa lui vedea cum colegii săi din Dacia Logan flecăreau liniştiţi. Un fuior de fum de ţigară ieşea de pe geamul din stânga, semn că şoferul maşinii era de departe cel mai relaxat om de pe stradă. Înjură printre dinţi inconştienţa şi pregătirea superficială a tinerilor din ziua de astăzi, apoi îşi mută privirea spre poarta edificiului în faţa căruia aşteptau de o bună bucată de vreme. De parcă i-ar fi ghicit gândul, poarta se deschise lăsând să treacă o siluetă uscăţivă, cu mustaţă subţire, care se îndreptă direct spre uşa din spate a maşinii. O smuci brusc, ca de obicei, apoi se afundă în scaunul din spate trântind uşa cu zgomot.

– Să mergem, domnilor!

Renault-ul demară lin şi se înscrise în trafic precedat la mică distanţă de Loganul însoţitor. Şoferul urmărea cu atenţie traficul, în timp ce SPP-istul din dreapta era atent la toţi pietonii, încercând să întrevadă din timp o posibilă ameninţare. Dar ca de obicei, ca în ultimii douăzeci şi cinci de ani, nimic spec-

taculos nu se întâmplă. Nu degeaba colegii îl porecliseră "Norocosul". Niciodată nu a avut parte de vreo acțiune practică, de posibilitatea de a aplica pe viu ceea ce exersa de ani întregi la antrenamente dure, doar pentru a fi pregătit în caz că... . Dar cazul ăsta nu s-a petrecut şi într-o oarecare măsură se simțea inutil. E adevărat că de o vreme încoace îl bătea gîndul de a-şi cere transferul la o unitate mai activă, deoarece se simțea un om pregătit pentru acțiune, nu pentru aşteptare. Dar, pe de altă parte, îşi dădea seama că din cauza vârstei nu putea concura cu tinerii atletici şi dornici de perfecționare ce băteau la poarta serviciilor specializate.

Renault-ul coti spre stânga înscriindu-se în traficul dens de pe Bulevardul Magheru. La ultimul stop, maşina însoțitoare aflată în față trecu în grabă pe galben, fapt care a făcut ca şoferul maşinii oficiale să aibă motiv de a înjura printre dinți. Iar va avea parte de ironiile colegilor odată ajuns la sediu. Opri şi aşteptă schimbarea semaforului, în timp ce îşi aruncă privirea în oglinda retrovizoare, doar ca să îi treacă timpul. La un moment dat, privirea îi deveni înghețată, fixând cu insistență oglinda retrovizoare, mai precis ceea ce vedea în ea. Era pentru a treia oară că remarca Jeep-ul gri metalizat aflat în urma sa, la câteva maşini distanță. Ceea ce i se păru cunoscut era chipul celui aflat la volan. Câteva clipe mai târziu, în momentul în care lumina cădea mai avantajos asupra maşinii, recunoscu chipul pasagerei din dreapta, apoi într-o străfulgerare îşi aminti de unde ştia fața şoferului. Înjură cu voce tare, apoi apăsă pe accelerator făcând ca motorul să se tureze la maxim, maşina țâşnind pe roşu, evitând în ultima clipă bara din față a unui Cielo. Într-un concert de claxoane, îşi pipăi sacoul căutându-şi tocul în care îşi păstra pistolul semiautomat Beretta cu cinsprezece focuri, fabricat la Cugir sub licență, pentru a-l pune la îndemână. Colegul său făcu la fel, după ce înțelese că

aveau de-a face cu posibilitatea unei amenințări reale. Chemară ajutoare prin radio, în timp ce acul indicator al vitezometrului se îndrepta spre o sută douăzeci kilometri la oră.

În Jeep-ul din spate, șoferul nu se grăbea. Deși aflat într-o coloană densă, nu pierdea din ochi mașina țintă aflată câțiva zeci de metri în față. În momentul în care aceasta demară brusc, chiar înainte ca semaforul să treacă pe verde, șoferul întinse mâna spre însoțitoarea sa blondă, care fără o vorbă, îi întinse telecomanda detonatorului. În momentul în care Renaultul atingea viteza de o sută patruzeci kilometri la oră, șoferul Jeep-ului apăsă pe butonul care detona explozia. Dispozitivul magnetic de pe axul din față al Renault-ului împreună cu o încărcătură minusculă de Semtex făcu explozie. O bucată din ax se pulveriză, lăsând mașina necontrolabilă la o asemenea viteză. Detonatorul a fost plasat aproape de aripa dreaptă, astfel că în momentul exploziei roata a fost aruncată cu putere în lateral, avariind mașinile staționate. Surprins, șoferul apăsă energic frâna, încercând să mențină controlul volanului. Mașina se roti spre stânga, apoi se răsturnă spre dreapta dându-se peste cap de două ori și rupând unul din copacii de pe marginea drumului în momentul în care ieși de pe carosabil. Cursa nebunească se opri doar într-un al doilea copac, resturile mașinii rămânând rezemate de acesta.

Bărbatul de la volanul Jeep-ului urmări cu privirea trecătorii ce se agitau în jurul accidentului, apoi își trecu palma peste barba nerasă de câteva zile, barbă care, alături de hainele ponosite, l-a ajutat să treacă drept bețiv matinal cu câteva minute mai devreme. Blonda îi puse mâna pe umăr și-i șopti:

– Să mergem, Alexei!

Alexei dădu din cap și viră la stânga îndepărtându-se de scena care o declanșase, în timp ce începeau să se audă sirenele mașinilor de intervenție care se apropiau.

În fața sediului Băncii Liderbank din Brașov, mașina blindată de transport valori mobiliare se afla trasă în dreptul bordurii din fața intrării principale, cu ușa laterală deschisă. Doi însoțitori înarmați, echipați în uniforme negre, stăteau de o parte și de alta a portierei supraveghind încărcarea sacilor cu bani și alte valori. Unul dintre ei ținea în mână o planșetă cu actele de transport, prinse cu o clemă, pe care bifa cu grijă fiecare sac ce era depus în interiorul mașinii de către cei trei angajați ai băncii. La volan, șoferul deschise geamul pentru a putea sufla fumul țigării pe care tocmai o aprinsese. Trecătorii, destul de rari la ora aceasta, încercau să deranjeze cât mai puțin cei cinci bărbați preocupați de buna desfășurare a transferului, chiar dacă asta îi obliga să ocolească pe carosabil mașina parcată și lanțul uman format de-a curmezișul trotuarului.

Un trecător îmbrăcat într-un costum gri închis, având pe cap o pălărie asortată încerca să treacă printre angajații băncii care își dădeau din mână în mână sacii burdușiți. Momentul ales păru a fi neinspirat, deoarece chiar în clipa trecerii sale printre doi din bărbații ocupați cu transferul și neatenți la ceea ce se petrecea în jurul lor, un sac greu zbură lovindu-l în coapsa dreaptă. Lovitura îl dezechilibră făcându-l să se răsucească pe stânga, apoi căzu pe ciment gemând. Acest lucru îl descumpăni pe cel care ar fi trebuit să primească sacul. Acesta își îndreptă șalele, ținând încă mâinile întinse, apoi se îndreptă spre cel căzut mormăind o scuză. Bărbatul cu pălărie se ridică repede ducându-și mâna dreaptă după sacou, în dreptul pectoralului stâng, stând ușor aplecat de parcă în cădere s-ar fi lovit în zona coastelor. Ușurarea se putea citi pe chipul lucrătorilor și al supraveghetorilor văzînd că trecătorul nevinovat nu a pățit nimic grav.

Brusc se auzi un scrâșnet de frâne în imediata apropiere

urmat de trântirea unor portiere, chiar în fața mașinii blindate. Trecătorul care tocmai se ridicase de jos se îndrepta de spate și își ridică privirea spre însoțitorul mașinii blindate care stătea lângă portieră, ținându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, leganându-se pe călcâie și dominând prin statura sa grupul de oameni care trebăluia la mică distanță de el. De sub pălăria cu boruri înguste, privirea albastră a bărbatului în costum arunca fulgere. Păși în față, cu mâna stângă îl dădu la o parte pe lucrătorul ce venea spre el pentru a-și cere scuze, în timp ce mâna dreaptă îi ieși de după sacou înarmată cu un revolver Smith&Wesson calibrul 45 de milimetri. Însoțitorul păli surprins și își scoase în grabă mâinile din buzunare încercând să apuce tocul pistolului de la șold. Trecătorul zâmbi, apoi din mers îndreptă țeava revolverului și apăsă pe trăgaci. Însoțitorul încremeni cu mâna drcaptă pe tocul pistolului, în ochii lui putându-se citi un amestec de surpriză și spaimă. O gaură roșie îi apăru pe frunte, deasupra arcadei drepte în locul în care glonțul pătrunse. Tras de la mică distanță, glonțul ieși din capul însoțitorului la nivelul lobului occipital făcând un orificiu de ieșire de patru ori mai mare, apoi se lovi de peretele dubei blindate, ricoșând și oprindu-se într-un copac aflat pe marginea carosabilului. Bărbatul lovit rămase pentru o clipă în picioare ca trăsnit, apoi căzu pe spate izbindu-se de caroseria dubei de pe care alunecă încet, lăsând o dungă roșie peste vopseaua albă până când ajunse la pământ, rămânând pe caldarâm lângă o pată de sânge care se tot lățea.

Colegul care bifa cantitatea încărcată privea scena incapabil să facă vreo mișcare. Încă mai ținea în mâini documentele de transport prinse de planșetă și pixul, atâta doar că le lăsase mai jos. Cu privirea fixată lateral stânga, spre colegul său căzut, părea incapabil de vreo reacție. Așa l-a surprins rafala de Kalașnikov venită din arma bărbatului oacheș care a

coborât în grabă din maşina oprită brusc în faţa dubei. Acesta a înconjurat duba şi a deschis focul. Fără să înţeleagă ce se întâmpla, căzu în faţă ţinând încă în mână pixul şi planşeta. Şoferul dubei a fost împuşcat cu trei gloanţe în zona capului şi gâtului de către al doilea bărbat coborât din maşina din faţă, care aştepta cu motorul pornit şi cu şoferul la volan. Doi dintre ucigaşi apucară câte doi saci pe care îi înghesuiră în portbagajul şi spatele propriei maşini, în timp ce al treilea descărcă încărcătorul Kalaşnikovului spre intrarea principală a băncii, făcând ca încărcătorii şi paznicii băncii aflaţi în interior să se arunce la pământ pe fundalul zgomotului de sticlă spartă. Cei trei bărbaţi se aruncară în maşina cu motorul pornit şi aceasta demară în trombă.

Întreaga operaţiune a durat mai puţin de cincizeci de secunde.

La câteva străzi de locul accidentului din Bucureşti, doi ofiţeri SPP îmbrăcaţi în costume de culoare închisă şi cu ochelari de soare aşteptau tăcuţi în faţa imobilului din spatele lor. Era o vilă cochetă, având un gard de jur împrejur şi o poartă din fier forjat. Se vedea faptul că ocupanţii vilei încercau să nu se izoleze total de vecini, dar nici să permită oricui să intre în intimitatea lor.

Faptul că SPP-iştii dădeau importanţă muncii lor supraveghiind împrejurimile din dreptul maşinii care aştepta cu şoferul la volan, arăta însemnătatea personajului aşteptat. Portarul înarmat având ca sarcină paza vilei deschise uşa, lăsând să treacă un bărbat grăbit, cu aspect sever, purtând în mână o geantă diplomat. Aruncă o privire scurtă spre cei doi SPP-işti care se grăbiră să-l conducă spre maşina ce între timp pornise motorul.

Primul glonţ îl lovi în frunte, făcându-l să se oprească

brusc şi să scape geanta din mână, dându-i capul pe spate în acelaşi timp. Al doilea îl lovi în coşul pieptului, sfărâmându-i sternul şi aruncându-l la pământ, în timp ce ofițerii SPP se repezeau să-l susțină. Rămase căzut pe spate, ținut pe brațe de unul din ofițeri, în timp ce al doilea chema disperat ajutoare. Şoferul maşinii coborî cu pistolul în mână căutând locul din care au pornit gloanțele aducătoare de moarte.

Peste drum se aflau doar case, dar în spatele lor se zărea un şir de blocuri cu patru etaje. Neobservat de nimeni, la etajul trei al unui bloc, un bărbat se ridică din locaşul de tragere făcut de el însuşi la baza balconului. Îşi abandonă puşca semiautomată cu lunetă model Duganov lângă peretele camerei, apoi ieşi în grabă pe uşa apartamentului trântind-o după el cu zgomot. În timp ce cobora scările câte două deodată, îşi întoarse cozorocul şepcii din spate în față astfel încât să-i acopere ochii cât mai mult. Se repezi afară pe scara blocului şi odată ajuns în stradă îşi încetini mersul până la normal încercând să pară cât mai firesc şi să se piardă în peisajul cotidian.

Nimeni nu părea să-i dea atenție.

Casiera de la ghişeu era tânără şi drăguță. Zâmbi pentru a douăzecea oară în dimineața asta, răspunzând cu amabilitate unui client insistent. Nu numai conducerea băncii Inmimbank, Banca pentru Întreprinderi Mici şi Mijlocii, punea bază pe solicitudinea angajaților, dar amabilitatea şi politețea făceau parte din natura ei, din felul ei de a fi. Clientul îi mulțumi, apoi se îndreptă spre una din mese cu un formular în mână.

Sediul sucursalei băncii nu era mare, dar era aranjat cu gust. Se afla la etajul doi al unei clădiri de birouri situată aproape de centrul capitalei. Sala destinată primirii clienților era dreptunghiulară şi avea cam optzeci de metri pătrați, la un capăt cu două ghişee pentru informații şi operațiuni, iar la

capătul opus se aflau altc două ghişee destinate operațiunilor cu numerar. Acestea din urmă erau izolate de restul încăperii prin paravane de sticlă, iar schimbul de valori se făcea prin intermediul sertarelor încastrate în tăblia birourilor. Accesul în spatele acestor ghişee era printr-o uşă care odată închisă se bloca instantaneu neputând fi deschisă decât cu cheia sau din interior. Intrarea în sală se deschidea direct din casa scărilor unde se afla şi ieşirea din lift, prin intermediul a două uşi mari din sticlă. În partea opusă intrării se situa balconul cu deschidere spre traficul aglomerat de pe Bulevardul Unirii. Camerele de televiziune cu circuit închis supravegheau activitatea din această dimineață, dar spre deosebire de alte zile aceasta părea că va fi una mai liniştită. Doar nouă clienți se aflau în acest moment în sală.

Casiera mai luă un teanc dc bancnote din grămada de bani aflată în fața sa şi le puse în maşina de numărat. Clientul din dreptul ghişeului aştepta răbdător în timp ce maşina de numărat bani înghițea cu repeziciune bancnotă după bancnotă. Din când în când arunca câte o privire spre silueta aşezată a tinerei angajatc a băncii, insistând asupra decolteului provocator, dar şi asupra chipului agreabil şi zâmbitor. La un moment dat, chiar când privea chipul fetei, aceasta aruncă o privire în sală. Clientul observă uimit cum expresia din ochii fetei se schimbă în surpriză, apoi în neîncredere, iar în cele din urmă groaza rămase singurul sentiment dominant ce se oglindea în privirea atât de senină cu câteva momente în urmă. Simți o senzație neplăcută în stomac, ca şi cum o gheară i-ar strânge mijlocul în timp ce întorcea capul să privească peste umăr. Un fior rece îi urcă de-a lungul şirei spinării în momentul în care văzu patru indivizi înarmați în mijlocul sălii ținând sub amenințarea armelor persoanele aflate în incintă. În momentul în care fiorul rece îi ajunse la nivelul bulbului rahidian se simți cuprins

într-o ceață amorfă și își zise că visează. Senzația de amorțeală a fost sfâșiată de o rafală de pistol automat care sparse paravanul de sticlă din dreptul ghișeului la care se afla. Sunetul sticlei sparte căzând și sfărâmându-se de podea coroborat cu cel scos de gloanțele lovind peretele din spate, a avut efectul unui duș rece asupra simțurilor sale. Instinctiv își băgă capul între umeri, lăsându-se în genunchi. Casiera ridică mâinile deasupra capului într-un gest de apărare, apoi se lăsă jos de pe scaun. În timpul căderii apăsă puternic cu piciorul drept butonul de panică situat sub birou. Căzu la podea cu capul în mâini, întrebându-se cum de a avut curajul și prezența de spirit să declanșeze alarma.

Becul pâlpâi și sirena scoase un sunet continuu și asurzitor la sediul Protect Grup, firma particulară de pază și protecție care avea ca obiectiv monitorizarea băncii Inmimbank, printre alte multe obiective. Ofițerul de serviciu își vărsă cafeaua pe pantaloni în momentul în care sări de pe fotoliu spre tastatura calculatorului din fața sa. Insensibil la arsura lichidului fierbinte, apăsă câteva taste obținând imagini luate de camerele de supraveghere din interiorul băncii. La camera numărul unu văzu masa din centrul sălii principale și chiar lângă masă un individ cu constituție atletică care îndrepta un pistol direct spre cameră. Imaginea dispăru lăsând loc unui ecran acoperit de pureci, semn că glonțul și-a atins ținta. Apasă o nouă tastă, suficient ca să vadă preț de o clipă un alt individ care făcu să dispară imaginea cu ajutorul unui pistol mitralieră. Ceea ce a apucat să remarce era faptul că respectivul a tras de la șold, fără să ochească. Toate celelalte camere de supraveghere erau distruse, mărturie stând ecranele pline de paraziți care apăreau în momentul în care încerca să obțină imagini de pe ele.

Înjură, apoi declanșă alarma generală. Această alarmă avea un terminal și la sediul Poliției Capitalei. Oftă, apoi

formă pe telefon numărul de mobil al patronului firmei, un fost ofițer superior de poliție pensionat. Apoi transmise prin stație echipajelor mobile coordonatele obiectivului atacat. Se lăsă pe spătarul scaunului cu impresia puternică că avea să fie o zi foarte dificilă.

Avea mare dreptate.

V

Miercuri, 26.05.2010, ora 7.50
Sighetu Marmației, la granița cu Ucraina

Râul Tisa curgea molcom ducându-şi apele agale spre teritoriul Ungariei, unde se varsă în Dunăre, fără să-i pese de faptul că pe parcursul a şaizeci de kilometri el reprezintă granița dintre România si Ucraina. Această graniță lichidă era mărginită pe malul românesc de oraşul Sighetu Marmației căruia îi corespundeau la câțiva kilometri pe malul ucrainean o serie de mici sătulețe. Călătorul ce parcurgea şoseaua de-a lungul Tisei printr-un decor de basm, de-a lungul văii mărginite de păduri seculare, putea ghici la o oarecare distanță pe malul opus conturul caselor acoperite cu țigle de culoare roşie din satele ucrainene. Între şosea şi malul râului, copacii înalți şi tufele dese constituiau un obstacol natural în calea privirii trecătorului. Din loc în loc se deschideau spații largi care îngăduiau vederii să pătrundă până departe pe teritoriul ucrainean.

Cei doi grăniceri patrulau fără chef pe partea dreaptă a şoselei admirând copacii deşi de pe malul râului. Ştiau consemnul particular care le cerea verificarea malului în sectorul E40, sector în care se aflau de o bună bucată de vreme. Îşi purtau pistoalele mitralieră calibrul 7,62 mm la piept, cureaua fiind

trecută de-a lungul spatelui. În afara încărcătorului din armă, plin cu treizeci de gloanțe, mai aveau la șold în port-încărcător încă trei sectoare pline. Celor doi soldați li se părea ciudată decizia de a purta și încărcătoarele de rezervă în patrulare pe frontieră, mai ales că nu păreau semne de agitație în zonă. Chiar și tentativele micilor traficanți au scăzut în intensitate după multiplele arestări efectuate în urmă cu câteva luni. A fost un bun prilej de propagandă pentru ministrul de interne care câteva zile a fost favoritul emisiunilor de radio și televiziune, mai ales că în cursul operațiunilor împotriva acestor contrabandiști a fost distrusă și o rețea de trafic de stupefiante care folosea ruta ucraineană pentru transportul heroinei. Au fost efectuate zeci de arestări, cele mai multe petrecându-se în flagrant, în momentul trecerii frontierei.

Chiar înaintea declanșării operațiunilor a fost o oarecare agitație în unitate, au apărut o serie de oameni noi, mulți îmbracați în haine civile, care practic l-au monopolizat pe comandantul unitații, tot timpul acesta fiind văzut în preajma unuia din cei noi veniți discutând cu voce scăzută. În acea perioadă au patrulat zona cu muniție suplimentară și cu consemnul particular de a înăspri supravegherea și controlul asupra persoanelor suspecte găsite în zona de graniță.

Acum, din nou au fost văzute persoane noi, în civil, în unitate, dar de data aceasta erau mai puțini și mai discreți. Remarcabilă rămâne însă întărirea unității cu încă un pluton de militari cava mai deosebiți. Ceea ce era ciudat la aceşti noi sosiți de câteva zile în unitate era faptul că nu arătau și nu se comportau ca orice militar. Spre deosebire de aceștia, nu se amestecau și nu discutau cu militarii din alte plutoane. Nu căutau tovărășia altora, rămânând doar între ei, în grupuri de câte cinci-șase oameni. Nu se certau, nu dădeau cu pumnul în masă, dar nici nu se lăsau provocați. Unul dintre grănicerii mai

vechi, un uriaş cu o ceafă ca de taur, i-a căutat pricina unuia dintre noii veniți chiar din prima zi a sosirii acestora. Cel provocat părea mai pirpiriu, o victimă sigură a uriaşului stârnit şi de alcoolul consumat cu puțin timp în urmă, alcool procurat cu ajutorul unui coleg care sărise gardul unitații pentru a se aproviziona de la magazinele din apropiere. Pirpiriul nu a părut impresionat de alura agresorului, ca dovadă fiind viteza cu care l-a neutralizat, lăsându-l fără cunoştiință la pământ. A fost nevoie doar de două lovituri de picior, una în plex, chiar sub stern, iar alta din lateral, rotativă, în tâmplă, printr-un procedeu împrumutat din artele marțiale. Cu toate că pirpiriul era întovărăşit de doi colegi, aceştia nu au intervenit, ba dimpotrivă s-au dat la o parte şi au asistat impasibili la bătaia acordată uriaşului. Pe fața lor se putea citi doar indiferență, de parcă ar fi cunoscut de dinainte rezultatul confruntarii şi asistarea la umilirea uriaşului ar fi făcut parte din corvoadele lor zilnice.

O altă caracteristică a ciudaților era totala indiferență față de ofițerii existenți în unitate înaintea sosirii lor. Aceştia din urmă treceau cu vederea această subminare vizibilă a autorității lor în ochii trupei, încercând să pară indiferenți, chiar dacă acest lucru cerea eforturi din ce în ce mai mari. Chiar comandantul unității, la revista de front, le-a trecut cu vederea deficiențele de aranjare a echipamentului şi a formației. Noii veniți ascultau doar de comandantul lor, un locotenent uscațiv şi taciturn, venit odată cu ei. La ordinele lui se supuneau orbeşte, fără crâcnire, oricât de absurde ar fi fost ele.

Cei doi grăniceri discutau despre posibila legătură între apariția noului pluton şi muniția suplimentară ce erau nevoiți să o poarte cu ei. Un subiect aparte, dezbătut cu înfrigurare de cei doi, de asemenea de toată unitatea, era identitatea musafirilor şi scopul prezenței lor aici. Speculațiile parcurgeau o largă paletă de posibilități, de la agenți SRI la spioni şi de la terorişti arabi

la extratereştri fără să se poată da o explicaţie viabilă asupra prezenţei lor în unitate. Discuţia dintre ei era în toi şi grăbiseră pasul cu toate că ştiau că erau cu zece minute în avans faţa de locul în care ar fi trebuit să se afle în acel moment. Se grăbeau spre locul de popas ştiut doar de ei, loc în care ar fi putut fuma în linişte, poate chiar ar fi putut pregăti o cafea fără să poată fi deranjaţi de superiori. Acest loc se afla într-un mic luminiş, între cei câţiva arbori aflaţi la câteva sute de metri mai în faţă. La câţiva paşi în dreapta li s-a deschis panorama râului Tisa, chiar în locul unde făcea un cot spre dreapta, ascunzînd vederii după un pâlc de copaci ceea ce se întâmplă pe malul celălalt.

Totuşi, ceva atrase atenţia unuia dintre cei doi soldaţi. Un cablu era întins de-a curmezişul râului, între malul ucrainean şi cel românesc. Capătul de pe malul ucrainean era încă ascuns vederii de cotul făcut de curgerea râului. Acest cablu nu era în urmă cu două ceasuri, atunci când patrula dinaintea lor a verificat zona. Soldatul îşi puse mâna pe umărul colegului său, şoptindu-i la ureche ceea ce văzuse. Cei doi s-au trântit la pământ, apoi au început să înainteze târâş, cu ochii în toate direcţiile. După câţiva metri trecură de cotul făcut de râu şi li se oferi privirii întrega perspectivă a celor două maluri. De cablu era prinsă o mică barcă cu doi bărbaţi îmbrăcaţi în blugi, cu aspect de rakeţi. Barca se îndrepta spre malul românesc, unde era aşteptată de patru indivizi ajunşi mai devreme. Alţi doi aşteptau pe malul ucrainean întoarcerea bărcii. Toţi cei opt erau înarmaţi, pistoalele mitralieră atârnându-le de curelele prinse de umăr.

Cei doi soldaţi continuară să înainteze cu armele pregătite. Dădură alarma printr-un walkie-talkie şi aşteptau întăriri. Când ajunseră la o distanţă optimă, se postară în spatele unor tufişuri continuându-şi supravegherea. Unul dintre ei încerca să-şi schimbe poziţia, dar din grabă călcă greşit şi se rostogoli la

pământ scăpând arma care se lovi de pietre cu un zgomot infernal.

Rakeții tresăriră, apoi apucară în grabă armele scrutând tufişurile în încercarea de a localiza sursa zgomotului. Adevărul e că un automat scăpat pe pietre scoate un zgomot inconfundabil. După ce s-au împraştiat, s-au aruncat la pământ începând să înainteze târâş şi prin salturi spre grupul de tufe şi copaci bănuit de a ascunde sursa zgomotului.

Grănicerii au înțeles că vor fi repede descoperiți şi că intruşii nu aveau de gând să se predea. Ținând cont că cei doi aflați în barcă mai aveau doar câțiva metri până la mal, urmând să se alăture celorlalți patru în tentativa de încolțire, au hotărât că cea mai bună soluție ar fi să-i întârzie până la sosirea întăririlor chemate prin stație. Întinşi pe burtă la câțiva metri unul de altul, în spatele unor bolovani de râu, cei doi luară cu grijă linia de ochire printre ramurile tufelor, fixându-şi paturile de lemn în umăr. În momentul următor unul dintre soldați prinse în cătare silueta aplecată a unui raket ce alerga spre adăpostul unui trunchi căzut, aflat la câteva zeci de metri de ei. Ştia că este inutil să-l someze, intențiile lor fiind clare. Puse clapeta de siguranță pe foc automat, apoi trase o serie scurtă înspre silueta alergândă. Lovită în piept şi umăr, aceasta căzu răsucindu-se în aer, lăsând să-i scape un urlet de fiară înjunghiată. Ceilalți trei se aruncară la pământ deschizând focul spre locul de unde veniseră împuşcăturile. Al doilea soldat trase o rafală lungă înspre barcă. Unul din rakeți căzu pleoscăind şi dispăru pe loc în apele repezi şi umflate de ploile recente. Celălalt se întinse pe fundul bărcii, apoi trase o rafală de armă automată drept răspuns.

Cei trei rămaşi pe țărm schimbară tactica. Începură să înainteze în grabă acoperindu-se unii pe alții, doi avansând sub protecția gloanțelor celui de-al treilea. Când unul din ei ajun-

gea la o poziție adăpostită schimbau rolurile. Se vedea că erau bine antrenați și erau grăbiți să neutralizeze trăgătorii care i-au descoperit. Dându-și seama că aceștia erau puțini și că focurile de armă au alertat toți grănicerii aflați în preajmă, se grăbeau să-i lichideze pentru a putea trece înapoi râul cât mai repede, misiunea lor fiind compromisă oricum. Sub focul soldaților traversarea ar fi fost imposibilă. Asediații răspundeau cu rafale lungi, încercând să întârzie cât mai mult avansarea celor trei, cărora li s-a alăturat curând și cel de-al patrulea, coborât din barca ajunsă la mal.

Curând, poziția soldaților ajunse critică. Unul dintre ei era rănit superficial la coapsă de un glonte ricoșat, fapt care făcea mișcarea piciorului dificilă și dureroasă. Începură să se retragă încet, târâș, dar trăgând în continuare asupra agresorilor. Rănitul descărcă aproape un încărcător în barca ușoară ce aștepta pe mal, făcând-o inutilizabilă și tăindu-le astfel agresorilor orice posibilitate de retragere, apoi continuă să se târască înapoi încet, strâmbându-se de durere la fiecare mișcare a piciorului rănit.

Împușcăturile venite de pe partea cealaltă a drumului i-au surprins pe toți. Inițial au crezut că veneau din pădurea aflată la vreo două sute de metri distanță de șosea, dar ulterior au realizat că veneau de mai aproape, de pe terenul denivelat acoperit cu iarbă și arbuști pitici. Dar, totuși, trăgătorul rămânea nevăzut. În schimb, rezultatele tirului său erau devastatoare.

Primele două gloanțe l-au lovit pe cel mai apropiat dintre atacatori, cel care era pe cale să ajungă în stânga poziției ocupate de cei doi soldați. Primul l-a lovit în tâmpla dreaptă, al doilea în spatele urechii făcându-l să cadă fulgerat la pământ lângă o baltă de sânge amestecat cu fragmente de oase și de creier care se scurgea printre pietre și nisip. Al treilea glonte lovi brațul drept al raketului care se afla întins pe jos pentru a-și

acoperi cu foc tovarăşii. Al patrulea glonte ricoşă într-o coastă a aceluiaşi, apoi ieşi prin spate, în dreptul omoplatului după ce străpunse plămânul. Ceilalţi doi agresori se opriră surprinşi privindu-şi colegii căzuţi la pământ, la început neînţelegând ce se petrece. Al cincilea glonte îl lovi pe unul dintre ei în mijlocul frunţii. Rămase pentru o clipă în picioare, apoi căzu pe spate ţinând încă arma între degetele încleştate. Ultimul nu şovăi nici o clipă mai mult. Aruncă în grabă arma din mână şi ridică braţele deasupra capului. Cei doi raketi rămaşi pe malul celălalt dispăruseră.

Soldaţii priveau fără să-şi creadă ochilor. Până acum nu avuseseră timp să le fie frică, dar acum, cu pericolul îndepărtat, tremurul devenise de necontrolat. Vor mai trece minute bune până îşi vor fi revenit pe deplin. Doi agresori zăceau fără suflare, alţi doi răniţi destul de grav gemeau întinşi pe nisip. Altul stătea în picioare, nemişcat, cu mâinile ridicate, aşteptând. Încercau să identifice trăgătorul necunoscut care le salvase vieţile. La un moment dat, din stânga şoselei, acesta se ridică. Se confunda perfect cu terenul, avea echipamentul de culoarea ierbii murdare din jurul său, iar faţa şi mâinile îi erau vopsite la fel. Ramuri înverzite şi fire lungi de iarbă îi erau prinse de costum în ochiurile plasei de camuflaj care îi acoperea inclusiv capul. În mâini ţinea o puşcă semiautomată cu lunetă de provenienţă nedefinită datorită vopselei de camuflaj aplicate până şi pe suprafaţa acesteia. Cu mare greutate, cei doi soldaţi au recunoscut silueta pirpiriului care cu două zile în urmă făcuse knock-out un individ de două ori mai masiv ca el în unitatea lor.

Mai târziu, atunci când cele două maşini de teren Aro Spartana pline cu grăniceri au ajuns la locul incidentului, ultimul raket era deja mort, împuşcat în spate de la mare distanţă, de pe malul celălalt.

VI

Miercuri, 26.05.2010, ora 7.55
Munții Retezat

Colonelul Văleanu plescăi nemulțumit din dinți în momentul în care ținta numărul unu a fost lovită în creștet. Manechinul fusese plasat în cabina unui Aro de teren și fusese desemnat ca una din cele șase ținte care trebuiau doborâte în cadrul acestei aplicații a Detașamentului Cercetare-Diversiune. Considerați elita armatei române, detașamentele de Cercetare-Diversiune urmau un stagiu dur de pregătire de luptă care includea, pe lângă instrucția clasică a altor unitați, lecții de parașutism, explozivi, alpinism, transmisiuni, cățărare, arte marțiale cu și fără arme, conducerea tuturor vehiculelor folosite de armata de uscat, lecții de supraviețuire în condiții vitrege și mai presus de toate arta de a te strecura nevăzut în pozițiile inamice și a provoca maximum de pagube fără a putea fi detectat, ceea ce reprezenta chiar cheia denumirii unității de elită din care făceau parte, cea de cercetare-diversiune. Este adevărat că membrii tuturor unităților speciale de tip comando din cadrul armatei, poliției sau serviciilor speciale erau ași în domeniile mai sus menționate, dar cei de la Cercetare-Diversiune excelau într-un domeniu cu totul special și anume sabotajul. Erau pregătiți să distrugă orice, de la unități militare la hidrocentrale, doar cu cantități limitate de explozivi, dar pentru asta trebuiau să pătrundă acolo. Tocmai în acest scop, abilitatea lor de

a se strecura nevăzuți, de a plasa încărcăturile explozive şi de a ieşi cu bine din orice obiectiv erau proverbiale.

Membrii acestei echipe erau renumiți printre unitățile ce compuneau armata română mai ales prin farsele care le făceau în celebra lună de practică. Printre toate unitățile se ştia faptul că în momentul în care se termina ciclul de pregătire al unei unități de Cercetare-Diversiune, aceştia trebuiau să-şi ia atestatul printr-o aplicație practică, aplicație care se putea efectua doar asupra unităților din cadrul armatei. Deci, în momentul în care se termina susținerea probelor teoretice şi de teren pentru membrii unității de cercetare-diversiune, în toate unitățile militare din țară se afla neoficial că “diversioniştii au plecat la vânătoare”. Asta însemna faptul că îşi susțineau ultimul examen şi anume pătrunderea într-o unitate militară şi “minarea” unuia din obiectivele apărate de aceasta. Minarea nu înseamna plasarea de explozibil ci doar aplicarea unei ştampile în care să apară în afara cuvântului “minat” şi datele de identificare ale celui care a reuşit operațiunea. Nu sunt puține cazurile în care diversionistul se prezintă dimineața la ofițerul de serviciu sau chiar la comandantul unității pentru a solicita o ştampilă şi o semnătură ca şi confirmare a faptului că unitatea a fost minată, deci misiunea lui a fost îndeplinită cu succes.

Inevitabil, prezența nedescoperită în unitate a vreunui diversionist se lăsa cu sancțiuni aspre asupra celor care aveau sarcina de a păzi unitatea, deci a celor care se aflau de gardă în momentul respectiv. Astfel, era oarecum explicabilă ura celor aflați în misiuni de pază, mai ales ținând cont de intențiile lor agresive. Ca urmare, era vai de diversionistul ce cădea în mâna soldaților de gardă, dar vai şi de soldații de gardă dacă acesta îşi îndeplinea misiunea!

Un lucru care nu prea ieşea în evidență era faptul că de cele mai multe ori, diversionistul care era capturat putea să facă

mult mai multe victime în rândul apărătorilor unității vizate. De fiecare dată, în momentul în care era surprins şi somat, se preda fără să opună rezistență şi se supunea tratamentului aplicat de către cei care l-au capturat. Avea ordine clare să nu opună nici o rezistență în momentul capturării, deoarece scopul misiunii lui era să mineze unitatea, nu să scape de sub escortă. Oricum, şi rezistența la interogatorii trebuia să fie aplicată şi testată în condiții de luptă. În spiritul acestei idei, comandanții îşi recuperau subordonații capturați cu o oarecare întârziere pentru a le dezvolta rezistența fizică şi psihică în cazul în care erau capturați.

În rândul cercetaşilor circulau comentariile unor foşti prizonieri capturați după ce minaseră unitatea vizată. Unul dintre ei povestea că putea evada de patru ori în decursul captivității lui de patruzeci şi opt de ore. Prima oară chiar în momentul în care a fost capturat, deoarece soldatul de gardă care a dat alarma a lăsat țeava pistolului mitralieră în jos atunci când anunța corpul de gardă despre reținerea suspectului, şi asta când suspectul era la mai puțin de doi metri de el cu mâinile ridicate. De sute de ori exersase felul în care putea dezarma pe cineva din aceasta poziție. Putea să o facă cu ochii închişi, dar nu a făcut-o. A doua oară, putea evada atunci când era escortat spre arestul unității de către trei soldați neinstruiți. A treia oară, atunci când a fost introdus la arest şi nimeni nu era atent la ce putea face, iar a patra oară a fost chiar în arestul unității, când a constatat că putea, cu un mic efort dublat de o neatenție din partea corpului de gardă, să se strecoare afară din corpul de gardă şi de aici să găsească drumul peste gard, spre libertate, cu foarte mare uşurință. Dar aceasta ar fi dus la posibilitatea producerii unor accidente, dat fiind faptul că inviolabilitatea santinelei era un lucru bine ştiut. În cazul în care ar fi încercat să dezarmeze santinela şi aceasta ar fi ripostat cu foc, nimeni

nu putea să-l învinuiască pe cel din post, chiar dacă diversionistul ar fi fost ucis. De aceea ordinele erau clare: supunerea la somații și neopunerea de rezistență în cazul arestării.

Colonelul Văleanu se întoarse spre adjunctul său, maiorul Alexandru, care încerca să identifice trăgătorul cu ajutorul unui binoclu. Alături de el, doi locotenenți și un căpitan făceau același lucru. Își împărțiseră zona în sectoare de cerc astfel ca să poată acoperi împreună întreg arealul de 360 de grade. Maiorul simțea că încep să-l cuprindă nervii deoarece, după unghiul de cădere al manechinului, trăgătorul nu putea fi decât în zona sa. În cazul în care ar fi doborât și celelalte cinci ținte fără să fie detectat, lucru puțin probabil de altfel, ar fi trebuit să facă cinste la toți ofițerii în seara aceasta. Nu-l deranja ideea de a face cinste, dar îi era greu să suporte zeflemelele colegilor. Parcă vedea că îi vor face cadou o pereche de ochelari cu dioptrii cât mai mari. Scutură din cap, apoi continuă să privească cu intensitate prin binoclu, căutând să surprindă vreo mișcare care să trădeze poziția trăgătorului.

Era una din aplicațiile dificile. Diversionistul era parașutat într-un mediu ostil, pe timp de noapte, într-un punct situat la circa patruzeci de kilometri de locul în care trebuia să ajungă. Avea cu el doar o hartă, arma cu lunetă și șase gloanțe, un pumnal de comando, un bidon cu apă și câțiva biscuiți. În cincizeci de ore trebuia să ajungă în punctul desemnat pe hartă și să doboare șase ținte fără să fie detectat. Prima țintă trebuia doborâtă la ora fixată plus-minus zece minute. De la prima împușcătură mai aveai opt minute pentru doborârea celorlalte cinci. Aveai șase gloanțe și șase ținte, deci nu trebuia să ratezi nici una, în același timp fiind atent să nu fi văzut.

Locul pentru aplicație părea să fi fost ales de un sadic. Țintele au fost plasate într-un spațiu descoperit, situat între cabana Gențiana, folosită ca loc de încartiruire, și Șaua Bucurei,

dincolo de care se afla depresiunea în care lacul Bucura oglindea culmile munților Retezat. Din Șaua Bucurei puteai merge spre stânga spre vârful Lolaia sau spre dreapta spre Retezatul Mare sau Retezatul Mic. În afara pășunilor alpine, și acestea acoperite de petice de zăpadă peste o anumită altitudine, nu era nici urmă de vegetație. Dispăruseră și tufișurile pitice care se mai găseau mai jos, în apropierea cabanei. În zare se vedeau culmile înzăpezite ale Munților Făgăraș cu cei doi gemeni, Moldoveanu și Negoiu, străpungând cerul. Diversioniștii au fost parașutați în Rezervația Retezat, la distanță de două ore unul de altul. Pentru ca distracția să fie completă, au fost hăituiți pe rază de douăzeci de kilometri de o companie de vânători de munte, acestora promițându-li-se o săptămână de permisie pentru fiecare diversionist capturat.

Ținta numărul doi, un bostan în vârful unui par, căzu jos găurită de glonț. Aproape instantaneu a fost lovită și ținta numărul trei. Căpitanul, fără să lase binoclul de la ochi, i se adresă maiorului:

– E al tău, Victore!

Maiorul Victor Alexandru scrâșni din dinți. Acum era sigur că era în zona lui. Simțea că-l doare capul de la încordarea cu care căuta prin binoclu. Nu avea rost să caute mai departe de bătaia armei, iar experiența îi spunea că trăgătorul era undeva destul de aproape. Nu suficient de aproape încât să auzi plesnetul specific făcut de gazele eliberate în momentul în care glonțul părăsește țeava puștii, dar suficient de aproape încât loviturile efectuate să fie precise și clare, practic chirurgicale. După diferența dintre momentul loviturii și clipa în care au auzit zgomotul împușcăturii estimă distanța de tragere de sub o mie de metri.

A patra țintă a fost lovită. Colonelul Văleanu își coborî ochii asupra listei diversioniștilor aflați în misiune pentru a-l

identifica pe cel care reuşise patru ținte fără să fie descoperit. În jurul orei opt ar fi trebuit să atace soldatul Tiberiu Toma. Se întoarse spre maiorul Alexandru şi zise cu voce tare:

– Acum doi ani am avut unul ascuns într-o sperictoare de ciori. L-am descoperit abia după trei ținte.

A cincea țintă, o doză goală de bere, zbură în aer căzând cu zgomot câțiva paşi mai încolo. Toți erau siguri că trăgătorul era în zona maiorului, aşa că îşi lăsară binoclurile jos şi se postară lângă el. Cei doi locotenenți deja făceau pariuri cu voce tare, spre disperarea maiorului.

Colonelul urmărea amuzat spectacolul. Era pentru prima oară în decurs de câteva zile că zâmbea. Chiar cu două zile înainte a avut un nou schimb dur de replici cu superiorii săi. El îşi exprimase vehement protestul asupra deciziei de a disloca plutonul unu cercetare-diversiune în zonele de graniță cu Ucraina. Dacă era nevoie puteau fi trimişi paraşutişti care erau la fel de bine pregătiți pentru acest gen de misiuni. Specificul diversioniştilor era altul, iar pentru patrularea pe graniță el considera că nu era nevoie de ei. Paraşutiştii erau oricum mai mulți şi nu ar fi fost nevoie de risipirea talentelor diversioniştilor în munca de patrulare. Vorbise personal cu prietenul său, comandantul unității de paraşutişti de la Boteni care l-a asigurat că are disponibile câteva plutoane pentru orice fel de misiuni. Chiar atunci, ținând cont de agravarea situației internaționale, avea pregătită în stare de alertă o companie condusă de unul dintre cei mai promițători ofițeri, maiorul Victor Doicu. Cu atât mai greu de acceptat i s-a părut decizia de a se despărți în toiul pregătirilor de un pluton de elită!

A şasea țintă, o sticlă de şampanie de pe capota superioară a vehiculului Aro Spartana explodă în mii de bucăți în momentul în care a fost lovită de ultimul glonț. Maiorul Victor Alexandru încremeni. Mai avea trei minute, conform regulamentului

interior, pentru descoperirea trăgătorului. Se considera că dacă după şase ţinte lovite trăgătorul rămânea nedescoperit mai mult de trei minute, ar fi fost rândul observatorului să fie doborât. Acest lucru nu s-a mai întâmplat de multă vreme în cadrul unităţilor de diversionişti. Cele trei minute păreau interminabile, maiorul părea lipit de binoclul său. La expirarea timpului, colonelul îl bătu pe umăr. Maiorul trânti cu furie binoclul de pământ apoi bătu din picior mormăind câteva înjurături. Colonelul lua portavocea în mână şi strigă în ea:

– Misiune îndeplinită, soldat Toma! Acum ieşi şi apropie-te!

Câteva clipe peisajul rămase nemişcat, spre nerăbdarea ofiţerilor din vecinatatea ţintelor. Apoi, brusc, se auzi vocea maiorului Alexandru:

– ...tui maica mă-sii!

Din poteca bătătorită care ducea spre cabană apăruse o mână la distanţă de vreo cinci sute de metri de locul în care se aflau ţintele şi ofiţerii. Pămantul tare începu să crape în momentul în care soldatul Toma se ridică din adăpostul său. Locaşul era săpat chiar în drumul care făcea legătura cu cabana. Îi trebuiseră patru ore pentru pregătirea dispozitivului, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama că cineva a săpat chiar în locul golaş şi plat prin care drumul trecea. Cu mâinile goale modelase pământul de deasupra pentru a nu lăsa urme, iar locaşul era întărit cu crengi groase care nu permiteau surparea lui chiar dacă un vehicul uşor ar fi trecut pe deasupra. Toma îşi instalase arma cu lunetă pe direcţia ţintelor prin intermediul unor găuri camuflate cu câteva smocuri de iarbă.

Unul dintre locotenenţii care tocmai caştigase pariul gândi cu voce tare:

– Când te gândeşti că poate am trecut cu maşina peste el!

Locotenentul respectiv răsuflă uşurat deoarece linia de

demarcație între zona lui de supraveghere și cea a maiorului era chiar drumul respectiv, iar cum soldatul a apărut din partea stângă a potecii, era în zona maiorului. O jumătate de metru mai încolo și ar fi fost resposabilitatea lui.

Colonelul Văleanu zâmbi din nou, de data aceasta mai larg. Era mândru de acest Toma. Dovedea că are potențial, învățase să-și folosească în primul rând capul și apoi arma. Tânărul era de viitor. Apoi se gândi mulțumit la faptul că maiorul Alexandru va face cinste în seara asta. Chiar dacă încă era doar dimineață, se gândea să bea câteva beri sau câteva pahare de vin fiert în plus, doar ca să-i facă pagubă maiorului, astfel ca data viitoare acesta să fie mai atent și să-și identifice trăgătorii.

VII

Miercuri, 26.05.2010, ora 9.45
Bucureşti

Clădirea care adăpostea sediul Inmimbank era înconjurată de poliţişti care nu lăsau curioşii să se apropie. Aceştia înconjuraseră cu bariere zona, iar circulaţia maşinilor a fost deviată pe străzile laterale. Mulţimea de curioşi era ţinută la distanţă, dincolo de barajele poliţiei, de câţiva oameni în uniformă foarte politicoşi, dar şi foarte fermi. Ziariştii şi membrii echipelor de televiziune sosiţi la scurtă vreme după declanşarea alarmei avură parte de acelaşi tratament, în ciuda protestelor vehemente. În aşteptarea momentului în care va apărea vreun oficial pentru o declaraţie sau chiar o conferinţă de presă, cameramanii luau în cadru clădirea şi împrejurimile, insistând asupra poliţiştilor în uniformă şi asupra vehiculelor poliţiei trase în afara razei vizuale a celor aflaţi în imobil. În blocurile din împrejurimi îşi făcură prezenţa trăgătorii de elită care ocupaseră cele mai bune poziţii din care vizau geamurile băncii.

La puţin timp după instituirea barajelor de trecere, de poliţistul în uniformă se apropiară doi bărbaţi în costume în-

chise la culoare. Unul dintre ei, mai înalt, purta un trenci lung şi descheiat de culoare bej deschis, ce flutura în bătaia vântului de dimineață. Părul blond îi cădea neglijent pe frunte. Celălalt părea opusul său, fiind un individ bondoc, cu chelie pronunțată. Priviți în ansamblu, cei doi făceau o echipă bizară, parcă desprinsă din revistele de caricaturi. Cu paşi siguri se apropiară de trecerea dintre două baraje de circulație, trecere vegheată de un polițist. Acesta schiță gestul de a se interpune în calea celor doi. Fără să-şi încetinească mersul, cei doi scoaseră câte o legitimație din buzunarul de la piept şi o întinseră polițistului. După ce aruncă o privire asupra celor două legitimații, polițistul se dădu la o parte şi salută ciudatul cuplu care trecu de el şi se îndreptă spre dubița care servea ca punct de comandă al dispozitivului polițienesc din jurul băncii. Ajunşi la dubă, unul din ei bătu în uşă, apoi o deschise după ce escaladă mica scară fixată în partea laterală a autovehiculului.

Interiorul dubei era strâmt, iluzie menținută şi de prezența a trei persoane aplecate asupra unei hărți de pe tăblia măsuței din dreapta. Doi dintre ei purtau uniforme de poliție, iar cel de-al treilea era echipat în combinezon negru, iar sub textura acestuia se ghiceau contururile unei veste antiglonț. La şold, într-un toc de piele, purta un pistol Beretta semiautomat cu încărcător de cincisprezece cartuşe, iar de-a curmezişul pieptului îi atârna un pistol mitralieră de calibrul 5,6 mm. Cei trei ridicară privirile întrebători spre noii veniți.

Individul mai scund rupse tăcerea adresându-se celor trei polițisti:

– Sunt maiorul Udrea, iar dânsul este căpitanul Şuta din cadrul SRI. Avem ordin să preluăm conducerea aici. Care dintre dumneavoastră este comisarul-şef Boitor?

Unul din bărbații în uniformă îşi îndreptă şalele întorcându-se spre noii veniți.

– Eu sunt Boitor.

– Domnule comisar-şef, din acest moment noi am preluat comanda! Te rog ca forţele desfăşurate să treacă sub ordinele mele, toate informaţiile să-mi fie adresate mie în primul rând! Aştept raportul dumitale referitor la terorişti, la numărul acestora şi la cel al ostatecilor, precum şi măsurile luate până în prezent.

Îşi scoaseră legitimaţiile pe masă, pentru a nu exista vreun dubiu referitor la identitatea lor. De asemenea, bărbatul scund aruncă pe masă un ordin de preluare a responsabilităţilor asupra desfăşurării evenimentelor legate de ocuparea prin forţă a sediului bancii.

Boitor se pregătea să protesteze, dar Şuta îl întrerupse:

– Conform deciziei Consiliului Suprem de Apărare a Ţării din decembrie 2001, SRI-ul a fost numit ca autoritatea naţională în lupta de combatere a terorismului, deci toate cazurile respective revin în directa responsabilitate a acestuia. Ceea ce avem aici este clar un caz de terorism cu luare de ostateci. Pe scurt, ca să nu fim noi acuzaţi în cazul în care voi o daţi în bară, preluăm noi tot de la început. Cred că totul este clar!

– Doar o clipă, domnilor, îl întrerupse Boitor. Deocamdată avem un caz de jaf armat asupra unei bănci, care a degenerat, soldându-se cu împuşcături şi luare de ostateci. Nu văd unde apare partea cu terorismul! Este un caz de competenţa Poliţiei Capitalei şi plutonului de intervenţie specială, respectiv Brigada Mobilă de intervenţie a Jandarmeriei!

Căpitanul era gata să explodeze, mai ales că Boitor urcase tonul nepermis de mult. Maiorul Udrea ridică mâna în încercarea de a calma spiritele:

– Domnilor, nu ajungem nicăieri aşa! Avem unele informaţii care ne fac să credem că nu este doar un caz de jaf armat, ci un element dintr-un mozaic de acţiuni care periclitează siguranţa

națională în cel mai înalt grad!

– Dar care vor fi forțele de intervenție, în cazul în care tratativele eşuează?

– Două plutoane din Brigada Antiteroristă trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Negociatorul nostru este de asemenea pe drum, la fel şi specialiştii din Serviciul de Telecomunicații Speciale (STS). Vor apărea şi specialiştii de la geniu, asta în caz că ne vom confrunta şi cu amenințări cu explozivi din partea teroriştilor.

Se întoarse apoi spre bărbatul solid în combinezon negru şi îi zise:

– Vom avea nevoie şi de sprijin din partea specialiştilor din poliție. Pentru început vă rog să-i arătați căpitanului Şuta dispunerea trăgătorilor dumneavoastră, apoi îi vom înlocui cu oamenii noştri. Ați stabilit legătura telefonică cu teroriştii ?

– Am instalat linia, dar încă nu am luat legătura cu ei.

– Nici să nu o faceți, aşteptăm negociatorul. Vreau să văd planurile clădirii, pe fiecare nivel în parte, inclusiv subsolul. De asemenea, vreau evidențierea fiecărei intrări şi a fiecărei ferestre şi nu în ultimul rând, gurile de aerisire şi canalele de ventilație, felul şi dispunerea lor. Câți angajați ai băncii se aflau în clădire şi câți clienți? În câteva minute cei de la STS vor instala o linie telefonică sigură cu sediul SRI. Între timp luați legătura cu firma de dispecerat care asigură protecția băncii şi spuneți-le că am nevoie de tot materialul înregistrat de camerele de supraveghere în ultimele două săptămâni pentru a putea fi dus la laborator.

La privirile întrebătoare ale interlocutorilor săi, maiorul răspunse:

– În mod sigur au studiat terenul dinainte, iar acest lucru poate că va apare pe înregistrari. Cu puțin noroc putem identifica măcar unul dintre terorişti.

După o scurtă ezitare, cei prezenți se grăbiră să treacă la îndeplinirea ordinelor primite. Mulțumit de felul în care și-a impus autoritatea, maiorul Udrea îl luă de braț pe comisarul-șef Boitor și-l trase afară din duba înghesuită. Odată ieșiți, în timp ce priveau spre cele două autocamioane din care săreau în grabă componenții celor două plutoane din Brigada Antiteroristă, Udrea îi șopti lui Boitor:

– Ca să-ți dai seama de faptul că ne aflăm într-o situație foarte serioasă, vreau să-ți comunic că șeful SRI, Mircea Arambașa, a fost ucis în fața casei sale în urmă cu mai puțin de o oră de un trăgător de elită. Au fost două gloanțe, unul în cap și unul în piept. Ucigașul a reușit să dispară. Acest atac asupra băncii s-ar putea să nu fie o simplă coincidență.

Boitor rămase țintuit locului de parcă ar fi primit un pumn în plex. Din camioane, cei din trupele antitero continuau să coboare. Aveau asupra lor echipamentul complet, cu căștile puse și bine strânse. Pe deasupra vestelor antiglonț, buzunarele tunicilor fără mâneci erau burdușite, dându-le un aer mai puțin elegant, dar cu siguranță mai practic. Pistoalele mitralieră Uzi calibrul 5,6 mm le purtau la piept în așa fel încât să nu le stânjenească mișcările. Se grupară în grabă așteptând ordinele care să-i dispună pe poziții. Unii dintre ei aveau la spate învelite în huse de piele arme cu lunetă. Aceștia erau lunetiștii, trăgătorii de elită, toți până la unul fiind ochitori de nivel olimpic.

Boitor se întoarse spre Udrea, îl privi gânditor, apoi spuse:

– Înțeleg modul în care se pune problema. Hai să ne întoarcem și să ne facem treaba!

După câteva minute, specialiștii de la STS instalară legături telefonice cu sediul poliției și cu SRI și verificară legătura cu clădirea asediată. De asemenea, conectară două terminale de

computer la rețeaua din sediul SRI. Negociatorul și-a ocupat poziția pe un scaun în fața telefonului, iar pe masuța din apropiere și-a împrăștiat o serie de însemnări, o agendă și câteva foi volante. Se numea Călin Manea și era considerat un expert în negocieri, chiar dacă părea destul de tânăr. Cu toate acestea, Călin le împărtășea uneori colegilor că nu se simte încă destul de pregătit, deoarece cele mai dure negocieri continuă să le aibă tot cu soția lui, pe teme diverse cum ar fi alegerea restaurantului la care să iasă în week-end. Recunoștea cu umilință faptul că era deosebit de greu să-și impună punctul de vedere, deși era căsătorit de opt ani, deci își cunoștea bine adversarul. La birou se spunea că era mai obositor să tratezi cu soția lui Manea decât cu cel mai dur terorist.

Centrul de comandă se mutase într-o altă dubă mai încăpătoare și mult mai bine dotată cu aparatură. Noua dubă se postase spate în spate cu vechiul centru de comandă astfel încât să se poată trece dintr-o mașină în alta cu relativă ușurință. Aici, doi operatori monitorizau deja imaginile transmise de camerele de luat vederi din interiorul clădirii, altele decât cele distruse de teroriști.

În interiorul comandamentului, câțiva bărbați discutau aprins în jurul unei mese pe care se afla schița clădirii. Se aflau acolo Udrea, Boitor, Șuta precum și comandanții celor două plutoane din Brigada Antiteroristă și a plutonului Brigăzii Mobile. Udrea explica folosind pixul ca indicator, plimbându-l deasupra schiței și arătând camerele și culoarele ce prezentau interes.

– Sediul băncii ocupă întreg etajul doi al corpului de clădire din fața dumneavoastră. Accesul este posibil în mod normal doar prin aceste uși de sticlă care dau în casa scărilor. Cum ieși din bancă ai în față ușa liftului, iar în dreapta scările care urcă la etajul superior, cele care coboară fiind imediat după ele.

După câte ştim noi, toţi cei aflaţi în clădire au fost evacuaţi, nu au rămas decât răpitorii şi ostatecii. Camerele de supraveghere din interior funcţioneaza normal, puteţi vedea imaginile pe monitoare. Doar cele din sediu au fost distruse toate. Nu avem imagini de pe holul palierului doi, unde se află intrarea în bancă. Se analizează acum imaginile pentru a vedea dacă nu s-a strecurat cineva în momentul evacuării, profitând de panică, la alte nivele. Pe partea opusă intrării, în sala de primire clienţi, se află un balcon semicircular cu marginile din bare de metal. Acest balcon ocupă cam trei sferturi din peretele sălii, iar între acesta şi sală se află geamuri imense din sticla groasă, din podea până în tavan. Din fericire pentru noi nu sunt blindate, sunt doar dotate cu senzori de spargere. În partea de nord a sălii se află ghişeele, separate cu paravane de sticlă la nivelul birourilor, accesul la ele se face prin această uşă aflată în acelaşi plan cu intrarea principală. Este o uşă cu închidere automată, neputând fi accesată decât cu cheie sau din interior. Chiar lângă ghişee, după această uşă, se află un mic depozit de valori. De obicei, acest depozit este unul de tranzit deoarece această sucursală, neavând un grad ridicat de securitate, îşi păstrează valorile la sediul central, în depozite blindate. În capătul opus ghişeelor se află două birouri de informaţii şi operaţiuni şi o trecere pe lîngă ele spre sălile din interior. Chiar în spatele acestor birouri, după acest paravan din lemn cu un culoar de trecere în partea dreaptă se află un mic secretariat. În dreapta, imediat după birouri, se mai află o sală de consiliu care are de asemenea acces la balcon, aflându-se în unghi drept faţă de sala de primire clienţi. Din sala de consiliu mai sunt trei încăperi, un birou mare unde îşi desfăşoară activitatea mai mulţi funcţionari, biroul directorului şi al directorului adjunct. De la biroul mare spre celelalte birouri nu mai avem acces prin balcon, acesta terminându-se la nivelul sălii de consiliu. De la acest birou s-a terminat cu

geamurile mari, din podea până în tavan, acestea fiind dotate cu ferestre normale. Deci întregul ansamblu de săli are forma unui L mare, cu latura lungă conţinând sala de primire, ghişeele cu depozitul spre nord şi birourile de informaţii cu secretariatul spre sud. Latura scurtă este formată din sala de consiliu şi încăperile destinate directorului, adjunctului şi funcţionarilor. Spre vest este intrarea în bancă iar spre est balconul.

Unul dintre comandanţii de pluton din Brigada Antiteroristă, un individ înalt, grizonat, în jurul a patruzeci şi cinci de ani, unul din veteranii Brigazii îl întrerupse:

– Ce se află la capătul laturii scurte a L-ului?

– Se află sediul unei biblioteci, chiar perete în perete cu birourile directorilor. Peretele despărţitor este din beton, iar accesul se face printr-o intrare separată, căpitane Dumitrescu. Ce vroiam să vă spun tuturor este faptul că domnul căpitan va fi comandantul forţei de intervenţie, dacă va fi cazul să acţionăm pentru neutralizarea agresorilor şi eliberarea ostatecilor. Plutonul unu, al căpitanului, va trece sub comanda operaţională a locţiitorului acestuia, iar plutonul doi, al locotenentului Cristea, va fi subordonat tot lui Dumitrescu. Deci, planul de intervenţie va fi al dumneavoastră şi sunt sigur că va fi pe mâini bune, i se adresă de data asta direct căpitanului.

– Aşteptăm acum ultimele imagini luate de camerele de supraveghere din interiorul băncii înainte de a fi fost distruse. Apoi vom încerca să luăm legătura cu teroriştii ca să vedem cine sunt şi ce vor. Vom încerca să aflăm cât mai multe informaţii pentru a ieşi cu bine din situaţia asta.

– Între timp aş vrea să-mi dispun oamenii pe poziţii. Ne vom împărţi pe grupe de asalt. Trăgătorii de elită vor fi dispuşi pe clădirile din jur, cu preponderenţă cu vedere spre balcon şi spre geamurile din sud, spre secretariat, sala de consiliu şi biroul directorului, indică Dumitrescu deasupra schiţei.

Telefonul cuplat la sediul SRI sună lung întrerupând discuția. Operatorul răspunse, ascultă, apoi se întoarse spre Udrea cu receptorul în mână:

– Domnule maior, domnul Vlad Sorescu doreşte să vorbească cu dumneavoastră!

O linişte apăsătoare se lăsă în interiorul maşinii în timp ce Udrea preluă receptorul şi-l duse la ureche. Toți erau atenți la telefon, faptul că directorul adjunct al SRI se interesa direct de operațiune, le indica gradul de interes ce se manifesta la forurile superioare asupra celor ce se petreceau aici. Stăpânirea de sine şi siguranța lui Udrea păreau să se mai diminueze în timp ce raporta situația. Expresia feței îi deveni mai gravă după ce a terminat raportul şi asculta cu atenție ceea ce i se comunica de la celălalt capăt al firului. Din când în când dădea aprobator din cap şi spunea “Da, am înțeles, domnule Sorescu!”. La finalul conversației salută cu “Să trăiți, domnule Sorescu, puteți conta pe noi!”, apoi puse receptorul în furcă şi se întoarse spre cei prezenți.

– Ordinele şefului sunt foarte simple şi clare. Dacă teroriştii nu se predau, luați în calcul o foarte posibilă intervenție în forță. Termenul limită al capturării atacatorilor nu trebuie să depăşească dimineața de mâine, şi asta în ultimă instanță.

Văzând că interlocutorii săi se pregăteau să protesteze, Udrea continuă:

– Există rațiuni superioare de stat care urgentează un deznodământ favorabil aici. Nu sunt autorizat să vă comunic mai multe încă, dar nimic din ce v-am spus nu trebuie să treacă de încăperea asta. Atenție în primul rând la indiscrețiile față de presă.

– Dacă dăm greş, presa şi televiziunile ne vor crucifica şi ne vor cere capetele pe tavă! interveni Boitor. Şi ar fi foarte posibil să le şi obțină!

Ceilalți dădură din cap aprobator. Udrea se întoarse spre Dumitrescu:

– În cât timp îmi puteți prezenta un plan de acțiune în forță?

– În două ore cel mult. S-ar putea să am nevoie și de două elicoptere.

– Le vei avea într-o jumătate de oră.

Unul din operatori strigă:

– Avem ultimele imagini din bancă pe monitor!

– Foarte bine, zise Șuta. Le vrem prima oară derulate normal, câte un monitor pentru fiecare cameră. Apoi cameră cu cameră, după care derulare cu stop-cadru. Fiecare imagine în care se vede fața vreunui terorist o vreau scoasă la imprimantă. Apoi sună la sediu și vezi, poate au identificat pe cineva.

– Vreau și eu câte o copie care să o trimit la sediul poliției, poate avem câte ceva prin dosare, interveni Boitor. Vom lua legătura și cu Interpolul, poate sunt căutați peste graniță.

Udrea aprobă din cap, dar nu-i spuse că deja figurile respective erau căutate în arhive de majoritatea serviciilor occidentale de informații, în frunte cu CIA și FBI, MI-5 și chiar Mossad-ul israelian. Se îndreptă spre Șuta, Dumitrescu și Cristea, îi trase deoparte și începu să le vorbească cu voce scăzută, pentru a nu putea fi auziți de restul celor prezenți în încăpere:

– General-colonelul Vasile Ursan, șeful Statului Major General al armatei, a murit în această dimineață într-un accident de mașină împreună cu cei doi ofițeri SPP care îl însoțeau. Încă nu se pot cunoaște cauzele accidentului, dar nu se exclude posibilitatea unui atentat. La fel, noi nu putem exclude faptul că toate aceste evenimente ar putea fi interconectate, mai ales că a mai avut loc un jaf armat la o bancă din Brașov, soldat cu trei morți. Asasinii erau bine pregătiți și antrenați și au reușit să dispară. Întreaga poliție din Brașov și București este în alertă.

În plus de asta, au început să explodeze maşini capcană în câteva oraşe! Domnilor, avem o criză fără precedent!

Telefonul sună şi răspunse Boitor. Era de la sediul Poliției Capitalei. Ascultă câteva clipe apoi îl privi grav pe Udrea în ochi. Aflase şi el.

VIII

Miercuri, 26.05.2010, ora 8.30
Constanța, aeroportul Mihail Kogălniceanu

Situat la câțiva kilometri de orașul port Constanța, aeroportul Mihail Kogălniceanu era în același timp și civil, și militar. Așezat în câmpia joasă din această parte a Dobrogei, permitea o vedere largă a împrejurimilor, mai cu seamă din turnul de control al zborurilor. Dar panorama era ultimul lucru la care se gândea colonelul Ioan Ababei, comandantul militar al aeroportului. Aplecat asupra radarului împreună cu câțiva subordonați, abia dacă mai respira. Degetele încleștate de tăblia mesei se albiseră de încordare.

Trecuseră doar patruzeci și două de minute din momentul în care alarma începuse să țiuie în apartamentele piloților militari de seviciu și a personalului auxiliar. În câteva minute aceștia se prezentară echipați complet în sala de instructaj dinaintea zborului. Toți își țineau căștile în mână, încrezători că era vorba doar de un exercițiu militar de rutină. Ceea ce nu știau era faptul că restul piloților, cei care nu erau de serviciu, fuseseră convocați de urgență la aeroport și fiecare încerca să ajungă aici cât mai repede.

Maiorul Vasile Viteşan îi întâmpină grav, adresându-li-se încă înainte de a se aşeza cu toţii pe scaune. Ţinea în mână veşnicul său arătător de lemn, iar în spatele lui era proiectată o hartă la scară a ţărmului vestic al Mării Negre, cuprinzând porţiuni întinse din teritoriile Ucrainei, Republicii Moldova, României şi Bulgariei.

– Această alarmă nu este un exerciţiu! Repet, nu este un exerciţiu! Sunteţi poate la prima voastră alarmă de luptă. Precedenta alarmă de luptă care am prins-o a fost în Revoluţia din decembrie 1989. Acum avem parte de ceva deosebit faţă de atunci. Două avioane de luptă ucrainene Mig 31 şi două Suhoi 27, după toate probabilităţile, se îndreaptă spre limita nordică a apelor noastre teritoriale. Nu comunică prin radio şi nu răspund interpelărilor noastre. Bateria de rachete sol-aer de la Capul Midia a intrat în alertă pasivă. Distrugătorul *Mărăşeşti*, aflat în larg în misiune de patrulare de rutină, va intra şi el în stare de alertă, ca şi toată flota maritimă. Vom ridica patru avioane de intercepţie având rolul de a supraveghea cele patru avioane ucrainene şi de a nu le permite să pătrundă în spaţiul nostru aerian. Nu ridicăm mai multe aparate decât au ei în aer ca să nu dăm senzaţia că vrem să-i provocăm. Nu angajaţi în luptă aceste avioane fără ordin! Patrulaţi doar în apropierea zonei de graniţă şi, încă o dată, nu angajaţi vreo luptă fără ordin şi nu răspundeţi la provocări!

Se opri să privească chipurile concentrate, apoi continuă:

– Pop şi Lucaci vor fi în aer, restul vor fi consemnaţi în alertă maximă, în aparate, la sol. Veţi pilota F-16-urile cu care sunteţi suficient de bine familiarizaţi. Acestea vor fi armate cu muniţie de război. Alte două aparate Mig 21 Lancer de pe aeroportul militar din Bacău ne vor sprijini. Succes şi Dumnezeu să ne ajute!

Între timp avioanele erau scoase din hangare pe pistă, ali-

mentate cu combustibil şi armate cu muniţie de luptă. Toate acestea se petreceau la mică distanţă de clădirile şi pistele destinate traficului civil, dar ascunse de ochii celor aflaţi acolo. Cu toată agitaţia din zona militară a aeroportului, nimeni din cei neavizaţi nu bănuia ceva. Cursa de Cluj Napoca decolase normal şi în momentul în care colonelul Ababei urmărea pe ecranul radar aparatele de luptă româneşti şi ucrainene, cursa de Baia Mare se pregătea de aterizare. În zona civilă a aeroportului totul decurgea normal.

Colonelul Ababei părea să rupă între degete marginea mesei. Cele patru avioane ucrainene s-au reunit într-un singur spot pe ecran în imediata apropiere a graniţei, apoi au virat la nouăzeci de grade spre largul mării, zburând de-a lungul graniţei. Pe partea cealaltă, cele patru avioane româneşti le urmau. Păreau două haite de câini care se urmăreau una pe cealaltă de o parte şi de alta a unui gard. Comparaţia, făcută de unul dintre operatori, i se păru colonelului cel puţin deplasată. Ar fi vrut să-l apostrofeze, dar a renunţat, deoarece nu-şi putea desprinde ochii de pe ecran.

Avioanele ucrainene descriseră un larg arc de cerc spre interior şi se despărţiră în două, separându-se după altitudine, două din ele coborând la rasul valurilor, iar celelalte urcând la trei mii cinci sute de metri. După ce efectuară o rotaţie completă îşi continuară cursa de-a lungul graniţei, dar în sens opus. Avioanele româneşti le urmară manevrele ca în oglindă, separându-se la rândul lor după altitudine două câte două.

Difuzorul din încăpere era fixat pe frecvenţa piloţilor, aşa că se auzeau convorbirile acestora, fiecare din cei prezenţi putând simţi tensiunea din vocile lor.

Călin Pop era conducător în celula formată din avionul propriu şi cel al colegului şi prietenului său Remus Lucaci. Se simţea tânăr la cei douăzeci şi şapte de ani ai săi şi se întreba

de ce tocmai el a fost ales pentru această misiune care putea implica chiar şi angajarea în luptă. În sinea lui recunoştea plin de mândrie faptul că se dovedise un pilot de luptă excelent, rivalizând cu succes cu colegii săi mai în vârstă care aveau o mai vastă experienţă adunată de-a lungul mai multor ore de zbor. De foarte multe ori obţinuse calificative maxime făcându-i pe piloţii mai experimentaţi să mormăie în barbă vorbe gen "are stofă puştiul". Cu toate acestea, se întreba ce era în capul superiorilor săi în momentul în care au pus pe umerii unui puşti de douăzeci şi şapte de ani greaua responsabilitate a unui zbor de luptă la o graniţă potenţial ostilă. Încerca să se consoleze cu gândul că majoritatea piloţilor britanici care au câştigat bătălia Angliei în al doilea război mondial erau mai tineri ca şi el. Asta era o dovadă că vârsta era ultimul lucru care contează când vine vorba de o confruntare pe viaţă şi pe moarte. Dar se poate să nu fie vorba de nici o confruntare, poate era doar un zbor de rutină de partea ambelor părţi.

Îşi amintea şi acuma neplăcuta senzaţie de gol în stomac atunci când maiorul Viteşan le-a spus că era vorba de o alarmă de luptă şi nu una de exerciţiu. În momentul în care a fost nominalizat pentru patrula în aer, iniţial a crezut că nu a auzit bine. Şi-a dat seama că e vorba de un lucru real în momentul în care a simţit privirile tuturor aţintite asupra lui. Unele erau încărcate de reproş, altele de invidie, iar altele de compătimire. Când se îndreptau spre avioane simţi o bătaie pe umăr şi o voce cunoscută care îi zise:

– Păzeşte-ţi fundul, amice!

Recunoscuse vocea unuia din piloţii care rămânea la sol, dar nu a fost în stare să-i răspundă. Se îndreptă spre avion ca un automat. Nici nu mai ştia cum a decolat. Doar în aer şi-a revenit şi în timp ce se grăbea să intercepteze cursul aparatelor potenţial inamice a simţit cum spaima iniţială lasă loc unei

atenţii şi concentrări extreme. Simţea pentru prima oară că era una cu avionul, parcă erau contopiţi. Putea să simtă aripile, botul, cârma, ca şi cum ar fi făcut parte din corpul său. Iar corpul său se transformase într-o maşină de luptă.

Coborâse împreună cu Lucaci la rasul valurilor urmând în paralel cursa celor două Suhoi 27 ucrainene. Colegii lor de la Bacău se ridicaseră şi ei paralel cu cele două Mig 31 spre plafonul de două mii cinci sute de metri. Încă încerca să înţeleagă rostul manevrelor ucrainenilor. Reuşise să ia contactul vizual, deşi la mare distanţă, în dreapta faţă. Era conştient de avantajele şi dezavantajele sale în cazul în care lupta era inevitabilă.

Călin Pop ştia că aparatul său era dotat cu un motor Pratt and Whitney F100-PW-229 spre deosebire de adversari care aveau câte două motoare Lyulka AL-31F de 122,58 kN. Avea unele avantaje, şi anume faptul că aparatul său era mai uşor (16,875 t faţă de 30 t greutate maximă cu tot armamentul la bord) şi mai mic (lungime 14,8 m fată de 21,93, înălţime 4,8 m faţă de 5,93 m şi anvergura 9,8 m faţă de 14,7 m). Ţinând cont de faptul că viteza maximă era apropiată, în jur de 2-2,3 Mach la mare altitudine (11 000 m), şansele ar fi fost de partea lui în cazul unei lupte de apropiere, caz în care şi-ar fi putut pune mai bine în valoare posibilităţile de manevră ale aparatului, chiar dacă Suhoi 27, cu toate că era uriaş prin comparaţie, în acelaşi timp era extrem de agil.

Ştia instinctiv că aceleaşi calcule şi le făceau şi colegii de deasupra comparând Mig-ul 21 Lancer şi Mig-ul 31. Se poate ca şi piloţii adverşi să-şi facă socoteli asemănătoare. Cu aceste gînduri ce-l copleşeau, pilotă urmărind traiectoria aparatelor din dreapta faţă fără să scape din ochi indicaţiile aparatelor de la bord. Cu puţin timp înainte îşi activase senzorii de pe cască care permiteau ca ţevile mitralierelor de bord şi capetele rachetelor din dotare să urmărească ţintele împreună cu mişcarea

capului său. Departe, în față, linia orizontului începu să aibă un contur întunecat după verdele albastru al mării, semn că se apropiau de țărm.

În camera de comandă din turnul de control, colonelul Ababei uitase pe ce lume trăia. Pentru el nu mai exista decât ecranul radarului şi proiecția acestuia pe harta din fața lui. Urmărea spoturile reprezentând avioanele de deasupra mării de parcă tot universul s-ar fi redus la acele pete de lumină. Cu un minut în urmă vorbise la telefon, tot fără să piardă din ochi ecranul, cu colonelul Constantin Puşcaş de la Statul Major şi acesta, după ce s-a consultat cu comandantul aviației militare şi cu şeful CAAT (Comandamentul Antiaerian de Apărare a Teritoriului) îi recomandase evitarea oricăror ciocniri cu forțele aeriene ucrainene, mai ales în contextul tulbure ce rezulta în urma loviturii de stat de la Kiev. Era oricum hotărât să nu răspundă la provocări, dar consemnul său era în primul rând să apere frontiera de stat a României.

Cu mâna dreaptă continuă să strângă tăblia mesei, în timp ce cu stânga căută disperat în buzunarul tunicii după o țigară. O găsi cu greu în timp ce urmărea apropierea aparatelor în zbor paralel de linia țărmului. Privi pe harta din spate conturul Insulei Şerpilor de care se apropiau cu viteză aparatele. Pătruns de o bănuială, aruncă o privire asupra liniilor de demarcație. Apoi înțelese. Cu mîna stângă din care scăpase țigara apucă microfonul ce îi făcea legătura cu piloții aflați în misiune. Terorizat, privea petele de lumină de pe ecran apropindu-se de Insula Şerpilor. Cu mâna încleştată de mâner, răcni cu o voce neomenească în microfon:

– E o cursă! Desprindeți-vă şi reveniți către bază! Nu vă apropiați de uscat! Repet, îndepărtați-vă de avioanele ucrainene!

IX

Miercuri, 26.05.2010, ora 10.30
Bucureşti

În interiorul dubei ce servea ca şi punct de comandă, atmosfera deveni încordată, sosise momentul contactării răpitorilor. Călin Manea, negociatorul, ştia că cel ce vorbeşte primul în cazul unor evenimente soldate cu ostateci se află în dezavantaj. Interlocutorul poate afla multe din intenţiile vorbitorului nu numai din cuvinte, ci şi din felul vorbirii şi inflexiunile vocii. Dar în cazul în care răpirile se făceau în spaţiile închise din clădiri era necesar un oarecare timp pentru instalarea dispozitivelor de comunicare între negociator şi terorişti, iar acesta trebuia să ia iniţiativa deschiderii discuţiilor chiar şi numai pentru a face cunoscută existenţa unui canal de comunicare. Prin asta li se putea oferi posibilitatea unei ieşiri din situaţia creată.

Manea puse mâna pe receptor şi apăsă o tastă. Apoi comută pe speaker şi puse receptorul jos. Se întoarse cu spatele spre cei din încăpere pentru a se putea concentra fără să vadă chipurile încordate ale colegilor săi. Simţea în spate tensiunea densă şi, deşi îşi dădea seama că restul abia îndrăzneau să respire, le făcu semn cu mâna să nu scoată nici un zgomot. După ce studiase dispunerea birourilor pe schiţă s-a decis să apeleze singurul număr direct de intrare în bancă, număr care cores-

pundea telefaxului din sala de primire clienți, situat pe un mic birou din dreptul balconului. Implicit cel ce răspundea s-ar fi expus lunetiştilor de pe clădirea vecină, oferindu-le o țintă pe care ulterior ar fi putut-o recunoaşte. Restul numerelor erau direcționate prin centrală şi s-ar fi putut răspunde de la oricare telefon situat pe fiecare masă din orice încăpere.

Din difuzorul speakerului se auzea doar țârâitul slab, semn că telefonul sună. După al patrulea țârâit, Udrea auzi în casca din urechea dreaptă vocea unuia din lunetiştii care aveau vedere spre balcon.

– Numărul doi, cineva se îndreaptă spre telefonul din sala unu!

Îi făcu semn lui Manea, care tuşi să-şi dreagă vocea, apoi şuieră în microfonul ataşat căştii care îi permitea să fie în contact permanent cu echipa de intervenție:

– Ține-l sub supraveghere, numărul doi!

Țârâitul se întrerupse brusc, semn că cineva ridicase receptorul. După o pauză de câteva secunde o voce aspră se auzi în receptor:

– Ce vrei?

Manea lăsă o pauză la fel de lungă, apoi zise cu o voce amicală:

– Salut! Sunt Călin Manea de la Poliție. Vroiam să te întreb ce mai faci!

– Eşti negociator?

– Colegii mei aşa spun, dar eu nu-i cred deoarece îi ştiu de neserioşi!

Vocea râse scurt şi Manea ştia căci câştigase o rundă. Stabilise o portiță de comunicare. Ştia că metoda nu era cea mai indicată, dar părea să dea roade deocamdată.

– Ce vrei, negociatorule?

– Întrebarea e ce vrei tu? Tu ai intrat de bună voie în

rahatul asta, pe mine m-au trimis alții. Așa că hai să ne facem munca mai ușoară unul altuia și să încercăm să colaborăm. Cred că și tu vrei să se termine cu bine toată povestea asta. Daca ieșim cu bine de aici, poate prind și o avansare peste rând. Să știi că atunci dau o bere. Ce zici, batem palma?

Vocea râse din nou.

– Ești bun, negociatorule! Mi-ar fi plăcut să lucrăm împreună, dar se pare că nu este așa.

– De ce nu? Înscrierile în poliție încep în curând. Dacă vrei, vino să-ți dau programa de examen, să știi că dau și meditații la domiciliu.

– Bine, bine, mă mai gândesc. Dar totuși, ce vrei?

– În primul rând vreau să știu dacă toți ostatecii sunt teferi. Nu vreau ca cineva să fie rănit! De aceea vreau să găsim împreună o cale de ieșire onorabilă. Aștept să-mi spui care ar fi doleanțele tale ca să încerc să le rezolv în așa fel ca toată lumea să poată pleca acasă fără probleme. Uite, deja mă gândesc că începe meciul imediat și mi-ar place să-l văd acasă, la televizor, cu o bere în mână. Dacă crezi că asta ajută, să știi că te invit și pe tine!

– Nu, mulțumesc, poate altă dată! Toți ostatecii sunt teferi, nimeni nu a fost rănit, iar cererile mele le vei primi exact peste două ore. În caz că nu-mi vor fi îndeplinite voi începe executarea ostatecilor, indiferent cât mi-ai fi de simpatic. Cam asta ar fi tot!

– Hei, stai! Dacă ai nevoie de ceva apelează doar tasta unu și vom intra în legatură!

– Nu va fi cazul. Mă vei suna peste două ore, la 12.47 fix. Nu încerca să mă suni înainte de această oră deoarece s-ar putea să mă supăr și acest lucru ar avea consecințe nefaste asupra ostatecilor.

– Dacă vrei bani, ai destui acolo! Pot aranja să pleci cu

cât vrei tu, numai să nu fie nimeni rănit! Ascultă...

– Ba tu ai să mă asculți! i-o reteză vocea ceva mai aspră, dar fără semne de iritare. Mă vei suna la 12.47 fix.

Din difuzor se auzi doar sunetul discontinuu al tonului, semn că telefonul a fost închis. Manea se aplecă să închidă telefonul, apoi se întoarse spre auditoriu. Își ținea degetele împreunate în dreptul bărbiei și coatele sprijinite de mânerele scaunului incomod.

– Ce părere aveți, domnilor?

– După accent nu sunt români, șopti Udrea.

– Nu este român, corectă Manea. Să nu uităm că am vorbit cu un singur individ.

Șuta își făcea de lucru la unul din terminale trimițând înregistrarea convorbirii anterioare la sediul SRI prin e-mail, unde vocile urmau să fie audiate prin Voice Box, apoi sintetizate, deparazitate de zgomotele de fond și comparate cu vocile aflate în arhiva centrului. Știind că amprenta vocală este practic unică, la fel ca și amprentele digitale, se putea realiza identificarea vorbitorului dacă în arhivă ar exista o altă înregistrare cu vocea acestuia. În cazul în care nu era, Șuta știa că SRI va apela la serviciile occidentale de informații, mai ales la americani, care aveau cea mai vastă "bibliotecă vocală". Poate exista o șansă pentru identificarea vorbitorului, mai ales că se așteptau dintr-un moment în altul rezultatele prelucrării și comparării imaginilor luate de camerele de supraveghere. De asemenea o echipă de lingviști și de psihologi va cerceta banda în paralel cu cei de la arhive pentru a detecta posibila localizare a originii acestuia precum și starea lui de spirit, lucru foarte important de știut pentru cei implicați în negocierile pentru eliberarea ostatecilor.

Udrea vorbea prin microfonul minuscul cu membrii echipei de intervenție. Lunetiștii îi confirmau faptul că vorbi-

torul se îndepărtase de telefon, nefiind în raza vizuală. Numărul doi, cel care avea linia de tragere cea mai bună, confirmă faptul că recunoscuse chipul celui care trăsese în camera de supraveghere în momentul atacului. Udrea se îndreptă spre masa pe care erau împrăştiate cadrele scoase la imprimantă ce reproduceau atacul secundă cu secundă. Împrăştie teancul de fotografii, apoi o alese pe cea care reprezenta imaginea unui barbat cu un pistol mitralieră ţinut la şold şi îndreptat cu ţeava înspre obiectiv. Era ultima imagine surprinsă de o cameră înainte de a fi distrusă. Imaginea bărbatului inspira forţă, iar privirea lui hotărâre. Aruncă fotografia pe masă, apoi spuse cu voce tare:

– Iată că avem un şef!

– Şi încă unul străin, continuă Boitor.

– După accent, cred că e basarabean sau român din Bucovina de Nord, sau din altă parte de pe teritoriul ucrainean.

– Un moment, interveni Manea, vorbeşte ca un basarabean sau bucovinean, deşi încearcă să ascundă acest lucru. Poate a copilărit alături de aceştia şi a deprins limba şi particularităţile ei, sau poate aşa a învăţat-o el. Altceva vroiam să vă întreb. Ce părere v-aţi făcut în urma discuţiei de dinainte?

– Te-ai descurcat foarte bine!

– Nu la asta mă refer, dar oricum vă multumesc pentru aprecieri! Vreau să zic ce impresie v-a facut individul ca persoană?

– Pare sigur pe el şi mai ales pare că ştie ce vrea. Vorbeşte de parcă nu ar sesiza că este înconjurat de zeci de oameni pregătiţi special ca să-l neutralizeze! riscă Şuta.

– Dar el ştie asta!

– Părerea mea este că trage de timp, interveni Boitor în timp ce urmărea a nu ştiu câta oară înregistrările camerelor din interiorul băncii.

– Exact! exclamă Manea sărind de pe scaun cu ochii

strălucind. Deci nu numai eu am observat aspectul asta! Şi încă ceva foarte important, domnilor!

Ceilalţi se întoarseră uimiţi să vadă negociatorul manifestându-se astfel. Ei nu ştiau, dar Manea încerca să-şi elibereze tensiunea acumulată în urma discuţiei cu şeful răpitorilor. Deşi părea foarte relaxat în timpul discuţiei şi după aceasta, Manea acumulase foarte multă energie nervoasă şi se folosea de prilej să o elibereze în cursul unui joc de genul cine ştie câştigă. În acelaşi timp, încerca să-şi verifice concluziile prin comparaţie cu ceea ce observaseră şi ceilalţi. Manea îşi scoase pachetul de Camel, alese o ţigară şi o aprinse expirând fumul cu gesturi largi. Se aşeză din nou, apoi continuă cu vocea lui calmă:

– Tipul este sigur pe el, ştie ce vrea, ştie că este înconjurat şi nu dă importanţă acestui fapt, tipul trage de timp. Deci, ce vă spun toate acestea?

Ceilalţi se uitară unul la altul neştiind unde vroia să ajungă. Manea continuă:

– Băieţi, tipul nu-i amator! Este profesionist! Nu este un individ rătăcind fără ţintă şi fără să ştie exact ce are de făcut! Dacă urmăriţi discuţia noastră vă daţi seama că este profesionist! Lasă impresia că este dirijat pentru ca la sfârşit să impună regulile jocului! Vă spun eu, tipul e profesionist şi nu orice fel! Nu uitaţi că trage de la şold şi încă foarte bine! Domnilor, tipul are pregătire militară!

O tăcere de mormânt urmă vorbelor lui Manea. Părea că toţi ceilalţi încercau să digere ceea ce tocmai le-a fost pus în faţă fără menajamente de către Manea. Tăcerea a fost spartă de către Boitor, care continua să fixeze pe ecran imaginile luate din sediul băncii:

– Am o dilemă şi v-aş ruga pe voi să mă lămuriţi! După cum îmi dau eu seama, teroriştii puteau părăsi clădirea cu mult înainte de a fi blocaţi acolo. Asta puteau să o facă nu numai o

dată şi încă cu câţi bani, fără probleme! Dar nu au făcut-o! De ce au rămas? Timp de cinci minute după declanşarea atacului, la parter era un singur paznic înarmat cu pistol. Apoi au apărut doi reprezentanţi ai firmei de protecţie, şi aceia înarmaţi doar cu pistoale. Fiind înarmaţi cu arme automate, cei patru ar fi putut trece fără probleme de ei, mai ales că am dedus faptul că ei sunt profesionişti. Poliţia a apărut şi a blocat ieşirea douăsprezece minute mai tarziu. Totuşi, de ce au mai rămas? Domnilor, eu cred că au vrut să rămână!

Udrea şi Şuta se aplecară spre monitor, apoi urmăriră succesiunea evenimentelor prin prisma celor aflate de la Boitor. Într-adevăr, acesta avea dreptate. La fel şi Manea. Se priviră unul pe altul în timp ce aceeaşi idee le încolţi în minte. Mobilul jafului nu era legat de bani. Era ceva mult, mult mai grav. Aveau de a face cu o diversiune menită de a concentra aici o forţă de reacţie exagerată alcătuită din trupe speciale de la mai multe arme şi servicii, urmând ca alte zone să rămână descoperite. Toate astea pentru patru terorişti, care ţineau în şah forţele de intervenţie ce puteau fi solicitate de urgenţă în altă parte, dacă nu va fi prea târziu. Se consolă cu ideea că mai existau suficiente trupe de intervenţie rapidă în caz de necesitate, chiar şi din efectivele SRI.

Totuşi, trebuia să anunţe conducerea, în special pe cel care urma, după toate probabilităţile, să devină directorul instituţiei. Mai ales prin faptul că în decursul discuţiei care o avuseseră mai devreme, acesta îi indicase existenţa unui fir direct cu biroul său, tocmai pentru a-l ţine la curent. Udrea ştia că trebuia anunţat imediat ce afla ceva nou.

Se îndreptă spre telefon şi se adresă unui operator de la consola unui calculator:

– Fă-mi legatura cu Vlad Sorescu! Urgent!

X

Miercuri, 26.05.2010, ora 9.50
Constanța, aeroportul Mihail Kogălniceanu

Insula Șerpilor se află la 45 km în largul coastei românești a Mării Negre, la nord-est de Sulina. De dimensiuni relativ mici, nu depășește în diametru 0,66 km. Relieful jos, înălțimea maximă fiind de 40 m, este acoperit de ierburi și buruieni pitice, asta datorită lipsei apei, condițiile fiind improprii dezvoltării altor tipuri de plante. Importanța ei strategică rezidă din faptul că această insulă controlează gurile Dunării. Dunărea se varsă în Marea Neagră prin trei brațe, Chila, Sulina și Sfântu Gheorghe, formând o deltă. Cel nordic, Chilia, constituie frontiera de stat dintre România și Ucraina.

În urma armistițiului de la 23 august 1944, insula este ocupată de sovietici, practic fără luptă. De formă, insula mai aparținuse României până în 1948, când conducerea de atunci a țării, instalată de tancurile sovietice, o cedează printr-un act Uniunii Sovietice. Trebuie menționat că actul era neconstituțional chiar și pentru legile comuniste de atunci, pentru că ar fi trebuit aprobat de Marea Adunare Națională, un surogat de Parlament în care erau doar membrii partidului unic, cel comunist, restul partidelor fiind desființate și membrii lor aruncați în închisoare. Moștenitoarea insulei, precum și a altor teritorii românești, cum ar fi ținutul Herța, Bucovina de nord și sudul Basarabiei, cedate Uniunii Sovietice în urma ultimatumului din

28 iunie 1940 ca o consecinţă a pactului Molotov-Ribbentrop de la 23 august 1939, era Ucraina, noul stat ce a rezultat în urma dezmembrării Uniunii Sovietice, în 1991. Basarabia, alt teritoriu românesc cedat în 1940, se constituie tot în 1991 în republica independentă Moldova.

România şi Ucraina au semnat în 1997, în timpul administraţiei preşedintelui Emil Constantinescu, un tratat de bază. Tratatul respectiv, semnat în grabă pentru a putea fi un atu al României pentru integrarea în NATO la summitul de la Madrid din acelaşi an, amâna discuţia asupra problemelor cu adevărat spinoase în relaţia dintre cele două ţări. O vreme, aceste probleme, cum ar fi cea a Insulei Şerpilor şi delimitarea platoului continental al Mării Negre, precum şi condamnarea pactului Molotov-Ribbentrop, au stat în calea destinderii relaţiilor dintre cele două ţări. În 2001, când Ucraina anunţa descoperirea de petrol şi gaze chiar în zona platoului disputat, România protestează. Fără rezultat, însă. Ucraina trece la exploatarea resurselor fără să ţină seama de statutul încă nedecis al zonei. România anunţă intenţia de a recurge la arbitrajul Curţii Internaţionale de Justiţie de la Haga. Ucraina ignoră aceste declaraţii, mai ales că estimează rezervele de petrol din zonă la o treime din necesarul propriu, iar cele de gaze la un sfert din necesar. Exploatarea acestora ar fi dus la reducerea importurilor din Rusia precum şi la slăbirea pârghiei şantajului pe care Rusia l-ar putea efectua asupra sa, la fel cum a procedat cu alte state desprinse din fosta URSS. Criza gazului din ianuarie 2006 este suficient de proaspătă în memoria colectivă.

La Haga se ajunge în urma unui alt scandal internaţional, cel al săpării canalului Bâstroe prin Delta Dunării în anul 2004, în ciuda opoziţiei tuturor organizaţiilor internaţionale şi a mişcărilor ecologoiste, fapt care a tensionat şi mai mult relaţiile dintre cele două ţări.

Naționalismul ucrainean câștigase rapid teren și Ucraina ar fi vrut să trateze cu uniunea Rusia-Belarus de pe poziții cât mai apropiate, dacă nu chiar egale. Pentru satisfacerea acestui orgoliu, mulți ucraineni erau dispuși să tolereze îngrădirea libertăților lor chiar cu prețul aberant al încurajării unor tendințe dictatoriale ale liderilor lor. Semnalul oricum a fost dat de fostul președinte Kucima care, confruntat cu demostranți care protestau cerându-i să răspundă la acuzațiile aduse privind implicarea sa în dispariția și asasinarea editorului ziarului Ukrainske Pravda, Georgi Gongadze, un ziarist deosebit de critic la adresa sa, dispărut în septembrie 2001 și al cărui cadavru a fost descoperit în noiembrie, i-a împrăștiat în forță. Suspiciunile privind implicarea președintelui de atunci, Leonid Kucima, în asasinarea ziaristului au fost alimentate de difuzarea unei casete înregistrate de unul din bodyguarzii care a cerut azil politic în Statele Unite, casete conform cărora președintele sugera că ar fi oportun ca Gongadze să fie dat pe mâna cecenilor. Confruntat cu această casetă, ca și cu cele în care a pus la cale încălcarea embargoului către Irak prin vânzarea a patru sisteme radar performante de tip Kolciuga, președintele Kucima a recunoscut că vocea de pe bandă îi aparține, dar a susținut că acea sugestie a fost făcută prin distorsionarea și prelucrarea cuvintelor sale în așa fel încât să se obțină rezultatul dorit. Ulterior s-a vehiculat implicarea lui Kucima și în vânzarea de rachete balistice Iranului, precum și în alte încălcări ale embargourilor de arme. Un an mai târziu, acesta obține un nou mandat prin alegeri considerate de observatorii străini prezenți ca și trucate. Ușurința cu care poporul ucrainean a trecut peste aceste evenimente, fără nici o reacție, a dus la întărirea treptată a autorității statului, care a condus în final la posibilitatea revenirii unui regim dictatorial printr-o lovitură de stat.

Chiar manifestările de proporții din noiembrie-decembrie

2004, aşa-numita revoluţie portocalie, care a dus la instalarea lui Viktor Iushcenko în fotoliul prezidenţial după reluarea alegerilor anterioare masiv fraudate de către contracandidatul său Viktor Ianukovici, vor fi de fapt printre ultimele răbufniri ale societăţii civile. Treptat, aceasta va fi redusă la tăcere, în timp ce instabilitatea politică şi orbita naţionalistă pe care se va înscrie societatea ucraineană va culmina câţiva ani mai târziu cu lovitura de stat care îl va aduce la putere pe generalul I. A. Vahromeev.

Toate acestea îi treceau cu viteza fulgerului prin minte colonelului Ababei în momentele în care a înţeles manevrele aparatelor ucrainene. Încercau să-i aducă în apropierea Insulei Şerpilor ca să poată invoca încălcarea graniţei de către avioanele româneşti. În mod normal, apele teritoriale ale statului sunt până la limita de douăsprezece mile marine în larg, aproximativ douăzeci de kilometri. Insula Şerpilor se află cam la patruzeci şi cinci de kilometri de ţărm. Ucraina susţine regula celor douăsprezece mile marine în jurul insulei ceea ce duce la existenţa unui culoar îngust, de circa cinci kilometri, între apele teritoriale ale celor două ţări. Tocmai în această zonă negocierile la nivel de experţi sunt foarte anevoiase. În cazul în care vreun aparat românesc ajunge în acest culoar din vecinătatea insulei, partea ucraineană l-ar putea soma pentru încălcarea graniţei, chiar dacă ar fi destul de dificil să demonstreze asta, mai ales că statutul zonei este încă tulbure.

Strigă încă o dată piloţilor să degajeze. Cei doi aflaţi la plafonul superior înţeleseseră şi s-au desprins fără probleme, în timp ce piloţii săi, Pop şi Lucaci, continuau cursa. Repetă ordinul pentru a fi auzit clar şi de ceilalţi doi piloţi.

În cabina F-ului său, Călin Pop recepţionase ordinul şi se pregătea să vireze spre stânga luând altitudine în acelaşi timp. Trase de manşă, avionul i se supuse docil şi preţ de o clipă văzu

avionul lui Lucaci care îl depăşea prin dreapta urmând traiectoria inițială. Primul său gând a fost că Lucaci nu a recepționat mesajul. Îşi amintea că acum câteva zile acesta îi spusese despre existența unor probleme la aparatura radio de bord. Oricum, aceste probleme ar fi trebuit rezolvate demult de către echipele tehnice de întreținere a aparatelor. Acționă manşa în sens opus pentru a-l ajunge şi a-i atrage atenția. În acelaşi timp, încercă să-l contacteze din nou prin radio. Spre uşurarea sa, aparatul lui Lucaci o luă spre stânga. Îi urmă manevra, bucuros de deznodământul fericit al unei misiuni care se anunța mult mai dificilă. Preocupat de reacția întârziată a colegului său, Călin Pop a pierdut din vedere manevrele aparatelor ucrainene. Când le-a văzut, era prea târziu. Acestea viraseră urmând un curs de intercepție al celor două F-uri. Avertizat prin radio, abia apucă să-l vadă pe Lucaci urmărit îndeaproape de un Suhoi 27 înainte de a realiza prezența celuilalt aparat în spatele său.

Din carlingă, Lucaci abia apucă să vadă avionul în urmă când auzi piuitul senzorilor de la bord care avertizau că a fost prins în cătarea rachetelor. Senzația de ratare de la antrenamente încerca să-l asalteze, când o parte a creierului reacționă amintindu-i că nu era vorba de un exercițiu, că tot ceea ce vedea şi simțea era real, se afla într-o misiune reală, iar un pilot al unei forțe militare străine putea să tragă în orice moment în aparatul său. O clipă mai târziu ecranul de bord îl anunța că racheta a fost lansată. Concomitent aparatul încasă din plin o rafală de mitralieră de la acelaşi avion urmăritor. Lucaci trase de manşă încercând să degajeze, deşi ştia că nu mai are nici o şansă. Instinctul de conservare se dovedi mai puternic şi Lucaci trase maneta de ejectare de sub scaunul pilotului strigând:

– Mă ejectez!

O clipă mai târziu avionul exploda în mii de bucăți la impactul cu racheta aer-aer R-73 cu ghidare în infraroşu.

În camera de comandă se lăsă o tăcere ireală. Părea că timpul s-a oprit în loc. Doi ofițeri priveau monitoarele și ecranul radar cu gura căscată, parcă refuzând să creadă. La o consolă, un operator își ținea capul în mâini, incapabil de a face vreo mișcare. Toți ocupanții încăperii se simțeau ca și cum ar fi fost tranferați din viața normală, de zi cu zi, într-o lume de coșmar. Priveau monitoarele cu expresii împietrite, de parcă ar fi zărit cei patru cavaleri ai apocalipsului năvălind prin ele. O voce gâtuită spuse:

– Un F a dispărut de pe radar. Se pare că a fost doborât de racheta lansată în prealabil de avionul Suhoi ucrainean!

Colonelul Ababei își îndreptă spatele, dar cu toate acestea, părea mai bătrân cu zece ani. Vocea îi suna ciudat de calmă când comandă:

– Toate aparatele în aer! Patrulați zona și așteptați noi ordine!

Se întoarse spre ofițerul aflat cel mai aproape de telefon:

– Fă-mi legătura cu Statul Major al Aerului!

Confruntați cu realitatea și cu exemplul colonelului, ocupanții încăperii reveniră precipitați la treabă, dar cu încrâncenarea citindu-li-se pe chipuri. Păreau ferm hotărâți să doboare orice obstacol li s-ar fi ridicat în cale. Asistaseră în fața ecranelor la dispariția unui avion românesc, senzația era cea a unui duș rece, necruțător, ce biciuia simțurile obosite. A fost de ajuns doar o secundă pentru ca realitatea să se năpustească sălbatic peste imaginile inofensive din timpul antrenamentelor, coborând creierele chinuite în spaima crudă a războiului.

În carlinga aparatului său, Pop înregistră explozia cu aceeași surprindere. Câteva secunde rămase incapabil de vreo reacție, urmărind fragmentele arzânde din avionul prietenului său cum se prăbușeau sfârâind în mare, lăsând în urma lor doar câteva dâre alburii. Năucit pentru câteva clipe, certitudinea

dipariției lui Lucaci în explozie îl izbi ca un baros. Dar nu avea timp de gânduri şi sentimente deoarece pielea lui era în joc acum. Instinctul de conservare a învins sentimentul de spaimă amestecată cu vinovăție, înlăturând într-o clipă orice urmă de simțământ şi lăsând loc urii oarbe, reci, calculate, ce creştea progresiv.

Împinse de manşă pentru a scăpa de urmăritor. Aparatul plonjă spre mare urmărit îndeaproape. Când părea că se va înfige aproape vertical în adâncuri, Pop trase de manşă redresând aparatul aproape pe creasta unui val. Menținu manşa aproape de el, forțând aparatul la un looping cât mai strâns. Se căzni să nu amețească nici o clipă, apoi, chiar înainte ca ultima porțiune a loopingului să-l aducă în spatele avionului ucrainean urmăritor, anunță baza:

– Îl am în vizor! Solicit permisiunea de tragere!

Era conştient că nu putea anunța captarea țintei înainte ca acest lucru să se petreacă efectiv. Dar el ştia că la capătul loopingului va avea în vizor aparatul advers. Se întreba dacă era vorba despre acel instinct al vânătorului sau al asului de aviație despre care vorbeau bătrânii veterani ai aerului. Nu putea fi, deoarece el ştia, nu bănuia, că va avea adversarul în cătarea armelor. Era ceva mai presus de instinct.

Două clipe mai târziu prinse ținta în bătaia rachetelor. Ecranul începu să pulseze emițând semnal de avertizare. Dacă va trebui să tragă, acum era momentul! Cu degetul mare înlătură capacul protector de deasupra butonului de lansare al rachetelor aer-aer.

– Domnule colonel, solicit permisiunea de tragere asupra țintei!

Încăperea din postul de comandă parcă deveni prea mică. Broboane de sudoare se scurgeau pe fruntea colonelului Ioan Ababei. Orice mişcare din încăpere încetă, liniştea deveni

apăsătoare, toți uitaseră să respire. Toate privirile erau îndreptate asupra colonelului, dar acesta continua să rămână neclintit, ca un sfinx, de parcă ar fi fost din altă lume. Nimeni nu îşi dorea să se afle în pielea lui în aceste momente.

– Domnule colonel, solicit permisiunea de tragere!

Colonelul întredeschise buzele, şovăi, apoi ordonă cu voce şoptită:

– FOC!

Degetul mare al lui Pop apăsă cu putere butonul de lansare al rachetei.

XI

Miercuri, 26.05.2010, ora 11.25
Bucureşti

Grupul de bărbaţi se înghesuia în jurul măsuţei joase din interiorul dubei de comandă. Masa era acoperită de schiţe ale străzilor şi clădirilor, de fotografii, de pagini cu texte scrise conţinând transcrierea convorbirilor cu şeful teroriştilor, denumit până la identificare Alfa. Paragrafe întregi erau subliniate cu marker roşu şi stăteau aruncate alături de schiţe şi observaţii scrise de mână, lângă cele ale clădirilor, purtând semne de carioca verde pe locul traseelor posibile de acces. De perete era prins în pioneze o schiţă mare a clădirii şi a străzilor învecinate, alături de un plan al etajului, având evidenţiate vizibil geamurile şi ariile de vizibilitate din interior. Posturile de observaţie ale trăgătorilor erau marcate cu albastru, de asemenea erau trasate cu grijă zonele de foc prin evidenţierea liniilor şi unghiurilor de tragere pentru fiecare lunetist în parte.

Căpitanul Dumitrescu făcuse o treabă bună. Se vedea clar, după dispunerea trăgătorilor, că fusese acoperită temeinic întreaga zonă în care răpitorii puteau fi zăriţi, respectiv ferestrele şi panoul de sticlă ce închidea balconul. Înconjurat de Udrea, Şuta, de Boitor şi adjunctul său Petre Nan, de Manea, de comandantul plutonului doi din Brigada Antiteroristă, locotenentul Cristea Vasile, precum şi de comandantul Brigăzii Mobile

14 a Jandarmeriei, locotenentul major Tiberiu Macavei, Dumitrescu explica raționamentul dispunerii trăgătorilor. Din când în când era întrerupt de câte o întrebare din partea celor prezenți și atunci răspundea cu calm, expunându-și cu claritate argumentele, indicând cu gesturi largi porțiuni din schițele și planurile clădirii.

Cel mai nedumerit era Boitor care, provenind din Departamentul Criminalistică, nu era familiarizat cu toate dedesupturile luptei antiteroriste. Fusese prezent la cursurile generale care le făcea orice cadru de conducere din Poliție, dar acestea nu erau suficient de amănunțite pentru a-l face expert. Pe deasupra, lui Boitor îi lipsea pregătirea practică. Dar se părea că răbdarea lui Dumitrescu era suficientă pentru a-l lămuri pe acesta cât mai temeinic.

– ...unghiurile de tragere ale lunetiștilor din dreptul balconului se intersectează aici, aici și aici, explica Dumitrescu. Pentru orice țintă aflată în zonele arătate garantez eliminarea sigură a acesteia datorită posibilității executării de foc încrucișat.

– Puteți muta trăgătorii în așa fel încât telefaxul pe care am vorbit cu șeful lor să se afle într-una din zonele acestea de nimicire? întrebă Manea.

– Da, răspunse Dumitrescu după ce studie harta preț de câteva secunde. Va trebui să mut trăgătorul trei în balconul vecin celui în care se află acum.

Boitor se foia nerăbdător. După câteva ezitări își adresă și el întrebarea care nu-i dădea pace:

– Domnule căpitan, am înțeles eu bine sau nu, aveți treisprezece trăgători dispuși pe poziții? Nu vi se pare, totuși, cam mult? Teroriștii sunt doar patru, după cum am putut să ne dăm seama!

Dumitrescu zâmbi înțelegător, apoi răspunse:

– Niciodată nu sunt suficienți trăgători! Mai bine să am prea

mulți decât prea puțini. Gândiți-vă la masacrul de la München din 1972, în satul olimpic. Au fost dispuşi cinci trăgători pentru a neutraliza opt terorişti şi ştiți ce a urmat. Opt sportivi israelieni au fost ucişi. Nu vreau să repet greşelile altora. Mossadul dispune minim doi sau chiar trei trăgători pentru fiecare terorist, doar pentru a fi siguri. Nu ne putem juca cu viețile ostatecilor. Aşa că, în momentul în care se decide intervenția în forță, problema execuției acțiunii îmi revine mie, deci am dreptul de a mă pregăti cât mai bine în aşa fel încât să dau toate şansele băieților mei şi să nu las, pe cât posibil, nici o şansă celorlalți. Dacă ar fi posibil şi aş dispune de forțe suplimentare, aş instala şi zece trăgători pentru fiecare terorist, doar ca să nu dau nici o şansă băieților răi. Doar astfel aş putea fi sigur de îndeplinirea misiunii în aşa fel încât să-mi pot aduce toți băieții teferi înapoi!

Cei din jurul mesei îl aprobară tacit, mai ales că Dumitrescu adusese în atenția tuturor unul din marile eşecuri ale forțelor germane de securitate. Toți ştiau că a aruncat în discuție cazul respectiv pentru ca cei responsabili cu decizia de intervenție aflați în aceasta sală să gândească de două ori înainte de a da ordinul de atac, în cazul în care va fi nevoie.

Atunci, în 1972, în timpul Jocurilor Olimpice desfăşurate la München, un comando palestinian format din opt membri a escaladat gardul satului olimpic şi a pătruns fără greutate în zona ocupată de echipa olimpică a Israelului. Au fost ucişi trei sportivi israelieni şi luați ostateci alți opt. Teroriştii au cerut un avion care să-i ducă împreună cu ostatecii spre o destinație aleasă de ei, cerere care le-a fost îndeplinită. La sosirea pe aeroport, atunci când o parte din terorişti au început verificarea avionului, poliția germană a considerat că era momentul propice, deoarece afară se afla majoritatea teroriştilor. Au fost cinci trăgători la opt terorişti, în condiții de vizibilitate redusă

datorită înserării. A rezultat un carnagiu, toți ostatecii fiind executați.

– În cât timp ai putea pregăti un plan de intervenție în forță având drept scop eliberarea ostatecilor?

– Despre câți ostateci este vorba?

– După informațiile pe care le avem până la ora actuală, ar fi vorba de şaisprezece ostateci dintre care şapte ar fi angajați ai băncii, zise Şuta consultându-şi notițele luate după ultimele date culese.

– Depinde de cât de repede îi vreți eliberați şi, de asemenea, de termenul limită care va fi impus de răpitori. Dacă nu aş avea aceste constrângeri, aş organiza acțiunea de eliberare în a doua parte a nopții, în apropierea zorilor, dar când încă este întuneric. Conform statisticilor, este intervalul orar în care vigilența scade la minimum. Dacă până atunci se pot prelungi negocierile ar fi foarte bine, mai ales dacă am reuşi eliberarea măcar a unei părți a ostatecilor, pentru a putea reduce cât mai mult riscul unor victime din rândul acestora. Lucrăm la un plan de acțiune chiar în momentul de față, dar acesta nu este definitivat până nu avem cât mai multe informații referitoare la identitatea teroriştilor şi intențiilor acestora.

– Totuşi, va trebui să avem un plan aplicabil chiar acum, conform ordinelor de la Sorescu! interveni Udrea hotărât. Hai să ne apucăm de treabă şi să concepem un plan la care vom putea aduce ulterior îmbunătățiri în funcție de momentul ales, chiar dacă noi sperăm că vom rezolva problema prin negocieri. Ținând cont că băieții dumneavoastră îşi pun pielea la bătaie, aştept din partea dumneavoastră, domnule Dumitrescu, schița unui plan de atac. Îl vom discuta împreună şi vom face corecturile necesare, dar va trebui să fim pregătiți în orice clipă pentru intervenție. Aveți la dispoziție cele două plutoane din Brigada Antiteroristă precum şi plutonul locotenentului major Macavei

din trupele de jandarmi care, eu sunt convins, deoarece i-am văzut la treabă, sunt bine pregătiți. Ca și sprijin aerian aveți la dispoziție două elicoptere IAR 316 Aloette. Vă puteți dispune trăgători și la bordul acestora și de asemenea aveți posibilitatea de desant de trupe deasupra obiectivului, cum credeți de cuviință.

Se întoarse spre Șuta care studia absorbit planurile.

– Domnule căpitan, îi veți acorda căpitanului Dumitrescu tot sprijinul de care are nevoie în conceperea și punerea la punct a alternativei de rezolvare prin intervenție armată a acestei crize. Sunt convins că putem conta și pe sprijinul Poliției și al jandarmilor, continuă Udrea aruncând o privire spre Boitor și Macavei.

Aceștia aprobară din cap, apoi reveniră la studiul planurilor. Unul din operatori scoase un strigăt entuziasmant spre cei prezenți:

– Avem niște nume, domnule maior!

Toți se îndreptară spre terminalele calculatoarelor pentru a putea privi fișele de identificare sosite prin poșta electronică. Ledul imprimantei clipi în momentul în care începu să scoată pe hârtie toate datele obținute și transmise de la sediul central. Cei din jur nu aveau răbdare să aștepte până în momentul în care foile imprimate ieșeau la iveală, așa că își aruncară ochii asupra imaginilor și informațiilor afișate pe monitoare. Încercau să citească avizi textele însoțitoare ale celor două fotografii de pe ecrane. Doi dintre teroriști au fost identificați pe baza imaginilor luate de camerele de supraveghere din interiorul băncii înainte de a fi distruse. Ceilalți doi se aflau în plan mai îndepărtat și la identificarea lor se lucrează în continuare.

Boitor citea cu voce tare rândurile ce însoțeau cele două fotografii de pe ecran. Prima dintre ele înfățisa un individ cu o constituție osoasă trădată de pomeții ascuțiți ce încadrau un

nas acvilin deasupra unei guri cu buze subțiri, schițând un zâmbet confuz. Bărbia voluntară era în contrast cu fruntea îngustă încadrată de un păr lins și blond. Posesorul acestor trăsături părea a se situa în jurul vârstei de treizeci și cinci de ani. Se vedea faptul că imaginea a fost separată și mărită dintr-o fotografie de grup.

– Nikolai V. Sergheevici, locotenent FSB, trupele speciale, participant activ la luptele din Cecenia între 1999-2001. Fotografia datează din 2000, la Groznâi. În 1999 conduce un pluton de intervenție împotriva uneia din grupările conduse de Șamil Basaev. Evidențiat în luptele din Groznâi în 1999. Posibil prezent în Afghanistan în 2001 ca și om de legătură cu Alianța Nordului ocupându-se de aprovizionarea acesteia cu armament sau având rangul de consilier militar. Mai apare în Cecenia în 2004. De atunci nu se mai cunosc date despre el, se presupune că a plecat din FSB undeva în domeniul privat. Informații primite de la MI-6, Serviciul Secret Extern al Marii Britanii.

Dumitrescu îl bătu pe umăr pe Udrea:

– Este șeful, Alfa, domnule maior! Cu el ați vorbit la telefon.

Boitor continuă în momentul în care a doua fotografie, a unui individ șaten, cu părul lung încadrând o față ovală cu nasul subțire și obraji prelungi, apăru pe ecran:

– Andrei Vohlov, nume în mod sigur fals, declarat în momentul înscrierii în Legiunea Străină în 1998. Origine în mod sigur slavă. Participant la acțiunile din Kosovo în 1999. 2002, Coasta de Fildeș. Dezertor în 2003 și dispărut fără urmă. Informații primite de la DSGE-ul francez.

Șuta își îndreptă spatele după ce urmări cu atenție fiecare rând transmis încercând să ghicească ceva dincolo de ele și i se adresă lui Manea:

– Ai avut dreptate, domnule negociator, băieții răi au

pregătire militară! Asta în cazul în care identificarea este corectă.

Toţi ştiau că presupunerea lui Şuta era deplasată. Chiar şi Şuta. Erau siguri de identitatea dezvăluită pe baza imaginilor transmise, mai ales că ştiau cum se face aceasta. Cu ajutorul calculatorului se izolau forma feţei, ochii, bărbia, gura şi toate caracteristicile chipului şi se comparau rând pe rând cu cele existente în baza de date. Baza de date era formată din toate imaginile şi fotografiile luate celor care ar putea fi suspectaţi de posibile acţiuni ostile ţării care deţinea aceste informaţii. În momentul în care se descoperea o figură care avea aceiaşi ochi sau trăsături asemănătoare cu cel verificat se comparau îndeaproape şi restul elementelor ce puteau duce la identificare. Chiar cu riscul unor operaţii estetice, procentajul de reuşite era foarte ridicat. Calculatorul putea adăuga bărbi, mustăţi, favoriţi, ochelari şi de asemenea putea estima cu o bună aproximare felul în care ar putea arăta subiectul îmbătrânit cu câţiva ani. Totul depindea de calitatea imaginilor sau fotografiilor comparate cu cele din baza de date sau cu calitatea celor existente în această bază. De obicei, imaginile mai puţin clare sau edificatoare din baza de date erau tratate cu o oarecare rezervă, iar posibilele identificări cu ajutorul acestora erau marcate în mod special. Dar aceste date primite nu erau marcate în nici un fel, semn că cei ce au efectuat verificările erau siguri pe ele.

– Avem de-a face cu profesionişti, conchise Dumitrescu. Nici o problemă, ai mei sunt tot profesionişti! Plec să pregătesc riposta.

Ieşi însoţit de Şuta, Cristea şi Macavei. Cei patru intrară în cealaltă dubă şi îşi concentrară toată atenţia asupra unei măsuţe de asemenea încărcate de hărţi şi planuri şi se apucară de treabă.

După plecarea celor patru, Boitor i se adresă discret lui

Udrea:

– Nu că ar fi treaba mea, oricum voi răspundeți de ce se întâmplă aici, dar totuşi, nu ți se pare că-i acorzi prea mare încredere acestui Dumitrescu? Ai auzit cum zicea "avem dc-a face cu profesionişti, nu-i nimic, şi băieții mei sunt profesionişti"! Ce crede el, aceştia nu sunt profesionişti la şah! Sunt ucigaşi profesionişti care au fost sau poate încă sunt în serviciul unei puteri străine renumită pentru experții săi în domeniu! El cine se crede? Rambo? Pe de altă parte eu nu contest faptul că poate este pregătit, dar să-l laşi să pregătească singur, doar cu câțiva subordonați, un plan de intervenție asupra unui obiectiv atât de important. cu ostateci şi apărat de patru profesionişti, nu ți se pare cam mult?

Udrea îl luă de braț şi-l conduse în capătul încăperii, în aşa fel încât discuția lor să nu fie auzită de ceilalți.

– Căpitanul Dumitrescu este un profesionist de prima mână, nu ştiu dacă poți găsi pe cineva de calibrul lui, cel puțin în Brigada Antiteroristă sunt convins că este unic. Mai ții minte evenimentele tulburi din Revoluția din decembrie 1989?

Văzând că Boitor aprobă din cap, Udrea continuă:

– La 23 decembrie 1989 sunt chemate Unitățile Speciale de Luptă Antiteroristă, sau USLA, cum li se spunea atunci, în sprijinul celor care apărau clădirea Ministerului Apărării de atacurile teroriştilor. Sosesc două transportoare ABI care sunt întâmpinate cu foc chiar de către cei pe care veniseră să-i ajute, aceştia crezând că au de-a face cu atacatori. A fost un masacru. Au murit atunci şapte luptători USLA. Dumitrescu şi încă doi au reuşit să scape cu toate că au fost răniți. Tragedia a fost amplificată şi de faptul că timp de câteva ore bune s-a persistat în greşeală, cadavrele au fost batjocorite de trecători, iar cineva a scris pe transportoare "terorişti străini". Supraviețuitorii, deşi răniți, au fost tratați cu brutalitate, bătuți, interogați, asta preț

de câteva ore până când confuzia a fost lămurită. Dumitrescu, după recuperare, a rămas în cadrul trupelor antitero, rebotezate Brigada Antiteroristă, unde a participat la aproape toate acțiunile și a urcat până la gradul de căpitan și la comanda primului pluton. Deci, consider că ți-am răspuns la nelămurirea privind competența. Referitor la planul de acțiune, acesta va fi conceput de către Dumitrescu și subordonații săi și văd că s-a dus să se implice și tânărul locotenent de jandarmi. Ar trebui să știi că noi avem o regulă de aur în astfel de intervenții: cine duce un plan de acțiune la îndeplinire trebuie să-l și conceapă, asta pentru că el știe cel mai bine situația din teren. Vor reveni cu planul, și noi, chiar și tu, vom căuta să găsim cea mai mică neregulă în așa fel încât să corectăm planul aici și nu în teren. Oricum, pot apărea destui factori neprevăzuți în momentul aplicării, astfel ca ceva să nu meargă bine, așa că noi, de aici, va trebui să facem să fie totul perfect și să micșorăm cât mai mult posibilitățile de apariție a neprevăzutului.

Boitor își plecă privirea, iar în momentul în care își ridică capul avea cu totul altă expresie.

– Bine, facem cum ai zis tu! Dar un lucru nu vreau să se întâmple!

– Care?

– Noi să ne alegem cu ponoasele și voi cu laudele și medaliile!

– Ți-am mai spus și ți-o repet: jandarmii și polițiștii vor fi folosiți doar pentru sprijin! Băieții mei vor intra acolo, nu ai tăi! Suntem aici să ne ajutăm, nu să ne suspectăm unii pe alții de concurență neloială!

– Bine, dar nu uita ce-am stabilit!

Cei doi reveniră tăcuți la masa de operații.

La circa cincizeci de kilometri în largul coastelor României,

spre est, în vecinătatea Insulei Şerpilor, deasupra locului unde, cu puţină vreme în urmă, se dăduse o scurtă, dar violentă bătălie aeriană, un elicopter Puma Socat vopsit în culori de camuflaj survola la mică altitudine întinderea apelor. Uşa laterală spate era deschisă, lăsând să se vadă ţeava jumelată a unei mitraliere de calibru 12,7 mm scrutând zarea. În spatele ei, cu privirea încruntată, se zărea mitraliorul, braţul lui nervos făcând ţeava mitralierei să oscileze dintr-o parte în alta, căutând potenţialele ameninţări. Pe coada elicopterului se puteau vedea aplicate cu vopsea, deasupra culorii de camuflaj, trei cercuri concentrice în culorile roşu, galben şi albastru. însemne distinctive ale forţelor aeriene române.

Elicopterul IAR 330 Puma Socat intrase în dotarea armatei române în anii '90 după modernizarea împreună cu firma israeliană Elbit a cunoscutului elicopter Puma, construit la Braşov sub licenţă franceză încă din 1975. Această modernizare era de fapt continuarea colaborării dintre Aerostar Bacău şi Elbit, începuturile fiind de bun augur, odată cu realizarea în 1993 variantei îmbunătăţite a avionului de luptă Mig 21, rebotezat Mig 21 Lancer.

Pilotul şi copilotul priveau concentraţi apele mării încercând să desluşească orice anomalie de la suprafaţa apei ce le-ar putea da un indiciu care să-i ajute în îndeplinirea misiunii. Din când în când auzeau motoarele puternice ale celor patru aparate de luptă Mig 21 Lancer care patrulau la joasă altitudine pentru a le asigura protecţie aeriană. De câteva ori le zăriseră trecând deasupra lor, în formaţie de V cu un braţ mai scurt, virând la mică distanţă şi revenind de fiecare dată deasupra zonei de căutare a elicopterului. Misiunea consta în recuperarea cu orice preţ a pilotului avionului doborât de curând şi care reuşise să se catapulteze cu câteva clipe înainte ca aparatul să-i fie pulverizat.

Brusc, pilotul îşi atenţionă colegul bătându-l pe braţ, arătându-i silueta unei şalupe rapide care venea cu viteză din direcţia opusă lor. Se afla încă la mare distanţă şi era fără îndoială o şalupă ucraineană. Fără să şovăie, îşi lansă elicopterul în întâmpinare. Pe măsură ce distanţa se micşora, cei doi remarcară o pată de vopsea de un verde ţipător care se tot lăţea la circa un kilometru distanţă de şalupa care se grăbea în direcţia acesteia. În mijlocul ei, în apă, se zărea torsul unui bărbat ce gesticula cu ambele mâini deasupra capului în direcţia elicopterului. Vopseaua de marcaj era folosită de piloţii căzuţi în apă pentru a putea fi identificaţi cât mai repede de salvatori. Pilotul se aruncă în direcţia acestuia cu viteza maximă de 310 km/h, concomitent lăsând să piardă din altitudine.

După câteva secunde devenise clar că şalupa ucraineană va pierde cursa. O stranie agitaţie cuprinse bordul acesteia, doi bărbaţi instalând în poziţie de tragere o mitralieră antiaeriană. Fără ezitare, pilotul elicopterului descrise un viraj scurt care îl aduse deasupra petei verzi, apoi coborî cât mai jos posibil. Capătul unei scări de frânghie căzu la mică distanţă de Lucaci care începu să înoate în direcţia ei în timp ce curenţii de aer stârniţi de palele elicopterului învârtejau apa, formând mici valuri care se loveau unul de altul într-o ploaie de stropi. Înotând stânjenit de vesta de salvare spre scara elicopterului, Lucaci putu să vadă pilotul cerând instrucţiuni prin radio în timp ce privea fix spre pregătirile de la bordul şalupei ce continua să se apropie.

O rafală scurtă porni de la bordul acesteia chiar în momentul în care Lucaci prinse cu mâna prima treaptă a scării. Rafala, trasă din mers, rată ţinta datorită deplasarii în viteză a şalupei care sălta dezordonat de pe un val pe altul. Elicopterul se roti uşor, deschizând câmp de tragere mitraliorului de pe bancheta din spate. Din cauza rotaţiei scării, Lucaci era să piardă pri-

za, dar cu un efort suprem își încolăci brațul de scară, apoi și picioarele.

Mitraliorul de la bordul elicopterului deschise focul în momentul în care avu în vizor șalupa. Trase o rafală prelungă, ținând mitraliera cu ambele brațe pentru a atenua reculul care îi făcea să tremure tot corpul. La picioarele lui începură să cadă cu zgomot tuburile cartușelor trase, iar în jurul șalupei începură să se formeze mici gheizere, marcând locul de impact al gloanțelor.

Lucaci încercă să se cațere pe primele trepte ale scării luptându-se cu răsucirile acesteia și cu curenții de aer iscați de palele care se roteau cu furie. După ce urcă cu greu câteva trepte, se agăță strâns cu mâinile și picioarele și strigă spre cei din elicopter:

– Dă-i drumul, scoate-ne de aici!

Ultimele cuvinte i-au fost acoperite de pocnetul sec scos de unul din cele patru tuburi lansatoare din lateralul aparatului. Nedumerit, ridică privirea ca să vadă un norișor circular de fum, apoi primul proiectil reactiv nedirijat (PRND) părăsi tubul lansator și lăsă un fuior învârtoșat în locul în care lovi apa în fața șalupei. Un al doilea pocnet, estompat de mitralierele de la bord care deschiseră și ele focul, apoi un nou norișor anunță plecarea unui al doilea PRND. Acesta lovi copastia șalupei în partea din spate explodând într-un vârtej de fum, flăcări și așchii de lemn. Atunci porni o nouă rafală trasă de mitralior care mătură puntea șalupei, deviată de la traiectoria inițială de forța exploziei. Servanții ucraineni, zguduiți de impact, încercară să se adăpostească în grabă sub punte. Ultimul dintre ei a fost ajuns de focul mitralierei ce smulgea așchii din podeaua de lemn și a rămas pe punte cu coapsa sfărâmată de un glonte de calibru mare.

Focul încetă și Lucaci contemplă îngrozit rezultatul aces-

tuia. Şalupa plutea în derivă cu pupa cuprinsă de flăcări, un fum negru gros, înecăcios, o învăluia. Prin pânza acestuia putea să vadă marinarul întins pe punte, încercând cu disperare să se târască la adăpost. Piciorul îi era ţeapăn, cu coapsa transformată într-o masă de carne însângerată. Nu putea să audă de la distanţa la care se afla, dar după mişcările şi tremurul corpului îşi putea închipui urletele neomeneşti. Se cutremură de groază, apoi se concentră asupra ascensiunii ce devenea din ce în ce mai dificilă. O dată se opri ca să vomite convulsiv în apele de dedesupt. Ajuns pe ultimele trepte, două braţe vânjoase îl prinseră şi-l traseră sus, apoi îl ajutară să se instaleze pe banchetă. În timp ce cu o mână îi întindea o pătură, mitraliorul destupă un bidonaş şi i-l întinse:

– Hai, bătrâne, era s-o păţeşti! Bea de aici, o să te încălzească!

– E împotriva regulamentului să bei în timpul serviciului!

– Noi suntem în timpul serviciului, nu tu!

Lucaci bău două înghiţituri şi se scutură în timp ce căldura alcoolului îi alerga prin vine. Înfrigurat, privi încă o dată scena de coşmar de la suprafaţa mării, apoi se cutremură încă o dată în timp ce elicopterul vira îndepărtându-se.

– Chiar era nevoie? întrebă mai mult pentru sine.

– Dacă gloanţele lor ar fi lovit elicopterul, eram noi hrană la peşti! Eram în legitimă apărare, zise mitraliorul întinzând mâna după bidonaş.

Deasupra lor se auziră zgomotul motoarelor patrulei de avioane care creştea în intensitate pe măsură ce aparatele coborau în picaj deasupra şalupei fumegânde.

XII

Miercuri, 26.05.2010, ora 11.35
Bucureşti

Constantin Puşcaş puse telefonul în furcă şi răsuflă vizibil uşurat. Aşezat la birou în faţa lui, Vlad Sorescu îl privi întrebător. Titi Puşcaş se întinse, apoi scoase o ţigară din pachetul de pe masa din faţa lui pe care şi-o aprinse cu gesturi calculate. După ce trase în piept cu nesaţ primul fum, se aşeză înapoi în fotoliu şi abia atunci răspunse privirii întrebătoare a lui Vlad:

– L-am recuperat! Nu fără probleme, dar l-am recuperat!

Un oftat general de uşurare străbătu asistenţa formată, în afară de Sorescu şi Puşcaş, de încă trei bărbaţi aşezaţi în fotoliile din biroul lui Sorescu, birou aflat la etajul doi din clădirea sediului SRI.

– Îmi puteam închipui imaginile şi comentariile televiziunii ucrainene din după amiaza aceasta în momentul în care ar fi prezentat în direct chipul aviatorului român agresor care a atacat mişeleşte paşnica patrulă aeriană ucraineană aflată în misiune de patrulare deasupra teritoriului naţional! Într-un sfert de oră toate televiziunile de pe mapamond ar fi preluat aceste imagini şi pentru toată lumea am fi apărut ca şi lupul cel rău care atacă nejustificat o Scufiţa Roşie neprihănită! comentă sarcastic cel aflat în fotoliul chiar din faţa lui Puşcaş.

Maiorul Cătălin Stroe era un bărbat bine legat, în jurul a

cincizeci de ani. Avea în spate o carieră de invidiat începută ca şi agent de teren, apoi ca şi recrutor şi coordonator al agenţilor acoperiţi, pentru ca ulterior să fie promovat ca şi director adjunct în Serviciul de Informaţii Externe (SIE). Deşi avea reputaţia unui om pe care nu-l ia gura pe dinainte, ştiau faptul că îi era din ce în ce mai greu să se abţină în tensiunea ultimelor evenimente. Toţi cei prezenţi aveau cunoştinţă de semne prevestitoare ale evenimentelor la care erau martori şi erau convinşi că cei de la SIE trebuiau să cunoască mai multe şi mai de multă vreme despre acestea, ei fiind chiar aproape de rădăcina evenimentelor, sau ar fi trebuit să fie. Cearcănele adânci ce marcau faţa colonelului Stroe sugerau faptul că ştia mai multe, dar ceea ce ştia l-a făcut să aibă multe nopţi nedormite, mare parte din ele petrecute la lucru.

– În ce sens "nu fără probleme"? întrebă Sorescu fără să ia în seamă dizertaţia lui Stroe.

– O şalupă ucraineană care încerca să-l pescuiască a deshis focul asupra elicopterului nostru. Acesta a ripostat şi a avariat-o, se pare că destul de grav. Cel puţin un marinar ucrainean a fost rănit. Patrula aeriană trimisă în zonă raportează că şalupa pluteşte în derivă, curentul îndreptând-o spre sud-vest, spre malul românesc. Am interzis atacarea ei, mai ales că la mică distanţă se află o patrulă aeriană ucraineană, cu intenţii posibil ostile.

– Foarte bine, trebuie să ne abţinem de la provocări pentru a nu escalada lucrurile! zise Sorescu care, în calitate de gazdă a întrunirii, părea să-şi fi asumat şi rolul de conducător al şedinţei.

– Noi să ne abţinem de la provocări! Uitaţi că noi suntem cei provocaţi? Nu-mi vine să cred ce aud! strigă cel aflat în dreapta lui Puşcaş izbind cu pumnul în masă făcând să se clatine ceştile cu cafea.

Câţiva stropi se revărsară peste buza ceştilor pătând faţa de masă, iar Puşcaş îl privi cu reproş.

- Tudore, reacţiile tale mă sperie! Putem vorbi şi ca oamenii, nu ieşim mai repede din criză dacă ne manifestăm violent!

Tudor Mociran, subsecretar de stat în ministerul de interne, privi ruşinat în jur, bâlbâind nişte scuze. Se vedea că îi venea greu să se stăpânească, maxilarele încordate şi privirile repezi trădau acest lucru. Sorescu ridică mâna ca şi cum ar fi încercat să liniştească lucrurile, apoi li se adresă:

– Deocamdată, avem ostateci luaţi în Bucureşti, atacuri armate la Braşov, Iaşi, Timişoara, Constanţa şi Cluj soldate cu morţi şi răniţi, explozii de maşini capcană în alte patru oraşe, şeful SRI asasinat cu o armă cu lunetă, şeful statului major al armatei mort într-un accident, încă nu se ştie dacă e vorba de un atentat sau nu, lupte aviatice rezultate cu victime la graniţa maritimă cu Ucraina, precum şi focuri de armă rezultate cu morţi şi răniţi în alt sector de graniţă, tot cu Ucraina dar de data asta la graniţa terestră. Pentru dimineaţa asta mi se pare cam mult! Ştim asta şi fiecare în parte ştie sau bănuieşte ceva în plus. Ne-am adunat aici pentru a încerca să punem laolaltă tot ce ştim pentru a putea obţine o imagine de ansamblu şi a ne face o idee cât mai apropiată de realitate asupra dimensiunii ameninţării căreia trebuie să-i facem faţă. Haideţi să o luăm pe rând şi să punem cap la cap informaţiile pe care le deţinem fiecare!

Cei prezenţi aprobară din cap, dar nici unul nu-l întrerupse. Aşteptară să continue, ceea ce putea fi interpretat drept un consimţământ tacit asupra desfăşurării discuţiei, cu Vlad Sorescu ca şi moderator. Acesta îi privi pe fiecare în parte apoi continuă:

– Încă nu avem date certe, dar înclin să cred că avem de a face cu o acţiune concertată asupra siguranţei naţionale! Încă

nu ştim în ce scop, dar bănuim de către cine. Nu ştim dacă bănuielile noastre sunt întemeiate sau dacă cei bănuiţi sunt singuri şi nu au pe cineva în spate. Asta încercăm să aflăm cât mai repede în aşa fel încât să avem o idee cât mai precisă înainte de şedinţa CSAT din după-amiaza aceasta, şedinţă în care se vor lua măsuri drastice. Depinde de noi să oferim o imagine cât mai completă pentru ca să nu se facă greşeli, care ulterior s-ar putea dovedi fatale. Să le luăm pe rând. Conflictul de la graniţa maritimă, respectiv incidentul aerian. Cum s-a produs şi, mai ales, cine poartă răspunderea pentru el?

– Problema este mai complicată decât se pare la prima vedere, zise Puşcaş aprinzându-şi o nouă ţigară. Încă nu putem şti cu exactitate locul în care s-a produs incidentul, aşa că nu suntem siguri în ce zonă s-a aflat. Indiferent, aparatele ucrainene au deschis foc fără somaţie, ceea ce înseamnă ori o acţiune premeditată, ori o greşeală din exces de zel. Ceea ce ştim deocamdată din interceptiile comunicaţiilor radio dintre avioanele ucrainene şi baza lor de la sol este faptul că ordinul de atac a fost dat în clar, de la sol.

– Încă nu avem nici o notă, nici o comunicare de la ucraineni. Tăcere totală, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic!

– Totuşi, scorul rămâne egal, un avion ei, unul noi! remarcă Stroe.

– Nu e chiar aşa, răspunse Puşcaş. Noi ne-am recuperat pilotul, ei nu. În plus, noi am avariat şi o şalupă şi am rănit un marinar cel puţin.

– Băiatul ăsta care a doborât avionul, cum îl cheamă? întrebă Sorescu.

– Călin Pop, locotenent Călin Pop.

– Aşa! A acţionat din proprie iniţiativă sau cum?

– Comandantul bazei, colonelul Ioan Ababei, a dat ordinul de tragere asupra inamicului după ce avionul nostru a fost

doborât. Se pare că şi avionul lui Pop urma să fie atacat, dar acesta a reuşit să evite acest lucru, mai mult, şi-a pus aparatul într-o poziţie propice de ripostă după care a cerut permisiunea de deschidere a focului. permisiune acordată de colonel.

– Da, eu l-aş propune pe băiatul ăsta pentru vreo medalie sau pentru vreo avansare, ce zici?

– Nici o grijă, mă voi ocupa de asta.

– Întrebarea este dacă colonelul Ababei avea sau nu dreptul şi competenţa de a ordona deschiderea focului! interveni Tudor Mociran.

– Eu zic că da, era în legitimă apărare. zise Puşcaş scuturând ţigara în scrumieră. Dar problema asta o vor clarifica organele de anchetă, problema care ne presează pe noi este alta.

– Unde se află acum şalupa? întrebă Mociran.

– Am dat ordin să fie capturată şi ocupanţii luaţi prizonieri în momentul în care se îndepărtează suficient în derivă de zona conflictului şi intră în apele noastre teritoriale.

Cu toţii aprobară din priviri.

– Ce ştim despre ce s-a întâmplat la Sighet?

– Cu câteva zile în urmă am ordonat întărirea discretă a trupelor de grăniceri de la graniţa cu Ucraina cu trupe de elită, în special de la Cercetare-Diversiune. Aceştia au rolul de a supraveghea porţiuni mai sensibile în paralel cu patrulele de pe frontieră, fără ştirea acestora. În această dimineaţă o patrulă a surprins un grup de opt indivizi înarmaţi care încercau să pătrundă pe teritoriul nostru. Patrula i-a surprins tocmai fiindcă n-au respectat graficul de deplasare! Din cei opt, şase au reuşit să treacă Tisa şi au atacat soldaţii. Au fost ucişi toţi cu ajutorul unui diversionist care supraveghea zona din apropiere. Unul dintre ei, luat prizonier, a fost ucis de la distanţă, probabil cu o armă cu lunetă, de pe malul opus.

– Cum au trecut râul?

– Au desfăşurat un cablu de pe un mal pe altul, apoi cu ajutorul unei luntre legate de cablu au trecut doi câte doi. Râul este umflat de ploi şi de zăpezile topite din munţi, aşa că a fost o încercare dificilă.

– Bine, bine, dar de ce? îl întrerupse Sorescu.

– De ce, ce?

– În primul rând, de ce ai desfăşurat întăririle la graniţă?

– Cred că raportul meu este de vină, interveni al cincilea bărbat care nu a scos nici un cuvânt până acum. Era vorba de colonelul Mircea Damian, şeful Direcţiei Generale de Informaţii a Armatei (DGIA). Vocea lui era gravă, trădând voinţă, contrasta cu trăsăturile calme, liniştite.

– Am înaintat un raport în care menţionam mărirea efectivelor ucrainene la graniţa cu România. Aceasta mărire de trupe încă nu este chiar ameninţătoare, dar ar fi bine să ne luăm măsurile în consecinţă. Naţional Security Agency (NSA) din SUA ne-a avertizat despre această concentrare, sateliţii lor de pe orbită înregistrând aceste mişcări de trupe.

– De ce grad şi natură sunt aceste suplimentări?

– În special infanterie. Trupele de pe graniţă au ajuns la circa 2,7 din efectivul normal şi dispunerea în adâncime sugerează un dispozitiv de apărare activă cu posibilitate de contraatac. Dar în acelaşi timp au fost întărite unităţile de blindate aflate la distanţe între 50 şi 150 de kilometri de graniţă.

– Greu de crezut, făcu Mociran strâmbându-se cu dispreţ. Vrei să spui că se aşteaptă la un atac din partea noastră?

Puşcaş zâmbi cu indulgenţă:

– Dispozitivul sugerat de colonelul Damian permite trecerea rapidă de la apărare la atac. Sunt suficiente câteva deplasări de trupe pentru ca dispozitivul iniţial să se transforme într-unul care să permită o ofensivă devastatoare.

– În momentul în care au fost dispuse trupe de paraşutişti

în vecinătatea aerodomurilor apropiate de graniță, astfel încât orice planor bătut de vânt şi posibil ticsit de paraşutişti şi material militar, să poată ajunge fără dificultate pe teritoriul național, am solicitat întărirea trupelor de grăniceri. Am cerut blindate şi mi s-au dat diversionişti.

– Uşurel, colonele, ştii la fel de bine ca şi mine că nu ne putem permite escaladarea artificială a crizei, aşa că nu puteam desfăşura demonstrativ unități de blindate şi geniu fără să obținem o reacție internațională de dezaprobare. Nu ne încordăm muşchii unii la alții, încercăm să detensionăm situația! îl întrerupse Puşcaş cu un gest nervos.

– Situația a rămas valabilă până acum două zile, când au fost masate la graniță unități de blindate. Regimentul 1 din divizia 3 blindate ucraineană a fost concentrat în sectorul de graniță corespunzător oraşului Sighetu Marmației, restul diviziei rămânând în aşteptare la circa treizeci de kilometri în urmă. De asemenea, concentrări de blindate apar în nordul Dobrogei, respectiv în sudul Basarabiei care aparține Ucrainei. Prin dispunerea lor amenință brațul Chilia şi de asemenea, prin trecerea Dunării sau a Prutului oraşele porturi fluviale Brăila şi Galați. Putem fi invadați cu vedete rapide şi cu nave de debarcare şi de pe Canalul Bâstroe. Ştiți cu toții ce ar însemna tăierea căii fluviale în zonă.

– Într-adevăr, prăbuşirea podurilor iugoslave în timpul bombardamentelor NATO din 1999 ar putea fi considerate o simplă glumă în comparație cu această posibilitate. Mai rămâne cale de acces doar canalul Dunăre-Marea Neagră, dar acesta este inaccesibil peste un anumit tonaj. Ştiți că a mai avut loc în 1991 o tentativă de blocare a brațului Sfântu Gheorghe, de fapt singurul navigabil, prin scufundarea suspectă de-a curmezişul râului a şlepului sovietic *Rostov*.

Această intervenție a lui Mociran avu darul să lase o

tăcere adâncă în încăpere. Fiecare în parte încerca să evalueze noile perspective, dar îşi dădeau seama că acest lucru este cu neputinţă. Liniştea a fost întreruptă de către Puşcaş care, pe jumătate întors spre harta ce acoperea peretele din spate, întrebă nedumerit:

– În al doilea rând, de ce Sighetu Marmaţiei? Tisa reprezintă graniţa comună doar pe o porţiune de şaizeci de kilometri. Acei indivizi ar fi putut încerca să treacă mai pe la est fără a se expune riscului trecerii unui râu umflat, risc care s-a dovedit a fi fatal! De ce tocmai aici şi nu mai încolo?

– Se pare că obiectivul urmărit este undeva în zonă! izbucni Sorescu aproape sărind de pe scaun. Trecând mai pe la est, ar putea să fie nevoiţi să rătăcească destul de mult prin munţi. Cu ce scop să te expui unui risc mai mare dacă nu ai un obiectiv de atins aproape şi mai important, într-un timp limitat! Ia să vedem care ar putea fi acesta! În primul rând avem oraşul Sighetu Marmaţiei. Nu văd nici un obiectiv major aici, este un orăşel cu cincizeci de mii de locuitori, orăşel de graniţă, unitate de grăniceri, nimic important, continuă Sorescu studiind intens harta. De aici se ramifică trei rute importante şi anume spre sud-est, pe valea Izei sau pe valea Vişeului până la Vişeu şi Borşa, staţiune turistică importantă mai ales pe timp de iarnă pentru amatorii de schi. De aici, poţi trece munţii prin trecătoarea Prislop de unde poţi să mergi spre Vatra Dornei sau să o iei pe la Dealu Ştefăniţei pentru a ajunge la Bistriţa.

– Nici o persoană importantă din conducerea statului nu se află sau urmează să ajungă în zonă în perioada imediat următoare, interveni Mociran sigur pe el.

– Atunci putem lăsa momentan de-o parte posibilitatea acestui traseu, continuă Sorescu cu calm. Să vedem următoarele. Spre vest avem şoseaua care urmează graniţa, apoi coboară spre sud după ce ajunge la Negreşti Oaş. De aici poţi ajunge

la şoseaua ce leagă Baia Mare de Satu Mare având oricare din aceste posibilităţi. Satu Mare se află doar la zece kilometri de graniţa cu Ungaria. Nu văd deocamdată nici un obiectiv viabil aici, deci rămâne o singură posibilitate, şi anume Baia Mare. Pe lângă faptul că este oraşul cel mai important din zonă, de la Sighetu Marmaţiei sunt doar şaptezeci de kilometri spre sud până aici, ceea ce reprezintă a treia rută, cea spre sud-vest. Este adevărat că în decursul celor şaptezeci de kilometri, douăzeci sunt deosebit de dificili, aceştia reprezentând traversarea Munţilor Gutin printr-un traseu montan împădurit, mărginit de coame stâncoase de-a lungul serpentinelor în ac de păr.

– Pe lângă multiplele posibilităţi de acţiune oferite de un oraş mai mare, la douăzeci şi cinci de kilometri sud, în orăşelul Şomcuta Mare se află cantonat un regiment de tancuri, continuă Puşcaş raţionamentul lui Sorescu.

– Nu este vorba neapărat de tancuri, dar Baia Mare este reşedinţă de judeţ şi are aici toate organele puterii locale precum şi comandamentele locale de Poliţie şi Armată, continuă Sorescu.

– Ceea ce vreau să vă reamintesc este faptul că o maşina capcană a explodat în faţa sediului Poliţiei Judeţene din Baia Mare. Din fericire, nu au existat victime, doar doi trecători răniţi uşor, interveni Mociran. Deci, se pare că respectivii erau aşteptaţi de prieteni la Baia Mare.

– Prieteni suficient de buni încât să organizeze un foc de artificii în sănătatea celor care urmau să vină, îi continuă ideea Stroe.

– Pe mine m-aţi cam pierdut de câteva minute bune, întrerupse Mociran. V-am lăsat să continuaţi pentru ca să pot reveni ulterior. Ce este toată povestea asta cu dispozitive ofensive şi defensive? Dacă întăresc trupele de graniţă, sunt clare intenţiile lor agresive! Ce o mai lungim cu dispozitive ofensive şi defen-

sive?

Puşcaş zâmbi din nou indulgent în tăcerea lăsată în urma intervenţiei lui Mociran. Înţelesese faptul că acesta nu avea o pregătire temeinică de tactică militară. Fiind în structurile ministerului de interne nu reuşea să pătrundă limbajul prin excelenţă militar folosit de ceilalţi interlocutori. Se aşeză mai confortabil în fotoliu şi începu să-i explice pe scurt:

– În momentul în care am intenţii agresive faţă de un inamic aflat dincolo de o linie de demarcaţie, în cazul de faţă o graniţă, îmi voi masa majoritatea trupelor în vecinatatea acestei linii, în special vârfurile de lance, cum ar fi trupele de blindate. În acest caz nu mi-aş pierde timpul cu ridicarea de fortificaţii complicate care nu-mi pot aduce nici un folos din moment ce eu mă aştept să ocup un teritoriu aflat în faţa mea şi nu să rămân în aşteptare pe poziţii. Ăsta este un dispozitiv ofensiv. Dispozitivul defensiv constă în ridicarea de fortificaţii şi de dispunerea trupelor în adâncime în aşa fel încât atacul iniţial al inamicului, indiferent cât este de puternic în momentul declanşării, să fie încetinit şi anihilat pe parcurs. De asemenea o astfel de dispunere reduce riscul unor încercuiri în primele faze ale conflictului. Pentru a declanşa un atac care să aibă şanse de succes este necesară concentrarea de trupe la graniţă în aşa fel încât numărul acestora să ajungă la un minim prag critic care să asigure şanse reale de succes pentru invadator. Ceea ce spunea colonelul Damian era faptul că trupele ucrainene de la graniţa cu noi s-au întărit, dar nu suficient ca să poată declanşa un atac în următoarele douăzeci şi patru de ore. Mai ţineţi minte războiul din Golf din 1991? Trupele irakiene au invadat Kuweitul în dimineaţa zilei de 2 august 1990. Americanii i-au avertizat pe kuweitieni încă din 1 august că o invazie este iminentă. Asta datorită imaginilor din satelit care arătau dispunerea dispozitivelor mult întărite la graniţă. Rezultatul îl cunoaştem cu toţii.

– Am înțeles cum se pune problema, zise Mociran. Apropo de invazia Kuweitului din 1990, mai țineți minte şeicul acela insolit care în timpul campionatului mondial de fotbal din Spania din 1982 a intrat pe teren pentru a contesta o decizie a arbitrului împotriva reprezentantei țării sale? A fost un circ pe cinste acolo! Da, acela era vărul emirului şi a murit cu arma în mână în fruntea gărzii palatului din Kuwait City, apărând acest obiectiv împotriva irakienilor, până când emirul a reuşit să fugă cu un elicopter.

– Mda, este adevărat, dar să revenim la oile noastre, spuse Sorescu. Putem fi siguri că împuşcații de la Sighetu Marmației ar avea un obiectiv în zona Baia Mare sau chiar unitatea de tancuri de la Şomcuta Mare, la douăzeci şi cinci de kilometri sud. În acelaşi timp, avem dovezi ale existenței unor elemente subversive chiar în această zonă, ca dovadă fiind maşina capcană din Baia Mare. Propun ca o prioritate de prim ordin identificarea şi anihilarea elementelor subversive existente în Baia Mare. Pentru asta voi pune la dispoziție Poliției de acolo tot personalul SRI disponibil. Oricum, am anulat toate concediile şi permisiile încă din dimineața asta. Toți cei plecați au fost rechemați discret, deci sper că vom avea suficient personal. Sper că putem conta pe serviciile tuturor forțelor ministerului de interne, nu-i aşa domnule subsecretar de stat?

Mociran îşi drese vocea după care răspunse solemn:

Puteți fi siguri de cooperarea noastră! Vă pot asigura că în cel mult patruzeci şi opt de ore atentatorii de la Baia Mare vor fi anihilați!

– Sper să nu fie prea târziu! Sentimentul meu este că ne confruntăm cu o nenorocită de numărătoare inversă! interveni Stroe agitat.

– Domnule Stroe, zise Puşcaş, am impresia că dețineți mai multe informații decât toți cei de aici la un loc, informații care

s-ar putea dovedi importante în evoluția viitoare a evenimentelor. De aceea vă invit să ni le împărtășiți, deoarece nu cred că ați venit aici doar de dragul presupunerilor noastre. Dacă ai ceva de spus, părerea mea este să-i dai drumul deoarece este momentul să trecem peste unele rivalități între serviciile de informații. Păstrând pentru tine unele informații care s-ar putea dovedi vitale, faci mai mult rău dacât îți poți tu închipui! Poate mâine ar putea fi prea târziu, așa că fă bine și golește-ți sacul!

Stroe privi împrejur spre interlocutorii săi. Nu părea surprins de faptul că întâlnea aceleași priviri întrebătoare care încercau să-i smulgă măcar o parte din ceea ce știa el, chiar dacă știa mai puțin decât își imaginau ceilalți. Își ridică ochii și înfruntă privirile tuturor. Cu o voce care ar fi vrut să pară foarte calmă rupse tăcerea lăsată de vorbele lui Pușcaș:

– Voi sta aici și voi asculta discuția voastră în urma căreia voi completa imaginea de ansamblu, pe baza informațiilor mele. Apoi voi împărtăși aceste informații doar acelor persoane cărora sunt autorizat să fac acest lucru! Nu am nimic personal cu nici unul din această încăpere! Dimpotrivă, sunt convins că toți urmăriți doar siguranța națională! Așa că vă rog ca cei care nu vor fi autorizați să asculte ceea ce am de comunicat în momentul respectiv să nu-mi poarte pică, deoarece eu urmez doar niște ordine de la superiorii mei!

– Vă mulțumim pentru încrederea acordată, domnule Stroe, făcu Mociran sarcastic. Adică noi dăm totul și voi vă mai gândiți cui să dați ceea ce aveți, nu-i așa, domnule Stroe?

– Nu, domnule Mociran, eu am ordinele mele pe care le voi respecta întocmai, indiferent de dispoziția dumneavoastră!

– Haideți să revenim la problemele noastre, interveni Sorescu autoritar. Avem unele date de la care putem porni săpăturile. Să lăsăm deoparte alte preocupări și să ne vedem de treaba noastră! Haideți să continuăm!

După această scurtă intervenție, Sorescu mâzgăli câteva cuvinte pe o bucată de hârtie, pe care o întinse spre Puşcaş. Acesta o citi apoi îl privi pe Sorescu iar în momentul în care privirile lor se întâlniră dădu din cap aprobator. După aceea mototoli biletul şi-l aruncă în coşul de gunoi. Pe bilet era scris doar atât: "Cred că ne trebuie şi o altfel de abordare. L-am chemat pe profesorul Dăianu". Sorescu continuă discuția ceva mai calm:

– Nu pot să vă ascund faptul că personalul ambasadei Ucrainei la Bucureşti parcă a intrat în priză. Se agită toți ca nişte apucați. Am o mulțime de agenți care îi urmăresc pe toți ataşații douăzeci şi patru de ore pe zi. Deocamdată, nu putem pune nimic cap la cap dar continuăm. Ce vă pot spune este faptul că suntem pe urmele unui număr mare de persoane care au avut contacte intense cu membrii personalului ambasadei. Într-o mai mică masură, dar totuşi semnificativă, mi se pare creşterea activității ambasadei Rusiei. Coroborând informațiile dumneavoastră pot spune că aceste intensificări ale activității nu sunt întâmplătoare. Alte mişcări suspecte, dar de intensitate mică, se petrec în cadrul ambasadelor Iugoslaviei, Iranului şi Chinei, dar acestea sunt minore, în altă conjunctură nu le-am fi dat prea mare importanță. De asemenea traficul radio cu mesaje codate a crescut proporțional în aceste ambasade.

– Informația mi se pare deosebit de relevantă, mormăi Mociran. Nu trebuie să căutăm prea departe.

– Încă să nu ne grăbim cu concluziile! continuă Sorescu. Pe de altă parte, avem de-a face în aceste zile cu un trafic imens de turişti din spațiul CSI. Ceea ce este demn de remarcat este inexistența copiilor în aceste grupuri de turişti, majoritatea provenind din Rusia, Belarus şi Ucraina. Chiar şi numărul celor din Republica Moldova indică o uşoară creştere.

– Bănuiesc că nu toți aceşti turişti sunt interesați de vizita-

rea lui Dracula, interveni Damian.

– Am aceeaşi bănuială, continuă Sorescu. Vreau să vă reamintesc că un asemenea trafic de turişti din spaţiul ex-sovietic nu am avut din toamna anului 1989, chiar înaintea declanşării revoluţiei din decembrie care a dus la căderea comunismului la noi în ţară. Şi atunci am fost vizitaţi excesiv de turişti sovietici care, ca şi o caracteristică generală, erau toţi tineri, cu alură de sportivi şi nu erau însoţiţi de copii. Ce a urmat ştim cu toţii.

Într-adevăr, ştiau cu toţii. Începând din noiembrie 1989 un aflux de turişti sovietici, majoritatea în maşini proprii, invadează teritoriul României, singura ţară din blocul sovietic care nu s-a aliniat pe drumul reformelor trasat de Gorbaciov, şi asta din pricina megalomaniei paranoice a conducătorului Nicolae Ceauşescu. Toţi aceşti turişti erau tineri, cu conformaţie atletică, de obicei grupaţi câte doi şi nu aveau cu ei copii sau bătrâni. Dar lucrul cel mai interesant a fost faptul că mulţi dintre ei au fost reperaţi în apropierea obiectivelor militare şi a celor de interes strategic chiar cu puţin timp înaintea declanşării evenimentelor din decembrie 1989 care au dus la căderea lui Ceauşescu. Asta pe lângă faptul că unii dintre ei au fost identificaţi de serviciile secrete ca făcând parte din Spetnatz, trupele de intervenţie ale KGB. După căderea şi executarea lui Ceauşescu, aceste aspecte au fost trecute sub tăcere şi ţinute deoparte de ochii lumii în ideea de a nu tensiona relaţiile cu URSS şi, de asemenea, pentru a nu da apă la moară acelora care vedeau în noua putere de stânga de la Bucureşti instrumentele mascate ale Moscovei.

În momentul de faţă, cei aflaţi în sală aveau ciudata senzaţie că istoria se repetă. În alt context şi la o altă dimensiune, dar totuşi, scenariul părea asemănător. Dar era o diferenţă, una esenţială de altfel. Atunci, tot poporul dorea eliminarea lui Ceauşescu şi a regimului său comunist cu tentă stalinistă. Acum

în România există un stat de drept şi un regim democratic, ales prin vot liber, iar dorința şi datoria tuturor era să apere starea actuală de fapt împotriva oricăror ingerințe străine. Mai ales că scopul final al acestor ingerințe rămânea încă neclar.

Telefonul de pe birou țârâi strident rupând momentul de tăcere lăsat în cameră. Sorescu îl smulse din furcă cu o mişcare bruscă zicând un "Alo" tăios care ar fi trebuit să taie cheful de vorbă al oricărui interlocutor. Ascultă mai multe momente la telefon cu o privire concentrată. Din când în când scotea câte un "Da" ocazional, iar la sfârşitul conversației, chiar înainte de a pune receptorul înapoi în furcă, încheie cu o propoziție tipică "Totul va fi în regulă". După ce a pus receptorul în furcă, Sorescu şi-a îndreptat spatele, apoi şi-a plimbat privirea peste fiecare din interlocutorii săi. Lăsă o clipă de tăcere să marcheze momentul, apoi li se adresă cu un ton oficial:

– Am fost cooptați în mod oficial într-o celulă de criză. Asta înseamnă că trebuie să fim pregătiți pentru orice în următoarele ore. În cazul în care vă veți deplasa la posturile dumneavoastră, rugămintea mea este de a lăsa câte un ofițer de legătură competent în locul vostru. Asta până la şedința CSAT din după-amiaza aceasta când este posibil să avem o tactică şi o strategie clară asupra paşilor şi căilor de rezolvare a acestei situații.

– La ce oră este şedința CSAT? întrebă Puşcaş.

– La 13.30, răspunse Sorescu, apoi se opri brusc. Îşi roti privirea asupra interlocutorilor săi, apoi continuă:

– Cred că acum ne dăm seama de ce teroriştii trag de timp încercând să țină cât mai multe trupe speciale la bancă, aşa cum spunea Udrea. S-ar putea ca acesta să fie obiectivul lor. De ce nu? O altă echipă atacă şedința CSAT în timp ce o mare parte din trupele de intervenție din Bucureşti sunt reținute în altă parte. Tentația ar fi foarte mare. Dintr-o singură lovitură,

întreaga conducere politică şi militară a ţării ar fi decapitată. Ar fi un haos şi oricine ar putea profita la maxim de această stare, indiferent în ce fel.

O pauză lungă urmă acestor cuvinte, fiecare din cei prezenţi încercând să pătrundă cu adevărat dimensiunile evenimentelor în care erau implicaţi. Puşcaş întrerupse această tăcere:

– Atunci ar trebui să reducem dispozitivul de la bancă pentru a preveni orice surpriză la şedinţa CSAT, sau ar trebui să acţionăm cât mai repede în forţă, pentru a elibera întreg dispozitivul de trupe speciale şi de poliţie de acolo. Apoi, toate forţele disponibile să treacă la securizarea şedinţei CSAT pentru a preveni şi eventual descuraja orice atentat.

– Atentatorii nu trebuie descurajaţi, ci anihilaţi! Dacă vor vedea dispozitive supraîntărite la şedinţa CSAT, vor renunţa la atac şi vor alege alte ţinte la care nu ne aşteptăm. De data asta elementul surpriză ar putea fi de partea noastră, se extazie Stroe.

Sorescu rămase pe gânduri. Orice decizie lua, resposabilitatea uriaşă era pe umerii săi. Ceilalţi îl priviră lung aşteptând decizia sa. Oricum, era deja şeful SRI. Se aşeză pe marginea biroului, inspiră adânc, apoi zise:

– Va trebui amânată şedinţa CSAT, dar nu mult, ca să nu bată la ochi. Cred că o amânare de o oră este suficientă. În plus, anunţul amânării va trebui făcut de preşedinte invocând raţiuni organizatorice, asta pentru a adormi orice bănuieli. Vom apela la trupe suplimentare din armată, trupe speciale în primul rând. Mă gândesc la comando, diversionişti sau paraşutişti. Vom încerca să scoatem un pluton SRI şi de poliţie din dispozitivul de la bancă. Cea mai bună soluţie ar fi să luăm cu asalt banca, puţin înaintea şedinţei CSAT, apoi să mutăm trupele speciale, iar la bancă să rămână doar poliţie şi anchetatori, asta fiind posibil doar după curăţarea şi securizarea obiectivului. Dar după

cum ştim din practică, dacă ceva nu merge bine, schimbul de focuri s-ar putea întinde nepermis de mult şi cu multe pierderi, mai ales în rândul ostatecilor. Pe de altă parte, focarul de insecuritate de la bancă trebuie eliminat. Ştim cu toţii că decizia finală asupra acţiunii în forţă aparţine ofiţerului din teren. Am să iau legătura cu Udrea ca să-i comunic că practic nu prea are ce să negocieze acolo şi că trebuie intrat în forţă. Am încredere în capacitatea de apreciere a lui Dumitrescu asupra situaţiei. În rest, până la şedinţa CSAT, rămâne să ne menţinem în contact telefonic sau prin ofiţerii de legătură. Cam asta ar fi, domnilor!

Sorescu îşi ceru scuze lui Mociran în numele colegilor săi, dar continuarea şedinţei se va face în alt birou, doar cu cei autorizaţi, care au acces la informaţii de categoria top secret, iar Mociran nu se număra printre aceştia. Apoi se ridică şi trecu în biroul alăturat, urmat la mică distanţă de Puşcaş şi Damian. La două minute după ei se strecură şi Stroe.

XIII

Miercuri, 26.05.2010, ora 12.08
Bucureşti

Căpitanul Dumitrescu era un bărbat deosebit. Toţi cunoscuţii lui spuneau asta. Caracterizat printr-o voinţă de neclintit, ar fi fost în stare să meargă până în pânzele albe dacă primea ordin, dar asta doar dacă acel ordin se înscria în parametrii în care conştiinta lui îi considera morali. Multă vreme după acel decembrie 1989 de coşmar, îşi pusese nenumărate întrebări despre dreptate şi moralitate. De nenumărate ori se trezea noaptea lac de transpiraţie, părându-i-se că auzea din nou cadenţa mitralierelor grele ale căror gloanţe străpungeau blindajul ABI-ului şi bufniturile trupurilor camarazilor săi căzuţi pe podeaua îngustă. Auzea şi acum urletele şi gemetele răniţilor, simţea tremurul spasmodic al trupurilor pe cale de a fi părăsite de suflul vieţii, oftatul ultim al lui Dan, cel mai bun prieten, ce îi murea în braţe, explozia obuzului care lovea cel de-al doilea transportor, dar peste toate acestea era gâlgâitul necontenit al sângelui din rănile căscate ale camarazilor. Apoi a urmat durerea. Cumplită, de neoprit, ca un junghi de foc. Prima oară în piciorul stâng, apoi în piept. Nici nu şi-a dat seama că a leşinat, pentru el era doar o prăbuşire continuă într-un culoar mărginit de pereţi cenuşii. După aceea a urmat trezirea, pe un pat de spital, într-o cameră albă. Acolo totul era alb, pereţii,

cearceafurile, halatele, instrumentele. Doar bandajele sale erau roşii, la fel ca şi visele grele sub povara anestezicelor. Avea mereu acelaşi vis: îl ţinea în braţe pe Dan în interiorul transportorului. Acesta îi vorbea continuu despre o serie de nimicuri, în timp ce sângele i se scurgea gâlgâind din rana de la piept şi de la gât, iar ochii îi deveneau din ce în ce mai imobili şi sticloşi, dar Dan vorbea în continuare în neştire despre masa de la cantină, despre tăblia ruptă a dulapului, iar sângele continua să curgă ajungându-i mai întâi până la glezne, apoi până la gambe, iar Dan vorbea în continuare şi sângele gâlgâia fără oprire şi lui Dan nu-i mai tăcea odată gura. Încerca să urle, dar din gât nu-i ieşea nici un sunet. Singurele sunete erau gâlgâitul sângelui curgând şi vocea monotonă a lui Dan. Stătea acolo cu gura larg deschisă într-un urlet mut, ţinând în braţe trupul lui Dan, iar acesta vorbea în timp ce sângele scurs ajungea până la genunchi şi continua să urce. Se trezea lac de transpiraţie, cu câteva asistente şi medicul de gardă în jurul lui, toţi alertaţi de urletele neomeneşti ce se auzeau din salonul său. Cu timpul, coşmarurile s-au mai rărit, Dan vorbea mai puţin şi curgea mai puţin sânge. Au urmat interminabile şedinţe cu psihologi şi psihiatri, nici nu mai ştia care ce era. Toţi încercau să-l convingă că el nu avea nici o vină, că a făcut tot ce putea ca să-l salveze pe Dan, dar era prea târziu. După un timp l-au declarat recuperat şi apt să-şi continue meseria. A fost întrebat dacă nu vrea să treacă în rezervă, să-şi găsească o slujbă în viaţa civilă şi să rămână cu pensia de rănit în Revoluţie. A refuzat, considerând că el s-a pregătit pentru ceva şi asta este meseria lui. A urmat o nouă serie de teste fizice şi psihice, teste care datorită voinţei sale de fier le-a trecut cu uşurinţă. A revenit în cadrul Unităţilor Speciale de Luptă Antiteroristă, rebotezate Brigada Antiteroristă, unde datorită pregătirii şi aptitudinilor sale, aptitudini care nu înceta să le perfecţioneze într-un ritm accelerat,

ajungând comandant de pluton, ulterior de companie. Ştia că acest lucru se datorează doar voinţei sale de neclintit.

Simţea că avea o datorie de împlinit, iar faptul că a scăpat cu viaţă din acel măcel îi spunea că încă nu a sosit momentul datoriei, moment pentru care s-a pregătit atâta timp. În fiecare misiune, la început i se părea că acum va sosi clipa în care să-şi plătească îndatoririle faţă de cei care nu mai sunt, faţă de colegii săi care au murit atunci, în mod stupid, în decembrie 1989, chiar dacă datoriile se plătesc uneori cu sacrificiul suprem, fie numai pentru memoria celor căzuţi. Dar misiunile treceau, şi el îşi dădea seama, la încheierea fiecăreia, că nu a sosit momentul, acel moment al sacrificiului, al răscumpărării vinovăţiei de a supravieţui atunci când alţii, mai buni ca el, au murit. Acest sentiment neîmpărtăşit îl călăuzea în fiecare moment al existenţei sale, fie că era vorba de antrenamentele dure sau de orele de pregătire tactică. Acelaşi sentiment îl dirija şi în relaţiile cu subordonaţii, făcându-l mai exigent şi mai dur cu fiecare în parte, la fel ca şi cu sine însuşi, cerând de la fiecare să se autodepăşească la fel cum îşi cerea şi lui acelaşi lucru, comparându-i pe fiecare cu cei care nu mai erau şi care, inevitabil, în mintea lui, continuau să fie cei mai buni dintre cei buni, chiar dacă percepţia sa era estompată de aura legendară pe care trecerea timpului o alocă eroilor.

Cu toate acestea oamenii săi erau extraordinar de bine pregătiţi, deşi credea în sinea lui că cei morţi lângă el în acele momente cumplite ar fi fost mult mai competenţi pentru orice misiune, oricât de grea. Acest gând îl încerca şi acum când, aplecat asupra planurilor, revedea pentru a zecea oară posibilele scenarii de intervenţie pentru neutralizarea teroriştilor şi eliberarea ostatecilor. I se părea de rău augur graba superiorilor de a soluţiona criza prin forţă, mai ales când credea că încă nu s-au epuizat mijloacele diplomatice de rezolvare a situaţiei create.

Planurile elaborate în grabă nu pot prevedea toate posibilitățile de ripostă şi probabilitatea apariției complicațiilor şi implicit a victimelor, iar numărul acestora, atât în cadrul ostatecilor cât şi în cadrul forțelor de intervenție, pot creşte proporțional. Ori, de acest lucru politicienii nu păreau să țină seama. Ei tot timpul au pe cine să dea vina dacă ceva merge prost. Dar el nu era politician şi nici nu dorea să ajungă. Ca şi om de concepție şi de acțiune, se simțea direct responsabil pentru reuşita planului de intervenție. Nu-şi ascundea rezervele față de o acțiune în pripă, dar îşi va face datoria la fel de bine ca şi până acum.

Dincolo de cordonul de polițişti şi de echipele de filmare avide de noutăți, în grupul de curioşi de pe trotuarul opus, un personaj îmbrăcat într-un fulgarin de culoare deschisă care îi ajungea aproape de genunchi, domina prin statura înaltă pe toți cei din jur, în ciuda eforturilor sale de a trece cât mai puțin observat. Chipul său cu trăsături apăsate era accentuat de o chică de păr blond cenuşiu lăsat în neorânduială. Se afla în grupul de curioşi de câteva ore bune, apăruse imediat după ce se formase cordonul de polițişti destinat să țină mulțimea deoparte de locul atacului armat. O mare parte din timp îl petrecuse vorbind cu voce scăzută la telefonul celular, pe toată durata discuțiilor arborând o mină preocupată şi concentrată. La fiecare sfert de oră îşi schimba poziția, tot timpul încercând să evite, lucru destul de dificil ținând cont de statura sa, camerele de filmat care periodic scrutau grupurile de gură-cască prezenți din plin la orice eveniment care părea demn de a le stârni interesul. Alături de marea masă a curioşilor, respectivul personaj era deosebit de interesat de cea mai mică mişcare a forțelor de ordine care se putea întrezări în zona securizată. O atenție deosebită era acordată trupelor de intervenție ale SRI. Fiecare manevră a acestora era urmată de o lungă conversație telefonică abia murmurată, ast-

fel că nici cei care stăteau în imediata sa vecinatate să nu poată desluşi vreun cuvânt.

Terminalul monitoriza datele culese de senzorii de mişcare şi microcamerele de filmat introduse de serviciul tehnic în interiorul băncii. Toţi erau de acord că aceştia făcuseră o treabă excelentă. Cu puţină vreme în urmă băieţii de la tehnic au reuşit să plaseze prin gurile de aerisire senzori de mişcare, ce reuşeau să capteze deplasările fiecărei persoane în perimetrul băncii. De asemenea, cu ajutorul unor burghie silenţioase, aceştia găuriseră tavanul, apoi tavanul fals de deasupra încăperilor ce adăposteau sediul Inmimbank şi plasaseră microcamere capabile să urmărească ceea ce se întâmpla în bancă. În două încăperi au reuşit să penetreze pardoseala în acelaşi scop. Rezultatul putea fi urmărit pe monitoare şi centralizat pe serverul în jurul căruia se agitau toţi cei responsabili cu buna desfăşurare a acţiunii de rezolvare a crizei.

Dumitrescu îşi expunea planul de intervenţie indicând cu pixul puncte de pe ecranul monitorului, apoi trecând la schiţele de pe masă şi din nou revenind la calculator. Schiţele îi erau încărcate de însemnări făcute de mână pe margini, de axe trasate cu diferite culori indicând linii şi unghiuri de foc, precum şi de trasee de pătrundere în obiectiv. Vocea îi suna calmă, de parcă ar fi fost un profesor explicând studenţilor un ipotetic caz într-o aplicaţie. Toţi cei din jurul său, în frunte cu Udrea, îl ascultau tăcuţi, aprobând din cap, atenţi la toate detaliile, notându-şi observaţiile pentru a putea interveni după terminarea expunerii. Fiecare încerca să aducă obiecţii pertinente planului, astfel ca acesta să poată fi îmbunătăţit cât mai bine, aşa încât procentajul de risc să fie cât mai scăzut. După terminarea expunerii, Şuta a devenit “avocatul diavolului”, încercând să găsească planului cel mai mic cusur. Pe această bază, întrebările şi completările

au curs vreme de câteva minute bune, până când s-a căzut de acord că se aflau în fața unui plan care se apropie mult de unul perfect.

Totuşi, în sală continua să persiste impresia lăsată de întrebarea lui Şuta, întrebare aruncată în timpul dezbaterii asupra celui mai potrivit mod de abordare a acțiunii antiteroriste:

– Vă gândiți că acest Sergheevici, locotenent FSB, ar putea să fi făcut parte din trupele antiteroriste Alfa ale FSB-ului şi atunci ar putea cunoaşte cam tot ce se poate din metodele de intervenție antitero şi să acționeze în consecință?

Tuturor le era teamă de răspunsul la această întrebare.

XIV

Miercuri, 26.05.2010, ora 12.10
Bucureşti

Stroe intră în micul birou din vecinătatea celui în care discutaseră până atunci, fiind aşteptat cu nerăbdare. Se aflau acolo Sorescu, Puşcaş, Damian şi un personaj nou, dar pe care Stroe îl cunoaştea doar din vedere. În mintea lui se făcu lumină atunci când Puşcaş îl prezentă ca fiind Radu Dăianu, profesor de geostrategie în cadrul serviciilor de securitate. Această denumire pompoasă, de profesor de geostrategie în cadrul serviciilor de securitate ale statului, Stroe înțelese că era mai degrabă făcută pentru a-l face să vorbească liber față de acest om, ca şi cum acesta ar fi autorizat să ajungă la informații clasificate ca şi secret de stat de nivel zero, cel mai înalt grad de clasificare al informațiilor existent în România. La fel de bine ştia că toți cei prezenți îl aşteptau pe el pentru a le împărtăşi din informațiile SIE, informațiile acestea putând aduce mai multă lumină în interpretarea evenimentelor recente care, după toate

probabilitățile, plasează România ca și unul din actorii principali în contextul unor transformări pe cale a se petrece în acest spațiu geopolitic.

Stroe mormăi un salut formal înainte de a se așeza pe scaunul plușat, incomod, lăsat liber. Se foi preț de câteva clipe apoi se întoarse brusc spre Pușcaș, aruncându-i faptul că nu era autorizat să vorbească de față cu Dăianu, așa că insistă ca acesta să iasă din sală atât timp cât el își făcea informarea. Dăianu avu o mică ezitare, apoi schiță mișcarea de a se ridica pentru a părăsi sala, dar Pușcaș îl opri cu un gest ferm al mâinii.

– Domnul Dăianu este autorizat la accesul informațiilor secrete de stat de nivel doi încă de anul trecut, așa că hai să nu ne mai formalizăm și să-i dăm drumul! Fiecare clipă poate fi prețioasă în contextul în care ne aflăm.

Văzând că Stroe încă ezita, Pușcaș continuă:

– Câștigăm timp dacă începem acum, deoarece oricum am de gând să mă sfătuiesc cu profesorul Dăianu după ședința asta. Rezultatul final este același. Ai vrut să scăpăm de politicieni și să discutăm între profesioniști, așa că am ajuns în biroul ăsta și nu am de gând să-mi pierd timpul cu fițe de mironosiță!

Stroe deschise gura pentru a protesta, dar Sorescu îl întrerupse înainte de a putea scoate vreun sunet.

– Vrei ca totul să fie OK. Te înțeleg perfect. Atunci, hai să facem totul ca la carte!

Cu mâna stângă deschise un sertar din care extrase câteva formulare pe care le completă în grabă, apoi semnă în josul fiecărei pagini în dreptul rubricii “Director”. Îi întinse formularele lui Stroe apoi sună la interfon. În timp ce acesta le citea în grabă, Sorescu se adresă secretarei, indicându-i documentele din mâna lui Stroe:

– Înregistrează, te rog, actele acestea cu cinsprezece minute în urmă! Lasă loc liber la semnatură și după ședință adu-

mi aminte să le completez.

Secretara luă formularele din mâna lui Stroe, le parcurse rapid, apoi, cu o figură care încerca să-şi ascundă uimirea, ieşi în grabă închizând cu grijă uşa izolată fonic în urma ei. Stroe îl privi fără un cuvânt înainte de a rupe tăcerea:

– Sper că ştii ce faci! Ai semnat ca şi director SRI, dar încă nu te-a numit nimeni ca atare, deci oficial ţi-ai cam depăşit competenţele!

– Să trecem la lucruri serioase! De acum cincisprezece minute, Radu are acces la informaţiile strict secrete pe care tu le deţii, chiar dacă decizia mea nu a fost validată de comisie, încă. Nu te mai reţine nimic ca să vorbeşti!

Stroe trase aer adânc în piept şi începu să vorbească evitând să privească în direcţia lui Puşcaş şi Dăianu. În afara glasului său nici un sunet nu tulbura atmosfera încărcată. Rând pe rând, fumătorii îşi aprinseră ţigările, apoi le uitară în scrumiere să ardă singure, în timp ce toată atenţia le era absorbită de cuvintele ce ieşeau din gura lui Stroe. Pe fundal se auzea doar zgomotul făcut de aerul condiţionat care încerca în zadar să diminueze tensiunea existentă în încăpere. După aproximativ douăzeci de minute, Stroe îşi termină informarea în linii mari şi se lăsă pe spate aşteptând reacţiile celor din sală. Părea vizibil uşurat, de parcă cineva i-ar fi luat o greutate de pe umeri. După ce a terminat, tăcerea s-a instalat netulburată vreme de câteva minute nesfârşite. Într-un târziu, Sorescu se hotărî să spargă zidul muţeniei de rău augur, smucindu-se pentru a se întinde spre pachetul de ţigări. În timp ce-şi aprindea o nouă ţigară, i se adresă lui Stroe:

– Ca să recapitulăm ceea ce ne interesează în momentul de faţă în cel mai înalt grad, sursele pe care le aveai până acum în conducerea politică ucraineană au fost înlocuite cu oameni devotaţi lui Vahromeev. Aceste surse au fost trecute în eşalonul

secund al deciziei politice, aşa că informaţii de prima mână asupra intenţiilor oficialilor de la Kiev nu există!

– Există, dar nu sunt sigure! îl corectă Stroe grăbit. După cum ştiţi, avem o bază largă de recrutare în rândul populaţiei româneşti plasate masiv în Bucovina de Nord şi sudul Basarabiei. Mulţi dintre ei şi-au disimulat cu succes originea etnică şi au reuşit să penetreze eşaloanele puterii politice şi militare ucrainene furnizându-ne informaţii deosebit de importante. Dar, din păcate, nici unul dintre aceştia nu a reuşit să ajungă în eşalonul de vârf al puterii. Am avut până la lovitura de stat două surse importante apropiate guvernului recrutate prin alte mijloace, nu prin apartenenţa lor etnică, dar au fost înlăturaţi pentru a face loc credincioşilor lui Vahromeev.

– Nu avem pe nimeni în apropierea lui Vahromeev? întrebă Puşcaş.

– Nu avem şi asta din mai multe motive. O dată, este dificil să penetrezi cercul apropiaţilor unui ultranaţionalist exaltat şi suspicios ca şi Vahromeev. Gîndiţi-vă la el ca şi la un Jirinovski, echivalentul său rus, dar de mai mică anvergură şi mai puţin mediatizat. În al doilea rând nimeni nu a prevăzut posibilitatea unei lovituri de stat în Ucraina, cu atât mai puţin una reuşită, asta chiar de către ultranaţionaliştii lui Vahromeev.

– De ce nu aţi încercat penetrarea sistemului imediat după lovitura de stat? Aţi fi putut tatona unul dintre noii stâlpi ai puterii de acolo şi poate, cu puţin noroc, l-aţi fi putut recruta. Nu cred că printre oamenii apropiaţi lui Vahromeev să nu existe coruptibili sau dintre cei care au ceva de ascuns ca să poată ceda unui şantaj! exclamă Puşcaş.

– Nu trebuie să uităm că timpul trecut este destul de scurt, interveni Dăianu împăciuitor. Atunci nu puteam şti turnura care o vor lua evenimentele. Sunt ferm convins că SIE încearcă să culeagă cât mai multe informaţii de la faţa locului. Nu tre-

buie să uităm că lovitura de stat din Pakistan care l-a adus la putere pe Pervez Musharaf în 1999 s-a dovedit benefică în timpul intervenției americane din Afghanistan, doi ani mai târziu. Oricum, noi ne aflăm aici să vedem ce putem face de acum încolo şi nu pentru a reproşa ce nu s-a făcut până acum. Asta o vor stabili alții ulterior.

Stroe îi aruncă o privire recunoscătoare lui Dăianu pentru intervenție, de parcă ar fi vrut implicit să-şi ceară scuze pentru lipsa de încredere arătată la începutul discuției. Totuşi, ştia că Dăianu era conştient de motive, nu era nimic personal. Doar respecta regulamentele în vigoare. Trase adânc aer în piept şi continuă:

– După cum v-am mai explicat, informațiile obținute de la sursele noastre înlăturate din eşalonul superior al puterii de la Kiev au un numitor comun şi anume faptul că se pregăteşte ceva de mare anvergură. Aici apare şi convingerea că Vahromeev şi trupa sa de exaltați nu acționează singuri şi de la sine putere, ci se conturează tot mai clar că au în spate susținerea, mai mult decât morală, a unor puteri superioare.

– Vechii romani spuneau că toate drumurile duc la Roma, zise Dăianu gânditor. Ca să parafrazăm această veche zicală, aş putea spune că în acest caz toate drumurile duc la Moscova!

– Nu numai, adăugă Sorescu. Dacă căutăm în jur la toate mişcările suspecte de până acum, aş putea să hazardez ipoteza că o parte din aceste drumuri trec prin Beijing!

– Nici nu vreau să mă gândesc încă la o astfel de posibilitate, îl întrerupse Puşcaş vehement. În cazul în care ipotezele voastre ar fi doar în parte adevărate am putea asista la concretizarea în practică a unei axe Moscova-Beijing-Kiev la care în scurtă vreme s-ar putea ralia o parte din puterile musulmane din Asia Centrală şi Orientul Mijlociu. Dumnezeu să ne ferească de o astfel de posibilitate! Am asista la declanşarea

unui al treilea război mondial!

– Da, dar în acest caz noi am putea juca rolul tragic care l-a jucat Polonia în al doilea război mondial! Asta ținând cont de faptul că posibilele semne ale unei agresiuni sunt îndreptate strict împotriva noastră!

– Aş zice să nu ne hazardăm până nu avem nimic concret, temperă Sorescu discuția. Imediat i se adresă lui Stroe cu o întrebare:

– Ce ziceai de informațiile provenite de la celelalte surse?

– Da, avem surse bine cotate în cadrul armatei ucrainene. După mişcările de trupe şi exercițiile militare, sunt convins că se pregătesc operațiuni de anvergură, care cuprind acțiuni combinate ale tuturor tipurilor de arme, inclusiv forțarea cursurilor de apă şi debarcări amfibii pe țărmuri maritime, precum şi aplicații ale flotei din Marca Neagră. În contextul evenimentelor recente, trag concluzia că suntem vizați, ori numai noi, ori alături de alte ținte potențiale.

– Forțări de cursuri de apă, debarcări cu amfibii, poate chiar atacuri ale flotei maritime, nu trebuie să fii un geniu militar ca să-ți dai seama că noi suntem ținta cea mai probabilă! interveni Puşcaş.

Se îndreptă cu paşi mari spre harta desfăşurată pe perete şi indică cu mâna:

– Forțări ale cursurilor de apă, Tisa, în nord, Dunărea prin brațul Chilia şi Prutul în sud-est! Debarcările maritime şi acțiunile flotei vizează cei 245 de kilometri de litoral al Mării Negre! Pentru mine este clar! Mai ales că am avut evenimente, pot să zic chiar ciocniri în două puncte distincte ale graniței comune! Mă refer la incidentul aerian din zona maritimă şi infiltrările din nord, de pe Tisa!

Damian se ridică şi îşi drese vocea. Părea destul de tânăr pentru un şef al serviciilor de informații ale armatei, dar toți

cei care-l cunoşteau bine nu aveau decât cuvinte de laudă pentru competenţa de care dădea dovadă. Ţinând cont de aceste aspecte, cei aflaţi în birou îşi îndreptară atenţia asupra a ceea ce avea de spus, mai ales că toată lumea ştia că nu este un vorbăreţ, dar atunci când spunea ceva, o făcea extraordinar de bine documentat.

– Este clar pentru toată lumea că avem de-a face cu o agresiune potenţială. Urmărim de multă vreme mişcările de trupe din ţara vecină şi suntem conştienţi că această concentrare la graniţă este în creştere şi în curând va atinge punctul culminant care să facă posibilă o invazie masivă. Cu toate că cei aflaţi la conducerea destinelor ţării vecine au încercat să disimuleze concentrarea de trupe sub forma unor manevre militare şi deplasări normale în timp de pace, noi nu putem ignora pericolul ce ne paşte. Conform informaţiilor care ne-au parvenit de la SIE, precum şi din unele surse acoperite din cadrul armatei ucrainene, invazia este deosebit de probabilă. Agenţii noştri din cadrul armatei ne ţin la curent cu mişcările de trupe şi acestea denotă existenţa unui plan de atac deosebit de bine pus la punct şi, cel mai important, este aşa bine pus la punct încât îmi este greu de crezut că a fost conceput după venirea lui Vahromeev la putere.

– La aspectul acesta cred că suntem cu toţii de acord, zise Sorescu. Dar te rog să continui, Mircea!

– Mulţumesc, Vlad. Din sursele noastre din cadrul armatei ucrainene, am aflat despre deplasări nocturne de blindate suplimentare, precum şi de convoaie cu muniţii şi material militar care depăşesc cu mult necesităţile unor simple manevre militare, chiar dacă ar fi urmate de trageri de mare amploare. De puţină vreme au fost făcute exerciţii de debarcare şi forţare a cursurilor de apă pe pontoane.

– Deci, ne aşteptăm la un atac asupra Dobrogei prin Delta

Dunării sau la o forțare a Tisei în nord? Pentru forțarea Prutului în est ar trebui acordul republicii Moldova pentru tranzitare, lucru greu de obținut fără să prindem de veste.

– Nu trebuie să uităm că ucrainenii au prins de la ruşi preferința pentru dezinformare sau intoxicarea inamicului. La ei maskirova, cum îi spun ruşii, cred că se predă din şcoala primară. S-ar putea ca atacul principal să fie în nord, tot restul fiind doar praf în ochi. Sau viceversa. Ce prevăd planurile noastre militare în caz de invazie din partea Ucrainei, domnule şef al Statului Major General? întrebă Stroe.

– Există mai multe planuri în funcție de conjunctura şi de locul în care se va da lovitura principală, dacă vom fi atacați doar de un singur stat, în speță Ucraina, sau de o coaliție, etc. Oricum, acele planuri de apărare sunt puse în aplicare şi pot suferi modificări de moment în funcție de cursul evenimentelor. Să nu vă închipuiți aceste planuri ca nişte tipare care se aplică în funcție de situație. Acestea pot suferi modificări în cursul aplicării, astfel ca în final să difere total de versiunea lor inițială, care de fapt reprezintă doar un punct de pornire.

– Mai avem o problemă, interveni Damian întorcându-se spre Sorescu. Am vorbit şi cu Titi despre ea şi cred că ar trebui să o ştim cu toții. Avem o scurgere de informații din eşalonul superior al armatei. Cu ceva vreme înainte nu eram siguri, dar acum sunt convins. Domnilor, avem o “cârtiță”!

Sorescu tresări neplăcut surprins. Deşi prin meseria sa era tot timpul confruntat cu existența trădătorilor sau a spionilor străini, de fiecare dată când se trezea cu certitudinea unor agenți străini infiltrați avea o senzație neplăcută. Asta cu atât mai mult cu cât se aflau într-o situație dificilă în care nu-şi puteau permite riscul vreunei greşeli cât de mici. Îşi dădea seama că acum, cea mai mică eroare a serviciilor secrete ar duce la pierderi materiale şi de vieți omeneşti enorme. Era încă tânăr

în perioada imediat următoare Revoluției din 1989, revoluție ce a dus la desprinderea României din orbita sovietică. În momentul înființării, SRI a fost format în majoritate din foste cadre ale Securității Statului dinainte de 1989. Procesul de modernizare a serviciului și de primenire a lui de cadrele fostei securități, mulți dintre ei responsabili de acte de represiune împotriva populației sau de aservire față de ruși, a fost mai lung și mai anevoios de cât s-a crezut la început. Mulți dintre cei aflați în posturi superioare erau de fapt agenți acoperiți ai KGB, știut fiind că rușii făceau acest lucru cu toate serviciile secrete "frățești". Înlăturarea lor s-a facut discret, prin pensionări înainte de vreme sau prin trecere în rezervă. În unele cazuri s-au forțat demisii pe motiv de sănătate, au fost înlocuiți bătrânii și promovați cei tineri, iar în alte cazuri agenții cunoscuți ca făcând joc dublu au fost folosiți în continuare pentru difuzarea de informații false prin intemediul lor. Indiferent de metodele folosite, serviciile secrete se puteau lăuda la începutul anilor 2000 că reușiseră să-și primenească personalul. Astfel, integrarea în NATO a putut decurge fără probleme.

Cu atât mai mult, afirmația lui Damian avu darul de a-l indispune pe Sorescu. L-ar fi tratat cu îndoială dacă nu ar fi avut încredere în capacitățile acestui tânăr colonel ajuns șef al informațiilor militare. În plus de asta, Sorescu știa că Damian posedă o calitate deosebit de apreciată în lumea din care făcea parte și anume flerul. Sorescu se convinsese de faptul că Damian avea un fler deosebit, exersat. Mulți agenți cu experiență nu simțeau lucrurile cum le simțea el. Acest aspect îl făcea să trateze afirmația lui Damian cu maxim de atenție și seriozitate.

– Da, Mircea, te ascultăm!

Stroe se lăsă pe spate, iar Sorescu își deschise un blocnotes negru unde se pregătea să facă însemnări. Damian se uită

în jur, de parcă ar fi căutat un sprijin pentru a putea continua, negăsindu-l, trase aer în piept şi continuă:

– Am verificat şi paraverificat de sute de ori, nu cred în coincidenţe şi răspunsul este unul singur, şi anume avem o scurgere undeva destul de sus în cadrul Statului Major General. Pe baza verificărilor am reuşit să eliminăm o parte din posibilii suspecţi şi la ora actuală am rămas cu trei. Problema este că oricare din cei trei ar fi avut posibilitatea să transmită informaţiile unei puteri străine de unde să ajungă la ucraineni. Nu ştiu nici filiera prin care sunt transmise aceste informaţii, sau dacă ajung la ucraineni direct sau prin intermediari cum ar fi ruşii sau alţii. Mă gândeam să cer ajutorul tău, Vlad, pentru supravegherea celor trei suspecţi.

– Drace, Mircea, şi de ce n-ai facut-o până acum? Îi suspectezi pe cei trei de ceva vreme, fără să mai pun în discuţie faptul că ai cunoştinţă de scurgerea de informaţii mult înaintea îngrădirii cercului de suspecţi la aceştia trei! Crezi că nu te-am fi ajutat sau crezi că ne-am fi împăunat cu succesul identificării spionului fără să ţinem cont de aportul vostru?

– Nu-i vorba de asta, dar am încercat să ne facem curat în ograda proprie fără amestec din afară. Recunosc că am greşit şi că ar fi trebuit să apelăm la specialişti, care au şi aparatura, şi posibilităţile să rezolve problema, dar şti şi tu că e mai mare tentaţia de a găsi chiar tu trădătorul!

– Optica asta ne poate costa scump, ţinând cont de timpul pe care-l avem la dispoziţie! Unde mai pui că pe baza informaţiilor sustrase se poate atenta la siguranţa naţională chiar în clipa de faţă! Vreau acum numele suspecţilor, precum şi tot ce ştii relevant despre ei! aproape strigă Sorescu spre Damian.

Acesta îi înmână o coală de hârtie scrisă de mână, care îi fu aproape smulsă. Sorescu deja dădea ordine scurte prin telefon,

citind numele de pe hârtie de două ori astfel încât să fie înțelese clar, iar toți cei care îi ascultau glasul aspru erau convinşi că aceste ordine îi vor fi duse la îndeplinire într-un timp record, mai ales datorită faptului că nici unul din subordonații săi nu-şi amintea să-l fi văzut pe Vlad Sorescu ieşindu-şi din pepeni ca şi în momentul de față.

Radu Dăianu privea scena fără să clipească. După ce Sorescu trânti telefonul, i se adresă:

– De ce atâta agitație, sau mai bine zis, ce vrei să faci cu respectivul?

– Să-l prind! exclamă Sorescu încă sub impresia dezvăluirilor lui Damian. Încerca fără succes să-şi disimuleze agitația, fiind conştient de uriaşa miză aflată în joc.

– Să-l prinzi şi ce să faci cu el? Să-l frigi la foc mărunt? La ce foloseşte chestia asta acum? Cât timp îți ia să-l prinzi? Când crezi că va face o mişcare greşită, în aşa fel încât tu să fii sigur că ți-ai găsit omul? Trei zile? O săptămână? Nu crezi că ar fi cam târziu, asta pentru că invazia programată s-ar putea petrece până atunci, iar descoperirea trădătorului nu ar aduce nici un folos tactic în afara satisfacției tale personale, iar asta doar în cazul în care acesta face o greşeală suficient de mare ca oamenii tăi să o descopere?

Sorescu îşi ridică privirea spre Dăianu, iar atunci când ochii li se întâlniră întrebă:

– Dar ce crezi că ar trebui să fac, Radule? Să nu le pun echipele pe urme? Să nu le ascult telefoanele, că oricum ar fi prea târziu? Dacă ai vreo soluție miraculoasă, nu ne mai ține pe jar şi spune-o!

– Nu am nici o soluție miraculoasă, deoarece nu sunt profet! Ceea ce vă rog să faceți este să priviți lucrurile cu calm şi detaşare, chiar dacă vi se pare greu în momentul de față, confruntați cu atâtea incertitudini. Nu zic să retragi echipele

de urmărire pe care tocmai le-ai pus în acțiune, este un lucru foarte bun că supraveghează discret suspecții. Oricum, acestea ne-ar putea da amănunte interesante despre posibilele elemente de legătura ale potențialului spion infiltrat în rândul cadrelor noastre. Poate reuşim să prindem o rețea întreagă!

– Şi atunci? întrebă Stroe foindu-se pe scaun.

– Atunci să-l detectăm şi să-l folosim ca şi sursă de intoxicare a inamicului! continuă Dăianu.

– Bine, bine, dar cum? întrebă nerăbdător Puşcaş.

– Păi, de exemplu, puneți la dispoziția celor trei suspecți câte un ordin diferit de desfăşurare a trupelor la graniță. În funcție de schimbările efectuate în dispozitivul trupelor ucrainene ne putem da seama de unde primesc informații. În ordinul de dispunere al trupelor, dublat de o mişcare de forțe care să indice o deplasare de trupe, astfel ca oricare din cele trei desfăşurări să poată fi reale până la un punct, dacă trupele ucrainene urmăresc şi devansează una din posibilele mişcări ale noastre, înseamnă că acea poziție finală care o vor adopta va corespunde cu cea transmisă de omul nostru. De exemplu, dacă vom transmite că întărim cu blindate o anumită porțiune de graniță şi vom manevra trupe în zonă, sau numai vom transmite un ordin în acest sens, iar ei îşi vor întări posibilele fisuri lăsate de noi în alte zone înainte de desfăşurarea trupelor noastre, înseamnă că finalitatea mişcărilor noastre a ajuns la Kiev înainte de a fi efectuate. Mai simplu, noi plasăm trei posibilități prin cei trei suspecți. Dacă înainte de desfăşurarea trupelor noastre în una din cele trei mişcări care vor trebui să fie comune până la un punct, vom obține o contrareacție prin poziționarea adversarului ca reacție la una din cele trei posibilități, înseamnă că ne-am găsit omul. Coroborând cu supravegherea băieților de la SRI, sursa va ieşi în evidență în mod clar.

Sorescu schimbă o privire rapidă cu Damian, apoi cu

Puşcaş şi cu Stroe. După ce Puşcaş dădu din cap afirmativ, Sorescu începu să bată darabana cu degetele pe birou. Dăianu îşi întoarse privirea nedumerit spre el, apoi întrebă:

– Ce, am zis vreo prostie?

– Nu, îi răspunse Puşcaş deschizându-şi agenda şi începând să schițeze deplasări de trupe. Nu, Radule, ai zis un lucru foarte corect!

XV

Miercuri, 26.05.2010, ora 12.40
Bucureşti

Dumitrescu îşi şterse sudoarea de pe frunte şi privi pentru a nu ştiu câta oară ceasul pe care cu puţină vreme în urmă îl sincronizase cu membrii echipei. La fel ca şi restul, simţea tensiunea premergătoare luptei cum îi cuprindea treptat fiecare fibră a corpului. În poziţia lui ar fi putut rămâne deoparte, să coordoneze acţiunea de la distanţă, dar simţul datoriei faţă de prietenii căzuţi în decembrie 1989 îl împiedica să o facă. În plus de asta, ştia că exemplul său, de a fi în fruntea oamenilor lui va fi foarte important pentru moralul trupei. Le va da acestora un plus de încredere şi astfel vor reuşi să treacă cu bine peste această misiune dificilă. După ce a analizat împreună cu Udrea opţiunile în lumina informaţiilor primite de la sediu, şi-a dat acordul, e drept cu oarecare rezervă, asupra acţiunii imediate şi în forţă împotriva teroriştilor din bancă. A conceput un plan împreună cu subordonaţii săi, iar Cristea şi comandantul jandarmilor, Macavei, i-au fost de un real folos. Într-un fel, regreta faptul că jandarmii acestuia nu vor participa direct la misiune. După cum îi văzuse, păreau a fi băieţi de nădejde,

iar o asemenea experiență le-ar prinde bine. Oricum, el avea încredere în cea mai mare măsură în oamenii pe care îi avea, mai ales atunci când se afla nu numai alături de ei, ci chiar în fruntea lor.

Ca de obicei, și-a ales grupa de intervenție, grupă ce avea de îndeplinit sarcina cea mai dificilă. În fruntea celor opt bărbați din grupa întâi, se strecurase pe scările imobilului până aproape de etajul doi, acolo unde se afla sediul băncii ocupate. Era chiar primul din coloană și stătea de cinsprezece minute bune așteptând semnalul de atac. Receptoarele aparatelor radio ale tuturor membrilor echipei de intervenție erau acordate pe frecvența centrului. De acolo vor primi, în clar, ordinul de atac asupra obiectivului. Verifică din nou cu privirea poziționarea detonatoarelor înfipte în bucățile de explozibil plastic dispuse pe ușile de sticlă de la intrarea în sediul băncii și se întrebă din nou dacă cantitatea de explozibil plastic era suficientă ca să deschidă larg ușa în momentul declanșării prin telecomandă. Știa că avea de intrat în sala de primire și va trebui să atace spre stânga, înspre sălile în care erau plasați ostatecii. Grupa de intervenție va fi urmată de o altă grupă din cadrul plutonului său, aceasta din urmă având sarcina de a asigura obiectivele ocupate de prima. Plutonul doi, al lui Cristea, va participa efectiv tot cu două grupe din trei, ultima, ca și în cazul plutonului său, va asigura spatele și va juca rolul de rezervă operativă. Jandarmii lui Macavei vor servi ca acoperire și asigurare a perimetrului ofensiv.

Dumitrescu nu-și putu reține un zâmbet la gândul că plutonul lui Cristea va avea o sarcină ingrată, ei urmând să fie coborâți în rapel, pe corzi, pe acoperișul clădirii, de unde vor intra tot de pe corzi, prin geamuri, în restul sălilor ocupate de teroriști și ostateci, imediat după ce plutonul lui Dumitrescu va pătrunde în prima sală, respectiv în sala de primire. Își

schimbaseră indicative şi parole de recunoaştere între ei, astfel ca să poată fi evitate schimburile de focuri între membrii echipei de intervenţie. Faţa lui Dumitrescu se încreţi la gândul posibilităţii existenţei focului aliat, acesta trezindu-i amintiri dureroase din timpul revoluţiei din 1989, când mulţi soldaţi şi civili au fost ucişi de gloanţele celor aflaţi de aceeaşi parte a baricadei. Scutură din cap pentru a-şi alunga viziunile pe cale să-l invadeze şi se concentră asupra misiunii actuale.

De ce oare se gândea la eşecurile trecutului aproape de fiecare dată când trebuia să pornească în misiune? Doar revăzuseră planurile şi prevăzuseră aproape totul de nenumărate ori. Totuşi, eşecurile îi reveneau în minte, neprevăzutul stătea la pândă, era aşa uşor să greşeşti: gazul care a ucis 117 ostateci la asediul teatrului moscovit în octombrie 2002, gloanţele teroriştilor care au secerat peste trei sute de vieţi, majoritatea copii, în şcoala din Beslan în septembrie 2004, şi atâtea altele.

Îşi privi din nou ceasul. Era 12.45 şi mai erau doar două minute până la momentul în care negociatorul trebuia să contacteze telefonic şeful teroriştilor. Aruncă o privire peste umăr spre băieţii săi, apoi îşi ridică mâna dreaptă, arătându-le trei degete, semn că mai aveau trei minute. Băieţii încuviinţară din cap. Înţeleseseră. Cu cât se apropia momentul asaltului, tensiunea devenea din ce în ce mai mare. În cască auzea discuţiile din camera de comandă, parcă putea să-l vadă pe Manea, negociatorul, cum se pregătea să apeleze numărul de telefon, iar pe Udrea şi Şuta adunaţi în spatele lui.

Într-adevăr, aceştia erau gata să ia legătura cu teroriştii. Luând în considerare şi discuţia cu Sorescu, Udrea credea că momentul ales pentru intervenţie era optim. În primul rând, şeful va fi localizat lângă telefonul din sala de primire, lângă ferestre, şi se va afla în zona de lovire a trei trăgători de elită, şansele de a fi eliminat din start fiind maxime. Odată rămaşi

fără conducător, ceilalți trei vor fi descumpăniți preț de o clipă, suficient ca băieții lui Dumitrescu să năvălească peste ei din holul clădirii, concomitent cu băieții lui Cristea care vor intra pe geamuri. Udrea miza în acest plan pe elementul surpriză, elementar de altfel în orice acțiune de salvare a ostatecilor, dat fiind faptul că în cazul de față teroriştii urmăreau doar să tragă de timp, fără a avea cereri de formulat sau ceva de negociat. Dar ei nu ştiau că asediatorii cunosc acest lucru, aşa că nu se aşteaptă la un asalt aşa devreme, chiar înainte de începerea negocierilor. Mizând pe asta, Udrea era convins că surpriza va fi deplină.

Mai aruncă o privire asupra schițelor, pentru a se asigura că totul merge perfect. Acțiunea intrase în linie dreaptă. Dacă ar fi vrut să o oprească, ar fi trebuit să o fi făcut deja de câteva minute. Conform minicamerelor din podea şi din tavan, precum şi a senzorilor, detectorilor de mişcare şi de căldură, toți teroriştii şi ostatecii se aflau în sala de consiliu din latura scurtă a L-ului format de aşezarea băncii în planul etajului. În cazul în care trăgătorii ar fi ratat eliminarea şefului, lucru puțin probabil de altfel, Dumitrescu cu grupa sa l-ar fi neutralizat, apoi ar fi intrat în sala în care se aflau ceilalți terorişti, asta concomitent cu Cristea şi grupa sa, ce vor intra pe ferestre după coborârea în rapel pe corzi.

Manea se întoarse către cei aflați în spatele său şi îşi privi ceasul de la mână, apoi se răsuci înapoi, aruncând o ultimă privire ceasului plasat chiar în fața sa pe birou, apoi apăsă tasta care apela telefonul din bancă. Era 12.47. Udrea simți un fior de-a lungul şirei spinării atunci când auzi primul ton prelung de apel. În grabă, confirmă în microfon către toți membrii echipei poziția actuală a teroriştilor şi ostatecilor: toți se aflau în încăperea 5. Telefonul, pus pe speaker, sună a doua oară. Lângă Udrea, Şuta lăsă să-i scape un gest nervos al mâinii, de parcă

şi-ar fi căutat ţigările. Al treilea apel sună parcă mai lugubru decât celelalte două, dar fără nici un rezultat. Udrea parcă putea să simtă nerăbdarea şi tensiunea nu numai a celor aflaţi în încăpere, dar şi a membrilor Brigăzii Antiteroriste aflaţi la posturi, gata de acţiune, precum şi a poliţiştilor, a trupelor DIAS şi SIAS, aflaţi alături de colegii lor, aceştia trăind intens fiecare fracţiune de secundă de parcă ar sesiza cu toţii că după trecerea pragului fatidic reprezentat de ora 12.47, lumea, lumea lor, aşa cum o ştiau ei, s-ar putea să nu mai fie la fel. Sunetul celui de-al patrulea apel se stinse fără nici o reacţie.

– Se joacă cu noi. murmură Manea aproape imperceptibil. Chestie psihologică.

Udrea ar fi vrut să spună ceva, dar se abţinu. În momentul în care se stingea cel de-al cincilea apel, Udrea auzi o voce în cască:

– Aici numărul doi, cineva se îndreaptă spre telefon!

– Numărul patru, confirm!

– Cinci la fel!

Doi, Patru şi Cinci erau trăgătorii care aveau în vizor telefonul. Udrea privi ecranele monitoarelor şi avu confirmarea: unul dintre terorişti ieşea din încăperea 4 şi se îndrepta spre telefonul din sala 1. Poziţia celorlalţi rămase neschimbată. Dar pentru Udrea nu era deajuns, el vroia confirmarea identităţii acestuia. Zise repezit în microfon:

– Identificaţi-l!

Trecură câteva clipe, apoi numărul doi confirmă:

– Este Alfa, şeful!

Al şaptelea apel se stingea.

– Patru, confirm identitatea!

– Cinci, confirm!

Udrea răsuflă uşurat doar atunci când receptorul a fost ridicat şi vocea cunoscută a lui Nikolai Sergheevici inundă

încăperea:

– Eşti punctual, negociatorule!

Cei doi operatori transmiteau echipei de intervenţie detaliile poziţiilor teroriştilor şi ale ostatecilor, aşa cum apăreau ele pe ecranele monitoarelor. Toţi erau încordaţi şi aşteptau ordinul de atac care nu putea veni decât de la Udrea. Puteau vorbi liber, deoarece biroul lui Manea fusese izolat fonic, nimic din ceea ce se discuta în afara celulei nu pătrundea înăuntru. În schimb, convorbirile din interior puteau fi auzite datorită difuzorului fixat pe perete, chiar deasupra locului în care se afla Boitor. Din biroul izolat, Manea îl putea auzi pe Udrea prin intermediul căştii aflate în urechea stângă, dar pentru a putea vorbi fără să fie auzit de interlocutorul de la celălalt capăt al firului trebuia să apese o tastă de pe panoul cu comenzi situate în faţa lui. Deocamdată, nu era nevoie, deoarece Udrea se poziţionase în faţa lui, dincolo de paravanul transparent şi îi sorbea practic fiecare gest, fiecare expresie a feţei, dar cu coada ochiului nu scăpa din ochi monitoarele pentru a putea observa fiecare mişcare sau schimbare de poziţie a celor aflaţi în clădire.

– Am o meserie care cere asta! răspunse Manea ridicând privirea către Udrea. Acesta îi confirmă printr-un semn ceea ce Manea bănuia, dar avea nevoie pentru a fi sigur. Pe unul dintre monitoare se analizase amprenta vocală a interlocutorului lui Manea. Unul dintre operatori îi confirmase lui Udrea: era acelaşi cu care vorbise două ore mai devreme, Nikolai Sergheevici.

– Deci, te-ai hotărât ce ai nevoie? Poţi să-mi spui ce să le comunic şefilor?

– Uşurel, negociatorule! Pleci undeva? Ţi-ai făcut planuri pentru după-amiaza asta?

– Planuri am, dar asta depinde în mare măsură de tine şi de cererile tale.

Udrea îşi dădu seama că Manea forţa o încercare de a smulge o informaţie despre intenţiile trupei lui Nikolai, dar după cum decurgea convorbirea, îşi dădea seama că va fi destul de dificil. Din cuvintele şi tonul lui Sergheevici avu confirmarea concluziilor precedente, acesta trăgea de timp. Se adresă din nou trăgătorilor în microfonul din cască:

– Numărul doi?

– Îl am în vizor!

– Patru, confirm!

– Cinci, confirm!

– Dumitrescu? întrebă Udrea.

– Gata de atac! îl anunţă acesta.

– Cristea?

– Gata!

Grupa lui Cristea coborâse din elicoptere pe acoperişul clădirii, iar de acolo cu ajutorul corzilor fixate ajunseră până la un metru deasupra ferestrelor obiectivului şi asta în urmă cu un minut, micşorând astfel posibilitatea de a fi reperaţi din interiorul clădirii. Se aflau acolo, suspendaţi în corzi, cu picioarele sprijinite de pereţii exteriori ai clădirii, câte doi la fiecare fereastră, cu armele în mâini, gata de luptă. În dreptul intrării, Dumitrescu cu echipa aşteptau încordaţi ordinul de pornire.

Udrea îl fixă pe Manea, iar când privirile li se întâlniră dădu din cap, semn că totul era pregătit. Îi şopti şi în microfon, doar pentru a fi sigur că mesajul a fost recepţionat. Manea aprobă din cap, apoi ridică braţul drept cu pumnul strâns. Urma ca el să facă o ultimă diversiune.

Brusc, Şuta îl prinse de braţ pe Udrea. Undeva, în sala 5, unde se aflau ceilalţi terorişti şi ostatecii, răsună soneria unui telefon mobil. Vocea lui Andrei Vohlov, celălalt terorist identificat, răspunse. Microfoanele plantate îşi făceau datoria transmiţând cu fidelitate cuvintele acestuia, toţi cei din sală as-

cultând în clar, în limba rusă, răspunsul acestuia. Din păcate, nu putea fi recepționată vocea care sunase. Dincolo de paravan, fără să conştientizeze ceea ce se întâmplă, Manea continua dialogul cu Sergheevici.

– ...ce poți să-mi oferi tu, negociatorule, ca să pot pleca în siguranță şi cu ceva foloase materiale. Asta în schimbul ostatecilor, bineînțeles, a unei părți dintre aceştia, trebuie să-mi iau şi eu măsurile de siguranță, nu crezi?

– N-ai încredere în mine?

Sergheevici doar râse scurt. În biroul patru, Vohlov ridică vocea aproape strigând doar un singur cuvânt: “Shto?!” apoi închise telefonul şi se îndreptă în fugă spre ieşirea din birou pentru a ajunge în sala în care Sergheevici continua să vorbească la telefon cu Manea.

– Au fost avertizați! strigă Şuta către Udrea. Acesta din urmă îi făcu semn lui Manea, apoi îi ordonă în microfon:

– Dă-i drumul, Căline, Vohlov bănuieşte ceva!

Manea zvâcni brațul în sus, arătând pumnul, apoi cinci degete, în timp ce continuă să vorbească la telefon:

– Dar ce ai dori tu, Nikolai?

Se lăsă o tăcere bruscă la celălalt capăt al firului. Brațul lui Manea zvâcni din nou aratând patru degete. Udrea deja ordonase în radio către toate echipele:

– Plecați în cinci, patru, ...

Nikolai îşi reveni repede din surpriză şi zise:

– Ți-ai făcut temele, negociatorule!

Brațul lui Manea zvâcni din nou arătând trei, apoi doi. Udrea îl urmărea continuând cu glas tare numărătoarea inversă:

– ..., trei, ...

– Vohlov deschide uşa spre sala unu, anunță Şuta prin radio toate echipele.

– ..., doi, ...

– Şi încă cum, continuă Manea, afară poţi vedea moneda de schimb în locul ostatecilor, şi anume camarazii tăi!

– ..., unu, ...

Mâna lui arătase unu, iar acum braţul zvâcnea cu pumnul strâns. Nikolai V. Sergheevici se aplecă în faţă, spre geam, curios să privească în stradă. Manea ştia că nu avea cum să reziste tentaţiei, confruntat cu recunoaşterea identităţii urmată de ceva oferit la schimb pe fundalul convingerii că nu va fi atacat. Cel puţin nu încă. Manea mizase pe faptul că toate evenimentele din dimineaţa asta erau înlănţuite, deci Sergheevici avea complici în afară, iar acesta căzuse în capcană. Uşa se deschise brusc şi în cadrul ei apăru Andrei Vohlov care scoase un strigăt de avertizare spre Sergeevici.

– ..., acum!

Doi, Patru şi Cinci apăsară simultan pe trăgaciurile armelor. Aşa cum s-au înţeles în prealabil, pentru a evita situaţia în care ţinta ar fi purtat vestă antiglonţ, doar Patru a vizat pieptul, Doi şi Cinci orientându-se asupra capului. Gloanţele au pătruns simultan prin fereastră, năruind-o într-un zgomot infernal, dublat de pulverizarea uşii duble de la intrare aruncată în aer de explozibilul plastic plasat de echipa lui Dumitrescu. Cele două gloanţe care îi vizau capul i-au pătruns lui Sergheevici la nivelul frunţii, practic scalpându-l şi împroşcând totul în jur cu sânge şi fragmente de creier până pe peretele din spatele său. Al treilea glonte îl lovi în coşul pieptului şi se opri în vesta antiglonţ, dar impactul îl aruncă pe spate. Căzu cu braţele desfăcute şi cu o expresie de surpriză pe chip, încă ţinând în mână receptorul telefaxului smuls de la locul lui.

Andrei Vohlov rămase preţ de o clipă ţintuit în pragul uşii. În momentul în care grupa lui Dumitrescu năvălea prin spaţiul unde cu o secundă înainte era uşa de intrare în bancă, Vohlov încercă să-şi ridice kalaşnikov-ul de la piept pentru a deschide

focul. Luptătorii antitero, odată pătrunşi, se împrăştiară în sală acoperindu-se unul pe altul, iar Dumitrescu se repezi spre Vohlov chiar în clipa în care o "stun-grenade" îi exploda acestuia în față.

Aceste stun-grenade, de fabricație englezească, erau de un real folos oricăror trupe speciale. Aveau un triplu efect, capabil să paralizeze orice terorist timp de două secunde, timp suficient pentru echipele speciale să intervină. Primul efect era lumina orbitoare, al doilea unda de şoc, iar al treilea zgomotul puternic. Toate aceste efecte cumulate provocau derută, atacau creierul şi inhibau reacțiile timp de două secunde. În aplicații s-a constatat că teroriştii, chiar dacă aveau arma îndreptată spre ostateci, timp de două secunde prețioase după explozia acestor stun-grenade erau incapabili să apese pe trăgaci.

O astfel de stun-grenade aruncată de luptătorul ce venea imediat în spatele lui Dumitrescu îi explodase lui Vohlov în față paralizându-l cu kalaşnikovul ridicat înspre echipa de asalt. Dumitrescu îşi continuă cursa spre el în timp ce o rafală trasă din stânga sa traversă pieptul rusului. Acesta, buimac, se dădu doi paşi înapoi, vesta antiglonț salvându-i viața, şocul loviturilor adăugându-se oricum la efectul grenadei. O clipă mai târziu patul pistolului mitralieră Beretta din mâna lui Dumitrescu îl izbea în plină față, aruncându-l la podea. O lovitură de picior îi aruncă arma din mână şi bocancul unui luptător antitero îi izbi figura provocându-i o dublă fractură de maxilar şi expediindu-l într-un leşin greu. Când se trezi, Andrei Vohlov era încătuşat şi uşurat de toate armele sale. Pe lângă nasul spart şi fața tumefiată, mandibula îi atârna dizgrațios făcând ca saliva amestecată cu sânge să i se scurgă pe bărbie, dându-i un aspect demn de milă.

Între timp, echipa condusă de Dumitrescu se îndreptă spre sala cinci, acolo unde erau ostatecii şi cei doi terorişti rămaşi.

Dar acolo, echipa condusă de Cristea se avântase în momentul în care Udrea dădu ordinul de atac. La semnal, membrii echipei lui Cristea se împinseră din gambe, desprinzându-se de peretele vertical, lăsară din coardă în aşa fel încât reveniră cu ambele picioare în ferestrele birourilor, intrând prin ele, într-o ploaie de ţăndări. Surpriza a fost la fel de mare ca şi în cazul intervenţiei echipei lui Dumitrescu.

Când i s-a dat semnalul de atac, Cristea s-a împins din peretele de care stătea sprijinit cu picioarele, suspendat în coardă. Când ajunse în punctul de maxim al balansului, eliberă încă un metru de coardă, astfel încât în momentul în care reveni pătrunse direct, prin fereastră, printr-o ploaie de cioburi, cu picioarele înainte. Încă din cădere eliberă coarda şi apucă pistolul mitralieră de la piept cu ambele mâini, astfel încât atunci când ateriză pe ambele picioare se afla cu arma în poziţie de tragere. Primul lucru pe care-l văzu era silueta înarmată din mijlocul camerei, având un pistol în mână şi încercând să-l îndrepte spre el. Cristea trase o rafală scurtă în pieptul teroristului care se dădu în spate fără să cadă, ba chiar trase de două ori spre siluetele înarmate, purtând căşti şi îmbrăcaţi în costume antiglonţ din kevlar, care pătrunseră pe cele patru geamuri odată cu Cristea. Al doilea val intră pe ferestre în momentul în care Cristea luă o linie de ochire mai bună, reuşiind să doboare teroristul înarmat cu pistol. Imediat după asta se repezi, aproape împiedicându-se de ostatecii întinşi pe jos, spre ultimul dintre terorişti care deschise focul printr-o serie de rafale lungi din spatele unui birou.

Ostatecii încă nu se dezmeticiseră de tot, neînţelegând ce se petrece. După ore în şir ţinuţi sub ameninţarea armelor, se vedeau dintr-o dată prinşi în mijlocul unui intens schimb de focuri declanşat fără veste. Câţiva dintre ei înţeleseră ce se întâmplă când îl văzură pe unul dintre terorişti căzut la pământ

cu țeasta sfărâmată, și bărbați necunoscuți în combinezoane negre asaltând biroul din colțul încăperii de unde porneau rafale de armă automată. Câteva gloanțe ricoșate atinseră câțiva ostateci făcând ca vacarmul să crească datorită strigătelor răniților. Unii încercară să se ridice, dar ordinele răstite ale lui Cristea îi făcură să se întindă din nou la podea.

Acesta evaluă rapid situația. Se aflau în sala de consiliu, numită și numărul cinci, împreună, echipa de asalt și ostateci, iar ultimul terorist îi ținea sub foc dinspre peretele opus, fiind acoperit de un birou masiv și un fișet metalic răsturnat. După birou se afla ușa ce dădea spre secretariat și apoi spre sala de primire, pe unde ar fi trebuit să pătrundă Dumitrescu cu băieții săi. Se așteptase să aibă de a face cu trei teroriști, dar aflase prin radio că unul dintre ei ieșise cu câteva secunde înaintea asaltului. Sau poate se întorsese și în spatele biroului și fișetului se aflau doi. O nouă rafală porni din spatele biroului, făcându-i pe luptători să se lase la pământ și să riposteze. Gloanțele pornite din spatele biroului îi loviră unul dintre băieți făcându-l să scape o înjurătură. Altele ricoșară din pereți lovind brațul unui ostatic, un bărbat în jur de cincizeci de ani, care scoase un țipăt de spaimă.

Cristea avea motive să fie nemulțumit. Băieții săi erau echipați cu costume din kevlar și aveau căști de protecție impenetrabile la gloanțe. O lovitură nu le putea provoca decât răni ușoare, cu excepția cazurilor în care era recepționată într-una din zonele neprotejate, cum ar fi unele părți ale feței. Nu același lucru s-ar putea spune despre ostateci, aceștia fiind cu desăvârșire expuși. Conform rapoartelor, teroriștii erau înarmați cu pistoale mitralieră kalașnikov sau AK-47, o marfă extrem de răspândită în fostul spațiu al Uniunii Sovietice și Pactului de la Varșovia, precum și în toate țările lumii a treia în care binefacerile comunismului au încercat să pătrundă.

Această armă era de calibrul 7,62, deci o armă făcută pentru lupta în spații deschise, mai ales ținând cont de faptul că efectul omorâtor se păstra până la doi kilometri. Folosirea ei în spații închise sau în luptele de stradă o făceau total inadecvată tocmai datorită calităților ei de armă de război. Dacă trăgeai, ca şi în cazul de față, cu o astfel de armă într-o încăpere cu pereți solizi, gloanțele puteau avea şi trei-patru ricoşeuri, astfel că traiectoria lor devenea imprevizibilă, nu puține fiind cazurile în care gloanțele s-au întors, ricoşând repetat, chiar în trăgător! Ținând cont de aceste lucruri, prima grijă a lui Cristea deveni evacuarea ostatecilor. Pe peretele opus locaşului trăgătorului se afla intrarea în birourile directorilor şi al funcționarilor.

La semnul său, doi dintre luptătorii săi începură să evacueze ostatecii speriați în cele trei birouri, făcându-i să se deplaseze târâş sau aplecați mult, spre zona sigură din spatele uşilor, în timp ce restul luptătorilor executară foc de acoperire spre fişetul metalic. Cristea luă legătura radio cu Dumitrescu, ascultă câteva clipe şi apoi dirijă un foc de baraj cu intensitate mărită spre adăpostul teroristului, evitând cu grijă zona uşii de intrare. În momentul în care intensitatea focului de baraj era la maxim, uşa se deschise şi în pragul ei apăru Dumitrescu care, cu Beretta sa, trase două gloanțe în spatele fişetului. Apoi lăsă arma pe lângă corp şi ridică brațul făcând semn de încetare a focului. Cristea se apropie să-l vadă pe cel care l-a ținut pe loc, pe el şi echipa lui. Era acolo, nemişcat, cu siguranță mort.

Se întoarse spre Dumitrescu şi îi zâmbi recunoscător, apoi îi întinse mâna, mulțumindu-i de ajutor. Acesta râse, îi strânse mâna şi apoi îl bătu vesel pe spate.

– Dai o bere diseară!

Sub supravegherea lor începu evacuarea ostatecilor şi prizonierului. Ulterior vor fi ridicate şi cadavrele. La scurtă vreme îşi făcu apariția echipa de poliție şi cea de anchetă. Începură să

bliţuic aparatele de fotografiat, se făceau măsurători. Dumitrescu, Cristea şi încă câţiva luptători, la care se alătură şi Macavei, se retraseră să-şi tragă sufletul şi să schimbe primele păreri în sala de primire, acolo unde fusese doborât Nikolai Sergheevici. Unii dintre ei îşi exprimau convingerea că acţiunea lor va fi trecută ca obiect de studiu obligatoriu pentru trupele antiteroriste din întreaga lume, alături de intervenţiile de la Entebe din 1976, Mogadiscio 1977, Londra 1980 sau Lima 1994. Dumitrescu râse cu poftă la această remarcă, apoi făcu semn tuturor celor prezenţi că ar fi cazul să evacueze zona pentru a face loc echipelor de curăţire şi verificare. În timp ce se îndreptau spre ieşire, Dumitrescu încremeni brusc. Ascultă timp de o secundă, un ţiuit slab, ca o părere, pornit parcă din senin. Înţelegându-i sursa, le strigă camarazilor săi să evacueze sala şi să se arunce la pământ. Deşi antrenaţi pentru toată gama de situaţii ce ar putea interveni, toţi erau relaxaţi după îndeplinirea cu succes a misiunii, aşa că reacţionară cu întârziere, mai ales că nu au înţeles ce se întâmplă. Dumitrescu începu să-şi îmbrâncească oamenii spre ieşire strigând continuu la ei să se grăbească. Cristea, care mergea alături de el, se simţi smucit de umăr şi practic aruncat spre ieşire. Împins cu forţă, ajunse în apropierea uşii, se împiedică şi căzu chiar dincolo de ea.

În momentul acela se declanşă explozia. Încărcătura explozivă era plasată după ghişeul de recepţie a numerarului situat în dreapta intrării în sala de primire. Udrea tocmai raporta telefonic lui Sorescu, când explozia îl făcu să tresară. Mulţimea de curioşi aflată dincolo de barajul de poliţie şi de camerele de filmat ale echipelor de la posturile de televiziune se dădu în spate speriată când limba de foc însoţită de sfărâmăturile obiectelor din interior răbufni pulverizând ceea ce rămăsese din ferestrele etajului doi din clădirea din faţa lor. Unda de şoc se resimţi la clădirile din jur ale căror geamuri şi vitrine vibrară

amenințător. O clipă de tăcere, apoi sirenele ambulanțelor, alarmele maşinilor din apropiere, strigătele de surpriză amestecate cu panică…

Din mulțimea de curioşi, un singur bărbat, deosebit de înalt, cu părul blond cenuşiu în neorânduială şi îmbrăcat într-un fulgarin de culoare deschisă, nu păru surprins şi speriat de explozia la care erau martori cu toții. În momentul declanşării acesteia, abia dacă s-a întrerupt dintr-o lungă convorbire la telefonul mobil. Când spiritele păreau să se mai fi liniştit, îşi închise telefonul pe care îl strecură în buzunarul interior al hainei ce o purta sub fulgarin. Începu să se retragă până ieşi din mulțimea de curioşi, apoi se întoarse şi porni hotărât pe trotuar, îndepărtându-se de zona evenimentelor din această dimineață. Chiar când se afla în dreptul unui coş de gunoi băgă mâna în buzunarul fulgarinului, scoase declanşatorul de la distanță folosit pentru activarea bombei şi-l aruncă în coş. În următorul coş îşi lăsă fulgarinul, apoi grăbi pasul, în timp ce un zâmbet larg îi înflori pe față. Îi plăceau lucrurile bine făcute, chiar dacă uneori nu decurg toate aşa cum ar fi trebuit.

XVI

Miercuri, 26.05.2010, ora 14.25
Bucureşti

Vlad Sorescu aştepta de câteva minute începerea şedinţei CSAT din această după-amiază. Îşi aranjă dosarele aduse cu el şi aruncă o privire peste foile de hârtie pline de adnotări. Încă îşi mai simţea tâmplele zvâcnind. Încerca să se detaşeze şi să gândească la rece evenimentele din ultimele două zile, care au culminat cu dimineaţa asta infernală. Aruncă o privire în sala încă goală, în aşteptarea membrilor consiliului. Avea senzaţia că este un intrus ajuns acolo doar în urma asasinării şefului său, Mircea Arambaşa, de către un trăgător de elită, doar cu câteva ore în urmă. Se întreba dacă aceeaşi senzaţie o va avea şi Constantin Puşcaş în momentul intrării în sală, deoarece şi el avea să participe la această şedinţă tot în urma asasinării superiorului său, general-colonelul Vasile Ursan, şeful Statului Major General al Armatei, într-un atentat disimulat în accident de circulaţie.

Avea în faţă rezultatele. Laboratorul îi furnizase toate datele: exploziv plastic Semtex, de fabricaţie cehoslovacă, datând de dinaintea separării acesteia în Cehia şi Slovacia la

1 ianuarie 1994, plasat pe axul din față al mașinii, detonat de la distanță cu o telecomandă. Exact ca și explozia de la bancă, soldată cu trei morți și patru răniți, dintre care doi grav. Un mort și trei răniți erau din trupele de intervenție ale SRI, restul erau anchetatori aflați cu treabă în zonă.

Simți cum un val rece de furie îl cuprinde la gândul victimelor, mai ales că operațiunea de salvare a decurs atât de bine, doar cu patru răniți ușor, dintre care trei ostateci. Îi reveni în minte explozia de la bancă, chiar din momentul în care Udrea îi raporta bucuros încheierea cu succes a operațiunii. Numărul victimelor ar fi putut fi mai mare, dacă nu ar fi fost prezența de spirit a lui Dumitrescu, care a reușit să scoată afară mai mulți dintre luptătorii săi. Și acum Dumitrescu se afla printre cei răniți grav, zbătându-se între viață și moarte pe un pat de spital. Sorescu își strânse pumnii plin de neputință. Într-un fel, pentru prima dată în aceasta zi cumplită care era încă departe să se fi terminat, îi părea bine că era singur, deoarece de față cu subordonații și cu colegii trebuie să fii capabil să-ți stăpânești emoțiile, să fii tare și calm, indiferent ce s-ar întâmpla. Toată lumea este cu ochii pe tine, căutând calm și siguranță în timpul furtunii. În clipele acelea, cel mai mic semn de emoție, de slăbiciune, în comportarea și vorbele șefului ar avea consecințe catastrofale asupra moralului oamenilor putând duce la pierderi incalculabile. Dacă simți semne de descurajare și panică în jurul tău, trebuie să-ți stăpânești oamenii și sentimentele lor, așa cum dresorul stăpânește fiarele în arenă, chiar dacă este singur în cușcă cu ele. Da, toate aceste lucruri TREBUIE să le faci, dar uneori este atât de greu și te simți atât de singur!

Sorescu se simțea obosit și i-ar fi plăcut să ațipească câteva clipe, dar gândul că, dintr-un moment în altul, ar fi trebuit să apară președintele cu ceilalți participanți, îl făcu să-și alunge ideea din minte. Nu cu mult timp în urmă avusese o lungă con-

vorbire telefonică cu colonelul Bogdan Mărăcinean, şeful SPP. Iniţial acesta îi răspunse destul de morocănos, se pare că îi purta o oarecare pică în urma întârzierii cu o oră a şedinţei, fapt care daduse peste cap anumite dispozitive şi deplasări ale SPP-iştilor. Mărăcinean nu avea de unde să ştie, dar bănuia că amânarea cu o oră a şedinţei provenea de la SRI şi era nemulţumit că nu i se împărtaşeau motivele şi informaţiile pe baza cărora trebuia luată decizia respectivă. În plus de asta, colonelul era vizibil marcat de moartea celor doi ofiţeri SPP, ofiţeri cu misiunea protejării lui Vasile Ursan, precum şi de eşecul oamenilor săi în prevenirea asasinării lui Mircea Arambaşa. După câteva fraze de introducere şi după ce a fost asigurat de un ofiţer STS că linia este imposibil de interceptat, iar ca surplus de siguranţă i s-a ataşat fiecăruia de receptor câte un aparat de codare-decodare, Sorescu i-a transmis lui Mărăcinean ceea ce avea de gând. Iniţial, răspunsul s-a manifestat prin răcnete de indignare, dar după ce Vlad i-a expus temerile sale şi motivele generatoare ale acestora, vocea i s-a mai îmblânzit, în final ajungând să scoată doar nişte mormăieli de aprobare.

Apoi a discutat îndelung, pe linii sigure, cu şefii principalelor servicii de informaţii occidentale. Cel mai înviorător comentariu a fost cel al lui sir James Hunt, şeful MI-5-ului britanic:

– Drace, Vlad, nu te vom lăsa baltă, doar porţi prenumele lui Dracula!

Sorescu zâmbi în timp ce îşi freca tâmplele amintindu-şi de Sir James Hunt, un gentleman englez perfect, cu care a petrecut câteva zile deosebit de plăcute în timpul unui stagiu în Marea Britanie. Vizitase şi SUA, fusese la Langley şi la New York, dar rămânea la părerea sa, cum că britanicii îşi dezvoltaseră serviciile secrete mult mai bine ca şi americanii. A fost o perioadă când aceştia din urmă, bazându-se exagerat

de mult pe superioritatea tehnologică, au avut tendința de a neglija HUMINT, adică datele recoltate de agenții din teren, în favoarea celor culese de sateliți şi avioane spion. Atacurile asupra ambasadelor americane din Kenya şi Tanzania din 1998 şi, în cea mai mare măsură, atacurile de la 11 septembrie 2001, au dat de înțeles americanilor că nimic nu poate înlocui agentul de teren, capabil în primul rând să gândească şi să interpreteze acțiunile potențialilor inamici. Decalajul pierdut rămâne greu de recuperat, mai ales că britanicii, beneficiind de legăturile rămase de pe vremea Imperiului Britanic, au avut timp să-şi implementeze rețelele practic peste tot în lume, trecând mai uşor peste criza lăsată de trădarea celor cinci de la Cambridge, decât au trecut americanii peste criza "vânătorii de vrăjitoare" din anii '50 sau de trădarea lui Aldrich Ames în anii '90. Chiar şi mai recent, după atentatele de la Londra din 7 şi 21 iulie 2005, englezii continuau să practice spionajul cu eleganță, de parcă ar fi fost o a doua natură a lor, spre deosebire de israelieni care, deşi cel puțin la fel de eficienți, îl practicau cu o tenacitate izvorâtă mai mult din ură, decât din simplu pragmatism. De multe ori Mossad-ul şi Shin Beth-ul s-au condus mai mult emoțional, deşi nu mai puțin eficient, împotriva vecinilor arabi.

Uşa se deschise brusc. Zgomotul ei îl făcu pe Sorescu să tresară şi să-şi alunge toate gândurile care erau pe cale să-i copleşească mintea. Dar pe uşă nu intră decât Constantin Puşcaş ducând o servietă diplomat încărcată, iar sub braț un maldăr de dosare. Dacă nu i-ar fi întrezărit privirea obosită, Sorescu mai că ar fi izbucnit în râs văzându-l cărând atâta maculatură. Puşcaş se îndreptă cu greu de-a lungul mesei lungi spre locul din imediata vecinătate a lui Sorescu. E clar, îşi zise, caută vecinătatea mea deoarece şi el se simte oarecum stingher aici, ca şi mine de altfel. Privindu-i fața obosită şi gândindu-se

cum ar arăta a sa prin comparație, Sorescu se abținu de la orice fel de comentariu când acesta se așeză pe scaunul de lângă el.

Oftând zgomotos, Pușcaș își lăsă dosarele pe masă, alături de cele ale lui Sorescu, apoi îi adresă acestuia un zâmbet obosit. Nici el nu a stat degeaba după ce s-au despărțit. Fiind unul dintre puținii familiarizați cu planurile secrete de acțiune ale armatei în cazul unei agresiuni, Pușcaș și-a petrecut timpul pregătind planuri de rezervă și concomitent ticluind trei planuri de manevră credibile pe care le-a plasat fiecare în mâna unui suspect, asta după ce în prealabil avusese grijă să-i izoleze unul de altul. După o lungă convorbire telefonică cu Ministrul Apărării, generalul-colonel Marius Achim, au fost date ordinele de mișcare a trupelor corespunzătoare etapei unu, comună celor trei planuri. Oricare militar cu o oarecare experiență ar fi putut spune că era o sarcină deosebit de dificilă, dar nu pentru Titi Pușcaș. Împreună cu Damian a pus la cale o operațiune de intoxicare în mai puțin de două ore, lucru aproape imposibil. Și nu numai că a pus-o la cale, a și îndeplinit-o. “Imposibilul nu există!” își spunea Titi, parafrazându-l pe Napoleon.

Sorescu și Pușcaș se priviră scurt și înțeleseră că fiecare și-a făcut partea lui din treabă, și încă foarte bine. Erau pe cale de a se felicita reciproc, când ușa se deschise larg și un șir lung de oameni, în frunte cu președintele, intră în sală, îndreptându-se fiecare spre locul lui. Cei doi se ridicară în picioare până când fiecare din cei nou veniți se opri în dreptul unui scaun, apoi după ce președintele a luat loc în capul mesei și a făcut semn cu mâna, se așezară. Președintele deschise mapa din piele maronie de pe masă și scoase câteva coli peste care își aruncă grăbit privirea. Își puse ochelarii, citi în grabă câteva rânduri, apoi întinse câte o foaie scrisă în dreptul lui Pușcaș și Sorescu.

– Decretele voastre de numire în funcțiile de directori interimari. Ați fost amândoi recomandați cu căldură ca și adevărați

profesionişti. Ştiţi că mai este nevoie de acordul comisiilor parlamentare pentru un mandat efectiv, dar acum nu avem timp pentru asta. Aşa că faceţi-vă treaba ca lumea şi comisia pentru apărare v-ar putea valida când se vor clarifica lucrurile.

Cei doi aprobară din cap fără să scoată un cuvânt. Amândoi înţeleseră mesajul subtil al preşedintelui Corneliu Danulescu. Pe de o parte îi motiva, cu posibilitatea transformării mandatului interimar într-unul normal dacă îşi făceau treaba, respectiv salvau barca din furtună, iar pe de altă parte le amintea că jocul democratic le putea juca feste prin aritmetica parlamentară în cazul în care unii senatori sau deputaţi ar avea dubii referitoare la modul în care vor gestiona evenimentele care vor urma. Într-un fel, preşedintele era în aceeaşi situaţie politică. Dacă nu reuşea să iasă cu bine din criza ce se preconiza, viitorul său politic era sumbru. În mod sigur n-ar fi reuşit să-şi ducă mandatul până la capăt, fără a mai putea fi vorba de şansă la un al doilea mandat. Încă ceva. Amândoi ştiau că această consultare a comisiilor parlamentare era facultativă, pentru funcţiile lor, numirile fiind făcute de către preşedinte.

Corneliu Danulescu era un bărbat înalt, grizonat, deosebit de energic la cei 58 de ani ai săi. Spre deosebire de alţii, el nu şi-a început cariera politică în decembrie 1989, deşi a fost participant activ la evenimente. În vremea aceea era un necunoscut, participant la revoluţie alături de alte mii de eroi necunoscuţi şi anonimi. Nu a încercat să iasă la suprafaţă, să se caţere în vreo funcţie direct din stradă, aşa cum au făcut mulţi la acea vreme. Atunci era un tânăr profesor universitar fără veleităţi marcante de persoană publică. După câţiva ani, dezamăgit de accentele caragialeşti ale mediului politic dâmboviţean, intră într-un partid obscur de dreapta. Datorită inteligenţei, dârzeniei, carismei şi nu în ultimul rând, calităţilor sale oratorice este remarcat şi promovat în structurile de conducere, iniţial la

nivel local, apoi la nivel central. Alături de el a adus un număr de tineri inteligenți și cu priză la public, unii din ei adevărați specialiști în marketing politic. Treptat, partidul a crescut suficient încât să devină o forță demnă de luat în seamă în spectrul politic românesc. Pentru Danulescu ascensiunea continuă: de la deputat la senator, apoi membru al guvernului de coaliție pentru ca la ultimele alegeri să vină bomba. Președintele partidului renunță la candidatura la președinția României, iar congresul votează candidature lui Danulescu pentru această funcție. În primul moment, cel mai surprins a fost chiar Corneliu Danulescu. Dar după ce preşcdintele i-a explicat în particular motivele pentru care a luat această decizie, Danulescu și-a strâns în jur o echipă de profesioniști, majoritatea dintre tinerii promovați de el, și a pornit la treabă. Toți membrii staff-ului său au muncit din zori și până în noapte, până cădeau pe brânci. Aici s-a văzut de ce a fost propulsat ca și candidat la cea mai înaltă funcție în stat chiar de către președintele partidului. El și echipa lui de profesioniști au realizat imposibilul. Printr-o campanie relativ curată, fără lovituri sub centură, echipa lui Danulescu, în frunte cu acesta, reușește să ajungă în al doilea tur pe poziția a doua, deși la începutul campaniei nu ar fi avut șanse nici măcar teoretice. A fost cea mai fulminantă ascensiune din istoria electorală a României. Așa cum prevăzuse șeful de partid, figura carismatică a lui Danulescu, care a ridicat substanțial și procentele partidului obținute în alegerile parlamentare, a reușit să se impună și de data asta. Pe plan parlamentar, coaliția de centru-dreapta, cu partidul lui Danulescu ca și vioară întâi, și-a asigurat majoritatea parlamentară, precum și o susținere mai largă pentru candidatul la președenție. În al doilea tur, Danulescu a câștigat la limită și a fost instalat ca nou președinte la Palatul Cotroceni, acolo unde acum se desfășura ședința CSAT.

În momentul în care se îndrepta spre sala în care urma să se desfăşoare şedinţa, nu putea să nu se gândească la faptul că avea de gestionat poate cea mai gravă criză din istoria postcomunistă a ţării. Este adevărat că fiecare preşedinte a avut parte de crizele din timpul mandatului său pe care le-a trecut cât a putut mai bine. Iliescu a avut de-a face cu războiul din vecinătatea graniţelor, în Moldova şi fosta Iugoslavie, şi cu vremurile tulburi de la începutul anilor '90, Constantinescu cu marşurile minerilor asupra Bucureştiului în două rânduri şi cu bombardamentele NATO asupra Iugoslaviei vecine, precum şi cu sumedenia de crize interne şi mişcări sociale ce au marcat perioada de tranziţie de la economia socialistă la cea capitalistă, iar Băsescu cu criza jurnaliştilor răpiţi în Irak. Dar el era primul preşedinte român confruntat cu un posibil conflict armat cu unul dintre vecini, iar acest vecin evita dialogul prin toate mijloacele.

A fost întrerupt din gânduri de către şeful SPP care îl îndruma respectuos spre o sală de şedinţe gata pregătită într-o altă aripă a clădirii, cerându-şi scuze pentru faptul că sala în care se desfăşurau în mod normal astfel de reuniuni nu este încă pregătită în urma unor mici reparaţii. Danulescu oftă, apoi se îndreptă spre noua destinaţie însoţit de şeful SPP, Bogdan Mărăcinean, şi de consilierul său pe probleme de siguranţă naţională, Octavian Donea.

Iar acum se afla în sală, gata să înceapă poate cea mai dificilă şedinţă prezidată de el vreodată. Tensiunea se simţea în aer atunci când preşedintele Corneliu Danulescu începu practic şedinţa.

– După cum fiecare dintre voi ştiţi, avem de-a face cu o situaţie complexă îngreunată şi de lipsa de comunicare şi de cooperare a unei ţări vecine, care de curând a avut parte de o schimbare bruscă şi neconstituţională de putere, ducând la

apariția unei conduceri potențial ostile nouă și nu numai. Ca sprijin în favoarea presupunerilor emise aduc următoarele argumente: ciocniri aeriene neprovocate la granița comună, motivația provocării fiind puerilă, tentative de infiltrare ale unor grupuri de diversioniști peste granița comună, una din ele degenerând în schimburi de focuri rezultate cu morți și răniți, identificarea și neutralizarea în unul din cazuri a unor sabotori cu proveniență suspectă, precum și o serie de atentate și sabotaje coordinate, duc la aceeași concluzie: avem de-a face cu o agresiune coordonată asupra teritoriului național, agresiune care se desfășoară sub conducerea sau cel puțin cu binecuvântarea noii conduceri de la Kiev. Urmează să stabilim pe baza informațiilor și a dovezilor de până acum exact tipul de agresiune cu care avem de-a face, scopul și obiectivele ei, precum și să gândim un plan de ripostă eficace. Pentru a fi cât mai eficienți, v-aș ruga pe fiecare dintre dumneavoastră să-și prezinte informațiile și concluziile, astfel încât să ajungem cât mai curând la un numitor comun pentru a analiza situația și a putea lua contramăsurile necesare în timp util. Pentru a reuși asta, sunt convins că va trebui să acționăm coordonat, trecând peste orgolii personale și rivalități între instituții, pentru o servire optimă a interesului național. Vă rog să începem!

Primul luă cuvântul Ministrul de Externe, Valentin Dragomirescu:

– După cum probabil știți, am încercat să contactăm oficialitățile de la Kiev pentru a cere lămuriri asupra concentrării de trupe în apropierea graniței comune. Nu am primit nici un răspuns, ni s-a comunicat că factorii de conducere din Ucraina se află în vacanță. Ulterior ni s-a adus la cunoștință un comunicat al Ministerului Apărării ucrainean conform căruia deplasările de trupe din interiorul Republicii Ucraina fac parte din exercițiile și manevrele de pregătire ale forțelor armate,

iar autoritățile române nu au nici un motiv de îngrijorare pe această temă. După incidentul aviatic din această dimineață, precum şi după evenimentele de pe Tisa, ambasadorul nostru la Kiev a înaintat o notă de protest în care cerea explicații asupra evenimentelor, ținând cont că aviatorul ucrainean a deschis focul fără a fi provocat, iar din înregistrările noastre reiese că i s-a ordonat de la sol, în clar, nici măcar codificat, să deschidă focul împotriva aeronavelor noastre militare. Încă nu am primit răspuns la această notă de protest, iar eu personal mă îndoiesc că acesta, în cazul în care va fi primit, va lămuri satisfăcător motivația schimbului de focuri de deasupra Mării Negre, cu atât mai puțin cele întâmplate la Sighetu Marmației. Țineți minte că acum câteva zile ataşatul militar de la ambasada noastră la Kiev a fost expulzat, fapt urmat imediat de expulzarea de către noi a ataşatului lor militar? Un asemenea fapt nu s-a mai petrecut de la expulzările reciproce de diplomați dintre noi şi Republica Moldova, în anul 2002.

Văzând că Sorescu se foieşte pe scaun, preşedintele i se adresă:

– Doreşti să spui ceva, Sorescule?

– Aş vrea să menționez că la vremea respectivă SRI-ul, prin vocea directorului Arambaşa, a fost împotriva acestei măsuri. Noi am propus expulzarea altui diplomat, deoarece toate mişcările ataşatului militar erau bine cunoscute agenților noştri şi eram pe cale de a intra pe firul unor legături care ar fi dus în mod sigur la identificarea unor scurgeri de informații la nivelul Statului Major General. Am identificat câțiva posibili intermediari, dar nu eram siguri. Acest ataşat militar era urmărit 24 de ore din 24, aveam câteva piste, apoi voi l-ați expulzat aruncând la gunoi munca noastră de câteva luni bune, datorită faptului că încă nu am identificat trădătorul. Iar acum câteva ore, aflăm despre faptul că într-adevăr există scurgeri

de informații din SMG și ni se dau trei suspecți. Toată această tevatură putea fi evitată dacă Ministerul de Externe ar fi plecat urechea la sugestia SRI și ar fi expulzat un alt diplomat mai puțin important. Acum, va trebui să muncim mult mai intens și ne va costa mai mult timp până vom identifica legăturile noului atașat militar.

Văzând nemulțumirea lui Sorescu la adresa Ministerului de Externe și prinzând cu coada ochiului pregătirea de ripostă a ministrului Dragomirescu, președintele interveni:

– Da, domnule Sorescu, aveți dreptate, dar din păcate faptul este consumat și nu avem cum să reparăm acum greșeala. Sunt convins că pe viitor ME va asculta sugestiile SRI în astfel de cazuri. Spuneți-ne ce măsuri ați luat pentru identificarea și stoparea scurgerii de informații, după ce ați aflat despre existența celor trei suspecți.

Sorescu, ajutat de Pușcaș, își expuse planul, care fu primit inițial cu expresii întrebătoare, dar ulterior ele se transformară în priviri aprobatoare. Chiar și Ministrul Apărării, Marius Achim, care inițial păru deosebit de nedumerit de mișcările de trupe preconizate, spre finalul expunerii lui Pușcaș și a motivațiilor acestuia, își dădu acordul printr-un gest și apoi îl asigură că va face în așa fel ca unitățile combatante să nu ducă lipsă de nimic din ceea ce le-ar putea prejudicia capacitatea de luptă. Oricum, era de părere că vor trebui desfășurate capacități de ripostă în apropierea graniței ca răspuns la concentrările de trupe ale ucrainenilor, indiferent ce ar fi avut de zis orice instituție din țară sau de peste hotare despre neescaladarea potențialelor conflicte. Una este să escaladezi un conflict și alta este să-ți dispui capacități de apărare preventiv în cazul unei posibile agresiuni. Apoi se adresă adunării cu următoarele cuvinte:

– Conform doctrinei noastre militare, riposta în cazul unei agresiuni, repet, în cazul unei agresiuni, deci atunci când

forțele armate ucrainene vor trece, dacă vor trece, la acțiuni ostile nouă, este graduală şi flexibilă. Deci, în funcție de intensitatea atacului, noi vom riposta gradual. În acest sens, sunt perfect de acord cu desfăşurarea trupelor noastre aşa cum a fost ea exprimată de actualul şef al SMG precum şi de ansamblul de măsuri preventive propuse.

Puşcaş şi Sorescu încercară să-şi ascundă satisfacția pentru acordul deplin obținut asupra măsurilor gândite, dintre care unele erau deja în curs de desfăşurare. Preşedintele făcu o scurtă pauză, apoi i se adresă din nou lui Sorescu:

– Aştept să ascult zvonurile parvenite despre posibila participare a unor elemente care aparțin sau au aparținut serviciilor speciale ruseşti la unele acte ostile!

Sorescu îşi drese vocea şi începu să raporteze. Relată pe scurt episodul de la sucursala Inmimbank din Bucureşti, insistând asupra identificării liderului teroriştilor şi a celui rănit şi luat prizonier în cursul acțiunii de eliberare. Menționă faptul că în timp ce vorbea se lucra la identificarea cadavrelor celorlalți doi terorişti ucişi în acțiune, lucru îngreunat şi de faptul că unul dintre ei a fost desfigurat de două gloanțe în cap trase din arma lui Dumitrescu. Pentru a sublinia posibilele legături dintre aceştia şi atentatele din această dimineață, expuse pe larg rapoartele preliminarii ale specialiştilor de geniu care subliniau similitudinea dintre explozia de la bancă şi cea care a distrus maşina şefului SMG, ducând la moartea acestuia şi a doi ofițeri SPP aflați la datorie.

Episodul acțiunii de la bancă era în mare cunoscut celor prezenți, dar totuşi a fost ascultat cu atenție, în aşteptarea unor informații şi concluzii venite chiar de la cel responsabil cu aceasta. Sorescu a fost întrerupt o singură dată de către ministrul de interne, Radu Moldovan. Acesta a lansat o bombă în mijlocul expunerii lui Sorescu aducând vorba despre un sus-

pect reținut de Paza de Coastă în largul portului Constanța și predat împreună cu echipajul șalupei turcești de pescuit poliției. Paza de Coastă reținuse șalupa încărcată cu calcan pentru braconaj în apele teritoriale românești, iar echipajul a fost predat poliției. A atras atenția asupra acesteia unul dintre membrii echipajului care, pe lângă faptul că nu părea să aibă cunoștințe temeinice de navigație și pescuit, era privit cu teamă de ceilalți, aceștia părând că așteaptă acordul lui pentru orice declarație. În plus, nu prea semăna a turc și ceilalți membri ai echipajului practic nu-i cunoșteau numele, iar la o examinare mai atentă a șalupei s-a constatat existența unui pistol Makarov cu muniție și a unui pumnal de comando dosit după o scândură a punții. Echipajul a fost separat și reținut pentru douăzeci și patru de ore. În timp ce vorbea, ministrul își deschise mapa și extrase un dosar din care împărți celor prezenți câte un număr de foi capsate conținând datele cunoscute, împreună cu fotografii ale membrilor echipajului capturat.

Sorescu privi cu atenție hârtiile insistând asupra uneia din ele care înfățișa un individ blond, trecut de patruzeci de ani, dar în plină formă. Observând că erau atașate inclusiv amprentele fiecăruia precum și cererea de căutare în baza de date a Interpolului, nu putu să nu admită că Poliția a făcut tot ce se putea în timpul acesta scurt. Cu permisiunea președintelui, acordată atât lui cât și șefului SIE, Tiberiu Enea, își sunară subordonații care au intrat apoi în sală și au preluat dosarele împreună cu instrucțiunile necesare pentru o cât mai rapidă identificare, insistând asupra blondului, despre care știau dintr-o indiscreție a unuia dintre turci că i se spunea Mișa. Ministrul de Interne sublinie faptul că nu-i putea reține prea mult fără posibilitatea prelungirii mandatului și apelă la procurorul general pentru o rezolvare. Soluția veni de la Sorescu care ceru reținerea lor pentru treizeci de zile pentru deținerea de armament pe vas și

ceru ca interogarea lor să fie făcută de poliţişti secondaţi de ofiţeri SRI îmbrăcaţi în poliţişti, pentru a extrage cât mai rapid informaţii, considerate de Sorescu de o importanţă vitală. În plus li se va oferi membrilor echipajului oportunitatea de a fi eliberaţi şi chiar de diminuare a amenzii şi posibila returnare a vasului, în cazul în care vor oferi detalii reale şi verificabile despre acest Mişa.

După această propunere, privirile se întoarseră spre preşedinte, dar acesta nu făcu nici un comentariu, nu schiţă nici un gest prin care să trădeze măcar faptul că ar fi ştiut despre ce s-a discutat aici şi chiar trecu la următorul aspect de pe ordinea sa de zi. Participanţii au înţeles faptul că preşedintele, în calitatea sa, nu putea fi de acord cu o cât de mică tentativă de forţare a legii, indiferent de gravitatea situaţiei, aşa că Sorescu se înţelese dintr-o privire cu Moldovan şi învăţă o lecţie preţioasă referitoare la cum ar trebui abordate problemele atunci când discuţi cu politicienii. Preşedintele făcu referire şi ceru informaţii asupra evenimentelor din ţară, asupra atacurilor şi atentatelor petrecute tot în această dimineaţă. O atenţie deosebită a fost acordată incidetului aerian de deasupra Mării Negre şi a evenimentelor rezultate în urma salvării aviatorului căzut în mare. Ca şi o concluzie, ministrul apărării relată faptul că şalupa ucraineană care a deschis focul asupra elicopterului de salvare a fost capturată şi echipajul luat prizonier în momentul în care a pătruns în apele teritoriale. Marinarul rănit a fost transportat de urgenţă cu un elicopter medical la spitalul judeţean din Constanţa, iar şalupa a fost ataşată unui remorcher şi escortată de distrugătorul *Mărăşeşti* şi o escadrilă de avioane de luptă până în portul Medgidia. De fapt, *Mărăşeşti* fusese retrogradat după intrarea în NATO la rangul de fregată, conform standardelor alianţei dar, totuşi, majoritatea marinarilor continuau să-l numească distrugător.

Preşedintele ascultă cu atenţie rapoartele cerând informaţii suplimentare unde era cazul, apoi clătină din cap nemulţumit la momentul concluziilor. Deşi părea că toate evenimentele erau legate, datele erau încă insuficiente pentru o certitudine în acest sens. Când vorbi o făcu clar, delimitând resposabilităţi pe care cei prezenţi nu au putut decât să le aprobe luând unele notiţe, de altfel fără un folos imediat, din moment ce toţi participanţii urmau să primească o copie a şedinţei clasată ca şi secret de stat, cu responsabilităţile fiecăruia evidenţiate în mod clar. Cursul şedinţei luă în curând o turnură aşteptată de toţi cei prezenţi, acum după examinarea faptelor prezente, şi anume despre opţiunile avute, ţinând cont de gravitatea situaţiei şi de conjunctura internaţională. Preşedintele abordă direct problema:

– Până acum nu avem dovezi concrete asupra intervenţiei Rusiei prin serviciile sale secrete sau sub altă formă, toate dovezile privind implicarea acesteia fiind circumstanţiale. Care ar putea fi atacatorii noştri şi care ar putea fi scopul lor final? Care ar putea fi rolul Rusiei, ţinând cont de faptul că unii din turiştii ruşi care ne-au invadat s-ar putea să nu fie chiar turişti? Care e scopul lor, observatori sau participanţi? Ce urmăreşte Ucraina prin politica ei încât să rişte ameninţarea vădită, chiar prin declanşarea unei invazii?

Neaşteptându-se la un asemenea potop de întrebări, cei care ar fi trebuit să aibă răspunsuri, ezitară un moment. Tăcerea a fost ruptă de consilierul prezidenţial pe probleme de siguranţă naţională, Octavian Donea.

– Domnule preşedinte, stimaţi domni! Nu voi răspunde în ordine la întrebările domnului preşedinte şi am rugămintea să mă ajutaţi şi completaţi acolo unde este cazul pentru a putea oferi un tablou cât mai exact asupra situaţiei în care ne găsim şi asupra perspectivelor noastre de acţiune în viitorul apropiat. Deşi sunteţi cu toţii la curent, aş dori să fac o trecere în revistă

a situației internaționale, tocmai pentru a încerca să punem situația noastră în context. În ultimii ani, China a devenit mai revanşardă şi caută prin toate mijloacele, inclusiv militar, să-şi întărească poziția pe plan regional şi mondial. Incidentul din 2001, în care un avion spion american s-a ciocnit cu un avion chinez de vânătoare, pilotul acestuia decedând, şi tensiunile care au urmat nu este decât o imagine dintr-un tablou mai amplu. Integrarea Hong Kong-ului în 1997 şi a coloniei Macao în 1999 doar a creat premizele viitoarelor pretenții ale Chinei asupra Taiwanului, a cărui independență formală a fost garantată de americani, şi asupra unor insule din Marea Chinei de Sud revendicate de mai multe state din regiune, atât pentru poziția lor strategică cât şi pentru potențialele resurse existente în zonă! La ora actuală China continuă să concentreze trupe în Strâmtoarea Formosa în cadrul unor exerciții militare ample, menite fără doar şi poate a se transforma într-o demonstrație de forță la adresa Taiwanului şi a aliaților săi, în special americanii. Fostele republici sovietice din Asia centrală, preponderent musulmane, sunt în fierbere, iar tensiunile dintre India şi Pakistan soldate cu incidente la granița comună din provincia Kaşmir, sunt pe cale să le depăşească pe cele din 2002. Un alt focar de insecuritate îl reprezintă căderea Indoneziei, cea mai mare țară musulmană, într-un sângeros război civil în urma loviturii militare proislamice de anul trecut. Forțele americane angajate în Filipine încă din 2002 ca şi ajutor acordat guvernului în lupta cu gherilele islamiste se văd angajate într-un război de durată ducându-ne cu gândul la un posibil viitor Vietnam. În Afghanistan încă este o relativă linişte şi pace, dar forța multinațională, din care fac parte şi 200 de militari şi jandarmi români, plus aproape 600 de militari combatanți împotriva Al-Queda şi talibanilor în cadrul operațiunii “Enduring Freedom”, prevede o posibilă creştere a potențialului de instabilitate în urma

prezenței semnalate în zonă a unor elemente înarmate ale talibanilor. Orientul Mijlociu este din nou sub semnul războiului, asistăm din nou la o reeditare a violențelor de la începutul deceniului, mai ales după venirea Hamas la putere în 2006. Din nou atentate sinucigaşe şi riposte militare, dar de data asta efortul principal al ofensivei militare israeliene pare a fi îndreptat asupra grupării proiraniene Hezbollah din sudul Libanului. Irakul, chiar după cucerirea americană, rămâne la fel de instabil, luptele şi atentatele continuând practic fără oprire. Siria şi mai ales Iranul se înarmează continuu. Africa este în continuare pradă haosului, iar în nordul Americii de Sud se menține situația generată de războaiele civile alimentate de baronii drogurilor din Columbia, un focar exportator de instabilitate în regiune. Aproape de noi, în Macedonia, războiul este în toi între foştii UCK şi forțele guvernamentale, primii primind sprijin direct din Albania şi din alte state islamiste. Ne confruntăm cu posibile stări conflictuale în Kosovo, unde avem desfăşurate trei companii în cadrul KFOR şi în Bosnia Herțegovina, unde avem aproape tot atât în cadrul SFOR. În cazul în care în aceste zone ne vom confrunta cu ciocniri deschise, va trebui să luăm în calcul posibila retragere a militarilor noştri şi acelaşi lucru este valabil ca şi pentru spitalul nostru militar din Somalia. Bineînțeles, această retragere va fi decisă de către ONU, dacă va fi cazul. În zona Mării Caspice avem de-a face cu mai multe focare de tensiune care devin active cu o ciclicitate suspectă, mai ales dacă ținem cont de prezența trupelor ruse în multe din aceste țări. Este suficient să amintesc de Abhazia, Osetia de Sud, Nagorno-Karabah, Cecenia, şi lista ar putea continua. Uitați că, în ciuda cererilor insistente ale noii puteri din Georgia, venite după debarcarea lui Şevarnadze prin mişcări populare, trupele ruseşti nu se grăbesc să plece. Un caz aparte îl reprezintă Transnistria, în vecinătatea noastră. De aici

se naşte întrebarea rostită de domnul preşedinte într-un alt context, referitoare la posibila interferare a Rusiei şi în mişcările noii puteri ucrainene.

– Noi îi cunoaştem pe ruşi şi suntem cât de cât familiarizaţi cu modul lor de acţiune, interveni Dragomirescu. Au încercat să ne atragă şi în războiul moldoveano-nistrean din 1992 şi zece ani mai târziu în tulburările de la Chişinău cauzate de demonstraţiile şi mişcările anticomuniste de atunci. S-ar putea să încerce orchestrarea unei ciocniri între noi şi ucraineni pentru a atrage NATO într-un conflict deschis, fie numai ca să poată proba posibilităţile de reacţie şi gestionare a alianţei. Oricum, puterea de la Kiev rămâne dispensabilă în ochii lor. Gândiţi-vă că începând cu epoca lui Putin, Rusia a încercat de multe ori, cu succes, să-şi întărească poziţia pe scena internaţională, mai ales în străinătatea apropiată, cum numesc ei fosta Uniune Sovietică. Ţinând cont de dispersia forţelor militare americane şi britanice pe întreg mapamondul, încercând să stingă conflictele apărute ca ciupercile după ploaie, de asemenea contând şi pe faptul că restul ţărilor NATO, chiar şi noi, începem să ne împrăştiem forţele armate alături de cele ale aliaţilor, pentru toate statele rămase în afara NATO şi potenţial ostile acesteia, un test în care cineva să le arunce pisica moartă în grădină şi să vadă cum reacţionează nu poate fi decât benefic!

– Analogia mi se pare oarecum forţată, la fel şi deducţia, ţinând cont că se bazează mai mult pe supoziţii, nu pe fapte concrete, zise Moldovan, şeful internelor.

Cu gândirea lui de poliţist nu putea vedea lucrurile decât într-o manieră clară, bazată pe probe solide, iar acum tocmai acestea îi lipseau. De aceea continuă cu o întrebare directă:

– Care ar fi motivaţia din spatele acţiunii ucrainenilor?

Răspunsul nu veni imediat. Toţi ştiau că diferende cu acest

vecin au fost de la declararea independenței acestuia în 1991. Delimitările platoului continental și Insula Șerpilor era doar unul dintre ele. Canalul Bâstroe și efectele sale asupra Deltei Dunării era un alt aspect. Deznaționalizarea și tratamentul românilor din sudul Basarabiei și din Bucovina de nord, teritorii românești ocupate de Armata Roșie sovietică printr-un ultimatum în 1940, era altul. La toate acestea se adăugau indolența autorităților de la Kiev, indiferent de culoarea politică, atunci când venea vorba de aceste probleme. Acest tratament se aplica nu numai României, ci și Ungariei, Slovaciei și Poloniei, care aveau teritorii și populații, e drept mult mai mici, rămase după 1945 sub administrare ucraineană. Dar, într-adevăr, toate acestea nu justificau posibilitatea unui atac armat.

– Care a fost motivația ascunsă din spatele acțiunii argentinienilor în 1982 când ocupă Insulele Falkland sau Malvine, declanșând astfel un război cu Marea Britanie, război care se va dovedi fatal pentru dictatura militară a generalului Galtieri? vorbi Pușcaș pentru prima dată. De multe ori, dictatorii când se află pe marginea prăpastiei și nu mai pot face nimic pentru a-și întări poziția, recurg la o aventură militară care i-ar putea salva, în caz de reușită, în ochii poporului. Diferența este că Galtieri apelează la aventura militară la șase ani de la dobândirea puterii, în schimb Vahromeev o face la câteva luni, ceea ce înseamnă că avea planurile făcute înainte de a ajunge conducătorul statului. Mai este un aspect posibil care ține mai mult de o oarecare teorie a conspirației, dar este o întrebare la care va trebui să răspundem chiar dacă ar fi să o facem doar ca să eliminăm această idee. Întrebarea ar fi: dacă Vahromeev a fost adus la putere, sau favorizat, de unele forțe externe, special cu scopul de a întreprinde ceva ce este pe cale de a întreprinde? Asta ar putea explica graba către amenințarea practică cu o invazie și prezența ciudată a rușilor, foști sau poate actuali

FSB-işti, implicați în acțiuni cel puțin suspecte.

Preşedintele aprobă tăcut intervenția lui Puşcaş. De fapt, era bucuros că altcineva a pus problema de o aşa manieră tranşantă scutindu-l pe el, cu funcția lui, să o facă. Dar o dată discuția ajunsă în această zonă, dorea să afle părerea tuturor despre o posibilă implicare, chiar indirectă, a unei terțe părți, mai ales că toate indiciile conduceau spre Rusia. Era vorba despre un posibil conflict indirect, asimetric, dar în cazul de față probabil. Într-o străfulgerare, revăzu mintal toate situațiile precedente în care interesele României şi ale marii puteri de la răsărit s-au intersectat, cu toate consecințele lor asupra generațiilor care au urmat. Începând cu anul 1711, când domnul Moldovei, Dimitrie Cantemir, s-a aliat cu Rusia lui Petru I împotriva Imperiului Otoman, țările române, apoi România, au avut mult de suferit din partea ruşilor. De atunci până în 1944 au avut loc practic douăsprezece invazii ale acestora pe teritoriul național. Ultima, cea din 1944, a avut cele mai grele consecințe prin instaurarea regimului comunist adus de tancurile sovietice, regim înlăturat cu jertfe umane grele în cursul revoluției din decembrie 1989. De la destrămarea Uniunii Sovietice, în 1991, România a mai avut neînțelegeri indirecte, mai mult de natură diplomatică, cu Rusia, succesoarea imperiului sovietic. Primul a avut loc în timpul războiului dintre Republica Moldova şi separatiştii transnistreni, în 1992, când aceştia din urmă au fost sprijiniți de tancurile armatei a XIV-a ruse, cu baza la Tiraspol. În acea perioadă, România a ajutat Moldova, tânăra republică independentă din 1991, cu armament şi muniție, fapt care a atras nemulțumirea exprimată pe canalele diplomatice şi mass-media ale Moscovei. România a răspuns atunci ferm menționând că Moldova este un stat independent recunoscut de ONU şi de celelalte organisme internaționale şi nu se află sub nici un embargo în privința exporturilor de armament sau

a oricărui tip de export, deci pretențiile Rusiei sunt neîntemeiate. Următorul eveniment care ar fi putut duce la răcirea relațiilor diplomatice dintre cele două țări a avut ca și cauză tot Republica Moldova, atunci când unele cercuri au încercat, e drept fără succes, atragerea României în problemele interne ale Moldovei în timpul amplelor demonstrații de stradă ale opoziției împotriva puterii comuniste de la Chișinău, în anul 2002. Președintele comunist Vladimir Voronin a acuzat deschis România de implicare în aceste manifestații ale opoziției susținătoare a cauzei unioniste cu România. Din fericire, autoritățile române s-au delimitat de aceste probleme.

Aceste gânduri îi treceau rapid prin minte lui Corneliu Danulescu în timp ce-și îndrepta privirea spre șeful SIE, Tiberiu Enea. Aștepta de la el ceva mai mult decât obișnuitele rapoarte, aștepta o interpretare clară a situației care ar putea duce la lămurirea definitivă a problemei care îi frământă mintea: era sau nu implicat Kremlinul în această nebunie, iar dacă da, în ce măsură. Pe de altă parte, era conștient că Enea îi putea oferi doar date asupra cărora vor trebui să decidă, neputând exclude nici o posibilitate, fiind încă prea devreme pentru asta. Tiberiu Enea simți întrebarea nerostită a președintelui și luă cuvântul:

Din sursele noastre externe, inclusiv agenți sub acoperire, vă pot asigura că amestecul unor foști ofițeri ai serviciilor secrete rusești este un fapt dovedit. Am unele surse demne de încredere care ne dezvăluie implicarea unor ofițeri activi în coordonarea unor activități agresive împotriva noastră. De asemenea, au fost învoiți un număr de membri ai trupelor speciale, inclusiv unități Alfa din FSB și Spetnatz. Din rapoartele agenților operativi ni s-a transmis că cel puțin o parte din cei oficial învoiți au fost îmbarcați și au plecat într-o direcție necunoscută. Nici unul nu avea trăsături asiatice. Am impresia că acest Mișa face

parte din ofițerii de teren ai fostului KGB, dar vom verifica. Serviciile de informații aliate confirmă din sursele lor concluziile noastre. Nu putem concluziona că autoritățile ruse sunt implicate direct, sau dacă sunt, fac mari eforturi pentru a-şi disimula amestecul, ca şi cum întreg jocul ar face parte dintr-un mecanism cu miză mult mai mare. Părerea mea este că avem de-a face din nou cu implicarea unei grupări din FSB şi armata rusă într-o aventură militaristă. Insist pe părerea mea deoarece acest lucru nu ar fi ceva nou, ținând cont că în decursul istoriei sale, chiar postsovietice, aparatul de securitate rus era aşa de mare încât grupările de putere se puteau forma şi puteau acționa fără ştirea centrului sau fără ca autoritatea centrală să poată interveni eficient. Nu trebuie decât să vă amintesc despre tentativa de lovitură de stat împotriva lui Gorbaciov, în august 1991.

– Avem avertismente pe canale neoficiale din partea serviciilor secrete occidentale privind posibilitatea unor încercări de destabilizare internă prin acțiunea unor elemente subversive externe, continuă consilierul pe probleme de siguranță națională Octavian Donea. De asemenea, ni se confirmă oră de oră în rapoartele sateliților militari occidentali faptul că dispozitivul trupelor ucrainene se modifică spre unul potențial ofensiv, iar drumurile de acces spre zonele de frontieră sunt ticsite de convoaie militare şi de aprovizionare. Este foarte posibil să găsim consilieri militari ruşi în cadrul armatei ucrainene, lucru încă neconfirmat.

– Bine, bine, dar de ce? întrebă Moldovan nedumerit. Relațiile dintre Rusia şi NATO sunt dintre cele mai bune la ora actuală.

– Este adevărat, dar trebuie să ținem cont de faptul că ruşii sunt experți în dezinformare şi intoxicare. Satele lui Potemkin1 sunt invenție rusească. Mai trebuie să ne gândim

că ruşii sunt deranjaţi de amestecul americanilor şi al NATO în Asia Centrală după ocuparea Afghanistanului, zona lor tradiţională de influenţă. Credeţi că Rusia ar putea să rămână pasivă în timp ce trupele NATO folosesc baze din Tadjikistan, iar trupe şi consilieri militari americani se află în Georgia, ţară care a sărit în tabăra proamericană după înlăturarea lui Şevarnadze de la putere? Georgia este foarte aproape de zonele petrolifere din Caucaz, mai ales că acestea pot reprezenta o altenativă viabilă a petrolului din Orientul Mijlociu tot mai sfâşiat de conflicte. Gândiţi-vă la câte au făcut ruşii doar ca să-şi poată menţine trupele în Georgia! Separatismul Osetiei de Sud şi al Abhaziei este în mare parte creaţia lor, iar roadele acestor separatisme îl reprezintă controlul asupra rezervoarelor, axelor petrolului şi asupra unei porţiuni mai întinse din litoralul estic al Mării Negre, inclusiv portul Batumi, singurul port mare controlat de aceştia, deşi portul Novosisirsk este aproape gata pe malul rusesc. Şi credeţi că vor sta şi îi vor privi pe americani instalându-se acolo? Faptul că acum au mână liberă în Cecenia este o compensaţie destul de slabă. Nu trebuie să scoatem din context şi apropierea fără precedent dintre Rusia şi China. Amplele exerciţii militare comune, debutate în 2005 şi devenite tradiţionale ulterior, precum şi cele două sute de avioane de vânătoare Suhoi 27 şi tehnologia lor de fabricaţie livrate Chinei, nu sunt chiar întâmplătoare.

– Este adevărat că ruşii şi NATO pot fi aliaţi pe un front şi divergenţi pe altul, conchise Dragomirescu. Acest ajutor indirect pe care ruşii probabil îl acordă Ucrainei, repet probabil, poate fi în încercarea de a destabiliza zona aruncând o problemă în cârca NATO, care se vor vedea nevoiţi să acţioneze aici slăbindu-şi prezenţa în altă parte.

Preşedintele îi privi grav pe fiecare în parte, apoi zise:

– Vreau să vă amintesc faptul că în cazul unei agresiuni, în

primele momente ale acesteia, vom fi singuri. Aceste momente pot fi de până la câteva zile, iar în condițiile războaielor moderne câteva zile pot însemna destul de mult. O parte din Flota a VI-a din Marea Mediterană, condusă de amiralul Jackson, este în drum spre noi. Presupunând că mâine ar avea loc invazia, ne putem aştepta doar la sprijin aerian la început, desfăşurarea de forțe urmând să aibă loc ulterior. Doar unități terestre ale Ungariei şi Bulgariei ne-ar putea ajuta în douăzeci şi patru de ore, restul de trupe aliate vor trebui să ia hotărârea de deplasare, înainte de a ne putea fi de folos. Dacă invocăm articolul 5 al Tratatului Nord Atlantic, vor dura douăzeci şi patru de ore până la punerea lui în aplicare şi în acest timp inițiativa va fi de partea ucraineană.

– Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că flota ucraineană este înarmată şi a primit ordin să iasă în larg imediat după incidentul aerian de acum câteva ore. În cazul unui atac asupra porturilor noastre, şi aici vom fi singuri până la sosirea amiralului Jackson, interveni Puşcaş.

– După cum văd eu lucrurile, Vahromeev are nevoie de un succes militar rapid, înaintea intervenției NATO. Asta se rezumă la ocuparea unor obiective strategice de primă importanță, ca apoi să se oprească şi să negocieze mizând pe ideea că NATO în acest caz nu va interveni militar, lăsând toată povestea pe mâinile diplomaților. Având posibilitatea să negocieze de pe poziții avantajoase, va avea de unde să cedeze cerând şi un acord. Acest lucru ar face ca discuțiile noastre privitoare la platoul continental şi Insula Şerpilor să cadă în desuetitudine şi să-şi piardă din actualitate. În ciuda unei foarte posibile rezoluții ONU privind retragerea pe pozițiile anterioare, ştim cu toții că, în cel mai bun caz, Ucraina va condiționa această retragere pe amânarea sine die a oricăror negocieri la nivel de experți pe seama problemelor mai sus menționate, ceea ce ar însemna

încă câțiva ani buni în care aceștia vor exploata nestingheriți zăcămintele din zonă. Ținând cont de promisiunile cu iz electoral făcute de Vahromeev de curând populației privind independența energetică, asta este ceea ce doresc, concluzionă ministrul de externe Dragomirescu.

După o lungă tăcere, președintele întrebă:

– Care ar fi posibilele obiective strategice ce ar putea fi vizate?

– Păi, să vedem, continuă Dragomirescu. În primul rând, toată Dobrogea este un obiectiv strategic, atât economic cât și militar. Apoi ar mai fi Galațiul și Brăila…

– Pe lângă porturile, capacitățile civile și militare din zonă, eu cred că obiectivul principal îl constituie centrala nucleară de la Cernavodă. Ocupând acest obiectiv printr-o acțiune rapidă, putem fi ținuți în șah printr-un șantaj indirect cu posibilitatea unui accident nuclear. Nu uitați că cea mai mare catastrofă nucleară a avut loc pe teritoriul Ucrainei, la Cernobâl, în 1986, interveni Sorescu în discuție. Este foarte puțin probabil ca Ucraina să recurgă la armament nuclear, deoarece oficial acesta a fost predat Rusiei întotalitate. Chiar dacă ar mai exista, ar ezita să treacă la folosirea acestuia, chiar și în cazul intervenției hotărâte a NATO, de teama unor represalii de aceeași natură. În schimb, un accident nuclear în timpul unui mic haos creat în urma atacurilor de o parte și de alta este mai ușor de înghițit de opinia publică.

– Este foarte adevărat, mai ales că multă vreme nu se va ști cine este vinovat pentru producerea acestuia, iar consecințele vor fi dezastroase, atât pentru noi cât și pentru generațiile viitoare, spuse Moldovan.

Multă vreme se priviră tăcuți. Încă nu reușeau să conceapă dimensiunea amenințării spectrului nuclear ce plutea asupra lor. Se simțeau responsabili nu numai de soarta cetățenilor țării,

ci şi de soarta multor generaţii ce aveau să vină. Dintre toţi, preşedintele Danulescu purta cea mai mare responsabilitate şi era conştient de asta. Se simţea parcă îmbătrânit cu cel puţin zece ani.

În acest moment se auzi prima explozie. Toţi tresăriră, iar Sorescu sări în picioare. Uşa se deschise brusc lăsând trei ofiţeri SPP să intre în fugă. Aceştia îl luară pe preşedinte şi-l împinseră aproape cu forţa sub masă.

A doua explozie a fost mult mai puternică.

XVII

Miercuri, 26.05.2010, ora 15.40
Bucureşti

Cu coatele sprijinite de culmea gardului de beton ce înconjura incinta palatului Cotroceni, Şuta continua să privească prin binoclu. În interiorul incintei, ascunşi după gard, SPP-iştii dispuşi din cinci în cinci metri îl priveau întrebători. Ei nu aveau cum să vadă ce se întâmplă dincolo de gard, spre strada care a fost închisă circulației cu o oră înaintea începerii şedinței CSAT. De aceea, singura lor legătura cu exteriorul era Şuta, iar din acest motiv îi urmăreau cu deosebită atenție toate mişcările şi în mod deosebit expresia feței, mai ales atunci când vorbea la microfonul minuscul din dreptul gurii. Din păcate pentru ei, Şuta vorbea suficient de încet, astfel că nici cel mai apropiat SPP-ist nu reuşea să prindă nimic. Pentru asta se simțeau neglijați, mai ales că legăturile radio cu şefii lor continuau să rămână tăcute. Şuta murmură din nou în microfon fără să lase binoclul de la ochi, făcând pe unul dintre SPP-işti

să mormăie nemulțumit.

Singurul care auzi vorbele lui Şuta era Udrea care, de asemenea, privea prin binoclu dincolo de gard şi de şosea încercând să pătrundă cât mai adânc în părculețul de vizavi. Spre deosebire de Şuta, el se afla la etajul doi în clădirea palatului, de unde avea o panoramă mult mai amplă. În mica încăpere mai era doar Cristea, care la fereastra vecină încerca să prindă cea mai mică mişcare din părculeț prin intermediul lunetei puştii ațintite înainte.

Udrea îi răspunse lui Şuta:

– Da, i-am văzut şi eu. Continuă să-i urmăreşti şi raportează în continuare!

I se adresă lui Cristea:

– Îi vezi?

Fără să-şi desprindă privirea de pe lunetă, Cristea aprobă. Îi vedea pe amândoi cum se strecurau la distanță, dincolo de şosea, la adăpostul arborilor căutând să se apropie neobservați spre o poziție cât mai bună. Unul dintre ei ducea sub braț un tub lung ce aducea a lansator de rachete, iar celălalt ținea în mâini, în timp ce alergau aplecați de la un copac la altul, un mănunchi care părea să fie compus din încărcături pentru un astfel de aruncător. Continuă să urmărească cele două siluete cum încercau să-şi găsească adăpost după fiecare copac sau denivelare de teren, în timp ce se apropiau de ceea ce ei considerau poziția ideală. Îi putea doborî pe amândoi în orice moment. Era atât de simplu. Avea deja cartuş pe țeavă şi degetul pe trăgaci. Intersecția firelor reticulare ale lunetei era chiar pe fața nerasă a celui care căra muniția. O figură de bețiv, gândi Cristea, dar se mişcă foarte bine pentru un bețiv. Ar fi vrut să poată apăsa pe trăgaci, deoarece ştia că cei doi în mod sigur erau implicați în evenimentele de astăzi, ce au culminat cu masacrul de la bancă şi se părea că au în continuare intenții agresive. Dar ordinele

erau clare, nu se trage decât la comandă.

Colegul bețivului, cel cu lansatorul, găsi locul ideal și se opri lăsând un genunchi în pământ și înălțând arma la umăr. În timp ce amicul său îi introducea încărcătura, el luă linia de ochire. Cristea așteptă ordinul de la Udrea, dar acesta nu veni. Nu îndrăznea să-și ia ochii de la cei doi ca să-l privească pe Udrea și să-l întrebe de ce lăsa încărcătura ucigașă să pornească. Din lansator, grenada descrise un arc de cerc pentru ca să pătrundă printr-o fereastră a palatului la etajul întâi, acolo unde se desfășurau de obicei ședințele CSAT. În timp ce prima rachetă explodă cu zgomot, a doua era gata de pornire. În timp ce Cristea se întreba de ce, Udrea i se adresă în sfârșit, cu o voce ciudat de calmă pentru evenimentele la care tocmai erau martori:

– Urmărește trăgătorul, dar așteaptă comanda!

În timp ce a doua rachetă făcea explozie în interiorul sălii de ședinte cei doi se ridicară și o luară la fugă spre ieșirea din părculeț. Cristea îl urmărea prin lunetă pe trăgător.

Colonelul Bogdan Mărăcinean, șeful SPP, apăru în fugă în curte îndreptându-se spre gardul de care stătea sprijinit Șuta. Strigă din alergare:

– Trageți! Foc!

SPP-iștii se ridicară și deschiseră foc la derută, fără să știe unde se aflau țintele. În momentul în care perdeaua de gloanțe se abătu asupra părculețului, cele mai multe fără efect deoarece ricoșară în zidul de pe partea opusă a străzii, Udrea îl bătu ușurel pe umăr pe Cristea:

– Doar trăgătorul! Acum, e al tău!

Cristea nu așteptă să i se repete. Nu-și pierduse ținta din ochi nici o clipă. Apăsă doar o dată pe trăgaci, conștient că cel vizat nu se va mai ridica niciodată. Trăgătorul recepționă glonțul în ceafă și căzu pe burtă, mort înainte de a atinge

pământul. Însoțitorul său ezită, vru să se întoarcă spre el, dar timorat de canonada armelor automate din spate își continuă cursa. În scurtă vreme, Alexei ieși din părculeț și sări în jeepul care îl aștepta cu motorul pornit. Nu apucă să închidă portiera când Natașa, blonda de la volan, apăsă pe accelcrația lipindu-l de scaun, în timp ce cauciucurile scrâșneau, protestând împotriva demarajului infernal.

În mijlocul curții palatului, Udrea discuta aprins cu Mărăcinean încercând să domolească nervii acestuia. Colonelul era furios la culme deoarece unul din atentatori reușise să scape. Îl învinuia pe Udrea și-l înjura pe Sorescu, chiar dacă acesta nu era de față. Șuta se apropia de ei stingherit vizibil de atitudinea șefului SPP. Atât Udrea, care încerca fără succes să-l potolească, cât și Șuta, se simțiră vizibil ușurați când Sorescu apăru în fugă îndreptându-se direct spre ei. Mărăcinean se întoarse spre noul venit, gata să-și reverse furia.

– Când m-ai pus să mut ședința CSAT în altă sală și să-mi ascund oamenii, nu mi-ai zis că va trebui să facem scăpat un terorist! În plus, oamenii mei au trebuit să stea ca popândăii în timp ce voi făceați pe grozavii fără nici un folos! Dacă știam, refuzam categoric! Poți să fii sigur că băieții mei trag mai bine! Dar tu nu, ai vrut trăgătorii tăi! Asta îmi va fi învățătură de minte să nu mai tratez cu cei de la SRI!

Sorescu dădu din mână în timp ce Udrea îi raportă pe scurt celc întâmplate. După ce ascultă cu atenție, îl luă de braț pe nervosul Mărăcinean și-l trase deoparte în timp ce apela un număr pe telefonul mobil. Insensibil la proteste, duse telefonul la ureche, apoi îl îndepărtă astfel încât Mărăcinean să poată auzi convorbirea.

– Vasile, mă auzi?

În receptor se auzi vocea lui Boitor estompată de zgomotul

produs de palele elicelor elicopterului:

– Da, te aud, urmărim jeepul pe Calea Rahovei şi am câteva echipaje care îl supraveghează de la distanţă, neobservaţi. Trei elicoptere, inclusiv cel în care mă aflu, urmăresc fiecare mişcare. Nu are cum să ne scape!

– Bine, ţine legătura cu oamenii mei şi nu uita că în momentul în care ajung la destinaţie, preluăm noi! În nici un caz nu trebuie să vadă că sunt urmăriţi! Prin ei putem prinde toată reţeaua!

– OK, şefule! S-a făcut!

Sorescu închise telefonul şi se adresă unui Mărăcinean mult mai potolit:

– Ai înţeles? E-n regulă?

Acesta aprobă din cap, dar îl privi pe Sorescu lung înainte de a vorbi:

– Eşti directorul SRI doar de câteva ore şi mai ai multe de învăţat. De exemplu, cum ar trebui să colaborezi cu colegii. Te-ar fi costat mult să mă pui la curent cu toate detaliile? Poate te-aş fi ajutat!

Sorescu îl bătu pe umăr şi râse pentru prima oară de la începutul zilei:

– Poate că ai dreptate! Dar, oricum, vreau să fiu primul care te felicită! Ai reuşit să eviţi o catastrofă! Prin simţul tău de prevedere ai mutat şedinţa CSAT în altă sală, ba mai mult, ai neutralizat unul din teroriştii care au atentat la conducerea statului! Ce să mai zic, este o mare realizare a SPP!

Mărăcinean îl privi cu gura căscată preţ de câteva clipe, apoi îi dădu o palmă peste spate cu care ar fi putut omorî un bou, zicând:

– Ticălosule!

Sorescu o recepţionă în tăcere, apoi se îndreptă şi spuse:

– Trebuie să mă întorc la şedinţă. În raport voi evidenţia

colaborarea de care ați dat dovadă și îți voi atribui reușita acțiunii, ție și SPP-ului.

Se întoarse și i se adresă lui Udrea:

– De obicei trăgătorii de elită cu armă cu lunetă trag bine și cu alte tipuri de arme. Vorbește cu polițiștii să compare amprentele mortului cu cele de pe arma cu care a fost ucis Bătrânul. Pariez salariul meu pe o lună că sunt aceleași.

Pentru toți, fostul director SRI, Mircea Arambașa, era poreclit Bătrânul. Sorescu porni spre sala de ședințe încercând să-și pună în ordine ideile știind că avea o mulțime de explicații de dat președintelui, căruia nu-i plac situațiile în care i se ascund unele lucruri, ori el cu Mărăcinean tocmai asta făcuse. De asemenea, știa că-i va fi foarte greu să-l convingă pe președinte că acționase din instinct, doar pe baza unei supoziții aruncate la o discuție, și nu a avut informații despre acest atac. Dar cel mai dificil va fi să-l convingă pe președinte să fie de acord și să colaboreze la următoarea etapă a planului său.

Era conștient de faptul că ordinul de lichidare a trăgătorului era mai mult o răzbunare personală pentru moartea Bătrânului decât o contralovitură. De fapt, dăduse ordin ca doar în cazul în care vor acționa mai mulți atacatori, trăgătorul să fie doborât în momentul retragerii. În ciuda evenimentelor, îl încerca o stranie senzație de mulțumire. Nu datorită sentimentului că ucigașul lui Arambașa era mort, ci mai degrabă simțea că preluase inițiativa, era la cârma jocului.

În timp ce se îndrepta îngândurat spre intrare, Șuta îl ajunse din urmă în fugă. Lui Sorescu i-a fost deajuns o privire pentru a înțelege. Totuși, întrebă:

– Dumitrescu?

Șuta dădu din cap.

– N-a reușit. A decedat cu un sfert de oră în urmă.

Făcură câțiva pași în tăcere, de parcă ar fi vrut să se

reculeagă.

– Cristea ştie? Ei erau prieteni foarte buni.

– A aflat şi el acum. Ştiaţi că Dumitrescu i-a salvat viaţa, lui şi încă câtorva băieţi, în explozia de la bancă?

– Da, am auzit.

Fără să mai zică o vorbă, Sorescu se îndepărtă. Îşi făcu loc printre pompierii care încercau să stingă incendiul provocat de rachete. Avea o senzaţie de gol în suflet, acum, că unul din eroii neştiuţi ai SRI, nu mai era. Înainte de a intra în clădire, aruncă o privire spre fereastra la care ar trebui să fie Cristea. Nu se putu abţine să nu se gândească la ciudăţenia vieţii: poate Dumitrescu murise chiar în clipa în care Cristea apăsa pe trăgaci pentru a-l doborî pe ucigaşul lui Mircea Arambaşa.

XVIII

Miercuri, 26.05.2010, ora 20.45
Bucureşti

Sorescu urmărea la televizor rezumatul ştirilor zilei. Se afla într-o mică sală de şedinţe din imediata vecinătate a noului său birou, cel de şef oficial al SRI. Se transmitea un sumar, bogat în fapte petrecute pe teritoriul României, chiar reporterii se simţeau într-o oarecare măsură depăşiţi de situaţie, deoarece unii dintre ei, în speţă cei mai tineri, încă nu avuseră ocazia unor astfel de evenimente în direct, cum ar fi un jaf armat cu luare de ostateci urmat de o acţiune în forţă a trupelor de intervenţie. Imaginile luptătorilor din SRI pornind la atac erau reluate la infinit de posturile TV, trimişii la faţa locului povestind şi re-povestind cu răsuflarea gâtuită sentimentele încercate de ei în momentul acţiunii, deşi stăteau la o oarecare distanţă de miezul evenimentelor. Unii reporteri, care în prealabil întovărăşiseră trupele DIAS în acţiuni de capturare ale unor urmăriţi general de către poliţie sau Interpol, făceau speculaţii pe seama faptului

că sediul băncii Inmimbank a fost luat cu asalt de către trupele dc intervenție ale SRI şi nu de către trupele DIAS, speculații întreținute şi de lipsa oricăror declarații oficiale.

Temerile că ceva se întâmplă au fost confirmate de un reporter isteț care a avut inspirația de a verifica numărul unei maşini accidentate grav în această dimineață pe străzile Bucureştiului. Acesta a constatat că numărul corespundea unei maşini oficiale a Ministerului Apărării Naționale şi făcând legătura cu lipsa şefului SMG şi a şefului SRI la şedința CSAT, a început să pună unele întrebări. Dc asemenea, jaful armat de la Braşov soldat cu trei morți şi un rănit, precum şi exploziile maşinilor capcană întăriră bănuielile reporterilor că ceva neobişnuit se întâmplă. La acestea, se adăugau bâlbâielile purtătorilor de cuvânt ai poliției în momentul în care au fost puşi pe picior greşit de întrebările reporterilor. Dacă până atunci toate ziarele şi televiziunile s-au agitat, în momentul în care au fost confirmate două explozii urmate de focuri de arme automate în interiorul Palatului Cotroceni, în zona desfăşurării şedinței CSAT, şi nici de această dată nici un oficial nu a luat vreo atitudine deschisă față de presă, mai mult, nici un participant la această şedință nu a mai fost văzut în public sau nu s-a mai auzit ceva despre el, mass-media a luat foc. Se făceau speculații din ce în ce mai extravagante, acestea fiind întărite şi de lipsa de reacție a autorităților. Atunci când reprezentanții presei au luat cu asalt sediile instituțiilor publice pentru a solicita informații şi lămuriri, au fost anunțați că va avea loc o conferință de presă la o oră ce va fi fixată ulterior. La toate întrebările li se răspundea că vor fi informați la conferința de presă. În agitația generală, nimeni nu a remarcat, nici chiar corespondenții străini, calmul relativ al celor însărcinați cu păstrarea ordinii, un calm oarecum nelalocul său în cadrul scenariilor alarmiste existente în capul tuturor celor veniți să afle

nişte răspunsuri. De aici până la reportaje ce stârneau panica, nu mai era decât un pas.

În acest scop, Sorescu şi unii dintre subordonaţii săi urmăreau cu deosebită atenţie transmisiile TV. Atenţia cea mai mare era acordată de către un număr de agenţi grupaţi într-un departament care nu se regăsea în organigrama oficiala a SRI, şi anume Departamentul de Dezinformare şi Operaţiuni Psihologice. Supranumit DDOP sau pe scurt DOP, acest departament era ascuns publicului, doar staff-ul preşedintelui, primului ministru, preşedinţii camerelor Parlamentului şi şeful Comisiei de Control a activităţii serviciilor secrete erau la curent cu existenţa şi activitatea acestuia, spre deosebire de departamentul Psiop sau Operaţiuni Psihologice din cadrul armatei, a cărui existenţă era cunoscută de către publicul larg ca şi o componentă bine definită şi compatibilă cu armatele occidentale.

Sorescu îşi amintea cu o oarecare neplăcere de întrevederea cu maiorul Oprea, conducătorul DOP-ului, avută cu câteva ore în urmă. Oprea, departe de a-l simpatiza, protestase vehement împotriva directivelor sale, invocând regulamentele în vigoare. În sprijinul afirmaţiilor sale a adus şi recomandările Comisiei Permanente a Parlamentului pentru supravegherea activităţii SRI şi SIE, instrumentul de control parlamentar asupra activităţii serviciilor secrete, care limitau drastic posibilitatea folosirii dezinformării şi operaţiunilor psihologice împotriva propriului popor. Rolul primordial era să identifice şi să dejoace activităţile psihologice şi dezinformarea altor servicii străine. Sorescu, conştient de dificultatea discuţiei, se pregătise în prealabil şi-l învinsese pe Oprea cu propriile lui arme. Dintr-un maldăr de documente extrase o prevedere care lăsa loc pentru interpretare şi care se vehicula posibilitatea folosirii limitate pe durată scurtă şi doar în caz de ameninţare clară a suveranităţii naţionale a unor astfel de practici. În ciuda protes-

telor sale, Sorescu ştia că Oprea îşi va face treaba, chiar dacă îl antipatiza de multă vreme şi nu vedea cu ochi buni ascensiunea lui în vârful SRI.

Sorescu schimbă canalul doar pentru a putea vedea că şi aici ştirile erau pe primul plan. Se relua a nu ştiu câta oară explozia de la bancă, insistându-se pe prim planurile cu ambulanţe spre care se îndreptau tărgile cu răniţi împinse de oameni agitaţi ţinând perfuziile deasupra capului. Poate pe una din aceste tărgi s-a aflat şi Dumitrescu, gândi Sorescu. Alungă ideea din minte deoarece nu-şi putea permite nici un moment de slăbiciune, chiar în momentul în care urmărea trecerea la o nouă etapă de acţiune împotriva agresorilor. Ştia că a luat iniţiativa din mâna factorilor subversivi şi nu avea de gând să le-o cedeze înapoi. Pentru asta se luptase în după-amiaza asta cu toţi, inclusiv cu preşedintele şi cu ceilalţi membrii CSAT care, totuşi, după îndelungi dezbateri, i-au aprobat planul. Era conştient că fără sprijinul deschis al lui Puşcaş la care s-a raliat ulterior şi Enea, şeful SIE, n-ar fi reuşit să-şi impună punctul de vedere. Ori, pentru asta nu avea prea mult timp. O indiscreţie putea avea loc oricând. Dar ştia că nici ceilalţi nu aveau prea mult timp.

Puşcaş înaintă grăbit pe coridor spre biroul lui Sorescu. Alături de el, încercând să ţină pasul, Radu Dăianu se străduia să-şi ţină în echilibru mapa căptuşită de documente. Spre deosebire de Puşcaş, care ducea de asemenea sub braţ o mapă voluminoasă, Dăianu bănuia că mare parte din documentele sale erau prea puţin folositoare în aceste circumstanţe, el având mai mult o perspectivă istorică asupra potenţialelor evenimente, faţă de Puşcaş care, în mod sigur, avea o privire prospectivă asupra acestora. Se întâlniseră întâmplător pe coridor şi schimbară puţine cuvinte pe drum, încercând să ignore

vizibila întărire a dispozitivului de protecție. Dăianu spera că nu atât documentele, ci mai mult cunoştințele sale despre strategie vor fi de folos în discuția ce va urma.

Tiberiu Enea, şeful SIE, apăru la capătul coridorului în momentul în care cei doi dădură colțul spre biroul lui Sorescu. Păşea îngândurat şi bombănea împotriva ideii de a ține consfătuirea la SRI, pe teritoriul lui Sorescu. Nu avea nimic împotriva acestuia, îl aprecia ca şi profesionist, dar nu se simțea acasă în aceasta clădire.

Damian, şeful informațiilor militare, îl zări pe Enea în față, pe coridor, şi se grăbi să-l ajungă. Servieta din piele neagră i se balansa în mână în timp ce alerga să-l prindă din urmă. După saluturile formale, cei doi grăbiră pasul spre biroul lui Sorescu.

În subsolul clădirii în care începea consfătuirea, într-o sală asemănătoare cu un studio video, trei bărbați şi o femeie se agitau în jurul terminalelor calculatoarelor şi a ecranelor TV de pe peretele din față. Deasupra acestora se afla un ecran de proiecție, momentan nefolosit, iar lângă el un imens ecran extraplat, asupra căruia era îndreptată atenția tuturor celor de față. Trecuseră câteva ore în care cei patru vizionaseră intens copiile tuturor materialelor filmate sau fotografiate de echipele de jurnalişti prezenți la acțiunea de la bancă. Căutau cel mai mic indiciu care ar putea duce la lămurirea exploziei, mai ales că aveau o informație importantă furnizată de departamentul tehnic: explozibilul şi detonatorul erau identice cu cel folosit împotriva maşinii şefului SMG, dar în cantitate mult mai mare şi, cel mai important, era declanşat printr-o telecomandă cu o rază de acțiune mai mică de şapte-opt sute de metri. Deci, cel care a declanşat explozia de la bancă trebuia să se afle în apropiere. După măsurătorile efectuate, singurul loc în afara cor-

donului de protecție care îndeplinea cerințele necesare era zona din apropierea echipelor de jurnaliști și din spatele acestora, restul cordonului fiind extins la peste o mie de metri. Desigur, mai era posibilitatea ca explozia să fie declanșată din interiorul cordonului de pază sau de la unul din apartamentele din blocurile situate în vecinătatea sediului. Pentru verificarea acestei posibilități, o echipă a poliției cerceta identitatea tuturor celor aflați în aceste apartamente în speranța găsirii vreunui suspect. Posibilitatea ca explozia să fie declanșată printr-un dispozitiv de întârziere pus de teroriștii din bancă înaintea acțiunii echipei lui Dumitrescu a fost infirmată de echipele tehnice și de geniști.

– Dă înapoi și las-o să meargă cadru cu cadru!

Bărbatul aflat în jurul vârstei de patruzeci de ani, cel mai vârstnic din încăpere, avea cămașa descheiată la doi nasturi și cravata slăbită. Stătea în picioare aplecat înainte sprijinit în pumni de birou, cu privirea țintă spre ecran. Alături de ceilalți, urmărea poate pentru a suta oară turul de orizont asupra mulțimii de curioși efectuat de una din camerele unei televiziuni particulare. Camera, însemnată cu numărul trei pe schița de dispunere din fața lor, efectua periodic o rotație periferică asupra zonei, înregistrând continuu, chiar dacă nu toate imaginile vor fi difuzate, unele urmând să fie tăiate la montaj, rămânând doar cele mai semnificative.

Femeia aflată în dreptul unui monitor urmă indicațiile. Cadrele se succedau unul după altul la diferență de două secunde între ele.

– Stop! strigă bărbatul așezat, aflat în imediata vecinătate a primului. Centrează în dreapta și mărește! Așa, acum clarifică imaginea, pe cât posibil!

Al treilea bărbat țâșni în picioare și exclamă:

– Ai dreptate! Ăsta apare în înregistrări încă de la începutul

filmărilor! În plus, tot timpul încearcă să se ascundă de cameră şi aproape tot timpul vorbeşte la telefon!

– Să încercăm să-i prindem faţa verificând toate materialele filmate, interveni cel mai în vârstă. Nu cred că nu a putut fi surprins măcar o fracţiune de secundă!

O jumatate de oră mai târziu reuşiră să extragă fotografia unui individ înalt, blond, îmbrăcat cu un fulgarin de culoare deschisă. I se vedea doar jumătatea superioară a feţei, concentrată în timp ce vorbea la telefonul mobil. Erau convinşi că dacă nu ar fi fost absorbit de conversaţie, poate ar fi apucat să-şi ascundă faţa. Asemănarea cu persoana fotografiată de la distanţă din Palatul Cotroceni, şi anume cu cel care a reuşit să scape în urma atacului asupra palatului, a fost observată de singura reprezentantă a personalului feminin aflat în sală. Deşi ambele imagini erau departe de a fi edificatoare şi urmau să treacă prin proba identificării trăsătură cu trăsătură pentru confirmare, toţi ştiau că aveau în faţă una şi aceeaşi persoană. Decanul de vârstă din încăpere privi îndelung toate cadrele înainte de a fi transmise mai departe pentru confirmare şi identificare, apoi se adresă printre dinţi figurii dure a lui Alexei, încremenită şi concentrată asupra celularului:

– Te-am prins, ticălosule!

În sala vecină cu camera studio, doi bărbaţi în halate albe se agitau în jurul rămăşiţelor parţial distruse de explozie ale unui telefon celular. O sumedenie de fire conectate la aparate ieşeau din circuitele integrate contorsionate. Conform martorilor, Vohlov primise un telefon de avertizare doar cu câteva secunde înaintea atacului Brigăzii Antiteroriste. Din fericire, avertismentul a sosit prea târziu pentru a putea împiedica acţiunea de salvare. Cei doi tehnicieni încercau să identifice din rămăşitele aparatului ultimul apel. Cu puţin noroc, încercând să

recupereze memoria aparatului, ar putea fi identificat numărul de pe care a fost transmis apelul.

Existau două posibilități. Una ar fi fost ca apelul să fie dat de pe rețeaua de telefonie fixă, iar cealaltă posibilitate de pe rețeaua mobilă, prin unul din operatorii de telefonie mobilă. În primul caz, apelul ar fi venit prin una din centralele digitale, cele analogice fiind scoase din uz, mai existând în funcțiune doar câteva prin satele izolate din provincie. Cei doi tehnicieni se bazau pe faptul că apelul a fost transmis în grabă şi nu a apucat să fie codat, mai ales că nu s-a găsit nimic în rămăşițele telefonului care ar putea fi interpretat ca dispozitiv de decodare.

Oricum, toate apelurile codate de pe teritoriul țării intrau în competența STS-ului care prezenta zilnic o informare conducerii SRI referitoare la traficul acestora, mai ales când era vorba de convorbiri cu ambasade străine. Toate aceste apeluri erau înregistrate şi constituiau obiect de studiu pentru specialiştii în decriptare, până la descoperirea codului. Aceştia aveau o arhivă întreagă de coduri folosite şi decriptate. De fiecare dată când apărea unul nou, acesta era comparat, identificat şi supus procedurilor de decodare, care puteau dura luni întregi, pentru codurile mai complicate, cum ar fi cele de 64 de biți sau mai mari, de 128.

Asta referitor la ceea ce s-a discutat la telefon, dar până atunci trebuiau identificate cele două aparate între care s-a desfăşurat convorbirea. Unul dintre ele era deformat şi desfăcut pe masă. După câteva ore de lucru, cei doi tehnicieni au identificat numărul de la care a fost dat ultimul apel, numărul telefonului lui Vohlov, ultimele apeluri emise şi primite şi, cel mai important, agenda telefonică. Un lucru important, numărul de pe care a fost primit ultimul apel nu era mascat şi provenea de la un telefon mobil, semn că respectivul apelant, sau nu credea că va putea fi identificat, deci comandoul nu va putea fi prins,

sau nu prea îi păsa de asta. Oricum, numărul a fost transmis mai departe pentru a putea fi identificat posesorul, precum şi poziţia sa actuală.

Se ştie faptul că fiecare telefon mobil emite la fiecare şase minute un semnal de identificare care permite poziţionarea lui în cadrul reţelei. Dacă urmăreşti semnalul poţi poziţiona aparatul cu o precizie foarte bună. Pe baza acestui principiu a fost ucis de o rachetă rusească Djohar Dudaev, conducătorul rezistenţei cecene, în timp ce vorbea la telefonul celular, în primul război cecen din 1994. Cei doi tehnicieni se ridicară satisfăcuţi de rezultatul muncii lor. Acum era rândul altora ca, pe baza celor aflate, să-şi facă treaba cât mai bine. Înainte de a se apuca de verificarea agendei telefonice şi în timp ce desfăcea o sticlă de apă minerală Dorna, unul dintre tehnicieni îi ură proprietarului telefonului să aibă cel puţin soarta lui Dudaev.

XIX

Miercuri, 26.05.2010, ora 22.20
Bucureşti

Mişa deschise ochii cu dificultate. Îşi simţea capul greu şi gura uscată, semn că a fost sedat. În mod sigur că sedativele au fost puse în mâncare. Nu ştia de cât timp dormea, nici de cât timp se afla în captivitate. După alternanţele de lumină şi întuneric date de un bec aflat în tavan, singura sursă de iluminare din cameră, putea să fi trecut câteva zile sau doar câteva ore.

Aprecierea timpului îi era deosebit de dificilă. Toate obiectele personale i-au fost confiscate în momentul arestării. Au fost duşi toţi sub pază strictă în celulele sediului Poliţiei Portuare Constanţa. Totul a decurs normal, au fost interogaţi ca şi nişte braconieri. Singurul lucru ieşit din comun a fost felul în care a început să fie privit de la o vreme de unul dintre acei poliţişti care îi consemnau declaraţiile. Mişa era sigur că respectivul

bănuia ceva, aşa că a încercat prin comportament să-i adoarmă bănuielile, deşi ştia că erau puţine şanse de succes. Peste o oră a fost adus la un alt interogatoriu. În momentul intrării în încăpere, Mişa a ştiut că a fost descoperit. De partea cealaltă a mesei nu se mai aflau doar poliţişti. Din cei patru bărbaţi, doar unul era în uniformă, restul erau civili. Lui Mişa i-a fost de ajuns o privire ca să-şi dea seama că cei trei civili făceau parte din serviciile secrete, cel mai probabil din cadrul contraspionajului, respectiv SRI. Aşa cum adevăraţii profesionişti din cele mai variate domenii se recunosc dintr-o privire între ei, aşa şi Mişa şi-a recunoscut interlocutorii. Încerca din răsputeri să pozeze în umilul pescar turc, fiind gata să recurgă la toate trucurile învăţate în cadrul cursurilor psihologice, precum şi la experienţa sa bogată din ultimii aproape treizeci de ani, pentru a-şi păcăli anchetatorii, deşi ştia că şansele sale sunt minime, din moment ce aceştia bănuiesc ceva. Dar era dator să ducă comedia până la capăt, fie numai pentru a câştiga timp, cât mai mult timp, pentru ca planul să poată fi pus în aplicare.

Mimând indiferenţa şi resemnarea unui umil pescar, Mişa se îndreptă spre scaunul gol din dreptul mesei. Pe când păşea însoţit de poliţistul care l-a adus din arest, se întreba cine l-a trădat. Să fi fost bătrânul Adil? Nu prea credea, era prea fricos pentru un asemenea gest. N-ar îndrăzni, mai ales că de atâţia ani Mişa se convinsese de loialitatea, mai întâi forţată şi cauzată de frică, apoi din interes şi inerţie, dar şi din teamă în acelaşi timp. În plus, se temea pentru familia lui. Nu putea fi bătrânul, mai degrabă unul din cei doi însoţitori, Suleiman sau Bora. Dar aceştia nu ştiau prea multe despre el, dar totuşi suficient pentru a trezi atenţia unor servicii secrete.

În timp ce se gândea la aceste aspecte, încercând să-şi pună la punct o strategie de apărare, se aşeză pe scaun gata să-şi înfrunte adversarii, dar brusc simţi o înţepătură în braţ. Nu

apucă să reacționeze, dar își dădu seama că polițistul însoțitor i-a înfipt pe neașteptate acul unei seringi hipodermice în braț. Încercă să se împotrivească, dar a fost imobilizat de alte două persoane care au pătruns neobservate în urma lui în încăpere. În timp ce mintea i se prăbușea într-un hău fără fund, Mișa se gândi la drogurile care puteau face să vorbească pe oricine. Oare românii erau familiarizați cu așa ceva?

S-a trezit într-o încăpere închisă, fără ferestre, unica piesă de mobilier fiind un pat de fier pe care se afla o saltea și o pătură cu care era acoperit. Singura sursă de lumină era un bec în tavan ascuns după un grilaj de metal. Mâncarea i se aducea la intervale considerate de el regulate, tava introducându-i-se prin intermediul unei fante practicate în ușa de la intrare. Această ușă nu știa să se fi deschis vreodată de când era el în încăpere, deși bănuia că era vizitat în timpul reprizelor de somn greu în care cădea la scurt timp după ce mânca conținutul tăvii cu alimente introduse în încăpere. Imediat ce termina de mâncat, becul se stingea, iar el se simțea cuprins de somn și adormea aproape instantaneu. Ajunsese ca un reflex pavlovian. Când se trezea becul era aprins, dar el nu știa dacă era aprins mai demult sau dacă chiar aprinderea becului îi declanșa trezirea.

După a doua sau a treia repriză de somn, constată că nu mai era singur, în încăpere apăruse un civil care îi punea întrebări. Încerca să răspundă ținând de planul sau, mizând în continuare pe partea cu pescarul braconier, deși știa că acoperirea sa a fost spulberată. Avea nevoie de timp pentru a putea încropi un alt plan, timp necesar pentru ca alții să apuce să-și facă treaba, chiar dacă el nu putea contribui momentan la asta.

După un nou interval de somn, anchetatorul reveni. Sub masca sa de gheață, Mișa ghici o agitație extremă. Se vedea după mișcările bruște, după nerăbdarea cu care punea întrebările precum și din teama din ochii săi, că ceva se întâm-

pla afară, chiar dacă făcea eforturi disperate să-şi disimuleze panica. Mişa zâmbi la gândul că tovarăşii săi îl vor putea elibera curând. Încercă să calculeze de cât timp se afla aici, dar era imposibil. Mâncarea i se adusese de nouă ori sau mai mult, nu mai ştia sigur, iar intervalele de somn erau de şase sau şapte. Încercase să scrijelească cu unghia în tencuiala peretelui o linie pentru fiecare masă luată şi mai jos, una pentru fiecare repriză de somn, dar ulterior şi-a dat seama că cineva adauga linii identice în timp ce el dormea. Încercase să estimeze timpul scurs după creşterea bărbii şi a unghiilor, dar la trecerea câtorva intervale de somn, şi-a dat seama de la mirosul de after-shave că era bărberit în somn şi unghiile în mod sigur îi erau tăiate. Începuse să aibă îndoieli asupra estimărilor sale privitoare la timpul petrecut în detenție. Puteau fi ore, zile sau săptămâni. Chiar de săptămâni nu credea că putea fi vorba, dar în mod sigur trecuseră câteva zile, mai ales dacă anchetatorii săi dădeau semne de agitație. Oricum, sedativele nu-l lăsau să gândească sau să încerce să estimeze timpul scurs, chiar dacă era antrenat pentru asta.

Trecuseră câteva intervale în care a fost lăsat în pace, iar Mişa se astepta ca încât mai scurt timp să aibă parte din nou de vizita anchetatorului. Acelaşi chip care dorea să pară impasibil, dar marcat de unele evenimente exterioare, cu mapa sub braț, cu dosarele liniate şi cu casetofonul gata de lucru, parcă aştepta dezvăluiri senzaționale. I-ar fi plăcut să-i strige în față acestui mărunt funcționar că nu are cum să-l facă pe el, Mişa cel experimentat, să vorbească. Mai degrabă îl putea face el pe anchetator să vorbească. Străfulgerat de această idee, Mişa zâmbi. Da, îl va face pe anchetator să-şi dea drumul la vorbă simulând dorința de colaborare şi aşa va putea afla ce se întâmplă afară.

Când uşa se deschise, Mişa încă zâmbea.

În sala vecină cu cea în care era deținut Mişa, cei patru bărbați se mişcau nerăbdători prin fața birourilor făcând ultimele reglaje de sunet şi imagine. Erau verificate din nou toate dispozitivele de înregistrare conectate la microcamerele şi microfoanele ce înțesau celula lui Mişa. Acestea erau bine disimulate în pereți şi dispuse în aşa fel încât nici un ungher al cămăruței să nu scape nesupravegheat. Chiar şi colțişorul în care se afla micul WC ecologic era controlat din mai multe unghiuri. Fiecare încăpere avea corespondent un monitor şi un recorder, astfel că fiecare gest, fiecare mişcare, era înregistrată şi analizată de un personal specializat numeros detaşat special în acest scop, mai ales ținând cont de importanța atribuită cazului în discuție. Numărul polițiştilor, identificabili după uniformă, era destul de redus, se vedea că aceştia aveau mai mult rolul de observatori. Dintre cei patru bărbați din sală, doar unul făcea parte din poliție, chiar dacă momentan era îmbrăcat în haine civile.

Unul dintre cei patru bărbați, cel care se bucura de o autoritate necontestată din partea celorlalți, era un individ în jurul vârstei de cincizeci de ani, înalt, slab, cu părul grizonat. Un alt aspect demn de reținut, în afara barbişonului în formă de cioc, era o oarecare deferență în felul de a se purta şi de a gesticula, o prestanță caracteristică mai ales oamenilor de ştiință, fapt care i-a şi adus porecla de "Profesorul", deşi ca pregătire era psiholog, şi încă unul foarte bun.

Profesorul făcu un semn celorlalți pentru a le atrage atenția asupra monitoarelor, deoarece anchetatorul intra în celulă. Acesta avea în urechea stângă un receptor care îi permitea să primească cu uşurință indicații de la Profesor sau de la colegii săi, indicații referitoare la direcțiile de abordare a interogatoriului. Pentru aceştia, urmărind reacțiile subiectului din exterior,

era mult mai uşor să surprindă orice suna fals în cuvintele sale, fie un gest, o intonaţie, o privire. Toate acestea erau de ajuns pentru un specialist ca să obţină nişte indicii preţioase referitoare la adevărul declaraţiilor. În funcţie de asta se insista asupra unui aspect sau se trecea la altul, în aşa fel încât subiectul să fie încolţit, să se contrazică singur, iar apoi să retracteze cu o nouă poveste. Ceea ce era mai important, fiecare nouă poveste era din ce în ce mai apropiată de adevăr. Era ca şi cum ai decoji o ceapă, fiecare folie înlăturată te aduce mai aproape de miez.

La scurtă vreme după ce Mişa a fost adormit în sediul Poliţiei Portului Constanţa, el a fost adus cu elicopterul la Bucureşti şi pus în această cameră de interogatoriu din subsolul clădirii corpului de gardă din interiorul unităţii speciale a SRI de la Băneasa. De aici înainte, totul ţinea de Profesor. Acesta evita folosirea substanţelor care dezleagă limba, aşa zisele seruri ale adevărului, până la un anumit punct. Ştia că, la fel cum unii infractori erau capabili să păcălească detectorul de minciuni, unii profesionişti puteau induce în eroare aceste seruri ale adevărului, de fapt nişte substanţe precum scopalamina, care te pot face să vorbeşti.

Profesorul ştia că pentru a fi sigur de efectul acestora este necesar ca subiectul să fie cât mai confuz, să nu aibă nici un reper spaţial sau temporal pe care să se poată sprijini. În acest sens, era plasat într-o cameră ermetic închisă fără nici un mijloc de a se orienta în timp şi spaţiu. De asemenea, era sedat prin intermediul alimentelor furnizate, făcându-l să creadă că au trecut zile în şir, şi de fapt fiind vorba doar de câteva ore. Astfel, capacitatea de rezistenţă a subiectului se uzează cu fiecare aşa-zisă zi care trece, acesta având impresia că rezistă de multă vreme.

Senzaţia dilatării temporale era dată de o multitudine de factori, toţi aceştia conlucrând la inducerea ideii de deplasare

temporală. Profesorul era expert în acest aspect al problemei. În primul rând, subiectul trebuia să doarmă regulat, prin intermediul sedativelor, în aşa fel încât să aibă impresia că a trecut o noapte chiar dacă de fapt a dormit doar o jumătate de oră. Sedativele erau bune la aşa ceva, în plus, aerul era viciat cu oxid de carbon pentru a induce dureri de cap şi senzaţia de apăsare, dând astfel impresia că timpul trece mult mai greu. După câteva astfel de reprize somn-veghe, nimeni nu putea spune dacă se afla reţinut de ore sau zile.

În al doilea rând, Profesorul se folosea de propriile instrumente de măsurare ale subiectului. Era de la sine înţeles că acesta va încerca să-şi caute unele unelte de măsurare a timpului. Mental nu putea să o facă din cauza sedativelor, astfel că acesta încercă să măsoare timpul scrijelind cu unghia o linie pentru fiecare masă luată şi pentru fiecare repriză de somn. Alimentele conţineau, pe lângă sedative, şi unele substanţe care dădeau doar senzaţia de saţietate, făcând ca în câteva zeci de minute să fie eliminate în mod natural, creând senzaţia de foame. Putea lua trei mese având ulterior şi scaun în doar două ore, astfel avea impresia că a trecut aproape o zi. La asta se adauga senzaţia de somnolenţă sau de agitaţie, având impresia că timpul se scurge în două-trei ore ca într-o zi întreagă. Somnul agitat ce nu dura mai mult de o jumătate de oră era de asemenea destinat derutării totale a subiectului. Tot pentru derutarea subiectului, Profesorul adăuga noi linii în dreptul celor trasate de acesta pentru contorizarea meselor sau ale reprizelor de somn.

În al treilea rând şi cel mai important, pentru a-l face să vorbească şi să devină neglijent în privinţa afirmaţiilor şi gesturilor sale, dând astfel informaţii şi indicii preţioase anchetatorilor săi, Profesorul încerca să vină în întâmpinarea aşteptărilor subiectului. Astfel, ştiind că acesta pregătea unele evenimente

grave ce urmau să se petreacă, Profesorul a încercat să-l facă să creadă că aceste evenimente tocmai se întâmplau sau tocmai s-au întâmplat, în aşa fel încât subiectul să se poată relaxa ţinând cont că nu mai are ce să divulge din moment ce faptele deja s-au petrecut. Pentru asta l-a făcut pe ofiţerul însărcinat cu interogatoriul să joace teatru, să mimeze teama şi preocuparea faţă de unele evenimente exterioare făcând ca subiectul, avid de informaţii, să înghită cu lingura mare tot ce i se servea pe această cale. Profesorul nota cu satisfacţie schimbarea în atitudinea subiectului, semn că a avut dreptate: ceva se va întâmpla, ceva destul de grav pentru siguranţa naţională. Aşa ceva ar justifica orice mijloace pentru a obţine informaţii în timpul cel mai scurt, dar Profesorul nu credea în orice mijloace.

De exemplu, detesta tortura. Pe lângă faptul că tortura era împotriva convenţiilor internaţionale pe care şi România le-a semnat, era şi împotriva propriilor sale principii. Nu o detesta neapărat ca mijloc, dar şi ca rezultat. Cu toate astea, ştia că încă era practicată pe ascuns chiar de unele regimuri care se autoproclamau democratice şi care respectau drepturile omului. Închisoarea Abu Ghraib şi tabăra de la Guantanamo au demonstrat-o cu prisosinţă. Părerea sa era că mai degrabă obţinea rezultate prin mijloacele sale, iar acurateţea informaţiilor era mult mai mare, fără să mai vorbim de procentajul ridicat al reuşitei. În vremurile totalitare, mulţi oameni animaţi de o idee, nu neapărat fanatici, au rezistat vreme îndelungată torturii fizice pentru ca în momentul în care au cedat să vină cu informaţii falsificate în mod intenţionat.

Singurul impediment era, în cele mai multe cazuri, timpul limitat avut la dispoziţie. Factorii de decizie aveau nevoie de informaţii cât mai rapid, iar această presiune după rezultate începea să-şi facă simţită prezenţa. Din jumătate în jumătate de oră, unul dintre oamenii lui Sorescu îl căuta pentru a se in-

teresa despre eventualele progrese. Acestea încă nu erau palpabile, dar Profesorul ştia că nu mai are mult până la primele informaţii care, bineînţeles, trebuiau filtrate şi verificate pentru a putea fi siguri că nu este vorba de o cursă. Oricum, trecuseră doar câteva ore, deşi subiectul credea că au trecut câteva zile. Dacă doreau rezultate aşa de repede, de ce au obţinut de la judecător mandat de arestare pentru treizeci de zile?

Dar nu despre asta era vorba acum. Profesorul îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe un fotoliu urmărind pe ecran cum anchetatorul se adresa subiectului. Aşa cum prevăzuse, acesta din urma era mult mai vorbăreţ ca şi până acum. Dădu sonorul mai tare, doar ca să poată prinde mai bine intonaţiile vocii lui Mişa.

– Ai putea fi mândru! Atacul vostru a avut succes! începu anchetatorul.

Mişa tresări, apoi un zâmbet de satisfacţie îi lumină chipul. Întrebă plin de speranţă:

– Care, pe mare sau pe uscat?

– Amândouă, ba chiar mai mult!

– Stennis… ?

Profesorul deveni atent la maxim. Cine dracu mai era şi Stennis ăsta? Era timpul să intervină. În microfonul care îi făcea legătura cu receptorul din urechea anchetatorului, şopti propunerea unui răspuns evaziv, care putea însemna orice, precum şi următoarea întrebare. Totul devenea din ce în ce mai interesant.

Colonelul Văleanu bombăni nemulţumit în timp ce şirul indian de militari continua să urce în elicopterul de transport. Erau toţi băieţi tineri, agili şi bine pregătiţi. În timp ce se avântau în interiorul elicopterului cu mişcări precise şi antrenate, în ciuda echipamentului complet făcut parcă să le îngreuneze deplasarea, privirea colonelului îi învăluia cu o grijă şi mândrie

aproape părintească. Într-adevăr, îi considera ca şi pe copiii săi, dar ca şi un perfecţionist ce era, le nota fiecare greşeală, care va avea grijă să o corecteze la momentul potrivit. Fiecare curea strânsă neglijent îşi va aduce aportul nedorit la îngreunarea mişcărilor, astfel ca la un moment dat soldatul să resimtă un efort suplimentar amplificat de propria sa neglijenţă. Simţea că datoria sa era să corecteze, nu să pedepsească, dar pentru ca aceasta corecţie să fie bine înţeleasă trebuia să fie făcută la momentul oportun.

Dar de această dată, nu problema greşelilor inerente datorate grabei erau motivul nemulţumirii sale. Acum simţea că într-adevăr ceva grav era pe cale să se petreacă, altfel nu putea să-şi explice motivul anulării aplicaţiei din Munţii Retezat, aşa, dintr-o dată. Ordinul venise chiar în momentul în care se aflau la cabană cu gândul la berea pe care maiorul Alexandru era dator să o servească în urma umilirii sale de către un simplu soldat care lovise toate ţintele fără a fi detectat. Ordinul venise clar, fără echivoc. Fiecare pluton urma să fie deplasat în altă zonă, în misiune de luptă. Atunci când auzi termenul de misiune de luptă a înţeles că era vorba de ceva serios şi adevărat. Îşi amintea de vremea tinereţii sale, cum îi spunea el, când era recrut în cadrul Detaşamentului de Cercetare-Diversiune în timpul revoluţiei din decembrie 1989. Şi atunci a avut o misiune de luptă. Dar de data asta se pare că va fi vorba de altceva, ceva cu totul deosebit. Îşi aminti vorba unuia dintre căpitani în momentul în care primise indicativul alarmei de luptă:

– A sosit vremea să ne merităm banii!

Căpitanul avea dreptate. Se pregăteau ani de zile, erau plătiţi doar să fie bine pregătiţi pentru ca atunci când va fi nevoie de ei să poată acţiona. Şi se pare că acum este nevoie de ei şi vor acţiona acolo unde trebuie. Dar colonelul Văleanu era nemulţumit, deoarece lucrurile nu mergeau cum ar fi dorit el,

adică aşa cum ar fi trebuit să meargă. În primul rând, nu ştia unde vor merge şi împotriva cui vor acţiona. În al doilea rând, era nemulţumit că din nou trebuia să-şi separe echipa şi asta doar în urma unui absurd ordin de sus. Nu era suficient că unul din plutoanele sale era detaşat de câteva zile, acum din nou trebuia să se despartă de o echipă, trebuind să o lase pe mâna maiorului Alexandru. Nu avea nimic împotriva acestuia, era un foarte bun profesionist, chiar dacă astăzi a fost învins de către soldatul Tiberiu Toma.

Zâmbi când îşi aduse aminte de faţa comică a maiorului atunci când a descoperit locul ascunzătorii lui Toma. În momentul în care ordinul a fost comunicat ofiţerilor, unul dintre căpitani a bodogănit cu voce tare cum că maiorul Alexandru în mod sigur are pile mari în Statul Major, din moment ce ei primeau ordin de deplasare chiar când trebuia să dea de băut.

În spatele său auzi glasul maiorului grăbindu-şi oamenii spre cel de-al doilea elicopter. Vocea lui era aspră, hotărâtă, emanând siguranţă şi spirit cazon. Poate cam prea mult spirit cazon. Ar fi trebuit să fie puţin mai apropiat de oamenii săi, mai ales acum, când îi conducea pentru prima oară la o luptă adevărată, pe viaţă şi pe moarte, iar în cazul în care ar fi fost prinşi, nu ar fi avut parte de câteva zile de arest, ci de un alt tratament, mult mai dur, poate chiar fatal. Ştia de multă vreme ce poate Alexandru, chiar din decembrie 1989, când amândoi vânau terorişti prin reţelele de canalizare ale Bucureştiului, ştia cât era de curajos şi bine pregătit. Poate chiar prea curajos, mai ales că putea risca nu doar propria viaţă, ci şi cea a oamenilor săi. Era prea dur cu sine însuşi şi cu echipa lui. Văleanu era convins că luase mica înfrângere din această dimineaţă ca pe un afront personal, atunci când nu a reuşit să-l găsească pe Toma.

Plutonul era deja în elicopter. Văleanu oftă, apoi verifică

să nu fi rămas ceva pe dinafară, apoi urcă şi el alături de băieții săi. Închise uşa glisantă cu putere, făcu semn pilotului, apoi se aşeză în întuneric alături de băieți. În timp ce elicopterul decola, într-o străfulgerare de lumină reflectată de pe pistă, zări figura zâmbitoare a lui Toma chiar în fața lui. Începea să-i fie drag băiatul ăsta. Astăzi a dovedit că are un bun potențial. Îi zâmbi şi îl bătu pe umăr, apoi strigă spre el încercând să acopere zgomotul motorului şi al palelor ce se roteau accelerat deasupra lor:

– Ți-e frică, băiete?

– Nu, domnule colonel!

Văleanu vorbi mai mult pentru sine:

– Ar trebui să-ți fie! Da, băiete, ar trebui să-ți fie!

Se simți brusc obosit şi lăsă capul pe spate sprijinit de peretele metalic al aparatului, încercând să ațipească în timp ce zburau către noua lor destinație.

XX

Joi, 27.05.2010, ora 0.25
Bucureşti

– În caz de escaladare, va trebui să facem faţă în prima fază unei posibile agresiuni a Ucrainei şi nu a Rusiei, deci va trebui să rezolvăm acum şi aici principalele probleme tactice ale unui atac ucrainean, apoi să căutăm legături cu ruşii! Mai ales că ruşii nici nu au graniţă comună cu noi, singura lor posibilitate de intervenţie directă fiind pe calea aerului sau pe mare.

– Sau traversând teritoriul Ucrainei! interveni Damian.

– La ora actuală, o asemenea posibilitate mi se pare prea puţin probabilă. Mai degrabă ruşii îşi vor rezolva problemele prin intermediari, în cazul de faţă prin ucraineni.

Radu Dăianu reacţionă începând să răsfoiască câteva documente avute asupra lui, dar cu toate acestea, nu interveni. Această pauză în discuţie fu exploatată de către Damian, care în calitatea sa de şef al contraspionajului militar, aduse în discuţie

un raport recent ce evidenția deplasarea masivă a cazacilor din zona Donului către Tisa, nordul Moldovei, cursul inferior al Prutului şi Delta Dunării, mărginită de brațul Chilia, zone care corespundeau granițelor României cu Ucraina. În plus, raportul evidenția că se deplasau în deplină concordanță cu trupele ucrainene aflate oficial în exercițiu de manevră, mai frapant fiind faptul că aceştia se deplasau fără familii şi înarmați până în dinți, de parcă ar fi revenit vremurile lui Taras Bulba. Aceste mutări ale cazacilor nu reuşiseră să mascheze deplasarea şi repoziționarea efectivelor trupelor regulate ucrainene, care urmau în principiu aceleaşi trasee. Se ştia că formațiunile neregulate de cazaci, în ciuda vitejiei lor probate în decursul istoriei, erau folosite mai mult ca trupe de strânsură, cu rol de acoperire, de ocupație şi uneori de sacrificiu, nefiind bine integrate în structura centralizată de comandă, cam în genul trupelor de başibuzuci din cadrul armatelor Imperiului Otoman cu secole în urmă.

Tiberiu Enea păstrase tăcerea până în acel moment. Stătea la masă, parcă marcat de povara celor peste şaizeci de ani care îi brăzdau chipul cu trăsături aspre. Cu toate acestea, la o privire mai atentă, trăsăturile păreau mai tinere mai ales datorită ochilor vii care nu-şi găseau locul, explorând fără încetare fiecare detaliu. Toți cunoşteau trecutul acestui personaj, perceput ca o eminență cenuşie a serviciilor secrete româneşti. În timpul regimului comunist făcuse un an de închisoare, deoarece a ascuns autorităților faptul că familia sa avea o origine "nesănătoasă", bunicul său fiind un mic proprietar de pământ, iar el dăduse examen şi intrase în cadrul Securității, Direcția I Informații Externe, chiar dacă avusese în familie un "chiabur". La ora actuală, era conştient că poziția în care a ajuns, practic apogeul carierei sale, se datora mai mult şansei de a nu fi activat împotriva țărilor NATO. Spre deosebire de alți colegi ai săi,

mulți din ei remarcându-se prin rezultate deosebite împotriva NATO, cum ar fi Mircea Caraman, cel a cărui rețea penetrase sediul NATO din Bruxelles în anii '50-'60, Tiberiu Enea avusese norocul de a nu acționa sau coordona vreo rețea pe teritoriul viitorilor aliați. Astfel, ajunsese la momentul oportun printre puținii profesioniști cu vechime a căror numire în fruntea SIE nu ar fi stârnit resentimente printre occidentali. În 1997 Mircea Caraman fusese înlocuit din conducerea SIE tocmai în urma acestor resentimente, mai ales că Uniunea Sovietică beneficiase în mod nemijlocit de rezultatele culese de rețeaua acestuia în perioada Războiului Rece. Cu toate că nu acționase împotriva NATO, realizările lui Enea erau remarcabile, mai ales în perioada în care activase în Orientul Mijlociu. În anii '80, când politica lui Ceaușescu se îndepărta din ce în ce mai mult de cea a marelui frate de la răsărit, teama paranoică a acestuia față de "agenturi străine" a făcut ca în cadrul Securității, un departament secret să se ocupe de informații culese de la și despre sovietici și aliații lor docili din cadrul Tratatului de la Varșovia. Spre sfârșitul deceniului, Enea ajunsese în conducerea acestui sensibil departament. Ulterior, ascensiunea sa a fost normală și previzibilă, poate puțin încetinită de presiunile politice apărute mai ales la schimbările administrației.

În linii mari, cam asta era sinteza carierei lui Tiberiu Enea. Toți cei de față erau avizați de precizia și coincizia rapoartelor și estimărilor sale. De aceea, deveniră mult mai atenți atunci când acesta i se adresă lui Sorescu în timp ce răsfoia cu o aparentă neglijență unul din dosarele sale:

– Ce spuneai despre răspunsurile de la serviciile secrete aliate?

– Sir James Hunt, șeful MI5 britanic, a înmânat atașatului cultural al ambasadei ruse la Londra, cunoscut membru FIS, un mesaj dur și fără echivoc destinat conducerii FSB și FIS,

serviciile de informații interne și externe ale Federației Ruse, mesaj în care conducerea acestor instituții era avertizată că orice amestec în evenimentele din România va avea consecințe incalculabile asupra relațiilor dintre agențiile vestice și cele ale Rusiei. Exemplul britanic a fost urmat și de către americani, francezi și germani.

– Și?

– Rușii s-au jurat că nu au absolut nici un amestec, că este o problemă doar de competența Ucrainei și a României și, de asemenea, deplâng bănuielile care au ajuns să planeze asupra lor pentru orice se întâmplă în lume. Pe de altă parte, ei consideră nefondate presupunerile conform cărora ne-am afla în pragul unei crize care ar putea degenera.

– Și tu îi crezi?

– Eu nu cred nimic și nici unul dintre noi nu suntem aici ca să credem ceva, ci ca să acționăm luând în calcul toate variantele posibile!

– Corect! Văd că ți-ai făcut un bun obicei din a avea dreptate în ultima vreme, dar eu vroiam să evidențiez un alt aspect al problemei și anume relevanța sau irelevanța asigurărilor rusești asupra implicării directe sau indirecte, ca îndrumători sau autori morali, a unei ramuri dizidente sau a întregului aparat de securitate al Rusiei, cu sau fără girul conducerii politice a acesteia, în problemele noastre.

Enea făcu o pauză ca și cum ar fi vrut să marcheze efectul vorbelor sale, apoi continuă adresându-se lui Dăianu:

– Ce știm despre Ucraina și serviciul său de securitate, pe scurt SBU, domnule profesor?

Dăianu tresări, ca și cum ar fi fost un student surprins copiind la un examen. Nu se aștepta să fie provocat direct de către Enea și interpretă faptul ca și o verificare a capacităților și aptitudinilor sale, astfel încât să se poată justifica prezența lui aici.

Trebuia să treacă cu bine de acest examen pentru a nu-i pune pe Sorescu şi Puşcaş, cei care practic l-au adus aici, într-o lumină proastă. De aceea se grăbi să răspundă, aproape fără a-şi consulta notiţele:

– Serviciul de Securitate al Ucrainei, SBU, a fost creat la 20 septembrie 1991, deci înainte de dezmembrarea efectivă a Uniunii Sovietice, cu scopul de a înlocui ramura ucraineană a KGB. De la acesta din urmă preia organizarea în direcţii: informaţii, contrainformaţii, contrainformaţii militare, combaterea corupţiei, întreţinere funcţională şi documentare, analiză, personal, etc. Personal estimat la 10-12000 de oameni.

– Foarte bine, domnule profesor! Dar despre orientarea SBU ce ne puteţi spune?

– La fel ca şi Ucraina, încă din momentul dobândirii independenţei au mers pe ideea separării şi delimitării de Rusia. Trebuie remarcat faptul că Ucraina este ţara cea mai hotărâtă să-şi delimiteze clar graniţa cu Rusia şi să-şi îngrădească frontiera cu garduri de sârmă ghimpată şi puncte de trecere, când ştim care ar fi costurile şi, în acelaşi timp, şeful trupelor de grăniceri se opune categoric ideii de forţe de frontieră mixte ruso-ucrainene după modelul adoptat de alte state din CSI. Dar naţionalismul ucrainean este suficient de profund pentru a minimiza orice fel de costuri, iar din punct de vedere electoral dă bine o astfel de atitudine.

– Aici te contrazic, interveni Enea. SBU a fost creat pe bazele fostului KGB din Ucraina, de fapt nu a fost creat, ci doar şi-a schimbat denumirea. Ceea ce mi se pare deosebit de relevant pentru independenţa SBU faţă de KGB, este proporţia ruşilor angajaţi în acest nou serviciu: 35% la o minoritate rusă de 22% din totalul populaţiei. Mai mult, toţi şefii SBU, începând cu Evhen Marciuk şi Valeri Malikov au fost cadre vechi şi de nădejde ale KGB şi, în plus, de naţionalitate rusă.

Şi mai mult, succesorul lui Malikov la conducere, Volodimir Radcenko, s-a remarcat prin anchetarea disidenților în anii '70 şi '80. Nu cred că mai este cazul vă spun că SBU, pe plan intern, este foarte vigilent cu apărarea intereselor ruseşti înăbuşind din faşă orice tendință de eliberare de sub tutelă, iar pe plan extern ofițerii ucraineni lucrează cot la cot sau chiar sub îndrumarea colegilor lor din FIS sau FSB, mai greu de precizat care anume, din moment ce mai nou FSB are şi atribuțiuni în afara granițelor Rusiei, mai ales în zona CSI. Nici chiar venirea lui Iushcenko la putere nu a schimbat structurile SBU, ceea ce spune multe. De aceea mie mi se par prea puțin relevante dezvinovățirile ofițerilor ruşi de informații, mai ales că aceştia sunt recunoscuți ca şi experți în dezinformare! Iar din punct de vedere politic, sau mai bine zis electoral, cum spunea profesorul Dăianu mai devreme, diferența între vorbe şi fapte poate fi aceeaşi cu diferența de la cer la pământ.

Sorescu rămase pe gânduri câteva clipe parcă pentru a asimila mai bine cele dezvăluite de Enea, apoi zise:

– Da, mi se pare logic, totul se leagă, inclusiv identitățile suspecte ale celor ucişi la bancă şi la Cotroceni. Dacă SBU este practic un satelit al FSB, este imposibil ca măcar o facțiune a FSB-ului să nu fie la curent cu ceea ce se întâmplă aici.

– Din informațiile tale, Tibi, ce poți să-mi spui despre situația din armata ucraineană? Este şi ea prorusă? Din informațiile mele reiese că nu, interveni Damian din ce în ce mai curios. În plus, din cele zise de tine mai devreme, îmi dau seama, granița ruso-ucraineană fiind permeabilă, s-ar putea să avem de-a face cu o sumedenie de "consilieri, experți şi voluntari" ruşi în cadrul armatei ucrainene, dar care nu vor recunoaşte acest lucru nici în ruptul capului.

– Într-adevăr, armata şi națiunea ucraineană sunt prea naționaliste pentru a putea tolera dirijismul rus care s-ar pu-

tea traduce chiar prin scoaterea castanelor din foc cu mâinile acestora. Cu toate astea, nu putem exclude posibilitatea ca o parte din conducerea superioară a armatei să se afle în aceeaşi situaţie cu SBU. În acest context, putem aprecia drept foarte posibilă prezenţa unor elemente ruseşti constituite într-o formă de "ajutor frăţesc pentru apărarea vestigiilor civilizaţiei slave împotriva barbariei românilor". Nu trebuie să uităm că acest enigmatic Vahromeev a fost ofiţer superior devotat în cadrul armatei sovietice, iar în timpul războiului din Moldova din '92, a acţionat în spiritul cooperării dintre Ucraina şi maica Rusie cu scopul anihilării luptătorilor moldoveni.

– Chestia cu vestigiile slave şi barbaria românilor de unde o citezi, din discursurile lui Jirinovski, ultranaţionalistul de la Moscova?

– Nu, interveni Dăianu ca şi cum ar fi încercat să medieze o dispută academică între studenţi. Domnul Enea îl citează pe generalul Alexandr Lebed, fost şef al trupelor ruse din zona enclavei Nagorno-Karabah în timpul conflictului dintre Armenia şi Azerbaidjan început în 1988, fost comandant al armatei a XIV-a ruse din Transnistria în timpul războiului din Moldova din 1992, fost consilier pentru securitate naţională al preşedintelui Boris Elţin şi apoi contracandidat al acestuia la alegerile prezidenţiale din 1996. A murit într-un accident de elicopter în Siberia, în 2002. Afirmaţia este din timpul războiului din Moldova, atunci când acesta a mai declarat că într-o jumătate de oră ajunge cu trupele sale la Bucureşti şi că va atârna români spânzuraţi de fiecare stâlp de telegraf!

– Bravo, profesore! Văd că eşti o adevărată enciclopedie. Încă ceva, nu trebuie să-mi spui "domnule", chiar dacă sunt mai în vârstă, mai ales acum, când suntem între noi.

Dăianu încercă să-şi ascundă mulţumirea la vorbele lui Enea, deoarece acestea îi confirmau faptul că a trecut testul şi

a fost acceptat şi de Enea în cercul iniţiaţilor în marile secrete de stat.

Enea, făcându-se că nu-l observă, se întoarse spre Sorescu cu un interes nedisimulat:

– Ziceai ceva de Cotroceni. Ai identificat pe cineva?

– Da, mortul, dar aşteptăm confirmarea. Fost în trupele speciale ruse, trăgător de elită, războiul civil din Tadjikistan, trecut în rezervă, câţiva ani presupus asasin al Mafiei ruseşti, apoi brusc cariera internaţională de asasin profesionist. Numele lui: Vitali Stepankov. Printre altele, căutat de Interpol.

– Cred că eşti pe cale să aduni o adevărată menajerie! exclamă Puşcaş. Trupe speciale, FSB, FIS, SBU, KGB, Legiunea străină şi acum şi Mafia rusească!

– Am adunat deja o adevărată menajerie! Ca să-i pot supraveghea bine pe cei care au scăpat de la Cotroceni şi în plus pe toţi ruşii şi ucrainenii suspecţi, am slăbit supravegherea simpatizanţilor şi presupuşilor membri PKK şi Hamas. Cu toate că am anulat toate permisiile şi concediile, tot sufăr de penurie de personal.

– Măcar ai ceva relevant până acum?

– Încă nu i-am identificat, dar fotografiile lor sunt în lucru. Chestiune de câteva ore, dacă sunt cunoscuţi ca şi cai breji! Cât despre comunităţile de ruşi şi ucraineni, nimic notabil. Am săltat câţiva mafioţi şi câţiva contrabandişti, găinari mărunţi, atâta tot! În schimb, băieţii de la Baia Mare se pare că au un fir, posibil pe cei care aşteptau întăriri de dincolo de Tisa. Momentan supraveghează cinci suspecţi ucraineni veniţi cu aşa-zise afaceri şi locuiesc într-un apartament închiriat. Încă ceva important: cel care a declanşat explozia la bancă şi cel care a scăpat de la Cotroceni sunt una şi aceeaşi persoană. A plecat într-un jeep condus de o blondă destul de arătoasă.

– O bază a lor, ceva, ai găsit?

– Da, este vorba de un apartament în Militari închiriat pe numele unui cetățean armean și o casă de la periferic închiriată pe numele unei firme deținute de doi cetățeni libanezi. Atât armeanul cât și libanezii nu sunt încă de găsit. Baza principală pare a fi casa. Am identificat cu ajutorul microfoanelor unidirecționale încă doi tipi în casă, în afară de primii doi, blonda și cel cu detonatorul. Supraveghem îndeaproape, în schimburi, ambele reședințe. Au băgat jeep-ul în garaj, așa că nu cred să plece undeva în noaptea asta.

– Cred că așteaptă să se liniștească apele și încearcă să evalueze rezultatele, sau poate așteaptă instrucțiuni.

– În mod sigur, dar noi vom fi pe fază! Am șase echipe acolo care se rotesc câte două la opt ore și un detașament de antitero gata de atac în câteva secunde. În plus, supraveghere electronică și din elicopter.

– Care este starea lor?

– Euforică, bucuroși de reușita acțiunii! Au destupat o sticlă de votcă și urmăresc știrile!

– Apropo! sări Pușcaș ca ars. Ne poți explica și nouă de ce o țară întreagă ne consideră morți pe toți cei care am participat la sedința CSAT, iar noi trebuie să facem în continuare pe dispăruții și să ne strecurăm ca hoții de noapte în biroul tău?

– Da, bună întrebare, răspunse Sorescu. Mă bucur că mi se dă ocazia să discutăm acest aspect mai puțin obișnuit al problemelor noastre. Adevărul este că am luat decizia de a propune președintelui acest plan cam în pripă, fără să apucăm să studiem împreună posibilele implicații pe termen mediu. După toate probabilitățile și informațiile care le avem până la ora actuală, avem de-a face cu posibila concretizare a uneia din cele mai mari amenințări la adresa securității naționale petrecute vreodată. Spun asta referindu-mă la extraordinara planificare a acțiunilor și operațiilor. Tentative de destabilizarea internă și

inducerea unui climat de nesiguranță prin lovituri coordonate și bine plasate având aparența unor acțiuni teroriste executate de elemente care oficial nu aparțin nimănui, apoi decapitarea conducerii operaționale, urmată de încercarea anihilării întregii conduceri executive politice și militare printr-o lovitură riscantă și spectaculoasă. La asta se adaugă concentrări, fără precedent în timp de pace, de trupe la graniță și incidente armate aeriene și navale. Toate acestea pe fundalul unei lovituri de stat militare care aduce la putere o conducere autoritară și revanșardă într-o țară vecină mai mare și mai puternică, țară cu care avem niște diferende pe care le negociem de câțiva ani buni. În plus, acest vecin potențial ostil este posibil să fie sprijinit de o altă mare putere cu interese majore în spațiul geostrategic, iar acest vecin pare să fie dispus să încerce tranșarea neînțelegerilor pe o singură carte, făcând apel la forță, mai ales că pe termen scurt conjunctura internațională pare să-i fie favorabilă. Deci, există motivația, mobilul și se pare că există și voința de a pune în aplicare o soluție militară care, din câte ne dăm seama, este foarte bine pusă la punct. Cred că până acum am acordul vostru la cele spuse, nu?

Cei prezenți aprobară din cap. Enea fu singurul care interveni:

– Ai sintetizat foarte bine faptele, Vlad. Poți să continui!

– Mulțumesc. Deci toate aceste acțiuni fac parte dintr-un plan amplu ale cărui etape se succed una după alta, următoarea venind imediat ce etapa precedentă este îndeplinită. Atunci când am intuit împreună că o posibilă etapă ar fi înlăturarea CSAT și am luat măsuri să nu se întâmple asta, iar apoi atacul a avut loc, mi-am dat seama că avem o șansă unică. În primul rând, lăsându-i scăpați pe atentatori îi putem urmări și să le găsim complicii și baza, poate cu puțin noroc, chiar pe cei care îi dirijează de la distanță. În al doilea rând, putem da impresia

că atentatul a reuşit, lăsând autorii planului să treacă la etapa următoare. Dacă află că atentatul lor a eşuat, este foarte probabil să încerce din nou, poate cu mai mult noroc. Dar aşa, noi preluăm inițiativa, conducerea țării este în siguranță şi poate ieşi oricând la iveală.

– Totuşi, nu te gândeşti la populație, la forțele armate, la toată lumea?

Forțele armate continuă să primească ordine foarte clare şi precise prin lanțul de comandă. Populația nu a intrat în panică deoarece nu este conştientă de existența unui pericol real asupra sa. Ei nu ştiu că avioanele noastre luptă cu cele ucrainene, că la graniță se deschide focul asupra unor intruşi şi, mai ales, nu ştiu că Ucraina masează trupe la granița noastră sau că flota lor a ieşit în larg şi se îndreaptă spre noi. Fotografiile din satelit primite de la NSA nu lasă nici o umbră de îndoială. De asemenea, concentrarea de trupe la graniță a ajuns la o masă critică. Raportul de forțe este de 6 la 1, iar raportul relativ de forțe, care ține seama şi de diferențele calitative şi de armament poate fi estimat cam la 4,3 la 1. Ştim cu toții că datorită colaborărilor noastre din cadrul NATO, calitatea şi performanța armamentului şi a trupelor noastre terestre a crescut mult, astfel explicându-se calculele noastre estimative. La aviație şi marină încă mai discutăm!

– În cât timp ar putea deveni clară perspectiva invaziei? întrebă Dăianu.

Dacă se menține ritmul actual al afluirii trupelor spre graniță, în orice clipă, începând cu a treia zi de astăzi. Dacă concentrarea de trupe are doar rol demonstrativ, pentru a putea juca de pe o poziție de forță în cadrul unor eventuale negocieri, scopul se poate considera deja atins. Dar mai există posibilitatea declanşării invaziei în orice moment al zilei de mâine, întăririle urmând să sosească direct în zonele de conflict, asta şi

în funcţie de obiectivele urmărite de o posibilă invazie.

– În locul lor, tu ai ataca acum? îl întrebă Enea curios pe Puşcaş.

– Nu am cum să mă pun în locul lor, deoarece încă nu le cunoaştem obiectivele şi nu ştim dacă au intenţia efectivă de a ataca. În plus, aliaţii noştri vor începe să facă presiuni pentru dezamorsarea crizei înainte de a se încălzi prea mult. Dar, ca să fac o speculaţie, dacă obiectivul meu ar fi limitat la, de exemplu, ocuparea unui teritoriu în scopul întăririi poziţiei în teren sau pentru folosirea sa ca o monedă de schimb în cursul viitoarelor negocieri, aş ataca acum, sau mai degrabă ieri, înainte de a ne aştepta noi la aşa ceva. Ţineţi cont de faptul că, acum două zile, toată lumea era convinsă că avem de-a face doar cu nişte simple manevrele militare care au fost programate chiar înainte de lovitura de stat care l-a adus la putere pe Vahromeev.

– Deci, să înţeleg că în clipa de faţă tu crezi că avem de-a face doar cu o demonstraţie de forţă, fără a se materializa într-o acţiune militară? se interesă Damian care, în ultima vreme, se juca cu pixul deasupra unei hărţi desfăşurate pe masă, în dreptul său.

– Nu cred că ucrainenii îşi pun în mişcare maşina de război fără să aibă intenţia de a o folosi! Oricât aş dori să cred asta, nu pot s-o cred! Părerea mea, strict personală, este că vom fi atacaţi în următoarele trei zile, indiferent de declaraţii şi intervenţii diplomatice! Consider, fără a fi studiat profilul psihologic al lui Vahromeev, că este suficient de nebun pentru a risca o astfel de aventură militară!

– Din punct de vedere al profilului psihologic, îţi dau perfectă dreptate! Pe baza a ce ştim despre Vahromeev, interpretat de psihologii noştri, acest om este capabil de o astfel de acţiune! interveni Sorescu ridicând câteva pagini dactilografi-

ate. Acest individ este capabil de orice!

– Chiar de declanşarea celui de-al Treilea Război Mondial?

După o scurtă ezitare, în care tăcerea lăsată deveni apăsătoare, Sorescu zise rar. conştient parcă de gravitatea afirmaţiilor sale:

– Îl cred pe Vahromeev în stare să declanşeze un conflict regional susceptibil de a se extinde nepermis de mult! Nu cred că ar sta prea mult pe gânduri chiar dacă ar bănui că finalitatea acţiunilor sale ar putea fi un conflict planetar!

Văzând neîncrederea zugrăvită pe chipurile interlocutorilor săi, Sorescu continuă:

– Îl mai ţineţi minte pe generalul Alexandr Lebed? Eu cred că Iuri Adreevici Vahromeev este croit din acelaşi aluat!

Enea ascultă, la fel ca şi ceilalţi, în tăcere deplină, apoi, după o scurtă pauză îşi îndreptă spinarea şi cu un gest larg depuse un dosar pe masă, dosar extras în prealabil din mapa sa de piele neagră.

– Un raport transmis prin filiera obişnuită de la un agent special al nostru! Cred că este ultimul, cel puţin pentru o vreme, pe care-l vom primi pe această cale. Agentul nostru a fost detaşat la nord de Tisa.

Sorescu şi Damian tresăriră brusc. Damian întrebă încet, cu respect parcă:

– Ai primit un raport de la “Condor”?

– Da, răspunse Enea, a fost detaşat împreună cu unitatea sa la nord de Tisa, la circa cincisprezece kilometri de râu, în dreptul localităţii Sighetu Marmaţiei.

Toţi, afară de Dăianu, cunoşteau câte ceva despre enigmaticul “Condor”. Se ştia că identitatea sa era unul din secretele cele mai straşnic păzite ale SIE, numele său real şi datele de identificare nefiind cunoscute decât de un număr extrem de

redus de persoane din conducerea superioară a SIE. De aceea, relatările din afara cercului de inițiați se bazau mai mult pe speculații, unele dintre ele extrem de fanteziste.

Ce era sigur era faptul că începând de acum opt ani, Statul Major General şi Direcţia Generală de Informații a Armatei au început să primească de la Serviciul de Informații Externe o serie de rapoarte extrem de complexe şi documentate despre armata ucraineană, dispunerea unităților sale, efective, doctrină, capabilități, armament, conducere, colaborare cu armata Rusiei şi a Belarusului, într-un cuvânt tot ce şi-ar putea dori. La întrebările despre sursa rapoartelor, SIE le-a răspuns destul de sec, cum că ar fi mai bine să facă comparație cu sursele lor, pentru a putea proba autenticitatea informațiilor. Informațiile s-au dovedit nu numai corecte, ci şi de o valoare inestimabilă. Britanicii din vârful MI-6 le-au catalogat ca fiind "de o extremă importanță", iar americanii de la CIA le-au considerat "geniale".

La una dintre şedințele CSAT, atunci când preşedintele a cerut lămuriri suplimentare asupra sursei acestor uluitoare informații, i s-a răspuns că este vorba de agentul cu numele de cod "Condorul" şi că este ofițer superior în armata ucraineană. Pentru informații suplimentare, şeful SIE a cerut permisiunea preşedintelui să-i vorbească între patru ochi.

De aici a început să se declanşeze sarabanda speculațiilor din ce mai înflorite şi mai fantastice. Ceea ce s-a aflat ulterior dintr-o sursă cât de cât mai autorizată, era faptul că acest "Condor" a încercat să inițieze primul contact cu militarii români în timpul unui exercițiu din cadrul "Parteneriatului pentru Pace" desfăşurat împreună cu armata ucraineană şi armatele celorlalte state participante. În mod cu totul întâmplător, a nimerit peste unul dintre cei câțiva civili ce însoțeau militarii români, dar din fericire, cel interpelat a fost unul din membrii SIE aflat aici în

misiune neoficială. Primul set de documente predate a stârnit interesul tuturor factorilor de conducere români. În regim de urgență, s-a trecut la stabilirea unui sistem de comunicații în ambele sensuri între agentul care a primit numele de cod "Condor" și ofițerul său de legătură, precum și o serie de semnale de alarmă în cazul în care acesta simțea că este pe cale de a fi descoperit, astfel încât să poată fi extras rapid de pe teritoriul ostil. Căsuțele de mesaje au fost puse la punct și curând rapoartele "Condorului" au început să parvină cu regularitate, cantitatea și calitatea informațiilor depășind orice așteptări.

O muncă foarte laborioasă a fost depusă pentru verificarea exactității datelor transmise prin compararea cu alte surse și informații deja cunoscute și verificate, în așa fel încât să se poată stabili cu precizie dacă aveam de-a face cu un veritabil spion sau cu un agent dublu implantat cu scopuri de intoxicare și dezinformare. După verificări care au durat mai bine de doi ani, perioadă în care informațiile primite au fost folosite, dar tratate cu unele rezerve, specialiștii au fost unanimi: "Condorul" este curat și valorează mai mult decât greutatea sa în aur. Când li s-au împărtășit informațiile, serviciile occidentale au fost de aceeași părere.

Din acest moment, speculațiile privind identitatea acestei adevărate mine de aur s-au amplificat exponențial. Toate acestea aveau un punct comun: era vorba de un ofițer superior din armata ucraineană de origine română, din nordul Basarabiei, ținutul Herța sau sudul Moldovei. Dar vârsta, gradul, funcția din cadrul armatei și mobilurile sale lăsau câmp liber dezbaterilor de pe holurile sediilor serviciilor secrete. Puținii inițiați își țineau gurile ferecate, neconfirmând o variantă sau alta. Unii spuneau că ar fi vorba de un general, că ar fi fost deja plătit cu mai multe milioane de dolari depuși într-un cont secret dintr-o bancă elvețiană, dar alții susțineau morțiș că acest "Condor"

făcea toate acestea doar din convingere şi patriotism, refuzând orice fel de plată. Ceea ce rămânea cel mai important lucru era nu atât mobilul sau identitatea "Condorului", ci importanța informațiilor aduse.

– Ce mai zice raportul? întrebă Sorescu, neputându-şi ascunde nerăbdarea.

Enea nu-i lăsă să aştepte şi continuă:

– După cum spuneam, unitatea sa a fost deplasată aproape de graniță, misiunea şi obiectivele fiind necunoscute. În cursul zilei de mâine comandanții vor primi ordinele şi misiunile în plicuri sigilate. Problema este că nu avem cum să luăm legătura cu el pentru a primi informațiile, asta până nu punem la punct un nou sistem de transmitere a mesajelor.

– Ordine primite concomitent de comandanți în plicuri sigilate, asta nu-mi pare a fi demonstrație de forță, ci pregătire de invazie în toată regula! conchise Damian gândurile tuturor.

– Cum vrei să acționezi în cazul unei invazii? i se adresă Sorescu lui Puşcaş. Întăreşti efectivele pe graniță şi încerci stoparea ofensivei pe loc sau aplici o strategie elastică, de retragere şi apoi de contraatac?

– Avem deja elaborate mai multe planuri de acțiune şi în funcție de forța atacului ucrainean vom aplica unul sau altul din ele. Realitatea politică constă în faptul că va trebui să-i lăsăm pe ei să facă prima mişcare. Totuşi, preventiv, am dat ordin de dispunere de forțe suplimentare în adâncimea dispozitivului şi am detaşat comandamentele de unități mai aproape de potențialele zone de conflict.

Sorescu dădu din cap, apoi se întoarse spre Enea. În timp ce îi întindea peste masă o fotografie a lui Mişa luată din arestul Poliției Constanța, zise:

– Ar trebui să ne spui şi nouă câte ceva despre acest vechi prieten de-al tău! Măcar tot atât cât i-ai povestit preşedintelui

despre el, după ședința CSAT!

Enea ridică din sprâncene:

– De unde şti că am vorbit cu preşedintele?

Sorescu rânji cu toată gura:

Sunt şeful SRI, ai uitat?

– Mda, ai dreptate, dar mai întâi spune-mi tu ce ai aflat despre intențiile lui!

– După câte am aflat până acum, acesta punea la cale în larg ceva, poate în legătură cu portavionul american *John C. Stennis*. A pomenit la interogatoriu numele Stennis, dar nu suntem siguri dacă e vorba de o persoană sau de portavionul american. Nu ştim încă date concrete, dar bănuim că este vorba de un sabotaj sau ceva în genul ăsta!

– Când soseşte portavionul?

– Cred că poimâine dimineața, interveni Puşcaş privindu-şi ceasul. De fapt mâine, deoarece e trecut de miezul nopții!

– Atunci, ar trebui să te grăbeşti, deoarece Mişa este cunoscut drept cal breaz. Cel mai bun om al KGB-ului pentru zona Mării Negre, are la activ planificarea şi executarea de operațiuni speciale mai multe decât oricare agent special. De obicei concepe şi coordonează operațiunile de la început până la sfârşit şi se bazează numai pe oamenii recrutați de el. Cred că se simte mai în siguranță aşa şi ştie cum să se folosească de fiecare în parte pentru a nu avea surprize. La ora actuală, nu ştim dacă mai lucrează sau s-a retras. Oricum, are un procentaj de succes impresionant. Am avut mult de furcă cu el, încă de pe vremea Uniunii Sovietice şi a regimului comunist. Îl bănuim pentru multe acțiuni şi pe teritoriul nostru, mai ales în perioada Revoluției din 1989.

Ceva concret sau speculații imposibil de dovedit?

– Un profesionist ca el nu prea lasă nimic concret în urma

lui. Există în schimb multe coincidențe supărătoare. Cu două săptămâni înaintea declanșării Revoluției, a apărut în țară ca și turist, la Timișoara, alături de mult prea mulți alți turiști sovietici. În cazul lui, cunoscându-l și știind cu cine aveam de-a face, l-am pus sub urmărire. A avut o activitate intensă până în 16 decembrie când a dispărut brusc, chiar după declanșarea mișcărilor de protest. Apare la fel de brusc în București, pe 20 decembrie, o zi înaintea declanșării mișcărilor de aici, și dispare în ziua următoare pentru a apărea la Constanța, de unde dispare două zile mai târziu.

– Dar ce s-a întâmplat la Constanța, cum ar putea fi legat el de evenimentele de aici?

– Am mai spus-o și o repet: nu poate fi legat de nimic, de multe ori a reușit să scape de sub supraveghere pentru câteva ore, nu era singur, acționa cu mai mulți colaboratori, de fiecare dată alții și nu am reușit să dovedim absolut nimic. Avem doar prezența lui și unele fapte petrecute în acele locuri, după care el dispare și apare în alte locuri unde ulterior se întâmplă ceva. De exemplu, la Constanța, de fapt la Medgidia, în noaptea de 22 spre 23 decembrie, când toată țara se afla în luptă cu teroriști necunoscuți, pe radarele unității de rachete Kubb, de fabricație sovietică, apar câteva zeci de ținte în mișcare spre litoralul nostru. După somații în gol, sunt lansate rachete sol-aer și țintele dispar dintr-o dată, pentru a apărea din nou, mai puține ulterior. Din nou lansăm câteva rachete și acestea dispar.

– Era vorba de o formă de bruiaj activ, interveni Damian, care în calitatea sa de militar era cel mai în măsură să dea lămuriri tehnice. Această formă de bruiaj era posibilă la acea vreme doar dacă cunoșteai frecvențele de lucru ale stației radar.

– Într-adevăr, dar stația respectivă, din momentul alarmei de luptă a trecut pe un sistem de patru frecvențe de lucru plus

două de rezervă, cunoscute doar de o mână de oameni, cu atât mai puțin cunoscute la nivelul Pactului de la Varşovia.

– Dar ce legătură poate avea asta cu Mişa?

– Chiar că nici una, dar că a doua zi este găsit, împuşcat în mijlocul frunții, în plină stradă, unul din ofițerii care cunoşteau aceste frecvențe. Cadavrul a fost găsit într-o zonă în care nu s-au dat lupte, deci nu s-au tras focuri de armă, a fost împuşcat cu calibrul 9 mm de la distanță mică, sub un metru, deoarece s-au găsit urme de pulbere în jurul rănii şi, mai mult, acel ofițer nu avea ce să caute în acea zonă, de fapt nu avea ce să caute în afara unității, atât timp cât era consemnat în cazarmă în urma alarmei de luptă. Pur şi simplu a dispărut cu câteva ore mai înainte din unitate şi se presupune că a ieşit dc bună voie, profitând de o neatenție a soldaților de gardă. În aceeaşi zi a dispărut şi Mişa.

– Într-adevăr, este un tip interesant şi, mai ales, deosebit de periculos! zise Puşcaş scotocindu-şi pachetul în căutarea unei posibile ultime țigări. Nu o găsi, aşa că apelă la unul din pachetele de pe masă aparținând lui Sorescu. Îşi mai turnă în ceaşcă un rest de cafea din cafetiera de pe birou, înainte de a continua:

– Acest individ numit Mişa, din informațiile voastre, a mai activat pe teritoriul nostru după revoluție? Totuşi, au trecut peste douăzeci de ani de atunci!

– A fost deosebit de activ in bazinul Mării Negre, e practic zona sa predilectă de acțiune. Apare deseori în Georgia, mai ales în perioadele de criză cu republicile autoproclamate sub oblăduirea armatelor ruseşti şi implicit a Moscovei, mă refer la Abhazia şi Osetia de Sud. Mai avem unele apariții în Bulgaria, Turcia şi Republica Moldova, mai ales în altă creație moscovită autoproclamată şi anume Republica Transnistreană. Din surse credibile, a avut câteva întrevederi cu liderul acestor

nistreni, Igor Smirnov. Se pare că se cunosc destul de bine, deoarece cred că el a fost emisarul Moscovei care a intermediat, într-un cadru neoficial, desigur, eliberarea acestuia pe lângă fostul preşedinte moldovean Mircea Snegur, atunci când a fost răpit şi transportat în Moldova de membri ai serviciului de securitate moldovean chiar din faţa hotelului său din Kiev, asta cu puţin timp înaintea izbucnirii războiului din Moldova, în 1992. Poate că prin eliberarea lui Smirnov, la cererea Moscovei transmisă de Mişa, a fost făcut posibil conflictul din 1992.

Cei de faţă cunoşteau în amănunt acţiunea acelor membri ai securităţii moldovene care, infiltraţi pe teritoriul ucrainean, reuşesc printr-o acţiune temerară, folosindu-se doar de două maşini, una de acţiune şi cealaltă de acoperire, răpirea de sub nasul bodyguarzilor a celui mai căutat, şi în acelaşi timp, cel mai protejat de către ruşi şi ucraineni om din Republica Moldova. După nenumărate peripeţii, aceşti bravi bărbaţi reuşesc transportarea lui Smirnov pe teritoriul ucrainean şi trecerea lui în Moldova, la Chişinău. Dar la intervenţia Moscovei, prin intermediul lui Mişa se pare, Smirnov este eliberat pentru ca în câteva luni să poată declanşa, sprijinit direct de către Armata a XIV-a rusă condusă de generalul Alexandr Lebed, un război distrugător împotriva Republicii Moldova.

După ce-şi trase preţ de o clipă răsuflarea, Enea continuă:

– Mai ţineţi minte baliza radio rusească de spionaj descoperită de marină în vara lui 2002 în largul portului Constanţa? Cu patru luni înainte, un individ cu semnalmente foarte apropiate de cele ale lui Mişa, s-a îmbarcat la bordul unui cargou rusesc ce traversa tocmai zona respectivă.

– Dacă putem presupune că atunci doar planta balize, acum, când îl prindem în larg, putem presupune că nu este doar în vizită! spuse Dăianu cu voce precipitată. În plus, asta este o probă că avem de-a face cu membri ai FSB-ului rusesc, în

misiune de la Moscova, împrumutați, închiriați, dezertați sau pensionați care încearcă să-şi ajute prietenii din Ucraina, mai mult neoficial şi ascuns, decât oficial!

– Asta vor încerca să afle băieții mei, iar la problema cu portavionul lucrăm împreună cu cei de la marină. Ştiu că va trebui să ne mişcăm cât mai repede, înainte de a fi prea târziu, aprecie Sorescu situația cu răceală. Până una alta, cred că ar trebui să găseşti o cale cât mai rapidă să-l contactezi pe "Condor", i se adresă lui Enea.

Enea aprobă cu gravitate, apoi i se adresă lui Puşcaş:

– Ținând cont că nu prea avem timp, va trebui să apelez la unii din băieții tăi, la unii din cei mai speciali.

– Te gândeşti la cineva anume?

– Da, la cercetaşi. Mai precis la cei de la cercetare-diversiune!

XXI

Joi, 27.05.2010, ora 6.40 (ora locală)
Strâmtoarea Taiwan

În acea dimineață, marea era extrem de calmă. Din când în când, briza încrețea suprafața apei cu mici valuri jucăușe. Soarele se ridica leneș deasupra orizontului anunțând o nouă zi fierbinte în strâmtoarea ce separa marea Republică a Chinei de mica insulă a Taiwanului.

În 1949, la sfârșitul războiului civil chinez dintre comuniștii lui Mao Zedung și naționaliștii lui Chiang Kai Shek, au apărut pe harta lumii cele două state chineze, unul comunist, adânc ancorat în propria ideologie, dornic să-și exporte revoluția prin orice mijloace, inclusiv militare, către statele din jur, iar celălalt, democratic, protejat de Statele Unite, devenit în câțiva ani unul din "Tigrii dezvoltării" economice în Asia de Sud-Est.

Republica Populară Chineză nu s-a împăcat nicicând cu existența micului vecin care a avut tupeul să se doteze cu instituții democratice şi să cocheteze în acelaşi timp cu ideea declarării independenței. Deşi preocupată de crize interne, cum ar fi cea din timpul Revolţiei Culturale, lupta surdă pentru putere de după moartea lui Mao Zedung sau tulburările din 1989 care au culminat cu masacrul din piața Tien An Men, China găseşte timp să poarte războaie cu majoritatea vecinilor, fără a uita de existența Taiwanului.

În acest context este adoptată la 14 martie 2005 de către China, condusă la aceea vreme de Huo Jintao, legea antisecesiune, ce oferă cadrul legislativ pentru intervenția militară în cazul în care Taiwanul şi-ar declara independența.

Toate crizele politice, diplomatice şi militare anterioare, începând cu masivele bombardamente din 1954 şi 1958 până la manevrele militare frecvente în zonă, cu demonstrații de forță incluzând lansări de rachete în apele teritoriale taiwaneze, nu au avut rezultatul scontat de conducerea comunistă chineză, Taiwanul păstrându-şi suveranitatea asupra teritoriului său care include şi o serie de insule, unele aflate în proximitatea Chinei continentale, ca şi insulele Quemoy, la 10 km de portul chinez Xiamen, şi insulele Mazu Dao, în apropierea portului Fuzhou. Insulele Tachen se află circa 300 km mai la nord, iar caracteristica cea mai importantă a acestor grupuri de insule este faptul că se află la câteva sute de kilometri de Taiwan şi doar la câțiva kilometri de China populară. Acest lucru face dificilă aprovizionarea şi susținerea garnizoanelor taiwaneze destul de însemnate, numărând câteva mii de oameni, cea mai apropiată bază navală întărită aflându-se în insulele Penghu, la circa 100 km de coasta taiwaneză.

Suveranitatea Taiwanului a existat timp de şaizeci de ani doar cu largul concurs american, care a îmbrăcat de-a lungul

timpului o multitudine de forme: de la sprijin politic, diplomatic, economic, până la cel militar, prin furnizarea către armata taiwaneză a unei cantități importante de material și tehnică militară de înaltă tehnologie, chiar dacă nu din ultima generație, ieșită din mâinile specialiștilor americani. Pentru SUA, existența Taiwanului capătă o importanță strategică deosebită nu numai prin înfrânarea ambițiilor hegemonice, de multe ori cu forme expansioniste ale Chinei, ci și prin necesitatea controlării rutelor comerciale ce leagă Asia de Sud-Est și Japonia de rezervele de petrol din Orientul Mijlociu. Pentru îndeplinirea cu succes a acestor misiuni strategice, SUA menține în apropiere aproape în permanență un grup naval cu un portavion, iar în momentele de criză nu ezită să-l trimită în zonă și pe cel de-al doilea.

Tot pe fondul unei situații de criză s-a ajuns și la ciocnirea accidentală dintre un avion de spionaj american și un avion de luptă chinez în 2001. Pilotul chinez a decedat, iar avionul american a fost forțat să aterizeze pe teritoriul chinez, echipajul fiind eliberat după îndelungi discuții, care au dus în final la dezamorsarea crizei.

O nouă criză în zonă era în plină desfășurare în urma unei tipologii devenite clasice. Vizita particulară a președintelui taiwanez a căpătat o turnură semioficială în momentul în care a fost primit de președintele Anders, prilej cu care președintele Gan Li a făcut unele declarații presei, interpretate de China ca și provocatoare. Reacția nu se lăsă așteptată. China trece rapid de la declarații la efectuarea de exerciții navale demonstrative în strâmtoarea Taiwan. Este vorba de cea mai mare desfășurare de forțe din acea parte a lumii. Mijloace navale, submarine, fregate lansatoare de rachete clasa Jangwei, fregate clasa Jianghu, distrugătoare de fabricație rusească tip Sovremenny, nave de debarcare, 350 aparate de zbor, peste 250000 de oameni.

În replică, armata taiwaneză trece în stare de alertă, iar flota militară trece pe poziții defensive. În ciuda diferențelor calitative evidente, inferioritatea cantitativă era frapantă. Douăzeci şi cinci de distrugătoare, treizeci de fregate, şaizeci de nave de atac şi zece submarine diesel-electrice taiwaneze stăteau față în față cu peste şaptezeci de distrugătoare şi fregate, şaizeci de submarine diesel-electrice şi trei nucleare, plus câteva sute de nave auxiliare şi de patrulare, inclusiv nave de debarcare. Dacă pe mare situația era dificilă, în aer aceasta era dea dreptul dramatică. Peste 1 700 de avioane de luptă se aflau dispuse astfel încât să aibă teritoriul Taiwanului în raza lor de acțiune, deşi oficial se anunțase că doar 350 vor participa la exercițiile navale aflate deja în plină desfăşurare. De partea cealaltă, Taiwanul nu putea opune decât 400 de aparate de luptă, este adevărat, dintre cele mai performante, cum ar fi F-16 şi F-18 americane.

Grupul portavionului Nimitz se îndrepta cu toată viteza spre potențiala zonă de conflict pentru a descuraja orice tentativă de escaladare din partea Chinei. Cu două zile în urmă, în a şasea zi a manevrelor, două rachete chineze au căzut în largul portului taiwanez Kaouhsiung. Era pentru a doua oară, din 1996, când se întâmpla acest lucru. În ziua următoare, bursa taiwaneză se prăbuşeşte propagându-şi efectul de domino asupra tuturor piețelor financiare mondiale. În aceeaşi zi, preşedintele Anders ordonă grupului Independence să-l urmeze pe Nimitz. De asemenea, John F. Kennedy şi Theodore Rooswelt ies gata de drum din bazele de la Pearl Harbour, respectiv Diego Garcia, din Oceanul Indian.

Pe plan economic, SUA ridică Chinei clauza națiunii celei mai favorizate şi amenință alături de aliații săi occidentali cu un embargo total în cazul în care China nu trece la detensionarea situației. Premierul chinez reiterează declarațiile conform cărora China urmăreşte reunificarea paşnică a celor două

entități, cu excepția cazului în care Taiwanul este invadat de forțe străine sau își proclamă independența. La adresa SUA, China afirmă că reacțiile acesteia sunt exagerate, manevrele militare fiind programate cu mai multe luni în urmă și nu au nici o legătură cu vizita președintelui taiwanez în America, de luna trecută.

Aceste declarații își dovedesc inconsistența cu o noapte în urmă, când marina chineză doboară un mic avion de recunoaștere taiwanez aflat la limita apelor teritoriale, la douăzeci și patru de mile de țărm. La o oră după asta, două distrugătoare intră în treacăt în apele Taiwanului, pentru a lansa o rachetă sol-aer spre un al doilea avion, care reușește să scape cu fuga. Restul nopții s-a scurs într-o pândă încordată, în care ambele armate au așteptat cu degetul pe trăgaci o reacție de răspuns, care însă nu a venit, deoarece oficialii taiwanezi au hotărât să se abțină de la orice ripostă pentru a nu escalada situația și așa suficient de explozivă.

Era ora 6.42 când a pornit primul val de rachete balistice cu rază scurtă de acțiune SRBM (Short Range Ballistic Missiles). La bazele lor de lansare de lângă portul Fuzhou, precum și la cele mai din interior, din provincia Fujian, inițial s-a auzit doar un șuierat puternic, apoi un bubuit asurzitor însoți dârele lungi de fum lăsate de rachetele pornite în cursa lor ascendentă aproape verticală. La scurtă vreme, acestea se înclinară spre est pornindu-și cursa ucigașă pe deasupra strâmtorii. La mai puțin de două minute de la lansare, datele referitoare la numărul, tipul și traiectoria rachetelor, preluate de unul dintre sateliții militari americani aflați în permanență deasupra zonei, se aflau în fața comandantului șef al Flotei Pacificului (CINCPACFLT) de la sediul Flotei a VII-a de la Pearl Harbour. Un minut mai târziu, aceste date ajungeau în fața președintelui Anders, aflat în Biroul Oval împreună cu secretarul de stat, cel al apărării

şi cu consilierul pe probleme de siguranţă naţională. Fără să clipească, preşedintele îl întrebă pe secretarul apărării:

– În cât timp Nimitz va fi destul de aproape ca să-i ajutăm pe taiwanezi?

– Mâine dimineaţă, domnule preşedinte!

– Ar face bine să se grăbească! Nu vrem război cu China, dar prezenţa noastră acolo poate ar putea calma spiritele in extremis!

La patru minute după lansările chinezilor, de pe insula Taiwan, din proximitatea capitalei Taipei, au fost aruncate spre cer un stol de rachete anti-rachetă Patriot în speranţa opririi potopului de oţel ce se rostogolea din văzduh spre insulă. Acestea reuşiră să doboare mare parte din rachetele ce vizau Taiwanul, dar pentru insulele Penghu şi baza navală de acolo era prea târziu. Văpăile cozilor de foc brăzdau cerul ca o ploaie de comete în timp ce acestea se năpusteau huruind asupra bazei navale şi a instalaţiilor militare de pe Penghu. Un distrugător, o fregată şi două nave de patrulare şi atac rapid au fost lovite din plin, bordajul sărind în aer atunci când focoasele au detonat încărcăturile explozive de 2150 de kilograme. Fregata lovită de două proiectile a fost practic pulverizată, navele de patrulare s-au scufundat aproape instantaneu, doar distrugătorul s-a înclinat încet într-o rână înainte de a fi înghiţit de valuri. Timp de patru minute infernale, Penghu a fost zguduit de explozii apocaliptice, care au transformat peisajul făcându-l de nerecunoscut, ucigând fără deosebire civili şi militari. Precizia rachetelor lăsa mult de dorit, multe explodând şi la două sute de metri de ţintă. Au fost vizate mai mult obiective militare şi astfel unele au reuşit să scape, dar lipsa preciziei a fost suplinită din plin de cantitatea mare de proiectile.

Mare parte din rachetele îndreptate spre insula Taiwan au fost doborâte de sistemele anti-rachetă Patriot. Dar o parte

din cele rămase au reuşit să-şi atingă țintele provocând unele pierderi şi distrugeri, mai ales în domeniul celor mai vizate ținte: sistemele defensive, cele de avertizare radar şi pistele aerodromurilor militare.

Al doilea val de SRBM-uri a fost lansat aproape concomitent cu o impresionantă armada aeriană de 200 de bombardiere strategice cu rază lungă de acțiune Tupolev-160 Blackjack înarmate cu rachete de croazieră de atac la sol LACM (Land Attack Cruise Missile). Acestea porneau dintr-un lansator rotativ cu capacitate de douăsprezece rachete de croazieră Kh-15P SRAM sau şase Kh-55MS, iar cala le era plină de bombe. Imediat ce SRBM-urile au pornit târându-şi cozile de foc peste strâmtoare, bubuitul motoarelor celor 200 de Tu-160-uri escortate de avioane de vânătoare Mig-21, Mig-31 precum şi de J-11(versiunea chineză a lui Suhoi-27), a făcut cerul să se cutremure. Ținta lor: Penghu şi Taiwan.

Dacă primul val de SRBM-uri a avut efecte grave asupra țintelor taiwaneze, al doilea val a fost nimicitor. Rachetele Patriot au mai doborât câteva SRBM-uri, dar numărul lor a fost insuficient pentru a contracara ploaia de foc şi oțel ce s-a revărsat asupra țintelor. Chiar primul val a scos din luptă două baterii de Patriot, una definitiv, distrusă complet, cealaltă doar avariată. Astfel, sarabanda distrugerilor a putut continua aproape nestingherită.

După SRBM au urmat lansări aproape neîntrerupte de rachete de croazieră chinezeşti adaptate după cele ruseşti de tipul Kh odată cu transferul de tehnologie a producției, efectuat în 1995. Tehnologia rusească a ajutat cercetările chinezeşti, materializate în prealabil prin rachetele de tip X-600, program inițiat încă din 1977, dar avântul în dezvoltarea programului de înzestrare cu rachete performante de producție proprie apare la începutul anilor 2000, odată cu apariția rachetei de croazieră

Hong Niao 3 (HN-3). Față de modele HN-1, intrat în serviciu în 1982 și HN-2, în 1996, HN-3 beneficiază de tehnologie avansată: ghidaj GPS, software și hardware de ultimă generație, structură și sistem de combustie mult îmbunătățite. Ghidajul la mijlocul cursei este inerțial, iar în faza terminală este prin compararea terenului cu ajutorul unei camere video care vede ținta și ajustează traiectoria dacă este cazul. Un altimetru radio menține altitudinea de croazieră la 20 metri. Raza de acțiune este de 2500 km comparativ cu 600 km la HN-1 sau 1500-2000 la HN-2. Primele tipuri de HN-3 au fost cele lansate din vehicule lansatoare terestre, dar începând cu 2003 au devenit disponibile și modelele cu lansare de pe nave de suprafață, de pe submarine de atac de tip 093, precum și de pe avioanele de tip Shenyang Jh-7, J-8IIM precum și de pe J-11, acest Suhoi-27 de fabricație chineză.

Aceste performanțe îmbunătățite au stârnit neliniștea americanilor. Din cele peste 600 de lansări de rachete Tomahawk efectuate în ultimul deceniu al secolului trecut, împotriva Irakului între 1991 și 1998, în Bosnia în 1995, în Afghanistan și Sudan în 1998, în Serbia și Kosovo în 1999, au fost raportate cel puțin șase cazuri în care acestea au căzut mai mult sau mai puțin intacte, fără să explodeze. Specialiștii SUA bănuiesc că Tomahawk-urile respective au fost demontate și transportate în secret în China pentru a fi studiate, contribuind astfel la îmbunătățirea rachetelor de croazieră ale acestora, mai ales dacă se ține cont de antecedentele chinezești în domeniul furturilor de tehnologie. Începând cu secolul XXI, chiar de la războiul din Afghanistan, evidența rachetelor neexplodate a început să fie ținută mai riguros. Cu toate acestea, posibilele dipariții nu au putut fi evitate.

Conform rapoartelor anterioare, rachetele de croazieră HN-3 ar fi avut o acuratețe de 5 metri eroare circulară probabilă,

dar după cum s-a văzut în această dimineață, raportul era deosebit de optimist. Problema cea mai gravă o constituia faptul că o parte din aceste rachete au vizat aglomerări urbane din centrul Taipei-ului pentru a obține efecte psihologice prin terorizarea populației. Imaginile zgârie-norilor prefăcuți în cenușă, a civililor morți și răniți evacuați în urletele sirenelor învăluite în fumul incendiilor transmise în direct de CNN au șocat o lume întreagă, readucând în mintea telespectatorilor imaginile terifiante de la 11 septembrie 2001. Scopul acestor lovituri era de a frânge voința de luptă a taiwanezilor, dar efectul lor a fost total contrar.

Patruzeci și opt de avioane de vânătoare F-16 care au reușit să decoleze de pe pistele răvășite de explozii ale aeroporturilor taiwaneze se îndreptau cu toată viteza spre roiul de avioane chinezești. Cea mai mare bătălie aeriană de după al doilea război mondial a avut loc atunci, deasupra arhipelagului Penghu. F-16-urile, mult mai mobile, au dat iama printre Tupolev-uri doborând în câteva minute douăsprezece dintre ele, asta până au avut primele contacte cu aparatele de vânătoare Mig și Suhoi. Angajarea vânătorilor taiwanezi de către cei chinezi a avut ca rezultat imediat eliberarea de sub presiune a bombardierelor care au putut să-și lanseze nestingherite LACM-urile asupra garnizoanei greu încercate de pe Penghu. Soldații taiwanezi au ripostat cu tot ce aveau la îndemână: de la mitraliere antiaeriene de toate calibrele, până la câteva rachete sol-aer scăpate ca prin minune de precedentele bombardamente. Acest baraj de foc, anemic comparativ cu ploaia de rachete ce cădea din cer, a avut ca rezultat două aparate doborâte, alte trei avariate având puține șanse de a se întoarce la bază. În schimb, la sol era clar că la următorul atac taiwanezii nu ar mai fi avut cu ce riposta, cu excepția armamentului ușor. Comandantul garnizoanei raportă la Taipei imensele pierderi în oameni și material

militar, cerând asistență de urgență.

O aripă a uriaşului stol de bombardiere se îndreptă spre ieşirea din rada bazei navale pentru a ataca navele militare ce încercau să se regrupeze înspre larg. Roiul furios de avioane ucigaşe se năpusti asupra fregatei Tang Zu, întârziată la câțiva kilometri în larg. Aceasta lansă o duzină de rachete antiaeriene Sea Sparrow şi Standard, apoi când aparatele se apropiară în bătaia mitralierelor grele Phalanx, acestea deschiseră un foc îndrăcit prin cele două țevi calibru 20 mm, în ritmul cadenței maxime de 4500 de lovituri pe minut. Phalanx-urile nu erau integrate sistemului de luptă al navei, astfel încât căutarea, urmărirea şi angajarea țintelor se făcea individual față de celelalte sisteme defensive ale navei. Rezultatul tuturor sistemelor antiaeriene a fost un număr de şase avioane căzute în valuri. Cu toate acestea, numărul atacatorilor era prea mare, aşa că rachetele antinavă copleşiră fregata. Primele au fost doborâte de aceleaşi Phalanx-uri, dar în momentul în care una din rachete a lovit babordul vasului explodând la impact, toți au înțeles că nava era pierdută. Alte două lovituri directe, urmate de explozii, au pecetluit soarta lui Tang Zu, nava scufundându-se în doar două minute. N-a existat nici un supraviețuitor. Biruitoare, bombardierele chineze au făcut cale întoarsă înspre bazele de pe continent.

Între timp, bătălia aeriană inegală încinsă între avionele de vânătoare taiwaneze şi chineze era în plină desfăşurare şi se deplasase spre sudul insulelor. Aparatele Mig-21 nu puteau sta în fața net superioarelor F-16, dar situația a început să se schimbe în momentul în care au intrat în luptă performantele Suhoi-27. Piloții taiwanezi, mult mai experimentați, au produs pierderi grele aviației chineze datorită superiorității lor în armament şi tehnică de luptă, dar numărul mare de avioane chineze nu lăsa loc decât unui singur deznodământ. Mai

ales în momentul în care s-au întâlnit în aer cu aparatele mai evoluate cum ar fi Mig-31 sau Su-27, rata pierderilor taiwaneze a început să crească îngrijorător. Atunci, acestea au început să se dezangajeze din luptă şi, cu muniţia epuizată aproape în întregime, să revină spre bazele lor de pe insula Taiwan. Retragerea celor douăzeci şi şase F-uri rămase a fost asigurată de opt Mirage-2000 de fabricaţie franceză, tocmai sosite la locul bătăliei. Un Mig-31 a încercat să se angajeze în urmărire, dar a fost doborât de o rachetă aer-aer AIM-9 Sidewinder lansată de pe unul dintre aparatele Mirage. Chinezii abandonează urmărirea şi revin la bazele de pe continent. În urma acestei lupte aeriene, ei lasă în urmă treizeci şi patru de aparate distruse, în afara cele doborâte de apărarea antiaeriană de pe Penghu sau de către fregata Tang Zu. Statistic vorbind, era o victorie taiwaneză, dar China avea resurse pentru încă zece astfel de înfrângeri, în schimb, pierderile taiwaneze erau practic de neînlocuit şi se părea că dragonul chinez era dispus, ca întotdeauna în decursul istoriei sale, să-şi asume pierderi imense doar în scopul atingerii obiectivelor sale.

Concomitent cu lansarea primului val de SRBM-uri, a început atacul asupra insulei Quemoy, aflată la 10 km de coasta Chinei, nu departe de portul Xiamen. Bombardamentul a început cu rachete sol-sol cu rază scurtă de acţiune Dong-Feng 11 şi Dong-Feng 15 cu combustibil solid, destinate să distrugă sistemele de apărare antiaeriană şi antinavală ale garnizoanei taiwaneze ce număra aproximativ 18000 de soldaţi. Acestor rachete le urmară loviturile bateriilor de artilerie de pe ţărm care începură să toace cu proiectile de 155 şi 100 mm poziţiile taiwaneze. Barajul de artilerie continuă cu toată furia chiar şi atunci când navele de desant maritim umplute ochi cu soldaţi ai Armatei Populare Chineze (APC) se îndreptau spre zonele destinate debarcării, asistate şi sprijinite cu foc de o flotă chineză

ieşită din portul Xiamen. Această flotă cuprindea un crucişător, şase distrugătoare şi patru fregate, plus un număr de vase mai mici, de sprijin. De pe insulă, taiwanezii răspundeau sporadic, cu rachete şi artilerie, dar ţintele lor predilecte rămâneau navele de debarcare, percepute ca şi un pericol iminent. Rezultatul acestei atenţii se vedea prin cele şase vase de desant incendiate sau scufundate.

Dar restul reuşiră să ajungă la ţărm deversându-şi încărcătura de oameni şi materiale, în timp ce barajul de artilerie se deplasa spre interiorul insulei. Navele făcură cale întoarsă, încrucişându-se cu al doilea val ce aducea spre plaje, pe lângă soldaţi, şi un număr mare de tancuri destinate înfrângerii cât mai rapide a apărării insulei. Sprijiniţi în continuare de artileria de pe ţărm şi de pe vasele flotei chineze, soldaţii debarcaţi începură să-şi asigure un perimetru defensiv de la care să poată porni acţiuni ofensive în vederea lărgirii capului de pod, odată cu venirea întăririlor. Focul taiwanezilor se concentră spre plajele ce mişunau de soldaţi chinezi, provocând pierderi grele în rândul acestora. Se auzeau şi schimburi de focuri cu arme automate, semn că elementele de infanterie ale celor două armate au luat contactul.

În acel moment, submarinul taiwanez a lansat patru torpile deodată spre al doilea val de nave de debarcare. Stătea de multă vreme mut, pe fundul mării, la câţiva kilometri est de traseul navelor de debarcare chineze şi la sud de flota lor, fără a fi simţit de cineva. Cu câteva minute în urmă, s-a ridicat la adâncime periscopică pentru a-şi arunca proiectilele aducătoare de moarte. Surpriza chinezilor a fost totală. Din cele patru torpile, două au lovit o navă de desant scufundând-o instantaneu, alta a avariat serios o altă navă facând-o să intre în derivă, iar ultima şi-a ratat ţinta. Submarinul a mai lansat două torpile de data asta spre flota chineză, dar navele îşi reveniseră din surpriză

şi începuseră manevre evazive, aşa că ţinta a fost ratată. Flota chineză, aflată cu prova spre est, pentru a avea câmp mai bun de tragere spre insula aflată la sud-sud-vest, a pus cap compas spre sud, în urmărirea submarinului care, după lansarea torpilelor a plonjat în adâncuri, încercând să se îndepărteze cât mai mult. Operatorii chinezi stăteau lipiţi de sonare încercând să nu piardă contactul cu atacatorul, dirijând în acelaşi timp tirul torpilelor antisubmarin lansate de pe distrugătoare.

Două elicoptere Mi-24 se ridicară de pe puntea crucişătorului chinez şi se îndreptară spre sud. Ajunse deasupra locului de lansare, începură să survoleze zona în căutarea submarinului. După ce efectuară câteva cercuri din ce în ce mai largi, îşi împărţiră zona şi continuară căutarea spre sud, de-a lungul ţărmului, lansând balize sonar la intervale regulate. Unul dintre elicoptere se apropie la mai puţin de cinci kilometri de ţărm, unde coasta înaltă ieşea direct din mare, putând oferi adăpost unui submarin hăituit de o întreagă flotă. Zona de debarcare a chinezilor se afla în partea de nord a insulei, după micul cap ce ieşea în mare parcă făcând o delimitare între partea de nord, cu plaje nisipoase, propice asaltului şi coasta vestică, de-a lungul căreia patrulau cele două elicoptere urmate de navele chineze.

Dintr-un locaş individual de pe ţărm se ridică un soldat taiwanez care după ce aprecie din ochi distanţa până la elicopter, duse lansatorul la umăr şi apăsă pe trăgaci. Racheta sol-aer Stinger (FIM-92A) plecă cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului (Mach 2) căutându-şi ţinta. Imediat ce a detectat motorul elicopterului cu ajutorul localizatorului cu infraroşii, elicopterul era pierdut. Acesta a explodat ca o minge de foc deasupra apei. Elicea rămasă ca prin minune întreagă descrise o curbă largă până se prăbuşi în mare încă învârtindu-se printre ploaia de sfărâmături.

Distrugătoarele chinezeşti ajunseră şi ele la locul lansării torpilelor, continuând căutarea în timp ce lansau fără oprire mine antisubmarin. Acesta era momentul aşteptat de cele trei submarine taiwaneze aflate înspre est, perpendicular pe direcția de deplasare a distrugătoarelor. Fiecare lansă în evantai câte patru torpile spre babordul descoperit al vaselor din flotă. Din cele două distrugătoare şi o fregată lovite în plin sub linia de plutire de mai multe torpile, unul s-a scufundat, restul fiind serios avariate, având nevoie de remorchere pentru a ajunge în port. Submarinele taiwaneze se îndepărtară fără probleme, deoarece amiralul comandant al flotei chineze renunță la urmărire de teama altor curse. În fond, misiunea lui era să sprijine şi să protejeze debarcarea, iar prin urmărirea inamicului ar fi lăsat descoperite navele de desant.

Taiwanezii şi-au făcut datoria, provocând pierderi mari chinezilor aplicând una dintre tacticile "haitei de lupi" folosite cu succes de submarinele germane din Atlantic în al doilea război mondial. Dar, cu toate pierderile grele, invazia chineză începuse, iar dragonul chinez era pe cale să înghită micul stat taiwanez.

XXII

Joi, 27.05.2010. ora 16.30
Bucureşti

Preşedintele Danulescu era tras la faţă şi obosit. Cu toate că încerca să-şi disimuleze tensiunea, cei prezenţi la o nouă şedinţă CSAT ţinută în cel mai deplin secret, erau conştienţi de frământările ce marcau chipul acestui om. Le înţelegeau, deoarece până la ultimul, erau părtaşi la acestea, la fiecare părticică din efortul decizional care ar putea marca viitorul ţării, probabil pentru mai multe generaţii.

În jurul mesei grele, de stejar, părerile se împărţeau cu voce scăzută, în timp ce Puşcaş încerca să răspundă cât mai explicit la întrebările preşedintelui.

– Invazia este iminentă, domnule preşedinte! Chiar şi atacul asupra CSAT confirmă acest lucru. Prin comparaţie,

gândiți-vă la tentativa de decapitare a conducerii irakiene, la 20 martie 2003, prima zi a invaziei americane în Irak!

– Dacă este aşa, unde vor ataca ucrainenii?

– După dispunerea trupelor, vom avea parte de un atac de diversiune în nordul Maramureşului, după care atacul principal va avea loc în Dobrogea, prin debarcări litorale şi forțarea Dunării în zona oraşelor Galați şi Brăila. Se va încerca astfel izolarea Dobrogei cu toate obiectivele de acolo, inclusiv porturile litorale, centrala nucleară şi multe altele.

– Atunci să întărim trupele din Maramureş şi să rezistăm pe Tisa! Dacă atacul lor diversionist dă greş, poate că vor renunța la atacul principal din Dobrogea!

– Nu cred că vor renunța! Aş evita să concentrez prea multe trupe în nord, deoarece chiar acesta ar fi scopul atacului de diversiune! Dacă ne încleştăm în nord, nu vom mai avea suficiente forțe în sud-est, acolo unde va fi în fond atacul principal. Nu trebuie uitat faptul că în sud-est avem de apărat obiective strategice de prim rang, pe când în nord, afară de câteva oraşe, pierdem doar teritoriu. Vom desfăşura trupe care să întârzie înaintarea invadatorilor până vom ajunge pe un aliniament natural care să permită o apărare îndelungată cu pierderi minime de partea noastră.

– Doar teritoriu! Cum poți să spui că vom pierde doar teritoriu! Şi, în plus, este vorba de pământul patriei, despre care tu vorbeşti cu atâta nonşalanță, doar teritoriu! sări ca ars ministrul de externe Valentin Dragomirescu. Voi, tinerii din ziua de astăzi, se pare că ați cam uitat înaltele valori morale şi patriotice promovate de înaintaşii voştri!

Obrajii lui Puşcaş se împurpurară brusc. Ochii începură să-i arunce scântei în timp ce se răsucea încet, cu tot corpul, în direcția ministrului de externe. Când privirile li se întâlniră, Puşcaş îl fixă pe mai vârstnicul ministru cu o căutătură de

gheață, în timp ce începu să vorbească cu o voce gravă, potolită forțat:

– Domnule ministru, nimeni, dar absolut nimeni, în toată viața mea, nu m-a putut acuza vreodată de lipsă de patriotism! Asta cu atât mai puțin acum, când poate însăşi existența noastră ca stat ar putea fi pusă sub semnul întrebării! Dar ce a făcut până acum diplomația noastră, ca să evite situația dramatică în care ne găsim la ora actuală?

– Tinere, nu-ți permit…

Puşcaş continuă fără să bage de seama încercarea lui Dragomirescu de a-i stăvili potopul vorbelor pe cale să izbucnească. Vocea lui devenea din ce în ce mai puternică şi mai tăioasă, cu fiecare cuvânt ce țâşnea de pe buzele-i devenite aproape livide.

– Spuneți că sunt lipsit de patriotism când constat, e drept, strict profesional, limitele forțelor noastre armate în fața unui agresor mult superior în mijloace şi forță de luptă şi, ținând cont de asta, expun un plan de salvare a armatei, plan care ar putea fi singurul în măsură să ne aducă victoria, chiar dacă nu imediat, dar ar oferi perspective pentru aceasta? Ce-ar fi dacă aş ordona apărarea cu toate forțele pe Tisa? Părerea mea este că ne-am expune unui dezastru pentru care am fi blamați toți din această sală timp de generații!

Preşedintele, la schimbul acesta de replici tresări şi o umbră de vioiciune îi traversă chipul marcat de oboseală. Ridică mâna autoritar, făcându-l şi pe Puşcaş să se oprească pentru o clipă din expozeul său tumultos.

– Domnule colonel, crezi că nu am putea rezista pe Tisa dacă am întări dispozitivul nostru în ultimul moment?

– Cu tot respectul, domnule preşedinte, eu consider că nu. În plus, expunem pericolului unei încercuiri dispozitivul defensiv de acolo. Există în spate o zonă propice aerodebarcărilor,

iar dacă inamicul profită de acest lucru, poziția noastră devine foarte fragilă în cazul capturării unui astfel de dispozitiv întărit. Nu trebuie uitat că atacul principal va fi dat, după toate probabilitățile, în sud-est, deci forțele principale inamice sunt concentrate acolo. Poziția noastră ar deveni precară în cazul în care inamicul reuşeşte să rupă apărarea noastră în nord. Singura noastră soluție o reprezintă o retragere strategică în Maramureş, urmată de o revenire, atunci când situația de ansamblu o va permite.

Puşcaş făcu o pauză de respirație, apoi continuă, cu un ton mult mai rar, menit a sublinia importanța spuselor sale:

– Nu vreau să rămân în istorie ca şi unul din responsabilii probabili ai celui mai mare dezastru militar din istoria țării! În caz că dumneavoastră şi conducerea executivă a țării, se opri o secundă, apoi continuă privind înspre primul ministru, considerați că strategia propusă nu este bună şi că ar trebui să rezistăm pe Tisa, vă rog să o faceți, dar fără mine la conducerea Statului Major General al Armatei Române! Dar înainte de a face un astfel de pas, vă rog insistent să vă interesați de situația exactă din teren a celor două armate aflate față în față! În plus față de cele spuse, aş dori să subliniez că fără ajutor militar aliat, ne va fi foarte dificil să ajungem la un deznodământ fericit în final! Scopul nostru este să câştigăm timpul necesar pentru sosirea ajutorului NATO!

Octavian Donea, consilierul prezidențial pentru probleme de siguranță națională, păstrase tăcerea până atunci. Era prin excelență un om analitic, vorbea rar şi cumpănit, cântărind cu grijă fiecare vorbă. Parcă pentru a ieşi din această tonalitate, îl întrerupse pe Puşcaş tocmai atunci.

– Domnule colonel, spuneați mai devreme că preconizați ca atacul din sud-est, cel principal după cum subliniați, să aibă loc pe două direcții, prin forțarea Dunării la Galați şi prin

debarcări pe litoralul Mării Negre. De ce nu luați în calcul şi posibilitatea unui atac prin Delta Dunării?

Era de notorietate faptul, oarecum paradoxal, că acest consilier pe probleme de siguranță națională nu era un expert în problemele militare, în schimb excela în cele de politică internațională, umbrindu-l pe ministrul de externe. Mulți analişti politici considerau că practic acesta din urmă a ajuns în guvern în mod întâmplător şi nefericit, fiind considerat responsabil de un oarecare recul al țării pe plan diplomatic în arena internațională. Se şi zvonea pe culoarele Palatului Victoria cum că ministrul de externe va fi schimbat la prima remaniere guvernamentală, chiar Cotroceniul făcând unele presiuni în acest sens. Primul ministru Tudor Bota se pare că avea în vedere şi o posibilă înlocuire a ministrului apărării Marius Achim.

– Domnule consilier, îşi continuă explicațiile Puşcaş, caracteristicile naturale ale Deltei Dunării, mii de brațe de apă invadate de vegetație, lipsa spațiilor largi de desfăşurare, terenul mlăştinos în mare măsură, precum şi infrastructura deficitară, fac deplasarea vehiculelor blindate aproape imposibilă. Nu cred că ar putea trece cineva pe aici afară de trupe echipate uşor, ceea ce face posibilitatea unei invazii pe această direcție puțin probabilă. Este un teritoriu prea uşor de apărat! Singura cale rămâne mult discutatul canal Bâstroe care, din păcate, poate aduce mari servicii forțelor invadatoare. O forță expediționară poate înainta de pe Bâstroe pe Brațul Chilia şi de acolo pot amenința Brăila şi Galațiul sau pot debarca în Dobrogea. Mai există posibilitatea de a avansa în continuare pe fluviu pentru a tăia legăturile Dobrogei cu țara. Tocmai pentru a preveni acest lucru, am dispus o parte din flota fluvială în amonte de Galați.

Preşedintele păru mulțumit de răspuns, o dovadă în acest sens fiind graba cu care trecu la următoarea întrebare.

– Ținând cont de faptul că o parte din Flota a VI-a se află

în drum spre noi, nu am putea să întărim nordul bazându-ne pe ajutorul american pe cale de a sosi?

Sorescu interveni, lăsându-l pe Puşcaş să mai răsufle:

– Încă nu ştim în ce măsură se vor implica americanii şi NATO. Ar putea dura ceva timp, iar noi nu avem acel timp. O reacţie promptă din partea noastră ar putea să ne scutească de multă bătaie de cap în viitor, când ne-ar putea fi mai dificil, cu tot sprijinul aliat, să rezolvăm situaţia. Flota a VI-a ne-ar putea oferi sprijin aerian şi ar putea angaja flota ucraineană, dar la sol tot noi va trebui să o scoatem la capăt, cel puţin în prima fază. Gândiţi-vă şi la faptul că, la ora actuală, americanii nu cred că sunt dornici să se angajeze în nici o aventură militară, cel puţin până nu se clarifică situaţia din Taiwan.

Preşedintele se întoarse spre Radu Dăianu, aflat pentru prima oară în viaţa sa la o şedinţă CSAT.

– Domnule profesor, vă aflaţi în calitate de invitat aici, în mijlocul nostru, poate la cea mai importantă şedinţă care ar putea decide viitorul ţării. Sunteţi recunoscut ca şi unul din cei mai buni experţi în geopolitică şi strategie militară, în special privită din perspectivă istorică. Vă rog să vă expuneţi şi dumneavoastră punctul de vedere, poate prin prisma analizei dumneavoastră vom putea avea unele abordări ale problemei care ar putea scăpa celorlalţi!

Profesorul Dăianu tuşi să-şi dreagă vocea. Nu părea câtuşi de puţin stânjenit de prezenţa sa în preajma preşedintelui şi a celorlalţi membri din conducerea statului, nici de faptul că preşedintele îi cerea părerea. În ultimele treizeci şi şase de ore trecuse de la activitatea sa didactică şi gazetărească (avea rubrică permanentă în revista “Tactica şi strategia”) la participarea în luarea deciziilor de cea mai mare importanţă, în miezul evenimentelor, acolo unde fiecare cuvânt putea marca existenţa sau inexistenţa unui fapt ce urma să se petreacă. Până

acum studiase istoria, acum lua parte la scrierea ei. Într-un fel, făcea istorie.

– Domnule preşedinte, vă mulţumesc pentru aprecieri, dar părerea mea este că într-o oarecare măsură acestea sunt exagerate. Referitor la întrebarea dumneavoastră, înclin să-i dau dreptate domnului Puşcaş şi sunt convins că recomandările sale sunt dictate în primul rând de pragmatism şi de profesionalism, nu de nepăsare faţă de soarta celor care se vor putea trezi sub ocupaţie. Raţiuni superioare îl fac să creadă că cea mai bună tactică ar fi cea expusă nouă anterior. Am avut o discuţie prealabilă împreună cu câţiva distinşi domni, reprezentanţi bine informaţi ai serviciilor de securitate ale statului şi concluzia a fost că, pe baza informaţiilor de care dispunem, superioritatea la graniţa de nord, din Maramureş, a armatei ucrainene este copleşitoare. Doar o strategie elastică ne poate duce la câştigarea iniţiativei atât de necesare pentru un deznodământ favorabil. Până la sosirea ajutoarelor aliate va trebui să ne descurcăm singuri, mai ales că situaţia forţelor americane, în primul rând voinţa politică de a se angaja, încă nu este clară, mai ales în contextul situaţiei din Taiwan. Un lucru este clar acolo: nici Beijingul, nici Washingtonul nu doresc război unul împotriva altuia. Puterile regionale din Asia de Sud-Est nu şi-au declarat poziţiile, cel puţin deocamdată. În cazul, încă puţin probabil, în care se va ajunge la un conflict deschis sino-american, aceştia din urmă vor fi circumspecţi cu privire la un angajament militar de proporţii în altă zonă de pe glob, chiar dacă este vorba de unul din aliaţii lor, cum este cazul nostru. Ne putem baza, în primă fază, doar pe ajutorul, şi acesta limitat, al aliaţilor europeni şi în primul rând al vecinilor care ar putea interveni în timp util cu trupe. Nu înseamnă că nu vom beneficia şi de asistenţă militară americană, dar asta doar dacă conflictul în care ne vedem târâţi ia amploare şi, repet, în funcţie de

modul în care evoluează ostilitățile cu China.

– Domnule profesor, interveni Donea, doctrina militară actuală americană prevede capabilitatea de a interveni simultan în două puncte diferite de pe glob cu efective și logistică comparabilă cu cea desfășurată în timpul războaielor din Golf. Se dau chiar și exemple, cum ar fi Iranul și Coreea de Nord.

– Este perfect adevărat, și mulți specialiști traduc Coreea de Nord și Iranul prin China și Rusia. De altfel, ultima doctrină chineză prevede ca un potențial adversar chiar SUA. Dar de la teorie la practică este o mare diferență. Nu trebuie să uităm reticența americanilor la pierderile umane, iar aici nu vorbim de zeci de morți, ci de ordinul miilor. Dar cu toții suntem convinși că atât americanii, cât și aliații europeni, își vor respecta angajamentele de securitate, la fel cum și noi ni le-am respectat de fiecare dată, începând cu intervenția din Afghanistan, atunci când încă nici nu făceam parte din NATO. Încă o dată repet, vom beneficia de ajutor, dar în prima fază a conflictului va trebui să ne descurcăm singuri, atât la sol, cât și în aer și pe apă. După cum spunea omul politic francez, fost ministru al apărării, Michel Debré: "o națiune este întotdeauna singură în fața destinului său, în sensul că nici o națiune nu poate să se aștepte ca o altă națiune să lupte pentru ea, decât cu două condiții: să fie în joc interesele acestei alte națiuni, iar națiunea periclitată să facă tot ceea ce trebuie pentru ea însăși".

– Ați vorbit foarte bine, domnule profesor. Deci, susțineți propunerea domnului Pușcaș de a nu ne crampona pe graniță?

– Cu toată responsabilitatea, da!

– Dar, totuși, toți suntem conștienți că, mai devreme sau mai târziu, China va înghiți Taiwanul. În fond, sunt același popor! nu se lăsă ministrul de interne Radu Moldovan.

– Așa este, Radule, îi răspunse Donea, dar contează și în ce mod se va face această unire. Orice încercare de a forța lucrurile

nu face decât să înrăutăţească situaţia. În primul rând, această tentativă de unire prin forţă fără acord american complică foarte mult jocul politic. China provoacă SUA printr-o acţiune unilaterală jucând pe o carte. În schimb, americanii sunt conştienţi că, în cazul în care asistă pasiv la invazia şi anexarea Taiwanului, cuvântul lor în Asia de Sud-Est şi nu numai, devine echivalent cu zero. Asta ar face ca împingerea statelor din zonă în braţele Chinei ca şi potenţiali aliaţi ai acesteia să devină un lucru foarte posibil într-un viitor nu prea îndepărtat. Aceste state vecine ar putea fi urmate chiar şi de Japonia, aliatul fidel al Americii. Asta ar putea fi începutul erodării hegemoniei mondiale americane!

– Bine, bine, dar care este părerea taiwanezilor?

– În mod sigur taiwanezii sunt împotriva unirii cu China, cel puţin deocamdată. Taiwanul este o ţară democrată, cu o economie puternică, înfloritoare şi un nivel de trai pe măsură. Cu câteva excepţii minore, nu vor să ajungă sub regimul chinez, care a devenit de la masacrul din Piaţa Tien An Men, din 1989, din ce în ce mai represiv, e drept cu unele perioade mai scurte de relaxare. Mai ales în ultima vreme, regimul chinez pare să fi devenit mult mai autocratic. Din punct de vedere economic ar fi o catastrofă pentru Taiwan. Locuitorii săi au în faţă exemplul stagnării economiei Hong Kong-ului după alipirea sa la patria chineză în 1997, iar dacă acest lucru nu ar fi suficient, mai este şi exemplul cu Macao, alipit în 1999. Unirea, dacă se va face, va trebui să fie cu voinţa ambelor părţi, sub un regim democratic, pentru a avea şi binecuvântarea americană.

– Dacă deznodământul este acelaşi, atunci de ce chinezii forţează acum riscând un război făţiş cu americanii?

Dăianu se simţi obligat să preia firul explicaţiilor din locul unde-l lăsase Donea.

– Dacă aruncăm o privire retrospectivă, toate crizele pro-

vocate de chinezi şi având ca ţintă Taiwanul au împins tot mai mult situaţia spre un deznodământ violent. De fapt, prin această tactică, chinezii încercau să testeze reacţia americană pentru a putea vedea până unde sunt dispuşi aceştia să meargă, dacă sunt capabili să rişte un război doar pentru a apăra Taiwanul.

– Deci s-ar putea ca şi în cazul de faţă să avem de-a face doar cu o cacialma sângeroasă? Chinezii vor aplana criza în momentul în care se va vedea că americanii sunt decişi să intervină militar? se interesă primul ministru Tudor Bota.

– De data asta nu, domnule prim ministru. Se va merge la război cu China. Poate va fi unul de scurtă durată, câteva focuri de armă şi câteva nave avariate şi scufundate, apoi vocea raţiunii prin glasul politicienilor de ambele părţi va găsi o soluţie de compromis prin care taberele să poată ieşi cu faţa curată, sau poate va fi unul de lungă durată, cu mii de morţi de ambele părţi. În afirmaţia mea nu mă bazez numai pe faptul că ostilităţiile sino-taiwaneze sunt în plină desfăşurare în strâmtoarea Formosa.

– Dar bine, domnule, dar pe ce te bazezi atunci când spui asta? izbucni primul ministru.

Înainte ca Dăianu să poată să răspundă, Sorescu se întoarse spre locul primului ministru şi întrebă:

– Domnule prim ministru, dumneavoastră credeţi în coincidenţe?

Ce întrebare mai este şi asta? Unde vrei să ajungi?

– Vă întreb, fiindcă eu nu cred. Şi un lucru este clar: nu mă va putea convinge nimeni, dar absolut nimeni, că este doar o simplă coincidenţă faptul că în aceiaşi zi şi China şi Ucraina se hotărăsc să atace Taiwanul, respectiv România!

Cei prezenţi plecară privirile, conştienţi de faptul că Sorescu dăduse glas temerilor neîmpărtăşite până acum, dar deosebit de prezente în mintea fiecăruia. Erau copleşiţi de perspectiva

de a fi pentru prima oară în viață confruntați cu tentaculele unui complot internațional de o asemenera amploare, şi asta tocmai atunci când tocmai ei aveau responsabilitatea apărării nu numai a interesului național, ci chiar a existenței statului român.

De multe ori în decursul istoriei sale zbuciumate, poporul român a avut de-a face cu o sumedenie de amenințări la adresa existenței sale, dar de fiecare dată a găsit resurse pentru a-şi păstra ființa nealterată şi chiar să prospere şi să devină mai puternic, în ciuda tuturor vicisitudinilor.

Preşedintele încercă să-şi alunge gândurile şi să se concentreze la clipa prezentă, dar în minte îi veneau insistent alte momente de cumpănă din istoria românilor, ca şi cum creierul nu-i mai dădea ascultare, căutând asemănări şi diferențe între criza căreia trebuia să-i facă față şi care se îndrepta implacabil spre război, şi alte crize din istoria țării. Deşi încerca să evite acest gând, mintea îi era străfulgerată mereu de momentul 28 iunie 1940, mai precis Consiliul de Coroană din acea zi, prezidat de către regele Carol al II-lea. Înconjurată din trei părți de duşmani, România se confrunta cu un ultimatum din partea URSS-ului care cerea Basarabia şi Bucovina de Nord. Consiliul de Coroană din acea zi cedează şantajului, ceea ce reprezintă precedentul pentru cedarea către Ungaria a Ardealului de Nord în 30 august şi către Bulgaria a Cadrilaterului, în septembrie acelaşi an. Aceste rapturi teritoriale îl fac pe rege să cedeze puterea deplină generalului Antonescu, ulterior mareşal, care îl sileşte să abdice a doua zi după preluarea puterii, la 6 septembrie.

Îşi scutură capul încercând încă o dată să alunge spectrele trecutului zbuciumat, încercând să se remonteze cu ideea că de data asta nu suntem singuri, facem parte din cea mai puternică alianță militară din istorie, alături de cele mai puternice armate din lume. Dar gândurile negre nu-i dădeau pace, spunându-i

ca şi atunci aveam garanţiile puterilor învingătoare în primul război mondial, respectiv Anglia şi Franţa, şi făceam parte şi din "Înţelegerea Balcanică". Dar, din păcate, din această alianţă, atunci când s-a pus problema să rezistăm armat agresiunii sovietice, doar Turcia s-a arătat gata să-şi respecte toate angajamentele asumate, respectiv de a intra în război împotriva unui alt agresor potenţial, în cazul în care acesta ne-ar fi atacat; celelalte state membre, Grecia şi Iugoslavia îndemnându-ne doar la prudenţă pentru a nu tulbura echilibrul balcanic!

Preşedintele redeveni atent la discuţiile încinse din sală, în timp ce el era dus cu mintea departe, în trecut.

– ...printre sforăituri patriotarde, americanii îşi urmează strict propriile interese, asta în numele unor idealuri ca şi democraţia şi drepturile omului, profitând pentru asta de poziţia lor de jandarm mondial! se auzi vocea inconfundabilă a ministrului apărării, Marius Achim.

– Ce ciudată asemănarea cu tactica politicienilor, nu vi se pare, domnule ministru? îi replică cu obstinaţie Sorcscu. Indiferent de părerea multora, am prins şi eu vremea dictaturii comuniste şi mai ştiu ce înseamnă să trăieşti sub dictatură, aşa că oricare ar fi puterea care conduce lumea, prefer să fie o democraţie şi sunt convins că marea majoritate din cetăţenii acestei ţări sunt de acord cu mine! Iar dacă pentru asta va trebui să mergem la război, atunci aşa să fie! Şi pentru asta sunt convins că avem girul majorităţii, cred, absolute!

Vorbele sale aduseră în sală un cor de murmure. Preşedintele lovi masa cu palma pentru a face linişte, poate ceva mai tare decât era necesar. În tăcerea adâncă care urmă, vocea sa răsună tare şi clar, iar chipul său emana siguranţa şi hotărârea care i-au adus multe voturi în trecut.

– Sunteţi de acord cu strategia colonelului Puşcaş?

Majoritatea capetelor se înclinară aprobator.

– Atunci aşa să fie! Colonele, dă-i bătaie! Eşti direct răspunzător şi vreau să fiu ţinut la curent în cele mai mici amănunte! Când va trebui să mă adresez naţiunii?

Sorescu interveni rapid:

– În cazul atacului ucrainean, la maximum câteva ore de la declanşarea acestuia! Va trebui să aveţi discursul pregătit!

– Şi până atunci va trebui să rămânem ascunşi publicului?

– Da, domnule preşedinte!

– Bine! Domnilor, s-ar putea să trebuiască să mergem la război, la fel ca şi înaintaşii noştri în nenumărate rânduri! Să ne rugăm lui Dumnezeu ca nici o clipă să nu fim mai prejos de sfânta lor amintire, ca niciodată să nu ne tremure mâna! Cu Dumnezeu înainte! Doamne-ajută!

XXIII

Joi, 27.05.2010, ora 23.30
București

Brunetul închise preț de o clipă ochii obosiți de atâta concentrare. Își scutură capul parcă pentru a alunga unele viziuni provocate de prea multă încordare, apoi continuă să privească prin binoclul pentru vedere pe timp de noapte. Casa era tot acolo, mare și tăcută, parcă amenințătoare. La doi pași de el, colegul său, Marian, continua să asculte la fel de încordat, cu căștile pe urechi, înregistrările tuturor sunetelor din casă, în timp ce el supraveghea cu atenție ferestrele și împrejurimile încercând să surprindă orice mișcare. Cei doi schimbară o privire și Marian îl asigură aprobator din cap, da, cei dinăuntru dorm în continuare. În spatele lor se aflau încă doi membri ai echipei de supraveghere, iar în camera vecină improvizată la mansarda casei se odihneau cei ce urmau să-i schimbe odată cu venirea dimineții. La parter aștepta o grupă din trupele antiteroriste gata de intervenție, iar două elicoptere ale SRI așteptau

la doar două minute de zbor de casa țintă. La semnalul de atac, toți luptătorii antitero ascunşi în casele din împrejurimi s-ar năpusti asupra țintei pe trasee deja stabilite, concomitent cu cei coborâți în rapel pe corzi direct pe acoperiş. Fusese martor la aplicații de acest tip şi era impresionat de ceea ce erau capabili aceşti oameni pregătiți şi bine antrenați, care îşi luau munca în serios.

De altfel, toată lumea îşi lua munca în serios, chiar dacă mai încercau o glumă pe ici, pe colo, dar nu întotdeauna gustată de colegi. Chiar în dimineața precedentă, la un scurt instructaj, un individ scund şi bondoc, cu mustață pleoştită, despre care aflase că se numea Şuta, le explica despre obiectivele supravegherii aflate în casa țintă. Individul vorbea scurt şi tăios în timp ce cadrele instantaneelor luate se succedau pe ecranul plasat pe unul din pereții sălii. În momentul în care planul detaliat al casei obiectiv apăru pe ecran, Şuta explică cu ajutorul unui arătător dispunerea celor patru suspecți pe timpul nopții. Liderul, supranumit deja Detonatorul, dormea într-o cameră separată aflată la etaj şi dispusă în colțul de sud-vest. Într-o altă cameră, la acelaşi palier, perete în perete, dormea femeia, iar ceilalți doi suspecți dormeau în aceeaşi locație, dar la parter. În acest moment, el îşi exprimase cu voce tare nedumerirea, cum de femeia nu dormea cu unul dintre cei trei sau cu toți trei, pe rând sau chiar deodată. Şuta îl fulgeră scurt cu privirea şi îi răspunse foarte serios că blonda este la ciclu. Întrebat printre râsete de unde ştie, a răspuns fără să clipească:

– Din gunoi, e plin de tampoane folosite!

Apoi şi-a continuat imperturbabil expunerea. În şoaptă, Marian i-a explicat faptul că Şuta pierduse doi oameni şi avea alți doi în spital în urma unei explozii şi nu era prea dispus la glume din public.

Foarte multe lucruri despre un om poți afla doar scor-

monindu-i gunoiul. Acest lucru îl ştiau şi băieţii de la SRI şi, deşi poate părea o îndeletnicire neplăcută, o făceau deosebit de conştiincios. Chiar în acea dimineaţă, la aproximativ aceeaşi oră, maşina salubrităţii îşi făcuse apariţia în capătul străzii. Era aceeaşi maşină deservită de acelaşi personal zgomotos, care trântea tomberoanele golite cu aceeaşi nonşalanţă, folosind acelaşi limbaj colorat. Aceşti angajaţi ai companiei de salubritate apucau tomberoanele de mânere răsturnându-le conţinutul în interiorul cupei maşinii, iar sacii menajeri erau aruncaţi cu forţă cât mai în interior. În dreptul casei obiectiv se afla un tomberon pe care era înscris mare, cu vopsea albă, numărul casei, iar alături de el stăteau sprijiniţi doi saci de nylon voluminoşi. Unul din băieţi îl apucă şi-l goli în maşină, iar celălalt aruncă sacii cât mai în interior. Singura diferenţă, imposibil de sesizat din exterior, era faptul că sacii şi conţinutul tomberonului respectiv au fost goliţi într-un compartiment separat al maşinii de gunoi, compartiment închis ulterior cu ajutorul unui buton de către şofer în momentul în care maşina s-a pus în mişcare până la următoarea casă.

Cu deosebită grijă, specialiştii SRI au sortat şi analizat resturile menajere provenite din casa suspectă. Aşa au ajuns la concluzia că femeia este "la ciclu", dar şi că unul din bărbaţi, cel mai probabil liderul, este rănit, dar destul de uşor, posibil în urma atentatului de la Palatul Cotroceni. Sângele de pe tampoane şi cel de pe pansamente avea grupe diferite. Ceea ce mai era demn de remarcat era faptul că ocupanţii casei erau mari amatori de votcă, indiferent de provenienţă, fie că era vorba de votcă rusească sau românească. Cei de la SRI au cerut ajutorul Poliţiei pentru identificarea amprentelor digitale ale suspecţilor, în speţă pentru izolarea acelor amprente care ar fi putut aparţine acestora. De pe ambalajele produselor găsite la gunoi s-au prelevat mai multe seturi de amprente, dar unele putând aparţine

şi altor persoane care ar fi putut veni în contact cu acestea, cum ar fi, de exemplu, un vânzător de la un magazin de la care a fost cumpărat produsul. Dar, prin comparaţie şi ţinând cont şi de prospeţimea lor, au putut fi izolate câte un set de amprente care, cu un grad mare de probabilitate, ar fi putut aparţine suspecţilor. Un indiciu important a fost oferit de cioburile unui pahar care purtau un singur set de amprente, de la o singură persoană, deci în mod sigur unul dintre ocupanţii casei.

Apoi, prin comparaţie cu baza de date a Poliţiei, s-a stabilit că nici una din amprentele respective nu era înregistrată aici, deci suspecţii nu au fost reţinuţi pentru că ar fi comis în trecut infracţiuni pe teritoriul României. Comparate în regim de urgenţă cu cele existente în baza de date a Europolului şi a Interpolului, a reieşit că un set de amprente coincidea cu cele găsite pe arma unei crime care a urmat unui jaf armat cu autori necunoscuţi la Paris, comis în urmă cu şase ani. Au fost acolo trei morţi, dar partea cea mai interesantă era faptul că în schimbul de focuri şi-a pierdut viaţa un disident ucrainean fugit din ţară cu câţiva ani în urmă pentru a scăpa de urmărirea poliţiei politice a preşedintelui Kucima. Aparent acest disident trecea întâplător pe stradă când a fost victima acestui schimb de focuri în urma jafului armat. Privită din această nouă lumină, se pare că moartea disidentului nu a fost doar o întâmplare.

Îşi concentră privirea mai mult, deoarece, datorită încordării, avea impresia că vederea începe să-i joace feste. Supraveghea de atâta vreme ferestrele întunecate ale imobilului, încât imagimaţia îi crea iluzia că umbre se mişcă tăcute în dosul geamurilor, uneori păreau că alunecă în jos şi-n sus de-a lungul pereţilor verticali. Atunci îşi scutura capul şi se freca la ochi, pentru ca o clipă mai târziu să reia supravegherea. În acele momente, Marian îl privea critic şi lansa câte un comentariu:

– Iar ai vedenii, George? Lasă, ce-ţi scapă ţie poate că nu

va scăpa celorlalți, nu degeaba avem aici cel mai tare dispozitiv de supraveghere instalat vreodată în România!

Marian avea dreptate. Era cea mai supravegheată casă din toată istoria serviciilor secrete românești. Toate imobilele din jurul ei erau ticsite cu agenți și experți SRI, sosiți împreună cu echipamentul lor de ultimă generație, mare parte din el achiziționat de la americani sau de la britanici. Proprietarii de drept ai imobilelor au fost înțelegători și și-au dat tot concursul noilor chiriași neprevăzuți, încercând să se obișnuiască cu prezența acestora și în același timp încercând să se comporte cât mai natural pentru a nu trezi suspiciuni vecinilor vizați. Microcamerele de filmat, microfoanele unidirecționale și întreaga aparatură a fost camuflată cu grijă, nici un indiciu privind prezența acesteia nefiind lăsat la voia întâmplării, astfel încât să nu poată fi văzut din greșeală de către cineva din afară. Chiar și dubița de aprovizionare ce stătea parcată vizavi de obiectiv și aparținea unui reprezentant al unei companii de distribuție de produse cosmetice a fost ticsită cu oameni și echipamente. Atâta doar că pe timpul zilei trebuia să plece ca și cum ar fi mers la lucru, altfel ar fi trezit suspiciuni.

Microfoanele miniaturale și senzorii de mișcare au fost plasați în interiorul casei prin sistemul de aerisire de către echipe special pregătite. În noaptea precedentă, patru băieți echipați în negru complet, cu fețele camuflate, au profitat de întuneric, cu luna ascunsă după nori negri, pentru a se apropia de casă, unde au plasat “gângănile”. I-a urmărit cum se târau și înaintau pas cu pas în întunericul de smoală, el alături de multe alte perechi de ochi asigurându-se că nu sunt observați de nici o privire indiscretă din dosul perdelelor ferestrelor imobilului vizat. Pentru a obține întunericul necesar, becul de pe cel mai apropiat stâlp de iluminat, singurul a cărui lumină ar fi putut stânjeni acțiunea, s-a defectat brusc cu circa o oră și jumătate

în urmă, iar echipa de intervenție a companiei de electricitate nu l-a înlocuit decât a doua zi, pe lumină.

Una din preocupările majore ale specialiştilor din cadrul SRI era identitatea suspecților. Pentru asta, pe lângă culegerea de amprente de pe resturile menajere, se încerca şi o identificare vizuală a fiecăruia din cei patru terorişti. Având în vedere faptul că singurul filmat era liderul care a reuşit să se salveze în urma atentatului de la Cotroceni, filmarea şi fotografierea celorlalți era o prioritate. Pentru asta, o sumedenie de agenți încercau să surprindă prin teleobiective puternice, bine camuflate, cea mai mică mişcare din dosul perdelelor trase, dar fără prea mare succes. Fotografiile luate reprezentau doar nişte umbre neclare care, cu tot efortul specialiştilor din laboratoare, erau de prea puțin ajutor în efortul identificării. Cu ajutorul vecinilor, s-a încercat întocmirea portretelor robot pentru ocupanții vilei, dar lucrul s-a dovedit destul de dificil datorită faptului că aceştia erau recunoscuți ca şi nişte oameni discreți, care nu prea se arătau pe afară decât atunci când şansele de a fi văzuți erau minime. Imaginile filmate cu liderul grupului în cursul atentatului de la palatul prezidențial au fost descompuse cadru cu cadru, selectându-se cele mai clare, cele în care fața individului putea fi văzută cât de cât, în scopul de a fi transmise serviciilor aliate care ar putea să-l aibă în evidență.

Pe lângă agenți şi specialişti, două plutoane de intervenție şi unul de rezervă erau gata de acțiune în orice clipă. Planul casei şi poziția fiecărui suspect în interior erau cunoscute în fiecare moment, de către fiecare membru al echipei de intervenție. Comandantul acțiunii, locotenentul Cristea, avea în grijă ca fiecare subordonat al său să ştie cu ochii închişi tot ce are de făcut din momentul în care se va da semnalul de atac.

Toți luptătorii aflați în subordinea sa şi nu numai, au observat o schimbare majoră în comportamentul locotenentului

Cristea. Devenise ursuz şi irascibil şi se purta cu o asprime neobişnuită faţă de oamenii săi, sancţionându-i fără milă, chiar şi pentru cele mai mici greşeli. Acest fapt era cu atât mai puţin obişnuit cu cât Cristea, alături de Dumitrescu, a fost printre cei mai entuziaşti promotori ai atmosferei camaradereşti, aproape ca intr o familie în cadrul unităţilor proprii. S-a demonstrat statistic că, în cadrul unităţilor de elită conduse în această manieră, eficienţa era sensibil mai ridicată. De când aflase de moartea lui Dumitrescu, aproape nimeni nu-l mai putea scoate pe Cristea din starea în care se afla. În cea mai mare parte a timpului, privea cu fălcile încleştate şi cu ochii încărcaţi de ură contururile întunecate ale casei în care se adăposteau cei responsabili de moartea lui Dumitrescu.

Îngrijoraţi de starea lui Cristea, Udrea, secondat de Şuta ca de o umbră, se adresă psihologului unităţii, doctorul Remus Poenaru. După o expunere încărcată de termeni de specialitate în cursul căreia Şuta dădu numeroase semne de nerăbdare, Udrea îl rugă să concluzioneze pe înţelesul lor în aşa fel încât să poată afla în ce măsură Cristea era capabil să-şi ducă la îndeplinire misiunea, fără să pericliteze reuşita acesteia sau să pună în pericol siguranţa subordonaţilor. Răspunsul specialistului nu a fost deloc în măsură să le liniştească temerile.

– Cristea suferă în momentul de faţă de o formă de sindrom de stress postraumatic cauzat de moartea violentă a prietenului său. Acest sindrom este accentuat şi de un acut sentiment de responsabilitate dat de faptul că acesta i-a salvat viaţa, lui şi câtorva camarazi, sacrificându-şi-o pe a sa. Cristea se simte responsabil şi prin faptul că, involuntar, se gândeşte că dacă ar fi fost mai atent l-ar fi putut salva pe Dumitrescu. El simte că acesta a murit, practic în locul său şi, într-un fel din vina lui. De aici apar multe procese de conştiinţă care vor continua să chinuie mintea lui Cristea.

– Bine, bine, făcu Şuta precipitat. La ora actuală, Cristea este cel mai bun comandant de pluton pe care-l avem. Eu aş ezita să aprob o intervenţie aşa complexă împotriva acestui obiectiv, dacă n-aş şti că un om ca şi Cristea nu mi-ar conduce băieţii! De asemenea, sunt convins că şi băieţii simt la fel. Dilema este că, pe de-o parte, avem nevoie de Cristea ca şi conducător, iar pe de altă parte, s-ar putea ca în starea aceasta să pericliteze misiunea şi personalul din subordine. Dacă îl înlocuim tocmai acum, moralul băieţilor s-ar duce naibii şi probabilitatea de reuşită de asemenea!

Udrea aprobă din cap şi se adresă medicului:

– Care ar fi părerea dumneavoastră, domnule doctor?

Remus Pocnaru îşi frecă bărbia gânditor înainte de a răspunde, alegându-şi cu grijă cuvintele:

– În cazul în care îl veţi înlocui pe Cristea tocmai acum, vă garantez că în proporţie de nouăzeci la sută cariera îi va fi compromisă. Pe lângă asta, echilibrul său interior va fi definitiv zdruncinat. Ani de zile de acum înainte va retrăi aceleaşi clipe întrebându-se în coşmaruri fără sfârşit ce-ar fi fost dacă...

– Bine, dar nu vom putea risca viaţa oamenilor noştri pentru unul singur! Doctore, cum se va manifesta Cristea dacă îl lăsăm în continuare la conducere?

– Într-o primă fază, va fi un supraom. Nu se va odihni, nu va mânca, se va autodepăşi la toate capitolele în ideea de a face ceva pentru Dumitrescu, de fapt mai mult pentru a-i răzbuna moartea. Va transforma totul într-o vendetă personală. Va fi intolerabil cu greşelile celor din jur, orice nesincronizare o va trata cu intransigenţă, ca şi pe un sabotaj, de parcă cineva ar încerca să se pună între el şi ţelul său. Asta în primă fază.

– Şi în faza a doua?

– În faza a doua, după un vârf, se va prăbuşi. Sau fizic, sau psihic, sau amândouă! Indiferent dacă prăbuşirea va inter-

veni înainte sau după îndeplinirea misiunii, va avea nevoie de o lungă perioadă de recuperare.

Şuta şi Udrea se priviră unul pe altul, apoi se întoarseră spre doctor. Udrea fu cel care adresă următoarea întrebare:

În cazul lui Cristea, în cât timp credeți că va surveni prăbuşirea?

Domnilor, eu sunt doctor, nu profet! Ar putea fi vorba de o oră, o zi sau chiar aproape o săptămână, asta depinde de fiecare organism, de personalitatea fiecăruia, de tăria sau motivația lui sau de alte evenimente ce pot apărea pe parcurs. Tot ceea ce pot să vă spun este că. în cazul lui Cristea, este vorba de mai mult de o oră.

– Dumneavoastră ce ne sfătuiți, ca medic, să facem? Să-l păstrăm pe Cristea la comandă sau nu?

– Domnilor, eu sunt doar un simplu doctor. V-am spus din punct de vedere profesional despre ce este vorba şi cum s-ar putea manifesta. De aici încolo, decizia vă aparține! Voi răspundeți de misiune, nu eu!

După care le întoarse spatele şi se îndepărtă. Udrea rămase cu privirea pironită în gol multă vreme, iar Şuta îi respectă tăcerea. După un timp ce păru o eternitate, i se adresă de parcă tocmai şi-ar fi amintit de existența lui:

– Mergem cu Cristea, nu?

Şuta aprobă din cap, apoi îl urmă pe coridor spre centrul de comunicații de unde Udrea urma să ia legătura direct cu Sorescu pentru a-i raporta ultimele evoluții. “Ce ciudat om şi Sorescu ăsta”, gândi Şuta în timp ce păşea în urma lui Udrea, “este directorul SRI de un timp măsurat în ore şi deja e implicat în activitatea serviciului mai mult decât toți directorii de până acum!”.

În biroul lui Sorescu, Dăianu studia intens fotografiile

atentatorului de la palat. Se afla de câteva minute aici, de la încheierea şedinţei secrete a CSAT. Sorescu îi invitase şi pe Puşcaş, pe Damian, precum şi pe Enea. Ar fi dorit să discute un plan comun de acţiune în vederea coordonării cât mai eficiente a acţiunilor fiecăruia în caz de război. Ultimii trei îşi anunţară venirea ceva mai târziu, toţi grăbindu-se să treacă mai întâi pe la birourile lor aflate în alte părţi ale Bucureştiului pentru a se informa despre ultimele evoluţii ale situaţiei. S-au strecurat prin uşi laterale, pe străduţe dosnice, pentru a evita întâlniri nedorite cu presa, ai cărei reprezentanţi străjuiau avizi de noutăţi clădirile principalelor instituţii publice ale statului.

Lângă el, Sorescu citea tăcut rapoartele ultimelor evenimente, făcându-şi unele sublinieri şi adnotări într-o agendă cu coperţi negre, agendă scoasă din interiorul sertarului de la birou, sertar a cărui cheie o avea doar el, asta doar ca şi o măsură suplimentară de precauţie.

Unul din ecranele televizoarelor din încăpere era comutat pe CNN, unde un reporter transfigurat comenta imaginile transmise live din Taipei-ul bombardat de rachetele şi avioanele chineze. Reporterul, depăşit de evenimente, descria cu o voce gâtuită de emoţie atmosfera din oraşul terorizat, de parcă imaginile din fundal n-ar fi fost destul de grăitoare: incendii, vălătuci de nori negri şi groşi de fum ce se ridicau până la cer, cratere ce se deschideau în mijlocul asfaltului, sirenele pompierilor şi ambulanţelor, oameni şocaţi, cu chipurile acoperite de praf şi sânge, tărgi cu trupuri însângerate urcate în salvări, oameni rătăcind fără ţintă pe străzi. O explozie puternică în apropierea locului de transmisie făcu reporterul să tresară şi să-şi bage involuntar capul între umeri. O nouă rachetă sol-sol sau doar o ţeavă de gaze? Încă nu se putea şti.

Celelalte două televizoare erau comutate pe posturi româneşti, iar Dăianu le schimba din când în când în aşa fel

ncat să poată cuprinde printr-un tur de orizont întreaga paletă de programe naționale pentru a putea lua astfel pulsul presei audiovizuale. Capul de afiş al ştirilor internaționale rămânea atacul chinez asupra Taiwanului. celelalte, cum ar fi ciocnirile de graniță indo-pakistaneze din Kashmir sau cele din Orientul Mijlociu, tulburările din Georgia sau noul conflict armeano-azer, rămăseseră pe planul doi. Pe plan intern, toată atenția era concentrată spre exploziile şi focurile de armă auzite în curtea Palatului Cotroceni. Pe lângă asta se aminteau evenimentele ultimelor două zile, atacul şi explozia de la bancă, jaful armat de la Braşov şi maşinile capcană din alte oraşe ale țării. De remarcat în cadrul ştirilor era totala lipsă de reacție a conducerii țării, singurii care au fost găsiți de reporteri fiind oficiali de grad inferior. La întrebările directe ale ziariştilor, aceştia încercau cu diplomație să se eschiveze, dar de multe ori erau prinşi pe picior greşit şi încercau să dea înapoi, punându-se în posturi jenante. Cert este că nimeni nu a putut fi lămurit de ceea ce se întâmplă, această nesiguranță punându-şi amprenta pe transmisiunile tuturor canalelor TV.

Dăianu schimbă postul doar pentru a o vedea pe reportera TC2, Diana Butean, transmițând din fața porții închise şi străjuite de militari impasibili a intrării principale în Palatul Cotroceni. Părul ei lung, şaten, cu reflexe castanii şi uşor cârlionțat îi cădea pe umeri subliniind ovalul feței frumoase, cu ochi mari şi verzi, care în momentul de față priveau acuzator înspre camera de filmat. Mâna ei mică strângea cu putere microfonul, făcând să iasă în evidență unghiile îngrijite şi lăcuite cu roşu aprins, în totală concordanță cu rujul buzelor cărnoase şi senzuale. "Iată, într-adevăr, o femeie frumoasă!" nu se putu abține să nu se gândească Dăianu. Aceasta tocmai încheia transmisia cu o concluzie care în mod sigur nu-i va plăcea preşedintelui:

– ...iată că nu pentru prima oară, deşi de fiecare dată noi sperăm să fie pentru ultima, aleşii noştri se ascund în spatele uşilor închise atunci când ar trebui să răspundă întrebărilor îndreptăţite ale acelora care, prin votul lor, i-au adus în fruntea statului. Nu putem crede că administraţia Danulescu a ales să evite presa chiar atunci când populaţia este interesată în cel mai înalt grad de ceea ce ar avea de spus. Pe de altă parte, dacă exploziile şi împuşcăturile auzite ieri de aici au legătură, după cum se fac deja unele speculaţii, cu integritatea conducerii ţării, credem că telespectatorii noştri, poporul român, au nu numai dreptul, ci şi datoria să fie corect şi complet informaţi. nu ţinuţi în ignoranţă cu ajutorul acestei noi şi originale forme de cenzură mascată!

După nici cinci minute, telefonul sună strident şi Sorescu răspunse.

– Da, fă-mi legătura!

Dăianu opri sonorul doar ca să-l poată auzi pe Sorescu cum vorbea în telefon, întrerupt de momentele în care asculta vocea de la celălalt capăt al firului:

– Da, domnule preşedinte!... Mă uit şi eu la televizor... nu cred că este o idee bună, domnule preşedinte... Mă văd nevoit să insist, domnule preşedinte... Aş vrea să vă reamintesc că şi dumneavoastră aţi fost de acord, alături de toţi ceilalţi participanţi la şedinţa CSAT... Întreaga noastră strategie se bazează pe asta... Cu tot respectul, la cea mai mică greşeală, la următoarele alegeri se va vota, dacă se va mai vota, în limba ucraineană, sau poate chiar în rusă!

La ultimele cuvinte, Sorescu ridică vocea involuntar, apoi se opri brusc. Rămase cu receptorul lipit de ureche timp de mai bine de un minut, fără să zică nimic. Într-un final, rupse tăcerea:

– Sunt convins că aţi luat hotărârea corectă, domnule

președinte!... Oricum, după părerea mea este o chestiune de ore, nicidecum de zile... Vă mulțumesc, domnule președinte.

Puse receptorul cu grijă în furcă, apoi oftă obosit. Când ridică ochii întâlni privirea lui Dăianu.

Președintele?

Da, vroia să se adreseze țării. Ce-ar fi putut să spună? Că Ucraina se pregătește să invadeze România? Din fericire, s-a răzgândit. Mergem mai departe așa cum am stabilit.

Nici o reacție de la ucraineni?

Nimic. Nici pe canale diplomatice, nici pe cele neoficiale, nimic, absolut nimic. De parcă totul ar fi doar în imaginația noastră!

Dăianu ridică una din fotografiile suspectului. Aceasta îl înfățișa pe individ din spate, în timp ce alerga alături de teroristul cu lansatorul, chiar înainte ca acesta să fie lovit de glonțul lui Cristea.

– Nu știu, nu-mi dau seama, dar ceva îmi pare cunoscut la ăsta. Poate alura, sau... știu eu? Parcă am mai văzut personajul, chiar din spate.

Sorescu îi aruncă peste masă o filă din dosarul care-l avea în față. Conținea doar copia unei fotografii și două rânduri scrise sub ea.

– A fost identificat de britanici. Alexei Rapcin, SBU, serviciul secret ucrainean. Timp de șase luni detașat la ambasada Ucrainei din Oslo. În rest, nu se știe nimic, dar absolut nimic despre el.

– Crezi că este proaspăt sau doar necunoscut?

– Conducerea unei astfel de operațiuni nu se lasă pe mâna unui boboc. În mod sigur că a mai activat, dar nu a fost reperat.

– Și partenera lui?

– La cum arată, din descrierile martorilor oculari, ar fi pu-

tut să fi fost folosită ca şi "capcană cu miere". Va trebui să căutăm vreun diplomat şantajat sau ceva în genul ăsta.

Sorescu se referea prin "capcana cu miere" la şantajele de natură sexuală prin care se încerca recrutarea ţintelor fermecate şi surprinse pe peliculă în pat cu vreo astfel de agentă. De multe ori, pentru a-şi salva căsnicia sau reputaţia, victimele acceptau difuzarea de informaţii secrete. Din punct de vedere statistic, imediat după recompensa materială, acesta era al doilea motiv pentru care se ajungea la recrutarea într-o altă tabără.

Sorescu mai întoarse o filă din dosarul pe care îl avea în faţă înainte de a se adresa lui Dăianu.

– Ştii, chiar înainte de şedinţă, Enea şi Damian mi-au pasat dosarul ăsta. N-am apucat să-l răsfoiesc decât abia acum. Cred că ar fi fost bine să fi ştiut lucrurile astea ceva mai devreme.

– Dar despre ce este vorba?

– Enea şi Damian au pus cap la cap nişte informaţii din cadrul serviciilor lor. Concluzia este şocantă, dar departe de a fi surprinzătoare.

Sorescu făcu o pauză pentru a-şi căuta ţigările, apoi în timp ce-şi alegea una lăsă dosarul deschis pe masă. Îşi aprinse ţigara, trase primul fum în piept şi expiră cu un gest larg înainte de a continua.

– Conform tratatelor în vigoare, la care şi România şi Ucraina au aderat, în speţă Tratatul CFE de la începutul anilor '90 care stipulează baremele de forţe şi armamente, noi ar trebui să avem un număr maxim de 430 avioane de luptă, 120 de elicoptere de atac, 2100 maşini blindate de luptă, 1375 de tancuri, 1475 guri de foc de artilerie mai mari de 100 mm, iar efectivele militare să fie sub 195000 de oameni. Ucraina ar trebui să aibă maxim 1090 avioane, 530 elicoptere, 5050 maşini blindate, 4080 tancuri, 450000 de militari. Noi am respectat pe deplin aceste prevederi, mai ales că structura forţelor noastre

armate s-a modificat, dar conform acestui raport, se pare că Ucraina nu. Depăşirile sunt destul de mari în tancuri şi aviaţie. Este adevărat că efectivele suplimentare de personal pot fi camuflate sub forma unor efective integrate Ministerului de Interne, sau paramilitare, sau neregulate, cum ar fi cazacii, dar în privința armamentului, disimularea asta nu poate fi decât de durată lungă.

– Avem confirmări ale acestui raport din alte surse?

– De fapt întreg acest raport este o sumă de alte surse care se completează una pe alta, fiecare oferind câte o fărâmă, adunându-le, obținem o imagine, încă incompletă, a întregului.

- Dar “Condorul”?

– Ne-a oferit informațiile referitoare la armamentul dintr-o singură mare unitate. Practic ne-a trimis o copie a listei centralizate a inventarului. În mod sigur că doar la acest nivel are acces. Nu se pomeneşte nimic în această listă despre eventuale depozite secrete şi, repet, este vorba doar de o singură unitate. Dar prin extrapolare putem să ne facem o imagine de ansamblu care confirmă concluziile raportului într-o proporție covârşitoare.

– Da, dar din punct de vedere calitativ...

Da, da, ştiu! Noi avem armament trecut la standardele NATO, de exemplu suntem în proces de înlocuire a Mig-urilor cu F-uri, etc. Nu sunt expert în armament, dar...

Soneria telefonului îl întrerupse din nou pe Sorescu. Apucă repezit receptorul, răspunse, apoi ascultă atent. Dăianu îi observă cu surprindere schimbarea expresiei feței pe măsură ce asculta cu receptorul la ureche. Nu zise nimic, doar aşeză receptorul în furcă cu grijă, de parcă ar fi fost în pericol de a se sfărâma. Dăianu aşteptă câteva clipe, dar cum nici o explicație nu venea, se decise să intervină. Sorescu tresări ca şi trezit din somn, de parcă acum ar fi descoperit că nu era singur în cameră.

Apoi se decise să vorbească, ezitant.

– Acum o oră, o celulă formată din două avioane americane F-14 aparținând grupului portavionului Nimitz, aflată în misiune de patrulare în Strâmtoarea Taiwan, a fost atacată de avioane aparținând Republicii Populare Chineze. Ambele aparate au fost doborâte. Chinezii au pierdut şi ei cel puțin un aparat.

Mai bine de două minute, nici unul n-a mai zis nimic. Părea că întregul univers rămase suspendat în acea clipă, în acea încăpere. Când Dăianu a vorbit din nou, era ca şi cum tăcerea s-ar fi spart în mii de cioburi. Chiar şi el părea stupefiat de felul în care îi răsuna vocea.

– Crezi... Chiar vom merge la război?

Sorescu doar aprobă din cap, absent, apoi din nou tăcerea deveni apăsătoare. A doua oară, vocea lui Dăianu suna ceva mai sigură:

– Nu ştiu dacă am apucat să-ți povestesc despre fratele meu, Lucian.

– Nu. Ştiu doar că e mare softist, are o firmă puternică de soft.

– Da, este adevărat, dar nu la asta mă gândeam. Nu cred că ştii, dar are un suflet de poet. Chiar, nu cred că poți să-ți imaginezi un om aşa de dotat cu o inteligență tehnică, pragmatică şi de om de afaceri, să aibă o inimă de poet. Este pasionat de literatură poate mai mult decât un profesor. Dar altundeva vroiam să ajung. De fiecare dată când priveşte la televizor ştiri despre vreun conflict de genul celui din Irak, sau aiurea pe planetă, fără să vrea rosteşte un vechi proverb din Grecia antică.

Sorescu ridică întrebător sprâncenele.

– Când armele vorbesc...

– ...muzele tac.

XXIV

Vineri, 28.05.2010, ora 1.30
Sighetu Marmației

Cele două santinele ucrainene trecură vorbind cu voce scăzută în timp ce-și făceau rondul. Din nonșalanța și sporovăiala lor se putea deduce faptul că nu se temeau de vreo problemă, aici, pe teritoriul ucrainean, chiar dacă se aflau la doar șase kilometri nord de râul Tisa, frontiera naturală dintre România și Ucraina. Lipsa lor de griji se datora și norocului de a fi puși în patrulare de interior, o simplă formalitate, deoarece era practic imposibil ca vreun intrus să pătrundă așa adânc în tabără fără a fi detectat de santinelele de perimetru, cu atât mai mult cu cât se aflau în alarmă de luptă.

Cosmin Nechita îi lăsă să treacă, apoi rămase nemișcat în aceeași poziție încă circa zece minute pentru siguranță. Apoi se ridică cu precauții din spatele tufelor care îi serviseră drept adăpost, pentru a-și continua cu fereală drumul spre gardul de sârmă ghimpată, dincolo de care se puteau ghici siluetele întu-

necate ale unor silozuri improvizate.

Silueta sa pirpirie se strecură în interior fără probleme. Se oprea din metru în metru pentru a detecta eventualele dispozitive de alarmă de diferite tipuri, fie că era vorba de cutii de conserve legate cu sârmă sau senzori de mişcare. Mulţumit de faptul că nu a găsit nimic, îşi continuă drumul mai departe. Ajuns la colţul primului siloz, se lăsă pe vine, aşteptând.

Statura sa firavă îl ajutase de multe ori în astfel de incursiuni, fie că era vorba de exerciţii sau de aplicaţii practice. Tot datorită staturii se putea camufla foarte rapid şi eficient în cele mai neaşteptate locuri, aşa cum făcuse cu două zile înainte când anihilase o grupă de diversionişti ce atacase o patrulă de grăniceri. Deşi părea să aibă o constituţie mai fragilă, asta era doar în aparenţă, cu toate că a fost destul de dificil să convingă de acest lucru comisia de selecţie atunci când a cerut transferul în Detaşamentul 428 "Neagoe Basarab", cu opt ani în urmă, pentru a fi printre primii militari români angajaţi în misiuni de luptă în Afghanistan.

Acolo, alături de "Scorpionii roşii", şi-a putut pune în aplicare pentru prima oară cu adevărat talentul său în arta camuflării. Era capabil să se ascundă pentru a supraveghea terenul în cele mai neaşteptate locuri şi putea sta nemişcat ore în şir în ascunziş, indiferent că era expus soarelui necruţător al pustiului sau frigului muşcător al nopţii din acest ţinut neospitalier din estul ţării, acolo unde se desfăşurau acţiunile de căutare şi distrugere a talibanilor şi membrilor Al-Qaeda în cadrul operaţiunii "Enduring Freedom".

Cum era şi firesc, după stagiul din Afghanistan, a urmat unul în Irak, iar după aceasta a solicitat admiterea în cadrul unei unităţi de Cercetare Diversiune. Iniţial se gândi să încerce la Batalionul 495 Operaţiuni Speciale "Ştefan Soverth", dar după o matură chibzuinţă, socoti că statura şi constituţia sa ar fi

putut fi un impediment, pe când la Cercetare-Diversiune acest impediment ar putea fi transformat într-un avantaj.

De multe ori s-a întrebat ce turnură ar fi luat cariera sa în cazul în care ar fi insistat pe ideea admiterii în Batalionul Operațiuni Speciale și bineînțeles, ar fi fost și admis. Este perfect adevărat că orice militar preocupat de cariera sa s-ar fi făcut luntre și punte pentru intrarea în "Ștefan Soverth", deoarece reprezenta pentru toată armata română elita elitelor, cei mai buni dintre cei buni, echivalentul SAS-ului britanic.

Cu toate astea, era mulțumit de alegerea făcută. Chiar dacă nu făcea parte din mult mai mediatizatul Batalion 495, era la Cercetare-Diversiune, tot buni profesioniști, dar învăluiți parcă într-o aureolă de mister. Se știa destul de puțin despre aceștia, nu făceau demonstrații televizate, nici nu se prea vorbea despre ei. Singurul moment în care deveneau temuți cu adevărat era luna de practică. Atunci, parcă un val de fobie lovea unitățile militare, CD-iștii erau pe buzele tuturor, toți se temeau de posibila lor infiltrare deoarece astfel de incursiuni se lăsau de fiecare dată cu sancțiuni aspre.

Antrenamentul lor era în linii mari asemănător cu cel al "specialilor", doar baremele erau altele. Principala deosebire era în faptul că specialii puneau mare accent pe lupta în echipă, pe când diverioniștii erau niște singuratici, fiecare trebuia să se descurce pe cont propriu, mai ales datorită faptului că majoritatea covârșitoare a misiunilor erau individuale. În plus, față de alte corpuri de elită pentru care camuflajul, mascarea în teren, intrarea și ieșirea neobservată din dispozitiv făceau parte integrantă dintr-un antrenament general, pentru diversioniști acestea reprezentau esența pregătirii lor. În rest, ședințe de tir cu tot armamentul, arte marțiale, explozivi, tactică, pregătire psihică, conducerea tuturor vehiculelor militare și, din nou ca un fapt inedit, pregătirea psihologică pentru rezistența la inte-

rogatorii, chiar dacă toți sperau să nu aibă nevoie de așa ceva.

Cosmin căută din ochi șirul de stâlpi de iluminat din exteriorul palisadei și-l remarcă pe cel al cărui bec nu ardea. Acolo va trebui să ajungă pentru a-și îndeplini cea de a doua parte a misiunii sale din noaptea asta.

Dar până atunci va trebui să se grăbească cu prima parte. Se lăsă la pământ și se strecură târâș pe sub poarta silozului, în interior. Nici aici, nici un dispozitiv de alarmă, nimic. Poarta silozului nu era încuiată, chiar dacă prin construcția sa își dovedea utilitatea doar ca și adăpost temporar. În întuneric, zări un șir lung de lăzi stivuite. Lipsa oricăror santinele dovedea încă o dată că, indiferent care ar fi fost conținutul lor, lăzile nu erau puse acolo pentru a sta mult timp, dar denota și excesul de autoîncredere al militarilor ucraineni. Alese o ladă la întâmplare, desluși cu greutate literele chirilice, apoi o deschise cu și mai mare greutate. Acoperite cu talaș de lemn, întinse în locașurile lor, se odihneau două obuze de tun calibrul 100 mm. Închise lada și o așeză la locul ei, apoi luă alta din alt șir. Obuze de 57 mm.

Mai cercetă încă două silozuri mai apropiate. Toate erau ticsite de lăzi cu muniție de diferite calibre, inclusiv rachete sol-sol. Dar nu ăsta era lucrul cel mai important. Tunurile, lansatoarele, chiar și silozurile pot fi observate de către sateliții militari americani. Toată lumea bănuia că în interiorul silozurilor nu poate fi altceva decât muniție, dar el trebuia să verifice ce fel de muniție. Acum era convins: toată muniția era muniție de război, nu exista nici măcar un cartuș de manevră. Deci, ucrainenii erau pregătiți de război și nu de manevre militare.

Ar fi putut să mineze depozitele și să provoace o explozie care ar fi ras toată tabăra și împrejurimile ei, dar ordinele sale erau categorice. Nu se dorea provocarea, era foarte important ca România să nu apară ca și agresoare, iar o lovitură preventivă

ar fi complicat lucrurile. În plus, asta era doar una din multitudinea de tabere şi depozite militare apărute ca ciupercile după ploaie în această zonă.

Prima parte din misiunea sa se încheiase, aşa că se grăbi să se strecoare neobservat spre stâlpul întunecat, ocolind cu grijă cercurile de lumină proiectate de becurile din şir.

Trei ore mai târziu, era în afara taberei, grăbindu-se spre graniţă pentru ca lumina palidă a zorilor să nu-l surprindă pe teritoriu străin. Ducea cu el plicul minuscul, impermeabil, găsit îngropat la mică adâncime la baza stâlpului. Aşa cum primise instrucţiuni de la comandantul său, căpitanul Şandru, trebuia să-l înghită în caz că era capturat.

Nici el, nici căpitanul, nu ştiau ce conţine plicul. De asemenea, habar n-aveau cine era "Condorul" şi nici nu auziseră vreodată vorbindu-se despre el.

Câteva ore mai târziu, discul auriu al soarelui străpungea linia orizontului de ape al Mării Negre, scăldând totul într-o lumină feerică, de basm. Stoluri de pescăruşi albi plonjau spre apele liniştite salutând o nouă zi.

În camera operatorilor radar de la aeroportul "Mihail Kogălniceanu" din Constanţa, colonelul Ababei nu avea ochi pentru splendorile unei noi zile. Întreaga sa atenţie era îndreptată spre ecranul radar şi spre vorbele operatorului. În spatele acestuia, cu o mână sprijinită de spătarul scaunului şi cu cealaltă de tăblia mesei, colonelul parcă era sculptat în piatră. Părea că se află acolo de o veşnicie. Subordonaţii săi nu-şi aminteau ca în timpul celor aproape trei zile scurse de la doborârea avionului lui Remus Lucaci să se fi odihnit puţin. Chiar se întrebau dacă omul acesta nu doarme niciodată. Nu părăsise turnul de control decât de două ori, şi asta doar pentru o perioadă scurtă. Prima dată supervizā verificarea funcţionării aparaturii

radar şi de comunicaţii în buncărul de la subsolul aeroportului special destinat să fie folosit ca şi centru de comandă în cazul izbucnirii unui război în urma căruia aeroportul, inclusiv turnul de control, secţiunea militară, ar fi putut deveni una din ţintele inamicilor. A doua oară a fost să-i vadă pe Călin Pop şi pe Remus Lucaci, să se convingă că amândoi erau teferi.

Cei care au văzut momentul întâlnirii povesteau că acesta s-a comportat diferit cu cei doi tineri piloţi. Pe Lucaci l-a strâns în braţe cu putere de cum l-a văzut, de parcă ar fi fost fiul rătăcitor pierdut şi regăsit. L-a ţinut în îmbrăţişare aproape un minut, de parcă s-ar fi temut că îl va pierde din nou imediat ce-i va da drumul. Martorii au fost foarte nedumeriţi de comportamentul comandantului, puţini crezându-l pe acest vechi ofiţer de carieră capabil de astfel de efuziuni sentimentale. În schimb, faţă de Pop a fost mult mai reţinut. I-a tras doar o palmă prietenească pe spate şi l-a luat de braţ ducându-l spre popota ofiţerilor pentru a-i face cinste. În drum, colonelul zâmbea într-un anume mod nedefinit, nici unul din apropiaţii săi nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată acel zâmbet. Parcă toată faţa îi strălucea, iar ochii îi scânteiau cuprinşi de o mândrie fără margini. N-ar fi putut exprima astfel de sentimente nici dacă ar fi fost vorba de propriul său fiu. Dar colonelul Ababei nu avea nici un fiu, ci doar două fete mari şi frumoase, dar care nu aveau de gând să-i urmeze tatălui în cariera militară. Fata cea mare, medic de profesie, era măritată, iar tatăl ei trăgea nădejde ca în curând să devină bunic. Cea mică era studentă în economie şi încă locuia cu părinţii.

Se presupunea că din cauza faptului că Dumnezeu nu i-a dat un băiat, colonelul îi considera pe toţi tinerii piloţi din unitatea sa proprii săi fii, care poate că şi i-ar fi dorit mai mult decât era dispus să recunoască. Dar, din cauza structurii şi educaţiei rigide primite atât în familie cât şi în armată, nu lăsa să se vadă

nimic din toate acestea.

Colonelul Ioan Ababei provenea dintr-o familie care a dat țării un lung șir de militari. Dar cel ce a avut o influență covârșitoare asupra formării tânărului Ioan a fost bunicul acestuia, unul din așii români ai manșei în al doilea război mondial, decorat cu ordinul “Mihai Viteazul”, creditat cu nouăsprezece victorii înainte de fi doborât deasupra Niprului în a doua jumătate a anului 1943. Deși rănit, reușește să scape și este retras în spatele frontului, apoi revine în țară. Ulterior, este trecut în rezervă cu gradul de maior. Alături de el a deprins tânărul Ioan dragostea față de avioane. De asemenea, poveștile bătrânului i-au umplut serile lungi de iarnă și verile uscate de secetă, de la el a deprins simțul datoriei și al onoarei, de la el a învățat să nu se dea niciodată bătut. Își dezvoltase un adevărat cult pentru bătrân și cu atât mai mult a suferit atunci când acesta s-a stins, zâmbind, a doua zi după ce Ioan intrase primul pe listă la admiterea la Școala de Aviație de la Bacău. Moartea bătrânului l-a marcat multă vreme și tristețea îl învăluia chiar și acum, ca de fiecare dată când noianul amintirilor se derula cu repeziciune oprindu-se asupra figurii blajine, cu părul cărunt și cu o imensă demnitate pe care nici scaunul cu rotile și nici șicanele trepădușilor comuniști nu i-au putut-o lua. Era demnitatea celui care în viața lui n-a făcut niciodată vreun compromis, celui care n-a abdicat niciodată de la valorile în care a crezut. Era demnitatea unui bărbat adevărat.

Ochii i se umeziră și clipi des de câteva ori, astfel că figura bătrânului se risipi lăsând în loc ecranul radarului cu umbrele sale care reprezentau amenințări reale, lizibile și apropiate. Vocea bătrânului se risipi și ea, iar în locul ei reapărură zgomotele familiare cum ar fi bâzâitul aparaturii, vocile oamenilor, mișcările scaunelor mutate de oameni agitați, toate cumulate într-un zumzet continuu, uniform. Abia atunci colonelul își

dădu seama cu adevărat cât este de obosit. Şi se părea că necazurile abia acum începeau.

Vocea operatorului trăda îngrijorare:

– Da, domnule colonel, de câteva ore bune gruparea de vest a flotei ucrainene se îndreaptă pe un parcurs ce denotă o tentativă de abordare indirectă a flotei noastre ce patrulează la nord de Constanța. Cea de est, mai puțin numeroasă, dacă menține actualul curs, va intra în curând pe la nord în apele noastre teritoriale, în zona Insulei Şerpilor. Şi ăsta, arătă el spre spotul şters ce uneori apărea şi apoi dispărea, îndreptându-se cu repeziciune spre țărmul românesc, s-ar putea să fie stoluri de avioane ce zboară la rasul valurilor. Vin spre noi, domnule colonel!

În biroul lui Sorescu, umbrele începură să se estompeze iar obiectele începură să capete contur pe măsură ce dimineața se apropia.

Dăianu se trezi brusc, îşi masă gâtul înțepenit, apoi constată că adormise cu capul pe birou. În penumbră, desluşi silueta lui Sorescu, tolănit pe un fotoliu, cu picioarele întinse şi mâinile încrucişate pe abdomen. Capul îi era dat pe spate, pe marginea fotoliului, într-o poziție nefirească, cu gura întredeschisă, sforăind uşor. Dăianu nu-şi mai amintea cum adormise, mai ştia doar că la un moment dat Puşcaş şi Damian au plecat târându-şi picioarele obosite, iar el şi Sorescu au mai rămas să studieze toate posibilitățile.

Dar se lumina de ziuă şi va trebui să-l trezească şi pe Vlad, deorece era convins că, odată cu o nouă zi, noutățile nu vor întârzia să curgă spre biroul acestuia.

Bătrânul Adil încă dormea în celula sa. Spusese anchetatorilor tot ce ştia, răspunsese la toate întrebările lor. Era conştient

ca nu avea nici un rost să ascundă implicarea sa în combinațiile lui Mișa. În somn, un zâmbet fugar îi lumină fața atunci când în vis îi apăru chipul fetei sale, Fatima. Oare la ce se gândește ea, văzând că este plecat de cinci zile fără să dea nici un semn de viață?

De-a lungul coridorului, Profesorul se îndrepta spre celula lui Mișa citind încă o dată transcrierea ultimului interogatoriu. Deși au trecut doar trei zile, era convins că Mișa pierduse noțiunea timpului, crezându-se arestat în urmă cu cel puțin două săptămâni. Multe întrebări nu-i dădeau pace, dar cele mai persistente se refereau la rolul dispozitivelor scufundate în mare și ce legătură ar putea avea cu portavionul american *John C. Stennis*.

XXV

Vineri, 28.05.2010, ora 6.40
Sighetu Marmației

În timp ce zorii palizi împrăştiau întunericul nopții de catifea, fuioare lungi de ceață coborau de-a lungul văilor ce brăzdau dealurile împădurite acoperindu-le cu o plapumă groasă, vătuită. Pe măsură ce lumina devenea atotstăpânitoare, acestea se subțiau tot mai mult lăsându-se tot mai jos, pentru ca în final să rămână suspendate doar deasupra Tisei, îmbrățişându-i apele leneşe şi malurile înverzite într-o mantie protectoare.

La ora 6.44, primul val de rachete sol-sol cu rază scurtă de acțiune lansate de pe teritoriul ucrainean trecură granița cu România. S-a auzit doar un vuiet prelung, atunci când trenele lungi de foc ale rachetelor împrăştiară perdelele de aburi albi de deasupra apei. Zgomotele exploziilor nu se lăsară mult aşteptate, rachetele ce vizau obiective din micul oraş Sighetu Marmației şi-au atins țintele fără excepție, cu erori acceptabile din partea ucraineană. Au fost vizate unitatea militară de

grăniceri, postul local de poliție, unitatea de pompieri, depozitul militar de la marginea orașului, unitatea de jandarmi, primăria, precum și alte clădiri administrative.

Imediat după ce rachetele și-au atins obiectivele, au bubuit gurile bateriilor de artilerie instalate pe poziții de tragere cu puțin timp înaintea zorilor. Era ca și cum întreaga urgie a cerului și-ar fi revărsat tunetele asupra pașnicului orășel atunci când mortierele de 155 mm, tunurile grele de 115 și 100 mm, precum și cele de 57 mm și 30 mm au glăsuit toate odată. Grindina de oțel și foc s-a abătut furioasă asupra clădirilor civile și militare, fără deosebire, provocând teroare și distrugere. De la a doua salvă, focul bateriilor deveni dezordonat, în funcție de cadența de tragere a fiecărei piese în parte. După exact zece minute, artileria amuți la fel de brusc cum începuse.

Efectul liniștii bruște era dureros pentru timpanele greu încercate, trecură momente bune până când supraviețuitorii bombardamentului deveniră conștienți de zgomotele din jur. Sirenele autospecialelor pompierilor scăpate de atac, precum și cele ale ambulanțelor grăbite, sfâșiară tăcerea ca pe o bucată de pânză. Pretutindeni, incendiile făceau ravagii, oamenii alergau urlând înnebuniți, din loc în loc câte o clădire se prăbușea ridicând un nor de praf ce rămânea suspendat, ca o pulbere fină, acoperind totul în jur. În mijlocul unei intersecții, un bărbat alerga în cerc ținându-se de cap, iar printre degete sângele i se scurgea pătându-i mâneca cămășii până la cot. Pe o stradă lăturalnică, în fața unei case lovite în plin, o femeie îmbrăcată într-o rochie înflorată ruptă și acoperită de moloz zăcea prăbușită lângă gard, bolborosind cuvinte fără sens. În apropiere, doi tineri încercau fără succes să stingă cu două găleți cu apă un incendiu provocat de explozia unei țevi de gaze.

Mica clădire a vămii era situată între capetele celor două poduri, unul rutier și altul de cale ferată, ce legau cele două

maluri, mai aproape de şoseaua ce intra în oraş. Maşinile ce tranzitau frontiera, la ieşirea de pe pod, intrau în parcare, de unde prezentau actele la controlul vamal.

La începutul bombardamentului, reacţia vameşilor şi a poliţiştilor de frontieră a fost una de stupoare. Preţ de câteva secunde, au rămas ţintuiţi locului, uitându-se unii la alţii, neînţelegând ce se întâmplă. Abia când i-au văzut pe cei doi grăniceri ajunşi cu rondul în apropiere trântindu-se la pământ şi târându-se în căutarea unui adăpost, au reacţionat şi ei în acelaşi mod. Dar acum, după încetarea focului, când aerul se umplu de zgomot de motoare dinspre malul celălalt, îi căutară speriaţi din ochi pe cei doi soldaţi ca şi cum ar vrea să ceară lămuriri de la aceştia. Dar mai mult decât orice, nu puteau înţelege scrâşnetul metalic ce se distingea clar, cu o octavă mai sus decât duduitul motoarelor.

Îndoiala lor se risipi atunci când, de după pâlcul de copaci ce masca o parte din şoseaua de pe malul celălalt, îşi făcu apariţia silueta masivă a unui tanc T-80U ce înainta greoi sub povara celor 46 de tone pe drumul ce ducea către podul rutier. La scurtă distanţă în urma lui îşi făcu apariţia un al doilea, apoi al treilea. După el se ghiceau contururile camioanelor ticsite de soldaţi urmate de vehicule blindate, camioane de aprovizionare, şi apoi iarăşi tancuri. În momentul în care primul tanc urcă pe pod, toţi o luară la fugă cu energia disperării. Mitraliera de pe tanc lătră lung şi unul din poliţiştii de frontieră fu lovit în spate de rafală. Impactul gloanţelor de 7,62 mm ce intrau în trup îl ridicară din alergare azvârlindu-l în praful drumului, câţiva metri mai în faţă, unde rămase nemişcat, fără suflare. Urale din camioanele încărcate cu trupe salutară această lovitură.

Tancul acceleră şi lovi în plin bariera ce marca zona de demarcaţie de la mijlocul podului. Smulsă, aceasta fu târâtă câţiva metri, apoi alunecă sub şenila stângă rămânând în urmă,

ruptă şi deformată. Era ora 7.03 atunci când primul tanc a pătruns pe teritoriul României. Cu o manevră dibace, acesta lovi cu partea stângă colţul clădirii vămii provocând năruirea unei porţiuni din perete. Noile urale au fost acoperite de şuieratul locomotivei trenului ucrainean ce intra pe podul de cale ferată aducând soldaţi şi material militar în sprijinul ofensivei. Din primul camion sări un soldat care smulse drapelul tricolor românesc de pe clădire, îi sfâşie pânza, după care îl aruncă sub roţile maşinii următoare.

Pe pod, vehiculele militare continuau să se scurgă într-un şuvoi neîntrerupt care, odată ajuns pe mal, gonea înspre interior. Cosmin Nechita, ascuns între tufele de pe mal, pe jumătate cufundat în mâl, le pierduse numărul. Acum nu mai păstrau distanţa între ele, înaintau aproape bară la bară.

Cosmin aşteptă până ce trei tancuri, intercalate de TAB-uri şi camioane, se găseau concomitent pe pod, apoi declanşă explozia. Încărcăturile plasate la jumătatea podului şi pe pilonul cel mai apropiat, au fost detonate simultan. Tancul T-62 aflat chiar la mijlocul podului fu realmente înghiţit de explozie, fragmente din acesta ridicându-se până la douăzeci de metri înălţime. Acompaniat de bubuitul infernal, întregul şir de vehicule se surpă odată cu podul în apele învolburate care înghiţiră lacome prada. Ultimul tanc rămase preţ de o clipă în capătul de sus al planului înclinat format de şoseaua frântă, ambalând disperat motorul în marşarier, dar panta era prea abruptă şi acesta alunecă încet, cu ţeava tunului de 115 mm îndreptată înainte, spre valurile Tisei care se închiseră deasupra lui. Imediat sări în aer şi podul de cale ferată.

Cu toate inconvenientele produse, distrugerea podurilor nu a stopat înaintarea ucrainenilor, ci doar a întârziat-o. După şocul iniţial, echipe de genişti trecură la treabă pentru construirea a două poduri de pontoane. Între timp, şuvoiul de materiale

şi oameni continua să-şi croiască drum prin vadul descoperit câţiva kilometri în amonte.

Colonelul Ioan Ababei îşi muşcă buzele şi strânse pumnii cu furie. Aparate ucrainene puteau fi văzute acum cu ochiul liber. Aproape de linia orizontului, păreau un roi de bărzăuni înfuriaţi ce veneau direct spre el. Maiorul Vasile Viteşan încă alerga gesticulând pe pistă, urlând cuvinte grele spre mecanicii de întreţinere care îndepărtau furtunele cisternelor golite, folosite pentru alimentarea celor trei Mig-uri rămase la sol. Era vorba de trei aparate Mig-21 Lancer care se pregăteau de decolare. Două din ele îşi ambalară motoarele, apoi se repeziră în goană pe pistă, desprinzându-se de la sol, zgomotul produs de bangul sonic în momentul în care depăşiră viteza sunetului acoperind vuietul escadrilei ce se apropia.

În buncărul camuflat aflat la circa cinci sute de metri de turnul de control al aeroportului, acolo unde colonelul Ababei mutase de urgenţă tot personalul militar navigant de la sol, unul din operatori transmitea pe toate frecvenţele acelaşi avertisment, repetat în română, engleză, rusă şi ucraineană:

– Aţi intrat ilegal în spaţiul aerian al României! Schimbaţi cursul sau vom fi nevoiţi să deschidem focul! Acesta este ultimul avertisment!

Colonelul era conştient de inutilitatea unui astfel de demers. Atitudinea ostilă nu lăsa nici o urmă de îndoială asupra intenţiilor agresive ale avioanelor care deja puteau fi considerate inamice. Dăduse ordinul de evacuare a turnului de control şi a hangarelor, precum şi cel de ridicare a tuturor aparatelor de îndată ce a văzut deplasarea avioanelor agresoare. Doar norocul şi abilitatea unuia din operatorii radar au făcut posibilă detectarea escadrilei inamice. La activarea codurilor

de recunoştere "friend or foe", amic-inamic, (IFF), răspunsul a fost negativ. Deşi nu mai era nevoie de vreo asigurare în acest sens, colonelul procedase ca la carte. După asta ridicase toate aparatele în aer, evacuase aeroportul întrerupând traficul civil, redirecţionând cursele interne şi internaţionale, apoi retrăsese personalul în buncăr dirijând toate operaţiunile de acolo. De altfel, buncărul era dotat cu toată aparatura necesară unei astfel de situaţii.

Al treilea Mig tocmai se desprinse de la sol, dar stolul de avioane ucrainene era deja prea aproape. Clătinându-şi aripile, Lancerul încercă să câştige înălţime. Două Mig-uri 31 se desprinseră din formaţia ucraineană luând un curs de intercepţie al Mig-ului 21. Acesta încercă câteva manevre de evitare, dar cele două aparate se fixară în coada sa, urmându-i îndeaproape mişcările. Imediat ce-l prinseră în vizor, acestea lansară rachetele. Fiecare avea câte patru rachete aer-aer R-60 Aphid cu infraroşii, pe piloni, sub aripi, lângă vârf, în afară de cele două perechi de rachete cu rază lungă de acţiune R-33 Amos cu ghidaj radar semiactiv aflate sub fuselaj, şi de cele două R 40T Acrid cu rază medie de acţiune şi ghidaj cu infraroşii aflate pe piloni, sub aripă, chiar lângă fuselaj. La această distanţă, ucrainenii folosiră rachetele R-60. Primul lansă două astfel de rachete, iar al doilea una, concomitent deschizând focul cu mitraliera GSh-6-23 cu şase ţevi de 23 mm încorporată în partea inferioară din dreapta fuselajului.

Rachetele detectară sursa de căldură a Lancerului şi se năpustiră în urmărirea lui. În câteva secunde două din ele îşi atinseră ţinta simultan, provocând o explozie de flăcări şi metal topit. Pilotul nu a mai apucat să se catapulteze.

Ababei simţi loviturile rachetelor prin toată fiinţa sa. Era ca şi cum rachetele ar fi smuls o bucată din el. Un sentiment de neputinţă îi invadă trupul, apoi acesta se transformă în disperare

atunci când chipul tânărului pilot Petre Marcian îi străfulgeră creierul. Era primul căzut din unitatea sa. La gândul acesta, transformarea se produse în inima colonelului Ioan Ababei. Erau oamenii lui şi nimeni nu se va atinge de băieţii săi. Dacă cineva ar fi fost lângă el, ar fi rămas surprins de metamorfoza prin care trecea colonelul. Trăsăturile feţei i se schimbară, spatele gârbovit se îndreptă brusc în timp ce disperarea i se transforma în hotărâre, iar hotărârea în ură. Dintr-o mişcare, se năpusti pe scări în jos spre interiorul buncărului.

Între timp, avioanele ucrainene se repeziră spre clădirile şi pista aeroportului "Mihail Kogălniceanu". Primele aparate traseră câte două rachete aer-sol Kh-31 Krypton spre turnul de control avariind clădirea şi provocând un incendiu de proporţii. Încă o lovitură şi latura de sud se prăbuşi într-un nor de praf şi moloz. Bombardierele grele Tupolev Tu-160 îşi lăsară încărcătura de bombe KAB de 220 de kilograme asupra clădirilor şi hangarelor, dar cu preponderenţă asupra pistelor de beton. În câteva minute acestea se transformară într-un halucinant peisaj lunar jalonat de cratere adânci, circulare.

Abia atunci una din bateriile antiaeriene, cea de la sud de aeroport, deschise focul. Se auzeau distinct ţăcăniturile mitralierelor cu patru ţevi MR 4 de calibru 14,5 mm deservite de câte doi oameni, întrerupte de bubuiturile sacadate ale tunurilor antiaeriene de 100 mm. Acestea din urmă erau cuplate la complexul radiotehnic de tragere (CRT), care căuta şi angaja ţintele printr-un sistem radar încorporat, transmiţând coordonatele simultan celor şase piese. Momentul exploziei şi eliberării celor patruzeci de mii de schije conţinute de fiecare obuz de 34 de kilograme era determinat cu ajutorul maşinii automate de reglat focoase (MARF) făcând din fiecare proiectil o capcană mortală pentru orice aparat în vecinătatea căruia ar fi detonat obuzul. Intuind pericolul, un număr de şase Mig-uri escortând două Tu-

polev-uri se desprinseră de formație pentru a face față acestei amenințări. Se repeziră spre poziția bateriei, piloții ucraineni pregătindu-se de atac.

Tocmai când încercau să localizeze țintele cu exactitate, aparatura de bord îi avertiză că au fost iradiați de un nou radar terestru și aproape concomitent au fost încadrați în vederea lansării de rachete. Panica se instală în carlingi la vederea celor trei curbe ascendente descrise de rachetele lansate din SAM-ul (sol-air missile) mobil de tip 2K12M3 plasat la șase kilometri sud-vest de poziția bateriei.

Comandantul SAM-ului își plasase cele două vehicule grele șenilate, unul conținând întreaga aparatură de radiolocație, iar celălalt sistemul de trei rachete, într-un crâng la nord-est de orașul Constanța. Dând dovadă de mult sânge rece și profesionalism, acesta așteptă cu răbdare momentul prielnic pentru activarea sistemului și lansarea celor trei rachete.

Cel mai apropiat aparat era un Mig-31 care eliberă un număr de dipoli și capcane termice pentru derutarea proiectilelor schimbând în același timp cursul. Păcălite de acest bruiaj pasiv, primele două rachete ratară ținta, pierzându-se prin formație. Totuși, una din rachete atinse razant fuselajul unui Tu-160 și explodă avariind aparatul care începu să scoată un fum negru, pierzând în același timp din viteză și altitudine. Simțind momentul prielnic, întreaga baterie de tunuri antiaeriene își concentră tirul asupra acestuia, profitând și de manevrabilitatea scăzută a aparatului. Următoarea lovitură încasată a fost o rafală de MR-4, întreg personalul bateriei putând să vadă gloanțele mari cât prunele smulgând bucăți dintr-o aripă. Explozia unui obuz la mică distanță în față a pecetluit soarta aparatului. Cu parbrizul sfărâmat și piloții uciși de ploaia de schije, avionul Tupolev-160 pierdu din înălțime tot mai mult pentru a se prăbuși aruncând o coloană de apă din lacul Siutghiol.

A treia rachetă a fost lansată câteva secunde mai târziu decât primele două, aşa că nu căzu în capcana dipolilor ce planau lin spre sol, ci urmă traiectoria Mig-ului ajungându-l şi distrugându-l în aer. Pilotul apucă să tragă maneta de ejectare, astfel că în timp ce paraşuta îl purta lin spre pământ putu să audă distinct uralele militarilor de la sol ce salutau astfel doborârea celor două aparate.

Al doilea Tupolev şi celelalte Mig-uri încadrară poziția bateriei şi deschiseră focul. În timp ce cobora în picaj, Tupolevul trase două rachete Kh-15P din dispozitivele rotative MKU-6-1, cu capacitate de doisprezece rachete, dispuse în tandem. Ambele loviră în plin unul din tunurile pe jumătate îngropate în lăcaşurile de tragere. Forța exploziei dădu uriaşa piesă de artilerie peste cap, strivind servanții din apropiere care nu au fost ucişi de uriaşa mână de foc, iar suflul cumulat cu schijele rezultate din explozia muniției mistuite de flăcări amuțiră bateria pe vecie. De parcă n-ar fi fost suficient, Tupolevul mai trecu o dată pe deasupra amplasamentului deschizându-şi unul din cele două compartimente de sub fuselaj. Un mănunchi de bombe gravitaționale frământară pământul cu explozii cutremurătoare, în timp ce aparatele ucrainene victorioase se grăbiră să ajungă din urmă plutonul.

După ce transformară în ruine aeroportul, roiul de avioane schimbă cursul spre portul Constanța, trecând mai întâi la joasă înălțime deasupra oraşului umplând locuitorii de sentimente confuze, amestecate, de neîncredere şi groază.

Dar deasupra portului erau deja aşteptate de bateriile antiaeriene gata de tragere. În număr de trei, erau amplasate în vecinătatea portului militar şi prin dispunerea lor puteau executa un foc concentric asupra oricărui agresor venit din cer. Lor li se mai adăuga şi puterea armelor antiaeriene ale celor două fregate de tipul Osa I rămase în port, *Vulturul* şi *Şoimul*.

În plus, patru SAM-uri mobile, de tipul 2K12M3, similare celui ce doborâse Mig-ul 31, erau camuflate în apropiere.

Crispați la posturile lor de luptă, soldații şi marinarii români aşteptau într-o tăcere încordată. La început nu se auzea nimic, doar pulsul bubuia năvalnic în tâmple. Palmele transpirate strângeau armele pentru a uita sudoarea rece ce se scurgea de-a lungul şirei spinării. La început se auzi doar un bâzâit îndepărtat, dar care începea să crească în intensitate. Treptat, uruitul motoarelor căpătă proporțiile unui tunet continuu, tot mai apropiat. Priviri furişe îşi căutau comandanții, dar aceştia, cu maxilarele încordate şi privirile ațintite înainte, nu schițau nici o mişcare.

Cățărat pe cabina CRT-ului din mijlocul formației de luptă a bateriei sale, căpitanul Miron aştepta şi el. Cu picioarele depărtate, cu spatele încordat, privea prin binoclu formația densă de avioane ce venea dinspre oraş. Stătea drept, neclintit, de pacă ar fi vrut să provoace inamicul prin atitudinea dârză, de sfidare a pericolului.

Piloții ucraineni îşi repeziră aparatele spre instalațiile portuare şi navele din radă, anticipând o pradă uşoară. Degete crispate se plimbau nervoase pe butoanele de activare ale rachetelor ce urmau să transforme portul militar în cenuşă, la fel cum s-a întâmplat şi cu aeroportul.

Miron îşi ridică brațul drept în sus, apoi îl lăsă brusc, strigând:

– Acum! Cuplați CRT-ul! Bateriee... foc!!

Avertizoarele de bord începură să țiuie înnebunite atunci când undele radar învăluiră formația de avioane. Panicați, unii piloți îşi lansară rachetele şi bombele în grabă în încercarea de a face față acestei amenințări. O parte din rachete îşi atinseră totuşi țintele, provocând incendii şi distrugeri.

Toate bateriile bubuiră la unison trimițându-şi în înalturi

proiectilele aducătoare de moarte. Soldați transpirați alergau spre tunuri cu obuzele grele de calibru 100 mm în brațe, acestea erau preluate şi plasate cu pricepere pe leagănul care le împingea în locaşurile lor odată ce tuburile trase erau scuipate fumegânde pe sol, adunându-se în grămezi. Lamele cu câte cinci proiectile de calibru 57 mm erau împinse din lateral în chiulasa tunurilor care trăgeau neobosite cu cadențe infernale. Comenzile se întretăiau furioase, mai ales în zona tunurilor de 57 mm, 30 mm şi a mitralierelor MR-4, care efectuau tragerile individual, prin ochire directă, neconectate la CRT. Servanții țipau unii la alții, corelând informațiile ochitorilor cu cele ale comandanților de tragere într-un amalgam de strigăte de neînțeles, dar care aveau rolul de a face ordine în haos:

– Țintă prinsă!

– Este coincidență!

– Tuunn.... FOC!!

La focul încrucişat şi combinat de obuze de toate calibrele jalonat cu trasoarele mitralierelor grele se alăturară *Vulturul* şi *Şoimul*. Manevrând cu viteză redusă în rada portului, deschiseră un foc îndrăcit cu tot armamentul. SAM-urile mobile îşi alăturară rachetele în corul distrugerii.

Piloții ucraineni descumpăniți abandonară misiunea, dar nu înainte de a avaria uşor *Şoimul* cu o rachetă aer-sol. Se regrupară spre sud luând cap compas spre portul Mangalia, aflat la circa treizeci de kilometri, lăsând în urmă portul Constanța cu obiectivele militare atinse doar parțial, dar şi două avioane Mig-29 şi un Tu-160 distruse.

În adăpostul subteran de lângă ruinele aeroportului "Mihail Kogălniceanu", colonelul Ababei luă măsuri pentru pregătirea ripostei. Avioanele sale decolaseră în grabă împrăştiindu-se la sosirea flotei aeriene inamice. Se deschise canalul de comunicații cu AWACS-ul american al căpitanului

Smith ce descria cercuri largi la zece mii de metri altitudine, colectând cu aviditate semnalele emise de toate aparatele aflate în aer. Apoi le transforma în date, grupându-le după tip, direcție, viteză, apoi transmitea fluxuri de informații către Flota a VI-a, care le retransmitea românilor.

– Cel puțin va fi o luptă clară, pe lumină, mormăi Ababei. În sinea lui, era convins că şi ucrainenii beneficiau de acelaşi avantaj, dar din partea vreunui avion rusesc similar, cel mai probabil un Bear.

Patru coordonatori aflați în dreptul ecranelor radar dirijau regruparea pentru contraatac. Colonelul avea la dispoziție douăzeci şi şapte de aparate F-16, Mig-23 şi Mig-21. Deşi modernizate, acestea din urmă erau inferioare celor ucrainene, între care cel mai puțin performant era Mig-ul 29. Colonelul remarcase că flotila atacatoare era compusă din aproximativ treizeci şi cinci Mig-uri 29, Mig-uri 31 şi Suhoi 27, asta în afară de bombardierele strategice Tu-160. Unul din operatorii radar se jura că a recunoscut urma electronică a două Suhoi 35, dar acest lucru nu era încă confirmat. Deci pe lângă superioritatea cantitativă, ucrainenii beneficiau şi de cea calitativă.

Ababei blestemă birocrația din Statul Major al Forțelor Aeriene şi din Ministerul Apărării Naționale. Imediat după intrarea României în NATO, în aprilie 2004, s-a pus problema modernizării forțelor armate mai pregnant ca şi până atunci. Un loc aparte l-a ocupat înlocuirea flotei aeriene de Mig-uri cu aparate occidentale mult mai performante care să poată răspunde mai bine problemei de interoperabilitate între armatele române şi cele ale aliaților. Spre deosebire de Ungaria şi Cehia, care s-au orientat spre dotarea cu avioane suedeze de tip JAS 39 Gripen (Grifon), România optează spre contracte cu americanii de la Lockheed Martin pentru F-16 Fighting Falcon şi de la Boeing pentru F/A-18 Hornet, menite să înlocuiască trep-

tat aparatele Mig-21. Cu puțină vreme în urmă, sosise primul transport de doisprezece aparate F-16 și șase F/A-18 împreună cu prima generație de piloți școliți în SUA special pe aceste tipuri de aparate. Dar birocrații din MapN au repartizat majoritatea celor optsprezece aparate aerodromurilor de la București și Fetești, restul urmând să fie dotate pe parcurs. Lui i-au revenit doar patru F-16, dintre care unul, pilotat de Lucaci, a fost doborât cu două zile mai devreme. Deci, nervii colonelului Ababei aveau și motiv și obiect.

Luase legătura cu Marius Mântuleasa, colegul și prietenul său, comandant al aeroportului militar de la Fetești, care îi promise o escadrilă de șase F-16 Fighting Falcon în cel mai scurt timp:

– Nu mă așteptam la un atac așa de rapid. Aparatele mele doar acum alimentează și sunt armate de luptă. Le trimit cât pot de repede. Dar până atunci va trebui să te descurci cu ce ai. Vezi că o altă escadrilă inamică atacă Brăila și Galațiul și va trebui să trimit ajutoare și acolo! Mai mult, bulangii au declanșat o invazie terestră de proporții în nordul Maramureșului și ne putem aștepta la același lucru în nordul Moldovei sau chiar pe Dunăre, prin Bâstroe sau Deltă și pe la Brăila-Galați! Așa că vezi ce faci, dar nu-i lăsa să pătrundă în interior!

Ababei trânti telefonul înjurând în gura mare. Aruncă o privire pe ecran și realiză că operatorii reușiră să regrupeze avioanele și le dirijau în formație de atac spre agresorii ce tocmai abandonaseră portul Constanța spre a se îndrepta spre Mangalia. Încă puțin și vor lua contactul declanșând cea mai mare bătălie aeriană de deasupra Europei de la cel de-al doilea război mondial încoace. Navigatorul-șef se întoarse spre colonel și i se adresă cu o voce gravă:

– Așteptăm ordinele dumneavoastră, domnule colonel!

Opțiunile acestuia nu erau prea multe. Portul și orașul

Mangalia erau insuficient protejate cu rachete sol-aer şi artilerie antiaeriană. Ori sacrifica Mangalia şi îşi salva avioanele, ori pornea o bătălie inegală împotriva flotei aeriene ucrainene. Desigur, ar fi preferat să aibă alături şi o escadrilă de F-16 Fighting Falcon de la Feteşti, dar acestea ar ajunge prea târziu pentru a putea face ceva pentru Mangalia. La nord de Constanța, la Capul Midia, se afla un batalion de rachete sol-aer, chiar lângă poligonul de trageri de artilerie, dar acesta era prea departe pentru a interveni eficient. O aripă a Forțelor Aeriene Americane din Europa se afla la Burgos, în Bulgaria, iar portavionul *John C. Stennis* şi Flota a VI-a se apropiau, dar în momentul de față nu se putea baza pe aceştia din cauza complicațiilor politice. Americanii erau vârâți până în gât în Taiwan împotriva Chinei şi era puțin probabil să se implice împotriva Ucrainei până nu existau informații care să ducă cât de cât la clarificarea situației. Oricum, decizia aparținea preşedintelui Anders, iar acesta avea nevoie de ceva timp pentru a autoriza acțiunea avioanelor americane, mai ales că nu era vorba de un atac direct împotriva acestora. Iar timpul pe care îl avea colonelul Ababei se măsura în secunde.

Pe ecrane se vedeau clar cele două forțe apropiindu-se una de alta, ucrainenii avansând spre sud de-a lungul țărmului, deasupra lanțului de stațiuni turistice de pe litoral, iar românii pe un curs de intercepție care ar opune flotele în aer chiar deasupra Mangaliei în mai puțin treizeci de secunde.

Colonelul Ioan Ababei expiră lung, apoi apucă şi deschise microfonul ce-i făcea legătura cu fiecare pilot:

– Către escadrilele Vultur şi Uliu, sunt colonelul Ioan Ababei! Aveți ordin direct de a ataca şi distruge escadrilele inamice ce se îndreaptă spre Mangalia! Repet, atacați şi distrugeți inamicul! Doamne-ajută!

Operatorii deschiseră frecvențele, astfel ca toate convor-

birile piloților să se audă în interiorul centrului de comandă. Fiecare din cei patru bărbați din fața consolelor luă în primire câte un grup de aparate începând dirijarea și îndrumarea lor de la sol. Piloții nu erau obligați să urmeze instrucțiunile venite de la sol în timpul luptei, de cele mai multe ori nu beneficiau de un astfel de sprijin, dar atunci când era posibilă, o viziune de ansamblu le era binevenită. Avioanele se apropiau din ce în ce mai mult. Încă puțin și vor avea contact vizual. Radarele de la bord erau invadate de ținte.

Ababei era într-o oarecare măsură descumpănit. Era sigur că ucrainenii detectaseră avioanele românești de interceptie, totuși, nu deschiseră focul. Așteptau să ajungă la contact vizual, sau credeau că românii nu vor îndrăzni să atace un inamic superior numeric și tehnic? Acest lucru nu putea fi decât în avantajul băieților săi, deoarece cele șaisprezece Mig-uri 21 Lancer din escadrila sa aveau o șansă în plus. Un Mig-29 poate detecta zece ținte la o distanță maximă cuprinsă între 70 și 100 km în funcție de mărimea acestora, încadrează ținta la maxim 70 km, poate angaja patru ținte simultan și poate deschide focul între 200 m și 60 km, spre deosebire de Mig-ul 21 care are nevoie de o distanță mult mai mică pentru angajarea și atacarea țintelor. România a avut la începutul deceniului o flotă operațională de nouăsprezece Mig-29, dar a renunțat la ele considerând costurile de modernizare mult prea mari, în perspectiva schimbării dotării forțelor aeriene.

Diferențele calitative au fost estompate, dar nu șterse total, prin programul de modernizare început în 1993 de către Aerostar SA Bacău împreună cu firma israeliană Elbit, care ulterior, în 1998, formează o firmă mixtă sub denumirea de A-E Electronics. Programul de modernizare punea mare accent pe interfața om-mașină, pe sistemul de navigație, avionica, sistemele de căutare-angajare a țintelor, și cam tot ce însemna parte

electronică. Cu toate acestea, un Mig-21 modernizat, supranumit Lancer, nu se putea ridica la nivelul unui Suhoi-27, deşi teoretic putea lupta cu şanse minime împotriva lui.

Intr-adevăr, se părea că flota ucraineană renunţa la avantajul net prin care şi-ar fi putut decima adversarii. Ababei credea în băieţii săi şi spera că vor reuşi să se descurce folosindu-se de măiestria lor de piloţi încercaţi în lupta de aproape.

Vultur 1 şi 3, degajaţi uşor stânga! 2 şi 4, urmaţi-i!

Vocea cu inflexiuni metalice îl făcu pe Călin Pop să tresară. El era Vultur 1. Trase uşor de manşă spre stânga şi avionul F-16 îi urmă ascultător comenzile. Pop inspiră adânc atunci când linia neregulată a avioanelor inamice i se oferi ochilor, departe, în zare. Discul auriu al soarelui se ridicase la orizont scăldând pământul într-o lumină caldă, dătătoare de viaţă. Dar tot ce putea remarca Pop era faptul că, din păcate, vor fi nevoiţi să atace cu soarele în faţă. Încerca să-şi stăpânească emoţia puternică, ştiind că oricum aceasta se va risipi în momentele decisive ce vor preceda atacul propriu-zis. La fel ca şi atunci când doborâse acel Su-27, nu va avea timp să-i fie frică. Se întrebă ce simţea Remus Lucaci, colegul său ce fusese doborât atunci, iar acum se afla în urma sa, cu indicativul Vultur 4. Lucaci pilota tot un F-16, în urma indisponibilităţii pilotului titular al aparatului. Li se alăturase un Mig-21 Lancer cu indicativul Vultur 3, pentru a-i putea sprijini în acţiune.

Pentru a-i ridica moralul, în acelaşi timp şi pentru a uita de gravitatea clipei, Călin Pop trasmise prin radio:

– Remus, ai făcut baie astăzi?

Râsetele de circumstanţă îl anunţară că toată escadrila gustase gluma. Răspunsul nu se lăsă aşteptat:

– Am făcut două duşuri preventiv! Am auzit că apa va fi rece, aşa că renunţ la baia în mare!

Râsetele erau mai zgomotoase, semn că băieții își mai destinseră nervii încordați. De la sol, o voce îi atenționă:

– Concentrați-vă, băieți, nu sunteți la picnic!

Operatorul avea dreptate. Avioanele ucrainene se aflau deasupra Mangaliei, iar cele românești la câțiva kilometri de ele, când schimbarea se produse. Ucrainenii stricară formația inițială trecând în poziție de atac, de parcă tocmai ar fi descoperit prezența aparatelor românești. Se părea că doar bombardierele Tu-160, păzite de câteva Mig-uri, își vor continua misiunea de bombardare a portului.

Pop nici nu-și dădu seama când a început lupta. Marea apăruse înaintea sa și era cât pe aici să cadă în reverie la vederea întinderii albastre, nemărginite, tulburată de valuri înspumate.

– Doi inamici la ora 11, Vultur 1 și 2, angajați! 3 și 4, sprijiniți!

Vocea avu efectul unui duș rece. Într-adevăr, două Mig-uri 31 aflate în stânga formației inamice se avântară spre el. Imediat, sunetul alarmei îl anunță că a fost fixat drept țintă. Împinse de manșă și căzu în picaj, scoțând un strigăt de avertizare către colegii săi. Aceștia, la rândul lor, începură manevre evazive spre a deruta rachetele cu cap infraroșu, unii lansând capcane termice. Rezultatul imediat a fost dezorganizarea totală a formației românești de atac. Un urlet curmat de o explozie zguduitoare îl anunță că una din rachete și-a atins ținta. Nu, nu vroia să știe cine a fost! Un țipăt neomenesc sfâșie membrana difuzorului din carlingă:

– Matei!!

Deși mintea refuza să gândească, subconștientul continuă să prelucreze informația. Vocea era a lui Daniel Filip, colegul de patrulă și cel mai bun prieten al lui Matei Panduru. Matei, cel mai vesel băiat din escadrilă, cu glumele lui nesărate,

căzuse. Valuri de adrenalină i se repeziră prin vene, din nou conştientiză ura care îi creştea progresiv inundându-i creierul şi muşchii. Simţi cum orice urmă de raţiune îl părăseşte, lăsând loc doar instinctului ancestral de vânător, transformându-l într-o maşină de luptă integrată perfect mecanismului avionului. Vroia să ucidă, vroia sânge!

Redresă avionul, apoi manevră spre stânga descriind o curbă largă. Rachetele îl pierduseră. Reveni hotărât spre gruparea inamică. Între timp, lupta se încinse, pe cer nu se vedea decât o învălmăşeală de avioane proprii şi inamice, cunoscută în limbajul piloţilor ca şi "ghemotoc". Desfăşurat într-un spaţiu redus, ghemotocul făcea improprie folosirea rachetelor aer-aer datorită riscului de a lovi aparatele amice. Se ajunse la dueluri avion contra avion folosind doar tunurile de 30 mm şi mitralierele de bord, întocmai ca şi în bătăliile aeriene din cel de-al doilea război mondial. Strigătele, urletele, comenzile repezite, cuvintele răstite din difuzoare se suprapuneau cu coordonările şi avertismentele de la sol într-un haos de nedescris. Pop îşi repezi avionul în învălmăşeală, deschizând focul cu tunul în momentul în care umbra unui aparat inamic trecu prin dreptul său.

Datorită vitezelor mari dezvoltate de aparatele moderne, ghemotocul se desfăcu transformându-se într-un şir de lupte individuale sau în grup pe o arie din ce în ce mai mare. Deznodământul bătăliei nu lăsa semne de întrebare. Superioritatea numerică şi calitativă a aparatelor ucrainene părea că îşi va spune cuvântul. Singurele probleme care apăreau la acestea erau la întoarcerile strânse.

Pop văzuse cel puţin trei aparate româneşti prăbuşindu-se în flăcări, faţă de numai unul ucrainean. Pe lângă asta, mai văzuse două retrăgându-se avariate, scoţând fum gros din corpurile sau aripile atinse. Nu cunoştea situaţia de ansam-

blu, dar după cum putea să-şi dea seama, lucrurile nu mergeau prea bine.

– Vultur 1, doi inamici la ora nouă! Vultur 4, ajută-l! strigă operatorul.

Orele folosite întimpul comunicării între piloți ajutau pe aceştia la orientarea în spațiu. Pe cadranul unui ceas imaginar, avionul se află în centru şi se îndreaptă spre ora douăsprezece. Ora nouă însemna că cele două avioane inamice se aflau perpendicular stânga. Pop trase de manşă spre el urcând, cu Lucaci pe urmele lui. Cele două Mig-uri inamice se înclinară pe aripa dreaptă virând larg îndepărtându-se de ei. La capătul cursei ascendente, Pop prinse silueta unui Mig-31 inamic şi din nou deschise focul cu tunul. Din cele 150 de lovituri, mai avea vreo 120. Panicat, pilotul ucrainean îşi lansă avionul în cădere liberă scăpând de tirul lui Pop. Mai bine plasat, Lucaci lansă o rachetă în infraroşu care porni furioasă spre aparatul în picaj. Lansarea s-a făcut prea în grabă, fără o bună localizare a țintei, aşa că aceasta scăpă doar cu câteva emoții.

Avertizoarele de bord începură să sune. Din nou, era prins în cătarea armelor. Într-o fracțiune de secundă căută inamicul. Era chiar în față, venea direct spre el. L-a recunoscut dintr-o ochire şi în acel moment a ştiut că nu mai avea nici o şansă. Trase de manşă şi coborî cu el urmându-i mişcarea. Suhoi-35, unul din cele mai bune aparate de vânătoare ale tuturor timpurilor, îl luase în vizor. Venea să-i plătească distrugerea norocoasă a celuilalt Suhoi, Su-27.

Vultur 1, degajează! Ieşi de acolo!

Căline, ieşi de acolo!

Abia atunci realiză, şi rămase ca paralizat, incapabil de vreo mişcare. Era ca şi o broscuță hipnotizată de privirea cobrei. Nu putea nici măcar să se ejecteze. Privea doar conturul avionului ce se apropia parcă cu încetinitorul, putea distinge

până şi capul rachetei aer-aer ce se mişca prinsă de pilonul de acroşare, căutându-l, gata de lansare.

Vocea lui Adrian Tohan rupse tăcerea ireală lăsată peste mintea lui Pop:

– Te scot eu de acolo!

Din lateral, Mig-ul 21 Lancer se izbi în plin de corpul Suhoi-ului. Parcă cu ochii minții văzu scaunul de ejectare al lui Adrian aruncat din carlinga Mig-ului cu o clipă înaintea impactului, dar flăcările exploziei puternice care aproape îl orbiră linseră obiectul prins de suspantele paraşutei încă nedeschise, transformându-l într-o torță vie.

F-ul lui Pop se îndrepta cu toată viteza spre centrul globului de foc. Ca trezit din transă, Pop ascultă vocea instinctului de conservare care îi insuflă o nouă dorință de a trăi. De a trăi pentru răzbunare, pentru a-şi ucide adversarii, la fel cum şi ei i-au ucis prietenii. Mâinile încă îi mai tremurau, sudoarea rece i se scurgea de-a lungul şirei spinării şi picioarele îi erau moi, ca de vată. Dinții îi clănțăneau, în timp ce valuri de frig îi scuturau convulsiv corpul, dar totuşi, trase manşa pentru a evita mingea de foc.

– Uliu 3, am doi în urma mea!

– Vultur 1, Uliu 3 la ora zece! Ajută-l!

Pop nu reacționă.

– Vultur 1, scoate-l de acolo!

Vocea puternică a colonelului Ababei se auzi în difuzor:

– Locotenent Pop Călin, mişcă-te şi salvează! Lucaci şi Bondrea, sprijiniți!

Încă semiconştient, Pop strânse manşa şi se aruncă în urmărire, ajungând chiar în coada celor două avioane ucrainene, un Mig-29 şi un Mig-31, gata să tragă în Mig-ul 21 Lancer cu indicativ Uliu 3. Vultur 2 şi Vultur 4, Bondrea şi Lucaci erau chiar în spatele său protejându-i flancurile. Pop nu-şi activase

senzorii de încadrare a țintei, nefiind încă detectat de inamici. Din manşă, făcu câteva mici corecții ale direcției, ajungând într-o poziție optimă. Se fixă în coada Mig-ului 31, activă senzorii de încadrare urmărind informațiile afişate pe vizorul frontal tip HUD şi lansă aproape concomitent o rachetă AIM-9 Sidewinder care detectă imediat sursa de căldură emisă de motoarele Klimov/Sarkisov RD-33. Strigă în microfon:

– Uliu 3, degajează! Coboară, Mircea!

Racheta cu ghidare în infraroşu porni direct spre țintă, lovind în plin unul din motoare. Aparatul se dădu peste cap răsucindu-se în aer. Pilotul ucrainean încercă să stabilizeze aparatul şi să stingă incendiul de la motorul tribord, dar avionul intră în vrie şi se prăbuşi în spirală în mare.

Senzorul de pe casca de zbor cu vizor integrat de tip DASH (Display and Sight Helmet) achiziționă a doua țintă şi orientă ogivele rachetelor după linia de vizare a pilotului, dar Pop folosi tunul. Mig-ul 29 se răsuci spre dreapta încercând să scape de proiectilele de 20 mm, dar Pop îl urmări îndeaproape, trăgând fără oprire. Al şaselea proiectil lovi aripa din dreapta şi rupse o bucată din ea, săltând aparatul în direcție opusă şi făcându-l să coboare într-un picaj necontrolabil. Pop veni după el trimițându-şi în continuare proiectilele aducătoare de moarte până când unul lovi în plin, provocând explozia avionului chiar deasupra mării. În timp ce se redresa, Pop scoase un chiuit victorios, care îi destinse din nervii întinşi la maximum.

Acțiunea de kamikaze a lui Adrian Tohan a descumpănit piloții ucraineni. Deşi în avantaj evident, începură să bată în retragere regrupându-se spre aparatele Tu-160 ce bombardau în valuri portul. Acesta era momentul psihologic pe care colonelul Ababei încercă să-l speculeze. Dădu ordinul de atac grupat asupra escadrei de avioane ucrainene aflată în dreapta frontului format. Mica escadrilă română rămasă se supuse ordinului.

– Vultur 1, 3, 4 şi 8 susţineţi flancurile Uliilor!

O clipă de ezitare, apoi operatorul rosti cu voce schimbată:

– Rectific! Vulturii în centru, Ulii la acoperire! Falcon 1, 2 şi 4 luaţi flancul drept, Falcon 3, 5, şi 6 pe cel stâng! Pe ei şi pe mama lor!

Uralele cutremurară pereţii buncărului din temelii. Cele şase F-16 Fighting Falcon sosite de la Feteşti îşi luară locul pe flancurile formaţiei de atac. Cu lacrimi în ochi, Pop i se adresă lui Lucaci prin radio, în timp ce privea siluetele argintii ale celor trei F-16 din stânga sa:

– Nu-i aşa că asta-i cea mai frumoasă privelişte pe care ai văzut-o vreodată?

– Aşa-i, bătrâne, merită să trăieşti pentru ea!

A fost ultima oară când Pop a mai auzit vocea lui Lucaci. În bătălia care a urmat, după ce a distrus un bombardier strategic Tupolev 160 din flotila ucraineană ce se retragea, Remus Lucaci a fost doborât deasupra Mării Negre, la circa cincizeci de kilometri de ţărm, de către un avion de vânătoare Suhoi 27. De data asta, nu a mai apucat să se catapulteze.

XXVI

Vineri, 28.05.2010, ora 9.30
Sighetu Marmației

Sighetu Marmației a fost ocupat practic fără rezistență. În momentul declanșării ofensivei ucrainene, forțele armate și de poliție românești au evacuat orașul spre sud, pentru a evita expunerea populației ororilor unui asediu, care s-ar fi manifestat în primul rând prin intense lupte de stradă. Dar principalul motiv a fost insuficiența efectivelor pentru a putea organiza o rezistență eficientă, mai ales că formațiuni ucrainene traversaseră Tisa în mai multe puncte, făcând posibilă astfel încercuirea efectivelor precare din oraș. Trupele românești din teren erau constituite în principal din grăniceri și infanterie și nu erau dotate suficient cu armament antitanc, în plus nu beneficiau de sprijin aerian și de artilerie. Nici un comandant de baterie sau de escadrilă român nu ar fi putut ordona atacul asupra unui oraș românesc

plin de civili, deci comandantul micii garnizoane a dat curs ordinului scris semnat personal de şeful Statului Major General, colonelul Constantin Puşcaş, de a-şi replia trupele spre sud în aşteptarea întăririlor pentru organizarea unei rezistenţe eficace într-o poziţie care îi va fi comunicată ulterior. Ordinul mai specifica necesitatea evacuării armamentului şi cazarmamentului strict necesar, precum şi distrugerea neîntârziată a tuturor documentelor cu caracter militar. Pentru a-i întârzia înaintarea, inamicul va fi angajat în acţiuni de hărţuire, şi asta numai în afara oraşului, pentru a nu periclita proprietatea, vieţile şi bunurile cetăţenilor din Sighetu Marmaţiei. Un ordin similar îi venise concomitent şi pe filiera normală, de la Baia Mare.

Ceea ce era de neînţeles pentru comandantul garnizoanei, era momentul în care primise ordinul scris, şi anume cu două ore înainte ca primele lovituri să se abată asupra teritoriului naţional. Deci, la Bucureşti se ştiau destul de multe despre iminenţa invaziei. Se înţelege că a luat măsuri imediate pentru evacuarea personalului şi a armamentului din unităţi. Cele două ore au fost suficiente pentru ca cea mai mare parte din oameni şi materiale să fie încărcată în camioane şi evacuată pe şoseaua ce mergea spre sud, către Baia Mare.

Singurul pluton de care nu trebuia să aibă grijă era cel de Cercetare Diversiune condus de căpitanul Şandru. Oricum, băieţii ăştia au fost deosebit de discreţi, fără să creeze probleme deosebite şi au dovedit că pot să-şi poarte de grijă şi singuri. Căpitanul Şandru a trecut pe la el imediat ce a primit ordinul de evacuare şi l-a pus la curent cu faptul că el şi plutonul său i-au ieşit oficial din subordine şi că vor avea de dus acţiuni cu caracter specific pregătirii şi destinaţiei lor, acţiuni coordonate de la centru. În acest sens i-a arătat un ordin primit de la şeful său direct, colonelul Văleanu. Calmul relativ al căpitanului contrasta vizibil cu agitaţia extremă a comandantului. Căpitanul Şandru

i-a urat succes şi a plecat grăbit după oamenii săi.

Datorită eficienței operațiunii de evacuare, bombardamentul ucrainean asupra unităților militare s-a soldat cu pierderi umane minore printre militari. În timp ce rachetele şi bombele cădeau asupra Sighetului, camioanele ticsite de oameni şi materiale traversau în grabă podul cu arcade boltite peste râul Iza, aflat la sudul oraşului. Comandantul lăsase în urmă o grupă de genişti sprijinită de un pluton de infanterie cu ordinul de a arunca în aer podul în scopul stânjenirii înaintării armatelor invadatoare.

Sighetu Marmației a fost ocupat în mai puțin de o oră. În toate punctele strategice au fost plasate santinele ucrainene, toate notabilitățile oraşului au fost arestate, iar punctul temporar de comandă a fost instituit provizoriu în clădirea primăriei, asta până când continuarea ofensivei ar fi făcut posibilă deplasarea acestuia undeva mai aproape de linia frontului. Deocamdată, nu se putea vorbi despre un front, atâta vreme cât rezistența era practic inexistentă. Prima luptă mai serioasă a bătăliei, cunoscută ulterior sub numele de "Bătălia Maramureşului", a avut loc la sud de podul peste Iza, râu care se vărsa câțiva kilometri mai aval în Tisa.

Grupa de genişti sprijinită de plutonul de infanterie aruncase în aer podul cu câteva minute înainte ca primele elemente ucrainene să ajungă la el, după care se grăbiră spre sud într-un camion militar pentru a prinde din urmă garnizoana oraşului în retragere. Dar o companie ucraineană de infanterie motorizată trecuse râul în amonte şi reuşise să le taie retragerea. Blocaseră şoseaua cu două TAB-uri, iar în momentul în care la o cotitură apăru camionul românilor, deschiseră focul cu mitralierele de 12,7 mm de pe transportor. Infanteriştii ucraineni ocupaseră poziții de o parte şi de alta a şoselei şi începură să tragă.

De la primele rafale, camionul ieşi de pe carosabil în câmp

pentru a ocoli blocajul, dar gloanțele loviră motorul şi camionul se opri greoi într-o rână. Infanteriştii şi geniştii români săriră şi începură să alerge în zig-zag sub ploaia de gloanțe. Un tânăr locotenent îi conduse spre o casă izolată la adăpostul căreia ar fi putut organiza o rezistență eficientă. La scurtă vreme, aceştia reuşiră să ocupe poziții defensive în interiorul şi în jurul acesteia, dar cu prețul a patru trupuri lăsate în urmă, pe câmp. Şoferul fusese ucis chiar lângă camion, iar unul dintre soldați căzuse în imediata apropiere a acestuia rănit grav, urletele sale de durere făcându-i chiar şi pe unii din soldații ucraineni să-şi acopere urechile.

Ucrainenii, beneficiind şi de sosirea pe şosea a încă unei companii de infanterie, înconjurară casa şi începură asaltul, sprijiniți de tirul mitralierelor grele. Românii îşi apărau pozițiile cu îndârjire, în ciuda superiorității numerice a adversarilor şi a faptului că, în afară de două aruncătoare, nu aveau decât armament uşor, de infanterie. Primul asalt a fost respins cu pierderi grele de ambele părți. Din pozițiile lor improvizate, românii executau un foc dens, încrucişat, împotriva atacatorilor, silindu-i să dea înapoi. Ucrainenii schimbară tactica, începând să înainteze târâş, prin iarba înaltă, apropiindu-se de pozițiile avansate. Apărătorii răspunseră cu grenade de mână, iar atunci când o poziție devenea precară, se retrăgeau în interior, lăsând în urmă morți şi răniți.

Într-o oră, interiorul casei era plin de răniți, doi sanitari încercând să dea primul ajutor aşa cum puteau. Cercul se strângea din ce în ce mai mult. Focurile de armă deveniseră din ce în ce mai sporadice, se trăgea doar în rafale scurte, semn că asediații începeau să resimtă lipsa de muniții.

Scrâşnetul şenilelor pe şosea creştea în intensitate, iar pe măsură ce tancurile se apropiau, împuşcăturile se răreau, pentru ca apoi să înceteze cu totul. Din cele şase tancuri T-72, trei

părăsiră şoseaua îndreptându-se direct spre casa asediată. Din adăposturi, capete se iţiră privind la început cu neîncredere, apoi cu resemnare, cele trei siluete mătăhăloase şi greoaie cum se apropiau.

Ştiind că orice rezistenţă era de prisos, tânărul locotenent ieşi neînarmat, cu braţul drept prins într-o eşarfă pătată de sânge, în mâna stângă ţinând un cearceaf alb, în semn de capitulare. Ridică braţul întins deasupra capului, pentru a fi văzut de la distanţă. Gloanţele de la mitraliera de pe primul tanc l-au lovit în plin împroşcând cu sânge cearceaful şi aruncându-i trupul pe spate fără suflare. Celelalte două tancuri nici nu au încetinit, au tras câte un obuz de 115 mm în plin în casă, apoi au trecut cu şenilele peste adăposturile apărătorilor. Cei care au încercat să fugă au fost seceraţi de pistoalele mitralieră ale infanteriştilor ucraineni. În final, tancurile au nivelat sub şenile locul pentru a se asigura că nu există supravieţuitori.

Era o dimineaţă însorită, fără umbră de nor. Sateliţii americani, poziţionaţi geostaţionar deasupra zonei de graniţă, nu au pierdut nimic din drama ce se petrecea la treizeci de mii de metri dedesupt.

Maiorul ucrainean lăsă binoclul şi scuipă scârbit într-o parte. Trecuse Rona cu aproape o oră mai devreme în fruntea batalionului său şi ocupase poziţii la patru kilometri spre sud, nu departe de locul bătăliei. Prin binoclu, nu pierduse nici o fază a asaltului asupra casei. Mai scuipă o dată în timp ce îi întinse binoclul căpitanului de lângă el mormăind printre dinţi:

– Mari eroi, bravii noştri tanchişti!

Cei doi căpitani şi locotenentul îl priviră miraţi:

– Tovarăşe maior, au anihilat rezistenţa inamicului!

– Oamenii ăia se predaseră, nu pricepeţi? Nu mai prezentau nici un pericol! Execuţia lor a fost total gratuită şi împotriva

oricăror convenții internaționale.

Locotenentul ridică absent din umeri, ca şi cum problema asta nu ar fi fost de resortul său. Văzându-l, maiorul continuă:

– Românii nu uită ce s-a întâmplat azi, cu atât mai mult nu vor uita asta! zise arătând cu degetul scena tragediei. Nu v-aş recomanda să cădeți în mâinile lor!

Unul din căpitani zâmbi cu o oarecare superioritate:

– În mâinile cui, tovarăşe maior, nu vedeți că nu avem cu cine lupta? Până acum nu am întâlnit nici un soldat care să se bată, toți se retrag. Şi aceia, a trebuit ca o companie de-a noastră să alerge ca la maraton ca să-i prindă şi să-i oblige să lupte! Restul au fugit până la Bucureşti de unde vor sta şi vor cerşi ajutorul americanilor, dar care vor fi prea ocupați ca să-i țină în brațe!

Maiorul clătină din cap zâmbind amar.

– Nu se vor bate când vrem noi, ci se vor bate când vor dori ei şi unde vor dori ei, şi atunci să ne ferească Cel de Sus! Fiindcă atunci când vor vrea ei, nu cred că o vom dori şi noi. Şi mai ales pe vitejii ăştia, eu nu-i văd prea bine! indică maiorul scena luptei de mai devreme.

Al doilea căpitan, care păstrase tăcerea până atunci, îi întrerupse adresându-i-se maiorului indicând cu mâna culmile dealurilor din depărtare. De pe fiecare vârf, începând cu primul şi continuând până departe, dincolo de zare, câte o coloană deasă de fum negru se ridica spre cer.

– Ce înseamnă asta, tovarăşe maior?

Toți urmăriră direcția în care indica căpitanul şi se întoarseră nedumeriți spre maior aşteptând o explicație. Maiorul se îndreptă la înălțimea celor 1,85 m, îşi scoase casca şi îşi trecu mâinile prin păr, apoi răspunse oftând:

– În tot decursul istoriei lor, începând cu invazia romanilor, dar cel mai mult în timpul atacurilor migratorilor şi în

special ale tătarilor, astfel îşi anunţau sosirea duşmanilor. Dar ascultaţi clopotele bisericilor care bat continuu! Anunţă sosirea noastră!

– Ciudată ţară, ciudat popor! Aici parcă timpul a stat în loc, tradiţiile sunt la fel de vii în arhaismul lor! comentă căpitanul. Uitaţi-vă la arhitectura caselor, la porţile imense sculptate în lemn! Parcă tărâmul ăsta ar fi rupt de timp!

– Vezi că poate te va bântui Dracula la noapte, Iuri! râse locotenentul. Oricum, ne aflăm în ţara lui!

Apoi, întorcându-se spre maior:

– Tovarăşe maior, din câte îmi dau seama cunoaşteţi câte ceva din obiceiurile şi istoria inamicului şi credeţi că vom întâmpina rezistenţă sporită pe măsură ce vom pătrunde în interior. Unde credeţi că va apare aceasta?

Maiorul se lăsă pe vine şi despături harta pe genunchi. Toţi se aplecară pentru a vedea mai bine. Indicând cu degetul un punct de pe hartă, acesta zise:

– Obiectivul nostru imediat este oraşul Baia Mare, aici. Conform planificării, ar trebui să-l atingem cel târziu până mâine la prânz. Sunt doar în jur de şaptezeci de kilometri până acolo, dar eu aş fi bucuros dacă am putea să-l atingem poimâine la prânz, şi asta doar dacă vom beneficia de sprijin aerian eficient. Dacă va fi apărat, ne va mai lua o zi ocuparea lui.

– Dar cum, tovarăşe maior, sunt doar şaptezeci de kilometri până acolo!

Maiorul îşi plimbă degetul pe hartă de-a lungul şoselei insistând pe porţiunea în care aceasta cotea spre vest.

– Aici! Drumul trece peste Munţii Gutâi, prin pasul Gutin. După cum se vede, este o porţiune cam de treizeci de kilometri de serpentine prin zone montane abrupte şi împădurite. O zonă propice ambuscadelor şi rezistenţei îndelungate cu forţe puţine. După cum am auzit eu, ar fi vorba de peste o sută de

serpentine.

Ridică privirea şi indică cu braţul şirul de dealuri acoperite de păduri dese.

– Dealurile de aici se continuă înălţându-se din ce în ce mai mult pe măsură ce mergem spre sud. În plus, se apropie din ce în ce mai mult de şosea. Cred că peste vreo douăzeci şi ceva de kilometri, şoseaua va arăta ca o vale între doi munţi. Şi abia de aici vom începe să urcăm serpentine până în vârf, la altitudinea de o mie de metri, după care coborârea va fi în acelaşi peisaj. Aici vom avea de lucru. Cred că statul nostru major a fixat cucerirea Băii Mari ca obiectiv pentru ziua Z+1 cam în pripă.

Ridicându-se de jos şi îndreptându-se spre TAB-ul său continuă:

– Sau poate ne bazăm pe vitejia bravelor noastre trupe de tancuri care, pentru a nu ştiu câta oară, şi-au dovedit curajul şi spiritul de sacrificiu strivind sub şenile un pluton de infanterişti care se şi predaseră!

Ofiţerii îl urmară dându-şi coate şi zâmbind cu subînţeles.

Îşi plimbă degetul pe hartă, urmărind cu atenţie etapele drumului. De la Şomcuta Mare erau douăzeci şi cinci de kilometri spre nord-vest până la Baia Mare, apoi zece kilometri nord până la Baia Sprie, iar după aceea urma cea mai cumplită etapă, treizeci de kilometri de munte, serpentinele de peste Gutin. Abia apoi ar fi ajuns într-o zonă cu teren propice deplasărilor de tancuri, acolo unde şi-ar putea pune în valoare avantajul blindatelor sale şi ar fi putut înfrunta de la egal la egal tancurile ucrainene.

Dar nici ucrainenii nu vor sta să-l aştepte, iar dacă avansul lor continua în acelaşi ritm, l-ar putea prinde cu spatele la munţii împăduriţi, o sinucidere pentru orice conducător mili-

tar. Iar colonelul Tomoioagă, comandantul regimentului de blindate staționat la Șomcuta Mare, nu era nici nebun, nici sinucigaș. Ca orice comandant cu scaun la cap, prefera ca atunci când va fi să întâlnească înluptă blindatele ucrainene, să aibă de partea sa toate avantajele, inclusiv cel al terenului. În plus de asta, nu dorea să se arunce în luptă fără infanterie și fără divizionul de artilerie antitanc de la Baia Mare, și mai ales fără protecție aeriană. Dar este perfect adevărat că de cele mai multe ori, în război nu reușești să ai totul de partea ta, dar ești dator să încerci.

Din nou se întoarse la hartă, în speranța unci soluții miraculoase ce ar putea răsări de acolo. Ofițerii aflați în apropierea lui ridicau din când în când privirile neliniștite spre cer, căutând orice urme de activitate aeriană. Dar prin frunzișul copacilor pădurii unde au ascuns tancurile încă de la primele ore ale dimineții, de când a primit alarma de luptă, cerul rămânea curat.

Se aflau la câțiva kilometri de Șomcuta Mare, într-o pădurice bine bătută în urma atâtor aplicații. Dar nu puteau rămâne prea mult aici. Unitatea de tancuri era prea cunoscută pentru ca inamicul să nu încerce bombardarea ei, deci, cu cât vor fi mai departe, cu atât mai bine. Dar deplasarea unei unități de blindate nu înseamnă numai să muți niște tancuri de acolo până dincolo. Însemna un adevărat coșmar logistic pentru oricine. Tancurile aveau nevoie de combustibil, muniție și mentenanță. Iar asta însemna convoaie de camioane încărcate, cisterne pline cu combustibil, vehicule de întreținere și atâtea altele.

Colonelul Tomoioagă își scoase casca pentru a-și șterge mai ușor fruntea transpirată. Va trebui să plece cât mai repede acolo unde era nevoie de ei, spre locul luptelor. În mod sigur, ordinele le va primi pe drum. Își împărți tancurile în trei coloane care porniră încet pe drumurile desfundate din codru,

asta pentru a evita pe cât posibil eventualele atacuri aeriene. Ținta lor, pădurile din apropierea Băii Mari, unde vor aştepta căderea nopții. Apoi vor pleca mai departe, în funcție şi de ordinele primite pe parcurs.

Avionul de transport AN-24 îşi opri cursa pe pista încinsă a aerodomului de la Boteni. Cele patru elice îşi continuau rotațiile înnebunite, atunci când uşa laterală se deschise. Maiorul Victor Doicu strigă ceva nedesluşit făcând semne cu mâna spre formația perfectă a paraşutiştilor ce aştepta în plin soare.

Disciplinați, aceştia îşi săltară rucsacii burduşiți, îşi aranjară armele şi se îndreptară în fugă, şir după şir, spre cala avionului. Unul dintre ei, în timp ce trecea prin dreptul maiorului, îl întrebă:

– Unde mergem, domnule maior?

– Spre nord, soldat, spre nord!

Întoarse puțin capul spre el:

– Ai mai fost vreodată în Maramureş?

Paraşutistul clătină din cap.

– E frumos acolo, sper să-ți placă!

Zâmbind, îl bătu pe umăr înainte de a fi înghițit de cala întunecată a avionului.

În Baia Mare viața îşi continua cursul firesc, nimeni nu părea să fie la curent cu evenimentele tragice ce se petreceau la câțiva zeci de kilometri spre nord. Oamenii circulau pe străzi ca şi în ajun, elevii ieşeau în pauză veseli şi nepăsători, activitatea economică şi viața de zi cu zi decurgeau normal, ca şi cum nimic nu ar fi pe cale să se întâmple.

Pe strada Vlad Țepeş, la blocul cu numărul 7C, se opri dubița echipei de intervenție a companiei de telefoane. Din dreapta şoferului, un inginer cu o planşetă în mână şi cu un pix

pus ştrengăreşte după ureche, coborî vioi şi se îndreptă spre prima scară. Ajuns în dreptul ferestrelor, strigă spre o doamnă aflată la geam, întrebând-o dacă îi funcţionează telefonul. În timp ce doamna respectivă dispăru să verifice, inginerul făcu semn dubiţei să tragă cu spatele în dreptul intrării în scara blocului. În timp ce inginerul dirija dubiţa care practic blocă scara, alţi doi bărbaţi blocară a doua intrare de pe cealaltă parte a blocului. Pe lângă peretele clădirii, patru bărbaţi debarcaţi din două maşini parcate după colţ ocupară poziţii cu privirile aţintite spre ferestrele unui apartament de la etajul întâi.

Uşile dubiţei se deschiseră larg şi bărbaţii îmbrăcaţi în combinezoane negre, bocanci înalţi şi cu cagulele trase pe faţă săriră doi câte doi direct în scara blocului. Pistoalele mitralieră Beretta le purtau prinse de-a curmezişul pieptului, mişcările lor agile şi silenţioase denotau o pregătire intensă şi îndelungată. În dreptul uşii unui apartament de la etajul unu, cei doisprezece, grupaţi pe două coloane, se opriră preţ de câteva secunde, ascultând cu atenţie. De undeva, dintr-un apartament de la etajele superioare, sonorităţile unui rock îndrăcit îşi revărsau undele în casa scărilor.

Şeful grupului făcu un semn şi primii doi oameni pregătiră berbecele pentru spart uşa. Toţi se priviră unii pe alţii, apoi, în cele două şiruri formate, fiecare trase siguranţa armei sale prinzând-o ferm în mâna dreaptă, cu degetul pe trăgaci, iar mâna stângă o aşeză pe umărul stâng al celui din faţă. Şeful ridică palma dreaptă în sus, o retrase şi în momentul în care o ridică din nou, începu să numere în linişte, cu degetele. La trei, berbecele lovi uşa cu putere şi aceasta căzu cu zgomot. Cele două şiruri se năpustiră în apartament, unul luând-o la stânga pe hol, al doilea la dreapta.

Cei cinci ucraineni au fost luaţi ca din oală. Unul singur, la vederea oamenilor în negru, a sărit la pistolul Makarov de pe

masă, dar nu a mai apucat să ajungă la el, deoarece o clipă mai târziu se zvârcolea urlând pe jos cu umărul zdrobit de un glonte. Altul a încercat să profite de momentul de neatenție creat și s-a aruncat pe fereastră încercând să scape. dar a fost reținut și băgat în dubă de cei rămași la pândă afară.

Din cei patru suspecți rămași, trei au fost luați pe sus și introduși cu forța în interiorul dubei. A fost lăsat la urmă cel care părea a fi conducătorul. Imobilizat pe un scaun între doi cagulați, cu mâinile prinse la spate în cătușe, acesta privea cu ură spre comandantul bărbaților în negru care aștepta cu calm. In încăpere intră inginerul de la compania de telefoane, singura schimbare vizibilă în înfățișarea sa fiind faptul că nu mai purta pixul după ureche, ci în buzunarul de la piept al costumului.

Nu scoase nici un cuvânt și nu schimbă nici o privire cu indivizii cu cagule. Nici aceștia nu-l băgară în seamă. Nu se uită nici măcar spre prizonier. Luă de pe masă pașaportul și-l răsfoi cu gesturi calculate studiindu-l cu un prefăcut interes. Doi oameni în salopetă din echipa de curățenie puneau la loc ușa apartamentului în timp ce alții îi cercetau cu atenție interiorul în scopul descoperirii de documente, arme sau orice ar fi relevant pentru anchetatori. Un altul încerca să colecteze amprente. Toți purtau mănuși chirurgicale și erau foarte atenți la ceea ce făceau. Cineva închise ușa încăperii în care se aflau cei cinci bărbați: trei mascați, un prizonier și un civil. Acesta din urmă, după ce răsfoi pașaportul suficient cât să atragă pe deplin atenția prizonierului, zise fără a părea că se adresează cuiva anume:

– Vladimir Stanciuk, om de afaceri, viză pentru șase luni, aflat în România de două luni, în interes de afaceri, bănuiesc. Sau greșesc? se adresă de data asta direct prizonierului.

Acesta nu răspunse. Civilul schimbă tonalitatea, devenind mai afabil, adresându-i-se de data asta în ucraineană:

– Ştii, Vladimir, toată viaţa mi-am dorit să fiu om de afaceri! Plin de bani, fără şefi, fără griji, faci ce te taie capul... De pildă, călătoreşti! Da, în interes de afaceri! Aşa cum faci şi tu acuma!

Prizonierul nu reacţionă. Atâta doar că la auzul cuvintelor în limba sa maternă, îşi concentră toată atenţia asupra bărbatului în haine civile. Oricum, cagulaţii nu păreau să dea o atenţie prea mare discuţiilor. S-ar părea că ei aşteaptă altceva, sau pe altcineva, dar nu-i interesează dacă acest civil discută cu prizonierul aflat în custodia lor. Civilul continuă discuţia, de data asta în limba română:

Eşti un bun om de afaceri, Vladimir? Eşti prosper? Îţi merg bine afacerile?

Făcu o pauză apoi continuă:

– Eu nu prea cred. În două luni, firma pe care ai înregistrat-o aici în România nu a avut nici o activitate. Nu ai luat legătura cu nimeni pentru a face un import sau vreun export, sau vreo investiţie. Contul tău din bancă este realimentat periodic de o bancă ucraineană care îţi pune la dispoziţie sume medii, cu excepţia săptămânii trecute când suma a crescut brusc. Dacă te uiţi şi pe extrasul de săptămâna asta, ce să vezi!? Surpriză! Suma vărsată a crescut din nou! Aşa, tam-nesam! Firmele tale de acasă se pare că au dat lovitura! Apropo, mai sunt nişte prieteni de-ai tăi care au dat şi ei o lovitură, dar ajungem şi la asta imediat! Să nu uit să-ţi transmit salutări de la unul din prietenii tăi, Vitali Stepankov. Băiat bun, păcat că îi place prea mult să mânuiască ba puşca cu lunetă, ba aruncătorul de grenade. Din păcate, aceste pasiuni i-au adus un sfârşit tragic şi prematur prin împuşcare, dar a pomenit de tine înainte de tragicul eveniment. Să nu-mi spui că nu-l cunoşti, sau să zici că minte, că doar despre morţi, numai de bine! Dar se pare că aveţi multe lucruri în comun: ţie-ţi plac dispozitivele explozive

tip maşină capcană, nu?

Stanciuk aproape sări de pe scaun în încercarea de a-şi smuci mâinile încătuşate. Cei doi paznici ai săi îi puseră fiecare câte o mână pe umăr şi-l apăsară la loc pe scaun.

Protestez împotriva acestui tratament! Am venit în România cu afaceri şi nu admit să fiu tratat ca un borfaş! Faptul că Ucraina a atacat România nu are legătură cu activitatea mea şi de fapt nici nu mă priveşte! Legile internaționale...

Civilul îl privea sincer amuzat.

– Aşadar vorbeşti româneşte aproape perfect. De unde ştii că Ucraina a atacat România?

– Păi... de la ştiri!

– Ştirile nu au anunțat nimic, încă. Nici măcar CNN-ul. Toți sunt ocupați cu China şi SUA. Să revenim, de unde ştii că Ucraina a atacat România?

Vladimir tăcu înciudat. Nu-i venea să creadă că s-a lăsat păcălit într un mod aşa copilăresc. Continuă să-l privească cu ură pe cel care-i punea întrebările. Acesta nu era afectat câtuşi de puțin, ba chiar părea că se amuză copios pe seama lui.

– Tu citeşti presa, Vladimir? Ca afacerist, ar trebui să o faci, nu?

Fiindcă acesta nu răspunse, civilul continuă:

– În tot decursul anilor '90 şi la începutul anilor 2000, unul din subiectele favorite ale presei de la noi din țară a fost cel al foştilor securişti. Dacă există sau nu în actualele servicii secrete persoane din fosta Securitate comunistă a lui Ceauşescu sau nu. O adevărată dezbatere s-a încins în jurul persoanelor rămase din vechile structuri, dacă aceştia pot fi păstrați, cei care sunt profesionişti, sau trebuie să fie înlăturați, deoarece au slujit regimul de teroare comunistă. Vrei să-ți spun un secret?

Se aplecă complice spre Vladimir şi-i spuse în şoaptă:

– Să nu crezi tot ce spune presa! Întotdeauna ei caută doar

senzaționalul!

Se îndreptă de spate și începu să se plimbe agale prin încăpere.

– Adevărul este că, la ora actuală, cea mai mare parte dintre foștii securiști nu mai fac parte din serviciile secrete ale României. Am spus cea mai mare parte. Deoarece mai există câțiva, e drept, foarte puțini, care au mai rămas. Vrei să știi care? zise oprindu-se brusc. Cei care au rezultate în niște domenii despre care mi-e rușine să vorbesc.

Scoase un pachet de țigări și o brichetă, își alese tacticos o țigară și o aprinse. Inspiră fumul cu nesaț, apoi îl expiră spre tavan, după care își reluă plimbarea agale de-a lungul încăperii.

– Știi de ce mi-e rușine să vorbesc despre aceste domenii? Deoarece nu prea sunt de acord cu ele. La fel și cea mai mare parte dintre colegii mei. Dar, de cele mai multe ori, se cer rezultate! Da, ce cuvânt magic, rezultate!

Se opri din mers, gesticulând cu mâna în care ținea țigara, descriind un cerc de fum albăstrui. Se întoarse spre Vladimir și-l privi fix în ochi:

– Cred că știi și tu ce înseamnă asta, când șefii îți cer rezultate! Și nu oricum, ci imediat! Cât mai repede! De parcă nu am avea tot timpul de pe lume!

Mai trase un fum după care își reluă plimbarea.

– Ți-am zis că eu nu cred în unele metode despre care pot spune că-mi este jenă. Dar, dacă nu obțin rezultate, șefii mei se vor supăra. Îți dai seama ce înseamnă să se supere un șef pe tine?

Dădu din cap, întristat.

– Tu, ca om de afaceri, care poate nu un are șef, nu ai cum să-ți dai seama! Adio avansare, bonusuri, concedii și multe altele. În schimb, corvoade cu duiumul! Stat de gardă și de serviciu, ore peste program, cazurile cele mai împuțite și

multe altele despre care nici nu-ți poți imagina! De aceea, eu trebuie să obțin rezultate, deoarece detest corvezile și pentru asta nu vreau să se supere vreun șef pe mine pentru că nu aduc REZULTATE! Deci, dacă nu obțin rezultate rapid, voi fi nevoit să apelez la niște oameni uitați din vechile structuri, chiar dacă îi detest pe ei și metodele lor. Știi de ce va trebui să apelez la aceștia? Deoarece ei întotdeauna, dar întotdeauna, obțin rezultate. Și eu am nevoie de rezultate. Înțelegi?

Zicând asta, se aplecă spre prizonier până ajunse la mai puțin de zece centimetri de fața acestuia. Vladimir se lăsă pe spate și când reveni îl scuipă cu sete în plină față. Civilul se retrase brusc, gata să izbucnească. Cu un efort supraomenesc se stăpâni, chiar zâmbi în timp ce-și ștergea fața cu o batistă.

– Ești unul din cei duri, Vladimir?

Pumnul i se prăvăli greu în obrazul prizonierului. Brațul îi reveni, apoi lovi din nou, într-un croșeu nimicitor. Își scutură mâna zâmbind în continuare. Vladimir încerca să-l focalizeze cu privirea tulbure. Din gură și din nas, sângele îi curgea șiroaie. Scuipă fragmente din dinții sparți, apoi încercă să spună ceva printre buzele sângerânde. Civilul se întoarse spre cel care părea să fie conducătorul băieților cu cagule:

Cred că prizonierul dumneavoastră are ceva de reproșat referitor la condițiile de detenție. Vă rog să faceți un raport în acest sens. Pentru asta trebuie să luați în considerare motivele plângerii sale.

Cu mâna dreaptă apucă prizonierul de păr și îi trase capul pe spate fără menajamente. Sângele i se prelingea de pe față pe gât pătându-i cămașa.

- Căpitane, te rog să consemnezi! Prizonierul are urme de violență pe față?

Cu picioarele ușor depărtate, cu mâinile la spate, cu fața acoperită cu cagula neagră, căpitanul studie chipul lui Vladimir

cu atenție. După o examinare minuțioasă, clătină din cap negativ. Civilul îl lăsă de păr şi se îndepărtă.

– Deci, cu dumneavoastră ca şi martori, am ajuns la concluzia că nu există urme de violență, prin urmare, plângerea nu are obiect şi nu merită să fie nici măcar consemnată. De acord?

Cei trei bărbați aprobară din cap.

– De asemenea, prizonierul este conştient de faptul că România este în stare de război cu Ucraina în urma agresiunii neprovocate a acesteia din urmă, deci este conştient şi de faptul că spionii prinşi în spatele frontului vor fi executați conform procedurii de urgență. Propun executarea acestei proceduri pe loc! Sunteți de acord să serviți ca şi martori la îndeplinirea acestei sentințe?

Din nou, aceştia aprobară. Mulțumit de rezultat, civilul se îndreptă spre căpitanul care nu se clintise din loc şi îi scoase pistolul Beretta de 9 mm din tocul de la şold. Cu gesturi stângace introduse cartuş pe țeavă şi îndreptă arma tremurândă spre Vladimir. Acesta privea scena neîncrezător, dar pe măsură ce gesturile civilului lăsau să se ghicească finalitatea actului, deveni neliniştit. Deschise gura mutilată ca să strige, dar o bandă adezivă îi fu aplicată cu repeziciune înăbuşind orice sunet. Două brațe vânjoase îl țintuiră pe scaun împicdicându-l să se mişte.

– Îmi pare rău, Vladimir, nu mi-au plăcut niciodată armele de foc, dar sper să nu te fac să suferi. Dacă, totuşi, glonțul nu va lovi mortal din prima, să nu-mi porți pică!

Cu o voce tunătoare, continuă:

– Pentru crime împotriva poporului român, tribunalul constituit ad-hoc în acest loc te condamnă la moarte! Sentința va fi executată pe loc, acum şi aici!

Degetul arătător se cambră albindu-se pe trăgaci, în timp

ce ochii lui Vladimir se holbau spre armă aproape ieşiţi din orbite. Toată atitudinea lui era un urlet mut, dar gesturile şi privirea civilului rămaseră impasibile. Ochind cu grijă capul lui Vladimir, apăsă trăgaciul pistolului.

Percutorul păcăni sec, semn că arma nu era încărcată. Trupul lui Vladimir se lăsă moale pe scaun în timp ce o pată de urină se lărgea dedesupt.

Sub masca ce îi ascundea chipul, căpitanul cagulaţilor zâmbea: “Va vorbi!”.

XXVII

Vineri, 28.05.2010, ora 12.00
Bucureşti

Singura sursă de lumină din încăperea cufundată în întuneric provenea de la ecranul animat de mişcările umbrelor ce reprezentau fiinţe omeneşti încleştate într-o luptă disperată şi fără speranţă. Se distingeau clar siluetele soldaţilor ce apărau ultimele avanposturi împotriva celor trei tancuri care înaintau impetuoase înspre ele. Figura locotenentului ucis în timp ce ridica steagul alb, întins pe spate, aşa cum l-a surprins răsuflarea îngheţată a morţii, dădea un dramatism nemaiîntâlnit imaginilor preluate din satelit.

Filmul evenimentelor se derulase de minute bune, luminile se aprinseră, dar bărbaţii în uniforme militare aşezaţi în jurul mesei rotunde continuau să rămână tăcuţi, cu capul plecat, fără să îndrăznească să ridice ochii pentru a se privi unul pe altul. Sentimente contradictorii brăzdau chipul fiecăruia, se simţeau ca şi cum ar fi fost copii şi ar fi descoperit că Moş Crăciun

nu există, că totul era doar o poveste menită să-i mențină într-o lume de vis, ferindu-i de grozăvia realității cotidiene, dar această realitate perfidă li s-a deschis fără nici un avertisment în fața ochilor, înfățișându-le lumea așa cum era, hidoasă și de nerecunoscut. Nu era populată doar cu zâne și cu pitici binevoitori, ci cu monștri sângeroși și cu dragoni ce scuipau flacări pe nări. Pentru mulți, trezirea era suficient de dură ca să-i arunce într-un ocean de muțenie din care cu greu puteau fi scoși.

Primul care reacționă se ridică de pe scaun izbind cu pumnul în masă, făcându-i pe toți să tresară. Constantin Pușcaș arătă cu degetul spre ecran aproape strigând:

– Ăștia sunt cei cu care ne luptăm! Pentru ei Convenția de la Geneva, la fel ca și multe alte tratate, reprezintă doar un petec de hârtie! Trebuie să fim conștienți de faptul că în acest război noțiunile de umanitarism și milă reprezintă doar niște vorbe lipsite de conținut!

Adunarea se animă brusc, fiecare fiind dornic să-și exprime părerea.

– Din imaginile primite de la NSA nu reiese cine sunt responsabili de aceste atrocități! Totuși, este vorba de un caz izolat sau această atitudine este caracteristică întregii armate invadatoare?

– Tancurile aparțin plutonului 3 din Regimentul 4 Cavalerie Blindată ucrainean! Iar infanteriștii fac parte din Divizia a 6-a de Infanterie! Aceștia, alături de Regimentul 2 Vânători de Munte, reprezintă vârful de lance al înaintării ucrainene, susținută de trupe neregulate de cazaci.

Pușcaș se îndreptă spre harta imensă atârnată de un cui pe peretele opus al sălii. În drum culese un arătător lung și cu el în mână descrise un arc de cerc indicând zona de graniță.

– Forța principală se îndreaptă spre sud, pe șoseaua ce

leagă Sighetu Marmației dc Baia Mare. Au mai fost semnalate forțări ale Tisei la vest de Sighetu Marmației, în sectorul Câmpulung la Tisa-Săpânța-Remeți. Aceştia sc îndreaptă spre sud-vest, urmând să treacă prin Certeze şi Negreşti-Oaş spre Satu-Mare. O altă forță se îndreaptă spre est, spre Vişeu şi Borşa, pe valea Vişeului. Paralel cu aceasta, două batalioane de infanterie merg pe valea Izei, practic cu aceeaşi destinație. Ar putea face joncțiunea ori în Săcel, ori în Moisei, iar de aici ar putea să meargă spre sud, pe la Dealu Ştefăniței spre Bistrița sau prin Pasul Prislop spre Suceava. Dar forța principală este cea care merge spre Baia Mare. Într-o oarecare măsură este explicabil, deoarece este un obiectiv major, iar apoi li s-ar deschidc drumul liber spre Cluj şi spre toată Transilvania.

– Încă nu ştim obiectivele lor, putem doar să bănuim. Nu am primit nici o declarație de război, nici măcar o comunicare, ucrainenii se poartă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Comunitatea internațională va trebui să intervină! zise generalul de aviație Valer Sibianu, şeful Statului Major al Aerului.

Puşcaş îşi continuă expunerea, mutând arătătorul spre Dobrogea:

– Atacul aerian masiv din sud-est a provocat daune majore în Constanța şi Mangalia. Am pierdut opt aparate, iar pierderile ucrainene le estimăm la cel puțin douăsprezccc aparate distruse. Pe lângă astea, unele avioane agresoare au fost avariate serios şi s-ar putea să nu mai ajungă la aeroporturile lor de origine şi să se prăbuşească în mare. Pentru noi, ceea ce e mai tragic este pierderea unor piloți experimentați, practic de neînlocuit. În plus, ucrainenii îşi pot permite pierderi şi mai mari în aparate de luptă şi tehnică militară, pe când noi nu. Infrastructura aeroportului din Constanța a fost serios afectată, de asemenea portul Mangalia Sud, iar Constanța într-o mai mică măsură. Brăila şi Galațiul, porturi la Dunăre, au fost bombardate. Ne-am temut

de atacuri şi împotriva altor aeroporturi, dar din fericire acestea nu s-au materializat, cel puţin nu încă. Poate datorită rezistenţei colonelului Ababei la Constanţa, nu toate planurile ucrainene s-au putut materializa.

Puşcaş făcu o pauză pentru a-şi trage răsuflarea. Întinse mâna spre paharul cu apă minerală de pe masă şi-l goli cu înghiţituri lacome. Îl puse înapoi pe masă şi apoi reveni la hartă.

– Veştile proaste abia acum încep. Cred că în câteva ore, o grupare importantă de nave militare aparţinând flotei militare ucrainene va putea lua contact cu flota noastră aflată în misiune de patrulare în larg. Scopul acesteia îl reprezintă reţinerea flotei noastre pentru ca să nu poată interveni împotriva unei alte grupări de nave ce se îndreaptă spre litoralul nostru. Printre aceste nave inamice se află un număr considerabil de nave de desant, fapt ce ne duce la concluzia că o debarcare este iminentă. Pentru ca tacâmul să fie complet, elemente de infanterie uşoară au pătruns în Delta Dunării de-a lungul întregului braţ Chilia. Şalupe încărcate ochi cu militari au intrat de pe lacurile Kitai, Katalpul şi Ialpuh în Deltă, au ocupat Isaccea şi au instituit controlul în unele puncte strategice de pe ambele maluri ale braţului Chilia. Dinspre mare, pe Bâstroe, au intrat patru transportoare de trupe, care însoţite de şalupe urcă fluviul spre Galaţi, la ora actuală ameninţat şi de unităţi trecute în prealabil pe malul celălalt. Rezistenţa noastră de până acum în Deltă a fost slabă. Noi nu am beneficiat de artilerie, pe când inamicul s-a folosit de ea pentru a ne scufunda toate şalupele întâlnite în cale. Trupele noastre, insuficiente numeric şi ca înzestrare, au fost repede depăşite şi nevoite să se retragă lăsând în urmă pierderi importante în oameni şi material. În concluzie, iată-ne prinşi într-un război pe două fronturi.

În acest moment, Puşcaş îşi îndreptă atenţia spre singu-

rul bărbat care purta o uniformă diferită de a celorlați oameni aflați în încăpere. Acesta, purtând uniforma armatei americane, se afla lângă Dăianu care preluase funcția de traducător ad-hoc. Dăianu se afla de puțină vreme în sală și nimerise cu totul întâmplător lângă colonelul Sam Harrison, ofițer de legătură între NATO și Statul Major General român. Dăianu își petrecuse dimineața alături de Sorescu, dar în momentul în care acesta s-a încins în discuții cu subordonații și colaboratorii săi cei mai apropiați, politicos, s-a retras, pretextând că pregătirea sa ca istoric militar ar fi de un mai mare folos ofițerilor din statul major în vederea pregătirii planurilor de contracarare a invaziei. Sorescu a fost întru totul de acord, ba chiar i-a asigurat o mașină care să-l ducă direct în locul unde se afla Pușcaș cu ofițerii săi și l-a anunțat de sosirea profesorului. Acesta s-a bucurat sincer de prezența lui Dăianu, gândindu-se că pregătirea acestuia ar putea aduce niște idei noi, netributare gândirii oarecum rigide, într-o anumită măsură, a militarilor de carieră.

Pușcaș se adresă direct colonelului Harrison, de data asta în engleză:

– Domnule colonel, am dori să auzim și niște vești bune! De aceea, vă rugăm să ne expuneți ce poate face NATO, în general, și armata americană, în special, pentru a ne putea ajuta în situația în care ne aflăm acum. Vă ascultăm, domnule colonel!

Colonelul se ridică sprinten de pe scaun. Era un bărbat înalt și slab, trecut de cincizeci de ani, cu părul albit în totalitate. Cu toate acestea, după agilitatea mișcărilor, se vedea că era în plină formă, capabil să lase în urmă mulți recruți mult mai tineri decât el. Vorbi în engleză, dar nimeni nu avea nevoie de traducător, deoarece toți cei aflați în sală vorbeau această limbă aproape perfect. Odată cu admiterea României în NATO, în 2004, și chiar înainte de această dată, pentru ofițerii români cunoașterea limbii engleze era o condiție sine qua non pentru

avansarea în cadrul eşaloanelor superioare de comandă ale armatei, acestea trebuind să răspundă cerinţelor de interoperabilitate impuse la nivelul alianţei.

Domnilor, după cum bine ştiţi, armata americană se vede implicată fără voia ei într-un conflict cu China, în urma încercării acesteia de a anexa prin forţă Taiwanul. Nu folosesc acest lucru ca şi o scuză, dar sunt nevoit să explic faptul că avem nevoie de ceva timp pentru a putea desfăşura forţele necesare unei riposte efective. Forţa de Reacţie Rapidă Europeană este abia în formare şi primele unităţi ar avea nevoie de circa şaptezeci şi două de ore pentru a ajunge pe front şi vom face eforturi să ajungă cât mai repede. Mai trebuie să stabilim pe care front ne vom concentra, bineînţeles, fără să-l neglijăm pe celălalt. Pe lângă unităţile menţionate, vă asigur că facem tot posibilul pentru a vă acorda sprijinul necesar.

Forţa Europeană de Reacţie Rapidă a fost constituită în urma unei iniţiative datând din anul 2002 şi cuprindea militari din toate ţările europene membre NATO. Subordonată acestuia, avea ca obiectiv posibilitatea desfăşurării şi proiecţiei forţei militare a alianţei alături de americani oriunde în lume, în timpul cel mai scurt. Cu un efectiv de douăzeci de mii de militari bine instruiţi, aceasta cuprindea şi un batalion de vânători de munte şi o companie de poliţie militară alcătuită din soldaţi români. Referirile la Forţa de Reacţie Rapidă sunau cam fără obiect, deoarece în cazul în care s-ar fi tergiversat intervenţia acesteia, preşedintele ar fi retras oricum unităţile române în scopul apărării teritoriului naţional. În mod sigur, Puşcaş se gândea serios la retragerea în ţară a tuturor militarilor români aflaţi peste hotare în operaţiuni de menţinere a păcii sau sub mandat ONU, cum ar fi cele din Bosnia, Kosovo, Afghanistan sau Irak. În mod sigur Harrison intui acest aspect, aşa că se grăbi să intervină:

– Vreau să vă asigur că aliații voștri nu vă vor lăsa singuri. Parte din Flota a VI-a urmează să facă joncțiunea cu flota română, iar sprijinul aerian vi-l putem oferi chiar din acest moment. Este vorba de avioanele de pe portavionul *John C. Stennis* și de cele de la baza aeriană de la Burgos, în Bulgaria. Vom transfera niște aparate de la baza noastră din Italia, de la Aviano, aici la București. Atâta doar că vă putem ajuta cu trupe terestre doar după aproximativ patru zile. Este vorba doar de alocarea resurselor între teatrul european și cel sud-est asiatic. Aprobarea președintelui Anders nu va ridica probleme, este vorba doar de logistică. Grosul întăririlor americane se vor îndrepta într-o primă fază spre Taiwan. Nu vreau să mă înțelegeți greșit, dar situația lor este mult mai dificilă decât a dumneavoastră.

Cu fruntea în palme, Pușcaș mormăi suficient de tare ca să poată fi auzit de toată lumea:

– Patru zile! La superioritatea lor în oameni și material, ne pot copleși în patruzeci și opt de ore! Avem nevoie de întăriri în oameni și material, urgent! Oricum, va trebui să-mi divizez forțele și rezervele pe două fronturi la distanță de o mie de kilometri între ele! Și asta ca să-i întârzii, nu să preiau inițiativa!

O bătaie rapidă în ușă îi făcu pe toți să se oprească și să-și îndrepte atenția într-acolo. Un tânăr ofițer își strecură capul în încăpere, anunțând:

– Președintele se adresează țării pe toate posturile de radio și televiziune!

Pușcaș deschise televizorul și dădu sonorul chiar mai tare decât normal. Pe ecran, figura președintelui era mai gravă ca de obicei. Pe lângă faptul că era tras la față, cearcănele vizibile denotau lipsa de somn, chiar și vocea îi suna altfel. Preocupată, îngrijorată chiar, dar totuși, vibrând de o voință de neclintit. Inflexiunile cu care rostea unele sunete subliniau importanța extremă a subiectului abordat în intervenția sa.

...Români! Pentru a nu ştiu câta oară în decursul istoriei noastre multimilenare, duşmanii ne cotropesc ţara şi pământul nostru strămoşesc. În această dimineaţă, Ucraina, fără declaraţie de război, de fapt fără nici un fel de declaraţie, ne-a atacat şi invadat din nord şi sud-est. Atacuri aeriene puternice au avut loc asupra Constanţei şi Mangaliei.

Făcu o pauză ca şi cum ar fi lăsat să se propage efectul spuselor sale, apoi continuă:

– În aceste momente de o gravitate extremă pentru soarta şi existenţa statului român, vreau, din postura funcţiei care datorită votului dumneavoastră o ocup acum, să vă asigur că armata ţării, conducerea militară şi politică a statului, îşi vor face cu prisosinţă datoria, la fel ca şi generaţiile de înaintaşi fără de care izbânzile imensei galerii de eroi ai neamului nu ar fi fost posibile. Din criptele mănăstirilor multiseculare sau din pământul străbunelor câmpuri de bătălie, vitejii voievozi şi domni, alături de milioane de luptători necunoscuţi căzuţi pentru neam şi ţară, sunt cu fapta şi spiritul alături de noi, urmaşii lor. Eroismul şi curajul lor ne vor insufla tăria necesară pentru a ne ridica la înălţimea lor, astfel încât peste generaţii, urmaşii noştri să poată spune despre noi acelaşi lucru care noi îl spunem cu tărie în amintirea străbunilor: “Da, sunt mândru că sunt român!”.

Din nou se opri, de data asta pentru a sorbi câteva picături de apă din paharul aflat la îndemână, apoi continuă:

– Dar de data asta, în această grea încercare, nu mai suntem singuri. Am primit asigurări de la aliaţii noştri din NATO, marile democraţii, ei considerând acest atac împotriva noastră şi un atac împotriva fiecăruia din ei, aşa cum stipulează articolul 5 din Tratatul Nord-Atlantic. Ajutoarele militare şi de altă natură vor veni în cel mai scurt timp, dar până atunci, noi nu vom sta cu mâinile-n sân, ci ne vom apăra ţara, mai ales că

ştim să facem asta încă din timpuri imemoriale. Comandanţii noştri militari au luat deja măsurile ce se impun, vor fi date ordine pentru civili, rezervişti şi trupele teritoriale. Fac un apel către toţi cetăţenii să sprijine armata şi pe conducători, să fie vigilenţi, astfel ca în cel mai scurt timp bravii noştri ostaşi să poată respinge cotropitorul înapoi peste graniţă. Nu trebuie să ne îndoim nici o clipă; cu ajutorul lui Dumnezeu, victoria va fi a noastră! Dumnezeu este cu noi!

Imediat după încheierea discursului, Puşcaş dădu sonorul la minim şi rămase câteva secunde tăcut. Îşi ridică ochii spre restul auditoriului şi li se adresă:

– Ce părere aveţi?

– Preşedintele este marcat în foarte mare măsură, răspunse Valer Sibianu. Discursul său nu se ridică la înălţimea altor intervenţii ale sale.

Avea dreptate. Preşedintele Danulescu, faţă de alţi predecesori ai săi, prefera să-şi scrie singur discursurile sau, de cele mai multe ori, prefera să vorbească liber, încrezător în carisma sa şi în felul său deschis de a se adresa oamenilor. După părerea multor analişti, acest lucru a contribuit decisiv la votarea sa de către 58% din populaţie la ultimele alegeri prezidenţiale.

– Mda, dar acum este oficial, ne vom bate!

Se întinse spre terminalul sistemului sofisticat de comunicaţii aflat în mijlocul mesei şi obţinu legătura telefonică cu generalul Paul Nădişan. comandantul Corpului de Armată IV “Transilvania”, aflat acum la Cluj Napoca.

– Care e situaţia la tine, generale?

– Domnule colonel, raportez: inamicul se deplasează pe trei direcţii principale de atac, spre Satu Mare, Baia Mare şi Bistriţa. Ciocniri sporadice, fără angajări serioase, trupele noastre retrăgându-se pe aliniamente situate la circa douăzeci-treizeci de kilometri în direcţia de mers a coloanelor inamice.

Activitate aeriană redusă, doar patrulări deasupra căilor de acces. Ne aşteptăm la intensificarea activităţii aeriene odată cu înaintarea inamicului în adâncimea teritoriului. Înaintea coloanelor inamice s-au format coloane de refugiaţi civili ce fug din calea ucrainenilor, fapt ce stânjeneşte în mare măsură circulaţia.

– Contramăsuri?

– Formăm o linie de rezistenţă la sud de Berbeşti, cu posibilităţi de repliere spre Giuleşti, pentru coloana ce avansează spre sud, spre Baia Mare.

– De ce forţe dispui în teren?

– Două batalioane de infanterie mecanizată şi unul de vânători de munte, susţinuţi de o companie de mortiere şi o baterie de artilerie terestră.

– Drace! Dar unde ţi-s tancurile? răcni Puşcaş.

– Am un regiment pornit de la Şomcuta Mare şi unul de la Bistriţa, cu o companie de rezervă la Dej. Regimentul de tancuri de la Oradea a pornit spre Satu Mare.

– Cele de la Şomcuta Mare şi Bistriţa nu vor ajunge la timp. Anulează ideea stupidă cu rezistenţa la Berbeşti, retrage-ţi bateriile pe înălţimi de unde să poţi lovi şoseaua principală şi încearcă acţiuni de hărţuire pentru a provoca pierderi şi întârzieri cât mai mari inamicului. Foloseşte-te de vânătorii de munte, mai ales atunci când se vor apropia de Munţii Gutâi. Ca şi un ordin direct, inamicul nu trebuie să treacă de aceşti munţi. Deplasează tancurile în timpul nopţii pe poziţii propice de unde să poţi executa lovituri decisive.

– Dar, domnule colonel...

– Nici nu poate fi vorba să sacrifici infanteriştii şi vânătorii pe o poziţie fără speranţă. Ucrainenii atacă cu tancuri, tu nu ai cu ce să ripostezi. Ce fel de armament antitanc, afară de cel individual, ai la îndemână? Pe deasupra, la sud de Berbeşti, aşa

cum văd eu pe hartă, terenul este plat, aşa că poţi fi luat pe flancuri fără probleme. Şi nu trebuie să fii geniu militar ca să vezi că zona în care vrei să te repliezi poate fi ocolită pe şoseaua secundară prin Călineşti şi Ocna Şugatag şi să te trezeşti cu retragerea tăiată. Foloseşte tehnici de hărţuire, scopul nostru nu este să respingem inamicul peste graniţă acum, deoarece încă nu avem forţe suficiente pe teatrul de operaţiuni. Nu sacrificăm oameni în încercări în care avem prea puţine şanse. E clar?

– Am înţeles, domnule colonel!

Înainte de a continua, Puşcaş se întrebă ce simţeau aceşti generali scorţoşi şi rigidizaţi într-un anume mod de a conduce războiul, să primească ordine de la un colonel. Oricum, încă situaţia era bună, deoarece majoritatea celor cu gândirea învechită fuseseră trecuţi în rezervă, dar orgoliul unora se părea că va mai avea de suferit. Iar din punctul de vedere al gradului, orice militar ştia că funcţia este mai importantă decât gradul. Puşcaş continuă:

– Pe celelalte direcţii de atac ale inamicului, ce întreprinzi?

– Coloana ce înaintează spre Satu Mare are de trecut prin zone împădurite, propice ambuscadelor. Am să încerc să-i opresc înainte de Certeze. Spre Bistriţa, forţa principală, cea dinspre Sighet, ar putea fi oprită înainte de a ajunge în Petrova, loc în care s-ar putea produce joncţiunea cu trupele ce au trecut Tisa la est, pe valea Vişeului. Este o zonă dificilă pentru atacatori.

– Foarte bine! Spune-mi de ce mai ai nevoie!

– Întăriri în materie de trupe speciale şi vânători de munte. Sprijin de aviaţie şi elicoptere de atac!

– OK! Lângă Cluj, la Câmpia Turzii, pe aerodromul de la Luna, ai efectivul complet de avioane? Ce tipuri ai acolo?

– Mig-uri 21 Lancer şi 23, interveni Valer Sibianu care,

în postura sa de comandant al aviației militare, era cel mai în măsură să dea o astfel de informație.

Bine, o să-ți mai aloc avioane de la Timişoara şi Craiova. Dinspre sârbi nu avem semnale că s-ar pregăti ceva, în rest avem doar aliați. Îți mai trimit vânători de munte de la Braşov, de la Ghimbav şi Făgăraş mai precis. Voi mai disloca unități de la Corpul de Armată I "Moldova", din zona Suceava şi Botoşani, ca să ajungă mai repede la tine. Vezi...

– NU!

Strigătul lui Dăianu îi surprinse pe toți, chiar şi pe el. Mai lovise şi masa cu palma, practic fără să-şi dea seama. De ceva vreme stătea aplecat asupra unei hărți de stat major urmărind cu atenție dispunerea trupelor. Era aşa cufundat în gânduri, încât ordinele lui Puşcaş către generalul Nădişan îi treceau tangențial pe la ureche, prinzând doar înțelesul vorbelor sale. Cu atât mai mult, nimeni din sală nu se aştepta ca paşnicul profesor să poată fi capabil de o astfel de reacție.

Puşcaş îl privi mirat, apoi i se adresă:

– S-a întâmplat ceva, domnule profesor?

– Nu, adică da! Nu trebuie deplasate trupe din nordul Moldovei!

Militarii din jurul mesei se priviră unii pe alții cu expresii de neîncredere, după care îşi îndreptară atenția spre Dăianu. Puşcaş îl îndemnă să vorbească:

– Vă ascultăm, domnule profesor!

Acesta inspiră adânc, ca şi cum ar fi dorit să-şi limpezească gândurile înainte de a începe.

– Aş vrea de la început să menționez faptul că eu, în calitate de istoric, sunt familiarizat în mai mare măsură cu decurgerea de ansamblu a războaielor, la nivel de unități mari, scopul deplasărilor şi manevrelor la nivel de batalion şi pluton nefiindu-mi familiare în aceeaşi măsură ca şi pentru un mili-

tar de carieră. De aceea, am încercat să sesizez semnificația și obiectivele strategice, lăsând problemele tactice în mâna celor mai în măsură să le descurce. Sper că sunt înțeles până aici!

– Da, Radule, continuă! îl îndemnă Pușcaș cu blândețe.

– Până acum, credeam că actuala desfășurare a dispozitivului ucrainean este în legătură directă cu operațiunea de intoxicare pusă la cale acum două zile, cea cu cele trei rapoarte diferite despre deplasări de trupe cu scopul întăririi dispozitivului românesc de la graniță, transmise separat celor trei suspecți de trădare prin comunicarea de informații secrete inamicului.

– Da, așa este!

– Ei bine, știm cu toții că Înaltul Comandament Ucrainean a reacționat la inițierea acțiunii noastre, comună până într-un punct la toate cele trei planuri, prin întărirea suplimentară a trupelor aflate dincolo de granița de nord a Moldovei, fapt care ne-a convins pe noi de vinovăția funcționarului care a primit copia ordinului prin care se stabilea un dispozitiv cu posibilitate de atac în acea zonă. Era ca și cum ucrainenii, ca într-o partidă de șah, încearcă să intuiască mișcările ofensive ale adversarului. Dar, iată că de data asta nu este așa!

– Cum?! Gândește-te! Confruntat cu dovezile, funcționarul a recunoscut faptul că a trădat! Băieții lui Sorescu i-au interceptat canalele de comunicații, iar acum îl putem folosi în continuare pentru transmiterea de informații false inamicului! Acesta într-adevăr era agentul lor!

– Așa este, m-ați înțeles greșit, nu la asta m-am referit! Vroiam doar să spun că, în acest caz, diversiunea noastră a coincis perfect cu intențiile comandamentului ucrainean! O simplă coincidență!

– Explică mai clar, Radule! Ce vrei să spui?

– M-am tot întrebat ce vor de fapt ucrainenii cu acțiunea lor. Atacând în Maramureș, nu au spațiu de manevră pentru mase

mari de blindate datorită terenului accidentat şi împădurit. Au nevoie să răzbească spre sud, către Cluj, pentru a întâlni spaţii ceva mai vaste, dar pentru asta trebuie să cheltuie mult efort şi timp, iar timpul nu curge deloc în favoarea lor, deoarece noi oricum vom fi ajutaţi de aliaţi în decurs de câteva zile. La fel în Dobrogea: Deltă, Dunăre precum şi ameninţarea flotei americane. Care este, totuşi, scopul asaltului?

– Zi odată, nu ne mai fierbe!

– Să ştiţi, domnilor, că noi nu inventăm nimic nou prin tactici şi strategii novatoare în domeniul politic sau, mai cu seamă, în cel militar. Oricât de novatori am vrea să părem, de cele mai multe ori strategiile noastre au echivalent, în cea mai mare măsură, cu altele petrecute deja în decursul istoriei. Diferă doar armamentul folosit. De exemplu, manevrele de învăluire au fost folosite încă din antichitate şi chiar înaintea acesteia. Ca exemplu aş putea doar să reamintesc de dubla învăluire a lui Hannibal la Cannae...

– Domnule profesor! Nu suntem la cursuri! Oamenii aceştia aşteaptă cu nerăbdare să spuneţi ceea ce aveţi în gând, acum!

– Scuzaţi-mă! Vreau doar să spun că situaţia actuală mă trimite cu gândul la o altă situaţie posibilă şi anume la data de 10 mai 1940.

– Da, atacul german pe frontul de vest în al doilea război mondial. La 10 mai 1940, Hitler declanşează ofensiva în vest asupra frontului franco-britanic.

– Exact! Aliaţii se aşteptau la un atac similar celui din primul război mondial, în 1914. Atunci, conform planului Schlieffen, după numele contelui Alfred von Schlieffen, şeful marelui stat major german între 1891 şi 1906 şi autorul planului, se preconiza atacul asupra Franţei prin Belgia pentru întoarcerea flancului stâng al armatei franceze. La fel, în

1940 aliații se așteaptau la aceeași manevră. Într-adevăr, la 10 mai începe ofensiva împotriva Belgiei și Olandei, țări neutre. Francezii și britanicii deplasează trupe în ajutor, slăbind centrul frontului. Este foarte adevărat că nimeni nu se putea aștepta la o forțare de-a lungul Liniei Maginot sau mai la vest, în Ardeni, teritoriu impropriu deplasării blindatelor și diviziilor numeroase. Totuși, la 13 mai, imposibilul se produce. Blindatele lui Guderian profită de slăbirea centrului defensiv al dispozitivului francez prin deplasarea diviziilor celor mai mobile în ajutorul belgienilor și olandezilor, și atacă chiar în porțiunea cea mai slabă, dincolo de capătul vestic al Liniei Maginot, în Ardeni. Ofensiva lui Runstedt și impetuozitatea lui Guderian, care trece fluviul Meuse fără să mai aștepte infanteria, decid soarta frontului francez. Deznodământul îl știm cu toții!

– Bine, dar...

– Priviți harta, domnilor! Atacurile de diversiune în Maramureș și Dobrogea, de fapt pregătesc flancurile pentru atacul principal, care va avea loc...! strigă Dăianu sărind în picioare și alergând spre harta de pe perete.

Ajuns acolo se ridică pe vârfuri pentru a-și înfige degetul undeva pe porțiunea de graniță de la nordul Moldovei, la sud de Cernăuți.

– ...AICI!

Un val de liniște traversă sala de ședințe. Militarii din jurul mesei rămaseră încremeniți în cele mai ciudate poziții. Răzvan Corbu a rămas surprins cu gura deschisă, de parcă ar fi vrut să zică ceva, dar uitase ce. Închise gura, o deschise din nou, dar se răzgândi și o închise de tot. Se mai auzeau doar vorbele șoptite ale lui Damian, șeful informațiilor militare, care termina traducerea către colonelul Harrison. Primul care rupse tăcerea a fost chiar colonelul Harrison, în momentul în care Damian încheie traducerea vorbelor profesorului Dăianu.

This is a fuckin' damn' good idea! And it is a very damn' possible one!

Puşcaş îşi reveni şi el:

Mda, mi se pare absolut logic. Înaintează pe valea Siretului spre Bacău, flancul lor stâng ocupă Iaşul, în continuare pot ajunge în Bărăgan unde să facă joncţiunea cu trupele din Dobrogea care în prealabil ocupă Brăila şi Galaţiul. De aici până la Bucureşti mai este doar o azvârlitură de băţ. Cu manevra asta, Republica Moldova se transformă într-o insulă înconjurată de o mare ucraineană şi este doar o chestiune de timp până va fi înghiţită, mai ales cu complicaţiile din Transnistria. Nici nu-i mai interesează Transilvania şi restul Munteniei, doar să-şi asigure un perimetru defensiv prin ocuparea Maramureşului.

– De aici tragem concluzia că obiectivul primordial în Maramureş îl constituie mai puţin Baia Mare, continuă Corbu raţionamentul. Mai degrabă Bistriţa, deoarece de aici, prin Vatra Dornei se poate asigura flancul drept al forţei principale ce va înainta pe Siret în jos.

– Foarte adevărat, dar Bistriţa va cădea cu atât mai uşor cu cât Baia Mare va fi ocupată mai repede, deschizând posibilitatea învăluirii prin stânga Bistriţei. La fel, trupele inamice ce se îndreaptă spre Satu Mare pot avea ca scop învăluirea Băii Mari tot prin stânga.

Dăianu continuă ideea din picioare, indicând cu mâna porţiuni de pe hartă.

– Avem de-a face cu un adevărat puzzle aici. Gândiţi-vă că faceţi parte din comandamentul ucrainean. Ce faceţi?

– Nu atac România!

Câteva zâmbete crispate răsplătiră gluma lui Damian.

– Vorbind acum la modul cel mai serios, am văzut că flancul drept al forţei principale de atac poate fi asigurat în prima fază a înaintării prin Bistriţa şi Vatra Dornei, dacă ocup Bistriţa.

Pentru asta trebuie să ocup Baia Mare, eventual Satu Mare. Eu zic că am nevoie şi de Satu Mare pentru a edifica un perimetru defensiv pe linia asta. Mai departe! În prima fază, flancul meu stâng este pe Prut, granița cu Republica Moldova. Nu am de ce să mă tem aici, deoarece aceştia nu vor interveni. Abia când voi ajunge la sud de Bacău, va trebui să-mi consolidez ambele flancuri. Va trebui să mă concentrez pe cel drept, mai amenințat de resturile armatei române care afluiesc dinspre centrul teritoriului. Pentru asta am nevoie ca flancul stâng să-mi fie asigurat, dar cum?

– Brăila şi Galațiul trebuie să fie ocupate în prealabil! Astfel am şi un important cap de pod pe malul stâng al Dunării şi pot să-mi trimit rezervele pe aici, imediat de peste graniță scurtându-mi liniile de comunicații!

- Corect! Dar am porturi importante la Marea Neagră, cum ar fi Odessa şi Sevastopol şi am nevoie să le folosesc pentru aducerea rezervelor şi materialelor. Pentru asta am nevoie ca flota română să nu mă stânjenească, deci trebuie să o distrug. Pentru asta îmi trimit flota să o atace. Tocmai acum flota mea se îndreaptă spre cea română. În plus, trebuie să fac ceva ca să-i țin deoparte pe americani, cel puțin atâta timp cât eu să-mi fac treaba, deoarece mai încolo va fi destul de târziu şi pentru ei şi pentru aliații europeni, odată faptul împlinit. Pe lângă asta, pentru o bună aprovizionare a trupelor pe front, trebuie să mă folosesc de cargouri mari, fapt care mă duce la necesitatea unui port spațios la mare, pe lângă cele două fluviale pe care le-am ocupat deja.

– Constanța!

– Deci atacul aerian ucrainean capătă sens. Pregăteşte ocuparea portului. Dar pentru asta, mai trebuie să fac ceva!

- Să aduc navele de desant în port?

– Încă nu, mi le-aş expune prematur tirurilor din oraş. Ar

însemna să mă împotmolesc în lupte de stradă pentru fiecare casă şi fiecare intersecţie. Ceva mai încolo, aş face şi asta.

– Bine, bine, dar când? întrebă Sibianu aproape exasperat. Navele mele de debarcare sunt deja pe drum spre litoralul românesc. Nu le pot ţine pe mare! Trebuie să le debarc la Constanţa pentru a ocupa portul! se prinse în continuare în joc.

– Corect, dar până să-mi bag navele în port, mai am ceva de făcut. Am trupe care se bat în Deltă şi altele care vor ataca Brăila şi Galaţiul. Dar mai trebuie să fac ceva până la Constanţa!

– Ce, omule?

– Să debarc aici!

Dăianu bătu din nou cu degetul în hartă, de data asta indicând o porţiune de litoral aflată ceva mai la nord de Capul Midia.

– Din nou, totul capătă sens! sări de pe scaun Puşcaş. Profesore, eşti un geniu! Edificând un cap de pod aici, arătă el cu degetul pe hartă alături de punctul indicat de Dăianu, îmi asigur o bază care-mi deschide multiple posibilităţi de manevră. În primul rând, ameninţ cu încercuirea poziţiile defensive româneşti de la sud de Delta Dunării, apoi neutralizez sistemele de rachete de la Capul Midia, pentru ca în final să cuprind Constanţa printr-o mişcare de învăluire spre sud. Coroborând cu o debarcare în acel moment pe plaje şi în port, Constanţa îmi va cădea în mână ca un fruct copt.

Şeful Statului Major Naval, amiralul Aurel Ispin, cel care avea în subordine atât flota militară maritimă, cât şi cea fluvială, îşi expuse şi el părerea.

– Chiar, cu mare dificultate s-ar găsi un punct mai propice unei debarcări. Dacă îmi trimit o parte din corpul de desant marin prin Gura Portiţei în lacurile Razelm şi Sinoe, pot exploata foarte rapid o deschidere în adâncime. Dacă debarc

trupe pe malul de nord al Lacului Razelm, am prins în cleşte trupele româneşti din Deltă. Am nevoie doar de suficiente nave de debarcare cu deplasament redus şi cu fund plat, pentru a nu avea surpriza să mi le împotmolesc în bancurile de nisip. După informațiile noastre, ucrainenii posedă astfel de nave din abundență.

– Foarte adevărat, continuă Puşcaş. Acum, că am intuit unele mişcări foarte posibile ale inamicului, hai să revenim la ale noastre.

Se adresă în telefon lui Nădişan:

– Va trebui să te descurci fără întăriri din Moldova! Îți voi trimite unități de vânători de munte precum şi sprijin aerian suficient de la Timişoara şi Craiova. Dar, ține minte, inamicul nu trebuie să treacă Gutinul spre Baia Mare sub nici o formă! Fortifică trecerea spre Cavnic. La fel şi cu Bistrița, dacă trec de Dealu Ştefăniței, flancul drept al atacului lor din nordul Moldovei e asigurat, iar noi nu avem altă soluție decât să ne retragem pe linia Iaşi-Roman-Piatra Neamț, deoarece din Bistrița până la Vatra Dornei i-am putea opri doar la Tihuța sau în trecători. Dacă ajung rapid şi ocupă trecerile prin munți, ne-am ars!

– Am înțeles, domnule! Dar aş mai avea nevoie de trupe speciale, comandouri care să acționeze în teritoriul ocupat de inamic!

– Le vei avea! Ai deja cercetaşi, dar ți-l voi mai trimite şi pe “Ştefan”.

– E perfect! răspunse satisfăcut generalul.

Numele Ştefan era folosit de către cei familiarizați pentru denumirea Batalionului 495 Operațiuni Speciale “Ştefan Soverth”, botezat astfel după primul comandant al Şcolii de Paraşutişti români înființată la 10 iunie 1941. Generalul Nădişan nici nu putea cere mai mult; i s-a dat cea mai bună unitate

specială a armatei române.

După ce închise telefonul, Puşcaş i se adresă amiralului Ispin:

– Te poţi descurca cu flota lor până apar americanii?

- Trebuie să-i întârzii cât de mult, deoarece dacă îi las prea aproape vor bombarda porturile de pe mare. Nu cred că ne putem permite asta.

– Asta cam aşa e! Poziţiile noastre defensive, constituite cam în pripă în sudul Deltei Dunării, nu-şi au rostul în perspectiva unei debarcări inamice la nord de Capul Midia sau pe malurile lacurilor. Va trebui să cedăm deocamdată teritoriul acesta şi să constituim o linie defensivă puternică de la Capul Midia, prin podişul Casimcei şi Babadagului până pe malul drept al Dunării, la sud de Brăila şi Galaţi. Este foarte important să întărim cât mai mult cele două oraşe, deoarece cucerirea lor ne-ar pune într-o situaţie critică pe acest front. Flota militară fluvială va trebui adusă aici în ajutor, deoarece va trebui să interzică orice forţare a fluviului dinspre zona ocupată a Dobrogei!

Ispin aprobă, dar Sibianu era încă nedumerit.

– Ce faci cu desantul maritim inamic? Îi laşi să coboare?

– Da, îi voi lăsa deoarece pot debarca oriunde şi nu am de gând să mă expun vreunei manevre învăluitoare. Îi voi aştepta să-şi edifice capul de pod. Dar până acolo, colonelul Freamăt de la Capul Midia are ceva treabă, răspunse întinzându-se spre tastatura telefonului.

– Bine, bine, dar ce faci după ce au capul de pod? Misiunea noastră se complică foarte mult! insistă Sibianu.

În timp ce aştepta legătura, Puşcaş întoarse pe jumătate capul spre el.

– Ce fac cu ei?! Am să-i trec pe sub şenilele tancurilor!

XXVIII

Vineri, 28.05.2010, ora 12.40
Capul Midia, la nord de Constanța

În camera de comandă, tensiunea se apropia de apogeu. Comandantul bazei, colonelul Ștefan Freamăt, îl bătu pe umăr pe ofițerul coordonator al tirului, făcându-i semn să-l lase în locul său la consolă. Codurile de acces fuseseră introduse, acum urma ca și coordonatele țintei, precum și datele referitoare la parametrii de zbor, viteză, altitudine, azimut, etc să fie verificate din nou pentru a elimina orice posibilitate de abatere în urma vreunei erori umane.

Verifică încă o dată coordonatele țintei și dacă au fost introduse corect. Constată cu satisfacție că nu mai era cazul să facă alte corecții. Își consultă ceasul, apoi începu procedura standard de lansare. Aceasta consta în permanenta verificare a tuturor datelor.

– Coordonate 45 grade 15 minute 53 secunde latitudine nord!

– Confirmat! răspunse ofițerul radar.

– 30 grade 14 minute 41 secunde longitudine est!

Confirmat!

- Ghidaj video în faza terminală?

- Activat!

Colonelul Ştefan Freamăt făcu o pauză. Chiar dacă iniţial i s-a părut ciudat, faptul că a fost sunat direct de către şeful SMG, colonelul Constantin Puşcaş, pentru a i se da acest ordin, acum i se părea ceva normal. Este adevărat că două minute mai târziu a primit confirmarea ordinului de la şeful său direct, aflat la Bucureşti. De fapt, nu avea de ce să-şi pună întrebări. Chiar dacă nu exista vreo declaraţie clară în acest sens, se aflau în război cu Ucraina, fapt confirmat de intervenţia televizată a preşedintelui, care în acelaşi timp era şi comandant suprem al forţelor armate. Iar ordinul era ordin, şi încă unul serios, din moment ce aproape concomitent, prin fax i-a sosit confirmarea scrisă care îl absolvea de orice vină în cazul în care, ulterior, cineva ar fi avut intenţia să-l tragă la răspundere.

Colonelul Freamăt era un bun soldat, se supunea ordinelor, dar era şi un om inteligent şi cu discernământ. Îşi dădea seama perfect de diferenţa dintre a te apăra de o agresiune externă în momentul în care eşti atacat şi o lovitură preventivă. Trebuia să recunoască faptul că, în sinea lui, se aştepta la un astfel de ordin, ba chiar spera să îl primească. Era convins că ar fi fost extrem de dezamăgit dacă acest ordin nu ar fi venit încă din primele ceasuri ale invaziei.

De aceea, dorea ca lovitura să fie perfectă, ţinta să fie distrusă din prima. Ca să se asigure de acest lucru a luat locul ofiţerului. Pentru o lovitură cu o asemenea importanţă, îşi dorea să fie sigur de reuşită. Şi mai era ceva care îl determina să procedeze astfel. Dorea să fie el primul care lansa o rachetă sol-sol cu muniţie reală, de război, împotriva inamicului.

– Ghidaj radio în faza ascendentă!

– Activat!

– Secvența de inițializare a lansării!
– Activată!
Ștefan Freamăt expiră prelung, apoi cu o mișcare sigură apucă cheia de lansare. Mai mult pentru el, strigă răsucind-o:
– Lansator unu, gata... Foc!
Apucă o a doua cheie de pe panou și o răsuci:
– Lansator doi, foc!
Din tuburile îngropate în locașurile săpate în beton în zona de sud a bazei, rachetele țâșniră spre înaltul cerului. Solul trepidă sub puterea motoarelor duduind. Întotdeauna, lansarea unei rachete sol-sol avea ceva aparte. Spre deosebire de cele sol-aer, care se ridicau spre înalturi pentru a-și corecta traiectoria prin detecție termică sau în infraroșu spre țintă ulterior, la o altitudine superioară, cele sol-sol porneau lin, ezitant, căutându-și parcă traiectoria optimă. Abia după câteva clipe se înscriau hotărât pe cursul parabolei ce le ducea către ținta vizată ale cărei coordonate fuseseră introduse în computerul rachetei.
Încă din anii '80, bateriile de rachete de coastă de la Capul Midia erau dotate cu SS-N-27 Klub, rachete sol-sol capabile să distrugă ținte statice sau care se deplasează cu viteză redusă, chiar dacă acestea sunt protejate cu contramăsuri electronice. Klub-urile lansate erau de tipul 3M-54E, cu rază maximă de acțiune de 220 km. Erau lungi de 8,22 metri, diametrul de 0,533 metri, iar capul exploziv era de 200 kg, suficient pentru a zgâlțâi zdravăn Insula Șerpilor.
Toate aceste caracteristici Ștefan Freamăt le rememora în timp ce rachetele își continuau nepăsătoare drumul spre țintă. Freamăt încerca să-și păstreze cumpătul în fața subordonaților, deși gândurile ce-l asaltau îi provocau cele mai crunte trăiri din viața sa. Dacă nu calculase bine? Dacă greșise introducerea datelor? Dacă se petrecea vreo defecțiune tehnică sau vreun

eveniment aleator abătea proiectilele din drumul lor? În timp ce urmărea pe radar traiectoria constantă a acestora, fiori reci îi treceau de-a lungul şirei spinării doar la gândul că poate cea mai importantă lansare din viaţa sa putea depinde de atâtea lucruri pe care nu avea cum să le ia în calcul. Valuri de căldură alternând cu răceala spaimei de a rata îi traversau trupul la intervale neregulate. Se putea consola doar cu gândul că nu era singurul în această stare. Lângă el, unul din operatori îşi muşca pumnii cu furie, alături de toţi ceilalţi pentru care universul existenţei se redusese la realitatea dată doar de datele seci care îşi continuau monitorizarea rece a evenimentului.

Trecuseră deja mai bine de şase minute şi cele două rachete parcurseseră, la o altitudine mai mică de cincisprezece metri deasupra nivelului mării, aproape două treimi din distanţa de 162 km până la ţintă. Atunci se separă şi căzu în mare compartimentul inferior, cu combustibil solid, al fiecărei rachete. Scăpate de greutatea suplimentară, cele două rachete accelerară la viteză supersonică.

Ţinta o reprezenta sistemul radar de pe Insula Şerpilor. Încă de la începutul Războiului Rece, aici au fost amplasate radare performante pentru a putea monitoriza activitatea aeriană a forţelor aeriene ale NATO. Permanent îmbunătăţite şi schimbate cu cele mai noi apariţii în domeniu, în anii ’60 radarele de aici ajunseseră să poată urmări traficul aerian până în sudul Greciei, stând practic ca un ghimpe în coasta aviatorilor aliaţi ai NATO. Se presupunea că pe această insulă Ucraina a instalat un sistem Kolciuga.

Această instalaţie este un radar pasiv, destinat detectării aeronavelor, este invizibil armelor antiradar americane, dintre care cea mai cunoscută este racheta tactică aer-sol HARM (AGM-88). Problema era că sistemul Kolciuga nu emitea nici un semnal electronic care să-l facă să fie detectat, ci se baza

strict pe recepția semnalelor aeronavelor vizate, fiind coșmarul oricărui pilot militar. Avioanele americane invizibile, fabricate după tehnologia Stealth, ca și B-2 Spirit, având semnătura electronică foarte redusă, nu au de ce să se teamă, dar pentru restul aparatelor radarul Kolciuga putea fi o amenințare destul de mare.

În cursul anului 2002, președintele ucrainean Leonid Kucima a fost ostracizat de către comunitatea internațională, nefiind invitat la reuniunea NATO de la Praga din noiembrie, unul din motive fiind vânzarea de armament Irakului lui Saddam Hussein, inclusiv a patru sisteme Kolciuga produse la Kiev și Odessa și exportate de către Ucrspețexport, deținătorul monopolului exportului de armament din Ucraina. Asta pe lângă livrările probabile de armament către China și Iran.

Un astfel de sistem se bănuia că era amplasat în Insula Șerpilor. Aceste bănuieli nu au putut fi confirmate sută la sută, dar pe baza unor observații aeriene de la distanță, coroborate cu fotografiile din satelit ale americanilor, probabilitatea existenței acestuia acolo era destul de ridicată.

La puțin timp după izbucnirea ostilităților cu Ucraina, generalul maior de aviație Valer Sibianu, șeful Statului Major al Aerului, a făcut o cerere, prin intermediul colonelului Sam Harrison, către NSA, pentru a obține fotografii din satelit cât mai actuale care să-i poată confirma existența Kolciugăi, sau măcar faptul că baza militară de pe insulă nu a fost transferată în altă parte cu tot cu instalații. Spre marea lui mirare, americanii s-au întrecut pe ei înșiși cu privire la rapiditate, furnizându-i ultimele imagini asupra insulei în mai puțin de o oră. Acestea conțineau fotografii luate cu circa douăzeci și patru de ore în urmă și confirmau faptul că baza rămăsese la locul ei, ba dimpotrivă, fusese întărită cu încă un pluton de infanterie marină, după cum se putea deduce din conținutul imaginilor.

Sibianu anexă fotografiile la un scurt raport pe un sfert de pagină şi-l înmână lui Puşcaş chiar înaintea începerii consiliului militar cu şefii de unităţi. Raportul, care conţinea mai puţin de cinci fraze, se încheia cu recomandarea de atacare şi distrugere imediată a obiectivelor de pe Insula Şerpilor. Puşcaş îşi aruncă doar o clipă privirea pe raport, întâlni privirea lui Sibianu şi clătină din cap aprobator. Apoi intrară amândoi în sala de consiliu.

Acum era momentul culminant. Rachetele intraseră în faza descendentă a traiectoriei şi camera TV încorporată înregistra detaliile de teren ale insulei comparându-le cu cele existente în computer. Analizând informaţiile, computerul de bord al rachetei ajustă traiectoria spre punctul ţintă, continuându-şi coborârea cu viteză supersonică. Cele două explozii, aproape simultane, cutremurară relieful stâncos al insulei din temelii.

În sala de control, operatorii săriră de pe scaune aplaudând şi bătându-se pe spate. Loviturile au fost un succes total. În atmosfera de veselie generală, Freamăt îşi descleştă pumnii vizibil uşurat. Câţiva ofiţeri se întoarseră spre el pentru a-l felicita simplu, printr-o strângere de mână.

– Adio, Kolciuga! strigă unul din operatori aflat în culmea entuziasmului.

Colonelul Freamăt lăsă câteva momente să se scurgă în atmosfera de sărbătorire a succesului. Apoi cu un gest ferm al mâinii îi trimise pe toţi la posturile lor.

Războiul nu se terminase, era conştient de acest lucru. Ştia că în curând vor primi alte ţinte, mai ales că flota ucraineană se afla în larg şi se zvonea că s-ar pregăti chiar şi o debarcare. În plus de asta, el era singurul informat de aici de faptul că generalul maior Petre Mocan, şeful Comandamentului Antiaerian de Apărare a Teritoriului (CAAT) se afla doar la câţiva kilometri într-un elicopter în drum spre baza de la Capul Midia.

CAAT-ul, după 1990, devenise subordonat Statului Major al Aerului, dar faptul că şeful acestuia, de fapt cel mai bun rachetist al armatei române, se afla pe drum încoace, însemna că aici se vor petrece lucruri importante în desfăşurarea războiului împotriva Ucrainei, iar prezenţa acestuia însemna şi mult de lucru, la rachetele sol-sol şi la cele sol-aer, atât de la Capul Midia cât şi de la Medgidia.

Pe Frontul 2 "Dobrogea", denumit aşa de către Statul Major pentru a-l diferenţia de Frontul 1 "Maramureş", luptele erau în mare parte haotice, de hărţuială. Nu exista o linie clară şi continuă a frontului datorită condiţiilor geografice şi de relief, dar şi în urma faptului că atât unităţile ucrainene cât şi cele româneşti urmăreau în mai mare măsură distrugerea inamicului acolo unde îl găseau şi nu stabilizarea unui front. În această primă fază a luptelor, ucrainenii încercaseră o pătrundere cât mai adâncă şi surprinzătoare prin cât mai multe sectoare, înainte de a lua contact cu unităţile româneşti. De ambele părţi, coordonarea acţiunilor la nivel superior companiilor de infanterie angajate în luptă era încă deficitară. Luptele se desfăşurau în adâncime, unele unităţi ucrainene pătrunzând mult în interiorul teritoriului, depăşind astfel unităţi româneşti care opuneau rezistenţă înverşunată în sectoare apropiate de graniţă. Din cauza acestei lipse de coordonare, nici ucrainenii, nici românii nu reuşiseră să încercuiască grupări inamice angajate adânc în sectorul lor. Acest lucru reieşea cu pregnanţă mai ales în Delta Dunării unde, datorită caracteristicilor terenului, traversat de multiple canale şi invadat de vegetaţie deasă şi bogată, unităţile adverse, deplasându-se pe apă, treceau de multe ori unele pe lângă altele, fără a fi capabile de a se observa pentru a se putea angaja eficient în luptă. Era o confruntare oarbă, ca între doi boxeri în ring legaţi la ochi. Cu atât mai sălbatice erau luptele

atunci când adversarii se descopereau unii pe alții, de cele mai multe ori din noroc sau pură întâmplare.

Confruntările răzlețe începute dimineață, mai mult la nivel de grupe, căpătau coerență datorită faptului că militarii angajați in schimburile de focuri încercau să mențină contactul, chiar dacă unitățile se deplasau. Chemate prin radio, trupele de sprijin sosite de ambele părți se angajau în luptă, astfel că în câteva ore, în unele locuri s-a ajuns la confruntări la nivel de batalion, iar la capul de pod ucrainean de la Isaccea la nivel de regiment.

Aici, unitățile avansate ucrainene, după trecerea Dunării şi nimicirea unității de grăniceri, ocupară localitatea şi avansară circa şase kilometri spre sud înainte de a fi stopate de o companie de infanterie sprijinită de un pluton de aruncătoare de mine. O bătălie cumplită s-a încins, ajungându-se chiar la lupte sălbatice corp la corp, cu patul puştii şi cu baioneta. Sosirea întăririlor ucrainene a făcut ca românii să se replieze spre sud cu pierderi grele. Următoarea linie defensivă a fost organizată opt kilometri spre sud, într-o zonă accidentată, propice apărării, în apropierea pădurii de la Niculițel, unde începeau Dealurile Tulcei, o zonă viticolă cu dealuri nisipoase brăzdate de lungi șiruri de viță de vie. Întârzierea produsă invadatorilor a fost folosită pentru întărirea pozițiilor, au fost săpate adăposturi individuale, organizate cuiburi de mitralieră şi a fost minată şoseaua ce trecea prin centrul dispozitivului.

Generalul locotenent Decebal Diaconu, comandantul Frontului 2 "Dobrogea" ordonase menținerea poziției cu orice preț, cel puțin până la noi ordine. Din vorbele acestuia, locotenent-colonelul Claudiu Rotar, comandantul poziției defensive de la Niculițel, a înțeles că şeful său nu prea are multe opțiuni, la nivel superior se improviza pentru a câştiga timp. Iar timpul ăsta va fi câştigat cu sângele oamenilor săi şi acesta era un lucru

care nu-i convenea deloc. Superioritatea numerică a atacatorilor era evidentă, iar el a ajuns să conducă o grupare eterogenă, coalizând în rândurile unității sale militari de la diferite arme, pierduți de unitățile lor în urma luptelor din orele precedente. Erau acolo grăniceri, polițiști, soldați rătăciți de plutoanele lor împrăștiate de tăvălugul năvalei ucrainene. Stăteau triști, cu privirile plecate, într-o postură de durere mută. Erau deja învinși. Rotar era conștient de faptul că aceștia ar putea avea un efect devastator asupra moralului oamenilor săi, de aceea îi plasă undeva în dreapta șoselei, într-o poziție separată de unitatea sa. Pe cei șaisprezece tineri civili din Niculițel, unii lucrători agricoli din zonă, care se prezentaseră voluntari cerând arme, susținând că aveau serviciul militar satisfăcut și că doreau să fie de folos, i-a înarmat și i-a dispus intercalați printre oamenii săi pentru ca să nu cumva să deschidă focul înainte de a da comanda.

Două camioane ce aduceau supraviețuitorii companiei de infanterie și plutonului de aruncătoare, printre care mulți erau răniți, sosiseră deja. Camioanele au fost îndrumate pe un traseu ce ocolea porțiunea minată a șoselei, iar bărbații valizi au fost încadrați în dispozitiv.

"Numai să nu fie degeaba!" își zise Rotar încercând să ia legătura radio cu bateria de artilerie ce-și instala poziția zece kilometri la sud-est. Se gândea la sacrificiul oamenilor săi care practic își vor vărsa sângele pentru ca alții să câștige timpul necesar unei reacții energice. I s-a promis sprijin de artilerie de la această baterie, dar încă nu reușea să ia legătura radio. Îi ordonă operatorului să mai încerce, apoi alergă la prima linie de adăposturi, de acolo de unde venea chemarea oamenilor săi.

Unul dintre soldați îi indică un nor de praf ce se ridica de o parte și de alta a șoselei, îndreptându-se spre ei. Rotar duse binoclul la ochi și privi spre șirul de vehicule ce se apropia. Camioane, jeep-uri, transportoare amfibii blindate (TAB), toate

îndreptându-se spre el. Încercă să-şi regleze binoclul pentru a putea străpunge pulberea fină ce se ridica, ascunzând grosul armatei ce se apropia. O pală mai puternică de vânt deschise pentru o clipă o breşă în norul de praf, suficient pentru ca să vadă şi să i se taie picioarele. A văzut tancuri! Au trecut Dunărea cu tancuri! Alergă la stația radio urlând la operator să ia legătura cu bateria de artilerie, altfel sunt pierduți! Va trebui să ceară sprijin aerian de la comandament şi asta cât mai urgent!

Ordonă oamenilor săi să se adăpostească, apoi se lungi şi el în adăpostul individual. Se mai auzeau doar țăcăniturile închizătoarelor pistoalelor mitralieră în timp ce soldații introduceau primul cartuş pe țeavă. Oftă din greu, se gândi preț de o clipă la familia lui, apoi introduse şi el cartuş pe țeavă.

În Deltă confruntările erau scurte şi violente. Combatanții celor două tabere se deplasau pe vedete şi şalupe rapide prin labirintul de canale navigabile, căutându-se înfrigurați unii pe alții. Cel mai mic zgomot de motor perceput de dincolo de paravanul verde de vegetație însemna un semnal de alarmă, fiecare încercând să identifice dacă era vorba de prieten sau duşman. Dacă era vorba de inamic, imediat începeau să glăsuiască rafalele lungi de pistol-mitralieră, precum şi mitralierele de 7,62 sau 12,7 mm. Unele vedete aveau şi câte un mic tun de 30 mm la pupa şi nu ezitau să-l folosească. În rest, se mai foloseau aruncătoarele portabile de grenade, foarte fiabile, dar greu de folosit de pe puntea unei şalupe în mişcare, mai ales atunci când eşti şi ținta unui tir îndrăcit de mitralieră.

Cea mai importantă victorie a primei jumătăți a zilei, în acest gen de luptă, a fost obținută de un scafandru din Detaşamentul Special Naval, echivalentul românesc al Special Boat Service-ului (SBS) britanic. Acesta a plasat o mină magnetică sub chila unei vedete ucrainene staționate pe şenalul

navigabil al Brațului Chilia. În explozia care a urmat, vedeta a fost distrusă complet, doar doi membri ai echipajului reuşind să se salveze.

Dar înaintarea ucraineană se măsura prin numărul de ostroave ocupate de către forțele terestre, cărora li se opuneau detaşamente româneşti ce se deplasau cu bărci de la un ostrov la altul. În momentul debarcării unui pluton inamic pe unul din ostroave, dacă existau grupe de soldați români pe acesta, urma o luptă sălbatică şi numai dacă erau copleşiți numeric românii evacuau ostrovul, şi asta în ultimul moment. Nu puține au fost cazurile în care atacatorii ucraineni au fost nimiciți până la unul, necesitând o nouă debarcare a unor forțe superioare pentru anihilarea unei mâini de apărători. O altă vedetă de luptă ucraineană a fost avariată în cursul unor astfel de lupte de către apărătorii unui ostrov care au folosit un mortier de 82 mm. Al patrulea obuz a străpuns puntea explodând în sala maşinilor, ucigând trei mecanici şi rănind grav alți doi. Vedeta în derivă a eşuat pe un banc de nisip. Mortierul a fost capturat de ucraineni în urma unui atac puternic asupra peticului de pământ, atac în urma căruia aproape toți apărătorii au fost ucişi.

Cu toată rezistența îndârjită, se părea că rezervele inamicului în oameni şi material sunt inepuizabile. Acesta arunca în luptă noi şi noi unități, forțând înaintarea cu orice preț, insensibil la pierderi. Din aceste acțiuni, comandanții români au concluzionat că inamicul era conştient că timpul lucrează împotriva lui, de aceea încerca să-şi adjudece victoria cât mai rapid, înainte ca temuta maşină de război a NATO să se pună în mişcare.

Ucrainenii se apropiau pentru un al doilea atac şi se vedea că erau mai bine organizați decât în cazul primului. Practic, primul nici nu se putea numi atac. Fără să bănuiască nimic,

coloana de camioane înaintase pe şosea cu viteză constantă. Poziţiile românilor erau bine camuflate. Doar un rulou de sârmă ghimpată desfăşurat de o parte şi de alta a drumului ar fi putut avertiza un ochi avizat că ceva era nelalocul lui. Coloana ce înainta nu l-a luat în seamă, într-o oarecare măsură era de înţeles, ţinând cont de cantitatea de armament şi material militar ce zăcea împrăştiată în zonele străbătute de invadatori până acum. Cu atât mai neaşteptată a fost replica apărătorilor. Cabina primului camion sări în aer într-o explozie asurzitoare atunci când grenada de aruncător sparse parbrizul. Şoferul şi însoţitorul acestuia au murit fără să ştie ce i-a lovit. Soldaţii din spate au sărit jos, doar pentru a fi seceraţi de rafalele lungi de mitralieră. Câţiva au reuşit să se adăpostească la marginea drumului. Ucrainenii au încercat să riposteze, dar reacţia lor a fost foarte slabă. În scurtă vreme, au făcut stânga împrejur retrăgându-se în afara tirului, lăsând în urmă carcasele arzânde a două camioane şi un jeep. În imediata lor apropiere, în poziţiile cele mai groteşti, zăceau aproape două duzini de cadavre. Câţiva răniţi încercau să se târască înapoi, urletele şi gemetele unora dintre ei făcându-i pe apărători să se cutremure.

"Asta înseamnă să te grăbeşti la risc!" gândi locotenent-colonelul Claudiu Rotar. Se vedea că ucrainenii riscă securitatea în favoarea vitezei, sau că nu se aşteptau la o reacţie energică aşa de aproape de prima linie de rezistenţă. Altfel nu se putea explica greşala tactică de a înainta cu camioanele în faţă, lăsând în urmă tancurile ce se mişcau mai greoi. Iar Rotar era convins că văzuse tancuri prin binoclu. Cât despre nenorociţii ăştia, îi va lăsa acolo. Nu era dispus să rişte viaţa nici măcar a unui om pentru a salva un rănit inamic. Mai ales că se aştepta ca ucrainenii să atace din nou, iar de data asta nu va fi aşa de uşor.

Avea dreptate. Al doilea atac a început o jumătate de oră

mai târziu şi se vedea că timpul scurs a fost folosit de ucraineni pentru pregătirea cu minuţiozitate a acestuia. Infanteriştii coborâseră din camioane şi înaintau prudent, în linii de trăgători, adăpostiţi în spatele masivelor tancuri şi a transportoarelor blindate. Acestea se clătinau dizgraţios săltând nervoase peste denivelările terenului, clănţănitul metalic al şenilelor auzindu-se de la kilometri depărtare. Încă puţin şi vor ajunge la ruloul de sârmă ghimpată desfăşurat în grabă, un obstacol pentru infanterie, dar nu şi pentru tancurile care urmau să treacă peste el ca şi cum n-ar fi existat.

În adăpostul individual. locotenent-colonelul Claudiu Rotar privea fascinat apropierea caravelelor morţii. Înaintau implacabil, şenilele lor puternice strivind totul în calea lor, nimic nu le putea sta împotrivă. Ochiul său de expert putu să recunoască siluetele a două T-84, trei T-80U şi trei tancuri Oplot, acestea din urmă reprezentând o versiune mult îmbunătăţită a lui T-84. Mai erau, în a doua linie de atac, patru tancuri T-72 modernizate, alături de o serie de transportoare blindate BTR-3U pline ochi cu militari. În spatele lor, terenul mişuna de infanterişti ucraineni. Primul val de tancuri mai avea douăzeci de metri până la sârma ghimpată şi nu dădea semne că şi-ar încetini înaintarea.

Zece!

Cinci!

Rotar fixase pentru unitatea sa ca aliniament de deschidere a focului chiar linia sârmei ghimpate şi în mai puţin de două secunde primele blindate vor spulbera iluzoria linie de demarcaţie.

Chiar atunci două T-80U trecuseră peste spiralele de sârmă, urmate la scurt timp de restul blindatelor. Rotar răcni în staţia radio:

– “FOOC!!!”

În momentul următor infernul se dezlănțui. Din adăposturile lor, apărătorii deschiseră focul cu tot armamentul. Mortierele de 82 mm traseră o salvă imediat în spatele liniei de blindate, făcând prăpăd în rândul infanteriştilor care nu se aşteptau la o ripostă directă împotriva lor. Tirurile armelor individuale erau susținute de mitralierele grele de 12,7 mm şi 14,5 mm. Aruncătoarele de grenade se alăturară şi ele furici dezlănțuite. Dar surpriza cea mare veni din altă parte.

Minele antitanc fuseseră îngropate chiar în spatele ruloului de sârmă ghimpată. Au fost puse la distanță de şase metri una de alta, în două şiruri alternative. Timpul scurt avut la dispoziție de către genişti nu a permis amplasarea unui câmp de mine dens, după toate regulile militare. Dar, cu toate acestea, în momentul în care o mină explodă sub şenila unui T-84 imobilizându-l pe loc, atacatorii şovăiră descumpăniți. Uriaşul tanc de 48 de tone se răsuci pe şenila rămasă teafără în căutarea unei ținte. Tunul de calibru 125 mm, capabil să se rotească cu 180 de grade în mai puțin de cinci secunde, coborî oblic spre locul în care se ghiceau pozițiile apărătorilor. Mitraliera coaxială de 7,62 mm trase prima smulgând bucăți de pământ în fața primei linii de apărare. Obuzul porni făcând pământul să se cutremure la impactul cu solul. I se alăturară şi celelalte tancuri prăvălind o salvă năprasnică asupra românilor, salvă care răscoli pământul în căutarea celor care au îndrăznit să se pună în calea tăvălugului de oțel. Tunurile antitanc camuflate în flancul stâng ripostară şi un T-72 atins se opri cuprins de flăcări. Infanteriştii ucraineni şovăiră în fața ripostei neaşteptate care provocase numeroşi morți şi răniți în rândurile lor. Un tanc Oplot călcă şi el pe o mină răsucindu-se gata să se răstoarne. Ca prin minune se redresă şi rămase locului în timp ce turela se deschise şi unul din tanchiştii îmbrăcați în combinezoane negre se ridică să iasă pentru a evalua situația.

La stânga lui Rotar, lunetistul grupei a doua trase două focuri din încărcătorul de cinci gloanțe al puștii semiautomate cu lunetă calibru 7,62 mm model Duganov. Prins în mijlocul saltului spre sol, tanchistul se răsuci în aer și căzu la pământ ca o păpușă dezarticulată, rămânând nemișcat.

În adăpostul său, locotenentul Cristescu îl bătu peste braț pe soldatul din dreapta sa. Acesta aprobă din cap și se ridică într-un genunchi ducând la umăr lansatorul de rachete Javelin. De fabricație americană, echipat cu un sistem în infraroșu de achiziție a țintelor și sistem de vedere pe timp de noapte, sistemul Javelin se impusese în cadrul NATO ca principalul atu al infanteriei în confruntarea cu blindatele pe câmpul de luptă. Deficitar doar la diferențierea amic-inamic, Javelin nu era indicat să fie folosit în cadrul confruntărilor de blindate, unde capul de căutare termică al rachetei ar putea-o îndrepta spre tancurile proprii. Dar acum nu era cazul de așa ceva. Soldatul prinse tancul Oplot imobilizat pe ecranul Unității de Comandă a Lansării (Command Launch Unit – CLU), constată că distanța până la țintă este mult mai mică decât raza maximă de acțiune (2500 m) și apăsă trăgaciul. Imediat după lansarea rachetei se lăsă la adăpost. Racheta de 28 de kg cu încărcătura de luptă de 8,4 kg este de tipul trage și uită (fire&forget), ghidându-se singură spre țintă după lansare. Lungă de 1,76 m este capabilă să străpungă blindaje de peste 600 mm. Ceea ce o făcea mult mai letală era faptul că ataca tancurile de sus, pe la turelă, făcând de prisos existența blindajelor reactive. Așa a fost și de data asta, tancul Oplot explodând în mii de bucăți atunci când racheta a pătruns de deasupra în interiorul mastodontului.

Românii nu aveau timp să se bucure. Celelalte tancuri, cu excepția celui de tip T-84 imobilizat cu șenila sfărâmată, își continuau înaintarea trăgând cu furie. Infanteriștii, reveniți de pe urma șocului, le urmau executând o grindină de foc din arma-

mentul lor individual. Locotenentul Cristescu blestemă armata pentru încetineala cu care își dota soldații cu armament performant. Avea la dispoziție doar trei militari înarmați cu Javelin, restul grupelor sale având doar câte un om dotat cu aruncătoare de grenade clasice RPG-7 sau 9. Mai avea un aruncător de 120, pe trepied, dar acesta a fost distrus de la primele salve ale inamicilor. Îl auzi prin stație pe superiorul său, locotent-colonelul Rotar ordonând executarea de foc asupra tancurilor cu SAM-urile portabile. Da, ar putea avea dreptate! Aviația nu se vedea nicăieri, cu puțin noroc și mai multă îndemânare, rachetele sol-aer puteau fi folosite și ca și rachete sol-sol antitanc. De ce nu? Merita încercat. Și Rommel și-a folosit în Africa de Nord tunurile antiaeriene ca și tunuri antitanc!

Cu toate eforturile, rezultatul bătăliei se întrevedea de pe acum. Tancurile inamice continuau să înainteze și se aflau la mai puțin de 150 de metri de primele adăposturi. Asta în ciuda pierderilor. Încă un T-72 a fost distrus de tirul artileriei dublat de cel al aruncătoarelor, un tanc T-80U a fost distrus de două rachete Javelin, iar T-84-ul imobilizat a fost distrus complet abia după patru lovituri directe. Blindajul cu explozie reactivă, prezent la tipurile Oplot, T-84 și T-80U, și-a făcut datoria, detonând energia explozivă a proiectilelor în exterior. De asemenea, sistemele de bruiaj în infraroșu au reușit să devieze trei rachete Javelin de la țintă. Deși a încercat să folosească grenadele fumigene pentru a-și camufla poziția, faptul că nu se putea deplasa a făcut ca tancul T-84 cu șenila distrusă fie dezintegrat de focul puternic concentrat asupra sa.

Un horcăit în stația radio îl avertiză pe Cristescu că șeful său, locotenent-colonelul Rotar, a fost lovit. Fără să ia în seamă șrapnelele și explozia obuzelor din jurul său, se târî spre el strigând după sanitari. Ajuns acolo, Cristescu se cutremură. Văzuse destulă moarte și sânge astăzi, dar priveliștea superio-

rului său zăcând într-o rână, rănit grav, îi făcu stomacul să se strângă. Rotar fusese lovit în piept, în partea dreaptă, de un glonț de calibru destul de mare. Sângele țâşnea prin orificiul larg prin care ți-ai fi putut băga două degete, pătându-i uniforma de camuflaj într-o culoare ruginie, care se extindea tot mai mult în jurul rănii. După cum horcăia şi după respirația şuierătoare, Cristescu era sigur că plămânul fusese atins. Ochii lui Rotar păreau goliți de expresie atunci când se fixară asupra lui. Pieptul îi urca şi cobora precipitat în timp ce o strălucire de recunoaştere îi traversă privirea. "Preia comanda!" mai apucă să spună încercând să-şi înghită spuma sângerie ce-i apăruse pe buze. Cei doi sanitari îl întinseră pe o targă şi plecară aplecați, uneori târând trupul comandantului, spre spatele liniilor, de acolo urmând să fie evacuat spre spital.

"Unde dracu e bateria aia de artilerie!", îşi aminti înciudat de legătura radio compromisă. Se târî spre operator. Când ajunse suficient de aproape auzi vocea acestuia strigând în stație:

– Bombardați careul şase-patru-doi acum! Nu este prea aproape de noi! Cretinule, inamicul a ajuns deja acolo! Trageți în mama dracului odată!

Câteva secunde nu s-a întâmplat nimic. Apoi, un şuierat sinistru urmat de un suflu uriaş, de parcă o sută de garnituri de tren s-ar fi năpustit din cer pe deasupra lui. O clipă de tăcere şi apoi explozia obuzelor de 155 mm zguduiră pământul la optzeci de metri în fața poziției primului apărător. Se aruncă pe spate, apăsându-şi urechile cu podurile palmelor şi deschizând gura cât mai tare pentru a-şi echilibra presiunea din timpane. Simțea de parcă trâmbițele Ierihonului i-ar fi răsunat în creier.

XXIX

Vineri, 28.05.2010, ora 13.30
În nordul Maramureşului

Maiorul avusese dreptate. Înaintarea era mult mai lentă decât se prevăzuse iniţial. În câteva ore, de abia înaintaseră cincisprezece kilometri într-o zonă cu relief favorabil, unde rezistenţa era practic inexistentă. Dar ordinele venite pe parcurs erau foarte clare. În primul rând trebuiau asigurate dispozitive puternice de înaintare, în aşa fel încât să poată preveni orice atac surpriză.

"Asta probabil în urma rezistenţei neaşteptate din sud" gândi maiorul în timp ce TAB-ul său înainta precaut pe şosea. "Cine poate şti câte pierderi a putut provoca această rezistenţă neaşteptată! Şi doar era normal ca inamicul să lupte, nu?", nu se putu abţine să nu mediteze. Din fericire pentru oamenii săi, afară de plutonul încercuit şi nimicit de tancuri, nici o formă de rezistenţă organizată nu se manifestase până acum. Singurul lucru care ar fi putut împieta înaintarea rapidă a trupelor erau şoselele blocate de refugiaţi, semnalate la câţiva kilometri spre sud. Dar el încă nu dăduse ochii cu aceştia. Ultimele ordine primite stabileau clar ritmul şi modul de înaintare, oricum mult

prea precaut, după părerea sa. Iar dacă Statul Major dorea ocuparea oraşului Baia Mare în ziua Z+1, aşa cum prevedeau planurile iniţiale, ar fi bine să se grăbească şi nu să-l încetinească de teama unor posibile atacuri fanteziste.

Soldaţii îl urmau docili, cu ochii în patru, gata de ripostă. Singurii asupra cărora autoritatea sa nu se extindea erau cazacii. Folosiţi ca şi trupe de strânsură, la fel cum otomanii pe vremuri foloseau başibuzucii, aceştia erau doar sub autoritatea atamanilor lor, ordinele parvenindu-le direct de la centru. Maiorul nu le punea la îndoială vitejia pentru care erau renumiţi încă din vremuri străvechi, dar totuşi, în sinea lui, îi dispreţuia pentru lipsa lor de disciplină şi mai ales pentru excesele de care dădeau dovadă, inclusiv împotriva civililor, fapt care contravenea viziunii sale de ducere a războiului. Nu că ar fi compătimit el prea mult inamicul, dar atrocităţile nu puteau duce decât la creşterea rezistenţei şi a voinţei de luptă a acestuia. Astfel de acţiuni contraveneau scopului final, de eliminare a rezistenţei, ducând de fapt la creşterea ei.

Chiar cu puţină vreme înainte, trupele sale au fost depăşite de alte grupuri de cazaci, care, în trecere, aruncaseră şi unele remarci nu prea măgulitoare la adresa curajului unităţii sale ce înainta ca melcul. Maiorul a simţit tensiunea oamenilor gata să riposteze, dar disciplina şi ordinele ofiţerilor au fost mai puternice. Acest lucru l-a făcut să se simtă mândru de ei, adevăraţi soldaţi profesionişti. În acelaşi timp, se simţea ruşinat ca om şi ca militar de ceea ce se pregăteau să facă aceşti cazaci ce dispăreau după o curbă în camioanele lor descoperite. Unii erau deja beţi, asta se vedea de la o poştă. Ce ciudat cum unii oameni pot pleca la bătălie cu sticla de votcă în mână urlând în gura mare cântece deochiate!

O împuşcătură rupse uruitul monoton al motoarelor. Crezând că unul din soldaţii săi scăpase neatent un glonţ în

aer, maiorul se răsuci gata să-l apostrofeze sever. Abia după ce întoarse capul îl văzu pe conducătorul TAB-ului din spatele său îndoindu-se de mijloc. Acesta ieşise afară pentru a scruta împrejurimile prin binoclu, iar acum binoclul îi căzuse făcându-se ţăndări pe asfalt. Coloana se oprise şi câţiva militari se grăbeau spre el, încercând să-l ajute cumva. Maiorul sări din maşina sa blindată de teren, dar chiar înainte de a ajunge la el, ştiu că e mort. Fusese o lovitură chiar în mijlocul pieptului. Glonţul îi sfărâmase sternul tânărului plutonier.

Drace! O singură împuşcătură, una singură! Maiorul cercetă zona în căutarea trăgătorului necunoscut, deşi ştia că era prea târziu. După acurateţea loviturii, în mod sigur avea de-a face cu un profesionist, iar profesioniştii nu trag de două ori din acelaşi loc. Era convins că acesta îşi părăsise deja locaşul, urmând să lovească din nou, din altă poziţie, atunci când nimeni nu se va aştepta. Nu putu să nu recunoască faptul că lovitura a fost deosebit de dificilă. Venise de undeva din dreapta, iar acolo liziera pădurii era la circa patru sute de metri de şosea şi în afara copacilor nu existau puncte mai înalte care să ofere o linie de foc optimă.

“A tras dintr-unul dintre copaci, iar în timp ce noi ne ocupam de rănit a coborât şi a dispărut!” oftă maiorul. Se întoarse la maşină, cuplă radioul şi ceru unităţilor de vânători de munte rămase în urmă să avanseze, astfel încât să poată organiza un front de înaintare larg de câteva sute de metri pe ambele părţi ale şoselei, pentru a putea preîntâmpina astfel de surprize. Ascultă răspunsul în radio, apoi îl închise. Îi venea să izbească cu bocancul în roată de nervi, dar se stăpâni ştiind că soldaţii sunt cu ochii pe el.

“A vrut să ne întârzie de fapt şi uite că a reuşit! Acum trebuie să aştept aici o jumătate de oră sau poate o oră după vânători! După tancuri, poate şi mai mult! Ticălosul naibii!”.

Cu nemulțumirea întipărită pe figură se deplasă spre unitatea sa pentru a organiza un dispozitiv defensiv de o parte şi de alta a şoselei. Nu de altceva, dar nu dorea ca şi alți lunetişti să-şi facă de lucru prin preajmă.

Toma alerga aplecat prin desiş ţinându-şi arma în cumpănire şi având grijă să nu atingă nici o ramură care i-ar fi putut trăda poziția. Trebuia să evite fiecare creangă, fiecare smoc de iarbă care mişcându-se ar fi putut atrage atenția inamicului şi, cu toate acestea, trebuia să se deplaseze în cea mai mare viteză. Făcuse acest lucru de nenumărate ori la antrenamente, putea spune că devenise expert, dar niciodată în condiții reale de luptă.

La fel, niciodată nu trăsese asupra unui om, doar asupra ţintelor care aduceau mai mult sau mai puţin cu forma corpului omenesc şi asta doar până acum. Era pentru prima dată când trăgea asupra unei ținte vii în condiții reale de război. O făcuse exact ca la antrenamente. Ochise cu grijă, apoi expirase aerul din plămâni, unii ziceau că trebuia să o faci doar pe jumătate, dar el aşa considera că este mai bine, apoi apăsase uşor pe trăgaci, ca şi o mângâiere, o mângâiere aducătoare de moarte. Nu a mai stat să vadă dacă glonțul său şi-a atins ținta, ci a sărit din copac rostogolindu-se, apoi a luat-o la fugă prin pădure spre sud, acolo unde ştia că se aflau pozițiile vânătorilor de munte alături de punctul de comandă stabilit de colonelul Văleanu pentru mica lor unitate. Miza pe surpriza loviturii, pentru a se deplasa cât mai rapid, înainte ca inamicul să se dezmeticească, dar era conştient că data următoare acesta va fi mai pregătit şi va trebui să schimbe modalitatea de mişcare.

Nu urmărise rezultatul împuşcăturii sale, dar era sigur că ținta luată mai devreme în colimator murise. Nu avea nevoie de o confirmare, era sigur de asta. Pentru el, cel prins la intersecția reticulelor lunetei era condamnat. În timp ce alerga spre o

nouă poziție, își zicea că, totuși, pentru prima oară, a ucis o ființă omenească. Cu toate astea, nu simțea nimic deosebit, de parcă ar fi lovit doar o țintă de carton. Poate ar fi trebuit să simtă remușcări, păreri de rău, dar nimic din toate acestea nu-i invadară mintea. Într-un fel, poate pentru a-și liniști preventiv conștiința, își zise că cel ucis era doar un inamic care ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva, doar era în război.

În momentul traversării unei râpe ce îl ascunse vederii, își trecu arma pe spate, aproape fără să-și încetinească deplasarea.

Căpitanul Mirea aștepta semnalul tuturor comandanților de pluton înainte de a ordona atacul general. Ajunsese prea târziu pentru majoritatea locuitorilor satului. Cea mai mare parte fugiseră spre sud sau spre stânele din munți înaintea apariției cazacilor, instinctul ancestral trasmis din generație în generație facilitându-le și de această dată supraviețuirea. Mirea se gândi cu groază la cei rămași. Cazacii intraseră în sat pentru a se deda jafului, crimelor, violurilor și atrocităților ce însoțeau de fiecare dată înaintarea invadatorilor. Deja unele case erau în flăcări, iar țipetele locuitorilor, urletele deznădăjduite ale femeilor se auzeau cu regularitate, subliniate de împușcături răzlețe, râsete, răcnete și înjurături în rusă și ucraineană.

Compania a 3-a din Brigada 1 Vânători de munte Vatra Dornei înconjurase pe nesimțite satul din trei părți. Oamenii dispăruseră tăcuți, confundându-se cu peisajul, ajutați și de uniformele de camuflaj montan verde-maro. Înaintau ca un val nevăzut, strângând încercuirea. Fețele lor păreau dăltuite în piatră iar ochii le aruncau fulgere, în timp ce mâinile li se albiseră strângând mânerele pistoalelor mitralieră. Abia se puteau stăpâni să nu se năpustească în sat și să secere toată suflarca căzăcească de acolo.

Dar căpitanul Mirea ştia să-şi conducă şi să-şi stăpânească oamenii, iar aceştia erau nevoiţi să recunoască că tactica aleasă de comandantul lor era cea mai bună în cazul de faţă. Dacă ar fi năvălit în sat fără nici un fel de pregătire, aşa cum îi îndemna inima pentru a salva ce se mai putea salva şi pentru a-i răzbuna pe locuitori, s-ar fi expus riscului unor lupte grele şi de durată, din casă în casă, care ar fi produs pierderi în rândul trupelor proprii şi ar fi atras coloanele ucrainene staţionate câţiva kilometri mai la nord.

Mirea privea prin binoclu spre poziţia plutonului 1, cel care se apropiase tiptil, în linie de trăgători, dinspre sud, paralel cu şoseaua. Plutoanele 2 şi 3 avansau de la est, respectiv de la vest. Mirea se simţi mândru de pregătirea oamenilor săi. Deşi ştia unde se află aceştia, chiar şi cu binoclul îi venea greu să le observe înaintarea, atât de bine se camuflau, folosindu-se de avantajele terenului. Încerca să nu-şi îndrepte binoclul spre satul cuprins de flăcări pentru a nu se lăsa cuprins de sentimente şi să ia vreo decizie care nu ar fi fost fundamentată pe criterii de logică, ci doar emoţionale. Lângă el se afla operatorul, cu staţia radio tactică pe unde ultrascurte, aşteptând confirmările poziţiilor celor trei plutoane şi raportul comandanţilor de pluton. Dintr-o dată staţia prinse viaţă:

– Plutonul unu, Anghel, gata pe poziţie!

– Trei, Maricel, gata!

– Doi, Niţu, gata!

Mirea se săltă într-un cot şi strigă în microfonul prins de cască în dreptul gurii:

– Mirea, porniţi acum! Atacaţi!

Se ridică în picioare şi începu să alerge aplecat spre primele clădiri ale satului, încercând să prindă plutonul 1 din urmă. Alături de el, operatorul şi încă patru militari încercau să ţină pasul, cu armele ţinute strâns în mâini. Cu fălcile încleştate,

cu privirile crunte aţintite înainte, cu paşi mari şi grei, păreau întruchiparea modernă a îngerilor răzbunării.

Cam pe atunci au început împuşcăturile. La început izolate, sacadate, apoi din ce în ce mai dese, în rafale, odată cu avansarea plutoanelor de vânători de munte tot mai adânc în interiorul satului. Cazacii au fost iniţial luaţi ca din oală, aşa cum erau împrăştiaţi după pradă. Vânătorii se deplasau în salturi, acoperindu-se unul pe altul şi asigurându-se din toate direcţiile. Se foloseau de obstacolele constituite din case, grajduri, grădini şi clădiri anexe pentru a vâna fără cruţare tot ceea ce purta uniforma căzăcească. Pătrundeau în case în grupuri de patru-cinci în timp ce alţii asigurau exteriorul, apoi câteva rafale şi apăreau trăgând de picioare cadavrele cazacilor surprinşi în cele mai neaşteptate posturi. Le abandonau cu scârbă pe străzile laterale pentru a porni mai departe.

Primele riposte au apărut abia după câteva minute, atunci când cazacii au înţeles că erau atacaţi, dar fiind dispersaţi, au fost repede reduşi la tăcere. Mirea intrase în sat în urma plutonului 1 şi se grăbea spre centrul aşezării, stabilit ca şi punct de întâlnire pentru cele trei plutoane. O siluetă înarmată sări din una din case, trase spre grupul căpitanului şi o luă la fugă încercând să se îndepărteze. Soldaţii de lângă Mirea se opriră, lăsară un genunchi în pământ şi traseră câte o jumătate de încărcător aproape fără să ochească. Sileuta surprinsă în mijlocul alergării scăpă arma şi căzu răsucindu-se dizgraţios în aer pentru a rămâne nemişcată, cu braţele depărtate, în mijlocul drumului. Unul dintre militari rămase cu arma la ochi supraveghiind împrejurimile, în timp ce altul avansă rapid până la câţiva metri de unde descărcă încă câteva gloanţe în trupul căzut, impactul acestora deplasându-l mai încolo în timp ce sângele se scurgea în praful de pe jos.

Îşi continuară înaintarea, dar acum Mirea avansa singur

în mijlocul drumului, însoțitorii săi aținându-se pe margini, pe lângă garduri, căutând ținte. Mirea nu mai alerga, mergea calm, o siluetă imperturbabilă chiar pe mijlocul aleii, nepăsător la împuşcăturile din jurul său.

Stația radio rămase deschisă, astfel că Mirea putea auzi zgomotele luptei ce se desfăşura la nivelul celor trei plutoane. Tropăiturile şi gâfâielile erau întretăiate de împuşcături şi urlete, de răcnete şi comenzi răstite pierdute în vâltoarea bătăliei. După vocile şi ordinele comandanților de pluton, Mirea concluzionă că mersul lucrurilor le era favorabil. Într-adevăr, elementul surpriză se dovedea hotărâtor.

– Grupa trei la dreapta, spre casa cu verandă!

– Du-te acum!! Foc de acoperire!

– Valer, ia doi oameni la etaj! Trage dracului odată!

– Inamici în dreapta! Ia-ți grupa şi înconjoară-i! Unul să nu scape!

Atunci a auzit şi prima explozie, semn că au început să utilizeze grenade. A auzit şi un strigăt al inamicului, un "Nieet!" terminat într-un horcăit urmat de un gâlgâit sinistru. Mirea se cutremură dându-şi seama că, de vreme ce nu auzise vreo împuşcătură, cazacul a fost ucis cu baioneta. Grupul căpitanului îşi continua înaintarea, de data asta mult mai precaut, deşi se aflau la cincizeci de metri în urma plutonului unu.

Peste tot, semnele bătăliei şi ale atrocităților cazacilor erau omniprezente. Tocmai treceau prin dreptul a două case în flăcări a căror vâlvătaie depăşea înălțimea pomilor din curte. În grădină zăcea cadavrul unui țăran în jurul vârstei de patruzeci de ani, cu capul sfărâmat. În stradă, câțiva metri mai încolo, erau lungite trupurile a doi cazaci ucişi de vânătorii din plutonul unu. Pe o prispă, un bătrân scheletic privea în gol, şocat, spre ramurile stejarului de care atârna în ştreang trupul unui tânăr. Plângea fără nici un sunet, doar lacrimi mari şi grele i se

rostogoleau de-a lungul obrajilor nebărbieriți și scofâlciți. Nu departe de el, trupul unei femei tinere, cu hainele zdrențuite, zăcea nemișcat.

Până atunci, Mirea încercase să nu se lase pradă sentimentelor, dar acum, în mijlocul victimelor criminalilor, simțea ura cum urcă gata să-l înăbușe. Înțelegea perfect ce se petrecea în sufletul soldaților săi, îl înțelegea și pe cel care a înfipt baioneta în trupul cazacului.

Pe trotuarul din stânga apăru un cazac rănit ce se târa gemând, bolborosind cuvinte de neînțeles. Chipiul tradițional cu baretă roșie îi căzuse alături, lângă kalașnikovul abandonat. Mirea era conștient de privirile soldaților săi ce îl căutau cu coada ochiului. Nu zise nimic, nici nu întoarse capul, doar păși mai departe. Nu vroia să vadă. Soldații se priviră unul pe altul, în ochii lor putându-se citi același lucru. Unul din ei aprobă imperceptibil din cap, iar celălalt se îndreptă spre rănit. Mirea se prefăcu că nu a auzit bufnitura surdă a patului de armă și sunetul oaselor craniului sfărâmate.

– Plutonul doi, liber! Repet, zona de vest curățată! Nu trageți spre linia caselor albe de la vest! Repet, vestul liber!

Căpitanul ajunsese plutonul unu și înainta alături de acesta. Focurile de armă deveniseră sporadice, odată cu încetarea rezistenței. La scurtă vreme, au întâlnit elemente ale plutonului doi, alături de care își continuară înaintarea spre centrul satului. Plutonul trei apăru imediat după aceea. Oamenii nu vorbeau, respirau greu, dar în ochi li se citea groaza întipărită în urma vederii urmelor atrocităților comise de către bandele de cazaci. Privirile lor erau dublate de o hotărâre necruțătoare, de parcă scopul vieții fiecăruia s-ar fi canalizat spre un singur obiectiv: răzbunarea.

Cu mâinile la ceafă, sub supravegherea armelor, erau șase prizonieri. Doi dintre ei erau răniți ușor, dar toți păreau a fi într-

o stare mai mult sau mai puțin avansată de ebrietate denotată și de mirosul pregnant de votcă ce emana din direcția acestora. Ajutat de un traducător, Mirea îl identifică pe cel ce părea a fi conducătorul bandei. După spusele soldaților, acesta, alături de alți doi, au fost surprinși chiar în momentul în care violau sub ochii familiei o fată în vârstă de șaisprezece ani. Aceasta, șocată și plângând isteric, se afla mai încolo, acoperită cu o pătură pe care unul din vânători i-o așezase pe umeri. Prin intermediul traducătorului, Mirea îl întrebă pe conducător despre crimele de război comise în acest sat. Cazacul nu răspunse, ba chiar scuipă la picioarele căpitanului. Mirea ridică din umeri și făcu semn spre soldații săi care ridicară prizonierii în picioare înghiontindu-i cu țevile armelor spre șoseaua principală.

Nu era timp de pierdut. Zgomotele luptei se auziseră probabil la kilometri depărtare și se puteau aștepta dintr-un moment în altul la apariția trupelor ucrainene. Fără să li se dea vreun ordin, militarii români strânseră civilii supraviețuitori, îi urcară în mijloacele de transport găsite la îndemână, dirijându-i rapid spre sud, pe drumul înspre Baia Mare. Lăsaseră în urmă cadavrele a treizeci și opt de cazaci.

Ajunși la șoseaua principală, chiar în nordul satului, pe drumul de înaintare al coloanelor ucrainene, Mirea dădu ordinul de oprire. Vânătorii îi înșirară pe cei șase prizonieri pe carosabil și el îi privi pe fiecare în parte. Nici unul dintre ei nu părea să aibă vreo umbră de regret în privirile disprețuitoare sau resemnate, după caz. Se întrebă câți civili nevinovați avea fiecare pe conștiință, apoi ridică din umeri și se îndepărtă. Trebuia să se grăbească și să-și evacueze cei patru morți și opt răniți, iar pe cei apți de luptă va trebui să-i deplaseze spre un nou dispozitiv din care să poată lovi din nou trupele invadatoare.

Dădu semnalul de plecare, iar soldații îl urmară spre dealurile împădurite aflate tot mai aproape de șosea. Au rămas pe

loc doar Anghel, locotenentul comandant al plutonului unu, împreună cu trei soldați. Îl lăsase pe el să-i nominalizeze, majoritatea se oferiseră voluntari. Rafalele de pistol mitralieră nu l-au făcut nici măcar să încetinească pasul.

Maiorul ordonă comandantului TAB-ului să se grăbească. Împușcăturile conteniseră și o liniște ireală venea dinspre sud. În momentul în care izbucnise canonada rafalelor de mitralieră, renunțase la așteptarea tancurilor și vânătorilor ucraineni pentru sprijin și își deplasase trupele pe un front larg, în direcția împușcăturilor. Instinctul îi spunea că acolo unitățile de cazaci întâlniseră o rezistență neașteptată, iar în momentul în care glasul armelor tăcu, se temu de tot ce putea fi mai rău. În zare apăruseră siluetele caselor din satul Berbești, cu coloane de fum negru înecăcios ridicându-se din mijlocul lor.

TAB-urile reduseră viteza, înaintând precaut. Ucrainenii se mișcau într-o liniște punctată de zgomotul motoarelor, în rest, vorbele pieriseră. Dispozitivul adoptat, cu infanteriști înaintând în două linii succesive pe ambele părți ale șoselei, flancând TAB-urile și camioanele, acestea din urmă lăsate mult în urmă, era destinat prevenirii oricăror surprize. Câte două plutoane porniseră pe o direcție ocolitoare, pe ambele părți, pentru a lua satul din flancuri.

Oamenii erau foarte concentrați, nu mai luau în seamă nici măcar UAV-urile, prezență constantă deasupra coloanei în ultimele ore. Inițial, când primul aparat de acest tip a survolat coloana, maiorul s-a temut că avea de-a face cu un UCAV (Uninhabited Combat Air Vehicle), aparat de luptă fără pilot și nu cu un UAV (Uninhabited Air Vehicle), destinat doar observării aeriene. După ce l-a studiat minute în șir, timp în care oamenii săi au încercat fără succes să-l doboare cu armamentul ușor, maiorul a recunoscut forma unui IAR-T, avionul spion romă-

nesc fără pilot. Fabricat în România începând din 2002, după un proiect al Institutului Național de Cercetări Aerospațiale, acest aparat foarte practic nu era mai prejos decât cele vestice, prezențe constante pe teatrele de operațiuni NATO începând cu Kosovo în 1999, dar se remarca prin costul deosebit de scăzut, cam de 5-10000 de dolari, față de frații săi occidentali de o sută de ori mai scumpi. Dotat cu cameră video în infraroşii cu vedere şi pe timp de noapte, avionul telecomandat era folosit în scopuri civile pentru supravegherea circulației rutiere, dar şi în scopuri militare, ca şi în cazul de față.

– Nu ajung sateliții americani, acum românii ne urmăresc şi prin camere video! mormăise maiorul şi-şi văzu mai departe de treabă.

Nu avea ce să facă împotriva UAV-urilor, decât să încerce să le doboare, dar şansele erau destul de reduse, ținând cont că puteau zbura până la trei kilometri altitudine şi cu teleobiective puternice ar fi putut să-i observe şi însemnele de grad, dacă n-ar fi purtat uniforma de campanie, similară simplilor soldați, gradele nefiind vizibile decât de la câtiva metri, asta pentru a nu atrage focul lunetiştilor inamici. Chiar dacă ar fi doborât un UAV, la prețul redus de producție al fabricanților români, era convins că armata avea o mulțime. Auzise că le foloseau şi ca ținte aeriene în aplicațiile militare. Se întrebă doar dacă nu cumva prezența acestora la o altitudine joasă făcea parte dintr-un fin joc psihologic, pentru a le transmite că sunt pe aproape şi a le măcina astfel nervii.

Cele două plutoane atinseră limitele primelor case situate la extremitățile intrării în sat şi încă nu se simțea nici o mişcare. Coloana se oprise şi toți aşteptau încordați, dar în afară de trosnetele flăcărilor de la casele incendiate, nici un sunet nu trăda prezența vreunei ființe vii. Unul câte unul, soldații din extreme îşi începură înaintarea atenți, cu toate simțurile la pândă, lăsând

spații largi între ei. Trecură câteva minute bune până maiorul auzi în stație că drumul părea să fie liber. Dădu semnalul de pornire al coloanei care se puse în mișcare lent, înaintând cu deosebită precauție.

Abia la câțiva zeci de metri de intrarea în sat, maiorul le văzu. TAB-ul său, aflat în frunte, înaintă până la câțiva pași, apoi se opri. Urmat de alți militari din celelalte vehicule, maiorul sări pe asfalt și se repezi într-acolo. Erau șase, întinși de-a curmezișul șoselei. Purtau uniforme căzăcești în neorânduială și aveau piepturile sfărâmate de rafale de armă automată. Pe chipurile împietrite de răsuflarea morții, se putea citi surpriza, aceeași surpriză rămasă și pe chipurile victimelor lor.

– Dumnezeule, i-au înșirat și i-au împușcat! Pur și simplu i-au executat! Și i-au lăsat aici, la intrarea în sat, ca avertisment! Mesajul e foarte clar... ! murmură Iuri, căpitanul, îndepărtându-se cutremurat.

Unul dintre soldații care pătrunseseră în sat prin extrema stângă apăru în fugă, îndreptându-se direct spre maior. Pe drum, i se interpuse involuntar Iuri. Maiorul deja știa ce avea să-i spună. Precis că tot satul era plin de cadavre de cazaci și de civili, dar nici un militar român. Era normal, doar avuseseră timp să-și evacueze morții și răniții. Iuri, ca toți ofițerii, purta și el uniforma de campanie, fără însemne vizibile de grad. Doar atunci când soldatul a ajuns destul de aproape și-a dat seama că avea în față un ofițer. Ezitând o clipă, se opri pentru a-i raporta acestuia. Se opri regulamentar la trei pași, salută ducând mâna la cască și se pregăti să raporteze.

Maiorul mai întâi l-a văzut pe Iuri tresărind și îndreptându-se de spate și abia apoi a auzit împușcătura. Apoi Iuri a căzut ca un copac trăznit și a rămas nemișcat, glonțul care îi sfărâmase coloana vertebrală în zona cervicală lăsându-i doar încă două minute de viață. Toți cei din jur se aruncară la

pământ, încercând să ghicească direcția din care venise glonțul ucigaş. Întins pe jos alături de cadavrele cazacilor, maiorul înjură cu năduf. Înjură tâmpenia şi neglijența omului care prin salutul său semnalase lunetistului prezența unui ofițer, înjură lunetistul, apoi înjură distanța de la care trăsese acesta, distanță pe care o estima la mai bine de un kilometru, din moment ce Iuri mai întâi a fost lovit şi după aceea s-a auzit împuşcătura. Mai înjură şi clasa, antrenamentul şi priceperea unui asemenea trăgător care putea ucide de la o asemenea distanță cu un singur foc.

Toma lovise din nou şi acum îşi schimba poziția.

XXX

Vineri, 28.05.2010, ora 15.48
Frontul de sud "Dobrogea"

Călin Pop era mândru de el. Nici nu se putea gândi că ar putea fi altfel, din moment ce peste noapte devenise pilotul cel mai bun, aflat în activitate, din aviația română. Poate nu chiar cel mai bun, nu avea de unde să știe asta, dar cel mai eficient, în mod sigur. Era singurul pilot român de vânătoare în activitate cu trei victorii la activ, cel puțin deocamdată.

Prima oară a simțit această senzație imediat după ce a aterizat, după bătălia aeriană de la Constanța și Medgidia, urmată de urmărirea aparatelor ucrainene deasupra Mării Negre. După ce aparatul său s-a oprit și el a coborât, lăsându-și avionul pentru realimentare și reînarmare, mecanicii de întreținere și ceilalți piloți ajunși mai devreme s-au grăbit să-l înconjoare pentru a-l aclama. Era plăcut să te simți în centrul atenției tuturor, mai ales atunci când însuși comandantul bazei, colonelul Ioan Ababei, a venit personal la scara avionului pentru a-l felicita. În momentul apariției comandantului, toate comentariile

au încetat instantaneu şi în jurul lor s-a făcut loc ca prin minune. Comandantul nu i-a adresat nici un cuvânt, doar s-a îndreptat spre el şi i-a întins mâna, chiar înainte ca Pop să poată schița vreun salut regulamentar. Din reflex i-a întins şi el mâna, colonelul a apucat-o trăgându-l spre el, doar ca să poată să-l sărute apăsat pe amândoi obrajii. Apoi s-a retras grăbit pentru ca să nu i se observe lacrimile mari şi grele ce i se scurgeau de-a lungul obrajilor încercănați, lacrimi pentru cei ce nu mai puteau fi de față în acest moment.

Pentru Pop, gestul colonelui Ioan Ababei, al cărui bunic fusese pilot de vânătoare contemporan cu Bâzu Cantacuzino şi Horia Agarici, reprezenta supremul omagiu. Era convins că nici dacă ar fi fost decorat de preşedintele statului nu s-ar fi putut simți mai bine. În timp ce avea în față figura comandantului, imaginația sa zburda liberă, aducându-i în minte imaginile cunoscute din fotografiile alb-negru, de epocă, ale lui Bâzu Cantacuzino, pilotul român cu cele mai multe victorii în cel de-al doilea război mondial şi ale lui Horia Agarici, pilotul de vânătoare care, în 26 iulie 1941, a atacat de unul singur o escadrilă sovietică de nouă bombardiere, doborând trei dintre ele.

După ce comandantul s-a retras, Pop a smuls din mâna unui mecanic de întreținere o găleată de vopsea neagră şi a pictat, cu mâna lui, trei cercuri negre pe coada avionului său, reprezentând cele trei victorii împotriva ucrainenilor, cele de astăzi şi cea de două zile mai devreme.

Acum, în aer într-o nouă misiune, încerca să nu se gândească la cei ce nu mai erau alături de el, piloții care niciodată nu vor mai putea răspunde prezent apelurilor sale prin radioul de bord. Cel mai tare îl durea dispariția lui Lucaci, prietenul său cel mai bun. Chiar şi acum, s-ar fi simțit mult mai în siguranță dacă alături de el s-ar fi aflat un aparat pilotat de locotentul Claudiu

Lucaci.

Dar de data asta nu era vorba de o misiune neapărat de luptă, ci una de escortă şi protecţie. Acum alţii vor trebui să se bată, iar el va trebui doar să-i protejeze de unele atacuri neaşteptate. O întreagă escadrilă de F-16 va supraveghea din aer, de la un plafon superior, o a doua escadrilă care va avea misiunea de a ataca forţele inamice la sol. Aceasta era o misiune deosebită pentru Pop, ce zbura pentru prima dată în noua funcţie de comandant de escadrilă.

Distrugerea radarului Kolciuga de pe Insula Şerpilor a dat un impuls puternic activităţii Forţelor Aeriene Române în zona Dobrogei, deşi instalaţiile performante de la Sevastopol rămâneau în continuare active. Statul Major Român al Aerului, scăpat de o grijă, încerca să-şi valorifice avantajul zonal creat, asta înainte ca ucrainenii să-şi revină de pe urma rezistenţei aeriene de deasupra Mangaliei.

Pop verifică indicaţiile de bord şi stabili zona de patrulare pentru escadrila sa. Radarul de bord nu-i indica prezenţa vreunui aparat inamic, dar nu strica sa fie vigilent.

La două mii de metri dedesupt, Flaviu Popa efectua ultimele corecţii de zbor. Alături de încă trei aparate, făcea parte din primul val de avioane IAR-99 Şoim care vor lovi concentrarea de blindate de la sud de Niculiţel. În informarea dinaintea misiunii aflase despre eroica rezistenţă a unei linii subţiri de apărare salvată de la distrugere doar de salvele de artilerie ale unei baterii de 155 care a reuşit să stopeze pe moment avansul impetuos al tancurilor ucrainene. Acest răgaz a fost folosit pentru retragerea fără ştirea inamicului a apărătorilor decimaţi. Ucrainenii concentrau din nou trupe şi blindate pentru un asalt decisiv asupra unei poziţii deja părăsite.

"Ce ciudată e soarta uneori!" gândi Flaviu. Acum două zile se afla la cursul profesorului Dăianu şi discutau aprins

despre tactici şi strategii de război, iar acum se afla practic în mijlocul unui război. Şi cineva îşi exprimase atunci îndoiala cu privire la oportunitatea folosirii tancurilor acum, când tipologia războiului se schimbase radical în detrimentul acestei arme. Parcă trecuse o veşnicie de atunci şi nu doar două zile! Se întrebă ce mai făcea profesorul Dăianu. Auzise unele zvonuri, că la ora actuală era consilier pe probleme strategice, dar nu se ştia la ce nivel. Unii spuneau că ar fi vorba de cel mai înalt nivel, chiar în staff-ul preşedintelui Danulescu. De fapt, nici nu ar fi de mirare deoarece, în ciuda tinereții sale, profesorul Dăianu era un tip al naibii de bine pregătit în acest domeniu.

La ordinul comandantului escadrilei, împinse de manşă pentru a-şi coborî avionul, alături de ceilalți trei camarazi. Al doilea val rămase mai în urmă, aşteptând. Acum putea vedea în față, chiar şi cu ochiul liber, aglomerarea de tancuri, vehicule blindate şi de tot soiul, ce convergeau spre o zonă de concentrare situată imediat la nord de locul unde s-a dat bătălia ale cărei urme erau vizibile la tot pasul. Epavele fumegânde ale blindatelor distruse marcau locul cu precizie. Cadavre împrăştiate pretutindeni stăteau mărturie încleştării supraomeneşti ce avusese loc doar cu puțin timp în urmă. Ucrainenii se pregăteau sa reia atacul în forță, după toate regulile militare. Două plutoane de tancuri urmau să ocolească larg prin flancul drept pentru a surprinde poziția bateriei de artilerie ce a stopat elanul valului aproape victorios. Dar alții se vor acupa de acestea, ei vor ataca chiar centrul grupării principale de tancuri, şi asta repede, până nu le vor putea sosi sprijin aerian. Oricum, erau protejați de o escadrilă de F-16, ale căror echipaje primiseră botezul focului în bătălia aeriană de deasupra Medgidiei.

Avionul IAR-99 Şoim, mândria aviației militare române, era produs la Craiova fiind primul avion de luptă cu reacție

proiectat şi realizat integral în România. Destinat pentru antrenament şi atac la sol, mai putea fi folosit şi pentru patrulare, recunoaştere şi sprijin aerian. Se părea că ziua de 28 mai 2010 va însemna şi prima testare reală în luptă a acestui tip de aparat. Nici nu se puteau alege condiţii mai bune. Lipsa aparatelor inamice, susţinerea avioanelor F-16, precum şi buna vizibilitate asupra aglomerării de trupe inamice creau un cadru ideal pentru a arăta ce poate face aparatul cu adevărat. Piloţii trebuiau doar să fie atenţi la SAM-uri şi mitraliere antiaeriene, pentru a putea preîntâmpina orice surpriză. Se ştia că fiecare tanc are în dotare o mitralieră antiaeriană de 7,62 mm, iar SAM-urile portabile existau în dotarea fiecărui pluton de infanterie.

Flaviu manevră manşa pentru a-i imprima aparatului un curs descendent care să-l aducă în picaj chiar în centrul companiei de blindate mai avansate. Trase aer adânc în piept, apoi porni în picaj. Fiecare pilot îşi alesese ţinta în prealabil. Avioanele erau înarmate special pentru această misiune, un container tun, plasat central sub fuselaj, echipat cu un tun cu două ţevi GS-23, calibru 23 mm cu 200 de lovituri, iar pe cei patru piloni dispuşi sub planuri, unele aveau câte o bombă MK 82 de 250 kg, iar alţii patru lansatoare triple cu câte două bombe de 100 kg şi una de 50 kg. Se renunţase la rachetele aer-aer ghidate în infraroşu de pe pilonii exteriori pentru a mări forţa de lovire la sol, escorta de F-uri preluând sarcina protejării escadrilei.

Flaviu îşi alesese ţinta şi acum cobora în picaj spre ea. Înregistră cu privirea blindatele încremenite în aşteptare, infanteriştii care se împrăştiau în fugă cuprinşi de groază, pământul care urca în goană spre el. Aproape de punctul de minim al picajului eliberă bombele de pe pilonii exteriori şi deschise focul cu tunul. Se redresă trăgând în continuare proiectilele de 23 mm în timp ce urechile îi înregistrau bubuiturile exploziilor rămase în urmă. Escadrila făcu un ocol larg şi

reveni deasupra poziției pentru a prelua atacul de la al doilea val ce tocmai își aruncase bombele. Flaviu mai trecu o dată pe deasupra inamicului lansându-și și ultimele bombe deasupra câmpului cuprins de flăcări. O rachetă portabilă sol-aer se ridică de la sol, dar trecu departe de el și se pierdu în zare. După ce al doilea val desăvârși opera de distrugere, escadrila lui Flaviu mai făcu o cursă trăgând cu tunurile și clătinându-și aripile în semn de victorie. Făcură apoi cale întoarsă către bază.

Încă nu se vedea nici un semn al aviației inamice și Călin Pop, înainte de a escorta Șoimii spre baza de la Fetești, cea de la Constanța fiind încă impracticabilă în urma atacurilor, lovi inamicul de la sol în fruntea escadrilei sale. Înainte de a se îndrepta spre bază, au arătat că învățaseră ceva de la echipa Șoimilor: trecură razant deasupra epavelor fumegânde ale tancurilor ucrainene clătinându-și aripile în semn de victorie.

Avionul IAR-99 Șoim își făcuse debutul în luptă cu dreptul.

Fundul plat al șalandelor ucrainene de debarcare se frecară de pietrișul zgrunțuros de pe malul de vest al lacului Razelm. Trapele se deschiseră și primele sute de soldați ucraineni se revărsară printre tufele de trestie ce unduiau în bătaia vântului. Neîntâmpinând nici o rezistență, soldații din infanteria marină ocupară un perimetru defensiv în jurul celor trei puncte diferite de debarcare în așteptarea celui de-al doilea val ce se îndrepta spre țărm. Pe lângă soldați și materiale militare, mai erau și primele opt tancuri amfibii, ușoare, alături de câteva jeep-uri, transportoare și camioane.

Ucrainenii erau deosebit de grăbiți, abia asigurară capetele de pod cu câteva posturi întărite, când și formară câteva detașamente menite să facă joncțiunea între cele trei zone de debarcare. Acestea demarară în trombă pe drumurile prăfuite

în timp ce oameni şi materiale se scurgeau într-un şuvoi neîntrerupt de la navele transportoare din larg spre ţărm. O fregată şi patru corvete asigurau protecţia acestora de eventuale atacuri din aer sau de pe mare.

Elicopterele imense Mi-24 survolau zona, decolând şi aterizând regulat din zonele de debarcare. Patru dintre ele încărcară câte un pluton de infanterişti marini şi se îndreptară înspre celelalte zone de debarcare, una la nord şi una la sud, pentru a asigura punctele nodale ale intersecţiilor de drumuri, cu scopul de a facilita comunicarea pentru o cât mai bună coordonare a viitoarelor acţiuni ofensive. Elicopterele se despărţiră două câte două, urmând ca desantul să fie debarcat la jumătatea distanţei, de acolo de unde se puteau controla căile de acces.

Cele două elicoptere zburau spre sud, la joasă înălţime, pentru a evita detectarea de către radarele româneşti. Ca două albine uriaşe, înaintau în formaţie la mică distanţă unul de altul, un ansamblu de două mecanisme perfect reglate ce denota forţă şi măiestrie. Tocmai survolau o aşezare ce părea părăsită. Pilotul aparatului din spate deschise intercom-ul pentru a comunica cu comandantul plutonului aflat în spate. Schimbară câteva cuvinte, apoi râse împreună cu copilotul. Piuitul strident al avertizorului de bord i-a luat prin surprindere, timp de o fracţiune de secundă rămânând incapabili de a schiţa vreun gest, afară de a privi becul de alarmă ce clipea înnebunit.

Din dreptul unei case un fuior alb se ridica cu viteză spre ei. Pilotul nu mai avu nevoie de lămuriri pentru a înţelege pericolul. Scoase un strigăt disperat:

– STINGER!!!

Era într-adevăr o rachetă portabilă FIM-92A Stinger. Deja se putea vedea proiectilul aflat în mişcare ascendentă spre elicopter. Cu viteza fulgerului, pilotul înclină aparatul lăsându-l să cadă aproape douăzeci de metri spre sol. Dar era prea târziu.

Ghidându-se după căldura motorului, racheta îşi ajustă traiectoria cu câteva grade, doar ca să poată izbi elicopterul cu o viteză de două ori mai mare ca şi cea a sunetului. Explozia asurzitoare care a urmat a împrăştiat rămăşiţele aparatului pe o rază mai mare de trei sute de metri.

Pilotul elicopterului din fruntea formaţiei, un bărbat mai în vârstă, veteran al războiului din Afghanistan, acceleră cu energia disperării pentru a se îndepărta de la locul dezastrului. Groaza ce o simţea era aceeaşi ca şi pe vremea tinereţii sale, atunci când tremura de spaima rachetelor Stinger. Cei aflaţi la bord erau de-a dreptul şocaţi. Confruntate cu realitatea şi brutalitatea războiului, conştiinţele li se zguduiră definitiv.

La Bucureşti, în sala în care şedinţa CSAT era în plină desfăşurare, atmosfera era deosebit de tensionată. În picioare, în dreptul unei hărţi imense a zonei de operaţiuni, profesorul Dăianu se simţea oarecum ciudat. Ca şi de multe ori în faţa studenţilor, era conştient că o mare parte îl urmărea, dar ştia că pentru alţii expunerea sa era echivalentă cu un curs intensiv de limba chineză adresat neiniţiaţilor. Era clar că nu îi va putea scoate genii pe toţi, dar în cazul de faţă, miza era cu totul alta. Era prezentă toată conducerea politică efectivă a ţării, în frunte cu preşedintele, preşedinţii camerelor parlamentului şi primul ministru. Ar mai fi trebuit să fie prezenţi şi militarii, şi şefii serviciilor secrete, dar aceştia, fiind prinşi în vâltoarea evenimentelor ce reclamau decizii majore urgente din punct de vedere operaţional, îşi trimiseră adjuncţii cu toate împuternicirile de rigoare. Apăruse într-un târziu doar proaspătul şef al SRI, Vlad Sorescu, care înainte de a se aşeza ceru permisiunea preşedintelui ca în caz că evenimentele vor reclama prezenţa sa, să poată pleca neîntârziat. Preşedintele se grăbi să i-o acorde.

În dreptul hărţii pe care erau reprezentate cu acurateţe

pozițiile trupelor proprii și inamice, Dăianu își terminase expunerea referitoare la posibilele intenții și manevre ale armatei ucrainene așa cum le prezentase în prealabil șefului de stat major Constantin Pușcaș. Acesta din urmă apăruse spre sfârșitul dizertației lui Dăianu, își ceru scuze și, la fel ca și Sorescu, ceru permisiunea președintelui de a se retrage în cazul în care evenimentele o vor impune.

Dăianu își plimbă privirea peste chipurile din sală, încercând să ghicească câți din cei prezenți înțeleseră efectiv pericolul, sau câți considerau această extrapolare a intențiilor ucrainenilor deplasată. În afară de Sorescu și Pușcaș, a căror părere o cunoștea, împărtășindu-i pe deplin prezumțiile, și de președinte, al cărui chip obosit și marcat rămânea totuși impasibil, Dăianu vedea că părerile erau împărțite. Mai deduse ca exista un grup, e drept minoritar, care habar n-avea ce se petrece cu adevărat și cât de serioasă este situația.

– Care sunt ultimele noutăți, domnule colonel? i se adresă președintele lui Pușcaș.

– Destul de neplăcute, domnule președinte. Pe frontul de nord, înaintarea ucrainenilor spre Baia Mare este destul de lentă, aici sunt foarte precauți. În schimb, mai la vest, pe drumul ce coboară spre Satu Mare prin Negrești-Oaș, se dau lupte grele în zonele deluroase împădurite din nordul orașului. Unitățile noastre de infanterie și vânători de munte rezistă datorită reliefului, dar avem pierderi grele. Am trimis întăriri, dar din păcate încă insuficiente. Estimăm pierderile inamicului ca fiind mult mai mari. Cu toate astea suntem presați în continuare. Pe tot frontul de nord, activitatea aeriană este scăzută, în primul rând datorită plafonului jos de nori din această a doua jumătate a zilei de astăzi.

– Înspre Baia Mare, unde exact au ajuns unitățile inamice? Cum rezistă ai noștri acolo, deoarece în lumina celor expuse de

domnul profesor Dăianu, Baia Mare devine unul din elementele cheie ale strategiei noastre defensive în nord? îl întrerupse preşedintele.

– Pot spune că până acum nu am avut evenimente deosebite. Ucrainenii avansează lent pe aici, foarte precauți. Fac popasuri dese şi neaşteptat de lungi. Nu cred că vor risca să traverseze Gutinul în timpul nopții, aşa că forțarea trecătorii va avea loc în zori, deci ei planifică să-şi petreacă noaptea la intrarea acesteia, în zona satului Mara. Deocamdată se înregistrează ciocniri sporadice, de hărțuială, în special cu bandele de cazaci dedate la acțiuni de jaf şi la crime împotriva populației civile. Trupele regulate se abțin în general de la acte ostile împotriva civililor, dar nici nu fac eforturi pentru temperarea cazacilor. Noi vom apăra trecătoarea, în aşa fel încât să nu treacă nimic.

– Cum au fost primiți în satele populate majoritar de către etnici ucraineni? se interesă Valentin Dragomirescu, ministrul de externe.

– Pot spune că au fost primiți cu multă răceală! Într-un fel, mi se pare normal. Preferă să trăiască într-o țară democratică, cu un venit pe cap de locuitor mult mai mare decât ce le oferă dictatura unuia ca Vahromeev, o reminiscență din Războiul Rece.

– Dar ar putea exista printre ei agenti acoperiți, nu-i aşa? nu se lăsă ministrul.

– Încă nu avem informații certe în acest sens, interveni Sorescu, dar SRI, împreună cu Damian, monitorizează situația. Repet, încă nu deținem probe în acest sens!

– Damian? întrebă primul ministru Tudor Bota.

– Colonelul Mircea Damian, şeful informațiilor militare.

– Care este situația exactă în rest? întrebă preşedintele vădit impacientat.

Puşcaş îşi reluă expunerea.

Puternice unități inamice se îndreaptă spre Borşa pe două căi, pe valea Izei şi pe valea Vişeului. Alte unități de infanterie şi blindate uşoare au trecut granița pe la est de Sighetu Marmației cu scopul de face joncțiunea în Petrova. Dacă trec de Moisei, vor putea să cotească spre sud, să se unească cu cei ce avansează pe Iza şi să forțeze trecerea pe la Dealu Ştefăniței dintre Munții Țibleşului şi Rodnei înspre Bistrița. În ultimă instanță, vom organiza o apărare puternică aici, la punctul de trecere.

Dar dacă vor încerca să treacă prin Borşa, pe la Prislop spre Vatra Dornei şi de aici în Moldova, aşa cum ne sugera profesorul Dăianu?

– Îi aşteptăm şi aici, în apropiere de Preluca Tătarilor.

Pentru cei ce cunoşteau istoria locurilor, numele de Preluca Tătarilor avea o rezonanță aparte. Tătarii, năvălitorii mongoli care timp de aproape cinci sute de ani au terorizat centrul şi estul Europei, în timpul ultimei lor invazii din 1717 au fost definitiv înfrânți aici de către localnici, peste 7000 dintre ei găsindu-şi sfârşitul printre râpele abrupte ale trecătorii, dând acesteia numele care-l poartă şi astăzi.

– Şi dacă trec şi aici?

– Atunci Dumnezeu să ne ferească de tot ce e mai rău!

Preşedintele răsuflă adânc:

– Care este situația pe frontul de sud Dobrogea?

– Problematică! Debarcarea inamică dinspre lacul Razelm crează posibilitatea joncțiunii cu forțele care au trecut Dunărea şi care au depăşit rezistența noastră de la sud de Niculițel, e drept, constituită în pripă. Aici avem pierderi foarte mari din cauza faptului că nu am dispus de armament eficient antitanc în cantități suficiente. Joncțiunea inamicilor poate duce la încercuirea şi anihilarea efectivelor noastre ce luptă în deltă şi în împrejurimile oraşului asediat Tulcea. Atacurile asupra Brăilei

şi Galaţiului au fost destul de firave, mai mult de tatonare a apărării, dar ne putem aştepta în curând la atacuri mult mai puternice. După distrugerea radarului de pe Insula Şerpilor, aviaţia inamică nu prea s-a mai manifestat agresiv, dar credem că se pregătesc pentru bătălia navală care în ochii lor pare iminentă. Noi am profitat, bombardându-le din aer trupele terestre, provocându-le pierderi importante şi stânjenindu-le manevrele. Mai există posibilitatea ca inamicul să încerce o avansare rapidă spre sud, de-a lungul E87 Tulcea-Babadag-Constanţa concomitent cu o debarcare la Constanţa de pe mare. Apoi ar putea trece Dunărea pe la Hârşova şi să învăluie Brăila şi apoi Galaţiul concomitent cu atacul direct dinspre est, prin forţarea Dunării. În acest caz ar putea beneficia de întăriri masive debarcate prin Constanţa şi ar putea ameninţa Bucureştiul. Dacă profesorul Dăianu are dreptate şi se produce un atac puternic din nordul Moldovei pe linia Suceava-Bacău-Focşani, situaţia ar deveni critică cu tot ajutorul aliat. Ştim din experienţa istoriei că această zonă este propice ofensivelor de blindate, aşa cum am văzut în august 1944. Dar pentru asta ucrainenii ar trebui să-şi asigure dreapta prin ocuparea liniei Baia Mare - Bistriţa şi de aici Vatra Dornei - Câmpulung Moldovenesc - Gura Humorului pentru a putea surprinde din flanc Armata a II-a română, concentrată pe poziţii defensive puternice în nordul Moldovei. O altă veste bună ar fi că pentru a debarca la Constanţa, ucrainenii vor trebui să neutralizeze flota noastră militară aflată aproape faţă în faţă cu cea a Ucrainei. Flota a VI-a se află destul de aproape, în largul coastelor Bulgariei şi sperăm să ajungă la timp. Amiralul Ispin, şeful Statului Major al Forţelor Navale, i-a ordonat amiralului Mircea Buzescu, comandantul flotei maritime, aflat acum pe nava noastră amiral, fregata *Mărăşeşti*, să evite prin eschive angajarea decisă a inamicului, dar să interzică înaintarea acestuia spre Constanţa,

asta până americanii ajung pe teatrul de luptă.

- Ce veți face în Dobrogea?

– Voi edifica o linie defensivă de la Capul Midia la Dunăre prin Podişul Casimcei, cu posibilitatea de a coborî stânga liniei, dacă presiunea este prea mare, până la nord de Hârşova. Voi aduce flota militară fluvială între Hârşova şi Brăila şi voi concentra rezervele de-a lungul fluviului. Bineînțeles, voi retrage tot efectivul aflat în pericol de încercuire dincoace de această linie. Vom rezista pe poziții până la sosirea aliaților şi până la obosirea ucrainenilor, după care vom porni o contraofensivă puternică. Rugămintea mea, domnule preşedinte, ar fi ca atunci să aveți pregătit un decret prin care să autorizați trupele noastre să treacă granița pe teritoriul Ucrainei pentru a ocupa o zonă de securitate până la clarificarea situației politice! Nici unul dintre cei de față, sunt convins de asta, nu ar dori ca şi granița româno-ucraineană să se transforme într-o fortăreață aşa cum este cea dintre Coreea de Nord şi cea de Sud. Cred că va trebui să intrăm pe teritoriul lor şi să-l dăm jos pe Vahromeev la fel cum străbunicii noştri l-au dat jos pe Bela Kun din Ungaria în 1919. Asta doar pentru siguranța noastră națională.

Printre murmure, câțiva dintre cei prezenți dădură din cap aprobator. Adevărul e că puțini dintre ei se gândiseră aşa departe, ei se concentrau doar asupra clipei de față, cum să iasă din criză, dar iată că acest tânăr ofițer gândea cu câțiva paşi înainte. Nu puteau decât să-i dea dreptate, obiectivul lor final nu era doar izgonirea năvălitorilor, ci tăierea răului de la rădăcină, debarcarea şi judecarea lui Vahromeev, lăsându-i pe ucraineni să-şi decidă singuri soarta, în mod democratic.

Preşedintele nu zise nimic, doar se întoarse spre ministrul apărării, Marius Achim.

– Domnule ministru, sunteți de acord cu tactica propusă de şeful de Stat Major General?

După o scurtă ezitare, acesta aprobă.

– Consider că în situația actuală, când ne confruntăm singuri cu o invazie pe două fronturi, colonelul Puşcaş a adoptat singura soluție viabilă care să ne permită o rezistență eficientă şi îndelungată, cu pierderi cât mai reduse, până în momentul în care vom putea prelua inițiativa cu sprijinul uman şi material al aliaților. Sugestia mea, domnule preşedinte, ar fi să semnați cât mai repede decretul de mobilizare al rezerviştilor şi constituirea lor în unități teritoriale, în aşa fel încât să putem concentra cât mai rapid efective combatante pe teatrul de luptă.

– Voi semna decretul care va intra în vigoare imediat după terminarea acestei şedințe. Oricum, după câte ştiți şi dumneavoastră, comisariatele sunt asaltate de mii de voluntari care cer arme şi să fie trimişi de urgență pe front! Elanul patriotic în clipe de restrişte n-a murit niciodată în țara asta! Dar întrebarea mea rămâne următoarea: am fi putut sau am putea să rezistăm singuri pe graniță, fără ajutor aliat? Dacă la ora asta nu am fi fost membri NATO, ce s-ar fi întâmplat?

– Domnule preşedinte, preluă răspunsul consilierul pentru probleme de apărare națională Octavian Donea, din păcate, cu toată sinceritatea, pot spune că nu, cel puțin nu pe granițe. Armata română se află în plin proces de modernizare şi reducere de efective, chiar sub limitele tratatului CFE din 1990, semnat la Viena, tratat ce reglementează dimensionarea forțelor convenționale din Europa. Noi am respectat acest tratat situându-ne sub aceste limite la unele secțiuni cum ar fi la efective, piese de artilerie cu calibru peste 100 mm şi avioane de luptă. Oficial, ucrainenii au respectat şi ei acest tratat, dar de fapt ei nu şi-au distrus armamentul excedentar, ci l-au pus în conservare, şi iată că acum ne trezim cu forțe mult superioare asupra noastră. Este adevărat, în mare măsură, că la unele articole, din punct de vedere al modernizării stăm ceva mai bine, dar şi ei

au beneficiat de masive infuzii de tehnică modernă rusească. De exemplu, majoritatea tancurilor lor vechi sunt modernizate, având sisteme de ultimă generație, e drept estică și nu NATO. În plus de asta, Vahromeev, de când se află la putere, parcă s-a ocupat doar de forțele armate. Noi am crezut inițial că își consolidează puterea pe plan intern atrăgându-și sprijinul militarilor și, din păcate, am trecut cu vederea reangajările din armată și exercițiile de mobilizare. Cu alte cuvinte, îmi reafirm acordul pentru strategia colonelului Pușcaș, chiar dacă din punct de vedere politic o astfel de atitudine defensivă nu cade bine. Consider că este mai importantă salvarea țării decât cariera politică a oricăruia dintre noi.

Când veni vorba de carieră politică, aproape toți membrii prezenți ai guvernului schimbară priviri jenate, abia așteptând să se schimbe subiectul. De aici îi salvă tocmai președintele care dădu glas întrebării nerostite ce-i frământa pe majoritatea participanților la ședință:

– Dar bine, bine, dar cu ce scop toată această baie de sânge? Ce vrea Vahromeev, de fapt? Încă nu am înțeles care ar fi obiectivele unei astfel de acțiuni! Din punct de vedere militar, domnul Dăianu ne-a lămurit care ar putea fi finalitatea acțiunii militare ucrainene, anume ocuparea Bucureștiului sau tăierea Moldovei și a Dobrogei din trupul țării. Care ar fi obiectivele politice? Totuși, pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Nimeni nu îndrăzni să riște vreo explicație. După un timp, profesorul Dăianu începu să dea semne de nervozitate, foindu-se neliniștit pe locul său. Președintele îl interpelă direct:

– Doriți să ne răspundeți la întrebare, domnule profesor?

Pentru că încă se mai codea, Dăianu fu îndemnat și de primul ministru Tudor Bota:

– Haideți, domnule profesor, uimiți-ne și de data asta!

Dăianu se ridică şovăitor şi începu:

– Nu vreau să uimesc pe nimeni, domnule prim-ministru, doresc doar să încerc să răspund la întrebarea domnului preşedinte, atât cât mă pot ajuta umilele mele cunoştinţe. De asemenea, vreau să-mi precizez părerea că la această întrebare nu se poate răspunde decât dacă încercăm să privim situaţia în ansamblul ei, fără să ne limităm doar la poziţia României şi Ucrainei. Mai deunăzi, cineva aflat în vârful unui serviciu de apărare al ţării spunea că nu crede că este o întâmplare atacul aproape simultan al Ucrainei asupra noastră şi al Chinei asupra Taiwanului. Personal, nici eu nu cred. După schimbarea gărzii de la Beijing, în 2002, conducerea, în dorinţa de a realiza ceva măreţ în ochii populaţiei, a alergat tot mai mult după mai vechea idee de a readuce Taiwanul la matcă. După schimbarea de guvern de acum doi ani, noua conducere, tot mai intransigentă în această problemă, începe să ia serios în calcul şi varianta militară, mai ales după criza economică de anul trecut, gândind că resursele financiare ale Taiwanului şi economia sa dinamică vor putea fi remediul acestui sistem închistat. Ideea de a distrage atenţia populaţiei de la problemele economice, dar mai ales politice, era foarte tentantă. Pe de altă parte, noua conducere militaristă a Ucrainei are nevoie de recunoaştere politică, atât pe plan intern cât şi extern, iar în mintea îngustă a lui Vahromeev, crescut în umbra dinozaurilor din Războiul Rece, varianta militară nu este de neglijat.

– Bine, bine, dar credeţi că Ucraina şi China au pus la cale acest complot aşa, doar ca să pună NATO şi SUA într-o situaţie jenantă, neştiind cum şi unde să intervină? întrebă Dragomirescu.

– NATO are obligaţia statutară să intervină la noi, dar nu în Taiwan. În schimb, SUA vor trebui să intervină în ambele părţi şi nu oricum. Dacă vor ezita sau vor pierde unul din războaie,

...u măcar unul se va încheia nedecis, cuvântul şi statutul americanilor pe plan mondial vor avea de suferit enorm. Imediat vor apare şi alţii care vor contesta supremaţia americană, iar lumea s-ar putea prăbuşi într-un haos. Dacă de exemplu, China ar avea posibilitatea instaurării unei blocade eficiente în Marea Chinei de Sud, întreg comerţul asiatic ar fi puternic afectat, iar bursele din toată lumea ar sări în aer.

Hai să revenim la ale noastre, domnule profesor!

Da, mă scuzaţi, trebuie să răspund domnului ministru. Nu cred că Ucraina şi China au pus la cale acest complot diabolic, cel puţin nu singure! Cred că în spatele lor stă Rusia care, indiferent de deznodământul conflictelor, are numai de câştigat! Mai ales că legal nu pot fi traşi la răspundere pentru nimic! Începând din vremea lui Putin, ruşii şi-au întărit tot mai mult poziţiile în străinătatea lor apropiată, aşa cum numesc ei ţările din fostul imperiu sovietic, aşa cum am observat şi noi prin ce s-a petrecut cu Republica Moldova. Ulterior, ei încearcă să-şi extindă influenţa şi în alte părţi, tânjind după gloria şi puterea pierdută a sovietelor. Nu trebuie să uităm şi de faptul că ultranaţionaliştii continuă să-şi întărească rândurile, atât în Dumă, cât şi în afara parlamentului. Pentru ruşi, ar fi modul şi momentul ideal pentru a contracara influenţa americană din zona Mării Negre, care de la începutul deceniului a devenit practic pivotul strategic al Europei. Iar dacă asta se poate face printr-un conflict cald, de ce nu? Nu uitaţi că au început să se încălzească şi celelalte conflicte aşa-zis îngheţate din zonă. Până la urmă, e vorba tot de geopolitica împuţită a Mării Negre!

– Domnule profesor, nu cumva cădem în paranoia conspiraţiei? Un indiciu în acest sens ar fi raţionamentul invers pe care-l folosiţi, de genul cine are de câştigat, acela a pus totul la cale. Tot pe baza acestui raţionament, am putea spune că

americanii şi-au distrus ei înşişi Turnurile Gemene din New York, deoarece ei au avut de câştigat în campania împotriva terorismului iniţiată imediat după 11 septembrie 2001! interveni Radu Moldovan, ministrul de interne.

– Nu, domnule ministru, eu nu mă bazez numai pe prezumţii, ci şi pe unele fapte pe care doar trebuie să le punem cap la cap. De ce toţi teroriştii ucişi, capturaţi sau supravegheaţi identificaţi au stagii de pregătire sau au făcut parte din KGB sau FSB, sau uneori din ambele? Mişa, cel capturat la Constanţa, şi-a petrecut toată viaţa în KGB, apoi la FSB, serviciul secret al Rusiei. Credeţi că brusc s-a răzgândit şi s-a înrolat în SBS, serviciul similar al Ucrainei? Stepankov, cel ucis la Cotroceni după ce a lansat două rachete, Stanciuk şi gaşca lui arestaţi la Baia Mare, grupa lui Alexei Rapcin, pe care-l supraveghem în Bucureşti, teroriştii de la banca din Braşov, alţi arestaţi şi reţinuţi, ce sunt? Marea majoritate fac sau au făcut parte din FSB, mai puţini din SBS! Mâna Moscovei pare destul de clară sub acest aspect! Apropo, Vlad, am auzit că Stanciuk, şeful celor reţinuţi la Baia Mare este foarte dornic să colaboreze. Ce a spus până acum?

– El cu încă doi complici fac parte din SBS-ul ucrainean. Au fost pregătiţi anul trecut, într-un schimb de experienţă cu FSB-ul rusesc, într-o localitate în apropiere de munţii Urali, pe teritoriul Rusiei. Ceilalţi doi li s-au alăturat doar cu două zile înaintea începerii misiunii actuale şi el este aproape convins că aceştia doi sunt din FSB sau FIS, îl lămuri Vlad Sorescu în calitatea sa de şef al SRI.

- Ceea ce era de demonstrat! În plus, la trei zile după ce Vahromeev a preluat puterea, Rusia împrumută Ucrainei, pe bază de contract şi pe termen neprecizat oficial, câteva nave de luptă din flota îndelung disputată a Mării Negre. Am impresia că ne vom confrunta cât de curând tocmai cu aceste vase

care, deşi vor fi cu marinari ucraineni la bord, tot vor mai avea şi câţiva consilieri ruşi, în spiritul unei tradiţii înrădăcinate de multă vreme. Asta pe lângă faptul că în urma înţelegerilor cu Rusia, deja stăpânesc 18% din această fostă flotă sovietică a Mării Negre, care are bazele închiriate tot la Sevastopol, pe teritoriul ucrainean, deşi baza rusească de la Novorossisk este operaţională de câteva luni. Mă veţi întreba, probabil, dar cum este posibil să stârneşti aşa două state puternice să rişte astfel de aventuri militare? Nu este aşa dificil dacă le luăm pe fiecare în parte. Vahromeev pare candidatul ideal să scoată cu propria mână castanele altuia, mai ales la sugestia Maicii Rusia, pe care a slujit-o cu mult devotament în timpul Imperiului Sovietic. Cu atât mai mult cu cât este împotriva unui duşman care a întors spatele binefacerilor aduse de popoarele de la răsărit pentru a se alătura imperialiştilor vestici. Cu China, problema pare mai complexă la prima vedere, dar dacă ne uităm mai atent, lucrurile se simplifică. Chinezii vor Taiwanul, iar în doctrina lor militară consideră SUA ca şi un potenţial inamic. Au rămas cel mai important şi constant cumpărător de material militar modern de fabricaţie rusească. Relaţiile cu Rusia sunt excelente pe multiple planuri. Anual desfăşoară ample aplicaţii militare comune, la care participă până la zeci de mii de militari din toate armele. Până la un punct, interesele celor două mari puteri coincid aproape perfect. Deci, de ce să nu invadeze Taiwanul?

– Dar, totuşi, riscă o confruntare majoră cu principala forţă militară şi economică a lumii!

– Poate că îşi pot asuma acest risc, mai ales dacă se mişcă suficient de repede! Dacă operaţiunile militare vor decurge cu rapiditate şi vor ocupa Taiwanul în viteză, chiar dacă vor avea unele ciocniri cu flota americană, vor putea pune lumea în faţa faptului împlinit. Blocând prin dreptul lor de veto din Consiliul de Securitate orice rezoluţie ONU contrară lor, s-ar putea

face stăpâni pe Taiwan, mai întâi de facto şi mai târziu de jure. Şi eu nu cred că opinia publică americană va agrea un război de durată, cu pierderi mari de vieţi americane şi costuri materiale imense, doar pentru a-i scoate pe chinezi de pe insulă. Gândiţi-vă la ciocnirea dintre avionul spion american şi cel de vânătoare chinez în 2001, în urma căreia avionul spion american a aterizat forţat în insula chineză Hainan, iar pilotul chinez al avionului de vânătoare a murit. Problema s-a rezolvat tot diplomatic, odată faptele petrecute. Cam aşa stau lucrurile şi cu noi şi ucrainenii. Aţi observat, desigur, că armata ucraineană se expune mult doar pentru a ocupa un spaţiu cât mai mare într-un timp cât mai scurt. Şi ei se grăbesc din aceleaşi motive. Ocupă un spaţiu cât mai mare, în momentul în care ne apar aliaţii în ajutor, se fac că acceptă unele propuneri de încetare a focului sau rezoluţiile ONU ce vor fi date până atunci, sperăm, deoarece azi, în urma votului împotrivă al Chinei şi abţinerii Rusiei, nu s-a hotărât nimic în Consiliul de Securitate. Apoi fac unele concesii, evacuează unele teritorii, dar nu toate, sub pretextul unui perimetru defensiv de siguranţă, vor cere probabil edificarea unei zone tampon ocupate de căşti albastre, soldaţi ONU din trupele de menţinere a păcii, iar problema se va întinde pe ani de zile, răstimp în care tuturor le va trece cheful de luptă. În intervalul acesta, nici nu va putea fi vorba de alte negocieri decât despre revenirea la status quo ante. Între timp, ucrainenii exploatează sălbatic rezervele de petrol şi de gaze naturale din platoul continental al Mării Negre, iar la sfârşit, vom putea negocia trasarea graniţei printr-o zonă total golită de orice resurse.

Un funcţionar intră grăbit după o scurtă bătaie în uşă, înmână preşedintelui o hârtie şi ieşi la fel de grăbit. Preşedintele o parcurse în grabă, o lăsă jos grav, apoi se adresă adunării:

– Domnilor, insula Quemoy a căzut în mâinile chinezilor.

In bătălia navală ce a avut loc în largul coastelor Taiwanului, chinezii au pierdut o fregată din clasa Jiangwei și au un distrugător clasa Luda avariat destul de serios. Au mai pierdut cel puțin opt avioane de luptă, față de trei ale americanilor și unul taiwanez. În schimb, portavionul Thomas Jefferson a fost avariat de două torpile. Încă nu știm cât de grav, sau dacă se va pune problema remorcării acestuia spre baza navală de la Diego Garcia, în Oceanul Indian, sau mai degrabă spre Pearl Harbor, în Pacific. Americanii mai rămân cu un portavion întreg pe poziție și încă două pe drum spre teatrul de luptă, dar care nu au cum să ajungă mai repede de o săptămână.

Președintele își scoase cu mișcări vădit calme ochelarii pe care-i folosea doar la citit și reveni la Dăianu:

– Într-adevăr, așa totul capătă sens, zise referindu-se la dizertația acestuia. Și dumneavoastră cum credeți că ar fi bine să acționăm? Să acuzăm Rusia, prezentând lumii teroriștii arestați?

– Nu cred că ar avea efect, deoarece rușii vor nega totul. Vor merge până într-acolo încât ne vor acuza ei pe noi că vrem să-i implicăm în conflict cu dovezi fabricate și martori mincinoși.

– Bine, dar atunci ce să facem?

Dăianu își îndreptă spatele, ridică privirea uitându-se direct în ochii președintelui, apoi zise cu voce fermă:

– Să-i implicăm activ pe aliați în conflict și apoi să-i batem măr pe ucraineni!

XXXI

Vineri, 28.05.2010, ora 17.10
În largul Mării Negre, la nord-est de Constanța

În aparență, marea era calmă, dar pentru cei avizați, marinari încercați, asta era doar în aparență. Valurile ușoare ce loveau bordajul navelor deveneau mai ritmice și cu forță crescută. Linia orizontului devenise mai întunecată, iar dintr-un punct situat la est de poziția actuală, umbra furtunii înainta cu repeziciune. Ofițerii și marinarii de pe *Mărășești*, nava amiral, nu mai aveau nevoie de rapoartele meteo pentru a ști că vine furtuna.

Comandantul flotei maritime române, amiralul Mircea Buzescu, inspiră cu nesaț briza sărată cu iz de ploaie. Putea simți deja electricitatea statică din atmosferă.

– Vine furtuna, Petre! i se adresă interlocutorului său, ofițerul comandant al fregatei.

Adevărat, domnule amiral, şi la propriu şi la figurat! îi replică ofiţerul.

Amiralul nu răspunse. Doar întoarse capul spre larg, privind cu mândrie spre navele sale, cum înaintau într-o formaţie perfectă, spărgând valurile cu provele puternice. Înalt, bine legat, cu pielea arsă de soare şi de vânt, cu faţa brăzdată de ploi şi furtuni, la cei cincizeci şi cinci de ani, amiralul Buzescu părea prototipul lupului de mare cu picioarele înfipte în podeaua navei, ce păşea cu mai multă siguranţă pe puntea zgâlţâită de tangaj şi măturată de valuri decât pe pământ ferm. La asta se adăugau o disciplină şi o rigiditate militară tipic prusacă, moştenită de-a lungul a mai multor generaţii de marinari, care au imprimat amiralului un simţ al tradiţiei şi moştenirii de familie foarte puternic. Îşi amintea cu plăcere de unchiul său, tânăr aspirant pe distrugătorul *Regina Maria* în 26 iunie 1941, atunci când flota sovietică a atacat Constanţa şi, în urma acţiunii energice a flotei române, distrugătorul Moskva a fost scufundat. Un alt unchi, din partea mamei, a murit la bordul crucişătorului auxiliar Regele Carol în 10 octombrie 1941, atunci când acesta s-a scufundat după ce a lovit o mină. Dar tradiţiile familiei mergeau şi mai departe în timp. În 1877, în războiul ruso-româno-turc, şalupa torpiloare Rândunica a scufundat pe Dunăre un monitor otoman. Şi aici, pe puntea Rândunicii, s-a aflat un Buzescu. În sinea lui, amiralul Buzescu se gândea cu plăcere că s-ar putea ca familia sa să se tragă din stirpea boierilor olteni care au dat ţării pe cei mai de vază căpitani ai lui Mihai Viteazu, fraţii Radu, Preda şi Stroe Buzescu. Dar, din păcate, nu-şi putea dovedi cu nimic ascendenţa din această nobilă familie munteană.

Ceva mai tânăr şi mai firav, cu o mustaţă deasă şi nas acvilin, comandorul Petre Godeanu nu se putea lăuda că ar proveni dintr-o familie cu un lung şir de marinari. Dimpotrivă, după

câte ştia, era primul din familie. Asta nu l-a împiedicat să fie un bun marinar şi un bun comandant şi în urmă cu doi ani să preia comanda navei amiral a flotei române, distrugătorul *Mărăşeşti*. Pe lângă aceste abilităţi, el ştia că datora această cinste şi aptitudinilor sale de a lucra cu noile tipuri de armament şi tehnică militară la standarde NATO, de fapt, o mixtură între tipurile NATO şi mai vechile armamente modernizate la standardele alianţei.

Este adevărat că nimănui nu i-ar fi uşor să conducă această navă construită de "Şantierul 2 Mai" Mangalia după un concept şi design integral românesc. Cu un deplasament de 5790 de tone, lungime de 145 de metri şi un echipaj de 270 de oameni, a fost modificat între 1988 şi 1992 pentru a corecta greutatea excesivă superioară, iar în 2008 mult îmbunătăţit ca şi performanţe. Cu toate acestea, încă nu avea un sistem de luptă centralizat, cum ar fi tipul Aegis, cel mai performant sistem adoptat de marina americană. Totuşi, distrugătorul avea în dotare un sistem de control al focului de tip Harpun/Plank Shave pentru achiziţia de ţinte pentru cele opt tuburi de rachetele sol-sol SS-N-2C şi două tuburi de rachete sol-aer SA-N-5. În dotare mai existau tunuri de 76,2 mm, tunuri anti-aeriene de 30 mm, iar împotriva submarinelor, două tuburi lans-torpile RBU-6000. Ca sistem de luptă electronic, putea lansa capcane PK-16. Propulsia era asigurată de 4 motoare diesel care puteau dezvolta o viteză de până la 27 de noduri. Radarul pentru căutarea ţintelor aeriene şi de suprafaţă era de tip MR-30 Strut Curve, iar pentru ţintele submarine se folosea sonarul MF. Toate aceste sisteme, modul lor de lucru integrat şi separat, erau punctele forte ale comandorului Godeanu.

Amiralul Buzescu era conştient de pregătirea tehnică ireproşabilă a căpitanului, dar avea să-i reproşeze unele lucruri din punctul de vedere al coordonării oamenilor. Dar nu era o

problemă insurmontabilă, avea timp să învețe, iar conducerea echipajului într-o luptă reală i-ar putea fi de folos. Nu dădea semne de nervozitate în apropierea luptei, chiar şi remarca anterioară o făcuse cu o voce calmă, neutră, de parcă ar fi vorbit numai despre vreme atunci când s-a referit la furtună.

Hai, Petre, ar trebui să intrăm pe puntea de comandă! Suntem, cred, destul de aproape! zise amiralul pornind fără să-l mai aştepte.

Nici amiralul nu se temea. Nu se temea de iminența luptei şi nici de flota ucraineană. Căci el ştia că lupta era inevitabilă, deşi superiorul său, amiralul Aurel Ispin, îi ordonase să evite pe cât posibil angajarea flotei inamice, cu excepția cazului în care este atacat sau inamicul se îndreaptă spre țărm, înspre Constanța sau Mangalia şi nu reuşeşte să-l intimideze prin prezența sa. De parcă flota ucraineană ar fi venit să facă schimb de fanioane sau să-i invite la un concurs de regate pe mare! E clar că vor intra în apele teritoriale româneşti cu scopuri agresive! Nu se temea nici de flota ucraineană, deoarece el ştia, spre deosebire de politicieni, că flota ucraineană nu este chiar ceea ce pare a fi. Din punct de vedere numeric, în Marea Neagră, numai Georgia şi Bulgaria aveau o flotă inferioară. Turcia avea de două ori mai multe nave militare, iar România cu circa cincizeci la sută mai mult, dar este adevărat că numai o parte o reprezenta flota maritimă, restul fiind fluvială. Această situație de inferioritate numerică se menține în ciuda acordului dintre Rusia şi Ucraina, care, după îndelungi discuții şi deliberări, a împărțit fosta flotă sovietică a Mării Negre între cele două națiuni, Ucraina primind 18% din totalul celor trei sute şaizeci de nave. Din punct de vedere calitativ, situația nu era mai roză. Marea majoritate a navelor erau mai vechi de douăzeci de ani, sistemele de armament, detecție şi control al focului lăsând de dorit. Şantierele navale ucrainene de la Sevastopol, Nikolaev şi Kerci prestau

lucrări de calitate în domeniul bordajelor şi propulsiei, dar armamentul trebuia cumpărat de la ruşi. Poate că de la venirea lui Vahromeev la putere achiziţiile de armament rusesc au crescut exponenţial, dar timpul era prea scurt pentru transformarea flotei ucrainene într-o adversară de temut. Nu degeaba se spunea că flota este copilul vitregit al armatei ucrainene, chiar dacă într-un moment de largheţe, autorităţile ucrainene s-au decis să păstreze crucişătorul Slava, rebotezat Ucraina, pentru forţele militare proprii, în loc să-l vândă Rusiei după reparaţiile la care a fost supus în şantierul "61 Comunarzi" din Nikolaev. Cu un deplasament de 11500 de tone, lung de 186 de metri şi cu un echipaj de 464 de oameni, acesta a devenit nava amiral a flotei ucrainene, fiind de fapt şi cea mai modernă navă a lor.

În schimb, România se putea mândri cu unele nave relativ noi sau modernizate, ca şi cele două fregate Type 22 Batch 2 achiziţionate de la marina britanică cu şase ani în urmă, HMS London şi HMS Coventry, rebotezate *Regele Ferdinand* şi *Regina Maria*, având sistemele de comandă moderizate, tunurile de calibru mediu ajustate şi noi sisteme de arme ghidate adăugate în ţară. De asemenea, în anii '90 se construiesc în concepţie românească o serie de monitoare fluviale, iar pentru flota maritimă, fregatele din clasa "Tetal-II", *Contraamiral Eustaţiu Sebastian* şi *Contraamiral Horia Măcelariu*, iar în ultimii ani submarinul clasa Kilo *Delfinul* este modernizat alături de o serie de alte nave de luptă.

Amiralul Buzescu nu se temea de flota ucraineană, nici chiar de nava lor amiral, crucişătorul Ucraina. Chiar ar fi avut încredere să lase distrugătorul *Mărăşeşti* să-l înfrunte singur, bineînţeles, cu comandorul Godeanu la comandă. Poate ar prefera să aibă alături şi una din fregatele noi de la britanici, mai mult pentru siguranţă. Dar, după informaţiile militare, Ucraina se afla în reparaţii capitale în docurile din Sevastopol.

Chiar că Vahromeev era grăbit, din moment ce pornea la atac fără una dintre cele mai importante nave ale flotei maritime. Să fie aşa sigur pe el? Sau pe ruşi?

Buzescu simţea o uşoară nelinişte la gândul flotei ruseşti, de fapt ce mai rămăsese din flota Mării Negre. Aflase că ruşii împrumutaseră ucrainenilor nişte nave pentru aşa-zise manevre, dar nu ştia nici numărul lor, nici care ar putea fi acestea. De la serviciile de informaţii ştia că un număr important de nave din componenţa acestei flote ridicaseră ancora cu două zile înaintea celei ucrainene şi se îndreptaseră spre larg. Arborau pavilionul rusesc, dar aflase că echipajele puteau fi mixte. Nimeni nu putea garanta că aceste nave nu ar putea ajunge la locul bătăliei, dar cu pavilionul ucrainean de data asta. Pe amiral îl mai nelinişteau şi cele douăzeci şi patru de bombardiere Suhoi-24 noi din componenţa flotei ruseşti cu baze pe teritoriul ucrainean. În plus de asta, lipsa aproape totală, pe moment, a activităţii aeriene inamice pe frontul din Dobrogea nu putea însemna decât că ucrainenii îşi vor concentra aviaţia împotriva flotei sale. Împărtăşise această îngrijorare superiorilor săi care i-au pus la dispoziţie două escadrile de Mig 21 Lancer-uri ce patrulau deasupra, iar la primul semn de atac aerian inamic i se vor trimite întăriri de urgenţă.

Amiralul Buzescu mai avea un atu în mânecă. Parte din Flota a VI-a americană era deja aproape de Constanţa, iar în caz că va fi atacat, ştia că va putea conta pe amiralul Jackson. Îl cunoştea de la manevrele comune în cadrul NATO în Mediterana şi ştia că era un bărbat de ispravă şi nu-l va lăsa baltă. Chiar dacă avea ordin să nu intre în luptă, amiralul Jackson îşi va împinge navele şi avioanele de pe *John C. Stennis* cât mai în faţă pentru a descuraja adversarul care nu va îndrăzni o confruntare directă cu cea mai mare putere navală, şi nu numai, de pe glob.

Intrați în cabina de comandă, cei doi ofițeri primiră ultimele rapoarte asupra situației. Buzescu notă cu satisfacție faptul că amiralul Jackson împreună cu Flota a VI-a se afla mai puțin de o sută cincizeci de kilometri de ei, undeva la sud-est de portul Constanța. Şi se apropiau cu viteză. Dar pentru el mult mai aproape se aflau ucrainenii, la două sute şaizeci de kilometri nord de poziția sa actuală. Se vedea cum înaintau în formație de două escadre, a căror direcție convergea spre poziția sa actuală. Se putea ca una din escadre să fie formată din navele împrumutate de la Flota Rusă a Mării Negre. Nu credea ca ruşii să rişte o confruntare directă cu americanii, şi încă sub pavilion propriu. Radarele româneşti erau activate, oferind o imagine clară asupra flotei inamice, dar în acelaşi timp şi navele lui Buzescu putând fi detectate. În fond, tocmai acesta era scopul: să le transmită ucrainenilor că sunt aici, sunt gata şi îi aşteaptă. Astfel, era instaurată o blocadă clară, vizibilă, cu scop de descurajare, chiar dacă lui Buzescu nu prea îi convenea. Dar, vrând-nevrând, trebuia să intre în joc.

Fără să stea pe gânduri prea mult, Buzescu dădu ordinul de schimbare a cursului spre nord-vest, direct spre zona de debarcare a desantului maritim ucrainean. În timp ce ordinul era transmis întregii flote, comandorul Godeanu ridică o sprânceană a mirare. Nu-l contrazise pe amiral, nici nu-i reaminti ordinele superiorilor. Avea încredere în capacitatea amiralului de a lua cele mai bune decizii la fața locului. După ce analiză scurt manevra amiralului, se gândi că acesta acționase corect, deşi oarecum în contradicție cu ordinele strict defensive. Practic îi provoca pe ucraineni să ia o hotărâre rapidă, să atace sau nu, pentru a nu-şi periclita navele de debarcare şi transport, protejate insuficient pentru un atac dinspre mare. Avansând spre dreapta direcției de înaintare a celor două escadre inamice, amiralul se expunea unui atac unidirecțional,

cele două escadre nemaiputând să atace din două părți. În plus, radarul MR-30 Strut Curve de căutare aeriană și la suprafață a identificat o puternică formație de avioane în spatele navelor inamice, iar Buzescu, apropiindu-se de țărm, se punea sub umbrela protectoare a avioanelor proprii cu baza la sol, care astfel ar fi avut de făcut o cursă mai scurtă spre locul posibilei ciocniri de forțe. Sonarul nu identificase nici o activitate submarină, deci în partea asta puteau fi liniștiți, cel puțin deocamdată.

Trecu o oră de așteptare încordată. Avioanele ucrainene se învârteau deasupra escadrelor inamice parcă nehotărâte, deși direcția și intențiile flotei românești deveniseră clare pentru toată lumea. Flota ucraineană schimbase cursul ușor spre sud-vest, pe o linie de intercepție a navelor românești. Cu toate acestea, a redus viteza, de parcă navele ar fi fost descumpănite într-o oarecare măsură de manevra amiralului Buzescu. Dar vor trebui să se hotărască rapid dacă vor ataca sau nu, întrucât în curând navele românești vor putea amenința forțele încă firave ce asigurau securitatea transportoarelor ucrainene de trupe.

Tensiunea comandorului Godeanu ajunsese la un nivel imposibil de conceput în alte condiții. Începuse să dea semne de nervozitate ceva mai devreme, în momentul în care ucrainenii urmaseră manevra superiorului său. După câteva minute începuse să se plimbe cu pași apăsați prin cabină, frângându-și mâinile la spate și cerând poziția inamicului o dată la treizeci de secunde. În schimb, chipul amiralului Buzescu părea dăltuit în piatră. Nimeni nu-și amintea să se fi mișcat măcar cu un centimetru din momentul în care schimbase cursul, provocând practic flota ucraineană la o reacție. Doar ochii îi rămăseseră vioi, urmărind aparatele din spatele operatorilor. Îl înțelegea pe Godeanu, era încă tânăr și nerăbdător să lupte, așteptarea de dinainte îl înnebunea, deși îl știa ca un bun profesionist. Totul este să-ți controlezi nervii, să te concentrezi la ceea ce vezi, alun-

gând alte gânduri care încearcă să-ți asalteze creierul, iar acesta va continua să lucreze eliberat și la capacitate maximă, încercând să găsească noi și noi posibilități de reacție la manevrele inamice. Va trebui să alegi cea mai bună soluție. Dar, din păcate, întotdeauna vei ști care este cea mai bună soluție doar după ce faptul va fi consumat și este prea târziu să mai faci ceva. Eventual, poți să-ți faci reproșuri care îți vor ocupa mintea și nu vei mai putea gândi mișcarea următoare, putând astfel să ici din nou o decizie greșită cu repercursiuni incalculabile asupra oamenilor pe care îi ai în responsabilitate și care au încredere în tine. Dar nu, nu se va întâmpla așa! Nu de data asta! Și nici altă dată! Cel puțin atâta vreme cât el va conduce destinele flotei maritime a României! Își îndreptă spatele aproape imperceptibil, iar când comandorul Godeanu trecu prin dreptul lui îl apucă de braț trăgându-l spre el și șoptindu-i la ureche:

– Ascultă-mă bine! Din punct de vedere terestru și aerian ne sunt superiori numeric! Doar din punct de vedere naval suntem egali, poate noi le suntem superiori, dacă nu-i ajută blestemata aia de flotă rusească a Mării Negre! Iar acum îi avem în spate și pe americani! Aici poate fi punctul de cotitură al acestui război! În mai puțin de zece minute vor ataca! Ai grijă să putem riposta și să trimitem dracului la fund împuțita lor de flotă!

Îi lăsă brațul observând cum agitația lui Godeanu se transformă într-un calm rece, calculat și cu atât mai periculos. Mai trecură cincisprezece minute deosebit de tensionate. Erau acum foarte aproape. Foarte aproape de flota ucraineană, dar și de transportoarele de trupe și material militar. Pe cele ce au intrat prin gura Portița în lacul Razelm, amiralul Buzescu le-ar fi putut bloca pur și simplu acolo. Escorta lor nu ar fi putut face față flotei române fără intervenția navelor ucrainene. Buzescu știa că și ucrainenii sunt în cunoștință de cauză, deci vor trebui să acționeze cumva, sau să atace, sau să renunțe la debarcarea

de trupe şi materiale pentru susţinerea capului de pod.

Avioanele inamice se îndreaptă spre noi, domnule! sări unul din operatorii radar.

Intr-adevăr, spoturile luminoase reprezentând aparatele ucrainene se hotărâseră brusc şi se îndreptau spre centrul imaginii, deci spre ei. În curând vor fi deasupra lor.

În sfârşit, s-au hotărât! exclamă Buzescu de parcă s-ar fi temut că ucrainenii nu-l vor ataca. Vom avea o luptă astăzi! Anunţă Mig-urile de deasupra şi cere sprijin aerian de la ţărm! Mai cere şi asistenţă de urgenţă Flotei a VI-a americane, în speţă direct amiralului Jackson. Cere-i câteva escadrile de F-uri de pe Stennis şi împreună vom trimite pe fundul Mării Negre hârburile ucrainene, ba chiar şi pe cele ruseşti dacă îşi bagă nasul!

Se întoarse spre comandorul Godeanu, bătându-l cu o palmă amicală peste spate:

– Haide, capul sus! E timpul să areţi ce ştii şi, în sfârşit, să-ţi câştigi solda în mod cinstit! Hai, la treabă! Toată lumea la posturi şi ripostaţi doar la ordin!

Godeanu deschise intercomul ce-i făcea legătura cu toate compartimentele navei şi începu să-şi transmită ordinele. Amiralul Buzescu îşi freca mâinile privind prin panourile de sticlă incasabilă spre flota lui dragă. Ordinele sale cu privire la linia de bătaie se transmiteau codificate automat prin radio. Întreaga flotă părea cuprinsă de o agitaţie extremă dar, pentru un ochi avizat, această agitaţie era numai la suprafaţă, toate mişcările şi manevrele navelor fiind deosebit de precise, exacte ca şi ordinele amiralului Buzescu.

Puntea submarinului era cufundată în tăcere. Aveai impresia că submersibilul era lipsit de viaţă, aşa cum zăcuse de aproape o săptămână în imersiune pe protuberanţele pla-

toului continental al Mării Negre, la limita apelor teritoriale româneşti. O dată pe zi, la trei dimineaţa, se ridica lent, cu motoarele la turaţie redusă, până la adâncimea periscopică, pentru a recepţiona mesajul ce-i era transmis la aceeaşi oră, zi de zi. După primirea mesajului, submarinul cobora la fel de lent, fără să emită vreo confirmare ce risca a fi interceptată de inamic.

În tot acest răstimp, membri echipajului vorbeau mai mult în şoaptă, evitau orice zgomote, chiar se deplasau desculţi de multe ori. Chiar şi acum, când căpitanul ordonă deplasarea lentă a navei spre sud-vest. Smuls din amorţeală, imensul submarin reacţionă docil la comenzi. Un val de agitaţie stranie traversă nava: era timpul! După o deplasare de circa şapte ore cu patru noduri în timpul căreia căpitanul ajustă direcţia de mers de două ori, de fiecare dată mai spre sud, căpitanul consideră că este de ajuns. Nava se ridică la fel de lent şi se opri la adâncimea periscopică. Antena subţire străpunse suprafaţa apei şi mesajul codificat, concentrat într-un semnal cu durata de o fracţiune de secundă, porni prin eter. La un sfert de oră sosi şi mesajul de răspuns, la fel de concentrat. Antena îl recepţionă, iar după decodificare fu înmânat căpitanului. Acesta îl citi, dădu din cap şi îşi potrivi ceasul. Totul mergea conform planului.

Într-un apartament din Constanţa, situat la etajul şase al unui bloc de pe faleză şi având vedere la mare, un bărbat supraveghea cu atenţie aparatura dispusă sub pervazul ferestrei, la adăpost de orice priviri indiscrete. Departe, în dreapta sa, putea vedea prin binoclu flota americană ce se apropiase destul de mult, cu portavionul *John C. Stennis* în frunte şi cu restul navelor aliniate în formaţie perfectă, o imagine puternică a lungimii şi mai ales a forţei braţului înarmat al Unchiului Sam. Dar el nu avea nici timp, nici chef să privească flota americană. De aproximativ o săptămână nu ieşise din casă, aşteptând cu

înfrigurare apelul telefonic care să-i dea semnalul, fie pentru ducerea la îndeplinire a misiunii, fie pentru anularea ei.

Mişa încă nu apăruse din Turcia, semn că ceva a mers prost. Poate a fost prins sau se dăduse la fund, simțind că ceva nu era în regulă. Sau, poate chiar a fost ucis, lucru foarte posibil într-o astfel de meserie. Nici nu ştia dacă Mişa îşi îndeplinise partea lui din misiune, fapt care complica foarte mult lucrurile. Sau dacă a fost prins şi serviciile secrete româneşti ştiau totul? Nu, nu era posibil, Mişa era prea bun şi prea vechi în branşă pentru a putea fi prins. Era clar că a simțit ceva şi s-a ascuns până se mai liniştesc lucrurile. În mod sigur îşi făcuse treaba, din moment ce nu a primit nici un ordin de anulare a misiunii. Iar atacul ucrainean şi bombardamentele ale căror ecouri le auzise foarte clar în cursul dimineții nu erau altceva decât confirmări ale faptului că totul mergea după plan.

Soneria stridentă a celularului îl făcu să tresară. În sfârşit! Il înşfăcă înfrigurat, uitându-se la numărul ce apăruse pe ecran. Da, ăsta era! Acum e momentul adevărului!

Îl duse la ureche, îl deschise şi spuse pe un ton menținut calm, dar cu o oarecare dificultate:

– Alo!

Îi răspunse o voce necunoscută, dar fraza cod de introducere era corectă:

– Ați comandat un taxi pentru Hotelul Savoy din Mamaia?

– Da, dar acum treizeci şi cinci de minute!

– Ne cerem scuze, dar a fost un ambuteiaj pe bulevardul Tomis. Va ajunge abia în opt minute la dumneavoastră.

– Bine, am să-l aştept jos.

Fără să aştepte răspuns, închise telefonul şi răsuflă uşurat. Misiunea mergea înainte. Dacă ar fi trebuit anulată, i s-ar fi spus că nu aveau nici o maşină disponibilă, iar în cazul în care

erau filați, se adăuga sugestia să încerce la o altă companie de taxiuri. Asta însemna totodată că era pe cont propriu și că trebuia să iasă din încurcătură cum știe. Aruncă o privire la ceas. A spus opt minute, asta însemna de fapt cincisprezece minute mai târziu, deci la 20.07.

Cu gesturi liniștite și precise introduse ștecherul în priză, apoi răsuci comutatorul. Aparatul se trezi la viață. Verifică încă o dată toate legăturile, în special cea cu antena parabolică de pe balcon. Știa că nu era cazul să verifice direcționarea antenei, deoarece aceasta nu se clintise din loc. De fapt, nu era doar o simplă antenă parabolică și mai ales, nu era direcționată spre nici un satelit.

Satisfăcut de rezultat, se așeză în dreptul aparatului bătând darabana cu degetele pe masă, cu ochii țintă la ceas. Umbrele înserării coborau tot mai mult, anunțând o noapte caldă și plăcută. Mai avea cinci minute.

Amiralul Jackson nu putea fi caracterizat ca fiind un om cu un suflet poetic. Toți cei care îl cunoșteau ar fi zis despre el că este unul din cei mai pragmatici oameni care au pășit pe puntea unei nave de luptă. Cu toate acestea, de fiecare dată când avea ocazia sau timpul o permitea, amiralul nu rata ocazia de a admira marea sau oceanul în lumina asfințitului sau răsăritului, după caz. Era perioada în care luminile și umbrele se îngemănează, iar oglinda apei brăzdată de valuri are o nuanță greu de descris în cuvinte. Asta chiar dacă soarele nu se afunda direct în mare, ci apunea spre uscat, ca și în cazul de față. Totuși, lumina roșiatică isca irizații deosebite dinspre clădirile orașului, toate acestea adăugându-se razelor reflectate dinspre instalațiile portuare situate câțiva kilometri spre stânga.

Nu vor intra în port, ci vor trece mai departe, spre nord, pentru a patrula zona, făcându-i pe ucraineni să renunțe la

orice planuri agresive, cel puțin dinspre mare, poate chiar să-i facă să renunțe la operațiunile de debarcare de la sud de deltă. S-au apropiat de orașul port mai mult pentru a insufla încredere și speranță locuitorilor greu încercați de bombardamente și de perspectiva războiului ce se desfășura cu sălbăticie la câteva zeci de kilometri de ei.

"Poate că ar fi momentul potrivit pentru o pipă!" gândi Jackson îndreptându-se spre ieșire. Din nou, cei doi operatori își potriviră ceasurile.

La ora stabilită, căpitanul submarinului ordonă lansarea a două torpile. Acestea nu erau de tipul obișnuit, ci ceva mai lungi și cu vârf subțire, ascuțit, conținând sisteme de recepție și detecție suplimentare. În partea din spate, corpul alungit conținea o cantitate mărită de combustibil necesar navigării pe distanțe superioare. Calculatorul, situat imediat în spatele sistemelor de detecție și recepție semnale și înaintea explozibilului și focosului detonator, era de ultimă generație, capabil să ajusteze direcția și traiectoria în funcție de datele primite de la receptoarele din zona superioară.

Odată torpilele lansate pe direcția stabilită, căpitanul dirijă submarinul spre est, în apele internaționale, în același timp coborând la mare adâncime. Era conștient de pericolul la care se va expune, mai ales atunci când torpilele își vor atinge ținta. Nu era timp de pierdut.

În apartament, bărbatul așteptă până la ora stabilită. În momentul în care digiții ceasului electronic arătau ora 20.07, acționă mânerul ce coborî farfuria parabolicei spre mare, apoi răsuci un comutator din stânga aparatului la maxim. Nu-i mai rămăsese decât să apese butonul mai mic din dreapta, ceea ce și făcu. Imediat după aceea ieși în grabă din apartament trântind

uşa după el. Era pe cont propriu acum şi va trebui să se facă nevăzut cât mai rapid.

Fluxul electronic puternic provenit din parabolica de pe balcon şi îndreptat spre apele portului activă dispozitivele plasate de Mişa sub apă, situate la circa şaisprezece metri sub nivelul mării. Acestea începură să emită un semnal pulsatoriu de ghidare, recepţionat de antenele sensibile situate în vârful fiecăreia dintre cele două torpile. Acestea, armate imediat după lansare, parcurgând o distanţă mare fără să detecteze vreo ţintă, îşi pierduseră din viteză şi putere şi erau pe cale să dispară în adâncuri. Imediat după ce antenele recepţionară semnalul codat pe o anumită frecvenţă, o comandă se transmise computerului de bord al fiecăreia şi acesta iniţializă aprinderea motoarelor suplimentare alimentate de rezervoarele auxiliare de combustibil. Cu un plus de viteză cele două torpile se îndreptară spre dispozitivul cel mai îndepărtat, situat la sud. Încă înainte de a-l ajunge, torpilele detectară prezenţa navelor americane şi se îndreptară rapid spre ele. Computerul de bord putea alege dintr-o mulţime de ţinte, dar secvenţa din program o alesese pe cea mai mare care apărea în câmpul sistemelor de detecţie.

Alarma la bordul portavionului *John C. Stennis* irumpse cu întârziere. S-au mai pierdut câteva secunde preţioase până când operatorul şi-a dat seama că nu era vorba de o defecţiune sau de un exerciţiu, că pericolul era real şi iminent. Nimeni nu se putea aştepta la aşa ceva în ape prietene, deşi se aflau în alarmă parţială de luptă. Asta era cu atât mai puţin explicabil, cu cât situaţia generală, pe plan internaţional şi local, cerea o atenţie sporită. Cu numai câteva ore în urmă, în Marea Chinei de Sud, un alt portavion american, USS Thomas Jefferson, fusese avariat de două torpile chinezeşti. Operatorul privi câteva secunde fără să-i vină să creadă că ceea ce auzea era o alarmă, că erau

atacați. Unul dintre ofițeri se repezi în goană spre ieşire pentru a-l chema pe amiralul Jackson, uitând că putea face acest lucru prin intercom. Comandantul executiv al navei, comandorul Malcolm Phillips, ordonă o schimbare rapidă de curs, imediat după ce vizualiză direcţia de sosire a torpilelor dinspre tribord, asta pentru a oferi o suprafață cât mai mică în calea direcției de atac a acestora. Concomitent au fost lansate capcane pentru a devia torpilele sau a le face să explodeze înainte de a atinge corpul navei.

O momeală reuşi să detoneze una dintre torpile ridicând o jerbă de apă la doar cincizeci de metri de tribordul navei care se răsucea încet în timp ce încerca să înainteze cu viteza maximă de treizeci de noduri. Dar pentru a doua torpilă era prea târziu. Explodă în corpul navei, aproape de pupa, sub linia de plutire. Zguduitura îi aruncă pe toți la podea, chiar şi avioanele ancorate pe punte se zgâlțâiră zdravăn. Două cabluri de ancorare se rupseră şi avioanele fixate alunecară izbindu-se de alte aparate situate în apropiere. Puntea se înclină cu mai bine de cincisprezece grade, în multe locuri izbucniră incendii. Cel mai mare pericol provenea de la muniția împrăştiată pe punte sau de la bombele şi rachetele fixate sub aripile avioanelor. Dacă un incendiu ar fi declanşat explozia vreuneia, ar fi fost un dezastru. Pompierii intrară în acțiune, luptându-se să stăvilească şi să controleze focarele, în timp ce echipe formate din personalul de bord se străduiau să îndepărteze materialele periculoase şi să le depoziteze în locuri ferite.

Compartimentele etanşe de sub punte nu lăsară apa să pătrundă prin spărtură mai departe de compartimentul lovit. Aici pompele intrară în funcțiune încercând să evacueze apa ce năvălea nestăvilită în cală.

Pentru toți ofițerii de pe punte dezastrul devenise clar. USS *John C. Stennis* era scos din luptă pentru o perioadă îndelungată

de timp. Tot ce le mai rămânea de făcut era să-l remorcheze în portul Constanța, unde echipe specializate urmau să evalueze pagubele şi să decidă ce rămânea de făcut, dacă putea fi reparat aici sau va fi necesară remorcarea într-un alt port special dotat pentru aşa ceva, poate pe coasta americană. Asta însemna săptămâni întregi de călătorie cu escortă puternică, prin ape ce deveneau mai periculoase, parcă pe zi ce trece.

XXXII

Vineri, 28.05.2010, ora 20.30
Frontul de nord "Maramureş"

Umbrele înserării coborau peste pământul greu încercat de luptele din prima zi a invaziei. Văzduhul sângeriu aureola soarele spre apus, filtrând focul incendiilor ce jalonau înaintarea trupelor ucrainene înspre interiorul Maramureşului. Coloanele militare însoţite de tancuri şi vehicule grele se scurgeau pe şoselele supraaglomerate pe direcţiile de înaintare.

Prima zi de război se apropia de sfârşit, dar războiul practic abia începuse. Pentru coloana ce înainta spre Negreşti-Oaş şi Seini, să securizeze şi eventual să ocupe Satu Mare, iar apoi să ia Baia Mare pe la vest, din flanc, greutăţile au început de dimineaţă, după primii treizeci şi cinci de kilometri. După pătrunderea peste graniţă, la Sighetu Marmaţiei, au plecat în grabă spre vest, pentru a nu da timp forţelor militare române să reacţioneze. Regimentul 2 din Divizia a 3-a de Infanterie

Motorizată era în frunte. I se alipiseră şi două companii de vânători de munte care trecuseră Tisa mai la vest, pe la satul Câmpulung la Tisa. Ceva mai încet venea o companie de tancuri aparţinând organic de Divizia 4 Blindată, dar detaşată temporar, împreună cu un pluton auxiliar, pe lângă Divizia a 3-a Infanterie Motorizată. Alte întăriri le erau destinate pe parcurs, după securizarea primelor obiective.

Primul obiectiv şi cel mai important era pasul Huta-Certeze, lung de circa cincisprezece kilometri şi, mai ales prima parte, cea ascendentă, formată dintr-un şir de serpentine pe un versant abrupt şi împădurit, cu vegetaţie deasă şi tânără. Erau copaci zvelţi, înalţi, cu frunziş bogat, situaţi foarte aproape unul de altul, suficient de deşi încât să poţi confunda miezul zilei cu momentul în care soarele e trecut mai mult de jumătate de linia orizontului, departe spre apus. Şoseaua ce şerpuieşte prin această pădure deasă culminează cu platoul unde, la liziera pădurii, se află cabana Sâmbra Oilor, locul în care ciobanii poposesc în drumul lor spre stânele de pe coasta muntelui. De aici pădurea se termină, şoseaua coborând printr-o înşiruire de curbe largi alternând cu serpentine în ac de păr, printr-un peisaj mioritic, cu dealuri domoale unde păşunile se întind până spre curţile caselor din satele din vale aparţinând de comuna Certeze.

Comandamentul ucrainean era conştient de faptul că pe acest tip de teren miza succesului o constituie viteza. Cu cât mai repede ajungeau la Sâmbra Oilor şi asigurau calea de acces, cu atât le va fi mai uşor mai târziu. Într-adevăr, cabana şi terenul din jur reprezentau o poziţie cu adevărat strategică. În plus de asta, o rezistenţă eficace s-ar fi putut organiza doar pe porţiunea ascendentă împădurită, unde terenul ar fi dat toate atuurile apărătorilor, chiar dacă ar fi în inferioritate, condiţia minimă era să fie bine organizaţi.

Comandantul coloanei era un colonel scund şi foarte activ care părea conştient de necesitatea ocupării înălţimii de la Sambra Oilor ce corespundea chiar cu vârful Huta. De aceea nu şi-a cruţat deloc oamenii înspre pasul împădurit, mai ales ca drumul se întindea de-a lungul Tisei şi întăririle, împreună cu convoaiele de aprovizionare ce afluiau pe la punctele de trecere improvizate de-a lungul traseului după aruncarea în aer a podurilor de la Sighetu Marmaţiei, ar fi putut să-i întârzie sau chiar să-i blocheze înaintarea. Cu o energie ieşită din comun, colonelul, pe jumătate ieşit dintr-un transportor blindat BTR-3U aflat în fruntea coloanei, se agita, dădea din mâini, tacnea, ameninţa, izbea cu pumnul în blindaj, dar cum-necum îşi menţinea coloana în avans cu viteză sporită.

Aşa au reuşit să parcurgă, într-un timp relativ scurt, mai bine de treizeci şi cinci de kilometri prin stânga Tisei. Au trecut prin Săpânţa, cu Cimitirul Vesel unic în Europa, prin Teceul Mic şi apoi Remeţi, sat cu populaţie majoritară ucraineană, cu o biserică frumoasă, înălţată pe un deal în stânga şoselei, pictată în stilul slavon diferit de cel bizantin preponderent la bisericile ortodoxe româneşti. Pictura de la Remeţi fusese executată chiar de un meşter din Ucraina pe parcursul mai multor ani, dar nimeni nu avea intenţia să se oprească pentru a admira icoanele superbe. Chiar şi aici, în Remeţi, populaţia civilă, majoritar ucraineană, rămăsese ascunsă, de parcă satul ar fi fost pustiu. Doar mişcarea unei perdele ici-colo, la geamuri, trăda prezenţa vreunui suflet de om. Fără să bage de seamă, coloana îşi continua înaintarea, împinsă înainte de îndemnurile energice ale colonelului mărunţel.

După puţin timp, drumul începea să urce, în timp ce Tisa se îndepărta spre dreapta, chiar de la intrarea în satul Piatra. La nici doi kilometri de la ieşirea din sat începea pădurea deasă, înlocuind zona de vegetaţie scundă cu copaci rari, iar şoseaua

parcă se năpustea într-un tunel mărginit de coroanele copacilor pentru ca după o porțiune ascendentă vizibilă printre arbori, să dispară spre stânga ca într-un labirint. Colonelul făcu semn coloanei să-și continue înaintarea cu viteză maximă. Acum trebuiau să pătrundă în pădure, să urce serpentinele mărginite de copacii care, fiecare dintre ei, puteau ascunde o capcană și să ajungă pe vârful Huta de unde Țara Oașului li se va deschide înaintea ochilor, chiar la picioarele lor.

După un scurt moment de ezitare, colonelul făcu un semn larg cu brațul înspre înainte. În mod sigur miza pe faptul că zona nu era apărată, din moment ce nu observase semne ale prezenței vreunei unități românești. Oricum, viteza era cheia succesului și, cu puțin noroc, poate reușea să ocupe culmea Huta fără luptă, mai ales că se părea că românii au fost total surprinși de invazie. Încă o oră până la miezul zilei și era puțin probabil ca inamicul să apuce să organizeze o rezistență puternică. Nu erau puține cazurile în istoria confruntărilor militare când o acțiune rapidă, prin surprindere, asupra unui obiectiv ce părea minor la prima vedere să fie hotărâtoare în desfășurarea ulterioară a conflictului. Așa că singura opțiune viabilă era avansarea. Unul după altul, transportoarele blindate, împreună cu camioane pline ochi cu infanteriști, se angajară pe drumul străjuit de copacii mărginiți de vegetație. Transportorul colonelului rămase mai în urmă pentru a putea supraveghea mai bine mersul în ordine al coloanei. În cele din urmă, se încadră și el ca și al șaselea vehicul în coloană.

Dar se părea că previziunile colonelului se vor dovedi greșite. Primele două transportoare de abia au trecut de linia imaginară formată de primii copaci ai tunelului vegetal, când un foc susținut îi întâmpină de ambele părți ale șoselei. A fost nevoie de câteva secunde prețioase pentru a realiza amploarea atacului. Din poziții camuflate pe dealuri se deschisese foc

puternic cu armament uşor individual de infanterie, susținut de aruncătoare portabile de grenade. Acestea au fost fatale primelor două transportoare care, prinse în foc încrucişat de la mică distanță, au fost incendiate, vreme de mai bine de un sfert de oră muniția din ele explodând înăbuşit fără ca vreunul din pasageri să apuce să iasă din aceste vehicule devenite adevărate coşciuge de foc. Exploziile înăbuşite nu puteau fi auzite, deoarece tirul apărătorilor nevăzuți se deplasă spre următoarele vehicule din coloană, încadrându-le într-o grindină de oțel. Transportoarele dădură înnebunite înapoi, lovindu-se unele de altele, in speranța de a scăpa de tirul ucigător.

Colonelul recunoscu tirul caracteristic produs de armele individuale de calibru 7,62, dar printre pocniturile seci ale acestora ghici şi mitraliere de 12,7 punctate de aruncătoarele AG-7 şi AG-12, dar după găurile din blindajele vehiculelor lovite, recunoscu şi calibre mai mari. După intensitatea focului şi dispunerea elementelor de rezistență, forța atacatorilor nu putea depăşi efectivul unei companii. Totuşi, datorită surprizei, pierderile sale erau importante, cinci ruguri dogoritoare marcând locul unde cu câteva minute înainte se aflau vehiculele sale.

Chiar fără să aştepte ordine, infanteriştii din camioanele aflate mai în spate debarcaseră, pregătindu-se să înainteze pe flancurile şoselei pentru a scoate inamicul din dispozitivul său. Se întoarse pentru a evalua situația, tocmai în momentul în care se simți aruncat peste marginea transportorului de impactul gloanțelor care îi pătrundeau în trup. Cadavrul său a rămas mai bine de o oră aşa, pe jumătate afară din transportor, cu partea superioară atârnând într-o rână, asta până când doi soldați l-au scos afară şi l-au întins pe marginea şoselei pe care, în ciuda dorinței sale, nu reuşise să o parcurgă până la obiectiv.

Comanda o preluă un căpitan vârstnic, care retrase toți oa-

menii valizi şi vehiculele rămase întregi la distanţă, cu scopul de organiza un atac cu şanse mai mari de reuşită, dată fiind noua situaţie operativă creată. Acesta nu avea de gând să rişte, aşa că organiză un atac ca la carte, implicând toate tipurile de trupe de care putea dispune, chiar dacă asta îl costa încă două ore de întârziere. Dar, în cazul de faţă, era nevoit să admită o întârziere mică, dacă va reuşi ocuparea obiectivului.

Atacul reîncepu după scurgerea a aproximativ încă o oră şi jumătate, timp necesar pentru conceperea atacului şi, cel mai important, pentru intrarea blindatelor în dispozitiv. Din moment ce putea dispune de ele, era normal să le folosească şi nu oricum, ci ca şi nucleul de oţel al forţei de atac, forţă care urma să spulbere fragila apărare românească. Au pornit încet, cu blindatele pe şosea şi cu infanteria debarcată pe un front larg de circa opt sute de metri de o parte şi de alta a drumului. În urma flancurilor veneau noi şi noi linii de infanterie spre a putea securiza lateralele şi a asigura fiecare metru de teren cucerit. Tancurile de pe centru, din Compania a 2-a Divizia a 4-a Blindată, erau de tipul T-72 modernizate, dar mai aveau şi trei tancuri noi, tip T-80U, iar tancul comandantului era de tip Oplot, unul dintre cele mai noi modele de tancuri ucrainene produse de fabrica Morozov din Harkov. În fruntea infanteriştilor avansau cele două companii de vânători de munte, trupe de elită care urmau să dea peste cap linia de apărare a infanteriştilor români masaţi la liziera pădurii dese ce marca intrarea în trecătoare.

Căpitanul ucrainean privea cu mândrie înaintarea trupelor sale în linie de bătaie, fiind sigur că acest moment va fi treapta sa spre o avansare meritată, dar poate pe nedrept întârziată. Comandantul companiei de tancuri era un tip care îşi ştia meseria şi nu era dispus să-şi asume riscuri inutile. În momentul în care în vizor i-au apărut poziţiile din care românii au tras asupra transportoarelor blindate, ordonă un foc susţinut

cu proiectile brizante, după care îşi continuă înaintarea. Spre surpriza sa, nimeni nu îi răspunse la canonada tancurilor sale. Totuşi, înaintă neabătut. Vânătorii înaintau aplecaţi, în salturi scurte, încercând să se folosească de orice obstacol natural sau de vegetaţia care le-ar fi asigurat o protecţie cât de mică împotriva focului inamic. Dar acest foc nu mai venea. Poziţiile iniţiale ale românilor erau în flăcări şi tancurile trăgeau în continuare, aproape fără oprire. Unii arbori loviţi se prăbuşiseră peste şosea continuând să ardă într-un spectacol apocaliptic. Vânătorii prinseră curaj şi înaintau ceva mai hotărât, aproape fără să se ascundă. Deschiseră un foc haotic din armamentul individual, iar acum se aflau la mai puţin de o sută de metri de liziera pădurii. În mod sigur că românii, după succesul iniţial în care au reuşit să întârzie înaintarea nestăvilită a ucrainenilor, s-au retras pe alte poziţii amenajate mai în spate. Vânătorii avansau aproape fără să se mai ferească, la pas, schimbându-şi încărcătoarele armelor din mers. Tancurile nu mai trăgeau considerând acest lucru inutil, în cel mai bun caz doar o risipă de muniţie. Bineînţeles, priveliştea celor cinci transportoare distruse în mijlocul şoselei care continuau să ardă mocnit, precum şi a cadavrelor soldaţilor ce reuşiseră să iasă din coşciugele în flăcări şi care fuseseră seceraţi de focul mitralierelor, nu era de natură să le ridice moralul, dar continuară să înainteze, hotărâţi să răzbune moartea camarazilor lor, chiar dacă inamicii încă nu se arătaseră. Lanţul de trăgători format din vânătorii de munte ucraineni aproape că atinsese liziera de arbori concomitent cu primul tanc T-72 ce intra în tunelul străjuit de copacii în flăcări.

De cealaltă parte, maiorul Arsenescu, comandantul detaşamentului de vânători de munte român, aştepta încordat. Îşi dispusese două companii ceva mai în spate, acolo unde terenul împădurit forma un taluz lung, de ambele părţi ale şoselei,

chiar înainte ca drumul să o ia la stânga, urcând brusc deasupra nivelului şoselei. Focul ucrainean nu-i pricinuise nici o pierdere, soldaţii săi fiind adăpostiţi în spatele malului de pământ. Cei patru răniţi în urma primei confruntări, dintre care doi grav, au fost evacuaţi în spate fără probleme. Soldaţii aveau consemn să nu deschidă focul decât la comanda sa şi el era hotărât să lase inamicul să se apropie cât mai mult, încât grindina de gloanţe să aibă efecte maxime, deoarece cu cât se apropiau fără ca să se simtă vreo ripostă, cu atât soldaţii ucraineni deveneau mai siguri pe ei, mai neatenţi.

Oamenii deveneau tot mai neliniştiţi pe măsură ce masa de trupe inamice se apropia. Erau deja la câţiva metri dincolo de lizieră. Arsenescu simţea nerăbdarea şi agitaţia internă a soldaţilor, tot mai mulţi aruncându-i priviri furişe în timp ce stăteau lungiţi pe poziţie, cu cartuş pe ţeavă şi arma la ochi. Nervozitatea provocată de tirul ucrainean la derută, inclusiv cu proiectile de tanc, în loc să se reducă după ce inamicii opriseră focul, se accentuase pe măsură ce aceştia se apropiau. Maiorul Arsenescu ştia că nu va mai putea să lungească aşteptarea prea mult. Mai devreme sau mai târziu, în ciuda antrenamentului şi disciplinei, nervii vreunui militar ar fi cedat, acesta deschizând focul mai devreme, risipind elementul surpriză pe care miza în mare măsură. Şopti ca pentru sine:

– Încă puţin, încă puţin!

Prima linie aproape atinse liziera, când maiorul Arsenescu ridică braţul. Un fior străbătu poziţiile vânătorilor de munte. Arsenescu lăsă braţul jos cu o mişcare bruscă răcnind din toate puterile:

– FOOC!!

Imediat trase o rafală lungă din pistolul mitralieră cu pat rabatabil spre siluetele ce înaintau. Concomitent, întreaga lungime a taluzului luă foc. Vânătorii trăgeau în rafale lungi,

schimbând încărcătoarele cu mişcări febrile. Primul val al înaintării ucrainene a fost realmente dat peste cap. Soldaţii ce avansau deja siguri pe ei, convinşi că în calea lor nu se află nimeni, au mai apucat doar să deschidă ochii măriţi de surpriză mainte ca şi grindina de gloanţe să se abată asupra lor. Până să apuce să se arunce la pământ pentru a se adăposti, primul val format din vânători de munte a fost nimicit în proporţie de peste şaizeci la sută. Supravieţuitorii, risipiţi şi mulţi dintre ei răniţi, erau prea împrăştiaţi şi preocupaţi să se ascundă pentru a putea riposta eficient focului ucigător.

O replică mai eficientă a venit din partea infanteriştilor din linia a doua, care au apucat să se arunce la pământ şi să riposteze. Încet dar sigur, au început să înainteze târâş, să formeze grupuri de sprijin cu foc şi să ameninţe poziţiile românilor. Totuşi, înaintarea era dificilă, orice neatenţie putând fi fatală, cu toate că tirul scăzuse în intensitate, dar acum se concentra asupra fiecărei mişcări ghicite în vegetaţia înaltă, iar lunetiştii români intraseră în acţiune şi erau deosebit de eficienţi.

Acum, grija cea mai mare a lui Arsenescu erau tancurile de pe şosea. Acestea înaintau unul după altul, la adăpostul fiecăruia avansând câte o grupă de infanterişti cu armele în cumpănire. De o parte şi de alta a şoselei se mai aflau infanterişti ce înaintau precaut, în şir indian, păstrând distanţa între ei. Aceştia au fost vizaţi în primul rând de către oamenii săi aflaţi în dispozitiv în apropierea şoselei. De la începutul schimbului de focuri, majoritatea celor aflaţi în apropiere au fost doborâţi şi scoşi din luptă. Lunetiştii căutau cu precădere să elimine dintre cei din spatele blindatelor, pentru a curăţa calea vânătorilor de tancuri aflaţi în aşteptare printre oamenii săi.

Tancurile deschiseseră focul cu tunurile şi mitralierele înspre poziţiile sale mai mult pe ghicite, copacii deşi împiedicându-i să aibă o deschidere bună şi o linie de foc corectă.

Unele proiectile rupseră câteva trunchiuri, prăbuşind haotic coroanele largi ale copacilor şi sporind astfel şi mai mult confuzia creată. Ba mai mult, câțiva dintre aceştia se prăbuşiră pe şosea, constituindu-se astfel într un obstacol suplimentar pe calea de avans a tancurilor. Primele reuşiseră să pătrundă în tunelul verde, amenințând cu posibilitatea executării de foc din flanc asupra pozițiilor sale, odată linia taluzului fiind depăşită. Nu puteau părăsi şoseaua din cauza terenului accidentat care funcționa ca cel mai bun obstacol antitanc, dar focul lor s-ar fi dovedit ucigător pentru apărătorii lipsiți de adăpostul natural al taluzului. Dar până acolo, mai exista o piedică. Primul transportor BTR incendiat mai devreme rămăsese în mijlocul şoselei, blocând-o. Rugul se mai domolise până când câteva proiectile incendiare loviră epava, revitalizând flăcările.

Tancul din frunte, un T-72, se opinti în mormanul de fiare contorsionate, începând să împingă epava încet înainte. Tirul concentrat al apărătorilor se înverşună asupra sa, dar fără prea mare folos, gloanțele ricoşând în blindajul solid. O grenadă de aruncător devie din partea frontală a turelei şi explozia acesteia anihilă şi ultimul infanterist ucrainean aflat în spatele mastodontului. Tancul continua să înainteze metru cu metru, împingând epava transportorului tot mai în față.

Din lateral, din adânciturile terenului, se năpustiră patru vânători de tancuri, ducând câte o mină antitanc în fiecare mână. Al doilea tanc, un T-80U, situat la circa patruzeci de metri mai în spate, sesiză pericolul şi deschise focul cu mitraliera de bord asupra acestora. Doi dintre vânători, surprinşi în milocul alergării, au fost pur şi simplu aruncați de forța gloanțelor de 12,7 mm ce smulgeau practic bucăți din ei. Ceilalți doi au reuşit să ajungă la adăpostul iluzoriu oferit de silueta imensă şi şi-au plasat încărcăturile aducătoare de moarte pe şenile şi una din ele pe corpul tancului, chiar lângă turelă. Minele le reglaseră la

zece secunde, timp necesar încercării de a se îndepărta cât mai mult de locul viitoarei explozii. Se aruncară, rostogolindu-se peste şosea, traversând porţiunea descoperită dinspre margine. Mitraliera lătră din nou, sfărâmând umărul unuia din ei. Primul tanc nu putea trage înspre ei, încă aflându-se în unghiul mort al mitralierei. Vânătorul rănit rămase pe şosea, zvârcolindu-se şi urlând de durere, în timp ce gloanţele dansau în jurul lui.

Primul tanc explodă în mii de sfărâmături care ciuruiră trupul rămas nemişcat pe drumul tasat de gloanţe. Apărătorii luaseră în vizor al doilea tanc, T-80U-ul. Din stânga şoselei, prima rachetă Javelin lovi placa frontală, declanşând explozia proiectilelor reactive care o aruncară deoparte, deturnând efectele loviturii. Tancul lansă o perdea de fum, dar o a doua rachetă Javelin, de data asta din dreapta, lovi chiar în spaţiul dintre turelă şi corpul tancului. În explozia care a urmat, turela a fost aruncată prin aer, peste cap, înfingându-se cu tunul în pământ douăzeci şi cinci de metri mai încolo. Suflul exploziei a ucis patru infanterişti aflaţi în spatele tancului, iar pe restul i-a rănit destul de grav. Cele două tancuri aprinse rămaseră ca un obstacol de netrecut, blocând şoseaua.

De ambele părţi, luptele continuau cu înverşunare. Prin perdeaua de fum ce se risipea, vânătorii de munte şi infanteriştii se luptau cu sălbăticie. Pe lângă tirurile sporadice, dar intense ale artileriei secondate de armele automate de infanterie, lunetiştii vânau orice mişcare a inamicului, sancţionând orice greşeală de expunere. Maiorul Arsenescu era mulţumit de faptul că reuşise să blocheze şoseaua, cel puţin deocamdată. A respins două atacuri consecutive ale infanteriştilor ucraineni, ultimul fiind gata să-i străpungă linia în două puncte, ajungându-se la lupte corp la corp, combatanţii căsăpindu-se unii pe alţii cu baionetele şi cu paturile armelor. Din vâltoarea acestor clipe, mai ţinea minte doar momentul în care un soldat ucrainean i-a

sărit în faţă, la nici trei metri, cu arma îndreptată spre el. Din reflex a descărcat în plin ultimele trei gloanţe din încărcător, şi ştia că toată viaţa îl va urmări imaginea trupului ce se răsturna pe spate în urma impactului. Doar intervenţia a două companii de întărire, sosite tocmai la ţanc pentru a-i înlocui pierderile, a făcut să poată păstra poziţia şi să respingă atacul.

Vestea bună care i-o aducea comandantul celor două companii, pe care i le puse sub comandă, era că o a doua poziţie defensivă era organizată ceva mai în spate cu trupe proaspăt sosite şi că aveau ordin să se retragă pe această linie în momentul în care considera că nu mai poate păstra aliniamentul actual. Totodată, au fost desfăşurate grupe dispuse în linie de trăgători şi posturi mobile de observaţie şi alertă, mult în lateral de ambele părţi, pentru a preveni o posibilă tentativă de învăluire largă a inamicului. Pe lângă asta, o baterie de şase mortiere de 82 mm, desfăcute pe bucăţi şi transportate pe cai, fusese instalată pe un platou golaş, ascuns vederii ucrainenilor şi inaccesibil pentru orice tip de vehicul. Această baterie, cu perspective de lovire din cele mai bune, va deschide focul cât de curând asupra concentrărilor de trupe ucrainene ce se pregăteau să reia atacul.

Ucrainenii îşi pregăteau un nou atac, era convins de asta. Dar el îi va aştepta şi va rezista încă mult şi bine aici, sau dacă nu, mai în spate, pe a doua linie defensivă. Era ferm hotărât să reuşească, preluând deviza înaintaşilor săi, eroii de la Mărăşeştii anului 1917: “Pe aici nu se trece!”.

Trupele ucrainene ce o luaseră la stânga din Sighetu Marmaţiei, faţă de direcţia de atac principal spre sud, fuseseră mai norocoase într-o primă fază a înaintării lor. O parte începuseră să avanseze din Sighetu Marmaţiei spre Borşa pe valea Vişeului, iar o altă forţă pornise prin localitatea Vadu

Izei, mai pe la sud, paralel cu prima, dar pe valea Izei. Înaintarea părea uşoară, asta până când primele elemente avansate au pătruns în pădurea ce străjuia dealul Hera.

Ca şi pe ruta dinspre vest, ucrainenii au fost întâmpinaţi cu foc imediat ce au pătruns înspre desişul verde al pădurii, acolo unde linia codrului se apropia la câteva zeci de metri de şosea. Ca şi la Huta-Certeze, focul a venit puternic, pe neaşteptate, surprinzând elementele avansate ale coloanei. Pierderile au fost însemnate şi datorită busculadei create, soldaţii aflaţi în faţă au intrat în panică şi au luat-o la fugă sporind degringolada, oferind în acelaşi timp ţinte perfecte pentru mitralierele grele româneşti bine camuflate. Scene de coşmar, cu oameni retezaţi în două de gloanţele de 14,5 mm, se derulau cu repeziciune în timp ce ofiţerii ucraineni încercau să restabilească o oarecare ordine în haosul creat de groaza morţii. Unul din ofiţeri, surprins de un foc încrucişat, rămase inexplicabil în picioare, impactul gloanţelor ce-i pătrundeau în corp nelăsându-l practic să cadă decât abia într-un târziu, când trupul devenise o masă înroşită, amorfă, de nerecunoscut. După mai mult de zece minute de coşmar, ofiţerii ucraineni au reuşit să restabilească disciplina, dar tributul a fost cumplit. Printre vehiculele incendiate, zeci de cadavre zăceau împrăştiate, mărturie a tirului necruţător din pădure. Zăceau căzute în poziţii groteşti, în postura în care le-a surprins mesagerul morţii sub formă de foc şi plumb. Din când în când, muniţia cuprinsă de flăcări din câte un transportor blindat lovit şi abandonat detona, producând jerbe de flăcări şi scântei. Zgomotul acestor explozii se împletea cu gemetele răniţilor şi muribunzilor abandonaţi printre morţii lăsaţi în urmă.

De la adăpostul vehiculelor rămase întregi, se ceru ajutor imediat blindatelor susţinute de infanterie şi de vânători de munte, rămase la câţiva kilometri mai în urmă. Răspunsul

a venit sec: aşteptaţi întăriri, dar până atunci angajaţi şi fixaţi inamicul pe poziţii! Care inamic, care poziţii, din moment ce nu reuşiseră să vadă nici unul? Dar ordinul era ordin, aşa că ucrainenii au început să tragă spre pădure, deplasându-se unul câte unul, sub acoperire, încercând să ia o poziţie în linie, orientată spre liziera pădurii. Dar românii schimbaseră tactica, nu mai trăgeau în neştire. Doar din când în când, câte un foc de armă izolat mai trăda prezenţa lor. Totuşi, focurile trase erau de o precizie înspăimântătoare. Din trei gloanţe, cel puţin unul îşi atingea ţinta. Lunetişti, constatară cu amărăciune ofiţerii ucraineni. Şi nici nu ştiai de unde să-i iei. Soldaţii începură să ezite. Căpitanul ucrainean aflat la comandă percepu pericolul. Începu să dea ordine grăbite, dar prea puţini erau dispuşi să-l asculte. Chiar lângă el se prăbuşi gemând un militar lovit de un glonţ în umăr, glonţ care îi sfărâmase clavicula, traversase omoplatul ieşind prin partea cealaltă, apoi ricoşă din blindajul vehiculului din spate.

În acel moment, obuzele de mortier de 82 mm începură să cadă ca şi grindina peste transportoarele rămase neatinse, în timp ce focul intens al armelor uşoare reizbucni dinspre pădure. Ucrainenii ripostară cum puteau mai bine, dar inferioritatea lor, coroborată cu lipsa unor ţinte precise, era vizibilă de departe. În schimb, dinspre pădure se trăgea cu furie, gloanţele smulgând frunzişul des şi chiar şi coaja arborilor din preajma ucrainenilor. Canonada se înteţi la paroxism, căpitanul putând percepe şi bufnitura seacă a proiectilelor de aruncător.

– Dumnezeule, vor ataca! murmură fără să vrea, în timp ce unii soldaţi ucraineni începură să dea înapoi, părăsindu-şi poziţiile, devenind astfel ţinte uşoare pentru trăgătorii nevăzuţi.

Apucă un pistol mitralieră, băgă cartuş pe ţeavă şi-l îndreptă spre liziera pădurii. În timp ce aştepta culcat după o

movilă de la marginea drumului, mai auzi explozia transportorului BTR din spatele său, lovit de un obuz de mortier. Acesta a explodat instantaneu, fără să lase nici o şansă transmisionistului ce păstra legătura cu regimentul. Dar nu mai avea timp de asta. De la marginea pădurii, desfăşuraţi într-un larg evantai, năvăliră soldaţii români, susţinuţi în continuare de tiruri prelungi de arme automate şi mortiere. Erau echipaţi în uniforme de camuflaj, cu bocanci înalţi, căşti şi baionete lucitoare. Alergau rapid, sărind şi acoperindu-se unul pe altul, folosindu-se de orice obstacol de teren. Imediat ieşi şi al doilea val din umbra deasă a pădurii.

Fără să stea pe gânduri, căpitanul începu să tragă rafale lungi spre siluetele ce înaintau şi notă cu satisfacţie că cel puţin una căzu. Soldaţii săi se dezmeticiră şi deschiseră şi ei focul provocând victime în rândul atacatorilor, dar erau prea împrăştiaţi ca să poată organiza o defensivă eficientă, iar atacatorii se mişcau prea repede, fiind susţinuţi cu foc din spate. Într-o clipă văzu enormitatea greşelii sale tactice: compania sa era practic izolată şi nu putea primi ajutoare la timp deoarece înaintase prea repede, iar el îşi împrăştiase forţele şi aşa împuţinate de primul atac, oferind astfel inamicului o linie subţire de apărare, fără nici o rezervă care să o poată utiliza în cazul în care ceva ar ceda. Ascultase orbeşte ordinele de la centru, fără să se gândească la realitatea din teren. Ar fi trebuit să-şi păstreze oamenii în preajmă, să-i grupeze în puncte de rezistenţă apropiate ce se puteau susţine unul pe altul, cu transportoarele rămase întregi în centrul poziţiei, astfel încât să poată beneficia eficient şi de focul mitralierelor de pe acestea. Toate acestea le realiză cu viteza fulgerului, în timp ce perspectiva înfrângerii aproape îl sufocă.

Într-adevăr, de ambele părţi ale şoselei, atacatorii, pe care îi identifică ca şi vânători de munte români, copleşiseră şi

izolaseră soldații săi, ajungând la lupte la baionetă. Apăsă din nou pe trăgaci, dar acesta țăcăni în gol. Se grăbi să schimbe încărcătorul și duse mâna la șold după unul nou. În grabă, încercând să-l apuce, se săltă mai sus de marginea movilei.

De partea cealaltă, servantul puștii mitralieră ce susținea cu foc plutonul 2 Vânători de Munte din Compania 1 Brigada a 2-a Făgăraș, aflat în asalt, văzu marginea căștii ieșind de după movila de pământ. Fără să lase trăgaciul, răsuci arma doar cu câteva grade. Două trasoare care se înfipseră în movilă îl ajutară să-și corecteze tirul, asfel că următoarele gloanțe loviră în plin, străpungându-i casca. Căpitanul ucrainean nu mai apucă să vadă cum resturile companiei sale erau anihilate de atacatorii victorioși.

Aceștia nu pierdură vremea. Odată ce se văzură stăpâni pe câmpul de luptă, își strânseră rapid morții și răniții și îi evacuară spre pădure, pe cărări numai de ei știute. Aceeași soartă o avură și cei câțiva prizonieri ucraineni, precum și răniții lor transportabili. Răniților ucraineni ce nu se mai puteau deplasa, li se acordă primul ajutor pe loc, li se injectară apoi doze de morfină pentru a le calma durerile, apoi au fost strânși într-un loc mai ferit, loc unde un militar român înălță un steag al crucii roșii vizibil de departe. Trupele ucrainene în avans se vor ocupa de răniții lor.

Între timp, alți militari strânseră la un loc toate transportoarele blindate și camioanele capturate ce puteau fi manevrate. Le adunară în mijlocul șoselei, acolo unde aceasta era mai îngustă, între ridicăturile reliefului. Câțiva geniști își făcură de lucru aproape o jumătate de oră printre ele, în timp ce vânătorii de munte scoteau și evacuau toate documentele, ordinele de operații, cărțile de coduri, proceduri, tot ce găseau. După asta, stropiră cu benzină și dădură foc îngrămădirii de vehicule, formând o barieră de flăcări greu de trecut, apoi se făcură nevăzuți

în pădure.

După aproape două ore își făcură apariția primele elemente ale unei puternice coloane blindate ucrainene sprijinite de infanterie, îngrijorați de tăcerea radio suspectă a companiei din avangardă. Tăcerea a fost înțeleasă atunci când în fața ochilor li s-a deschis panorama dezastrului. Chiar și cei mai tari de inimă s-au cutremurat la vederea rămășițelor a ceea ce a fost, doar cu câteva ore mai devreme, o mândră companie ucraineană, dezvăluindu-le realitatea războiului, în toată hidoșenia sa, făcându-i să înțeleagă că această campanie nu va fi așa de ușoară cum li se promisese înainte de a trece granița. Totuşi, era de apreciat grija inamicului față de răniți, sanitarii ucraineni preluându-i de îndată din spațiul însemnat cu steagul crucii roșii.

Coloana se afla sub comanda colonelului Korceatovski, un bărbat cărunt, la cincizeci și trei de ani, dur ca și oțelul tancului Oplot cu care se deplasa. Acesta nu lăsă ca impresiile negative să-i cuprindă oamenii. În aceste situații, e nevoie de acțiune, de ordine clare și hotărâte. Nu da timp oamenilor să li se prăbușească moralul! La ordinele sale, infanteriștii ocupară poziții de ambele laturi ale șoselei, cu flancurile largi, avansate spre liziera pădurii. Tancurile își rotiră amenințătoare țevile spre pădure, alternativ, tot al doilea spre latura opusă. Un buldozer se strecură spre capul coloanei, gata să dea la o parte masa de vehicule incendiate ce bloca drumul. Ajuns aproape, acesta se opinti cu lama în resturile fumegânde, urnind imensul morman de fiare contorsionate.

Deplasarea acestora, doar de câțiva centimetri, rupse cablul subțire de oțel întins de geniștii români, agățat de roata carbonizată a unui camion. Ruperea cablului amorsă capsele detonante ale dispozitivelor explozive plasate de-a lungul drumului și provocă explozia minelor Claymore, legate în serie

cu minele antitanc plantate în gropi scobite sub asfalt, înspre margine, atât cât permisese timpul scurt avut la dispoziție. A fost suficient ca o porțiune de cincizeci de metri de drum înainte de obstacol să sară în aer erupând într-un vulcan de pietre, moloz şi bucăți de metal. Buldozerul, un tanc şi un camion încărcat cu soldați se volatilizară aproape instantaneu. Ca singură mărturie a existenței lor rămase turela tancului care zbură prin aer împreună cu țeava, rupând un copac din apropiere. Tancul aflat imediat în urmă fu aruncat doi metri în spate, dar pagubele sale rămăseseră minore. Toți militarii aflați în imediata apropiere a porțiunii de drum au fost uciși de suflul exploziei, alții ceva mai îndepărtați au fost răniți destul de serios. Un miros greu de metal încins, cortidă şi carne arsă plutea deasupra solului.

Colonelul Korceatovski, aflat mai în spate, aflat pe jumătate afară din turela tancului, se adăposti în interior în momentul exploziei. Ieşi cu greu, răsuflând sacadat, şi rămase preț de câteva secunde fără reacție. Racheta Javelin lansată din pădure pluti prin aer, ezită preț de o clipă, apoi se năpusti de sus, lovind tancul vecin prin turelă şi explodă în interior. Din tanc nu mai rămăsese aproape nimic, afară de o epavă fumegândă pe şenile. Furia colonelului se manifestă dintr-o dată. Începu să urle ordine, devenind dintr-o dată stacojiu la față. Subordonații săi, speriați mai tare de reacția colonelului decât de pericolele nevăzute dinspre pădure, se grăbiră să le ducă la îndeplinire. Toată coloana începu să tragă, cu toate armele, de toate calibrele, asupra pădurii. Trăgeau orbeşte, cu tunuri, mitraliere şi arme uşoare, desfrunzind şi rupând copaci, trăgeau cu energia şi furia neputinței, mai mult ca să-şi facă curaj, pentru a câştiga încredere în fața acestei dezlănțuiri a tuturor armelor din dotare. Timp de cinci minute, s-au tras fără oprire mii de gloanțe şi zeci de obuze.

După acest interval, colonelul începu să urle încetarea

focului. Într-un târziu, acesta se opri. Se lăsă o tăcere ireală, dureroasă pentru timpanele greu încercate. Riposta veni sub forma a două focuri de armă ce aproape se confundară într-unul singur. Veneau de nicăieri şi sunară cu atât mai puternic, cu cât tăcerea era mai adâncă. Două trupuri se prăbuşiră imediat. Se părea că lunetiştii din pădure încă mai puteau lovi.

O nouă comandă şi din nou infernul se dezlănţui. Ucrainenii trăgeau cu o ură egalată doar de energia disperării. De data asta încetarea focului veni doar după zece minute. Colonelul nu lăsă timp de relaxare oamenilor săi. Un alt buldozer împinse deoparte bariera de schelete carbonizate de vehicule. După eforturi deosebite, în timpul cărora soldaţii stăteau cu armele aţintite spre pădurea ameninţătoare ce urca în pantă pe dealuri, drumul deveni liber. Nici o reacţie nu veni dinspre pădure. Coloana îşi reluă marşul încet, cu infinite precauţiuni, în timp ce tancurile şi soldaţii menţineau ţevile armelor îndreptate spre pădurea necunoscută. Grupe special antrenate se deplasară pe flancuri, fără să se îndepărteze prea mult de corpul coloanei, dar fără nici un rezultat. S-au mai tras câteva focuri bine ţintite spre ele, dar trăgătorii nu au putut fi detectaţi. Românii parcă intraseră în pământ. Singura mărturie a prezenţei lor o constituia câte un foc de armă izolat şi un alt cadavru se adăuga listei de pierderi. Toţi ucrainenii, în frunte cu colonelul Korceatovski, se convinseseră că mai aveau un drum extrem de lung de făcut.

Maiorul sări din transportor imediat ce acesta opri. A fost o zi grea, ce încă nu se terminase. Primise scurte informări despre rezistenţa întâmpinată înspre Certeze şi înspre Borşa, pe dealul Hera, precum şi despre evoluţia ostilităţilor pe frontul de sud şi despre acţiunile flotei. Deşi în înaintarea sa direct spre sud nu întâmpinase probleme deosebite, exceptând masacrul

cazacilor şi loviturile lunetiştilor în cursul cărora îl pierduse pe Iuri, un ofiţer tânăr şi foarte promiţător, ştia că pentru el greul abia urmează să înceapă, odată ajuns aici, în Mara, chiar la intrarea în pasul Gutin. Următorii douăzeci şi cinci de kilometri de serpentine printre munţi împăduriţi, de ascensiune până la aproape o mie de metri altitudine şi apoi coborârea prin acelaşi peisaj, cu capcane după fiecare piatră, fiecare copac, vor fi cumpliţi. Degeaba le spusese militarilor de sub comanda sa să nu se încreadă în avansarea relativ fără evenimente de până acum, fiindcă vor avea de luptat! Vor lupta acolo unde românii vor dori să lupte, anume pe Gutin, şi nu le va fi deloc uşor! Din păcate, chiar şi ofiţerii se încredeau cam prea mult în forţele proprii, iar rezistenţa slabă de până acum părea să le confirme aşteptările.

După evenimentele de la Berbeşti, în urmă cărora Iuri plătise cu viaţa, drumul a decurs lent, cu multe precauţiuni, dar totuşi cu unele evenimente nedorite. Înaintarea lentă a continuat până la Giuleşti, unde chiar el a oprit coloana în momentul în care a zărit un grup de cazaci pe cale să execute la marginea drumului un tânăr ţăran român. Acesta era îngenunchiat şi un cazac îi proptise ţeava revolverului în ceafă, iar un grup de şapte sau opt cazaci asistau pasivi, după atitudine chiar favorabili. Atunci a oprit transportorul său din frunte, blocând coloana. A sărit şi s-a îndreptat în fugă spre aceştia strigând să se oprească. Cazacii l-au întâmpinat cu o mirare nedisimulată. Cazacul cu revolverul lăsă arma în jos, în timp ce ceilalţi îi explicară că era vorba de un terorist care înjunghiase un cazac. Maiorul nu se lăsase intimidat şi ordonă ca civilul să fie luat în custodia soldaţilor pentru ca ulterior să fie judecat de un tribunal militar. La refuzul cazacilor, maiorul ridică vocea.

În acel moment din grup se desprinse un personaj aparte, pe care maiorul nu-l observase până atunci, dar îl recunoscu

imediat. Era Taras Grigulevici, marele ataman al cazacilor de pe Don. Acesta îi explică maiorului, conform unei convenții existente între el și conducerea armatei ucrainene, prada și prizonierii luați de cazaci aparțin acestora din urmă și că era dispus să treacă cu vederea acest incident, cu condiția ca maiorul să-și vadă în continuare de drum, fără să încerce să intervină în nici un fel în această problemă. Maiorul strânse pumnii, apoi repetă rar, pentru a fi bine înțeles, că va lua în custodie acest prizonier, pentru a fi deferit unui tribunal militar. Pentru a-și sublinia hotărârea, îl dădu la o parte pe ataman și se îndreptă hotărât spre prizonier. Imediat, doi cazaci îi săriră în față și-l opriră, în timp ce un al treilea scoase pistolul pe care i-l propti în piept. Maiorul se opri uimit.

Imediat, se auziră la unison sunetele scoase de zeci de arme cărora li se introduce cartuș pe țeavă. Cazacii ridicară privirea surprinși spre coloana de vehicule militare rămasă în drum. Fără a li se da vreun ordin, soldații luaseră poziția de luptă, cu armele îndreptate spre grupul de cazaci. Căpitanul Matupin, locțiitorul maiorului după moartea lui Iuri, stătea cățărat pe transportorul său, cu privirea cruntă ațintită spre grupul de cazaci, cu brațul ridicat, gata să ordone deschiderea focului. Lângă el, servantul mitralierei țintea direct capul atamanului.

Atamanul rămase cu gura căscată. Îl privi pe Matupin în ochi, iar când acesta îi susținu privirea fără să clipească, ba dimpotrivă, fața îi deveni mai întunecată, înțelese. Ca și pentru a căuta o confirmare, își roti privirea pe fețele soldaților, apoi renunță. Știa că dacă Matupin ar fi coborât brațul, el și cazacii săi nu ar mai fi trăit nici o secundă în plus. Mai știa că Matupin era hotărât să ucidă, la fel și soldații lui, doar așteptau un pretext ca să o facă. Totul era scris pe chipurile lor. Ezită, apoi dădu un ordin scurt și cazacii, cu părere de rău, se conformară. Săriră într-un camion, nu fără a arunca priviri piezișe spre maior

şi spre Matupin, apoi demarară în trombă îndepărtându-se în viteză spre sud, pe calea de înaintare a coloanei, abandonând prizonierul.

Maiorul se îndreptă spre transportorul său, se căţără cu agilitate în el, apoi dădu semnalul de pornire, nu înainte de a-i arunca lui Matupin o privire plină de subînţelesuri. Acesta doar zâmbi şi dădu încet din cap. Maiorul întoarse capul şi zâmbi şi el, dar fără să fie văzut de căpitan. Amândoi ştiau că viaţa atamanului atârnase de un fir de păr. Coloana îşi reîncepu avansarea cu pas de melc, lăsând în urmă ţăranul care nu ştia ce să mai creadă.

După câţiva kilometri, percepură clar o canonadă susţinută de arme automate venind din faţă, de la primul sat. Maiorul nu schiţă nici un gest. Când focul se intensifică, în radioul de la bord se auzi vocea calmă a lui Matupin:

– Sunt semnalate lupte în faţă, în zona spre care se îndrepta un grup de cazaci. Nu ar trebui să intervenim?

– Căpitane, ordinele noastre sunt clare. Trebuie să ne deplasăm cu viteză redusă, cu sprijin de tancuri şi infanterie, în aşa fel încât să nu cădem în vreo ambuscadă. Vezi vreun motiv pentru care să încălcăm ordinul de la centru?

– Nu, domnule maior. Trebuie să respectăm întocmai graficul de deplasare.

Fără să-l vadă, maiorul mai mult simţi zâmbetul larg al lui Matupin. Focurile de armă încetaseră demult atunci când traversară satul. Camionul cazacilor ardea răsturnat într-o parte, iar spaţiul din jurul său era plin de cadavrele ocupanţilor. Maiorul căută cu coada ochiului cadavrul atamanului, dar nu-l zări. Abia mai încolo, îl recunoscu. Zăcea ţintuit de o imensă poartă maramureşană, cu o baionetă înfiptă în piept. Surpriza din ochii săi era amestecată cu groaza morţii.

De acolo până în satul Mara nu au mai avut parte de nici

un eveniment notabil. Abia sări din transportor, că Matupin se înfiinţă lângă el.

– Au ştiut, nu-i aşa, tovarăşe maior?

Da, Georgi, au ştiut. Ne-au urmărit tot timpul cu binocluri. Atamanul era condamnat, chiar dacă nu l-ai ucis tu!

Georgi Matupin zâmbi din nou.

– Credeţi că l-aş fi ucis?

– Noi suntem soldaţi şi nu ucigaşi, Georgi. Ştiu că l-ai fi ucis.

După o pauză, căpitanul întrebă din nou:

– Tovarăşe maior, credeţi că nu ne-au atacat până acum, în urma intervenţiei dumneavoastră prin care aţi salvat viaţa acelui civil? Credeţi că ne-au cruţat?

Maiorul zâmbi trist:

– Nu, Georgi, nu ne-au cruţat. Ne-au mai lăsat un pic de timp de trăit!

– Dar dacă, totuşi, cazacii ar fi plecat în direcţie opusă? Ce s-ar fi întâmplat?

– Mai ştii cum a murit Iuri? Atamanul ar fi avut aceaşi soartă. Poate de la un alt lunetist, dar nu cred că ar fi apucat asfinţitul. Totuşi, cred că ar fi fost acelaşi lunetist care l-a ucis pe Iuri, şi mai cred că acelaşi a ucis şi soldatul din TAB. Ştii, Georgi, fiecare are un stil, iar tipul ăsta este foarte bun. Aici este vorba deja de artă, nu de a trage pur şi simplu cu arma. Fereşte-te, genul ăsta nu iartă!

– Dar de ce nu a mai lovit de atunci?

– Poate că clipele ăstea ne sunt oferite ca răsplată pentru că le-am salvat omul! Poate că acum consideră că ne-au fost destule şi-şi îndreaptă arma spre noi! Nu uita că eu consider că Iuri a fost ucis de la o distanţă foarte mare, şi nu cred că întâmplător a fost lovit în coloana vertebrală!

O tăcere stânjenitoare se lăsă preţ de câteva minute. În cele

din urmă, Georgi dădu glas frustrărilor ținute ascunse toată ziua nu numai de el, dar şi de militarii de sub comanda sa:

Ce stil de a lupta mai este ăsta, tovarăşe maior? Cu ce fel de război avem de-a face aici? Ne vom deplasa toată ziua hăituind un inamic care nu se arată, doar din când în când loveşte scurt, apoi dispare?

Din nou, maiorul zâmbi trist spre Matupin.

– Georgi, mai ții tu minte cursurile de la academia militară? Despre teoreticienii clasici ai războiului?

Cum să nu? Mauricius, Clausewitz, Jomini!

– Majoritatea au rămas ca şi fondatori ai principiilor teoretice, studiul lor fiind mai mult un exercițiu greu aplicabil în condițiile războiului de astăzi. Singurul care are aplicabilitate majoră în toată istoria rămâne Sun Tzu şi asta mai mult datorită faptului că scrierile sale rămân valabile poate tocmai interpretabilității lor, în urma formulării lor deosebit de sintetice. Am să-ți dau un citat: "Cunoaşte-ți inamicul şi cunoaşte-te pe tine însuți şi într-o sută de bătălii nu te vei expune nici unei primejdii!". Ți se pare cunoscută situația, comparând cu ziua de azi? Noi îi cunoaştem pe ei?

Cred că aveți dreptate, tovarăşe maior! Nu m-am gândit din prisma aceasta.

– Încă ceva. Tot Sun Tzu spunea să te pui în pielea inamicului, ceea ce tu nu ai făcut, din moment ce spui că nu te-ai gândit prin prisma asta. Eşti încă tânăr, Georgi, şi mai ai multe de învățat.

Credeți că inamicul aplică principiile lui Sun Tzu?

- Nu neapărat, Georgi. Să-ți dau un exemplu. Mai deunăzi, râdeai de Iuri, spunându-i că-l va căuta Dracula la noapte. Personajul care a dat naştere mitului Dracula, voievodul român Vlad Draculea, zis Țepeş, nu l-a citit pe Sun Tzu. Totuşi, când sultanul turc Mohamed al II-lea, cuceritorul Constantinopole-

lui, i-a invadat țara în fruntea unei armate estimate la peste o sută cincizeci de mii de oameni, a evitat orice confruntare directă, ducând un război de hărțuială. A atacat doar când a vrut el și în condițiile pe care le-a considerat cele mai bune, așa cum a fost un atac de noapte în cursul căruia oștenii români, deghizați în turci, au pătruns în tabăra de noapte a inamicului și au provocat un adevărat măcel. Peste treizeci de mii de turci au fost uciși în noaptea aceea și chiar sultanul era să plătească cu viața.

– Să înțeleg că vă așteptați la un atac în noaptea asta. La asta vă referiți când spuneți că ar trebui să învățăm din istoria fiecărui popor?

– Nu spun că sigur vom fi atacați în noaptea asta, dar trebuie să studiem inamicul foarte atent, mai ales modul în care obișnuiește să ducă războaiele. La fel ar fi trebuit să studieze și rușii istoria Afghanistanului și a cecenilor, iar americanii ar fi trebuit să arunce o privire doar cu zece ani în urmă, când francezii au fost izgoniți din Indochina, înainte de a se implica adânc în Vietnam. Dar hai mai bine să organizăm tabăra și să stabilim serviciul de pază, deoarece nu-mi place faptul că suntem chiar la poalele Gutinului. Sunt convins că din pădurile astea, sute de ochi ne pândesc fiecare mișcare.

Într-adevăr, capătul sudic al satului Mara se afla la poalele masivului Gutin, de aici putând fi văzut clar craterul pe jumătate prăbușit ce indica modalitatea de formare a acestui masiv muntos vulcanic înalt de peste 1400 de metri. Acoperit de vegetația deasă ce cobora până la poale, acesta străjuia singura șosea de acces ce șerpuia prin dreapta sa, un drum presărat de serpentine în ac de păr printr-o zonă accidentată, cu păduri seculare.

După ce termină distribuirea gărzilor, maiorul observă că soarele se deplasase deja înspre asfințit, umbrele lungindu-se tot mai mult, anunțând sosirea iminentă a nopții.

Maiorul avea motive să fie nemulțumit. Unitățile armatei ucrainene în avans se opreau toate în acelaşi loc, aşteptând noi ordine. Toți primiseră ca ultim punct de sosire satul Mara şi atât. În lipsa unei coordonări eficiente, se pregăteau de înnoptare tot aici, unitățile ajungând să se înghesuie pe un spaţiu mult prea mic pentru necesitățile lor. Maiorul încercase să le explice celorlalți comandanți despre greşeala tactică ce o fac înghesuindu-se toți aici şi expunându-se astfel inutil. Un tir de artilerie ar fi putut face prăpăd, în plus, singura cale reală de acces era blocată de unități care continuau să vină din spate. Majoritatea comandanților ridicau din umeri şi răspundeau că nu au nici un fel de ordine de desfăşurare, aşa că nu are rost să asculte sugestiile acestui maior alarmist care încerca să-i convingă să se deplaseze lateral cât mai mult, în aşa fel încât să poată asigura flancurile în cazul unui atac. Ce atac, din moment ce activitatea inamică era aproape zero? Într-un târziu, maiorul renunță şi se îndreptă spre oamenii săi.

Ce îl iritase la culme nu era neapărat ignoranța, sau de multe ori indolența ofiţerilor. Ceea ce îl deranja era senitatea inconştientă cu care periclitau viața oamenilor lor şi nu numai. Matupin observase dezamăgirea maiorului, mai ales atunci când tancurile plutonului 3 din Regimentul 4 Cavalerie Blindată îşi făcu loc printre infanterişti. Compania a 2-a din Regimentul 4 din cadrul Diviziei a 6-a îi însoțeau, majoritatea cățărați pe tancuri ca şi sprijin de infanterie. La vederea lor, maiorul întoarse capul şi se îndepărtă scârbit. Nu putea să uite felul în care au ucis cu sânge rece nişte oameni care se predaseră. Tanchiştii nu băgară de seamă, ci continuară să înainteze până la capătul zonei ocupate de ucraineni, semn că luau poziția pentru a conduce avansarea prin valea îngustă spre pasul Gutin. Se opriră pentru un popas şi pentru masă, iar după atitudinea lor şi comportament, se vedea că erau hotărâți să continue drumul chiar

în seara sau în noaptea asta.

Maiorul, odată ajuns în zona de încartiruire a companiei sale, se îndreptă tăcut spre marginea zonei defrişate ce mărginea terenul ocupat de oamenii lui. Se vedea că vroia să rămână singur. Noaptea aproape se instalase peste sat. Maiorul se scotoci prin buzunare şi scoase o brichetă cu care îşi aprinse o ţigară. Era un alt fel de ţigară decât cele din care fuma în mod obişnuit. Spre deosebire de acestea, acum fuma o papiroşcă, un sfert ţigara, trei sferturi muştiucul de carton. De obicei fuma ţigări obişnuite, cu filtru, dar acum aprinsese un alt fel de ţigară, mai specială, mult mai tare, dar şi mult mai puturoasă.

Era o noapte liniştită, o imensă lună plină răsărise şi împrăştia o lumină palidă peste pământul greu frământat de disputele omeneşti. Maiorul trase fumul cu nesaţ, cu gândul la măreţia naturii şi la micimea şi stupizenia omenească. Aici se afla relativ mai depărtat de agitaţia cazonă din jurul său, dar nu putea face abstracţie de ea. Agitaţia caracteristică unei tabere militare, cu toată forfota ei, se desfăşura la câţiva paşi de el.

Se îndepărtase deja aproape douăzeci de metri de ultima santinelă şi era la câţiva paşi de liziera tufişurilor dese ce mărgineau tăpşanul de la marginea şoselei înspre partea dreaptă, acolo unde pădurea se apropia cel mai mult de şosea. Aici mirosul copacilor era mai pregnant, încercând fără succes să izgonească duhoarea de motorină şi de ulei ce însoţea coloanele de militari în marş. Era un miros specific ce plutea în aer multă vreme şi după ce soldaţii se opreau. Inspiră din nou aerul tare al nopţii ce aproape luase pe de-a întregul ţinutul în stăpânire. În spatele său, soldaţii încercau să alunge umbrele întunericului trebăluind la luminile farurilor şi ale focurilor de tabără aprinse din loc în loc. Ridică ochii spre cer privind şirurile de nori subţirateci ce traversau bolta spuzită cu stele. Un front de nori groşi se apropia vestind furtună sau, cel puţin

o noapte întunecoasă pentru următoarele câteva ore.

Reveria îi fu întreruptă brusc de apariția în fugă a lui Matupin care îl strigă:

– Domnule maior, sunteți căutat la telefon de la comandament!

Știa unde se află comandamentul acum, dar nu știa ce vroiau de la el. Fără să-l lase pe Matupin să se apropie prea mult, maiorul aruncă țigara aprinsă spre linia tufișurilor, apoi se îndreptă în fugă spre căpitanul care se oprise așteptându-l. Țigara descrise un arc de cerc luminos și ateriză la mai puțin de un douăzeci de centimetri de liziera tufișurilor, pe solul ierbos, și rămase arzând acolo.

Din desiș, mâna lui Cosmin Nechita se întinse și preluă țigara imediat după ce i se stinsese jăratecul.

XXXIII

Vineri, 28.05.2010, ora 21.45
Frontul de sud "Dobrogea"

Spre deosebire de frontul de nord, unde luptele aveau mai mult caracter local, în unele locuri mai degrabă ciocniri de hărțuială, pe frontul dobrogean luptele erau deschise şi tocmai de aceea de o duritate rar întâlnită. Relieful jos, de câmpie, fără păduri dese, nu permitea adoptarea unor tactici de gherilă. Doar în Delta Dunării, printre ostroave şi păduri, luptele aveau acelaşi caracter ca şi în nord, atâta doar că se dădeau pe canalele şi prundurile acoperite de vegetație luxuriantă. Aici, rupte de restul armatei române, unități terestre duceau lupte scurte şi violente, după care se retrăgeau în desişuri, doar pentru a reveni şi ataca din nou, în cu totul alte puncte, sporind senzația de

nesiguranță a trupelor ocupante.

După rezistența disperată eşuată de la Niculițel, trupele române au continuat să lupte în defensivă, fiind împinse treptat spre linia defensivă stabilită de Titi Puşcaş. Puținele unități de tancuri au fost rapid copleşite de mareea de oțel a regimentelor blindate ucrainene care, în ciuda bombardamentelor aviației, continuau să avanseze insensibile la pierderi. Unitățile româneşti continuau să se retragă ordonat, ducând lupte de întârziere cu scopul de a câştiga timp şi pentru a produce pierderi inamicului, în acelaşi timp cu testarea tăriei forțelor aflate în plină ofensivă. Pierderile erau mari, dar cu toate astea, doar puține unități s-au lăsat copleşite de panică şi să o ia la fugă, în ciuda superiorității absolute a ucrainenilor. Cea mai eficientă era aviația care profita de activitatea aeriană scăzută a inamicului pentru a-i bombarda pe invadatori continuu, dar cu mijloace limitate cerute de noua amenințare ce se profila la est, acolo unde prezența aparatelor de luptă era imperios necesară. Flotele româneşti şi ucrainene se aflau în pragul încleştării, ciocnirea fiind iminentă. De o parte şi de alta, flota a VI-a americană, cu portavionul *John C. Stennis* avariat şi amarat la Constanța, precum şi flota rusească a Mării Negre, aşteptau ca doi arbitri desfăşurarea evenimentelor. Ambele erau gata să intervină, dar nici una nu părea dispusă să facă primul pas, cel puțin atât timp cât nu se întrevedea nici un deznodământ al confruntării inițiale ce se prefigura între flota română şi cea ucraineană.

Dar catastrofa a venit din altă parte. La ora 15.15, ora României, primele elemente ale Diviziei 1 Infanterie Marină ucrainene debarcară pe țărmul estic al lacului Razelm în trei puncte. Fără să întâmpine vreo rezistență mai serioasă, îşi consolidară capul de pod, apoi începură să avanseze rapid spre est şi spre sud, pe şosele aflate de-a lungul plajelor din

apropierea țărmului. Rezistența întâlnită în prima fază era slabă și sporadică. Șase ore mai târziu, făcură joncțiunea cu elemente avansate de tancuri sprijinite de infanterie ce veneau dinspre nord-est după ce depășiseră momentul de rezistență de la Niculițel și se aflau la capătul unei manevre largi de învăluire, tăind retragerea trupelor române ce se deplasau spre linia devensivă organizată de Pușcaș. După încă o oră de consolidare a dispozitivelor, încercuirea era completă.

La auzul veștii despre încercuirea unei brigăzi în nordul Dobrogei, colonelul Pușcaș făcu o criză de nervi. Se întoarcea de la ședința CSAT unde îl asigurase pe președinte că dăduse ordine tocmai pentru evitarea unei atari situații. Odată intrat val-vârtej la comandamentul său, ordonă destituirea imediată a general-locotenentului Decebal Diaconu, comandantul Frontului 2 "Dobrogea".

Profesorul Dăianu, abia intrat în sală, tuși jenat parcă, încercând să-i atragă atenția lui Pușcaș, dar acesta îl ignoră. Generalul Răzvan Corbu, șeful Forțelor Armate Terestre, vru să protesteze, dar Pușcaș i-o reteză scurt:

– Nici nu stăm de vorbă, Răzvane! A avut ordinul și posibilitatea evacuării tuturor militarilor care acum sunt încercuiți! Dacă erau probleme, puteam fi apelat chiar și la ședința CSAT, dar nimeni nu a făcut-o, semn că situația e sub control! Singurii care trebuiau să rămână erau cei din deltă, împreună cu trupele speciale destinate acestui scop, care pot continua lupta datorită terenului care le asigură o posibilitate de rezistență sporită.

– Bine, bine, dar pe cine punem în loc? Nu e bine să schimbăm comandantul chiar în mijlocul bătăliei!

– În acest caz este imperios necesar! Ce vreți, să-l las să mai facă încă două-trei gafe de proporții care ne-ar putea costa enorm, și numai după aceea să-l schimb? Nu, îl schimb acum!

– Nu ai numit încă înlocuitorul său. Va fi unul din adjuncți?

– Adjuncți care au asistat pasivi la manevrele de încercuire? Nici vorbă!

– Atunci... ?

Puşcaş nu răspunse întrebării, ci îşi roti privirea în încăpere, parcă căutând un sprijin sau, poate, un strop de inspirație. În cele din urmă, zise:

– Haideți mai bine să vedem ce-ar fi de făcut! Cum ieşim din această situație?

Generalul Răzvan Corbu luă primul cuvântul:

– Este necesar ca forțele prinse în încercuire să forțeze cât mai rapid spre sud, atât timp cât forțele ucrainene nu sunt suficient de bine instalate în dispozitiv şi încă nu au primit suficiente întăriri. În acelaşi timp, trupele noastre de pe aliniamentul defensiv constituit, vor trebui să treacă la atac în zona de străpungere pentru a uşura sarcina celor încercuiți, astfel încât să se poată realiza spargerea şi constituirea unui coridor prin care să se poată retrage spre sud, pe linia defensivă. Această acțiune ar trebui începută imediat! încheie vârstnicul general.

– Ce părere aveți? li se adresă Puşcaş celor prezenți.

Marea majoritate aprobară planul generalului, doar câțiva rămaseră în expectativă. Printre aceştia din urmă, Puşcaş îl remarcă şi pe profesorul Dăianu. Puşcaş continuă:

– Planul generalului poate avea părți bune şi rele. Pe cele bune, prin prisma a ceea ce am putea realiza, respectiv salvarea efectivelor, aproape o brigadă, vedem cu toții. Dar care sunt părțile mai puțin bune ale planului? De ce nu suntem toți de acord cu el?

– E simplu, îndrăzni unul din ofițeri. Cu tot respectul pentru domnul general, atacând de pe linia defensivă de aici, zise arătând pe hartă porțiunea dintre Capul Midia şi malul drept

al Dunării, ne vom slăbi nepermis de mult această poziţie, iar ucrainenii ar putea profita străpungând-o în unele puncte slabe. Şi vor apărea unele puncte slabe, deoarece va trebui să luam trupe de undeva pentru a constitui o forţă de atac suficient de puternică. Ori, această manevră periclitează în cel mai înalt grad chiar scopul pentru care am constituit poziţia asta defensivă, anume pentru a nu putea fi trecută.

Puşcaş se întoarse spre tânărul maior de stat major care luase cuvântul. Deşi bănuia cine era, parcă ar fi vrut să se asigure. Într-adevăr, era fostul său coleg de la Academia Militară cu o minte ascuţită şi o inteligenţă sclipitoare, Virgil Pintea.

– Atunci, ce propui, Virgile?

Acesta răsuflă adânc, apoi ezită câteva clipe înainte de a continua.

– Toată tactica militară se bazează pe forţă şi pe disimulare. Este evident pentru oricine că mişcarea propusă de domnul general este cea mai normală şi mai logică dintre toate, deci este evident că şi comandamentul ucrainean se aşteaptă la aşa ceva. Va trebui acţionat acolo unde ucrainenii nu se aşteaptă şi în acelaşi timp va trebui să ne scoatem oamenii de acolo. Scopul nostru este să ne salvăm oamenii.

– OK, dar tu ce ai face?

Pintea studie din nou, preţ de câteva clipe, harta imensă a României şi a regiunilor învecinate, cu toate trupele, inclusiv cele inamice, având marcate ultimele lor poziţii cunoscute. Ştia că pentru Puşcaş nu era suficient să fi contra unei opţiuni, orice opoziţie trebuia motivată şi argumentată temeinic, ba mai mult, trebuia să ai o soluţie alternativă, astfel încât să nu te opui doar de dragul de a fi contra valului. Pentru asta îşi mai cântări încă o dată argumentele, apoi reluă:

– Ţinând cont de cele spuse, aş păstra linia defensivă propusă de şeful de Stat Major General, cea de la nord de

şoseaua ce leagă Hârşova de Constanţa, de fapt linia Hârşova-Târguşor-Corbu-Capul Midia. Are în spate drumul E-60 care poate asigura o deplasare optimă a rezervelor în spatele frontului astfel creat. Pe lângă asta, liniile posibile de atac inamic sunt previzibile, pe şoseaua E-87, de la Tulcea la Constanţa, mai ales că ştim că Tulcea a fost ocupată în după-amiaza asta şi aeroportul ceva mai târziu, şi pe şoseaua Tulcea-Hârşova. Ştim că trupele noastre sunt încercuite ceva mai la sud de Babadag, între judeţul Tulcea şi Judeţul Constanţa.

– Ceva mai concret, maiorule! se răsti la el generalul Corbu, vizibil iritat de faptul că cineva încerca să-i compromită planul conceput pe moment. Nemulţumirea sa reieşea clar şi din faptul că i se adresase cu apelativul "maiorule", parcă pentru a-i reaminti de diferenţa de grad între ei. Departe de a fi impresionat, Pintea continuă:

– Doar o clipă, domnule general! După cum văd eu lucrurile, va trebui să ne concepem planul altfel. Pentru a nu periclita această poziţie defensivă, eu aş simula un atac puternic de-a lungul şoselei Hârşova-Tulcea, spre nord-est. Un batalion de blindate, susţinut de două regimente de infanterie, precum şi de toată aviaţia disponibilă, ar trebui să fie suficient. În momentul în care ucrainenii vor considera că este vorba de ceva serios, vor începe să concentreze forţe pentru respingerea atacului. Aceste trupe suplimentare vor trebui luate de undeva, inclusiv din inelul concentric din jurul băieţilor noştri, pentru a le deplasa la vest, ca să facă faţă ameninţării. La scurt timp, trupele noastre de pe linia defensivă aflate la sud de cei încercuiţi vor simula un atac spre nord ca şi cum ar vrea să spargă încercuirea, concomitent cu atacul spre sud al celor încercuiţi...

– În viaţa mea n-am auzit o tâmpenie mai mare! sări generalul Corbu. Ceea ce propui tu este doar o diversiune la mintea cocoşului, orice caporal ucrainean poate să-ţi dejoace planuri-

le! Este clar pentru oricine că încerci să spargi cordonul, iar prin atacul simulat de-a lungul şoselei nu faci nimic altceva decât să-ţi risipeşti forţele pe care le-ai putea folosi intacte pentru a sparge frontul. E drept, o mişcare previzibilă dar eficace, mai ales dacă o facem la timp, fără să mai pierdem vremea cu poveşti!

- Domnule general, nu vreau să sparg frontul! Vreau doar să-i scot pe băieţii ăia din rahat cu pierderi cât mai puţine! ripostă Pintea.

Termină cu prostiile! N-ai zis că....

– N-am zis că vreau să sparg cercul! Simulez doar atacuri, nu mă angajez puternic în luptă, lovesc şi apoi mă retrag, pe cât posibil încercând să trag după mine cât mai mulţi ucraineni! Nu vreau să despresurez dispozitivul nostru, vreau doar să-l evacuez!

– Cu ce?

– Cu elicoptere! Abandonez tot armamentul greu pe care nu-l pot transporta, bineînţeles după ce l-am distrus, şi îmi scot oamenii de acolo! O parte, mă refer la cei care vor ataca cercul, vor reuşi să treacă prin ochiurile plasei ucrainene, de altfel mult rărită de necesitatea de a face faţă atacului simulat dinspre Hârşova.

– Cu ce elicoptere? Nu avem destule elicoptere de transport pentru a putea evacua tot personalul!

– Nu numai cu ale noastre, ci şi cu ale americanilor! Au la Constanţa şi în Bulgaria, la Burgos, destule "Chinook"-uri încât să evacueze tot Bucureştiul, dacă ar vrea!

Ofiţerii tăcură surprinşi, chiar şi Puşcaş coborî privirea ca şi cum ar fi vrut să mediteze la cele spuse. Ideea era tentantă. Nu îi implica direct pe americani, care se pare că încă aşteptau instrucţiuni de la Washington înainte de a face ceva, dar aceştia nu puteau refuza ajutorul într-o misiune de salvare. Va trebui

să-l contacteze pe colonelul Sam Harrison de urgență, iar acesta nu va avea cum să refuze solicitarea lui Puşcaş. Va ezita poate la gândul că aceste elicoptere vor trebui pilotate de către militari americani, dar nu va avea ce face. Puşcaş nu se putu abține să nu se gândească că, în cazul în care se vor înregistra victime în cadrul piloților americani, acest lucru nu va putea decât să stimuleze intervenția americană în conflict. De parcă avarierea portavionului *John C. Stennis* nu ar fi fost de ajuns! E drept, încă nu se ştie cine şi ce a lovit portavionul, deşi lucrurile păreau destul de clare!

Puşcaş îşi ridică privirea şi o plimbă prin încăpere. Se opri preț de o clipă pe fața profesorului Dăianu, iar după ce prinse semnul afirmativ din cap al acestuia, îşi continuă introspecția. Într-un târziu, îşi aplecă ochii spre hartă zicând:

– Se pare că am găsit înlocuitorul lui Diaconu pe frontul dobrogean! Virgile, iei un elicopter şi zbori la carteierul general de la Constanța! Din acest moment, eşti comandantul Frontului 2 "Dobrogea"! Felicitări!

Corbu rămase ca trăsnit. Nu numai că a ajuns să vadă un colonel şef al Statului Major General, dar un maior să conducă ostilitățile de pe un întreg front, asta era prea de tot! Ce mai urmează, un sergent comandant de brigadă? Îşi dresc glasul şi îl interpelă pe Puşcaş:

– Sper că eşti conştient de imensa responsabilitate ce implică această numire!

– Da, Răzvane, sunt pe deplin conştient! Sunt pe deplin conştient de întreaga răspundere ce-mi revine nu numai pentru această numire, dar pentru toate actele şi deciziile noastre din aceste clipe, pentru tot ce am făcut de ani de zile pentru a evita un astfel de eveniment şi pentru tot ce facem şi tot ceea ce nu facem pentru a restabili situația. Sunt conştient şi de faptul că mai târziu vom fi traşi la răspundere, în primul rând eu, pentru

fiecare vorbă şi fiecare gest, asta în cazul în care vom pierde. Dacă nu vom pierde, vom fi traşi la răspundere pentru vieţile pierdute şi distrugerile materiale care ar fi putut fi evitate. Acest dezastru, zise bătând cu pumnul în hartă, putea fi evitat! Nu mă interesează cine va remedia situaţia, dacă este soldat sau general, dar trebuie să o facă şi încă repede!

Răsuflă o dată adânc, apoi continuă cu o voce mult mai calmă:

– Ar fi bine, domnule general, să fiţi măcar pe sfert conştient ca şi mine!

Generalul Corbu nu răspunse, ci îşi căută de lucru printre hartiile împrăştiate în faţa lui. Şedinţa continuă într-o atmosferă tensionată, conflictul între generaţia nouă, avându-l ca exponent pe Constantin Puşcaş şi vechea gardă, polarizată instinctiv în jurul generalului Răzvan Corbu, plutind în aer ca şi nişte nori grei de furtună. După o jumătate de oră, Puşcaş acordă o pauză tuturor, pauză destinată destinderii nervilor întinşi la maximum.

Generalul Corbu ieşi din încăpere şi se îndreptă hotărât spre balconul de la capătul culoarului, deschise uşa şi se strecură afară. Dorea să fie singur, nu înconjurat de partizanii săi care să comenteze prelung ultimele întorsături de situaţie. Nu era fumător, dar dorea să petreacă aceste momente singur, doar cu gândurile sale. Inspiră cu nesaţ aerul nopţii ce se lăsase asupra Bucureştiului şi lăsă gândurile să-i fugă aiurea.

Zgomotul produs de chibritul ce se freca de cutie îl făcu să tresară, nemulţumit că cineva îi tulbură aceste momente. Ce naiba, doar închisese uşa balconului! Se răsuci hotărât să-l apostrofeze pe intrus.

O siluetă uscăţivă se desprinse din penumbra clădirii şi se îndreptă încet spre el. Nu putea să-i recunoscă trăsăturile, dar silueta, împreună cu mersul ei avea ceva aparte, inconfun-

dabil. Jăratecul de la capătul țigării descrise un arc larg de cerc o dată cu mâna care se plimba alene pe lângă corp. Norul de fum pătrunzător îi ajunse la nări trădând inconfundabilul miros al țigărilor "Carpați" fără filtru, țigări pe care doar o mână de oameni din cunoştințele sale le mai fumau.

Silueta păşi în conul de lumină cu acelaşi mers agale, aproape şovăielnic. Lumina slabă a becurilor din exterior îi inundă preț de o clipă trăsăturile ridate accentuat, făcând ca ochii adânciți în orbite, chiar deasupra nasului acvilin proeminent, să sticlească pentru un moment.

Un fior de recunoaştere traversă trupul generalului, involuntar îşi îndreptă spatele, gata să ia poziția de drepți. Nimeni în lumea asta nu ar fi putut trezi o astfel de reacție în trupul bătrânului general, nimeni, doar cu o singură excepție. Reuşi doar să bâguie:

– D... d... domnule general...! Dumneavoastră...!

O mână uscățivă şi caldă i se lăsă pe umăr în timp ce un zâmbet amar traversă chipul bătrânului.

– Da, băiete, eu sunt!

Mai multe secunde nici unul nu zise nimic. Era, într-adevăr, generalul Gheorghe Apostolescu, o icoană vie a ceea ce a reprezentat elita armatei române în cel de-al doilea război mondial, poate singurul ofițer de rang înalt combatant în acel război rămas încă în viață. Era îmbrăcat în uniforma care o purtase şi atunci, în anii patruzeci, dar în plus avea prinse la piept toate decorațiile primite pentru merite deosebite în luptele duse pe ambele fronturi. Mantia albă a cavalerilor "Ordinului Mihai Viteazu" cu crucea brodată, îi atârna pe umăr ascunzându-i brațul drept paralizat şi cu trei degete lipsă, pierdute undeva între Prut şi Nistru, în primăvara lui 1944. Bătrânul nonagenar păstră tăcerea încă multă vreme, înainte să i se adreseze generalului Corbu:

Eşti supărat, băiete!

Nu era o exclamaţie, nici o întrebare, doar o constatare. Nimeni nu ar fi îndrăznit să i se adreseze generalului Răzvan Corbu cu apelativul “băiete”, poate numai doar bătrânul general Apostolescu.

Nu, domnule general...

Ba da, băiete, o simt! Şi o ştiu!

Dar...

Corbu se întrerupse brusc. Ar fi dorit să izbucnească, dar nu putea. Nu în faţa Generalului, a celui care i-a strâns mâna mareşalului Antonescu, chiar a fost decorat de către acesta în persoană. Nu în faţa aceluia care, cu blindatul distrus de focul artileriei sovietice, continua să dirijeze atacul asupra Sevastopolului alergând înaintea atacului, printre reţelele de sârmă ghimpată. Nu în faţa celui care, în fruntea unui pluton de blindate, a rupt încercuirea abia lăsată în jurul Stalingradului pentru a răzbate în liniile germane, dar din păcate fără a putea fi urmat de restul trupelor germane şi române prinse în capcană. Nu în faţa aceluia care, la Oarba de Mureş, l-a scuipat în faţă şi l-a lovit cu pumnul în figură pe colonelul sovietic care, la ordinele superiorilor săi, a ordonat trupelor române să atace frontal o poziţie germană întărită în loc să atace pe flancuri, fapt care a dus la moartea a mii de soldaţi români. În Ungaria, când tancul său a fost lovit şi flăcările i-au cuprins picioarele, Apostolescu a mai distrus un tanc german înainte să încerce să se salveze. La asediul Bratislavei, ancheta pornită în urma rănirii unui ofiţer superior sovietic l-a ajuns din urmă şi a făcut ca viitorul general să fie destituit şi încarcerat. Au mai trecut aproape douăzeci de ani până când a fost repus în drepturi, doar în urma politicii de liberalizare a lui Gheorghiu-Dej, urmată de apropierea spre vest a lui Ceauşescu din anii de început ai conducerii sale.

Orice ar avea de zis, în fața Generalului, generalul Răzvan Corbu nu putea face nimic altceva decât să ia poziția de drepți și să asculte. Se întrebă ce căuta, totuși, generalul Apostolescu aici, din moment ce ieșise demult din serviciul activ. Cu toate acestea, Corbu gândi că ar fi fost cel puțin o dovadă de impolitețe să-l întrebe, așa că momentul de tăcere se prelungi. Înainte ca liniștea să devină jenantă, vocea șoptită a bătrânului îl întrebă:

– Nu-mi spui de ce ești abătut, băiete?

– Domnule general... nu știu dacă știți ce se întâmplă...

– Ba da, băiete, știu poate mai bine ca și mulți de aici. Cred că mie ai putea să-mi spui ce te frământă... Poate te pot ajuta, cumva!

Îndoielile lui Corbu se risipiră ca fumul și începu să-și elibereze frustrările, destăinuindu-se în câteva minute generalului. Acesta îl ascultă tăcut, aprobând din cap și încurajându-l prin atitudine să vorbească. La sfârșit, Corbu păru mai relaxat și generalul Apostolescu medită câteva clipe înainte de a vorbi.

– Cred că te simți dat la o parte din procesul decizional tocmai în momentul în care ai fi putut asista la apogeul carierei tale. Adevărul este că ești cam prea bătrân pentru acest război. Nu, nu o zic cu răutate, dar gândește-te la faptul că imediat te pensionezi. Nu încerca să prinzi tinerețea din urmă, deoarece timpul nu se întoarce înapoi!

Generalul Răzvan Corbu se pregăti să protesteze, dar bătrânul nu-i dădu timp.

– Știi și tu că așa este, chiar dacă nu vrei să o recunoști nici chiar față de tine! În plus de asta, te simți neglijat prin faptul că nu-ți mai sunt luate în seamă sfaturile ca și pe vremuri. Nu suporți ideea că niște puștani cu caș la gură îți pot desconsidera părerile, asta după ce tu ai servit armata o viață întreagă! Așa este? Recunoaște sincer, doar față de mine, dacă este așa sau

nu! Aşa e?

Răzvan Corbu aprobă tăcut din cap, dar numai după două secunde de gândire.

Ascultă-mă bine, băiete! La toţi ne vine vremea când trebuie să ne dăm deoparte şi să-i lăsăm pe cei mai tineri! Nu că aşa e regula, dar la ora actuală ei sunt mai capabili şi mai bine pregătiţi. Gândeşte-te numai cât a evoluat războiul în ultimii ani! Armamentul, concepţia, doctrina, strategia, tactica, toate s-au modificat într-un ritm infernal! Ei sunt la curent cu modificările, tu nu! Ştiu că vrei să areţi ce poţi, ştiu că vrei să faci cum crezi tu că e mai bine, dar lasă-i pe cei ce pot s-o facă, şi s-o facă bine! În primul război mondial, unul dintre cei mai capabili ofiţeri de stat major din comandamentul generalului, viitor mareşal Prezan, era un maior. Mai târziu, Ion Antonescu ajunge şi el mareşal. Multe i se pot reproşa, dar un singur lucru nu i-l poate lua nimeni! A fost un comandant de excepţie! Crede-mă, l-am cunoscut personal!

Generalul îşi aprinse o nouă ţigară fără filtru, se învălui într-un nor de fum înţepător, apoi continuă:

– La 20 august 1944, când ofensiva ruşilor în Moldova a rupt frontul, eram lângă generalul Radu Korne, comandantul Diviziei 1 blindate "România Mare". În acea perioadă, cu frontul rupt, cu comunicaţiile tăiate, generalul i-a dat tancul său unui tânăr sublocotenent care încerca să lupte în timp ce majoritatea trupelor române şi germane se repliau în dezordine. Acest sublocotenent, în fruntea companiei sale de tancuri sprijinită de un pluton german de tunuri antitanc, distruge complet o companie sovietică de blindate. Înţelegi?

Corbu clătină din cap negativ.

– Generalul Korne nu mai putea face mare lucru, cu comunicaţiile pierdute şi cu ruşii infiltrându-se printre liniile româno-germane. Trupele se retrăgeau pentru a nu fi prinse

în încercuire. Încercând să facă ordine în haos, ştiind că este depăşit de situaţie, nu mai are ce face cu tancul şi îl cedează celor care vor să lupte, el urmând să se deplaseze cu un autoturism. Transferând tancul, încearcă să facă cât de mult pentru cei ce luptă, chiar dacă acest tanc nu va schimba mersul războiului. Odată cu atacul sovietic vremea generalului a trecut, acum e vremea luptătorilor de rând, ei pot să schimbe ceva.

Bătrânul se întoarse şi se îndreptă spre uşa balconului. În timp ce o deschidea, mai aruncă peste umăr:

– Ar fi timpul să transferi şi tu tancul, băiete!

Bătrânul dispăru pe coridorul aflat în semiîntuneric, lăsându-l pe generalul Corbu adânc cufundat în gânduri. Generalul Apostolescu, cu spatele drept, ca la paradă, traversă coridorul printre grupurile de ofiţeri superiori ce aşteptau reînceperea şedinţei. La trecerea lui, vorbele se stinseră, aceştia încremeniră şi îl salutară cu respect, întrebându-se ce căuta acolo. Bătrânul general îşi plimbă privirea peste ei cu deferenţă, răspunzându-le cu demnitate la salut. Trecu uşor ca o umbră, o fantomă din trecut, cu mantia albă de cavaler al ordinului "Mihai Viteazu" fluturându-i pe umăr. În momentul în care întâlni ochii lui Puşcaş, bătrânul îi făcu un semn imperceptibil de aprobare, mai mult din priviri. Puşcaş îi mulţumi tot din priviri. Bătrânul trecu demn printre ofiţerii încremeniţi în poziţie de drepţi, cu gândurile undeva demult, la bunicul lui Puşcaş, cel care i-a fost comandant undeva departe şi demult, sub zidurile Sevastopolului. Puşcaş îl urmări pe bătrân cu privirea, mulţumind Cerului şi lui Sorescu care avusese această idee pentru a nu sparge unitatea de comandă a armatei române într-unul din cele mai critice momente ale ei.

XXXIV

Vineri, 28.05.2010, ora 23.30
Frontul de nord "Maramureşul"

De mai bine de zece minute motoarele blindatelor erau turate aproape la maximum. Nu era de ajuns că deranjau toată tabăra ucraineană, dar în mod sigur alarmau întregul dispozitivul românesc de apărare, atât cât putea fi el de bine conceput. Dacă el exista, totuşi. Oricum, până acum românii nu şi-au făcut simţită prezenţa în nici un fel, fapt ce întărise încrederea în victorie a ucrainenilor.

De pe terenul ierbos ce mărginea şoseaua cenuşie, şerpuitoare, ce se pierdea în faţă, printre dealuri din ce în ce mai abrupte, maşinile blindate ale Regimentului 4 Cavalerie

Blindată, în frunte cu al său pluton 3, cel ce se acoperise de glorie încă de la intrarea pe teritoriul inamic, erau gata de plecare. Întunericul se lăsase de mai bine de o oră şi jumătate, iar reflectoarele camuflate ale taberei ucrainene nu puteau împinge perdeaua de lumină decât pe porţiuni neglijabile, restul rămânând cufundat într-o beznă străpunsă doar de lucirea palidă a stelelor ce reuşeau să răzbată printre fâşiile zdrenţuite de nori. Culmile dealurilor rămâneau cufundate în întuneric, doar deasupra lor pâlpâierile astrelor dădeau orizontului o tentă mai deschisă în bezna ce-i înconjura pe militarii ucraineni.

În jurul blindatelor, soldaţii vorbeau tare şi încrezători, râdeau zgomotos şi se băteau pe spate, siguri pe ei. Veniseră militari din toate contingentele ca să-i vadă plecând. Asta deoarece ei urmau să testeze drumul peste Gutin chiar acum, în această noapte. Încurajat de liniştea dinspre Munţii Gutâi, comandamentul ucrainean se gândise că acum ar fi momentul să recupereze întârzierea şi să revină în grafic, astfel ca a doua zi dimineaţă să poată fi la porţile oraşului Baia Mare. Toţi planificatorii sperau ca în urma manevrei reuşite de încercuire de pe frontul de sud, trupele române să fie suficient de descumpănite pentru a omite apărarea pasului Gutin sau să-l întărească insuficient, iar o mişcare rapidă ar putea tranşa această eroare în favoarea trupelor ucrainene în avans.

Pentru a nu-şi asuma riscuri inutile, ucrainenii trimiteau în scop de cercetare două plutoane de tancuri, respectiv plutoanele 2 şi 3 din Regimentul 4 Cavalerie Blindată, sprijinite de o companie de infanterie motorizată cu TAB-uri, urmând să debarce şi să lupte pe jos când va fi cazul. Dacă vor întâmpina rezistenţă puternică, vor rupe lupta şi se vor retrage, dar în cazul în care vor reuşi să treacă, vor fi urmaţi şi de grosul armatei ucrainene. Pătrunderea se va face în viteză, de-a lungul şoselei, nefiind timp pentru consolidarea flancurilor cu trupe suplimen-

tare, rapiditatea deplasării fiind cheia întregii operațiuni. Deși riscantă, misiunea era de o importanță extremă, așa că au fost alese trupe de elită pentru a o duce la îndeplinire.

Maiorul privea de la distanță grupul zgomotos din jurul mașinilor blindate, prea zgomotos după părerea sa. Erau ca niște copii ce se jucau de a războiul, excitați la gândul misunii ce-i aștepta, fără să se gândească la riscurile ce comportă o astfel de incursiune. Refuzase categoric să-și trimită oamenii ca sprijin pentru blindate, motivând că riscul era prea mare și că nu era dispus să riște în mod inutil viețile oamenilor săi. Superiorul său dădu din umeri și trimisese o altă companie. Nu insistase, deoarece îl știa pe maior și bănuia că și-ar fi apărat cu tărie punctul de vedere, iar acest fapt ar putea induce o stare de demotivare asupra celorlalți comandanți, ultimul lucru de care avea el nevoie. Căpitanului Ignușenko și companiei sale îi va reveni onoarea sprijinirii plutoanelor de blindate în cursul raidului lor prin pasul Gutin.

Matupin se afla acolo, lângă TAB, strângându-i mâna și urându-i noroc căpitanului Ignușenko, colegul său de la Academia Militară. Ignușenko era vesel și detașat, de parcă ar fi mers la manevre, în schimb Matupin nu se simțea prea grozav. Îl încercau niște presimțiri sumbre. Ignușenko îl bătu pe umăr pentru a-i alunga temerile, adresându-i-se pentru a-l înveseli:

– Știi că era cât pe aici să câștigi tu războiul? Colonelul a vrut să vă trimită pe voi, dar maiorul tău a refuzat! Așa că, în curând, tu va trebui să te uiți la mine cum avansez în funcție și în grad, pe când tu vei prinde pensia cu salariul tău mizer de căpitan! Hai, lasă, nu fii trist! Vei mai avea ocazii, dar dacă nu, să știi că eu n-am să te uit atunci când voi ajunge pe culmile gloriei!

Matupin se întristă și mai mult. Din nou maiorul său, cu gândurile lui sumbre de neînțeles, cu vorbele sale de oracol al

morții și nenorocirii, era ca o piază rea, ca și o cucuvea ce prevestea moartea, ca și acelea din poveștile copilăriei relatate de bunica sa într-un sat uitat din inima Ucrainei. Se scutură ca de o vedenie, îi strânse brațul lui Ignușenko șoptindu-i:

– Ai grijă de tine, Vasili!

Se îndepărtă grăbit, fără să răspundă la râsul încrezător al căpitanului. Ajuns în zona de încartiruire a companiei sale, se îndreptă grăbit spre cortul maiorului. Dădu buzna, surprinzându-l pe maior aplecat peste o hartă, la lumina chioară a unei lanterne de buzunar. Înainte ca maiorul să apuce să împăture grăbit harta, apucă să vadă încercuită cu creionul stațiunea Ocna Șugatag. Maiorul îl apostrofă ceva mai violent decât s-ar fi cuvenit pentru că năvălise așa peste comandantul său, după părerea căpitanului, poate prea violent.

Oarecum descumpănit, abordă problema ce-l frământa, dar după discuția ce a urmat, căpitanul Matupin părăsi cortul cu capul plecat, în urechi răsunându-i cuvintele maiorului: "Riscurile sunt prea mari, Georgi, iar eu port responsabilitatea vieților oamenilor mei. Crede-mă, atunci când vei fi în poziția mea, sunt convins că și tu vei proceda la fel!" Fără să mai gândească, se grăbi să prindă câteva ore de somn, întrucât era convins că îl aștepta o zi dificilă.

Înghesuit în TAB, căpitanul Vasili Ignușenko îi făcu cu ochiul unuia dintre soldații care păreau mai temători. Acest gest simplu, amical, în obscuritatea vehicolului, păru să redea încrederea militarului, care reuși chiar un zâmbet chinuit. Tuturor le era teamă, chiar și căpitanului, dar acesta din urmă știa foarte bine să-și disimuleze trăirile, mai ales că toți oamenii săi așteptau de la el să fie un exemplu. În plus, era convins că această misiune va reprezenta pentru el șansa unei avansări rapide, poate chiar și o decorație. Totul era să se comporte cum

se cuvine, iar onorurile vor veni după aceea. Păcat de Matupin, ar fi avut el şansa aceasta, dar cu maiorul său...

Coloana se deplasa într-o ordine perfectă. Drumul era deschis de tancul Oplot al comandantului plutonului 3, locotenent-majorul Supovski, urmat de un tanc T-84, după care urma un TAB cu infanterie. Urmau tancurile plutonului 2, din când în când intercalate cu vehiculele de infanterie, printre care şi cel al căpitanului Ignuşenko, apoi coloana se încheia cu un grup compact de tancuri. Şoseaua era destul de îngustă, permiţând deplasarea numai a câte unui vehicul odată. Coloana se angajase pe porţiunile relativ drepte ce prefigurau traseul dificil ce urma să-l străbată. Aici marginile drumului erau formate de porţiuni late de câteva zeci de metri acoperite de iarbă, abia apoi urma pădurea ce urca pe pantele repezi şi neregulate ale dealurilor înconjurătoare.

După un pinten stâncos, şoseaua cotea la dreapta, începându-şi traseul de urcuşuri şi serpentine, iar pădurea deasă cobora până la marginea asfaltului. Fără şovăire, Supovski înscrise tancul dincolo de pinten şi de raza vizuală a restului de trupe ucrainene, iar coloana blindată îl urmă imediat. În scurt timp, ultimul tanc dispăru după stâncă.

Supovski privea înainte, prin dispozitivul de vedere pe timp de noapte. Vizibilitatea asupra şoselei era estompată de următoarea curbă ce se apropia cu repeziciune. În lateral, printre copacii întunecaţi, era aproape nulă. Cu toate acestea, nu era îngrijorat. Atacul victorios al blindatelor sale asupra plutonului românesc în cursul dimineţii îi dăduse un sentiment de încredere deplină în forţele proprii, chiar dacă o voce interioară uneori îi şoptea că era pe cale să comită o mare greşeală, fatală pentru mulţi comandanţi, aceea de a şi subestima adversarul. Se întinse pentru a-şi destinde membrele amorţite, apoi luă legătura radio cu restul coloanei. Ascultă răspunsurile comandanţilor

de tancuri, după care își mută din nou atenția la drum. Totul mergea bine, nici un semn de activitate inamică. Depășise deja următoarea curbă, urmat îndeaproape de restul coloanei. Înaintase câțiva kilometri buni pe șoseaua șerpuitoare și drumul continua să urce prin același peisaj împădurit. Se gândea să ceară prin radio trupe suplimentare care să-i urmeze vehiculele și să asigure porțiunea deja parcursă fără incidente în toiul nopții. Se părea că șefii avuseseră dreptate! Românii nu apucaseră să apere trecătoarea! Sau trupele lor erau atât de puține, încât nu vor îndrăzni să atace o coloană blindată puternică?

Singurul zgomot care tulbura liniștea nopții era duduitul monoton al motoarelor. Suprapunându-se peste el, conductorul tancului începu să fluiere o melodie la modă. Supovski știa că această manifestare era o destindere a nervilor încordați, care se relaxează pe măsura înaintării, mai ales că nu au avut nici un incident până acum. Era convins că în alte vehicule, soldații cântau de-a dreptul. Încercă să socotească cât mai aveau de mers până în vârf. Se întreba când ar fi bine să cheme restul trupei, când va ajunge în vârf sau după ce va traversa toată trecătoarea? De la ieșire, mai avea doar cincisprezece kilometri până la intrarea în Baia Mare, trebuia să traverseze orășelul Baia Sprie și satul Tăuții de Sus. Dacă avea noroc, ar fi putut să ocupe singur Baia Mare, sau măcar Baia Sprie. O adevărată faptă eroică, care ar putea decide cursul războiului. De ce nu, câte victorii nu au depins doar de o singură acțiune hotărâtă a unui grup redus numeric?

Dintr-o dată, operatorul radio se răsuci spre el întrebător, ascultând atent. Își dăduse una dintre căști jos de pe ureche, coborî privirea concentrându-se, de parcă ar fi vrut să prindă vreun sunet din depărtare. Supovski ascultă și el. Într-adevăr, parcă peste zgomotul motoarelor coloanei sale blindate, se mai percepea un sunet. Ceva cu o octavă mai sus, tot produs

de motoare, la început imperceptibil, dar crescând din ce în ce mai mult în intensitate, ajungând să poată fi desluşit cu uşurinţă. Hublourile nu-i spuneau nimic, aşa că ridică trapa şi ieşi pe jumătate afară, în răcoarea nocturnă. Trase în piept cu nesaţ aerul tare şi ozonat al nopţii, simţind cum miresmele de brad aproape îl îmbată. Era gata să uite motivul pentru care ieşise pe trapa superioară, când percepu zgomotul străin mult mai clar. Erau mai multe motoare şi părea că undele sonore veneau de pretutindeni. Ridică ochii spre coroanele copacilor ce mărgineau şoseaua, o barieră vizuală deasupra căreia stelele şi luna ivită dintre nori dădeau cerului o nuanţă bleumarin întunecată. Abia atunci sesiză diferenţa dintre cadenţele motoarelor blindatelor sale şi motoarele străine. Acestea din urmă mai aveau un tonou ceva mai îndepărtat, sacadat. Îl recunoscu cu groază: "Pale de elicopter!"

Într-adevăr, erau elicopterele IAR 330 Puma Socat, vânătorii nopţii. În clipa următoare se ridicară de după coroanele copacilor, unde aşteptaseră sosirea coloanei. Trei de o latură şi două de cealaltă. Al şaselea apăru de după o curbă planând la joasă înălţime chiar în faţa tancului lui Supovski. Preţ de o clipă rămăseseră parcă suspendate în aer, cu câte o lumină roşie pulsând sub fuselaj, apoi se aplecară uşor înainte.

O fracţiune de secundă, Supovski rămase paralizat de spaimă. Se trezi ca dintr-un vis în momentul în care elicopterul din stânga sa se răsuci uşor pentru a oferi rachetelor antitanc Hellfire prinse pe lateral un câmp cât mai bun de tragere. Se lăsă să cadă în tanc trăgând trapa după el şi urlând spre echipaj:

– FOOC!!

Dar era prea târziu. Căpitanul Laurenţiu Bodea, conducătorul escadrilei de elicoptere IAR 330 Puma Socat, aştepta de mult clipa aceasta. Vroia să fie primul care deschide ostililităţile şi nu dorea să rateze momentul. Aflat în elicopterul

din fața tancului din fruntea coloanei, sesiză în întuneric silueta întunecată ce se lăsase în interior. În acel moment rupse tăcerea radio impusă în momentele grele de așteptare:

– FOC!!

Instantaneu apăsă butonul de lansare a primei rachete Hellfire din cele opt dispuse câte patru pe suporții laterali ai fiecărui elicopter. Aceasta porni ca un fulger trăgându-și trena de flăcări și fum, ghidată de capul de dirijare laser pe direcția dată de sistemul de desemnare al țintelor TADS, pentru a se înfige o clipă mai târziu în burta mastodontului de 48 de tone. Explozia săltă tancul o jumătate de metru în aer, de unde se prăbuși greoi ceva mai în spate, doar pentru a putea fi lovit din lateral de alte două rachete lansate de pe celelalte elicoptere. Tancul lui Supovski sări în aer ca un foc de artificii ce împroșca în jur scântei și metal topit. Turela pluti ireal prin aer și se răsturnă cu marginile incandescente în tufele ce marcau drumul asfaltat. Doar șenilele delimitau imensul foc de tabără ce marca locul în care, cu câteva secunde mai devreme, avansa imperturbabil simbolul puterii mecanizate a coloanei blindate, masivul tanc Oplot.

Celelalte elicoptere distruseră concomitent ultimul tanc din coloană, blocând-o la ambele capete. Apoi, căpitanul Bodea trecu cu elicopterul său de-a lungul acesteia lansându-și rachetele și trăgând cu tunul GIAT de 20 mm asupra vehiculelor descumpănite. Din părțile laterale, restul escadrilei își descărca ura executând un foc susținut cu tot armamentul. Unele elicoptere erau dotate cu rachete antitanc X-5, doar câteva fiind echipate cu rachetele americane AGM-114 Hellfire. Cu toate acestea, cu noul tip de cască MIDASH cu senzori ce roteau capetele rachetelor după privirea pilotului, precum și cu ajutorul sistemului de vedere pe timp de noapte NVG (Night Vision Goggles), piloții trăgeau ca la antrenament asupra țintelor care nu se puteau mișca nici în față sau spate, coloana fiind blocată

la ambele capete de tancuri în flăcări, dar nici lateral, din cauza terenului inaccesibil.

După ce-şi terminară rachetele, elicopterele începură să se rotească ca un stol de ulii deasupra rămăşiţelor incendiate, trăgând fără oprire cu tunurile şi cu mitralierele în epavele incandescente ale tancurilor şi transportoarelor blindate, ca şi cum ar vrea să se asigure că nu mai există nimeni în viaţă, deşi era evident că nici o fiinţă n-ar fi putut supravieţui unui asemenea foc susţinut. Câteva siluete care au încercat să fugă spre pădurea din marginea drumului au fost secerate fără milă. Într-un târziu, după consumarea muniţiei aproape în întregime, căpitanul Bodea dădu semnalul de reîntoarcere la bază. Nu dorea să-şi forţeze norocul, uriaşul şarpe de foc era vizibil de la kilometri întregi, iar unele aeronave inamice s-ar putea arăta curioase.

Tânărul locotenent căzut la Vadu Izei era răzbunat. Chiar înainte de a pleca în misiune, comandantul unităţii le arătase filmul anihilării rezistenţei de la Vadu Izei de către tancurile ucrainene, aşa cum a fost surprins de către sateliţii americani. Comandantul subliniase că vor merge la luptă chiar împotriva tancurilor ce au făcut aceasta. Nici acum, cu misiunea îndeplinită şi în drum spre bază, Bodea nu înţelegea de unde a ştiut comandamentul că tocmai acele tancuri vor încerca forţarea trecătorii în cursul nopţii.

XXXV

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 1.40
Frontul de sud "Dobrogea"

Planul maiorului Virgil Pintea, noul comandant al frontului de sud, era gata de a fi pus în aplicare. Încă din cursul zilei, înainte ca acesta să fi fost practic gândit, aeronavele militare de transport C-130 Hercules au început să facă curse regulate spre linia frontului aducând din Oltenia şi Bucureşti trupe proaspete, materiale militare şi muniţii. Dar în primul rând tancuri şi maşini blindate. De la Constanţa şi de la alte aerodomuri din apropiere, imense convoaie afluiau spre linia defensivă Hârşova-Capul Midia, cunoscută ulterior ca "Linia Puşcaş". Au fost aduse aşa, împreună cu aeronavele Antonov-24, patru batalioane de tancuri complet echipate, inclusiv cisterne de aprovizionare cu combustibil, acestea din urmă venind pe calea ferată de la Bucureşti la Constanţa.

Trupele din centrul şi sud-vestul ţării au fost deplasate sau se aflau în curs de deplasare spre cele două fronturi ce aveau urgentă nevoie de ele. Această migraţie militară trezi o oarecare îngrijorare în rândul unor eşaloane superioare politico-militare,

deoarece lăsau granița sârbă prea descoperită, iar semnalele de acolo nu erau din cele mai încurajatoare. După asasinarea premierului Zoran Djinjici, în 12 martie 2003, și separarea Muntenegrului în 2006, după o perioadă de acalmie, lucrurile s-au complicat odată cu venirea la putere, câțiva ani mai târziu, a unui guvern condus de unul dintre partizanii aflat în linia a doua a partidului lui Slobodan Miloşevici. Politica revanşardă asupra vecinilor, după moartea lui Miloşevici la Haga, devenise la ordinea zilei, iar tensiunile din Kosovo, pe fondul escaladării situației în Albania, amenințau din nou să arunce Balcanii în aer, mai ales că Macedonia, după luptele din 2001, dar mai ales Kosovo, după tulburările din 2005, erau destul de şubrede.

Preşedintele Danulescu îşi asumă riscul şi aprobă desfăşurările de trupe propuse de Puşcaş. Prefera să acționeze acolo unde era nevoie acum, decât să se păzească de o posibilă criză în sud-vest, care s-ar putea să nu aibă loc niciodată. Sau cel puțin nu acum. Astfel, aeronavele C-130 Hercules parcurgeau non-stop țara de la vest la est încărcate cu soldați şi materiale militare, în paralel cu trenurile înțesate cu tancuri şi vehicule blindate ce blocau triajele gărilor de pe parcurs.

La nord de Hârşova, pe şoseaua spre Tulcea, forța de atac era gata de plecare. Era constituită din două batalioane de blindate susținute de două regimente de infanterie, mai mult decât preconizase maiorul Pintea. Lor li se mai adăugau şi două companii de gardă, iar din aer vor beneficia de aportul a două escadrille de Mig-21 Lancer şi una de elicoptere de asalt Puma Socat. O escadrilă de IAR-99 Şoim le va asigura de asemenea sprijinul. Lor li se mai adăugau şi două aparate Sea Harrier cu decolare verticală, ideale pentru sprijinul la sol, împrumutate de la britanici, dar pilotate de piloți români ce au făcut cursuri de zbor cu astfel de aparate în Statele Unite. Aceste două aparate făceau parte dintr-un lot de patru trimise din Turcia de la

baza Incirlik în cursul zilei. Tot cu titlu de împrumut, dar de data asta de la americani, aterizaseră la Bucureşti douăsprezece aparate de luptă F-14 Tomcat şi F-16 Fighting Falcon care, de asemenea, urmau să fie încadrate cu piloţi români cu stagii de pregătire în Statele Unite pe aceste tipuri de avion.

Batalioanele de tancuri erau constituite în marea lor majoritate de tancuri T-72 şi TR-85 modernizate, mai ales la partea electronică şi la cea de dirijare a focului, în cadrul programului demarat în anii '90.

Forţa asamblată era sub comanda căpitanului Morun, un ofiţer de blindate ce nu se aştepta să fie procopsit cu o astfel de misiune. Cu toate acestea, îşi luă rolul foarte în serios, organizând dispozitivul de atac cu deosebită grijă. Era un ofiţer conştiicios, ce nu lăsa nimic la voia întâmplării. Tancul său urma să înainteze în mijlocul dispozitivului, având astfel o perspectivă panoramică asupra deplasării forţelor sale. Infanteriştii vor merge în transportoarele blindate "Zimbrul" de fabricaţie românească, apropiate de clasicele TAB-uri, precum şi în MLI-84M (Maşini de Luptă ale Infanteriei), de asemenea modernizate la începutul deceniului. Acestea vor fi încadrate între tancuri şi împreună vor parcurge în viteză cei aproximativ treizeci de kilometri ce despărţeau Hârşova de primele elemente ale armatei ucrainene ce încălecaseră şoseaua. Până la contactul cu inamicul, coloana se va deplasa pe şosea în viteză pentru a contribui la elementul surpriză ce se va putea constitui într-un factor hotărâtor în confruntarea ce se apropia.

Dispozitivul de luptă ce va fi adoptat la vederea inamicului va fi unul larg, de ambele părţi ale şoselei, pe terenul nisipos din zonă, cu infanteriştii debarcaţi urmând tancurile, iar transportoarele vor participa la forţa de atac, susţinând-o cu mitralierele de 7,62 şi tunurile de 30 mm. Se mai adăugau câteva maşini de luptă ale infanteriei de tip MLI-84 "Jderul" ale căror tunuri de

73 mm şi mitraliere de 7,62 mm, precum şi sistemele integrate de rachete antitanc dirijate Spike, vor putea să-şi aducă aportul în luptele ce vor urma. Legătura cu forțele aeriene ce urmau să-l sprijine va fi ținută prin radio în permanență.

O ultimă verificare, apoi ordinul de pornire răsună în căşti. La rândul său, căpitanul Morun transmise ordinul forțelor de sub comanda sa, dar în variantă proprie:

– Băieți, de noi atârnă viețile la o grămadă de băieți buni! De felul în care ne vom bate, depinde cum vor fi scoşi prietenii noştri din rahat, depinde cine va câştiga afurisitul ăsta de război pe care noi nu l-am vrut! Aşa că, haideți să-i radem pe ticăloşi! Doamne-ajută!

Uralele străpunseră liniştea nopții, fiecare tanc, fiecare transportor se trezi la viață. Căpitanul Morun, cu căştile radio pe cap, se ridică deasupra turelei astfel încât să poată fi văzut de toată lumea ce purta ochelari cu vedere pe timp de noapte (NVG-uri), ridică brațul drept, după care îl coborî în față printr-o mişcare energică, răcnind în microfon:

– ÎNAINTEE!!

Într-o clipă, o sută de motoare duduiră la unison şi imensul şarpe de oțel se întinse de-a lungul şoselei pornind la început cu viteză scăzută, dar pe măsură ce fiecare îşi găsea locul în formație, din ce în ce mai repede. În scurtă vreme, coloana ajunse să se deplaseze cu şaizeci de kilometri pe oră, aproape de viteza maximă a tancurilor.

După douăzeci de minute încetiniră viteza, grupându-se din mers în formație de luptă. Plutoane de tancuri ieşiră de pe şosea de ambele părți, dispunându-se într-un front larg, ce măsura mai bine de trei kilometri în lungime. În scurtă vreme opriră, cu motoarele duduind, aşteptând ca "Zimbrii" şi "Jderii" să-şi descarce încărcătura umană ce urma să-şi ocupe locul în spatele zidului de oțel. Infanteriştii se cățărară pe tancurile

ce începură să avanseze încet, apoi din ce în ce mai repede. Căpitanul Morun spera că trupele ucrainene nu apucaseră să mineze terenul, mai ales că nu aveau cum să se aştepte la un atac pe această direcţie. Din acest punct de vedere, nu putea decât să-i dea dreptate maiorului Virgil Pintea, iniţiatorul planului de atac.

La lumina stelelor, prin NVG-uri, se distingea linia unor dealuri uşoare, unde, conform ultimelor fotografii prin satelit şi înregistrărilor UAV urilor, au fost semnalate trupe inamice. Rafale lungi de mitraliere sparseră noaptea luminând bezna cu traiectorii de trasoare. O paraşută luminoasă descrise o curbă şi se sparse într-un alb orbitor ce începu să planeze, scăldând terenul într-o lumină ireală. Tancurile deveniră vizibile ca în plină zi şi focul ucrainenilor se dezlănţui împotriva lor.

Morun dădu ordinul de atac. Infanteriştii săriră de pe tancuri şi porniră la adăpostul acestora spre poziţiile care mai mult se ghiceau. Tancurile accelerară şi traseră din goană. Linia înălţată a orizontului ce marca poziţiile ucrainene luă foc la impactul cu obuzele de 88 şi 100 mm. În câteva secunde paraşuta se stinse, noaptea luminată de trasoare şi explozii reintrându-şi în drepturi. Căpitanul dirija atacul ferm, tancurile sale identificând din mers cuiburile de mitralieră şi distrugându-le unul câte unul. Din fericire, avea în faţă doar elemente de infanterie care erau dotate cu mijloace antitanc insuficiente şi nu aveau cum să-l oprească. Mai încolo, când va atrage asupra lui grosul forţelor ucrainene, nu va fi aşa de uşor. Totuşi, riposta ucrainenilor era destul de susţinută, ei trăgând asupra tancurilor şi infanteriştilor români cu tot ce puteau. Primele tancuri atinseră linia defensivă ucraineană şi trecuseră de ea, rupând grupurile de apărători în insule izolate de rezistenţă anihilate una câte una cu ajutorul infanteriştilor, cu arme uşoare şi cu grenade de mână. La scurt timp, trupele căpitanului Morun puseseră

stăpânire pe pozițiile ucrainene şi se opriră câteva minute pentru a se regrupa pentru urmărire. Căpitanul vroia să exploateze succesul inițial împotriva primei linii ucrainene ce încropise rezistența practic în ultimul moment. Nu dorea să dea răgaz inamicului, deoarece era conştient că în curând se va întâlni cu trupe mai bine pregătite şi echipate, poate chiar cu blindate.

Sări din tanc pentru a evalua situația. Avea un tanc distrus şi unul avariat de o lovitură de aruncător în şenilă. Deja membrii echipelor de reparație şi întreținere se foiau în jurul acestuia. Dacă vor reuşi să-l repare, îi va prinde din urmă, dacă nu, va fi remorcat înapoi, spre Hârşova. Începuse evacuarea răniților şi prizonierilor. Pierderile nu erau aşa mari pe cât se aşteptase, ținând cont că era botezul focului pentru oamenii săi, totuşi, rezistența fusese moderată. Prizonierii, în număr de circa patruzeci, înaintau cu mâinile pe cap spre spatele unui camion descoperit, escortați de soldați cu baionetele la arme.

Explozii asurzitoare la mică distanță îl făcură să se trântească la pământ. Unul din prizonieri o luă la fugă spre câmp cu gândul de a profita de diversiune, dar gloanțele escortei îl ajunseră, aruncându-l la pământ ca pe un sac de cartofi. Poate doar se speriase şi fugise spre adăpost, dar soldații din escortă nu țineau cont de asta. Nimeni nu mai încercă să fugă, doar grăbiră paşii, aplecați, spre camionul care îi aştepta cu motorul pornit. O nouă salvă de obuze se prăvăli provocând distrugere şi moarte. Un tanc şi un transportor, lovite în plin, săriră în aer.

Morun răcni în stație împrăştierea, apoi ceru prin radio sprijin aerian, dându-şi indicativul care i se părea oricum destul de ciudat. Îi răspunse o voce guturală printre duduiturile motoarelor de avion:

– I-am reperat, Grup Nouă, aveți o baterie de obuziere la zece kilometri nord-nord-vest! Atacăm acum!

Exploziile înfundate ale rachetelor aer-sol lansate de Mig-urile 21 Lancer se puteau auzi destul de clar. Continuară vreo cinci minute, apoi liniştea se lăsă din nou peste Câmpia Dobrogei. Doar în depărtare se ghiceau motoare de avion la mare altitudine. Radioul lui Morun reveni la viaţă, aceeaşi voce răsunând în difuzor:

– I-am ras, dar cred că veţi avea companie! Ni se confirmă că turme de rinoceri se adună pe şosea la vreo treizeci de kilometri de voi. Se adună din toate părţile! Realimentăm şi venim să vă ajutăm, mai ales că se semnalează bondari în zonă! Baftă!

Deci planul lui Pintea părea că va da roade. Inamicul aduna tancuri de peste tot pentru a-i face faţă. Morun îşi aranjă cascheta, (o prefera în tanc în locul căştii de oţel), apoi dădu semnalul de pornire. Aveau treabă.

Locotent-colonelul Voicu Sânmărtean închise staţia portabilă radio. Noul său superior, maiorul Virgil Pintea, fusese destul de clar. Deşi aparatura de încriptare-decriptare pe 128 de biţi împreună cu interferenţele datorate condiţiilor atmosferice şi terenului dădeau unele inflexiuni metalice, Sânmărtean îi ghici îngrijorarea superiorului său, îngrijorare cu greu reţinută în voce. Era şi normal, avea aproape o brigadă încercuită, iar ucrainenii începuseră să preseze strângând cercul. Era acolo regimentul 88 infanterie în întregime, două baterii de artilerie, o unitate de geniu, precum şi două batalioane de infanterie separate de propriile regimente în momentul închiderii cercului. Totodată, mai puteau fi găsite resturi din alte unităţi, adunate în pripă în două companii supradimensionate şi puse sub comanda unor ofiţeri rătăciţi şi ei de propriile unităţi.

Sânmărtean îl înţelegea pe Virgil Pintea, deoarece şi el era din cale afară de îngrijorat. Fiind ofiţerul cu cel mai înalt

grad prins în încercuire, avea responsabilitatea întregii grupări de forțe aflate alături de el. Posibilitatea capitulării ieşea din discuție, chiar dacă astfel ar fi putut salva viețile oamenilor săi. Nu putea să lipsească țara de o importantă capabilitate militară și, în plus, era convins că oamenii săi ar fi preferat să moară în luptă decât să se predea.

Planul lui Pintea putea să meargă, mai ales că atacul diversionist începuse bine. Chiar dacă ar reuşi evacuarea fie şi a unei părți din oameni şi din materialul militar, tot ar fi o victorie. În primul rând răniții, adunați în două corturi imense cu câte o cruce roşie pictată deasupra, au nevoie de asistență medicală urgentă şi vor trebui evacuați primii. Ținând cont de faptul că unitățile sale sunt în contact permanent cu inamicul pe inelul exterior de rezistență, numărul răniților nu putea decât să crească în ritm alarmant, mai ales că ucrainenii începuseră să atace susținut. Reuşiseră chiar şi unele infiltrări, eliminate cu mare greutate prin intervenția singurului detaşament păstrat în rezervă, iar uneori şi cu ajutorul unor trupe scoase din dispozitivul de apărare.

Doar atacul blindatelor căpitanului Morun a reuşit să slăbească încercuirea. În sfârşit, apărătorii extenuați puteau să răsufle puțin. Dar nu aveau prea mult timp pentru asta. Locotenent-colonelul Sânmărtean era convins că în curând liniile inamice vor fi suficient de subțiri pentru a se putea strecura printre ele împreună cu o importantă parte din militarii valizi de care dispunea. Tocmai aici apărea dilema lui.

Cu o oră şi jumătate în urmă, i-au fost aduşi doi ofițeri români paraşutați în interiorul careului deținut de oamenii săi, aceştia cerând insistent să fie duşi la locotenent-colonelul Sânmărtean. Primiți de acesta, au rezumat verbal planul lui Pintea, neavând nici un ordin scris asupra lor, ca măsură de precauție pentru cazul în care ar fi fost paraşutați din greşeală

în liniile inamice sau ar fi fost capturați. Cei doi ofițeri îi dădură niște cuvinte cheie pe care să le folosească în convorbirea radio cu maiorul Pintea, astfel ca identitatea lor să fie recunoscută, precum și scopul pentru care se aflau aici. Într-adevăr, Pintea îl asigură pe Sânmărtean că cei doi sunt trimișii săi și îi ordonă să țină cont de planul care îi va fi expus.

Pe unul dintre ei Sânmărtean îl cunoștea vag, parcă se mai întâlniseră mai demult prin una dintre unitățile prin care a trecut. Sânmărtean îl iscodea cu privirea încercând să și-l amintească, dar nu reușea, cu toate că se putea lăuda cu o memorie deosebit de bună. Tânărul maior, observând interesul locotenent-colonelului, zâmbi și îl lămuri:

– Da, domnule locotent-colonel, ne-am cunoscut în 2003. Eram ofițer de legătură la Kabul și ne-am întâlnit la Kandahar, atunci când "Scorpionii roșii" au predat către "Vulturii Carpaților" ștafeta în Afghanistan. Dumneavoastră erați bucuros că vă întoarceați acasă. Eu am mai rămas două luni, după care am fost transferat în Irak.

Făcu o pauză, apoi se prezentă din nou:

– Căpitan Vasilescu, vorbeam deseori la telefon despre situația tactică din zonă.

Figura lui Sânmărtean se lumină a recunoaștere, apoi lăsă deoparte și ultimele rezerve. Era suspicios din fire, și cu atât mai mult acum, când planul adus de Pintea prin intermediul celor doi ofițeri parașutați era destul de îndrăzneț și, în plus, venea în contradicție cu planul său propriu, pe care deja începuse să-l pregătească în teren.

Ca un șahist ce-și mută piesele pe tablă, tot așa și el deplasase unitățile cele mai valide spre sud, pentru a putea forma o forță de izbire ce să se înfigă ca o pană în dispozitivul advers, creând un culoar suficient ca să-și strecoare și restul efectivelor prin breșa făcută. Ca orice plan, nu putea fi perfect, iar în acest

caz nu era sigur că va reuşi să-şi scoată toţi oamenii înainte ca ucrainenii să reuşească să închidă cercul din nou, de data asta definitiv. Era îngrijorat mai ales pentru trupele care vor trebui lăsate ultimele ca acoperire, care vor trebui să menţină cercul şi să lupte în retragere până ce grosul va reuşi să treacă. Aceştia vor fi practic sacrificaţi, poate o parte din ei vor reuşi să se strecoare spre nord şi vor putea ajunge, cu mult noroc, să se alăture celor rămaşi izolaţi în Delta Dunării, şi alături de ei să continue rezistenţa.

Iar acum, planul lui Pintea îi dădea peste cap toate pregătirile. E adevărat, trebuia să recunoască, încurca şi planurile ucrainenilor. Mişcarea lui Pintea va dezorganiza tot dispozitivul de luptă ucrainean şi era suficient de nebunească încât să aibă şanse mult mai mari de reuşită. Încă mai ezita atunci când căpitanul Vasilescu îi adusese aminte de perioada petrecută în Afghanistan alături de "Scorpionii Roşii". Zâmbi la amintirea acelor vremuri, apoi se întristă la gândul că o parte din Batalionul 93 "Neagoe Basarab" din Craiova, cei supranumiţi în Afghanistan "Scorpionii Roşii", erau prinşi împreună cu el în încercuire. Dar decizia trebuia luată şi se părea că planul lui Pintea era cel mai bun în condiţiile date, mai ales că atacul căpitanului Morun începuse bine.

Îşi îndreptă brusc spinarea şi se adresă celor doi ofiţeri, precum şi staff-ului său de campanie:

– Domnilor, avem de lucru! Haideţi să-i dăm drumul!

Lumina lunii se strecura filtrată printre norii prelungi. Pe câmpul din faţă, chiar la dreapta tufişurilor de scaieţi, maiorul Brebu, comandantul Batalionului 93 "Neagoe Basarab", numit aşa după numele domnitorului muntean de la începutul secolului XVI, ctitor al Mănăstirii Argeşului, dar denumit în timpul misiunilor din Afghanistan din cadrul operaţiunii "Enduring

Freedom" "Scorpionii Roşii", privea prin NVG spre poziţiile ocupate de soldaţii ucraineni. Puţin mai la dreapta putea vedea contururile a trei trupuri rămase de la ultima tentativă de atac a inamicului. Aceştia fuseseră seceraţi de-a dreptul în momentul în care s-au ridicat din adăpost, făcând astfel ca atacul ucrainean să moară încă din faşă.

Maiorul Brebu era locotenent atunci când se deplasase în Afghanistan cu plutonul său pentru a face parte din primul schimb de şase luni al militarilor români ce participau în această ţară la misiuni de luptă în războiul împotriva terorismului. Încă îşi amintea de lungile patrulări în zonele periculoase, zone în care ulterior detaşamentul român "Vulturii Carpaţilor", cel ce i-a înlocuit la sfârşitul perioadei de şase luni, va descoperi cel mai mare depozit de armament taliban ce va fi găsit vreodată în Afghanistan. Până atunci, maiorul Brebu considera că experienţa din acele locuri inospitaliere a fost crucială pentru cariera sa militară şi mai toţi cunoscuţii săi îi dădeau dreptate, considerând că de la întoarcerea sa de acolo, de mai bine de şapte ani, viziunea şi optica sa asupra tuturor factorilor ce puteau influenţa viaţa unui militar suferiseră o schimbare profundă. Acolo, cot la cot cu simpli soldaţi, îndurase rigorile şi asprimile unui trai într-un ţinut ostil, ameninţat de un duşman nevăzut, fapt care îl apropiase poate mai mult de o anumită înţelegere şi percepţie asupra relaţiei dintre superiori şi subordonaţi. Se apropiase în aşa măsură, dar fără să depăşească limita, de aceştia din urmă, încât soldaţii din subordinea sa ajunseseră să-l privească mai mult ca pe un frate mai mare decât ca pe un superior, dar un frate mai mare căruia îi areţi un respect deosebit nu numai pentru vârsta sa, ci şi pentru experienţa şi înţelepciunea dobândită prin şcoală şi viaţă. În campanii, la fel ca şi alţi comandanţi de oşti celebri, trăia cot la cot cu ei, mâncând aceeaşi mâncare, stând în acelaşi şanţ şi împărţind

privațiunile unei vieți de militar. Nimeni nu-și amintea ca Brebu să fi comandat asaltul unei poziții sau vreun exercițiu altfel decât "După mine!". Astfel de comandanți devin în timp idolii soldaților, iar Brebu era conștient de asta, deoarece toți știau că întotdeauna vorbea în numele lor și în cunoștință de cauză. De aceea, nimeni nu ar fi îndrăznit să-i discute ordinele, sau chiar să poată concepe acest lucru. Aveau încredere în el și l-ar fi urmat oriunde, chiar și până în iad.

O mișcare în stânga zonei ce o scruta prin dispozitivele de vedere pe timp de noapte îi atrase atenția. Cineva, în frontul ucrainean se mișcase de parcă ar fi încercat să se ridice. Imediat, din apropiere, un lunetist trase trei focuri spre silueta care abia se ghicea. Riposta nu se lăsă așteptată și veni dinspre frontul ucrainean sub forma tirurilor unei mitraliere căreia trasoarele îi descopereau poziția nepermis de mult. Aruncătoarele românești intrară în joc dirijindu-și focul spre poziția mitralierei, trezind pozițiile ucrainene ce începură să tragă cu arme ușoare și cu tot ce aveau la îndemână. Duelul dură vreo cincisprezece minute, apoi încetă de la sine.

Brebu suspină adânc. Va trebui să continue joaca încă două ore, după care va trebui să-și răsfire oamenii pe încă un kilometru de o parte și de alta a poziției ocupate acum, pentru a putea acoperi retragerea trupelor din vecinătatea sa. După încă jumătate de oră, după un tir demonstrativ, va trebui să revină doi kilometri în interior pe poziții dinainte pregătite, doar pentru a reîncepe joaca de a șoarecele și pisica, servind ca acoperire pentru cei ce se vor retrage pentru a putea fi evacuați. Dar oamenii săi? S-a gândit cineva la ei? Cum vor putea scăpa de aici? Brebu oftă și se pregăti psihic pentru o noapte lungă, foarte lungă.

XXXVI

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 1.20
Frontul de nord "Maramureşul"

Exploziile ce au urmat atacului elicopterelor căpitanului Laurenţiu Bodea se stinseră de ceva vreme. Militarii ucraineni rămaşi în urmă, la intrarea în trecătoare, se adunaseră tăcuţi în locul de unde se putea desluşi, deasupra copacilor, la câţiva kilometri în faţă, o dungă roşiatică ce marca locul incendiilor în care pieriseră camarazii lor conduşi de căpitanul Ignuşenko şi locotenent-majorul Supovski. Cupola roşiatică tremura în ritmul în care flăcările devorau ceea ce rămăsese din şarpele de oţel format din tancuri şi TAB-uri care, cu puţină vreme înainte, erau pline de camarazi încrezători în victoria ce se profila la câţiva paşi. Nimeni nu vorbea, toţi priveau tăcuţi, incapabili de vreo reacţie, de parcă ar fi refuzat să creadă. Nu aveau nevoie de confirmări, toţi erau morţi, dar continuau să stea privind cerul roşiatic fără o vorbă. Au stat aşa minute bune şi după ce s-au stins ultimele explozii depărtate, semn că elicopterele ucigaşe plecaseră. De ce trăseseră atâta timp, când era clar că totul era în flăcări? Nimeni nu găsea o explicaţie. Ulterior, din când în când, bubuituri înfundate mai străpungeau întunericul.

"Muniția din tancuri!" sugeră pe șoptite careva, iar ceilalți îi dădură dreptate. Din cauza căldurii explodau proiectilele din tancuri, iar dacă ar fi fost ceva mai aproape, ar fi putut auzi și pocnetele seci ale cartușelor de mitralieră cuprinse de flăcări.

Treptat, un alt zgomot în crescendo își făcu loc în timpane. Motoare apropiindu-se, apoi pale de elicopter. Militarii ascultau, așteptând o confirmare a temerilor lor. Cineva strigă: "Vin încoace!" Ca la un semn, toată lumea începu să strige și să alerge panicată în toate părțile, căutând adăpost.

În acel moment apărură, chiar deasupra arborilor ce mărgineau platoul pe care mareea ucraineană de oameni și vehicule se oprise seara precedentă. Zburau jos, la rasul copacilor și nu pierdeau deloc vremea. Urmărind grupurile de soldați ce alergau disperați, începură să tragă cu mitralierele în toate părțile culcând la pământ șiruri întregi. Strigătele de panică se transformaseră în urlete de durere și gemete în agonie.

Erau tot șase și tot IAR 330 Puma Socat. În drum spre zona de atac, la scurtă vreme după decolarea de pe aeroportul din Baia Mare, unde ajunseseră în cursul serii tocmai de la aeroportul din Titu, aproape de București, baza Regimentului 61 Elicoptere de Atac, se întâlniseră cu cele șase Pume ale căpitanului Laurențiu Bodea. Se salutaseră în mers și escadronul lui Bodea își clătinase în aer rampele laterale golite de rachete în semn de victorie. Acest gest, la fel ca și constatarea că nici unul dintre aparate nu părea atins, turnase optimism în venele aviatorilor conduși de locotenentul Mihnea Ogășan. Fuseseră nerăbdători să întâlnească inamicul și iată-i atacând cu furie un dușman surprins și dezorientat.

Două din elicoptere se desprinseră din formație și porniră spre stânga, acolo unde la lumina trasoarelor și a fulgerelor exploziilor se ghiceau corturi mărginite de vehicule transportoare și camioane lăsate neglijent la marginea șoselei. Rachetele aer-

sol intrară în acțiune provocând distrugere și moarte. Incendiile cuprinseră mașinile una câte una, rezervoarele de benzină împroșcând combustibilul aprins în toate părțile, propagând infernul de flăcări. Militari tranformați în torțe vii alergau în toate părțile, urletele lor neomenești transformând noaptea în scena unui coșmar infernal.

Cei care reușiseră să-și păstreze cumpătul datorită antrenamentului, experienței sau chiar caracterului lor, încropiră o ripostă timidă împotriva atacanților veniți din cer. Cu armamentul individual, începuseră să tragă înspre păsările nopții, dar majoritatea, datorită grabei sau panicii, nu reușeau să vizeze țintele, mai ales că acestea erau într-o continuă mișcare. Totuși, goleau încărcător după încărcător la foc automat, cu speranța că vor putea goni fiarele nopții.

Căpitanul Matupin alerga cu energia disperării spre TAB-ul său. Nu o dată a trebuit să se arunce la pământ și să se târască cu fața râcâind pământul atunci când umbra unui elicopter trecuse pe deasupra lui vărsându și încărcătura de proiectile ucigașe. O dată chiar a fost nevoit să dea la o parte un trup căzut, cu sângele șiroind din răni imense și tremurând cuprins de spasmele morții. L-a împins cât colo și s-a rostogolit cât mai departe de el, apoi și-a reluat înaintarea, fără să-și piardă din vedere obiectivul: TAB-ul său. Simțindu-se oarecum în siguranță, elicopterele îndepărtându-se, se ridică și începu să alerge. Ajunse la TAB întrebându-se de ce naiba nimeni nu a prevăzut și santinele dotate cu armament antiaerian, nu numai santinele de perimetru care să asigure tabăra împotriva unui atac terestru prin surprindere. De fapt, și acestea erau doar înspre pădure, de parcă nimeni nu ar fi putut ataca din altă parte. Era adevărat că aceste lucruri le gândea acum prin prisma situației în care se afla, supus unui puternic atac aerian, dar nimeni nu se putuse gândi în cursul serii la acest aspect, mai ales

că aviația română fusese practic inexistentă pe frontul de nord, cu excepția blestematelor lor de UAV-uri de supraveghere.

Se cățără pe TAB-ul scăpat de furia elicopterelor datorită prudenței maiorului care ordonase așezarea lor într-o zonă laterală mai ferită, ba chiar ordonase camuflarea lor rudimentară cu crengi de copac, lucru ce a declanșat unele murmure la cei însărcinați cu această treabă. Li se părea exagerat să te comporți tocmai ca la carte, mai ales după o zi grea, dar fără să dai ochi cu inamicul. Dar, totuși, unde era maiorul? Iarăși avusese dreptate! Încă de două ori! Prima oară când fusese singurul comandant de companie ce își așezase oamenii mai ferit, ba chiar avusese discuții cu cei care dădeau dovadă de neglijență așezându-și tabăra în câmp deschis, fapt ce îi atrăsese unele zeflemele de la colegii săi mult mai încrezători. A doua oară atunci când a refuzat să însoțească tancurile lui Supovski, de parcă ar fi știut că nimeni nu se va mai întoarce din acea expediție! De parcă ar fi știut!

Matupin scutură capul ca să-și alunge gândurile învălmășite. Avea nevoie de el limpede, gata pentru acțiune. Scoase husa de pe mitraliera antiaeriană de 7,62 mm de pe TAB, deschise cutia și introduse banda de cartușe. Trase închizătorul și-l lăsă cu zgomot, declicul metalic anunțându-l că avea cartuș pe țeavă. Își căută un adversar în care să tragă revărsându-și furia și ura acumulată în aceste minute de coșmar. În jurul său, scenariul continua aproape identic, cu elicopterele învârtindu-se pe deasupra vânând cu gloanțe și rachete și țintuind la pământ oameni și materiale. Riposta era încă foarte slabă, doar cu armele ușoare.

Ochi cu grijă înspre zona în care bănuia că se afla un elicopter și apăsă pe trăgaci. Simți șocul reculului în brațe în timp ce trasoare roșii urcau spre cer ajutându-l să-și corecteze tirul. În stânga sa, de pe un alt TAB, cineva deschise focul,

alăturându-i-se. Iată că începea să să înfiripe riposta.

Din elicopterul său, locotenentul Mihnea Ogăşan văzu trasoarele. Cu o mişcare de manşă îşi îndreptă elicopterul spre această nouă ameninţare, pilotându-l într-un picaj strâns spre TAB-ul lui Matupin. Îl conducea în viteză spre ţintă, deschizând focul cu tunul de 20 mm. Mai avea două rachete aer-sol pe rampele laterale şi era decis să le folosească în momentul în care-l va avea în vizor pe trăgător. Îl căuta cu privirea ştiind că senzorii de pe cască vor dirija rachetele direct spre el. Pentru mărirea puterii de foc, mai avea în carlingă un mitralior ce trăgea independent, din lateral, cu o mitralieră de companie fixată în podeaua elicopterului şi prinsă cu o coardă elastică de tavan.

Preocupat de atacator, locotentul Ogaşan pierdu din vedere restul terenului. Doar strigătul de avertizare al mitraliorului îl făcu să-şi îndrepte atenţia în lateral, iar ceea ce văzu îl făcu să se crispeze. Din umbra întunecată a unui cort pe jumătate prăbuşit şi cu capătul opus cuprins de flăcări, două siluete cu aruncătoare pe umăr se desprinseră şi îndreptară armele spre elicopterul ce cobora spre TAB-ul lui Matupin. Mitraliorul lui Ogăşan trase o rafală lungă, dar imprecisă, ce răscoli pământul la picioarele celor doi. Unul din ei se aruncă la pământ scăpând momentul, dar celălalt apucă să tragă. Ogăşan încremeni preţ de o fracţiune de secundă, dar îşi reveni repede.

Recunoscuse la lumina incendiilor că avea de-a face cu o rachetă sol aer (SAM) de tipul SA-7 Grail. Portabilă, lansată de pe umăr şi posedând un detonator exploziv deosebit de puternic, această rachetă are o ghidare în infraroşu, funcţionând pe sistemul pasiv, fără să emită semnale de căutare. Această rachetă era de tipul SA-7b sau 9K32M Strela-2M, cu o rază de acţiune de 3,6 kilometri, iar limitele de altitudine între care putea fi mortală erau între 15 şi 1500 de metri. Dar datorită sistemului pasiv de

dirijare spre sursa de căldură, racheta putea să o ia razna după lansare dacă se îndrepta spre soare sau spre căldura terestră în zonele deluroase. Dar acum fiind pe timp de noapte, acest lucru nu era posibil. iar incendiile a căror căldură ar putea devia racheta se aflau ceva mai la dreapta. Se mai puteau adăuga sisteme de identificare amic-inamic pe casca trăgătorului, dar acum nu era cazul, acest aspect fiind un detaliu lipsit de importanță. Important era să se depărteze cât mai repede de direcția urmată de rachetă și să-și folosească asul din mânecă, altfel ar fi putut fi ajuns înainte de a depăși zona de acțiune a rachetei, datorită vitezei ei de deplasare ce putea atinge 1,3 Mach, respectiv de 1,3 ori 430 metri pe secundă. Asul lui Ogășan erau dipolii și capcanele termice. Apăsă butonul de lansare al capcanelor și trase de manșă spre dreapta intenționând să treacă chiar pe deasupra focului ce cuprinsese cortul de lângă care s-a tras asupra lui. Își luase această măsură suplimentară de protecție pentru cazul în care trăgătorul apucase să fixeze bine sursa de căldură a elicopterului, caz în care racheta ar fi putut urmări manevra pilotului, și pentru posibilitatea în care proiectilul reușea cumva să treacă de capcanele termice. Aceste capcane se împrăștiară ca un foc de artificii în momentul declanșării lor, încercând să păcălească prin semnătura lor termică puternică capul infraroșu al SAM-ului.

Manevra spre dreapta a lui Ogășan îl aduse însă prea aproape de tirul mitralierei de pe TAB-ul din apropierea lui Matupin. Chiar în clipa în care racheta exploda în stânga păcălită de capcanele termice, câteva gloanțe loviră coada elicopterului făcându-l să vibreze. Indicațiile de pe display o luară razna, iar elicopterul începu să se miște mai greoi chiar și după ce Ogășan trecu pe comenzile manuale, semn că circuitul hidraulic fusese lovit și pierdea lichid pe undeva. Luptându-se cu comenzile, reuși să pună elicopterul pe o direcție spre îna-

fara zonei de conflict şi comunică prin radio: "Comandantul a fost lovit!". Restul elicopterelor se grăbiră să se grupeze pentru a-i acoperi retragerea, când porni o a doua rachetă, a celuilalt trăgător, care între timp se ridicase de la pământ, de unde îl aruncase rafala mitraliorului de bord. Ogăşan îşi lansă şi al doilea set de capcane şi încercă să se îndepărteze, dar elicopterul era mai lent, mai greu de manevrat şi pierdea altitudine, iar un fum gros începea să-i iasă din coadă. Cealaltă rachetă explodă datorită momelilor, dar de data asta mult mai aproape, fapt ce făcu ca suflul şi o parte din schije să lovească în plin. Elicopterul căzu aproape liber până la trei metri de sol, unde Ogăşan, cu umărul stâng zdrobit de o schijă, reuşi să-l redreseze cât de cât. Strigă către mitralior să sară şi acesta se desprinse din chingi şi se execută. Mai duse elicopterul treizeci de metri spre pădure, apoi simţi că acesta începea să se învârtă în sens invers rotorului, semn că elicea din spate era pe cale să cedeze şi nu mai putea menţine echilibrul şi direcţia de zbor. Probabil fusese lovită de o schijă care îndoise una din pale şi, în urma rotirii, avaria devenea mai gravă cu fiecare turaţie. Ştia că elicopterul era pierdut şi că tot ce mai putea face era să încerce să se salveze. Nu mai apucă, aparatul prăbuşindu-se într-o minge de foc la cincizeci de metri de liziera pădurii.

Matupin scoase un strigăt de triumf văzând că, după căderea elicopterului, restul aparatelor atacatoare rupseseră lupta şi se retraseră, poate şi datorită faptului că nu mai aveau muniţii. Printre incendii şi resturi carbonizate, oamenii se adunau buimăciţi, încercând să-şi revină.

Profitând de diversiunea creată, la opt kilometri spre est o grupare de elicoptere survola la joasă înălţime teritoriul aflat sub controlul ucrainean. Trecuseră pe deasupra tancurilor de la Şomcuta Mare conduse de colonelul Tomoioagă, care ocoliseră

Baia Mare pe la est şi se îndreptau spre nord, în întuneric. Homoioagă tresări la auzul motoarelor, dar ulterior, când realiză că sunt ale noastre, se linişti şi îşi conduse coloana mai departe. Elicopterele ocoliseră cu grijă zona luptei şi înaintau spre nord păstrând cu strictețe tăcerea radio. Erau trei elicoptere masive de transport Mi-24 de fabricație rusească, aflate încă în dotarea forțelor aeriene române, însoțite de trei IAR 316 Alloette armate cu rachete aer-aer şi aer-sol ca escortă. Piloții urmau cursul în tăcere, ascultând cu atenție exploziile depărtate ce marcau bătălia dusă de escadrila locotenentului Mihnea Ogăşan, menită printre altele şi să le asigure o traversare cât mai lipsită de riscuri.

La un moment dat, primul elicopter, un IAR 316, încetini, apoi începu să facă manevre dând un ocol circular unei zone marcate pe hartă. Restul aparatelor rămăseseră în aer, aşteptând. Elicopterul din frunte începu să descrie al doilea cerc, când un semnal luminos de la sol îl făcu să se oprească şi el.

O lanternă clipi. transmițând trei semnale luminoase lungi şi două scurte. Imediat, aparatul coborî la sol şi restul aparatelor înaintară până deasupra zonei vizate. Din aer, elicopterele Mi-24 îşi deschiseră uşile şi câte două corzi din fiecare se lăsară la pământ, de fiecare parte a elicopterului. În nici trei secunde, oameni înarmați până în dinți, cu rucsacuri în spate, începură să coboare în rapel, câte doi la două secunde. În momentul în care atingeau solul, fiecare se rostogolea cât mai departe pentru a lăsa locul următorului care venea pe coardă. Totul se desfăşura într-un ritm alert ce denota o pregătire de excepție a fiecărui soldat în parte.

Era şi normal, deoarece militarii debarcați făceau parte din Detaşamentul 495 Operațiuni Speciale "Ştefan Soverth", elita comandourilor din armata română. Din elicopterul lăsat la sol sări chiar comandantul acestuia, colonelul Dorinel Ian-

cu, care ţinuse neapărat să ia parte la această acţiune, în ciuda opoziţiei superiorilor săi. Argumentul suprem în disputa în care s-a implicat inclusiv colonelul Puşcaş, şeful SMG, a fost că importanţa acestei operaţiuni era atât de mare, încât necesita prezenţa în teren a celui mai îndreptăţit om care să o poată duce la îndeplinire, iar acesta nu putea fi altul decât colonelul Iancu. În cele din urmă, Puşcaş s-a lăsat înduplecat, dar numai după ce Iancu i-a promis solemn că, alături de comandantul lor, băieţii nu vor da greş. Iar Iancu nu a făcut niciodată promisiuni în van, despre asta oricine putea băga mâna în foc.

Colonelul Iancu, în vârstă de patruzeci şi şase de ani, era un bărbat în plină formă. Chiar dacă avea părul grizonat accentuat, părea chiar mai bine pregătit fizic decât mulţi dintre băieţii de douăzeci şi ceva de ani aflaţi sub comanda sa. Era genul comandanţilor iubiţi de subordonaţi, în ciuda durităţii săpate pe chipul colţuros, iar toţi cei ce-l ştiau puteau jura că niciodată nu a iertat pe nimeni, fie superior sau subordonat. Chiar dacă uneori era prea direct şi-şi uita menajamentele acasă, gradul înalt de pregătire al echipei sale făcea să-i fie iertate toate greşelile de tact de care dădea uneori dovadă. Cu toate astea, nimeni nu-l putea caracteriza mai bine, decât spunând despre el că era cel mai drept şi corect colonel din toată armata română.

Chiar şi acum, coborî din elicopter foarte vioi, purtând acelaşi echipament ca şi oricare dintre soldaţi, inclusiv vesta antiglonţ şi carabina H&K. De abia atinse pământul când în cale îi apăru o siluetă pirpirie, cea a omului ce semnalizase cu lanterna, care se prezentă salutând ca la carte:

– Sergent-major Cosmin Nechita, de la Cercetare-Diversiune, permiteţi să raportez! Mă aflu aici pentru a vă indica obiectivul numit "Nodul Gordian".

Despăturându-şi o hartă detaliată, Nechita îi indică colonelului poziţia faţă de obiectiv, precum şi ultimele rapoarte

asupra activității inamice din zona vizată, în timp ce soldații colonelului se grupau pe cele trei plutoane. Mulțumit de raport, colonelul Iancu i se adresă lui Nechita:

– Foarte bine, sergent! Vii şi tu cu noi?

– Din păcate, nu, domnule colonel! Ordinele sunt să mă întorc cu elicopterul cu care ați venit dumneavoastră. În schimb, vă vor conduce doi colegi de-ai mei, sergenții Tuşa şi Chiş. Sunteți pe mâini bune, vă garantez!

Iancu zâmbi şi-l bătu prieteneşte pe umăr.

– Sunt convins de asta, prietene! Să-i dăm drumul, până când nu se dezmeticesc gorobeții!

Deja elicopterele începură să se ridice îndepărtându-se de zona de aterizare. Nechita sări în elicopterul lăsat la sol, iar acesta începu să urce uşor. Ca un semnal de despărțire, Nechita ridică degetul mare în sus spre colonelul Iancu, dar acesta, preocupat de alte probleme, nu observă. În două minute, Detaşamentul 495 Operațiuni Speciale rămăsese singur. Împreună cu cei doi colegi ai lui Nechita, colonelul Iancu îşi împărți forțele pentru a înconjura discret, din trei direcții, satul Ocna Şugatag şi, mai ales, obiectivul principal, comandamentul ucrainean al frontului de nord, după cum indica raportul "Condorului" recuperat în cursul serii de către sergentul-major Nechita.

Datele primite au fost considerate de o aşa mare importanță, încât se spunea că însuşi colonelul Puşcaş a ordonat nimicirea totală a grupării Supovski şi raidul neîntârziat asupra centrului ucrainean de comandă. Dacă de prima sarcină elicopterele de atac IAR 330 Puma Socat s-au putut achita mai mult decât onorabil, a doua sarcină pica în grija celor mai îndreptățiți să o ducă la îndeplinire: cei mai buni dintre cei buni, Detaşamentul 495 Operațiuni Speciale "Ştefan Soverth", condus de colonelul Dorinel Iancu.

Trecuseră mai bine de două ore şi jumătate de la atacul elicopterelor până când Matupin a reuşit să se întâlnească cu maiorul. L-a găsit mai mult întâmplător, făcând acelaşi lucru ca şi el, dar în altă zonă. Verifica distrugerile, evalua pierderile şi încerca să refacă capacitatea de luptă a companiei sale. În schimb, Matupin pierduse multă vreme pe la celelalte companii încercând să-şi facă o imagine de ansamblu asupra situaţiei. Iar situaţia nu era deloc roză. În afară de pierderile materiale şi umane, destul de importante, erau pierderile de ordin psihic, sub forma moralului prăbuşit al trupelor şi nu numai. Matupin constatase chiar şi în ochii ofiţerilor, ba chiar şi la unii comandanţi, o slăbire a încrederii în victorie. Ori, acest lucru era inadmisibil! Tocmai ofiţerii, cei care trebuiau să dea un exe-m-plu trupei, indiferent de greutăţile campaniei, tocmai ei erau cei mai marcaţi de atacul aerian! Dar totuşi, era vorba doar de un atac aerian, luptele adevărate abia urmau să înceapă! Era adevărat că forţele aeriene ucrainene ar fi trebuit să acţioneze, dar se aflau doar în prima zi a campaniei care se va dovedi în final o mare victorie, doar aşa li s-a promis înainte de a trece graniţa României!

Şi nu doar atât, dar li s-a promis, prin intermediul mesajului şefului statului, Vahromeev, că lupta lor era doar o mică parte din lupta popoarelor slave, şi nu numai slave, împotriva Occidentului care încearcă de ani buni să le impună un fel de sclavie neocolonialistă modernă, sub forma dependenţei absolute, din toate punctele de vedere, faţă de un sistem decadent care nu reuşeşte să se regăsească nici măcar pe sine însuşi! Cu toate astea, moralul trupelor suferise deja, după prima zi de campanie, o grea lovitură. Nu neapărat prin atacul elicopterelor româneşti, ci mai mult prin lipsa de reacţie a aviaţiei proprii. Doar nu li s-a spus că din punct de vedere militar erau mai buni

și calitativ, dar și cantitativ, față de multe din țările occidentale? Era convins că această disfuncționalitate la nivel de reacție a eșaloanelor superioare se va rezolva cât de curând, chiar din a doua zi a ofensivei, zi care va dovedi superioritatea absolută a armatei ucrainene! Mâine vor ocupa Baia Mare fără probleme. Doar în sud ofensiva mergea cum nu se putea mai bine, după cum a fost asigurat de către prietenii din alte unități ce erau la curent cu mersul general al războiului. Unde mai pui că, în Extremul Orient, americanii înregistrau de la chinezi lovitură după lovitură?

Cu aceste gânduri în minte, Matupin aproape că se izbi de maior. În primul moment, nu putu decât să-l admire pentru felul său calm, aproape detașat, în care evalua cu profesionalism pierderile unității sale, verifica fiecare om, fiecare vehicul, ba chiar fiecare armă pentru a putea vedea cum a scăzut capacitatea de luptă a unității sale. Se ocupa de fiecare rănit, de îngrijirea și evacuarea fiecăruia, ba chiar și de fiecare decedat. Dar, la scurtă vreme, văzându-l pe maior, îl cuprinse o furie rece. Se preocupa doar de oamenii din unitatea sa, de care răspundea în mod direct, fără să-și pună întrebări referitoare la felul în care trecuseră restul unităților peste șocul atacului românesc.

Era aceeași concepție ca și un cum un moșier stăpân de domenii s-ar îngriji mai mult de ravagiile pe care o furtună le-ar face pe propriile-i pământuri, mai mult decât s-ar preocupa de soarta vecinilor săi, la fel de loviți de soartă. Se gândi preț de o clipă că, poate, această optică i-a fost inoculată din familie, bunicul său fiind un comunist convins care a luptat împotriva naționaliștilor ucraineni la sfârșitul anilor '40 pentru a menține Ucraina în marea familie a republicilor sovietice.

Totuși, acest gând a fost învins de către disciplina militară rigidă pe care anii serviți sub steagul noii republici au reușit să i-o impună. În momentul în care se întâlni cu maiorul față în

faţă, îşi salută regulamentar superiorul, aşteptând ca acesta să i se adreseze.

Maiorul îi răspunse la salut, se apropie de el cu un zâmbet vag, acelaşi zâmbet ciudat al maiorului, doar la nivelul gurii, în timp ce ochii continuau să-i rămână trişti şi preocupaţi. Doar cuta dintre sprâncenele ce aproape se împreunau deasupra nasului se adâncise mai mult. Maiorul îl prinse de braţ într-un mod ce se dorea amical, dar Matupin îl percepu mai mult protocolar, şi i se adresă în timp ce păşea alături de el:

– Bravo, Georgi, am auzit că ai doborât un elicopter! Am să te propun pentru o decoraţie, o meriţi din plin!

Matupin clătină din cap.

– Tovarăşe maior, nu eu am doborât elicopterul, ci doi băieţi cu SAM uri portabile! Ei au tot meritul acestei acţiuni! Nici măcar nu am reuşit să-l lovesc cu mitraliera, ci altcineva, care a tras de lângă mine! Nu am nici un merit!

– Bine, bine, eşti modest, vom verifica toate astea! Ce s-a întâmplat cu ocupanţii elicopterului?

– Pilotul a murit în timpul prăbuşirii, iar mitraliorul a fost ucis de către soldaţii furioşi care l-au capturat după ce a sărit înainte de a se prăbuşi!

– Cum a fost ucis?

– Împuşcat în cap.

Maiorul clătină din cap şi se îndepărtă cu ochii în pământ, de parcă i ar fi fost ruşine să ridice privirea. Matupin alergă după el.

– Asta nu e totul! Am fost să verific gărzile dinspre pădure. Toţi sunt morţi, dar au fost ucişi de curând, deoarece au fost schimbaţi la o jumătate de oră după atacul elicopterelor. Au murit şi patru oameni din compania noastră, cei aflaţi în postul situat pe colţul din sud-estul perimetrului supravegheat. Mitralierele au fost distruse, la fel ca şi tot armamentul aflat asu-

pra lor.

Maiorul continuă să se îndepărteze spre cortul pe jumătate distrus ce îi servea drept punct de comandă al companiei. În timp ce mergea, cu Matupin aproape alergând după el, mai întrebă:

– Cum au fost uciși?

– Cu gâtul tăiat! Ca niște oi, cu gâtul tăiat! Precis că s-au târât până în locașuri și le-au tăiat gâturile! Am găsit în beregata unuia înfipt un pumnal care nu poate fi decât din dotarea vânătorilor de munte români sau a trupelor de comando, de parcă ar fi vrut să lase o semnătură la locul crimei!

Făcu o pauză pentru a putea respira precipitat, apoi întrebă încet, parcă cu teamă:

– Credeți că are vreo legătură cu uciderea mitraliorului capturat de ai noștri?

Maiorul se opri brusc, se întoarse și îl privi pe Matupin direct în ochi.

– TU ce crezi, Georgi?

Apoi se întoarse și își continuă drumul.

Colonelul Dorinel Iancu încă aștepta. Soldații săi ocupaseră deja pozițiile stabilite și așteptau semnalul de asalt, dar colonelul amâna momentul. Nu era frică sau ezitare, era de fapt un moment de evaluare al fiecăruia, un moment al adevărului în care fiecare se trezea, cel puțin o dată în viață, față în față cu cele mai ascunse temeri ale sale.

Oare își pregătise băieții suficient de bine? Erau capabili să ducă la îndeplinire o astfel de misiune, atât de dificilă? Cum se vor comporta, ținând cont că pentru majoritatea băieților va fi prima misiune adevărată de luptă, în care vor trebui să fie față în față cu inamicul, să ucidă sau să fie uciși? Antrenamentul dur la care i-a supus luni de zile, va fi el oare suficient?

Pentru asta va fi un singur răspuns, iar acesta va veni doar după ce va da semnalul de atac, semnal aşteptat de toţi băieţii. Mai ezită preţ de o clipă, îşi făcu cruce, apoi ordonă prin staţie:

– Ştefan, atacaţi acum!

Din acest moment totul depindea de oamenii săi, de tăria lor, de antrenamentul inuman la care au fost supuşi timp de ani de zile, de dorinţa lor de victorie. Erau echipaţi cu staţii de emisie-recepţie, în aşa fel încât toţi puteau auzi fiecare vorbă, chiar şi fiecare respiraţie a oricărui coleg, prin microfoanele poziţionate la nivelul gurii. Armele din dotare erau şi ele foarte variate, din moment ce fiecare luptător din Detaşamentul 495 Operaţiuni Speciale îşi putea alege tipul de armament preferat dintr-o sumedenie de opţiuni.

La adăpostul întunericului, colonelul Iancu şi-a dispus oamenii într-un dispozitiv ce închidea orice posibilitate de manevră a inamicului. Învăluindu-l prin trei părţi, stabilind posturi de observaţie în cele patru colţuri ale dispozitivului, trimisese patrule ce închideau şi cea de-a patra latură, cea mai puţin expusă, dinspre pădure, acolo unde ucrainenii se aşteptau în cea mai mică măsură să fie atacaţi, din moment ce se aflau adânc în teritoriul ocupat în urma invaziei. În acea zonă, camuflaţi printre copaci, Iancu ascunsese trăgători înarmaţi cu arme cu lunetă prevăzute cu dispozitive de vedere pe timp de noapte şi cu amortizor care, la semnalul de atac, urmau să doboare santinelele ce supravegheau perimetrul. La auzul comenzii colonelului, aceştia apăsară pe trăgaci. Cei doi soldaţi ucraineni ce patrulau în zonă au căzut seceraţi de câte un glonţ ce a pătruns la nivelul tâmplei, chiar sub casca de protecţie, fără să le lase vreo şansă de supravieţuire.

Colonelul Iancu concepuse un plan de atac clasic, ţinând cont de aşezarea dispozitivului inamic. Comandamentul ucrai-

nean se afla în clădirea în care, pe timp de pace, turiştii veneau la băi termale şi tratament, motelul fiind foarte bine dotat cu camere pentru cazare, săli de tratament, saună, restaurant, etc.

Dar acum era ocupat în întregime de către centrul regional de comandă ucrainean ce era responsabil de desfăşurarea întregilor operaţiuni de pe frontul din Maramureş. Centrul de comandă se afla la etajul întâi al complexului, chiar după restaurantul cu terasă dinspre ştrand, cu vedere spre crângul ce mărginea dealurile domoale ce se rostogoleau alene spre coamele Munţilor Gutâi. Camerele propriu-zise erau ocupate de ofiţerii de stat major, dar cum aceştia nu erau prea mulţi, mai mult de jumătate rămăseseră goale după rechiziţionarea motelului. Corpul de gardă însărcinat cu paza acestui obiectiv era cazat într-unul din pavilioanele din imediata vecinătate a motelului şi constituia obiectivul plutonului 3 din gruparea condusă de colonelul Iancu. Celelalte două plutoane urmau să neutralizeze chiar comandamentul din motel, împreună cu cei aflaţi de gardă în acel moment.

Ţinta era prea tentantă pentru a putea fi ignorată aşa că, după primirea mesajului de la "Condor", colonelul Puşcaş aprobă imediat propunerea generalului Paul Nădişan, comandantul Frontului de Nord, de a neutraliza obiectivul de către Detaşamentul 495 Operaţiuni Speciale al colonelului Dorinel Iancu. Deşi nu avusese prea mult timp pentru a pregăti acţiunea, colonelul acceptase sarcina ce părea vizibil uşurată de neglijenţa ucrainenilor care se credeau în siguranţă, mai ales datorită slabei activităţi a trupelor române în zonă, cel puţin până acum. Se părea că tot efortul românilor se concentra în sud-est, ei neavând resurse pentru o ripostă eficace pe două fronturi. Colonelul Iancu era hotărât să-i facă să-şi schimbe părerea printr-o lovitură puternică care ar fi tăiat comanda frontului ucrainean chiar în momentul critic al bătăliei Maramureşului. Pentru asta

se afla aici, alături de cei mai buni dintre oamenii săi.

Atacul începuse. Oamenii colonclului Iancu erau îmbrăcați în bluzoane negre, aveau veste antiglonț și amortizoare la arme, precum și dispozitive de vedere pe timp de noapte. Înaintau precauți, cu armele pregătite. Din spatele lor, lunetiștii doborâseră fără zgomot toate santinclcle aflate în exteriorul clădirilor. Doar un plesnet înfundat și căderea trupului pe pavaj. Calea era liberă, mai trebuia pătruns în interiorul clădirilor, pentru a finaliza treaba.

Siluete întunecate și tăcute, cu armele în cumpănire, înaintau în salturi printre copacii rari ce mărgineau clădirile. Luna se cernu preț de o clipă printre norii rarefiați, scăldând scena într-o lumină alburie, după care dispăru după o perdea de nori groși, iar întunericul redeveni stăpân.

Luptătorii ajunseră la uși, în timp ce alții s-au cățărat pe terasa superioară de unde ar fi putut avea acces direct la etaj. Alții au rămas mai în urmă pentru a putea interveni oriunde în caz de nevoie, sau se grupară în dreptul ferestrelor din partea opusă. Se lăsară jos, apoi își instalară încărcăturile de exploziv plastic în deschizăturile ușilor sau ferestrelor. Dându-se la o parte din calea suflului, se sincronizară prin radio, apoi detonară încărcăturile simultan, la ambele clădiri. Exploziile, ca niște trosnete seci, aruncară ușile în lături. Siluetele negre se repeziră în interior, împărțindu-se pe coridoare și prin încăperi, mitraliind tot ce mișcă cu armele lor prevăzute cu amortizoare de zgomot. Spărgeau câte o ușă închisă cu o lovitură de picior, apoi măturau cu țevile armelor interiorul, doar o serie de puf-puf-uri seci, apoi trupuri care cădeau, gemete, apoi următoarea încăpere. Riposta veni destul de târziu, destul de palidă, câteva împușcături de la unii soldați ucraineni ce se dezmeticiseră, dar repede reduși la tăcere.

Colonelul Iancu asculta rapoartele ce-i parveneau prin ra-

dio, iar chipul său îi trăda satisfacția. Totul decurgea perfect, iar fiecare frază ce ajungea la el pe calea undelor de la echipele din teren îi întărea convingerea că misiunea va fi un succes deplin:

– Postul de radio inamic capturat şi distrus!

– Garnizoana neutralizată! Liber!

În final, primi raportul care îl aştepta de la început, cel prin care era anunțat că totul era liber, deci clădirea comandamentului inamic era ocupată şi asigurată în întregime. Abia atunci colonelul Iancu se întoarse spre cei doi ofițeri superiori ce-l însoțiseră aproape permanent, de la coborârea din elicopter. Erau singurii, în afara celor două călăuze lăsate de Cosmin Nechita, ce nu aparțineau unității sale. Li se adresă cu o mândrie destul de greu disimulată:

– Domnilor, noi ne-am făcut treaba! Dacă binevoiți să mă urmați!

Un zgomot de motor ceva mai îndepărtat se făcu auzit în timp ce soldații de pe perimetrul exterior anunțau sosirea unei motociclete, probabil un curier. Iancu lansă un ordin, apoi își continuă drumul. Curierul nu a mai ajuns niciodată la destinație.

Cei doi ofițeri, membri ai Direcției Generale de Informații a Armatei (DGIA), îl urmară pe colonel. Duceau în mâini nişte genți extensibile, destinate să găzduiască toate documentele importante ce puteau fi găsite, inclusiv coduri, planuri, hărți de operații, comunicate, etc. De asemenea, la elicopter îi aştepta un interpret, deoarece interogarea prizonierilor putea începe cât de repede, ținând cont de situația operativă de pe front.

Păşind grăbit pe coridorul mărginit de oamenii săi de la Operațiuni Speciale, colonelul Iancu încerca să înțeleagă semnificația acțiunii în care unitatea sa fusese implicată. Practic, comandamentul ucrainean al frontului de nord își încetase

existenţa şi încă inamicul nu era la curent cu acest lucru. Oricum, ei nu mai puteau rămâne prea mult aici, în spatele frontului. Trebuiau să încarce rapid documentele şi prizonierii, să distrugă ce nu puteau duce, inclusiv centrul de comunicaţii, apoi să se întoarcă pentru a putea fructifica avantajul astfel creat. Se întreba cum îl va folosi Statul Major condus de colonelul Puşcaş.

Înspre răsărit, cerul începea să se lumineze. În curând va fi zi, a doua zi de război.

Primii au fost ungurii.

Soarele se ridica drept în spatele maiorului Zoicaş. În fruntea unui pluton de grăniceri, în punctul de control trecere frontieră de la Petea, doar la zece kilometri vest de Satu Mare, la graniţa cu Ungaria, maiorul Zoicaş privea drept spre vest, dincolo de punctul de vamă, dincolo de clădirile şi gheretele albe prevăzute cu bariere unde se verificau actele şoferilor ce traversau graniţa, dincolo de drapelul roşu-alb-verde ce marca locul de unde se sfârşea teritoriul României şi începea Ungaria. Într-o impecabilă poziţie de drepţi, aliniat ca la carte, într-o tăcere mormântală, cu căştile şi baionetele armelor la umăr lucind stins în lumina răsăritului, plutonul privea în aceeaşi direcţie.

Obiectul atenţiei lor era o coloană lungă de vehicule militare ce se deplasa leneş pe un drum paralel cu graniţa româno-ungară. La o bifurcaţie, jeep-ul din frunte coti direct spre punctul de trecere, urmat de restul convoiului. La scurtă vreme, acesta ajunse în dreptul vămii ungare. Acolo doar încetini, pentru a permite ocupantului locului din dreapta şoferului să adreseze o vorbă vameşului, după care acceleră. Vameşul clătină din cap, apoi făcu un semn spre ghereta cea mai apropiată, semn urmat de ridicarea imediată a barierei. Jeep-ul trecu pe

sub ea şi-şi continuă drumul prin *no man's land* de-a lungul magazinelor duty-free până în dreptul barierei ce mărginea intrarea pe teritoriul României. La o oarecare distanţă, convoiul de camioane îl urmă.

Vameşul român aruncă o privire spre maiorul Zoicaş care continua să asiste nemişcat şi imperturbabil. La un gest aproape imperceptibil din partea acestuia, ridică bariera pentru a permite accesul jeep-ului. Acesta nu ezită, ci trecu pe sub ea ca să se oprească la douăzeci de metri de plutonul de grăniceri în fruntea căruia maiorul Zoicaş continua să aştepte. De pe locul din dreapta, un bărbat cu o statură impresionantă, îmbrăcat în uniformă de campanie, pe umărul căruia se ghiceau tresele de colonel de paraşutişti al armatei ungare, sări sprinten şi se îndreptă spre maiorul Zoicaş. În dreptul jeep-ului, primul camion opri, urmat la scurtă vreme şi de celelalte. Militari în ţinută de camuflaj, cu armele în mâini, săriră şi se aliniară faţă în faţă cu grănicerii români.

Colonelul se opri la cinci paşi de maior, amândoi încremenind în poziţie de drepţi. Privindu-se drept în ochi, cei doi salutară milităreşte, cu mâna la cască. Încă în poziţie de drepţi, colonelul ungur i se adresă:

– Colonel Imre Kaucz! Companiile 2 şi 3 din Regimentul 1 Paraşutişti din armata ungară, la dispoziţia dumneavoastră!

Lăsând braţul jos, maiorul răspunse:

– Maior de grăniceri Silviu Zoicaş! Sunt onorat, domnule colonel!

Cei doi se îndreptară unul spre celălalt, apoi îşi strânseră mâinile. O clipă mai târziu, se îmbrăţişară. Fără vreo comandă, ca la un semnal, grănicerii români şi paraşutiştii unguri rupseră rândurile şi se amestecară unii cu alţii râzând, îmbrăţişându-se şi bătându-se pe spate, schimbând ţigări şi cuvinte de prietenie.

A fost primul detaşament din trupele NATO venit să participe efectiv la luptele împotriva ucrainenilor. O oră mai târziu, condusă de o maşină de poliţie cu girofarurile aprinse, coloana de camioane se îndreptă spre înălţimea Huta-Certeze, situată la o sută de kilometri spre nord-est, pentru a participa la cumplitele lupte ce se dădeau acolo. Mai târziu a trecut graniţa şi Compania 1 din Regimentul 1 Paraşutişti, iar Ungaria îşi concentră preventiv trupe la propria graniţă cu Ucraina.

Două ore mai târziu, două regimente bulgare şi unul turcesc debarcară la Constanţa, nu departe de locul în care era tras la cheu portavionul avariat *John C. Stennis*. Două fregate bulgare purtătoare de rachete se grăbeau să se alăture flotei române care se pregătea de prima ciocnire cu flota ucraineană, în timp ce flota rusă a Mării Negre şi Flota a VI-a americană se supravegheau reciproc pentru a se asigura că nici una nu intervine în favoarea uneia sau alteia dintre părţi.

Patru ore mai târziu, primul paraşutist ungur, soldatul Laszlo Teleki, cădea la datorie răpus de o schijă de aruncător în unul din sectoarele pădurii de la Huta-Certeze.

XXXVII

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 5.45
În largul Mării Negre

Amiralul Buzescu continua să stea pironit în acelaşi loc de pe puntea de comandă, la fel cum o făcuse toată noaptea, începând din seara precedentă. De mai bine de douăsprezece ore nu-şi mai părăsise postul, dar nici nu se vedeau semne cum că ar fi intenţionat să o facă. Doar din când în când mai sorbea din ceaşca de cafea sau o reumplea din ibricul reîmprospătat periodic de către unul din ofiţerii de cart. Şi aceştia rămăseseră la posturile lor, cu câteva excepţii, unii fiind schimbaţi atunci când începeau să dea semne de oboseală.

Alături de el, comandorul Godeanu îşi conducea cu fermitate nava, urmând cu stricteţe ordinele precise ale amiralului. Tot timpul a avut încredere în amiral şi în capacitatea sa de comandă, dar după noaptea asta era convins că ar fi capabil să-l urmeze oriunde, dacă ar fi primit ordin. Pe lângă conducerea flotei în condiţii de luptă, amiralul ţinea legătura şi cu Constanţa, cu bateriile şi rachetele de coastă, precum şi cu aviaţia de sprijin cu bazele pe litoral sau în interior. Din jumătate în jumătate

de oră, ofițerul însărcinat cu comunicațiile trimitea un raport detaliat codificat către amiralul Aurel Ispin, şeful Statului Major Naval, raport care după cinci minute ajungea în fața şefului Statului Major General, colonelul Constantin Puşcaş şi de aici direct pe masa preşedintelui Danulescu.

Noaptea fusese agitată, dar nu aşa cum s-ar fi aşteptat atunci când avioanele inamice se îndreptau spre flota română ce tocmai luase cursul spre zona ucraineană de debarcare. Atacul avioanelor ucrainene a fost întâmpinat de aviația română, o puternică bătălie aeriană încingându-se deasupra mării, în zona dintre cele două flote care continuau să manevreze. Ca intensitate o egala pe cea deasupra portului Constanța, dar numărul de avioane implicate era ceva mai scăzut. Se părea că cei doi adversari îşi țineau în rezervă aparatele de luptă sau pierderile anterioare îşi spuneau cuvântul.

Ucrainenii au atacat cu cincisprezece avioane Mig-29 şi Mig-31, însoțitoare a două Tu-130, iar românii le-au interpus şase Mig-21 Lancer, două F-16 şi patru F-14. La sfârşitul luptei, românii pierduseră două Mig-21 Lancer şi un F-14, un al treilea Mig-21 Lancer avariat reuşind să se întoarcă la bază. Ucrainenii pierduseră un Mig-31 şi un Tupolev-130, balanța fiind de partea ucraineană. Călin Pop participase la luptă, dar fără să reuşească îmbunătățirea scorului propriu, rămânând tot la trei avioane inamice doborâte. Oricum, pentru el era important faptul că a rămas în viață după atâtea ieşiri şi lupte aeriene.

Mai ştia că încă nu s-a sfârşit. Mai avea mult de luptat până să poată considera că şi-a făcut datoria, dar şi după asta va avea mult timp să se gândească şi să se întrebe dacă toți camarazii săi, cei pe care îi ştia, în frunte cu Remus Lucaci, şi mai ales cei pe care nu-i ştia, nenumărați până acum, au murit cu vreun folos sau destinul lor a fost doar să îngroaşe rându-

rile dese ale atâtor soldați căzuți la datorie, de care ne aducem aminte din când în când la aniversări şi comemorări, dar trecem mai departe, la fel cum timpul trece peste mormintele săpate, ce devin tot mai desuete odată ce literele scrijelite pe pietrele şi crucile funerare trec din actualitate şi intră în ceea ce am ajuns să numim istorie. Doar din când în când, o siluetă în negru a unui părinte sau a unei soții îndurerate, în ceața matinală a cimitirului care ulterior va fi numit al eroilor, va mai aminti de cei care nu mai sunt, cei ce au păşit din viață în eternitate, fără o vorbă, numai cu tăria gestului celor ce şi-au făcut doar datoria. Datoria față de țara şi neamul care se va grăbi să-i uite ca şi pe un vis urât, la fel cum se va grăbi să uite vremurile de restrişte a căror simplă aducere aminte le-ar cauza o neplăcere vizibilă. Unii, ca şi Remus Lucaci, nu vor avea parte nici măcar de un mormânt care să le marcheze trecerea prin această lume. Doar valurile Mării Negre ce s-au închis deasupra trupurilor lor vor rămâne martore la destinul lor tragic.

Pentru supraviețuitori, aducerea aminte le va cauza un sentiment de vinovăție deoarece ei au supraviețuit, iar alții, poate mai buni ca ei, nu au avut această şansă. La restul, enumerarea faptelor eroilor morți le va crea o stare de disconfort prin comparație, deoarece în timp ce unii luptau şi mureau cu arma în mână pentru un ideal, ei stăteau în spate, la căldură, urându-le succes şi uneori nici măcar atât, alții chiar considerându-i ca şi cei mai de plâns dintre fraieri. E greu să fi erou căzut în luptă, dar poate mai greu este să supraviețuieşti. Dar în focul luptei nu apuci să te gândeşti la asta, atunci doar îți doreşti să rămâi în viață!

Cu mâna pe manşă, Călin Pop îşi dirija mai mult instinctiv avionul spre bază pentru realimentare şi reînarmare, înainte de a se avânta într-o nouă bătălie. Dacă va avea noroc, poate va putea să înghită nişte cafea şi ceva de mâncare înainte de a-şi

risca din nou viața într-o altă luptă aeriană împotriva avioanelor ucrainene. Oricum, se simțea norocos că a reușit să păcălească încă o dată moartea. Dar pentru cât timp? Spera că măcar cel puțin pentru o oră. Încă o oră de viață.

După lăsarea întunericului, a început o hărțuială continuă între cele două flote. A fost un joc, continuat de-a lungul orelor lungi, în care fiecare încerca să-și joace cartea în așa fel încât să obțină maximum de avantaje cu pierderi cât mai mici. Era ca și o partidă de șah între doi maeștri, cu tatonări și împingeri de pioni, fără nici o angajare decisivă.

Amiralul Buzescu și-a împins flota spre nord-nord-vest, mai aproape de locul debarcărilor ucrainene. Flota ucraineană l-a urmat de la distanță, gata să intervină decisiv în cazul în care ar fi făcut vreo mișcare ofensivă clară spre navele ce protejau transportoarele de trupe. De fapt, amiralul Buzescu nu intenționa să intre între navele de escortă și flota ucraineană, mișcarea făcând-o mai mult ca să provoace și să testeze reacțiile comandanților ucraineni. Într-un fel, încerca să se joace cu nervii lor, pentru a vedea de ce sunt în stare în momentul în care confruntarea hotărâtoare va veni. Iar acea clipă nu era departe, Buzescu o știa prea bine.

La fel ca și el, comandorul Petre Godeanu, comandantul de pe *Mărășești*, recunoștea jocul amiralului, dar asta nu-l împiedica să nu admire modalitatea calmă, pragmatică, în care acesta își punea piesele în mișcare. Cu un simplu ordin la începutul serii, își pusese vasele în postura de a avea inițiativa, iar ucrainenilor nu le rămânea altceva de făcut decât să răspundă mișcărilor lui Buzescu întrebându-se ce avea acesta de gând: să atace la locul de debarcare sau nu. Inamicii puteau doar ataca pentru a recâștiga inițiativa, ori riscurile păreau destul de mari.

Către orele 3.30, se pare că amiralul Buzescu depăşi linia interpusă imaginar de către amiralul ucrainean ca limită maximă de apropiere între navele de debarcare şi flota română. Reacţia la această presupusă intruziune a devenit vizibilă clar ceva mai târziu.

Navele româneşti înaintau în grup, dar îşi reduseseră viteza la cinci noduri.

Reacția ucraineană deveni clară ceva mai încolo, atunci când pe ecranele radar deveni clar faptul că flota inamică schimba poziția navelor din formație, trecând dintr-un dispozitiv de marş într-unul de luptă. Această trecere se observa că se facea din mers, în cea mai mare grabă. O jumătate de oră mai târziu, aşezarea navelor inamice nu lăsa nici o îndoială asupra intențiilor lor ofensive.

Amiralul Buzescu sesiză cel dintâi situația şi îi comunică lui Godeanu:

- Te poți aştepta la un atac din partea lor în orice moment, aşa că vom schimba cursul uşor înspre ei. asta în timp ce vom modifica aşezarea navelor. Vor să lupte, atunci să le dăm o luptă! Curs flotă 2-2-0, dispozitiv de luptă după cum urmează...

Ordinele amiralului Buzescu veniră clare, specifice, ca şi la o simplă aplicație militară de rutină. Nici măcar inflexiunile vocii nu trădau vreo urmă de tensiune, de parcă flota s-ar fi aflat în dispozitiv de paradă, de ziua marinei. Totuşi, cei aflați pe puntea de comandă a navei amiral a flotei române, *Mărăşeşti*, ar fi putut ghici că nu era vorba de un exercițiu, după maxilarele încleştate ale amiralului Buzescu sau după gesturile rigide ale comandorului Godeanu.

Acesta din urmă trecuse demult nava din subordinea sa în alarmă de luptă, singurul aspect care rămăsese sub semnul întrebării pentru echipaj era cine va deschide primul focul

împotriva navelor inamice: rachetele sol-sol de tipul SS-N-2C Styx sau tunurile de calibru 76,2 mm. Opiniile înclinau spre rachetele anti-navă care aveau raza de 80 de kilometri, față de tunurile care puteau fi folosite cu succes la o distanță mai mică de 15 kilometri.

Se părea că cei ce mizaseră pe rachete vor avea câştig de cauză, deoarece flota ucraineană trecuse pe poziție de atac aflându-se la o distanță de mai bine de şaizeci de kilometri de flota română. La fel, zona de debarcare amenințată de către flota română se afla la peste o sută douăzeci de kilometri est-nord-est.

Navele nu se puteau vedea cu ochiul liber, dar puteau fi urmărite cu ajutorul radarului şi, implicit, se puteau ataca cu uşurință. Acest lucru deveni evident atunci când corveta purtătoare de rachete de tipul Tarantula III *Kremenchuk*, dotată cu patru lansatoare de rachete anti-navă de tipul SS-N-22 Moskit, numite după indicativ NATO Sunburn, a fost împinsă ceva mai în față, flancată de *Nikopol*, corvetă de tipul Tarantula II şi de corvetele de patrulare *Uzgorod* şi *Uman*. Fregata *Sevastopol* de tipul Krivak II rămăsese ceva mai în spate alături de nava amiral *Hatman Sahaydachniy*, fregată de patrulare de tip Krivak III, cea mai modernă navă a marinei ucrainene.

La această poziționare a flotei ucrainene, Buzescu răspunse cu ce avea la dispoziție. Concepția sa de luptă nu evita angajarea în prima linie a navei amiral, fregata *Mărăşeşti*, ba dimpotrivă, el considera că din miezul bătăliei putea conduce cel mai bine desfăşurarea evenimentelor, astfel încât să le poată influența din mijlocul acțiunii. Faptul că putea fi rănit sau chiar ucis în cursul luptei nu părea să intre în calculele lui Buzescu, totuşi, la comanda directă a superiorului său, amiralul Ispin, îşi transmisese intențiile unui locțiitor aflat pe altă navă. Este adevărat că doar găselnița unui subordonat care îi sugerase

comandantului că, în cazul decesului în luptă, posteritatea şi istoria nu ar fi putut avea revelaţia modalităţilor sale de a distruge inamicul printr-un asemenea plan atât de simplu, dar în acelaşi timp atât de complex. Fiindcă ceea ce a urmat este deja istorie şi toate gesturile comandanţilor, toate mişcările tactice, toate directivele lor urmează în continuare să fie analizate în amănunt, iar concluziile încă nu sunt exprimate nici pe departe.

Amiralul Buzescu prefera să deschidă lupta de la o cât mai mică apropiere de flota ucraineană, mai ales datorită faptului că rachetele SS-N-22 de pe *Kremenchuk* aveau rază de acţiune mai mare decât tot ce avea el în materie de armament la dispoziţie. Aceste rachete Sunburn, ghidate prin radar, lungi de mai bine de 9 metri, cu o altitudine de croazieră de 20 de metri deasupra nivelului mării, atingeau o viteză de 3 Mach, fapt care le făcea cele mai rapide rachete anti-navă din lume. *Kremenchuk* avea patru astfel de rachete, dispuse în lansatoare suprapuse, două la babord şi două la tribord. Ca armament mai avea un lansator antiaerian SA-N-8, un tun de 76 mm şi două tunuri antiaeriene mai mici, de 30 mm. În schimb, nu era dotat deloc cu torpile.

Comandantul ucrainean îşi dădu seama de greşeala pe care era să o facă anulând avantajul tactic de care dispunea, deşi cam târziu, cele două flote aflându-se deja la o distanţă mai mică de optzeci de kilometri şi, în curând, dacă continuau să avanseze în acelaşi ritm, navele se vor afla şi în bătaia tunurilor, capitol la care flota română era uşor superioară. În plus, românii aveau şi avantajul de a fi mult mai aproape de bazele lor aeriene, fapt care îi avantaja de departe. Tocmai de aceea, comandantul ucrainean hotărî să acţioneze cât mai repede. Se poate ca şi nervii să-i fi cedat după jocul de şah impus de Buzescu, joc ce durase aproape toată noaptea.

La ora 4.41 dimineața, operatorul din fața ecranului radar MR-302 Strut Curve ce scana intens flota inamică de pe *Mărășești* sări ca ars:

- Lansări de pe *Kremenchuk*, domnule comandant! Două rachete sol-sol Sunburn se îndreaptă direct spre noi!

Godeanu deveni conştient de necesitatea stringentă de a-şi salva nava, asta în cazul în care ea era ținta rachetelor. Avertismente febrile au fost transmise către toate navele din flotă, astfel încât acestea să poată să-şi ia fiecare propriile măsuri de apărare. La distanța la care se aflau, timpul estimat până la impact era de circa şaptezeci de secunde, din care douăzeci se scurseseră deja. Godeanu, la fel ca şi toţi membrii echipajului, urma să-şi trăiască cele mai lungi cincizeci de secunde din viața lui, poate chiar ultimele. Totul depindea de priceperea căpitanului de vas şi a echipajului.

Godeanu întoarse nava spre direcția de venire a rachetelor, îşi ridică în aer cele două elicoptere şi pregăti contramăsurile electronice P-16. Rachetele erau deja la douăzeci de secunde. Cu câteva clipe în urmă se confirmaseră alte lansări de pe navele ucrainene. De acestea se va ocupa după ce va scăpa de cele două Sunburn. Dacă va scăpa. La douăsprezece secunde estimate până la impact, Godeanu ordonă lansarea contramăsurilor electronice sau momelilor, după cum li se mai spunea. Acestea, odată lansate, începură să emită semnale radio puternice care acoperiră activitatea electronică a navelor din jur, astfel că una din uriaşele rachete de 4,5 tone ce avea ca țintă fregata *Mărăşeşti* devie şi explodă fără a produce pagube. Concomitent, toate tunurile şi mitralierele de pe navele şi elicopterele ce compuneau flota română deschiseră un tir de baraj cu scopul de a face să explodeze în aer racheta rămasă.

Ea trecu de baraj şi se îndreptă direct spre corveta purtătoare de rachete *Lăstunul*. Echipajul de pe corveta de tipul

Tarantula I nici nu sesiză că nava lor era ținta rachetei. Doar printr-un noroc orb, proiectilele din tunul cu tragere rapidă cu două țevi de 30 mm loviră frontal racheta ce se afla doar la câțiva zeci de metri, provocându-i explozia. Totuşi, explozia capului de luptă de 320 de kilograme la o distanță aşa de mică ucise trei membri ai echipajului, răni grav alți cinci din totalul de 41 şi avarie nava destul de serios pentru a o scoate din luptă.

Amiralul Buzescu nu avea timp pentru a evalua pierderile. Ordonă continuarea înaintării spre flota inamică schimbând cursul uşor spre sud ca şi cum ar fi urmărit să înconjoare flancul navelor ucrainene printr-o manevră învăluitoare. De fapt, prin asta încerca să se pună la adăpost de posibilitatea atacării flancului său de către navele de escortă ale forței ucrainene de debarcare, în cazul în care ar fi avut ideea sau ar fi primit ordinul de a înainta pentru a prinde flota română într-un cleşte. La acea oră, cu o brigadă încercuită în Dobrogea şi cu flota distrusă sau rănită serios, armata română s-ar fi aflat într-o poziție mai mult decât precară. Ofensiva inamică în nord era pe cale să reînceapă şi dacă frontul ar fi cedat în Maramureş, dezastrul ar fi fost inevitabil.

Astfel de analize au fost făcute mai târziu, nimeni din flota aflată efectiv în luptă nu avea timp de aşa ceva în acele momente. Amiralul Buzescu ordonă lansarea a opt rachete, dintre care două de pe *Mărăşeşti*, apoi se pregăti pentru impactul cu al doilea val ucrainean de rachete. Acesta din urmă, format din şapte rachete de tip SS-N-2 Styx, a avut efecte mai grave asupra navelor româneşti. Din cele şapte, cinci nu şi-au atins țintele, fie păcălite de momeli sau de bruiajul pasiv instituit de foițele de staniol lansate, ce făceau să apară pe ecranele radar un spot imens ce masca țintele, fie au fost doborâte de tirul de baraj. Cel puțin o rachetă a căzut în mare fără să explodeze sau

să-şi atingă ținta.

Acest tip de rachete de construcție sovietică este considerat oarecum depăşit, fiind folosit, e drept, într-o formă nemodernizată, de către Egipt împotriva Israelului în timpul Războiului de şase zile în 1967, în 1971 de India împotriva Pakistanului în războiul ce a dus la naşterea Bangladesh-ului, precum şi între Iran şi Irak între 1980 şi 1988, sub o formă modificată de către chinezi. Mai mici şi cu rază mai scurtă decât Sunburn, Styx-urile folosite acum au fost îmbunătățite gradual şi, deşi inferioare produselor occidentale echivalente, ele rămân totuşi o armă redutabilă.

Acest lucru s-a văzut după dezastrul lăsat de ultimele două rachete ucrainene. Una din ele a lovit în plin *Lăstunul*, avariat în prealabil, făcâdu-l să se scufunde rapid, în mai puțin de două minute, în urma exploziei provocate în sala motoarelor. Trei supraviețuitori au fost pescuiți ulterior. Cealaltă rachetă a lovit corveta clasa Osa I Albatrosul. Şase morți şi patru răniți dintr-un echipaj de 28 de oameni. Nava a fost abandonată, dar nu s-a scufundat. Ulterior, câteva zile mai târziu, va fi remorcată în portul Constanța şi dezmembrată, părțile ei componente fiind folosite ca piese de schimb pentru celelalte trei nave din aceeaşi clasă: *Şoimul*, *Vulturul* şi *Eretele*.

Şi rachetele româneşti şi-au lăsat amprenta asupra flotei ucrainene. Între cele două valuri de atac au fost lansate Styx-uri, versiuni apropiate de cele ucrainene. De pe *Mărăşeşti*, de pe corvetele purtătoare de rachete tip Tarantula I, *Zborul* şi *Pescăruşul*, câte două, şi de pe *Şoimul* şi *Vulturul*, câte una. Era rândul flotei ucrainene să lupte disperată cu contramăsuri şi tiruri de baraj împotriva solilor morții ce veneau dinspre zare. Din opt, cinci au fost oprite de ucraineni sau şi-au ratat ținta. A şasea a explodat în apropierea lui *Kremenchuk*, undeva în dreptul catargului, avariind serios antena radar şi sistemul de

control şi dirijare al focului pentru rachetele SS-N-22 Sunburn. Astfel, cele două Sunburn-uri rămase au devenit total inutile. Lovitură cu şansă a lui Buzescu, de fapt a lui Godeanu, deoarece acesta luase ca țintă *Kremenchuk* pentru ambele rachete lansate de *Mărăşeşti*, ştiind prea bine ce puteau face Sunburn-urile. Lovitura părea cu atât mai norocoasă cu cât *Kremenchuk* beneficia de un sistem destul de modern pentru ducerea războiului electronic şi evitarea rachetelor inamice, cum ar fi interceptoarele Vympel-R2, compatibile cu sistemul radar de dirijare al rachetelor de pe *Mărăşeşti*, de tipul Harpun/Plank Shave.

Ultimele două rachete, şi mai norocoase, au lovit concomitent *Hmelniecky*, navă de patrulare destinată luptei antisubmarin, nava geamănă a lui *Uzgorod*. Explozia celor două rachete de 2,3 tone, una la prova, alta la pupa, a făcut ca nava să se transforme într-o epavă arzândă în câteva secunde, apoi, după cinci minute de plutire în derivă, să se răstoarne şi să se scufunde în adâncuri. Din cei 39 de membri ai echipajului, doar opt supraviețuitori.

Buzescu nu mizase pe cele opt rachete lansate în prealabil. Cu acestea, el dorea de fapt să-i țină ocupați pe ucraineni atât cât era necesar pentru riposta principală care urma să vină de la alte nave. Era vorba de cele două fregate Type 22 Batch 2 cumpărate de România de la marina britanică în cursul anului 2003. Având un deplasament de 5300 de tone, cu puțin mai mici decât *Mărăşeşti*, au fost destinate prin construcție să îndeplinească un rol mai mult de luptă antisubmarin, dar acestea au fost adaptate şi modificate astfel încât să poată îndeplini misiuni antinavă şi antiaeriene, având facilități excelente de comandă şi control. Celor două nave foste britanice HMS London şi HMS Coventry, rebotezate după transfer *Regele Ferdinand* şi *Regina Maria*, li s au făcut mai multe îmbunătățiri

în şantierele româneşti sub îndrumarea specialiştilor britanici. Astfel, s-a îmbunătățit sistemul de comandă al navelor, s-au adăgat noi arme ghidate şi s-a reajustat sistemul tunurilor de calibru mediu, precum şi platformele pentru cele două elicoptere, acum putând să găzduiască IAR 330 Socat-uri în locul elicopterelor occidentale MK 8 Lynx. Datorită excelentelor posibilități de comandă şi comunicații şi a faptului că erau nave de generație nouă, era doar o chestiune de timp până când una dintre ele va prelua rolul de navă amiral a flotei române.

Pe aceste două nave se baza tactica lui Buzescu, care le-a împins avansat pe flancuri, încă cu mult înainte de declanşarea efectivă a ostilităților. Mişcarea lor era ca a două brațe ce încercau să prindă flota ucraineană, în timp ce toată atenția inamicului se îndrepta spre corpul principal al flotei române, cu navele compacte, ținte deosebit de ispititoare. În plus, acestea ripostaseră tirului cu rachete, dar cele două fregate încă nu deschiseseră focul din cele două perechi de lansatoare cvadruple de rachete antinavă Harpoon.

O nouă salvă de rachete se schimbă între cele două flote, de data asta cinci ucrainene şi şase româneşti. Fregata românească clasa Tetal I *Viceamiral Eugeniu Roşca* a fost lovită, necesitând ulterior remorcarea. De partea ucraineană, corveta *Kahovka* a fost uşor avariată, pagubele fiind minore. Buzescu era conştient că în ritmul acesta ambele forțe îşi vor epuiza rachetele antinavă destul de rapid, făcând necesară apropierea în bătaia tunurilor şi a torpilelor. Încă nu-şi trimisese elicopterele, dar nici cele ucrainene nu se făcuseră simțite. Se întreba de ce nu trag fregatele sale, deoarece ar fi fost cazul să intre în luptă, partea ucraineană fiind în avantaj după primele runde.

Avea încredere în cei doi căpitani şi echipajele lor, oameni tineri, şcoliți în Marea Britanie exact pe acest tip de nave, ca parte a programului de cumpărare al fregatelor. Nu le ordonase

explicit deschiderea focului, dar le dăduse permisiunea de tragere atunci când vor considera de cuviință. Începea să se gândească la oportunitatea unui ordin direct de deschidere a focului, știind că până la venirea următorului val de rachete ucrainene era o chestiune de secunde, iar forța românească de lovire se baza pe *Regele Ferdinand* și *Regina Maria*. Când vru să deschidă gura, același operator care îi anunțase primul atac de pe *Kremenchuk* strigă:

- Cred că *Maria* lansează, domnule amiral! Și *Ferdinand*!

- Crezi sau ești sigur, locotenente?

- C... c... Sunt sigur, domnule amiral!

- Bine! Era și cazul! spuse Buzescu adresându-i-se de data asta lui Godeanu.

Acesta din urmă se mulțumi să aprobe din cap în timp ce scruta orizontul cu binoclul, în speranța că va putea vedea navele inamice sau proiectilele lor venind prin fumul provenit de la incendiul de pe puntea lovită a fregatei *Viceamiral Eugeniu Roșca*. Dar distanța încă era prea mare, iar rachetele ucrainene încă nu decolaseră din tuburile lansatoare, deși nu mai era mult până atunci.

Locotenentul avusese dreptate. *Regina Maria*, urmată la câteva secunde de *Regele Ferdinand*, lansaseră câte patru rachete Harpoon, practic golindu-și câte un lansator cvadruplu. Rachetele plecaseră una câte una într o succesiune rapidă, ducându-și încărcătura distructivă spre linia orizontului, dincolo de care flota ucraineană tocmai lansase un nou val de rachete spre navele românești. Dar acum, dintre acestea, două aveau ca țintă fregata *Regele Ferdinand*, cea care încerca să învăluie gruparea ucraineană pe la sud. Erau Styx-uri.

Racheta AGM-84 Harpoon este o rachetă deosebită. Produsă de Boeing, Harpoon este desemnată ca principala rachetă antinavă din panoplia armelor americane. Și alte ra-

chete, ca de exemplu Standard sau Tomahawk, pot fi folosite împotriva vaselor de suprafață, dar pentru Harpoon lupta antinavă este misiunea primordială. Putea fi lansată şi de pe platforme aeriene sau submarine prin tuburile torpilelor, dar atunci trebuia încapsulată într-un înveliş ce se desfăcea în momentul în care racheta ieşea la suprafață. Indiferent de modalitatea de inițiere a atacului, Harpoon era o armă redutabilă. Toți marinarii de pe cele două fregate ştiau asta, dar era timpul ca să o afle şi ucrainenii.

Căpitanul Leonard Buteanu, comandantul fregatei *Regele Ferdinand*, urmărise succesiunea rapidă ce urmase inițializării secvenței de lansare a celor patru AGM-84 Harpoon. Unul câte unul, tuburile lansatoare păreau că luaseră foc la capăt, în timp ce racheta zveltă (avea un diametru de doar 35 cm la o lungime de patru metri şi jumătate), cu vârful vopsit în roşu, părăsea nava învăluind puntea într-un nor de fum gălbui. Apoi încă una. Încă una şi încă una. În acelaşi moment, aşa cum se înțelesese printr-un semnal radio codat cu prietenul şi colegul său, căpitanul Grigore Dinu, comandantul celeilalte fregate, porneau şi rachetele de pe *Regina Maria*.

Înainte de lansare, în computerul digital al fiecărei rachete au fost introduse date despre poziția țintelor programând profilul zborului. După lansare, computerul de bord foloseşte datele primite de la altimetrele şi radarele de la bord pentru a se menține în parametrii inițiali, transmițând corecții către unitatea de ghidare (MLU – Missile Guidance Unit). Aceasta le transmite mai departe sub formă de impulsuri electrice către Unitatea de Control care le tranformă în impulsuri mecanice ce acționează asupra aripioarelor portante. Imediat după lansarea rachetei, se cuplează un modul de căutare al țintelor, ce localizează şi atacă fără alte acțiuni de la punctul de tragere. Avantajul acestui fapt constă în posibilitatea fregatelor de a se

putea concentra asupra altor acțiuni sau amenințări în timpul luptei.

Rachetele pornite de pe *Regina Maria* şi Ferdinand erau de generație mai nouă, intrată în serviciu după 1997, de tipul SLAM-ER (Stand-Off Land Attack Missile – Expanded Response) care, pe lângă mărirea razei de acțiune şi o penetrare sporită datorită capului de titaniu, mai avea posibilitatea de ajustare sau chiar de modificare a țintei în faza terminală a traiectoriei, circa şapte kilometri.

La viteza de croazieră de peste 850 de kilometri pe oră, rachetele străbătură distanța ce le separa de flota ucraineană în mai puțin de trei minute şi jumătate. După un zbor într-o formație mai răsfirată, inițializat aşa pentru a disipa țintele în eventualitatea existenței unor sisteme anti-rachetă, cele două grupuri se risipiră şi mai mult în momentul în care țintele deveniră vizibile. În timp ce primeau ultimele corecții de la punctele de lansare, cele opt rachete se năpustiră spre navele de dedesupt.

Cele patru venite de pe *Regina Maria*, aflată în nord-vestul grupării de nave, au fost dirijate pe faza terminală cu multă atenție de pe puntea fregatei. Primele nave zărite au fost *Nikopol* şi *Kremenchuk*, destul de apropiate una de alta, iar în spatele lor *Uzgorod* şi *Uman*. Ceva mai la stânga se vedea vedeta purtătoare de rachete *Pryluky*, aceeaşi clasă cu *Uman*. De pe puntea *Reginei Maria* au fost selectate ca ținte *Nikopol* şi *Kremenchuk*, țintele cele mai tentante, ambele fiind corvete de tipul Tarantula, doar că ultima era chiar de tipul III, cel mai nou, iar prima de tipul II. Fiecăreia dintre cele două i s-au desemnat câte două rachete.

Acestea şi-au înclinat capetele spre țintele lor, apoi au pornit vijelios spre navele încremenite. De la suprafața apei, tirurile îndrăcite ale tunurilor şi mitralierelor încercau să le oprească

provocându-le explozia în aer. *Kremenchuk* lansă capcanele electronice şi încercă să păcălească rachetele cu instrumentele de bruiaj activ ce încercau să interfereze cu radarele Harpoon-urilor. Prima rachetă a explodat între *Kremenchuk* şi *Nikopol*, păcălită de o momeală P-10. În acele momente de groază, *Nikopol*, în încercarea de a evita rachetele, accelerează şi face o manevră bruscă care o apropie şi mai mult de *Kremenchuk*, poate şi pentru a se pune sub umbrela bruiajului acestuia, mai eficient decât al său. Concomitent, a doua rachetă explodează pe puntea din faţă, chiar în dreptul cabinei de comandă. În greutate de 630 de kilograme, cu capul din titaniu şi încărcătura de luptă formată din 220 de kilograme de superexploziv Destex, racheta făcu prăpăd. Craterul căscat în cala navei lăsa apa să pătrundă cu viteză, pompele făcând faţă cu greu. Explozia a ucis majoritatea ofiţerilor aflaţi în cabina de comandă şi o mare parte dintre marinarii aflaţi la posturile lor. De asemenea, a distrus sistemele de comandă şi propulsie, nava intrând în derivă şi rămânând fără apărare.

A doua rachetă dirijată spre *Kremenchuk* a deviat, nu se ştie de ce. Se presupune că în urma bruiajului sau o eroare de la bordul *Reginei Maria* a făcut ca aceasta să se îndrepte tot spre *Nikopol*, asta în timp ce marinarii de pe *Kremenchuk* au început să facă disperaţi manevre pentru evitarea lui *Nikopol* care se îndrepta în derivă spre ei. Harpoon-ul lovi bordajul tribord al lui *Nikopol* ceva mai în spatele catargului, sub baza lansatorului de rachete SS-N-2 Styx, acum gol. Forţa exploziei l-a ridicat şi l-a defomat ca şi cum ar fi fost o cutie de chibrituri. Atunci lovi şi ultima rachetă, ceva mai în spate. Marinarii de pe *Kremenchuk*, martori oculari ai dezastrului, au declarat că au văzut cum forţa exploziei a smuls plăcile de pe babordul navei, în partea opusă impacului, iar un nor de flăcări şi fum a înconjurat ceea ce a mai rămas din *Nikopol*. S-a mai auzit un pârâit sinistru, atunci

când nava s-a rupt în două şi a dispărut pentru totdeauna în adâncuri. Trecuseră mai puţin de douăsprezece secunde de la prima lovitură asupra lui *Nikopol* şi acesta încetase să mai existe.

Cele patru Harpoon-uri lansate de pe *Regele Ferdinand* nu au mai fost dirijate de la bordul acestuia, deoarece căpitanul Leonard Buteanu şi marinarii săi avea de lucru cu cele două rachete Styx ce se îndreptau spre ei. Cele patru Harpoon-uri îşi aleseseră singure ţintele, apoi atacară. *Kahovka*, avariată uşor la un atac precedent, încasă o rachetă care o scoase din luptă. A fost abandonată în derivă. După părăsirea câmpului de luptă de către ucraineni, a fost torpilată şi scufundată de către *Fulgerul*, una din vedetele torpiloare româneşti. Două rachete au fost deviate, iar ultima a lovit pupa lui *Uman*, făcându-l să părăsească lupta spre portul Sevastopol cu viteză scăzută din cauza avariilor.

Căpitanul Leonard Buteanu urmărea pe radar venirea celor două rachete Styx ce îi vizau nava. Făceau parte din ultima salvă ucraineană lansată cam în acelaşi timp în care îşi trimisese şi el cele patru rachete Harpoon. Buteanu dădu ordin de mărire a vitezei la 30 de noduri şi îşi ridică şi cel de-al doilea elicopter de pe punte, primul fiind deja în aer. Ambele planau la rasul valurilor, înaintea navei. Cele două Styx-uri se aflau cam la şase kilometri de navă atunci când căpitanul Buteanu ordonă lansarea rachetelor Seawolf.

Seawolf sunt singurele rachete folosite exclusiv pentru doborârea altor rachete. Practic, sunt singurele rachete concepute din start ca şi antirachete. Chiar arhicunoscutele Patriot sunt, de fapt, rachete sol-aer transformate, destinate iniţial atacării aeronavelor. *Regele Ferdinand*, ca şi *Regina Maria*, avea câte două lansatoare de câte şase rachete Seawolf, cu reîncărcare manuală, putând duce câte 72 de rachete. Din

păcate, cele două nave nu au beneficiat de sistemul de lansare verticală automată, instalat la fregatele britanice de generație mai nouă, care mărea raza de acțiune de la 6,5 km la 10 km, asta pe lângă faptul că mărea capacitatea de stocare şi lansare rapidă.

Douăsprezece rachete Seawolf, cu sistemele de ghidare prin radar şi prin infraroşu activate, porniră în întâmpinarea celor două Styx uri, în timp ce marinarii se repeziră să reîncarce lansatoarele, lucru destul de dificil, deoarece rachetele au 82 de kilograme la o lungime de 1,90 metri şi un diametru de 30 de centimetri. Dar nu mai era cazul să se grăbească, deoarece Styx-urile au fost distruse de la prima salvă. Buteanu mulțumi cerului că avusese de-a face cu Styx-uri şi nu cu Sunburn-uri, rachetele Seawolf fiind cu adevărat eficiente numai împotriva celor care aveau o viteză de până la 2 Mach, ori se ştie că Sunburn-urile ating şi 3 Mach, fiind cele mai rapide rachete din lume. Odată amenințarea înlăturată, Buteanu ordonă prin radio elicopterelor să pornească înspre flota ucraineană într-o misiune de recunoaştere, pentru a evalua mai bine situația de la fața locului.

Cele două IAR 330 Puma Socat de la bordul fregatei *Regina Maria* le-o luaseră însă înainte. Nefiind ocupat cu apărarea împotriva rachetelor, căpitanul Grigore Dinu îşi trimisese în prealabil elicopterele spre ucraineni în ceea ce comandamentul naval de la Constanța numise o “misiune specială”. Despre ea fusese înştiințat prin radio de curând, printr-un mesaj comprimat şi încriptat anume. Mesajul decriptat de operatorul radio i-a fost înmânat pe o foaie de hârtie şi suna cam aşa: “Pt Taurus. ARECON vizibil 645. Repet: vizibil. Semnat: Olympus”. Dinu ridică din umeri şi urmă ordinul.

Astfel, elicopterele de pe *Regina Maria* zburau la rasul valurilor, sub raza de acțiune a radarelor ucrainene, dar perio-

dic se ridicau la o altitudine de cincizeci de metri pentru a coborî din nou la rasul valurilor, apropiindu se tot mai mult de ucraineni. Primul le-a observat operatorul radar de pe *Hatman Sahaydachniy*. La început a fost o simplă pulsație pe ecran, care imediat a dispărut. Radarul era MR-760 Fregat/Top Plate cu căutare aeriană tridimensională. Acest tip de radar are un ciclu de douăsprezece secunde şi când, după acest interval, pulsația nu a mai apărut, operatorul crezu inițial că era vorba de o eroare. Dar, fiind în plină bătălie, trebuia să raporteze orice i se părea nelalocul lui, aşa că se grăbi să o facă superiorului ierarhic. Căpitanul îi spuse să continue supravegherea cu atenție şi să raporteze orice eveniment suspect, indiferent cât de minor ar fi. Între timp, ofițerul secund alergă pe punte începând să scruteze zarea cu binoclul la ochi înspre direcția menționată. Rachetele antiaaeriene SA-N-4 Gecko erau pregătite de tragere, la fel şi tunurile de 30 mm.

Între timp, amiralul ucrainean Parapirov ordonase retragerea. Era momentul în care navele făceau manevra de întoarcere într-un arc de cerc larg de câteva sute de metri. De asemenea, trebuiau să-şi schimbe pozițiile în decursul marşului înspre larg, navele care mai aveau capacități de ripostă antinavă trebuind să rămână către coada convoiului, pentru a-l proteja în cazul în care flota română va încerca să-l urmărească. Se părea că amiralul ucrainean considera că pierderea lui *Nikopol*, coroborată cu celelalte nave distruse sau avariate era un preț prea mare, sau considera că nu mai putea continua lupta având stocul de rachete destul de scăzut. Clar este doar că a decis să se retragă. Tocmai atunci apăru din nou semnalul pe radarul lui *Hatman Sahaydachniy*, deoarece elicopterele din nou se ridicaseră. Apoi reveniseră la nivelul mării.

Alarma se dădu în toată flota, toți ofițerii disponibili aflându-se cu binoclurile îndreptate spre vest, de unde ar fi trebuit

să apară intruşii. La următoarea ridicare îi detectă şi radarul sistemului de rachete sol-aer SA-N-4 Gecko de pe *Hatman Sahaydachniy*. Le lăsară să se mai apropie apoi, la o nouă ridicare, lansară trei rachete Gecko. Senzorii elicopterelor le simţiră venind şi piloţii acţionară rapid, coborând în picaj spre suprafaţa mării şi despărţindu-se unul de altul. Două rachete îl urmăriră pe liderul formaţiei şi una pe secund. Amândoi ştiau cât de important este să coboare cât mai jos, deoarece astfel ar fi putut păcăli mai uşor rachetele care s-ar fi prăbuşit în mare, mai ales dacă lansau şi nişte capcane termice. Cei doi se depărtau unul de altul în momentul în care secundul lansă patru capcane termice la interval de o secundă fiecare, făcând să explodeze racheta inamică, după care se îndreptă spre casă. Din păcate, liderul formaţiei, locotenent-comandorul Marius Pepa, atinsese cu talpa elicopterului creasta unui val mai înalt, fapt care făcu elicopterul să trepideze în urma şocului. Locotent-comandorul pierdu secunde preţioase încercând să-l redreseze, pierzând şi din viteză, secunde care i-au fost fatale. Rachetele Gecko loviră elicopterul transformându-l într-un glob de flăcări care aruncă o mână de sfărâmături sfârâinde în apele reci ale Mării Negre. Marinarii ucraineni izbucniră în urale, fără să-şi dea seama că asistaseră la o mişcare de diversiune, pericolul real venind din altă parte.

Zburaseră la rasul valurilor de mai bine de două ore, în tăcere radio deplină, descriind un arc larg de cerc ce începea de la Constanţa şi se termina chiar în partea opusă de unde veniseră elicopterele, vestul flotei ucrainene ce manevra pentru întoarcerea spre larg, adică dinspre est. Sincronizarea era aproape perfectă. Soarele răsărise de câteva minute bune, discul său imens atârnând suspendat de linia orizontului. Nici că se putea mai bine. Ajunseseră la timp, imediat după doborârea elicopterului şi aveau soarele în spate.

Erau patru F/A-18 Hornet ce aveau pictate pe aripi şi coadă cercurile concentrice roşu, galben şi albastru, emblema aviaţiei române. Toţi patru erau piloţi încercaţi, cu mii de ore de zbor în bazele din România şi cu stagii de pregătire în Statele Unite. Comandantul de escadrilă, locotenent comandorul Raul Cernica, făcea parte chiar din prima promoţie de piloţi români şcoliţi în SUA pe avioanele F/A-18 Hornet.

Tot drumul până aici se simţiseră ca şi la antrenamente, atâta doar că acum rachetele armate sub aripi nu erau de manevră, ci de război. Chiar şi imaginea vaselor militare din faţa lor părea desprinsă de pe ecranele simulatoarelor de zbor. Dar ei erau conştienţi că de data asta era adevărat, era momentul pentru care se pregătiseră atâţia ani, fuseseră cheltuiţi atâţia bani, iar ţara lor le dăduse pe mână nişte aparate al căror preţ se măsura în zeci de milioane de dolari. Milioanele de dolari veniseră din buzunarele contribuabililor români, iar acei contribuabili aveau nevoie acum de ei, de toată priceperea şi antrenamentul lor, toate speranţele le erau puse în îndemânarea şi pregătirea lor, în fiecare gest şi în fiecare manevră. Era un gând care nu prea te lasă să te relaxezi, îşi zise Raul Cernica, aflat în faţa celei mai importante misiuni din viaţa lui. Obiectivele erau chiar în faţă, parcă le-ai fi putut atinge cu mâna. Dar nu cu mâna dorea el să le atingă.

Selectă rachetele AGM-84 Harpoon şi trase manşa pentru a se ridica uşor, dar rămase cu ochii pe display-ul HUD. Selectase în prealabil şi capcanele termice alegând un program de lansare câte una pe secundă, chiar după ce va trimite spre vasele ucrainene rachetele Harpoon, de data asta dintre cele cu utilizare de pe platforme aeriene. Mai alese două capcane care să fie lansate în faza terminală a ascensiunii sale, ştiind că în acele momente era cel mai vulnerabil în faţa rachetelor antiaeriene inamice.

Ca la un semn, cele patru avioane F/A-18 Hornet se ridicară simultan şi lansară fiecare câte două Harpoon-uri spre navele ucrainene. Deşi total surprinse, echipajele navelor au reacționat rapid dând dovadă de o bună pregătire de luptă. Şi-au revenit imediat ce radarele lor au detectat noua amenințare, concretizată de ridicarea avioanelor la altitudinea de lovire, chiar din partea opusă celei din care au venit elicopterele.

Rachetele şi proiectilele antiaeriene de toate calibrele au pornit spre atacatori, dar prea târziu pentru a opri cele opt Harpoon-uri. Totuşi, doi piloți din cei patru au plătit cu viața temerara lor încercare, loviți de SA-N-4 Gecko-urile de pe *Hatman Sahaydachniy*, aflat chiar în timpul manevrei de întoarcere cu tribordul spre linia de atac a avioanelor româneşti. Lovită în plin de patru rachete Harpoon, nava amiral a flotei ucrainene a fost spulberată de pe suprafața mării, împreună cu întreg comandamentul tactic al flotei în frunte cu amiralul Parapirov, aflați la bord. A cincea rachetă a avariat *Sevastopol*, două nu au produs nici un fel de daune, fiind oprite de defensiva ucraineană, iar ultima a provocat avarii uşoare la *Kahovka*, navă purtătoare de rachete similară lui *Uman*.

În timp ce efectua manevra de întoarcere spre casă, locotenent comandorul Raul Cernica prinse în vizor elicopterul Mi-26 de pe *Hatman Sahaydachniy*, aflat întâmplător în aer în momentul distrugerii navei. Cu gândul la cei doi camarazi ai săi ucişi cu câteva secunde mai devreme, spulberă elicopterul cu o rachetă aer-aer AIM-120 AMRAAM. Apoi se grăbi spre casă urmat de ultimul său avion rămas din patrulă.

Într-o singură dimineață, cea a zilei de 29 mai 2010, marina română ajutată de aviație a reuşit să scoată din ecuație flota ucraineană din Marea Neagră, fapt ce va avea repercursiuni majore în desfăşurarea acțiunilor pe frontul de sud "Dobrogea" şi a întregului război.

Amiralul George T. Jackson îşi netezi bărbia cu palma în timp ce-şi ridica privirea de pe ecranul radarului. Imaginile din satelit ce continuau să sosească îi întăreau convingerea. Da, românii câştigaseră bătălia navală din largul coastelor Dobrogei.

În curând vor afla şi de ajutorul dat de către avioanele F-16 ale Flotei a VI-a bazată în Mediterana, aflată acum în Marea Neagră. Flota americană ieşise în larg, poziţionându-se la sud, la o distanţă de la care putea ţine sub ameninţare flota rusă aflată la sud-est de cea ucraineană. Doar portavionul *John C. Stennis*, avariat, rămăsese la Constanţa alături de două distrugătoare de escortă.

Fâşia de apă dintre flota ucraineană şi flota rusă a Mării Negre a fost patrulată permanent de avioanele americane, acestea făcând o demonstraţie vizibilă a intenţiei lor de a interveni împotriva ruşilor la cel mai mic semn al dorinţei lor de a le da fie şi cel mai mic ajutor militar ucrainenilor prinşi în lupta cu flota română. A fost un moment critic, chiar după scufundarea lui *Nikopol*, când ruşii dăduseră semne cum că ar dori să intervină. Jackson mai ridică atunci patru F/A-18 Hornet de pe puntea lui Stennis, pe care le trimise rapid spre zona de interdicţie. Atunci flota rusă a renunţat la orice manevră ofensivă, făcându-l pe amiralul Jackson să se relaxeze. Nu prea i-ar fi convenit o confruntare directă cu flota rusă, confruntare care ar fi împins Statele Unite într-un posibil război împotriva Rusiei, pe lângă cel cu China.

Cuvântul de ordine era tăcerea. Nu numai tăcerea radio, ci şi tăcerea fizică, absenţa oricărui zgomot, cât de mic, asta datorită faptului că apa transmitea foarte uşor sunetul, iar orice vibraţie putea fi captată de sonarele inamice. Nu era ceva

neobişnuit pentru echipajul submarinului *Delfinul*, singurul submarin militar românesc. Bine instruit în timpul lungilor exerciţii şi aplicaţii, comune cu flota sau individuale, în timpul cărora stăteau la pândă zile în şir pentru a detecta inamicul şi a putea lansa atacuri copleşitoare asupra navelor de suprafaţă sau subacvatice.

În timpul celor doi ani şi jumătate de când avea comanda navei, comandorul Traian Mocanu impusese echipajului său o disciplină de fier dublată de o ambiţie puternică pentru a deveni unul dintre cele mai eficiente echipaje ale marinei militare româneşti. Înainte de asta fusese ofiţer executiv, ulterior secund, pe aceeaşi navă timp de un an de zile, până la pensionarea vechiului căpitan, după care preluase comanda în mod firesc, fără probleme. I-a fost uşor să se impună în faţa echipajului în noua postură, mai ales prin faptul că ajunsese să cunoască lucrurile din interior, ştiind practic metehnele tuturor ofiţerilor şi chiar ale marinarilor. Iniţial, echipajul l-a primit cu o oarecare familiaritate, ca pe unul de-al lor, cu care împărţiseră cabina şi zilele lungi de veghe. Curând, vor descoperi şi o altă faţă a comandantului. Acesta, proaspăt avansat la gradul de comandor, avea avantajul de a cunoaşte din interior tot ce nu mergea bine în echipajul său.

Primele sancţiuni disciplinare, ceva mai aspre decât normal, au surprins pe toată lumea, dar au dat un semnal clar: noul comandant nu avea să fie tolerant ca şi predecesorul său care, cu gândul la ieşirea în pensie, o lăsase mai moale. Au urmat şase luni de foc pentru toată lumea, dar la sfârşitul lor lucrurile erau clare pentru toţi: comandantul putea fi cel mai bun om de pe Pământ, cu condiţia ca totul să meargă strună. În cazul în care ceva nu mergea bine, se transforma în cel mai necruţător tartor. Cei care nu puteau intra în rând, erau treptat eliminaţi prin transferul la alte unităţi. În câteva luni, totul mergea ca

uns, iar comandorul Traian Mocanu se putea lăuda cu unul din cele mai bune şi mai pregătite echipaje ale marinei române. Iar rezultatele nu au întârziat să apară. A apărut apoi mândria ce îi făcea pe oamenii săi să se simtă aparte, deosebiți de restul marinarilor, mai ales prin prisma faptului că erau singurul echipaj de submarin, iar prin pregătirea lor ireproşabilă temuți în întreaga flotă în timpul aplicațiilor.

Departe de a fi o epavă, fabricat de sovietici şi cumpărat de România în 1987, *Delfinul*, submarin clasa Kilo, a trecut printr-un amplu program de modernizare, mai ales la sistemul de navigație şi de control al focului. A fost botezat cu numele altui submarin românesc dezactivat după al doilea război mondial. Submarinul clasa Kilo, recunoscut ca unul din cele mai silențioase submarine din lume, este propulsat de motoare Diesel, de aici necesitatea ieşirii la suprafață o dată la patruzeci şi opt de ore pentru reîncărcarea bateriilor. Letalitatea sa derivă prin faptul că la o viteză în imersiune mai mică de cinci noduri este practic nedectabil, spre deosebire de submarinele nucleare, mult mai mari, la care reactorul cu toate accessoriile mecanice face un zgomot greu de ascuns. Dotat cu opt rachete antiaeriene SA-N-8 Gremlin sau SA-N-10 Gimlet, Kilo este capabil să poarte 18 torpile VA-111 sau 24 de mine marine ce pot fi lansate prin cele şase tuburi lanstorpile situate la prova.

Acum, ordinele lor erau clare, chiar dacă se putea considera că erau depăşite. Trebuiau să patruleze zona nevăzuți, ca parte a unui exercițiu defensiv. O dată cu invazia ucraineană, ordinele lor s-au schimbat: supravegherea tentativelor de infiltrare pe țărmul românesc în zona de la nord de Năvodari. Totul a decurs bine, au observat debarcarea trupelor ucrainene, stând pe fundul mării şi aşteptând ordinul de atac care nu mai venea. Vedeau prin periscop navele ucrainene supravegheate de escortă ce se îndreptau spre țărmuri, îi mâncau palmele

să acționeze, dar disciplina inoculată era mai puternică, aşa că aşteptau ordinele bănuind că momentul lor va veni cât de curând, poate mai repede decât se puteau ei aştepta. O dată la şase ore se ridicau încet la adâncimea periscopică de patrusprezece metri pentru a scoate antena telescopică radio în aşteptarea unor ordine codate ce le puteau fi destinate. La fiecare ridicare, căpitanul Mocanu profita de ocazie şi dădea un tur de orizont cu periscopul. Mereu acelaşi lucru, nave ucrainene de debarcare ce se perindau într-un dute-vino rapid.

Noaptea a trecut în tensiune, marinarii ce ar fi trebuit să se odihnească au dormit la fel de puțin ca şi cei ce erau de cart, adică deloc. Iminența luptei adevărate îi făcea pe toți să se foiască de colo-colo, în încercarea de a-şi domoli excesul de adrenalină. Consumul nervos era cu atât mai mare într-un spațiu închis, amplificat de certitudinea faptului că orice lovitură, orice greşeală, putea fi fatală. Toată lumea era conştientă că, spre deosebire de navele de suprafață, şansele de supraviețuire într-un submarin lovit aflat în imersiune erau minime.

Zorii unei noi zile se ițiseră la suprafața mării, o zi în care flota română şi cea ucraineană se vor încleşta într-o bătălie pe viață şi pe moarte, menită să schimbe soarta războiului şi echilibrele de putere din bazinul Mării Negre. Dar pentru cei aflați închişi în cuşca de metal de pe fundul mării, alternanța dintre zi şi noapte era mai mult o părere sau o iluzie dată de limbile sau ledurile ceasurilor. Doar ceasurile interne biologice sesizau schimbarea şi induceau oamenilor faptul că acolo sus, la suprafață, noaptea s-a transformat în zi, deasupra soarele străluceşte nepăsător peste câmpul de bătălie frământat de luptele din ajun.

Tensiunea a ajuns aproape de paroxism atunci când sonarele sensibile au captat motoare în imersiune ce se apropiau. În primă fază, căpitanul Mocanu, în acord cu operatorul radar

Pompiliu Stănescu, au crezut că este vorba de unul din submarinele americane din clasa "Los Angeles", aflate în escorta portavionului *John C. Stennis*. Semnătura motoarelor semăna până la un punct, dar sunetul înregistrat de sonar era altul. Posibilitatea unui ucrainean era exclusă, deoarece după dimensiuni era unul de clasă mai mare decât "Foxtrot", cum este submarinul *Kherson*, depăşit din toate punctele de vedere, dar singurul aflat în dotarea marinei ucrainene.

Mai rămânea o singură posibilitate, cea de care se temeau cel mai tare: cea a unui submarin rusesc. Ruşii nu intraseră oficial în conflict şi multă lume făcea eforturi pentru a-i ține în afara acestuia. Dar nu puteau fi siguri şi, oricum, ordinele lor erau de a supraveghea şi de a răspunde cu foc doar în cazul în care erau atacați sau siguranța le era pusă în pericol. În acest caz, mai ales că nu ştiau practic cu cine aveau de-a face, au încercat să rămână nedectați, înregistrând doar cu sonarul pasiv deplasarea submarinului necunoscut. Acesta venea dinspre sud, pe lângă țărm, strecurându-se înspre apele puțin adânci, parcă încercând să-şi piardă urma. Trecu la distanță de *Delfinul* fără să dea semne că l-ar fi observat, apoi coti spre nord-est luând un curs ce trecea prin dreptul gurilor Dunării, de parcă s-ar fi aflat mai în siguranță acolo.

Căpitanul Mocanu ascultă cu atenție banda în repetate rânduri, zgomotul motoarelor ce se apropiau şi apoi se îndepărtau, încercând să sesizeze vreo semnătură caracteristică. Nu prea aveau timp de analize mai amănunțite, dar banda va fi studiată în amănunt de către experți în Constanța şi comparată cu semnăturile de motoare din bazele de date americane, astfel că se va şti nu numai de care clasă este submarinul, ci chiar şi numele lui, dată fiind grija Pentagonului pentru colecționarea tuturor semnăturilor motoarelor submarinelor înregistrate, grijă ce data încă din vremea Războiului Rece.

Ei aveau acum alte griji. Se apropia ora convenită pentru ridicarea la adâncimea periscopică pentru recepționarea ordinelor. Procedura era lentă și laborioasă, ridicarea făcându-se încet, astfel ca echipamentele de detecție antisubmarin inamice să aibă șanse minime în localizarea lor. O dată ajunși la șaptesprezece metri și jumătate adâncime, antena se ridică silențioasă, recepționă mesajul comprimat de 0,1 secunde care a fost decriptat rapid și înmânat căpitanului pe o foaie de hârtie. Era scurt și clar. Căpitanul Mocanu răsuflă prelung, apoi ridică periscopul. Efectuă o rotație completă pentru a verifica poziția forței ucrainene de debarcare. În sfârșit, trecea la acțiune.

Chiar în fața sa, nava ucraineană de desant tancuri Kirovograd se grăbea spre țărm pentru a-și depune încărcătura. Îi cunoștea foarte bine silueta încă de la exercițiul multinațional "Cooperative Partener 2002" la care participase ca și tânăr ofițer de marină. Nici o clipă nu se gândise atunci că doar după câțiva ani va fi nevoit să-și ațintească torpilele tocmai asupra acestei nave. După terminarea exercițiului, chiar petrecuse o seară plăcută într-un restaurant constănțean alături de alți ofițeri, iar la masa vecină se nimeriseră câțiva ofițeri superiori ucraineni, toți băieți de viață, unii chiar de pe Kirovograd. Închinaseră și toastaseră unii în sănătatea celorlalți într-o atmosferă destinsă, fără griji, până târziu în noapte. Iar acum, poate va trage chiar asupra unora dintre aceia cu care băuse paharele de vin spumos și cu care cântase ținându-se de după umeri în acordurile lăutarilor îmbrăcați în costume populare ce se plimbau printre mesele lungi, încărcate cu mâncăruri tradiționale. Ce să-i faci, asta e viața!

Kirovograd era o țintă tentantă, acum ce primise ordinele de atac. Nu intenționa să caute o altă țintă, fiindcă la această adâncime era destul de vulnerabil, iar cu fiecare secundă

pierdută crea riscul de a fi detectat şi ar putea pierde efectul surpriză, fără să mai vorbim de posibilitatea de a fi atacat. Aşa că Mocanu se hotărî asupra lui Kirovograd. Cel puţin tancurile îmbarcate nu vor ajunge niciodată pe câmpul de luptă. O dată decizia luată, lucrurile trebuiau să meargă ca la carte, cel puţin aşa mergeau la antrenamente.

– Sonar, distanţa până la Kirovograd? Vreau o soluţie clară de foc asupra ţintei!

– 4200 metri, căpitane! Avem soluţie optimă cu tuburile 1 şi 2!

– Tuburile 1 şi 2 pregătite pentru lansare!

Un şuierat uşor anunţă inundarea celor două tuburi lanstorpilă. Acum totul era pregătit, mai trebuiau trimişi solii subacvatici ai morţii, torpilele VA-111 Shkval. Majorităţii marinarilor de suprafaţă le îngheţa sângele în vine numai la pronunţarea numelui acestei torpile. Restul erau ignoranţii care habar n-aveau despre ce este vorba. Şi chiar că aveau motive întemeiate să se îngrozească, deoarece contramăsurile ce pot fi luate de către nava atacată de aceste torpile sunt pur facultative, adică pot sau nu pot fi luate, rezultatul este acelaşi, depinde de cât de norocos eşti în ziua aceea. Şi asta datorită faptului că aceste torpile, de fabricaţie rusească, sunt cele mai rapide din lume, considerate ca şi torpile de reacţie sau de răzbunare deoa-rece chiar lansate după ce eşti atacat cu alt tip de torpile, VA-111 poate distruge submarinul agresor făcând ca proiectilele inamice să se piardă prin dispariţia ghidajului de la capătul cablului.

Spre deosebire de majoritatea torpilelor cunoscute, inclusiv cea mai folosită de NATO şi anume Mark-48, Shkval-ul nu este ghidată prin cablu. Fără nici un fel de ghidaj în prototipurile iniţiale, se baza pe viteza fantastică de 100 de metri pe secundă la lansare, viteză care ulterior scădea datorită

densității și frânării apei. Ulterior i s-a adăugat un computer de bord căruia i se introduceau datele țintei înainte de lansare, precum și un sistem de căutare-ghidare spre țintă în faza terminală încetinită deliberat.

Se pare că tocmai această VA-111 Shkval a stat la baza arestării la Moscova de către FSB în 5 aprilie 2000 a căpitanului american în retragere Edmond Pope, la acea oră managerul propriei firme de securitate. Două săptămâni mai târziu, FSB-ul a dat un comunicat conform căruia Pope încerca să obțină planurile noului Shkval modernizat.

– Ținta în vizor!

– Tub 1... FOC!

– Tub 1 lansat!

– Tub 2 FOC!

– Tub 2 lansat!

Câte o smucitură aproape imperceptibilă anunță părăsirea submarinului de către fiecare torpilă. Acestea erau o versiune mai veche, doar cu coordonatele țintei introduse în computerul de bord. Integrarea României în NATO a făcut imposibilă aprovizionarea marinei cu ultimele noutăți tehnice ale rușilor. Totuși, faptul că erau de o generație mai veche nu le făcea mai puțin letale, Mocanu era convins de asta. Ordonă imersiunea imediată și deplasarea cu cinci noduri pe cursul 6-4-0. Nu era timp de pierdut, oricum va auzi zgomotul exploziilor și va afla ulterior rezultatul atacului său. Acum dorea să-și ducă nava și echipajul cât mai departe de grenadele antisubmarin ale ucrainenilor. În curând vor începe să patruleze intens zona cu nave antisubmarin și elicoptere, iar pentru sonare cel mai ușor de auzit erau zgomotele tranzitorii ale motorului în momentul în care accelera. De aceea, dorea să se îndepărteze cât mai repede, cu viteză scăzută, pentru a rămâne invizibil cât mai multă vreme.

În urma sa, o bubuitură surdă repercutată de volumul imens de apă, urmată imediat de o a doua, la fel de puternică, îi confirmă faptul că nu a pierdut deloc vremea astăzi. Dacă ar fi putut vedea în urmă, ar fi zărit nava de desant tancuri Kirovograd cum dispărea pe vecie în adâncurile Mării Negre.

XXXVIII

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 7.50
Frontul de sud "Dobrogea"

Zorii zilei nu reuşiseră să împrăştie pe deplin fumul bătăliei ce continua sălbatică încă din ajun. Lupte grele s-au dat în tot cursul nopţii, mai ales pe direcţia de înaintare a corpului blindat condus de căpitanul Morun, cel care, împreună cu tancurile sale, a dus tot greul bătăliei nocturne. Aşa cum prevăzuse maiorul Pintea, noul comandant al frontului de sud, manevra de atac pe direcţia şoselei Hârşova-Tulcea a surprins comandamentul inamic care, confruntându-se cu posibilitatea răsturnării flancului său drept, a fost nevoit să concentreze trupe pentru respingerea atacului. În grabă, datorită iminenţei pericolului, unele trupe au trebuit să fie luate din cordonul ce înconjura unităţile române încercuite în podişul Casimcei, slăbind strânsoarea şi creând oportunitatea străpungerii cordonului concomitent cu atacul diversionist al forţelor de pe linia de apărare supranumită "Linia Puşcaş".

Străpungerea a fost efectuată cu câteva ore înaintea dimineţii, printr-un coridor larg de câţiva kilometri, apărat

din ambele părți de către militari români avansați de pe "Linia Puşcaş", dar care au fost ulterior înlocuiți de elemente din trupele evacuate conduse de locotenent-colonelul Voicu Sânmărtean, ofițerul cu cel mai înalt grad prins în încercuire. Evacuarea s-a făcut şi cu elicopterele, pe tot parcursul nopții, răniții având prioritate. De un mare ajutor au fost cele opt elicoptere americane Chinook, care au făcut naveta continuu între spatele frontului şi trupele înconjurate. Unul dintre piloții americani a fost rănit de o rafală de mitralieră, iar un elicopter românesc de transport Mi-24 a fost doborât cu 86 de oameni la bord de către artileria antiaeriană ucraineană.

La primele ore ale dimineții, exodul era în toi, prin culoarul apărat de infanterişti sprijiniți de artileria din spatele frontului, se scurgeau într-un şuvoi neîntrerupt oameni şi materiale, militari şi civili, răniți şi valizi, în vehicule militare şi civile. Veneau în camioane şi transportoare, în autobuze şi ambulanțe, pe jos sau în maşini supraaglomerate împreună cu familii întregi de civili încărcați de bagaje ce încercau să se refugieze cât mai departe de linia frontului. Unitățile erau amestecate, unii militari, mai ales dintre rezervişti, erau rătăciți de plutoanele lor, îşi pierduseră până şi armele, dar ajunşi în spatele frontului se grăbeau înspre punctele de triere încercând să-şi găsească companiile pentru a se reîncadra şi a porni înspre un alt punct al frontului.

Dar majoritatea unităților se retrăgeau în ordine, chiar dacă unele rămăseseră doar la jumătate din capacitatea de luptă, iar armamentul era în mare parte distrus sau pierdut. Printre aceştia se afla şi locotenentul Cristescu care îşi conducea compania decimată în luptele ce au urmat după ce a fost prins în încercuire, după rezistența de la Niculițel. Preluase comanda în urma rănirii grave şi evacuării superiorului său, locotenent colonelul Claudiu Rotar. În timpul luptelor au fost uciși sau

răniți mai mulți ofițeri din companie, aşa că a ajuns să aibă un pluton condus de un sergent. Majoritatea voluntarilor civili ce au luptat la Niculițel au rămas alături de compania sa, el fiind nevoit să-i repartizeze prin plutoanele sale subțiate de pierderi, asta doar până vor ajunge în spatele frontului, unde i se va spune ce să facă cu ei.

Poate vor fi dirijați la unele unități ce se constituiau în grabă din rezervişti pentru a suplini necesarul tot mai mare de forță de luptă pe ambele fronturi, sau vor fi îndrumați spre armatele teritoriale ce se ocupau cu menținerea ordinii în zonele neafectate de lupte. Sau poate vor fi trimişi pe granița cu Serbia pentru a înlocui trupele pregătite de acolo, a căror prezență era tot mai necesară aici. Despre superiorul său, locotenent-colonelul Rotar, nu aflase nimic, spera că este în spital şi că se va face bine, în ciuda rănii destul de serioase.

Cristescu mai avea doar două camioane în care înghesuise toți răniții ce nu putuseră fi luați de ambulanțe. Pe lângă asta, luase cu el toți civilii ce doreau să fie evacuați, bătrâni, femei şi copii, înghesuiți de asemenea în camioane. El şi cu soldații valizi îşi continuau drumul spre sud pe jos, cu capul plecat, plini de praf, de sânge şi cu uniformele rupte, în speranța că vor reuşi să treacă dincolo înainte ca ucrainenii să reuşească să închidă din nou cleştele, de data asta definitiv.

În urma lor, pe inelul exterior al pungii ce se micşora din ce în ce mai mult, luptând în retragere presați puternic de lațul ucrainean ce se strângea tot mai tare deoarece inamicul prinsese mişcarea de retragere, se aflau unitățile mai omogene şi mai puternice ce aveau misiunea de acoperire. Printre ei, în unul din sectoarele cele mai dificile, lupta maiorul Brebu împreună cu Batalionul 93 "Neagoe Basarab", "Scorpionii Roşii".

Zorii îl găsiseră într-un adăpost individual, frânt de oboseală, cu ochii încercănați, dar luptând încă. Toată noap-

tea a continuat hărțuirea cu ucrainenii care deveniseră tot mai conștienți de retragerea generală a românilor. În consecință, atacurile lor au devenit din ce în ce mai îndrăznețe și mai prelungite, fiind din ce în ce mai greu de respins. Astfel, oamenii săi se retrăgeau tot mai greu, pe poziții cât de cât întărite, în adăposturi săpate în prealabil de alte unități desemnate în acest scop. Din fericire, acolo îi așteptau muniții și alimente lăsate în urmă, precum și soldați care să-i înlocuiască pe cei răniți sau epuizați. I s-a oferit și lui posibilitatea de a fi înlocuit, dar refuzase cu încăpățânare alături de cei mai vechi dintre soldații săi, care nu concepeau să-și părăsească comandantul.

Astfel, a ajuns ca în zorii zilei să conducă o forță eterogenă, cu militari din mai multe unități, pe care nu-i cunoștea și pe care nu știa cât de mult se putea baza. Încercase să-i intercaleze printre oamenii săi de încredere, dar acesta era doar un paleativ temporar, omogenitatea și coeziunea unității sale având oricum de suferit. În plus, nu știa ce unități avea în flancurile sale și cât de mult se putea baza pe ele, dar bănuia că și ei aveau aceleași probleme. Nesiguranța creată de astfel de lucruri apăsa destul de greu, mai ales că nimeni nu dorea să fie surprins pe flancuri dacă vreunul din vecinii săi ar fi cedat unui atac ucrainean.

Se afla la mai puțin de două sute de metri de pozițiile avansate ale ucrainenilor, putea chiar să audă frânturi de conversație. În acest scop avea lângă el pe singurul soldat din companie care înțelegea cât de cât limba acestora, un basarabean care, după demonstrațiile anticomuniste din toamna lui 2002, fusese bătut crunt de către poliția lui Voronin, președintele comunist de atunci al Republicii Moldova, și se refugiase ulterior în România pentru a scăpa de persecuțiile politice. Doi ani mai târziu, tânărul Oliver Roșca, în vârstă de numai nouăsprezece ani, se înrola în armată unde, după un an de pregătire, ajungea în unitatea lui Brebu alături de care a făcut un stagiu de șase

luni în Irak şi ajunsese la gradul de caporal. Până acum s-a comportat cu mult curaj, păstrându-şi sângele rece, în situaţii în care mulţi alţii ar fi cedat fizic şi psihic. Chiar şi acum, după o zi şi o noapte de lupte, la cei douăzeci şi patru de ani ai săi, se comporta mai lucid decât camarazii săi care, vrând nevrând, au dat semne de slăbiciune în vâltoarea războiului.

Un zvon de conversaţie precipitată veni dinspre tranşeele din faţă. Era o voce autoritară ce vorbea probabil într-un radio emiţător. Se puteau distinge unele frânturi, iar din tonul vocii răzbătea o oarecare nuanţă de frustrare abia disimulată. Se părea că posesorul vocii nici nu-şi dădea seama cât de aproape se află. Roşca îi şopti lui Brebu:

– Domnule maior, e destul de groasă! Din câte am reuşit eu să înţeleg, se ceartă asupra focului de baraj, dorindu-l ceva mai scurt! Cred că se pregătesc de atac!

– Şi eu cred! Transmite din om în om să fie gata!

Vorba circulă cu rapiditate de-a lungul liniei frontului, pregătirile de luptă electrizând atmosfera. Pretutindeni oamenii îşi verificau armele, îşi întindeau membrele amorţite de aşteptare în adăposturile individuale, ici şi colo se mai auzea declicul metalic al cartuşului introdus pe ţeavă. După asta se lăsă liniştea. La fel şi în sectorul ucrainean. Era o linişte profundă, ireală, dublată de tensiunea ce plutea grea în aer. Era liniştea dinaintea furtunii.

Maiorul Brebu îşi făcu cruce şi-şi sărută cruciuliţa ce o purta la gât. La dreapta sa, caporalul Oliver Roşca făcu la fel. Brebu îşi întoarse privirea spre stânga unde, la câţiva metri de el, se afla unul din soldaţii cu care se pricopsise din timpul nopţii. Ceva îl intriga la acesta. Purta o uniformă militară de camuflaj fără însemne şi era înarmat cu o puşcă cu lunetă H&K de un model foarte nou, după cum îşi putea da seama. Vorbea puţin şi părea că se rătăcise de propria unitate, dar calmul şi

siguranța sa erau departe de a fi ale unui om pierdut printre lumi. Toată dimineața stătuse cu arma la ochi, perfect camuflat și ascuns vederii, scrutând spre pozițiile inamice. Doar din când în când, o ridicare de umăr urmată de cambrarea degetului pe trăgaci. O singură împușcătură izolată, urmată de un geamăt și din nou tăcere. Uneori nici geamătul, doar tăcerea. Privindu-l și văzând eficiența de care dădea dovadă, Brebu nu se putu abține să nu-l compare cu un ucigaș profesionist în timpul acțiunii. Pe profilul de piatră nu se vedea nici ură, nici satisfacție, doar concentrare dusă la extrem.

La interpelările lui Brebu răspundea monosilabic, fără să-și desprindă privirea dinspre liniile ucrainene. La un moment dat, Brebu îl întrebase cine îi era superiorul, iar acesta răspunsese scurt: "maiorul Alexandru". Nu auzise de acesta, poate doar în timpul unei aplicații de acum câțiva ani, când doi diversioniști au pătruns noaptea în unitatea sa și au fost capturați de soldații din gardă după ce scrijeliseră cu un cui ruginit pe vopseaua TAB ului său cuvântul "MINAT". A doua zi, un anume căpitan Alexandru a venit să-i elibereze din arest. Să fi fost acesta unul dintre legendarii diversioniști? Tot ce se poate.

Fără să întoarcă privirea, cu pușca la ochi, soldatul cel tăcut îi adresă maiorului Brebu cel mai lung discurs de până atunci:

– Maiorule, ucrainenii avansează târâș spre noi. Ar fi bine ca oamenii tăi să riposteze!

Apoi ridică ușor umărul și apăsă pe trăgaci. Împușcătura repercutată în liniștea din jur sparse tăcerea grea în mii de fărâme. Un vaiet prelung se înălță din față, apoi o nouă împușcătură și vaietul încetă brusc, la fel cum începuse. Imediat începu canonada tunurilor ucrainene ce-și trimiteau tirul de baraj în spatele frontului subțire format din trei linii paralele de apărare. Le răspunseră strigătele din piepturile sutelor de

ucraineni ce se târâseră zeci de metri spre tranşeele românilor şi acum se ridicaseră la atac alergând, apoi trântindu-se la pământ şi trăgând, apoi săltându-se şi trăgând din mers, avansând susținut prin *no man's land* spre linia apărătorilor.

Din adăposturi, riposta românilor veni imediat sub forma tirurilor lungi de mitralieră şi bufniturilor grele de aruncător. În spatele frontului, obuzele ucrainene făceau pământul să se cutremure tot mai aproape, pe măsură ce ucrainenii scurtau tirul. Valul atacator veni suficient de aproape, încât ambele părți au început să folosească grenade de mână.

Cel mai greu de suportat erau urletele. Erau urlete neomeneşti scoase de oamenii încleştați în luptă, gemetele muribunzilor, vaietele răniților, urletele de frustrare sau de descărcare nervoasă, strigăte de spaimă, de groază, de trimf sau de agonie. Toate, suprapuse cu țăcănitul continuu al mitralierelor şi al armelor uşoare, cu țiuitul isteric al obuzelor ce coborau spre țintă, cu exploziile apocaliptice ce frământau pământul sfărâmând oameni şi materiale fără deosebire, împroşcând totul în jur cu foc, fier şi sânge.

Brebu privea îngrozit valurile de soldați ucraineni ce înaintau urlând spre el. Insensibili la pierderi, continuau să avanseze mecanic, de parcă ar fi fost drogați. Încă puțin şi se va ajunge la lupte corp la corp, fapt care ar fi însemnat căderea poziției, ținând cont de valurile ucrainene care continuau să vină. Din comunicările radio înțelesese că sectorul lui era vizat spre străpungere, din moment ce pe restul sectoarelor atacurile erau moderate, mai mult de diversiune. Prin radio ceru ajutor din rezerve, de asemenea de pe flancuri, sprijin de artilerie şi de aviație, menționând că altfel nu va putea ține frontul nici măcar zece minute.

În timp ce comunica prin radio, îşi rotea privirea de la stânga la dreapta şi în față, spre mareea ucraineană ce con-

tinua să avanseze. Soldații ucraineni atacau cu mult curaj, îmbărbătându-se unul pe altul, susținându-se cu foc şi înaintând cu încăpățânare. Doi ucraineni au fost practic tăiați în două de rafale de mitralieră de 12,7 mm, dar cei din urma lor continuau să avanseze. Lupta se dădea pentru fiecare metru şi se părea că atacatorii o vor câştiga.

Cu ochii lui văzu casca unui soldat român din dreapta sa cum se deformează sub impactul glonțului care intră pe partea frontală şi ieşi prin partea opusă împroşcând sânge, aşchii de os şi fragmente de creier, dându-i capul pe spate care antrenă şi corpul în cădere, rămânând mai încolo nemişcat. În stânga lunetistului necunoscut, un soldat se ridică cu privirile rătăcite, năucit de explozii şi împuşcături, se întoarse cu spatele şi se lăsă pe vine, cu capul în mâini, tremurând spasmodic, în totală stare de şoc. Fără să şi întoarcă privirea, cu ochii pe linia de tragere a armei din care trăgea foc cu foc aproape fără să ochească, din moment ce țintele erau la tot pasul, lunetistul întinse mâna stângă şi îl apucă pe soldatul şocat, trăgându-l în jos, la adăpost, după care continuă să execute foc asupra siluetelor în mişcare.

Brebu încercă să-şi replieze oamenii din prima linie de rezistență mai în spate, în liniile a doua şi a treia, nevrând să-i sacrifice degeaba. Sub acoperirea tirurilor din cele două linii, evacuarea începu, soldații târându-se înapoi, unul câte unul, trăgându-şi răniții după ei. Între timp, sosi din spate şi compania de rezervă, menită să-i întărească rândurile subțiate de pierderile suportate. De asemenea, primi câte un pluton de sprijin de la unitățile aflate pe laterale, deja devenind clar că sectorul său avea de dus greul luptei, inamicul forțând aici străpungerea, în rest atacurile fiind suportabile. Cu tot sprijinul, presiunea ucraineană continuă să crească tot mai mult.

Din fericire, apăru şi sprijinul de artilerie atât de aşteptat sub forma proiectilelor de 57 mm care începură să piseze

tranşeele ucrainene şi partea descoperită de front ce lega cele două grupări aflate în luptă. Ucrainenii începură să ezite şi să caute adăpost, dar comenzile şi fluierele comandanţilor îi scoaseră din nou la atac.

"Dacă nu se întâmplă vreo minune, în cel mult douăzeci de minute vom fi copleşiţi!" gândi Brebu privindu-şi oamenii ce încercau să stăvilească impetuoasa înaintare ucraineană. Şi în momentul în care vor fi copleşiţi, va ceda şi punga de rezistenţă, iar toţi cei care nu vor fi apucat să se evacueze prin coridorul deschis la sud, vor fi ucişi sau luaţi prizonieri. Minutele treceau cu încetineală, ucrainenii cu baionetele la arme erau tot mai aproape, iar minunea aşteptată nu se producea. Tot mai puţini oameni valizi luptau în continuare. Lunetistul necunoscut fusese ucis în cele din urmă de o rafală, iar Oliver Roşca rănit în umărul stâng. Continuă să tragă cu arma, strâmbându-se de durere la fiecare mişcare, până a fost evacuat aproape cu forţa.

Poate pentru prima oară în viaţa sa, maiorul Brebu simţi fiorii reci ai panicii şi disperării dându-i târcoale, în ciuda eforturilor sale de a-i alunga. Nu simţise asta nici în Irak, nici în Afghanistan, nicăieri unde datoria l-a purtat şi indiferent de câte pericole ar fi avut de înfruntat. Dar acum, pentru prima oară, se confrunta cu posibilitatea reală a anihilării totale pe câmpul de luptă a unităţii sale, sau a ceea ce a mai rămas din ea.

În ciuda zgomotului infernal, un sunet distinct de motoare supersonice în crescendo îşi făcu apariţia. În câteva secunde, patru Mig-uri 21 Lancer coborâră în picaj şi începură să mitralieze liniile ucrainene, punctându-şi staccato-ul tunurilor de bord cu bufniturile bombelor şi rachetelor aer-sol. Le-au urmat patru IAR-99 Şoim.

Interiorul tancului mirosea a ulei, sudoare şi cortidă, iar căldura devenise înăbuşitoare, în ciuda instalaţiei de aer

condiționat care practic nu reușea să facă față. Cu atât mai puțin acum, când tancul staționa cu motoarele oprite, deci și cu aerul condiționat oprit, îngropat până la turelă în solul moale, ușor nisipos. Până și conserva de carne din care căpitanul Morun se servea cu gesturi rare, calculate, avea iz de motorină arsă. Cu toate astea, căpitanul mesteca îndelung, apoi înghițea cu efort carnea de porc amestecată cu bucăți de pesmet de front. Nu îi era foame, dar se forța să mănânce, știind că în curând va avea nevoie de energie și habar nu avea când va mai apuca o altă îmbucătură. Și subordonații săi gândeau la fel, așa că, de-a lungul și de-a latul Grupului Nouă, gruparea de atac de diversiune pe direcția șoselei Hârșova-Tulcea, nu se auzeau decât frânturi de conversație, mestecatul rațiilor de front și râcâitul lingurilor în gamele.

Era o pauză binemeritată după o noapte grea, de lupte aproape neîntrerupte. Porniseră seara trecută la atac și spulberaseră primele elemente ucrainene printr-o mișcare surprinzătoare, făcând comandamentul inamic să disloce majoritatea tancurilor pentru a le putea face față. Acest lucru le slăbise dispozitivul de încercuire și permisese străpungerea, făcând posibilă începerea evacuării trupelor încercuite în Podișul Casimcei.

După ce a spulberat primele elemente inamice, Grupul Nouă a mai înaintat circa șase kilometri în adâncime fără probleme. Abia apoi, în cursul nopții, s-a confruntat cu prima rezistență ceva mai organizată, deși se vedea că a fost încropită în grabă, comandamentul ucrainean fiind prins pe picior greșit. Rezistența consta într-o linie întărită de-a curmezișul șoselei, de o parte și de alta, pe direcția de înaintare a blindatelor românești. Era o poziție bine aleasă, acolo unde un val de pământ se intersecta cu șoseaua care își tăia drum de-a dreptul prin taluz.

Aici ucrainenii săpaseră niște adăposturi, instalaseră în

pripă nişte sârmă ghimpată, poziţionaseră cuiburi de mitralieră şi două baterii antitanc. Chiar unde malul de pământ intersecta şoseaua poziţionară armamentul în aşa fel încât oricine ar fi încercat să pătrundă pe culoar ar fi fost surprins într-un foc încrucişat necruţător.

Căpitanul Morun se aştepta la asta. Din momentul în care a văzut prin NVG linia înălţată a taluzului, a înţeles că aceasta era o poziţie pe care ucrainenii nu o vor lăsa neîntărită. Important era că trebuia să treacă. Pentru a-i convinge pe ucraineni de seriozitatea ofensivei sale, pentru a-i face să comaseze cât mai multe trupe slăbind astfel inelul ofensiv din jurul forţelor încercuite, trebuia să treacă. Din nou şi-a răsfirat din mers tancurile, urmate de transportoarele blindate, de data asta încet, fără să se grăbească, apoi a oprit înaintarea. Vreme de aproape zece minute tancurile, cu motoarele oprite, au aşteptat tăcute ca noaptea un semn dinspre linia neclară a orizontului, dar acesta întârzia să vină. Tot peisajul părea mort, părăsit de orice suflare de viaţă. Doar tiruri depărtate de mitralieră, punctate cu explozii la fel de îndepărtate, le aminteau că undeva, la est de ei, luptele nu cunoşteau nici o acalmie. Inamicul se afla acolo, în faţă, aşteptându-l. Pentru camarazii ce luptau în est, orice clipă câştigată era un atu în plus în confruntarea nocturnă ce urma să decidă soarta brigăzii române încercuite.

Aşa că a decis să nu mai aştepte. Un ordin scurt prin radio şi zeci de motoare porniră deodată, făcând ca vizoarele în infraroşu ale trăgătorilor ucraineni să se umple de ţinte. Întregul val de tancuri porni la semnal, urmat îndeaproape de transportoarele "Zimbrul" şi de MLI-84 "Jderul" intercalate de infanteriştii ce avansau cu armele în mâini. După o înaintare de nici cincizeci de metri, focul ucrainenilor se dezlănţui cu o furie oarbă. Tancurile fulgerară din mers, în timp ce infanteriştii se năpustiră înainte urlând şi trăgând rafale lungi din pistoalele

mitralieră.

Dintre cele trei tancuri ce înaintau în şir indian pe şosea la distanţă unul de altul, primul a fost surprins de focul încrucişat şi incendiat de o bazooka, echipajul găsindu-şi moartea în flăcări. Tancul următor împinse în forţă epava incendiată, înaintând pas cu pas spre trecătoarea îngustă. O lovitură de aruncător îl lovi în şenila dreaptă imobilizându-l pe loc, pradă focurilor din lateral. După încă o lovitură, membrii echipajului încercară să se salveze deschizând turela şi luând-o la fugă, dar rafalele de mitralieră i-au secerat după câţiva paşi.

Tancul căpitanului trase spre deschiderea taluzului, în stânga lui, acolo unde focul de la gura ţevilor mitralierelor trădase o poziţie întărită ucraineană. Explozia proiectilului de 100 mm irumpse într-o lumină albă, lăptoasă, şi căpitanul a înţeles că a lovit lăzile cu muniţii poziţionate în apropiere. Siluete cuprinse de flăcări alergau scoţând urlete neomeneşti în timp ce mitralierele de 7,62 de pe tancuri secerau fără cruţare coama taluzului smulgând bucăţi de pământ amestecate cu iarbă, iar acolo unde întâlneau trupuri, ciopârţindu-le în mod îngrozitor.

Pentru o clipă, devensiva ucraineană păru că se clatină, chiar dacă un tanc românesc sări în aer după ce călcase pe o mină, în timp ce altul încasă în plin un proiectil antitanc care îi smulse turela. Infanteriştii români, în ciuda tirului mitralierelor ce produceau pierderi grele, continuau să avanseze cu furie şi se apropiaseră suficient pentru a putea riposta cu grenade aruncate cu precizie în gropile individuale, în timp ce tancurile îşi roteau turelele în căutarea oricărei mişcări ameninţătoare. În scurtă vreme, tancurile au ajuns suficient de aproape pentru a descuraja rezistenţa, ucrainenii rămânând la pământ de teama obuzelor necruţătoare. Valul de pământ ajunsese de nerecunoscut după ce încasase zeci de lovituri directe. Totuşi, unii ucraineni ripostau sporadic ochind cu grijă înspre TR-85-urile

ce ajungeau din ce în ce mai aproape. După fiecare astfel de atac, obuzele, gloanțele și grenadele răscoleau poziția din care se trăsese, în timp ce românii se apropiau.

Momentul psihologic a fost atunci când unul din tancurile lui Morun, condus de comandantul plutonului 2, locotenent-majorul Andrei Ruță, a străpuns linia apărătorilor avântându-se peste vârful rambleului. Preț de o secundă, șenilele tancului înclinat s-au învârtit în gol, Morun așteptându-se din clipă în clipă ori să se răstoarne, ori să încaseze o rachetă în plin din partea cealaltă a valului de pământ, sub burta descoperită. Parcă cu încetinitorul, uriașul mastodont se reechilibră căzând în față și pornindu-și cursa descendentă de cealaltă parte. Uralele infanteriștilor ce-l urmau au fost cântecul de sirenă al apărării ucrainene. La nici treizeci de secunde, două tancuri au reușit să se strecoare pe șosea, dincolo de taluz, ocolind scheletele arzânde ale celor două tancuri românești prinse pe vecie printr-o îmbrățișare mortală într-un imens rug funerar pentru cei opt membri ai echipajului, rămași pentru totdeauna la datorie alături de tancurile lor.

Depășiți, apărătorii ucraineni nu mai aveau decât o singură soluție viabilă, cea a capitulării. În grupuri mici, ei ridicară mâinile lăsându-se dezarmați de infanteriștii români plini de praf și de sudoare, care începură să-i strângă către camioanele ce-i așteptau. Vor fi duși în spatele frontului, în lagărele de prizonieri ce începeau să se populeze tot mai mult.

Din nou, căpitanul Morun își evaluă pierderile, încercă să grăbească echipele de întreținere să remedieze vehiculele avariate, urmări evacuarea răniților și încercă înlocuirea lor acolo unde era posibil, din ce în ce mai preocupat de scăderea capacității combative a Grupului Nouă pe care îl conducea. Totul se desfășura într-o ordine relativă, apoi Morun se grăbi spre stația radio pentru a raporta situația. Avea nevoie de întăriri

pentru a putea continua. Mai avea nevoie de muniție și combustibil suplimentar. Dorea sprinjin de artilerie și aerian. Dorea multe, dar nu știa cât îi putea oferi comandamentul frontului de sud care, în mod sigur, avea multe pe cap, unde mai pui că noul comandant, maiorul Virgil Pintea, abia ajunsese pe poziție.

Răspunsul prin radio era destul de sec. Totuși, pe lângă felicitări, primi și vești bune. Două plutoane de tancuri sosite de la Craiova, abia descărcate din cala avioanelor de transport C-130 Hercules, porniseră spre el ca întăriri, alături de încă două companii de infanterie și un pluton de geniu. Cisternele cu combustibil erau imediat în urma lor și urmau să ajungă într-o jumătate de oră, alături de câteva camioane cu muniție, mai ales proiectile de tanc, majoritatea perforante, ținând cont de informațiile conform cărora în curând vor avea de înfruntat tancurile ucrainene.

O surpriză plăcută veni odată cu întăririle, adusă de comandantul primului pluton de tancuri ce ajunsese alături de el. Acesta sări din primul vehicul din coloană chiar înainte de a ajunge în fața căpitanului Morun, ocupat cu reorganizarea corpului său expediționar. După ce salută sobru, milităréște, impecabil în combinezonul său negru de tanchist pe care contrastau doar tresele galbene de căpitan, înmână noile ordine căpitanului Morun. În timp ce acesta le parcurgea grăbit, noul venit scoase din buzunarul de la piept o cutie plată, o deschise, apoi extrase o foaie de hârtie pe care o despături. Fără nici un preambul, strigă:

– Companie, drepți!

Toți cei aflați în apropiere încremeniră în poziție. Oarecum satisfăcut, dădu citire hârtiei:

– Prin ordinul de zi 27 pe corp de armată, pentru merite deosebite în conducerea operațiunilor pe timp de luptă, căpitanul Armand Morun este ridicat la excepțional la gradul de maior!

Semnat, comandant de armată Virgil Pintea!

Din aceeaşi cutie plată extrase noile grade pe care i le înmână solemn lui Morun, care asista descumpănit la scenă. Nu se aştepta aşa rapid la o ridicare în grad, deşi ştia că aceasta va veni cândva, dar nu chiar în mijlocul unei campanii militare. Căpitanul se dădu doi paşi în spate, îl salută pe noul maior, după care strigă din nou:

– Drepţi!

Apoi salută încă o dată. Cei aflaţi prin preajmă făcură la fel, în timp ce noul maior le răspunse stângaci, cu o oarecare întârziere.

– Pe loc repaus! răsuflă Morun, încă copleşit de avansare. Mai avea treabă, nu era timp să se gândească la asta acum.

În timp ce tancurile alimentau şi se aprovizionau cu muniţie, noile plutoane se puseseră la dispoziţia noului maior, acesta din urmă revăzând ordinele, comparându-le cu harta întinsă pe şasiul tancului unde, cu ajutorul luminii camuflate a unei lanterne, urmărea progresul avansării trupelor sale şi ultimele informaţii despre mişcările trupelor invadatoare. În curând se va lumina de ziuă, iar el trebuia să avanseze în continuare. Dar unde erau tancurile ucrainene? Trebuiau să apară, din moment ce toate informaţiile duceau la concluzia că în curând îi vor ieşi în cale.

Din nou, trupa condusă de Morun se puse în mişcare, de data asta cu mult mai multă precauţie, deoarece erau deja destul de adânc în teritoriul controlat de inamic. Trimise în faţă vehicule de cercetare, deoarece se simţea pătruns destul de mult în teritoriul controlat de inamic şi se temea de capcane, mai ales că elementul surpriză se risipise demult. Cel mai mult se temea că ucrainenii îl vor lăsa cât mai adânc în dispozitivul lor pentru ca apoi să-i înconjoare flancurile, tăindu-i retragerea şi izolându-l de restul armatei, pentru a-i decima forţele în linişte,

nelăsându-i altă opțiune decât anihilarea sau capitularea, mai ales că muniția și combustibilul nu vor dura la nesfârșit. Știa că forțele care asigurau marginile culoarului pe care pătrunsese erau batalioane de infanterie, poate unele mecanizate, dar incapabile să reziste unor blindate care ar fi reușit o mișcare de învăluire înspre șoseaua din spatele său. Atunci armata română ar fi avut două grupări încercuite de inamic. De aceea era atent și cerea prin radio orice informație referitoare la trupele ucrainene.

Mai înaintă vreo zece kilometri, apoi dădu semnalul de oprire. Venise în sfârșit confirmarea prin radio, cum că tancurile ucrainene erau în față și avansau pe un front larg, iar el dorea să-și aleagă locul confruntării în așa fel încât să aibă avantajul terenului și toate șansele de partea lui. Fotografiile prin satelit și recunoașterile aeriene erau unanime în privința acestui lucru. De la începutul conflictului, doi sateliți americani geostaționari monitorizau continuu cele două fronturi, cel de nord și cel de sud.

În puținele minute rămase până la răsăritul soarelui, în noaptea care începea să pălească spre răsărit, maiorul Morun își așeză tancurile în dispozitiv și ordonă îngroparea lor până la turele. Muncă grea și asiduă, cu atât mai dificilă pentru oamenii care își petrecuseră noaptea într-o înaintare și o luptă aproape continuă. Chiar și cu ajutorul infanteriștilor, săparea gropilor și a rampelor de evacuare în caz de nevoie, doar cu lopețile Lineman, era o muncă titanică, dar nimeni nu protestă. Soarele răsărise deja atunci când toate tancurile erau camuflate și maiorul ordonă o binemeritată pauză de masă.

Locul ales de maiorul Morun era cel mai bun loc pe care îl putea avea la dispoziție. Sperase să poată ajunge nestingherit până aici și mai mult, să găsească poziția neocupată de inamic. Se părea că sorții erau de partea lui până în acest mo-

ment, dar nu putea miza pe asta în continuare. Pe harta sa uzată, plină de marcaje făcute în grabă cu pixul, încercuise cu o seară înainte această poziție pe care o numise în sinea lui “Termopile”, în amintirea celor trei sute de spartani care zăgăzuiseră şi luptară până la unul împotriva perşilor lui Xerses în anul 480 î. Cr. Spartanii muriseră toți în luptă pentru a permite armatei greceşti retragerea, dar el spera că soarta lui şi a oamenilor săi va putea fi alta, iar pentru asta era hotărât să facă uz de toate capabilitățile sale, între care un loc de frunte îl ocupa avantajul terenului.

Şoseaua spre Tulcea mergea spre nord-est, urmând să se întretaie după circa douăzeci de kilometri cu şoseaua ce venea de la Brăila spre Unirea, în localitatea Ciucurova. În locul ales, la stânga, la aproximativ o mie cinci sute de metri începea un crâng rar de salcâmi, dar suficient de potrivit pentru a camufla o forță armată gata de luptă. În dreapta, oblic față de şosea sub un unghi de aproximativ treizeci de grade, la circa un kilometru, albia unui pârâu secat lăsa un loc ideal pentru a ascunde acolo nişte tancuri bine camuflate. Aici ar fi putut ambusca o forță superioară ce ar încerca să atace direct pe şosea fără să aibă prevederea de a învălui foarte larg flancurile. Aici îşi alesese Morun locul bătăliei, mizând în primul rând pe graba ucrainenilor de a-i respinge trupele care, după opinia lor, avansau în continuare spre Tulcea.

Repartiția forțelor sale o făcuse deliberat inegală, asta după informațiile primite de la comandament, informații confirmate de vehiculele de recunoaştere ce se întorceau unul câte unul chiar atunci când el încerca să-şi ia masa frugală sprijinit de tancul său. Îşi întrerupse masa pentru a primi rapoartele cercetaşilor, apoi ascultă ultimele rapoarte radio comparându-le cu fotografiile aeriene ce se descărcau digital pe ecranul laptopului. Chiar înainte de vizionarea ultimelor

imagini, murmură pentru sine: "Oh, Doamne, e prea frumos pentru a fi adevărat!". Practic, asista la încununarea carierei sale de tanchist, asta dacă toate decurgeau conform planului. După informațiile primite, până acum așa era.

Maiorul Morun dispunea de o capacitate de luptă puțin peste valoarea unui batalion de tancuri, asta după sosirea celor două plutoane menite să-i înlocuiască pierderile în oameni și tehnică de luptă. De asemenea, avea la dispoziție cam un batalion și jumătate de infanterie motorizată ambarcată pe transportoare blindate TAB, Zimbrul și Jderul. Două companii suplimentare de infanterie și un pluton de geniu i se alăturaseră ulterior, dar o parte din ele înlocuiseră pierderile din rândul infanteriei proprii. Mai avea la dispoziție șase tunuri antitanc de 88 mm și două tunuri anticar împreună cu servanții lor, chiar dacă muniția le era numărată. Forța sa principală de lovire era constituită din patruzeci și opt de tancuri valide dintre care douăzeci și nouă TR-85 și TR 85M1, acestea din urmă ceva mai grele, de 50 tone față de 47,2 cât avea TR-85, șapte TR-125, tancuri cu tunurile de 125 mm față de 100 mm cât avea TR 85 și douăsprezece T-72 modernizate, chiar dacă unele erau ușor avariate sau lovite în decursul luptelor din noaptea trecută. Infanteria motorizată o dispusese egal printre companiile sale de tancuri.

Modul în care și-a dispus tancurile și împreună cu ele infanteria l-ar fi făcut pe oricare dintre comandanții săi din școală să se ia cu mâinile de cap și să-l respingă iremediabil la oricare examen. Dar el fusese dintotdeauna un tip noncomformist, iar oricare din profesorii săi nu-și puteau nici măcar imagina vreodată că ar fi putut avea pe câmpul de luptă informațiile de prima mână de care dispunea acum maiorul Morun.

La marginea crângului din stânga șoselei, chiar la liziera dinspre nord a pădurii, îngropase până la turelă douăsprezece

tancuri, toate TR-85, în timp ce în crângul propriu-zis ascunsese şase TR-85 şi două T-72, în total douăzeci de tancuri plus infanteria corespunzătoare, toate sub comanda lui directă. La şosea lăsase treisprezece tancuri, cinci TR-85, cinci TR-125 şi trei T-72, camuflate de ambele părţi ale drumului, sub comanda locotenent-majorului Andrei Rută, cel care în mod normal comanda plutonul 2. Patru T-72 le plasase ceva mai în spate, gata să intervină. Tot aici, în stânga şoselei, plasase o baterie antitanc formată din patru tunuri, iar în dreapta cele două tunuri anticar. Toată infanteria suplimentară o lăsase aici, inclusiv un pluton sosit în ultimul moment cu un camion, iar faptul că şase oameni erau dotaţi cu aruncătoare de grenade AG-7, iar patru erau dotaţi cu sisteme de rachete antitanc dirijate 9K111 Fagot, era totuşi ceva. Unsprezece tancuri (şase TR-85, două TR-125 şi trei T-72) alături de ultimele două tunuri antitanc plasate în dreapta lor vor ocupa valea secată, alături de câteva transportoare cu infanterişti, toţi sub comanda celui mai vârstnic tanchist comandant de pluton, căpitanul Grigore Ilieş, cel ce sosise cu întăririle. Aceste transportoare nu reprezentau mare lucru cu mitralierele lor de 14,5 şi de 7,62, dar erau mai mult decât nimic, puterea lor de foc cumulată ar putea fi ceva, mai ales dacă atacatorii vor fi însoţiţi de infanterie, ceea ce era aproape sigur. Lor li se adăugau şi Jderii cu tunurile de 73 mm şi mitralierele de 7,62 mm, dispuşi în mod egal între cele trei grupări. În concluzie, Morun aşezase pe flancul stâng, în crâng, aproximativ două companii de tancuri, în timp ce în centru şi pe flancul drept lăsase câte una. Chiar din felul în care îşi dispusese tancurile grele, respectiv TR-125 şi TR-85M1, se vedea tendinţa de a fixa poziţiile în aşa fel încât să reziste la atacurile inamice, chiar dacă numărul de tancuri era mai redus decât în stânga, acolo unde plasase doar tancuri TR-85 şi T-72, mai mobile, iar infanteria era echipată cu cele mai bune transportoare

TAB-77, TAB B33 şi MLI-84 pe care le avea la dispoziţie.

Discrepanţa între numărul de tancuri, mobilitatea şi aşezarea lor l ar fi făcut pe oricare tactician să se lase pradă disperării. Morun plasase toate tancurile grele cu precădere pe şosea, apoi pe dreapta, ca şi cum ar fi avut intenţia ca pe aceste poziţii să reziste atacurilor inamice un timp cât mai îndelungat, totuşi, cele mai multe tancuri le plasase în crâng, pe flancul stâng, unele chiar ascunse în pădurice, ca şi cum ar fi intenţionat să le ţină în rezervă. Dar informaţiile lui Morun erau de cea mai bună calitate, tancurile ucrainene ce se apropiau deja intraseră în dispozitivul adoptat pentru atac, caracteristicile terenului făcându-l pe comandantul ucrainean să îşi împartă deja forţele. Tancurile ucrainene erau la circa patru kilometri şi jumătate, atunci când ultima imagine aeriană de ansamblu se descărcă pe laptopul maiorului Morun. O studie cu atenţie înainte de a-şi transmite ordinele prin staţia radio. Nu mai avea de ce să se ascundă, ucrainenii ştiau că este aici, altfel nu ar fi intrat în formaţie de atac. Oricum, el îi aştepta să atace, doar pentru asta era acolo. În sfârşit, va fi prima confruntare adevărată de blindate din acest război.

Ucrainenii îşi împărţiseră forţele mizând pe atacul frontal, pe şosea. Aici îşi plasaseră majoritatea tancurilor, majoritatea T-84 şi Oplot, restul T 72, urmate de transportoarele BTR 80 şi BTR 3U. Un total de treizeci şi două de tancuri se înghesuiau pe şosea şi de ambele părţi ale acesteia, gonind spre poziţiile româneşti. În dreapta lor, vizând poziţia din crâng a lui Morun, paisprezece tancuri săltau pe terenul ierbos neregulat, iar în stânga, şaptesprezece tancuri se grăbeau spre valea secată acolo unde căpitanul Ilieş aştepta în fruntea celor unsprezece tancuri şi celor două tunuri antitanc de 100 mm. Deci, circa trei companii de tancuri vizau şoseaua din centru, în timp ce flancurile stâng şi cel drept erau atacate de câte o companie şi

jumătate, aproximativ. În urma lor veneau transportoarele pline de infanterişti gata de luptă.

Morun îşi transmise ultimele ordine, deoarece nu mai avea mult de aşteptat până când inamicul va ajunge în bătaia armelor de pe tancurile sale, respectiv la două mii de metri.

– Ruță, deschizi focul cu tot armamentul de la două mii de metri, identifică la vedere, apoi trage la punct ochit! Vizează-i pe primii, încearcă să blochezi şoseaua cu epave, îngreunându-le înaintarea cât mai mult! Nu uita că Oplot-urile au blindaje reactive, aşa că alocă câte două guri de foc pe obiectiv! În caz că vor folosi perdele de fum, ghidează-te în infraroşu! Nu te teme, trăgând spre şosea, vei avea suficiente ținte, chiar dacă unele lovituri vor fi deviate! De la comanda mea, nimeni nu mai foloseşte Javelin!

– Domnule căp..., mă scuzați, domnule maior, doar nu vreți să ata...!

– Ba bine că nu! Ilieş, tu tragi de la o mie şapte sute de metri! În caz de nevoie, îl susții cu foc pe Ruță! De la ordinul meu, nici unul din infanteriştii tăi nu trage cu Javelin! Nu vreau să mă trezesc cu o rachetă din aia în cap! S-a înțeles?

– Da, domnule maior!

– Tot ce vreau de la voi e să rezistați douăzeci de minute! După aceea, victoria e a noastră! V-o jur pe onoarea mea de militar al armatei române! Douăzeci de minute, nu mai mult!

Morun îşi dădu jos căştile, închise stația, apoi se adresă comandanților de tanc ce se strânseseră în jurul său:

– Băieți, noi vom trage de la o mie trei sute de metri! Nimeni nu trage înaintea mea!

Văzând privirile lor nedumerite, Morun adăugă:

– Nu numai atât, dar după mine vor trage doar cele douăsprezece tancuri de pe lizieră, restul de opt vor deschide foc de acoperire în momentul în care voi da ordinul de atac!

Peste murmurele comandanților de tancuri, maiorul Morun ridică vocea și continuă:

– În momentul în care voi da ordin de atac, valul doi va deschide foc de acoperire, după care va ataca alături de noi! Vom forma o forță de lovire din douăzeci de tancuri, iar infanteria ne va urma, o parte pe tancuri și restul pe transportoare, cu scopul de a anihila infanteriștii inamici și în primul rând vânătorii de tancuri aflați printre ei! Împreună vom da peste cap flancul inamic și în final vom obține o victorie imensă despre care veți avea ce povesti nepoților!

Coborî vocea, apoi urmă:

– Nu zâmbiți, fraierilor! Azi e ziua în care vă veți acoperi de glorie, iar peste ani, atunci când alții vor vorbi despre bătălia de tancuri de la Ciucurova, voi veți fi printre puținii care vor putea spune fără să roșească: “Da, am fost acolo!”. Dar pentru asta, va trebui să supraviețuiți zilei de astăzi! Cea mai mare șansă de a supraviețui este să ascultați întocmai ordinele mele și totul va fi OK! Vom ataca, și vom ataca cu Dumnezeu înainte! Și cu ajutorul lui Dumnezeu, vom învinge! Întrebări?

Cum nimeni nu se înghesuia, Morun îi încurajă zâmbind:

– Haideți, poate fi ultima oară când mă mai puteți întreba ceva! Dar nu cumva să dați greș, că vă rup oasele, să fie clar!

– Domnule maior, în cazul în care rupem flancul inamic, ce facem apoi? se ridică timidă vocea unuia din tinerii comandanți de tanc.

– Veniți imediat în urma tancului meu, comandante! Nu cumva să mă pierdeți din ochi!

– Dar dacă, mă înțelegeți, tancul dumneavoastră, știți cum e în luptă...

– Nu te teme, de mine nu scapi! În caz că voi muri sau tancul meu e distrus, urmați locțiitorul la comandă, pe locotenentul-major Petre Arnăuțoiu, pe care îl voi pune la curent cu

planul de atac în întregime. Alte întrebări? Dacă nu, la posturi! Nu mai avem timp!

Mai povesti puțin cu Arnăuțoiu, apoi maiorul Morun se cufundă în interiorul tancului său şi trase trapa după el. Îşi privi echipajul cu atenție, de parcă i-ar fi văzut pentru prima oară, apoi li se adresă:

– Băieți, de noi depinde totul! Nu mă faceți de ruşine!

Cei trei membri ai echipajului plecară ochii şi aprobară din cap în semn că au înțeles. Abia atunci Morun se relaxă preț de câteva secunde, aşteptând apropierea ucrainenilor. Aceştia nu se lăsară prea mult aşteptați. Zgomotul motoarelor în crescendo, precum şi apariția petelor cenuşii de după o curbă a şoselei semnalau sosirea monştrilor de oțel. O denivelare a terenului ascundea vederii, chiar prin binoclu, apariția tancurilor de pe flancuri, dar pe şosea înaintarea lor umăr la umăr se vedea destul de clar.

Ruță privea prin binoclu apropierea inamicului. Putea distinge clar şenilele ce înaintau ireversibil împingând înspre spate astfaltul încins al şoselei. Antenele vibrau ritmic la mersul lor sacadat, în timp ce turelele cu țevile amenințătoare se mişcau uşor de la stânga la dreapta, căutând potențiale amenințări. În frunte erau două Oplot-uri, atât era vizibil pe şosea, marea masă a tancurilor venind grupată în urmă. Ceva mai în spatele primelor tancuri din avangardă, pe laterale, în afara şoselei, alte tancuri înaintau mai greu, fiind împiedicate de starea terenului. În mod sigur conducătorii grupării nu aveau răbdare să-i aştepte pe cei de pe margine, astfel că aceştia rămăseseră mai în urma plutonului, stricând astfel formația de înaintare.

"Iată-i venind!" mormăi Ruță ca pentru sine, fără să lase binoclul de la ochi. Pozițiile sale camuflate, în mod sigur rămâneau încă invizibile atacatorilor, cu atât mai mult surpriza lor va fi mai deplină. Încă puțin şi vor ajunge în raza de acțiune

a tunurilor sale. Încă puțin. Telemetrul laser de pe tancul său înregistră două mii de metri până la primul tanc ucrainean, dar Ruță nu ordonă deschiderea focului. Acum detaliile de pe tancuri deveniseră vizibile şi cu ochiul liber. În curând va putea distinge şi trăsăturile fețelor conducătorilor de tancuri, cu căştile de oțel lucind în soare, în locaşurile lor din fața turelelor. Îi va mai lăsa puțin, cât să capete mai multă încredere în ei. Încă puțin. O mie nouă sute cincizeci de metri. Apoi o mie nouă sute. Ruță ridică brațul, ezită preț de o clipă, apoi răcni în intercom-ul ce făcea legătura cu celelalte tancuri:

– FOOC!! şi se lăsă înăuntru trăgând trapa după el.

Tunul său bubui urmat la o fracțiune de secundă de toate gurile de foc de sub comanda sa. Vuietului imens, declanşat de presiunea aerului degajat de proiectilele ce porneau din cele treisprezece tancuri şi cele patru tunuri antitanc, îi urmă bubuitura cumulată a celor douăsprezece obuze de 100 mm şi cinci de 125 mm ce se năpusteau spre şarpele de oțel ce înainta înspre ei, urmând meandrele şoselei cenuşii. Şuieratul rachetelor antitanc urmă imediat.

Tancul ucrainean ce înainta pe şosea în partea stângă a fost pur şi simplu spulberat după ce a încasat cel puțin trei lovituri directe. Cel din dreapta mai înaintă câțiva metri înainte de a lua foc, izbit de proiectilele ce cădeau ca grindina. Tancurile din urmă împinseră epavele incendiate în afara şoselei, silind astfel blindatele ce avansau din lateral la un ocol mai larg, care le aduse în bătaia focului bateriei de tunuri antitanc. Două salve bine țintite scoaseră din luptă încă un tanc chiar înainte ca atacatorii să aibă posibilitatea de a riposta. Dar riposta nu se lăsă aşteptată, tunurile de 120 mm de pe Oplot-uri bubuiră spre poziția românească în căutarea țintelor ce continuau să rămână ascunse. Apoi tancurile ucrainene îşi reluară înaintarea trăgând din mers spre pozițiile abia ghicite din care ochitori nevăzuți îşi

aținteau din nou tunurile asupra lor.

Căpitanul Grigore Ilieş aşteptă apariția tancurilor inamice din dreapta frontului. Nu reacționă în nici un fel în momentul în care exploziile din stânga îl înştiințară de faptul că acolo, nu departe, bătălia începuse. Asta nu îl privea de nici un fel. Era un militar învățat să respecte ordinele, inițiativa fiind pentru el un cuvânt mai puțin cunoscut, mulțumindu-se să le îndeplinească fără a-şi pune prea multe întrebări. I se spusese să deschidă focul asupra inamicului la o mie şapte sute de metri, deci aşa va face. Aşteptă ca în sectorul său tancurile inamice desfăşurate să ajungă la distanța menționată, apoi dădu ordinul de foc, tunurile şi rachetele sale adăugându-se corului destructiv inițiat de locotenent-major Alexandru Ruță. Urmări cu satisfacție tancurile inamice lovite, adăugând corecții asupra modului de executare al tragerilor, pentru a creşte efectul salvelor sale. Riposta inamică nu păru să-l deranjeze în vreun fel, el continuând să dirijeze focul ca şi la un banal antrenament, insensibil la exploziile obuzelor ce picau în jurul său.

Maiorului Morun începură să-i tremure mâinile, iar senzația de gol în stomac se accentuă. La început insesizabil, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce vuietul bătăliei din dreapta sa devenea tot mai pregnant. De față cu subalternii trebuise să fie sigur de sine şi încrezător în succes, dar aici, singur şi închis în pântecele tancului, îndoielile începură să-l asalteze. Dacă greşea? Dacă planul lui era absurd, la fel ca şi acest război în care el era doar o mică parte, la fel ca o rotiță într-un imens angrenaj? Dacă dădea greş, toate manualele de istorie îl vor condamna ca şi artizanul unui dezastru militar cu consecințe majore, responsabil pentru moartea unui enorm număr de compatrioți, şi asta pentru ce? Pentru nimic. Dar dacă va reuşi? Va fi un erou, numele său va fi lăudat alături de alți mari comandanți de oşti, sau poate va rămâne doar o notă de subsol la vreun referat despre

"Marea bătălie a Dobrogei". Cine putea şti?

– Tancuri inamice în faţă, o mie şase sute de metri, imediat după culmea de la nord-nord-est, ora unsprezece. Se apropie în linie de şase direct spre noi!

La auzul vocii prin intercom, tremurul mâinilor lui Morun dispăru ca prin farmec. În acest moment, omul chinuit de îndoieli lăsă loc războinicului calculat, mintea devenindu-i concentrată asupra inamicului şi trupelor proprii, îndoielile şi coşmarele fiind lăsate pentru mai târziu, atunci când liniştea de după furtună va fi mai propice pentru fantomele ce vor bântui minţile chinuite. Asta doar dacă trupul va reuşi să supravieţuiască. Cu o voce pe care nu şi-o recunoscu, Morun ordonă:

– Gata de tragere! Lăsaţi-i să se apropie!

– O mie cinci sute de metri!

– Lăsaţi-i!

– O mie trei sute de metri!

– Încă puţin!

– O mie două sute de metri, domnule maior!

– Pregătiţi, FOOC!!

De la liziera pădurii, unde aşteptau îngropate până la turelă, douăsprezece tunuri de 100 mm bubuiră ca unul, urmate imediat de rachetele antitanc. Morun se aplecă strigând spre conducătorul tancului, sergentul Olimpiu Şerban:

– Porneşte motorul!

Apoi, cu o voce guturală, răcni în intercom:

– ÎNAINTEE!!

TR-85-ul de 47 de tone se urni din adăpost scuturându-se de pământul şi ramurile ce-l camuflau şi se năpusti în câmp deschis, urmat de alţi unsprezece mastodonţi, direct spre tancurile ucrainene ce înaintau.

– Valul doi, FOC!

Opt tancuri rămase în crâng traseră, apoi se năpustiră încercând să prindă din urmă primul val ce ataca siluetele blindatelor ucrainene. În calea lor culcau la pământ arbuşti şi copaci tineri de parcă ar fi fost beţe de chibrit. Într-un strigăt de "URAAA...!" scos din sute de piepturi, infanteriştii înnebuniţi săriră din mers pe imenşii monştri de oţel, unii imediat după ce lansaseră rachetele Javelin ce descriau încă pe cer curba lor curioasă ce urma să le aducă chiar deasupra tancurilor ucrainene. În urma lor, transportoarele arhipline se revărsară dintre tufişuri direct în urma tancurilor, trăgând din mers cu mitralierele grele, grăbite să nu piardă urma imenselor blindate ce le vor deschide calea în dispozitivul inamic.

Tancurile ucrainene ce nu întâmpinaseră rezistenţă înaintau încă înspre crâng, dar linia din frunte virase spre flancul lui Ruţă, acolo unde o luptă cumplită se afla în plină desfăşurare. Vizau bateria de tunuri antitanc din flancul stâng, flanc care astfel ar fi rămas total descoperit chiar în momentul critic al avansării blindatelor de pe şosea. Chiar atunci pornise prima salvă a lui Morun care făcu prăpăd. Din cele şase tancuri din frunte, două au fost pulverizate şi alte două lovite dinspre lateral chiar înainte de avansul impetuos al primului val. Salva celui de-al doilea val şi rachetele Javelin provocară panică în rândul ucrainenilor, alte trei tancuri dintre cele zece rămase valide fiind lovite, ba chiar unul dintre cele avariate de prima salvă fiind totalmente distrus de o lovitură în plin şi de o rachetă.

Tanchiştii ucraineni rotiră turelele spre noua ameninţare şi traseră în timp ce noi proiectile erau împinse automat în leagănele de muniţie ce hrăneau tunurile româneşti. Acestea ripostară din mers, şenilele înghiţind distanţa ce le despărţea de blindatele ucrainene.

– 2-4 lovit! auzi Morun în difuzor, în timp ce ochitorul său prinse în vizor o nouă ţintă dintre cele afişate pe display.

– Trage! strigă Morun, iar bubuitura proiectilului perforant ce pornea aproape că acoperi țăcănitul sec produs de încărcătorul automat ce îl anunța că un alt proiectil aducător de moarte aştepta gata de tragere în pântecele tunului. Mitralierele lătrau incontinuu cu o cadență înfiorătoare, atât cea de 7,62 cât şi cea antiaeriană de 12,7 mm culcată la orizontală, împotriva infanteriştilor ucraineni ce se ghiceau în spatele imenselor Oplot-uri sau T 72-uri. Tancurile româneşti înaintau trăgând în continuare, iar acum mai puțin de cinci sute de metri le despărțeau de tancurile inamice care se opriseră pentru a putea ținti mai bine tăvălugul de oțel ce se rostogolea înspre ei în ritmul sacadat al şenilelor.

Difuzorul prinse viață din nou:

– Aici 3-1, mă opresc să-l remorchez pe 2-4!

Morun răcni din toate puterile:

– NU OPREŞTE NIMENI!! ÎNAINTEE!!!

Ştia că va rămâne o grupă de infanterie lângă tancul imobilizat, iar acesta va continua să tragă obuze asupra inamicului atâta timp cât va putea. Nu avea ce să facă pentru ei. Mai important decât orice era să reuşească ceea ce îşi propusese de la început.

Acum tancurile româneşti sparseră linia blindatelor ucrainene, trecând cu şaizeci de kilometri pe oră printre epavele fumegânde din prima linie, străpungând perdelele de fum lansate de două T-84 în dificultate şi ajungând imediat lângă tancurile ucrainene rămase valide. Tancul lui Morun prinse în vizor un transportor BTR-80 şi se pregătea să tragă chiar atunci când şocul loviturii încasate îi aruncă pe toți ocupanții de la locurile lor, izbindu-i de aparatura din interior. Din fericire, era o lovitură laterală ce ricoşase din blindaj, dar suficient ca o schijă să se înfigă adânc în brațul lui Olimpiu Şerban, făcându-l să piardă controlul comenzilor tancului. Şerban urlă de durere în

timp ce un şuvoi de sânge roşu aprins ţâşni din rană.

– Dreapta, trage dreapta! urlă Morun cuprins de spaimă. Turela se răsuci parcă cu încetinitorul pentru a prinde în bătaia focului un Oplot ce trăsese de la nici zece metri. Oplotul înainta răsucindu-şi turela ce încă fumega spre un alt TR-85 ce venea în spatele tancului lui Morun. Acesta din urmă trăsese practic de la gura ţevii într-un T-72 şi proiectilul străpunsese blindajul de parcă ar fi fost de carton şi explodă în interior, iar acum era la cheremul Oplot-ului ce-l viza. Totul devenise contra cronometru, secundele devenind ore în timp ce turelele se răsuceau cu viteză. Era clar că tancul lui Morun va pierde cursa la fracţiune de secundă, tot ce va putea face fiind să răzbune moartea celor aflaţi în tancul din spate.

Cu un urlet neomenesc de durere şi disperare Şerban împinse maneta în marşarier făcând tancul să se năpustească în spate lovind Oplot-ul în şenila dreaptă chiar în momentul în care acesta trase, zguduind mastodontul de cincizeci de tone şi deviind lovitura cu câteva grade. Obuzul smulse mitraliera de pe tanc în locul turelei, dar chiar în momentul următor ţeava tancului lui Morun se fixă pe Oplot-ul surprins. Fără să aştepte vreo comandă, ochitorul trase de la nici treizeci de centimetri de inamic. Focul de la gura ţevii arse şi decoji vopseaua de pe partea inferioară a tancului inamic, cel puţin atât reuşi să vadă Morun. Turela Oplot-ului zbură prin aer la douăzeci de metri de parcă ar fi fost de jucărie şi o vâlvătaie se ridică din gaura imensă rămasă între şenile.

– Înainte, dă-i înainte! Scoate-ne de aici!

Şerban împinse maneta cu umărul, în timp ce cu mâna stângă se ţinea de rană încercând să stăvilească şuvoiul de sânge ce ţâşnea ritmic, semn că avea o arteră secţionată. Tancul se urni cu greu de lângă rugul aprins, dar după câţiva metri se opri, atunci când Şerban leşină şi căzu peste comenzi. Ceilalţi

membri ai echipajului îi puseră un garou în câteva secunde, îl extraseră din locașul său. Morun instală un infanterist cu cunoștințe de mecanică în locul lui Șerban pentru a conduce tancul. Nu era timp de stat.

Rapoartele îi parveneau prin cască cu nemiluita, printre împușcături, gemetele muribunzilor, urlete de luptă și de agonie, implorări și înjurături, toate pe fundalul de motoare, subliniat de bubuitul tunurilor și zgomotul exploziilor. Din acest amalgam el va trebui să tragă concluzia corectă și să acționeze în consecință.

– Înainte! strigă gutural spre bietul infanterist, care avusese la dispoziție mai puțin de un minut să învețe cum se conduce un tanc. Totuși, acesta se descurca destul de bine. Tunul trase din nou și mitraliera lătră spre infanteriștii inamici ce fugeau mâncând pământul.

După încă o sută de metri, tancul se opri de la sine. În urma lui, alte tancuri făcură la fel, chipuri asudate și transfigurate ivindu-se de după trapele ridicate. Privirile înfrigurate își căutau camarazii, se opreau asupra blindajelor scrijelite de urme de gloanțe și de proiectile deviate, apoi se uitau în urmă spre rugurile arzânde ce semnificau tot atâtea tancuri distruse împreună cu echipajele lor, prinse în îmbrățișarea toridă a morții. Transportoarele se strecurau în urma lor urmate de infanteriștii ce înaintau în linie de trăgători, cu armele în cumpănire, atenți la orice mișcare ce putea trăda un focar de rezistență, un cuib de mitralieră ce putea deschide focul oricând, împroșcând moartea în toate direcțiile.

Tanchiștii schimbau priviri nedumerite, un zâmbet traversă o față înnegrită de ulei și sudoare, apoi zâmbetul se transformă în rânjet, după care un hohot de râs molipsitor cuprinse toate tancurile rămase, un râs sfidător la adresa "Doamnei cu coasa" care a fost din nou păcălită, dar nu de toți. Mulți camarazi

rămăseseră pentru totdeauna pe câmpul din spatele lor, ei nu reuşiseră să treacă.

Morun nu râse. Era prea devreme pentru asta. E adevărat că învinsese, cele paisprezece tancuri ale inamicului ardeau pe câmpul de onoare, dar alături ardeau şi şase din tancurile sale, iar două erau avariate serios şi necesitau intervenţia echipelor de reparaţii. Le va lăsa acolo, pe loc, urmând să fie recuperate ulterior, dacă totul va merge bine.

– Toată lumea la posturi! ÎNAÎNTEE!!

Nu-i plăcea faptul că le întrerupea băieţilor clipa de detaşare, dar nu avea timp. În alte sectoare ale frontului lupta mergea destul de greu pentru cei de acolo.

Într-o clipă, figurile degajate de adineauri deveniră concentrate, veselia se risipi ca prin farmec, turelele se închiseră cu zgomot iar motoarele reveniră la viaţă. Şenilele se urniră greoi, iar formaţia de luptă se asamblă ca prin farmec, odată cu conştientizarea printre oameni a revenirii spectrului pericolului şi al morţii.

Tancul lui Morun întoarse dreapta la nouăzeci de grade şi se năpusti spre şoseaua care abia se ghicea sub soarele arzător. Formaţia îl urmă îndeaproape, chiar după ce viră din nou uşor spre dreapta, pentru a atinge şoseaua într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, scurtând distanţa ce îi despărţea de spatele formaţiei principale de atac a ucrainenilor. Prin radio, luă legătura cu Ruţă şi cu Ilieş:

– Venim din spate!! Corectaţi focul ca să nu ne loviţi!

Printre explozii, vocea lui Ruţă îi răspunse:

– Situaţie disperată în centru! Suntem pe cale de a ceda!

– Nu cedează şi nu se retrage nimeni! Daţi-mi cinci minute şi vom învinge! VENIM SPRE VOI!!

Morun simţea că pulsul său era pe cale să explodeze. Era atât de aproape! “Cu ghearele şi cu dinţii, dar nu-i lăsa! Acum îi

rupem, ...-tu-le mama lor!”. O zguduitură îi anunță momentul în care atinseseră șoseaua. Infanteristul viră spre dreapta pentru a se înscrie pe bandă, dar Morun se aplecă spre el strigându-i:

– NUU, treci peste, treci dincolo, tot înainte!

În timp ce noul conducător de tanc se conformă speriat, Morun ordonă prin stație cu o voce ce se străduia să fie cât mai calmă:

– Gicule, iei ultimele trei tancuri din formație și mergi cu ele pe șosea cu viteză maximă! Îl scoți pe Ruță din căcat! Tragi din spate asupra lor și îi faci bucăți! Nu ierți nimic! Restul, după mine!

Tancurile rămase sub comanda lui Morun traversară șoseaua virând dreapta și mai mult pentru a ajunge cât mai repede în spatele formației ce ataca pârâul secat apărat de căpitanul Grigore Ilieș, în flancul drept al dispozitivului format inițial de trupele române.

Într-adevăr, situația lor era disperată. Atât Ruță, cât și Ilieș, începuseră lupta cu încredere în cuvintele maiorului Morun, dar cu mai multă încredere în armele și oamenii de sub comanda lor. Încrederea lor spori odată cu primele salve ce loviseră tancurile ucrainene transformându-le în torțe ce deveniră ulterior mormane fumegânde, demonstrându-le că blindatele ucrainene nu erau invincibile, așa cum spunea propaganda inamică. Dar alte tancuri răsăriră dintre norii de fum, tancuri ce ripostau cu furie, duelul de artilerie devenind mai echilibrat, odată ce au apărut și primele victime românești.

Chiar înainte de a da ordinul de foc, locotenent-majorul Andrei Ruță li se adresase oamenilor săi:

– Băieți, aici nu avem cale de mijloc! Învingem sau murim! Retragerea nu există! Așa că, faceți bine și învingeți!

Căpitanul Grigore Ilieș a fost și mai tranșant:

– Ați auzit ordinele! Primul care face un pas în spate, îl dobor cu mâna mea! Dacă vă e frică, spuneți acum! Sau, ar fi trebuit s-o spuneți înainte de a vă urca în tanc! La posturi!

Vorbele comandanților se disipară printre obuzele ce începură să frământe pozițiile românești, dar sensul lor rămase înrădăcinat în mințile oamenilor ce luptau cu încăpățânare să păstreze o poziție care, pentru orice alt comandant cu mintea întreagă, era sortită pieirii. Mâinile înfrigurate se încleștau pe comenzi, obuzele erau împinse sacadat înspre chiulasele tunurilor, țevile mitralierelor se încinseseră căpătând o nuanță roșiatică prin fumul degajat ce aducea cu el mirosul inconfundabil de cortidă. Un alt miros, cel al explozibilului amestecat cu metal încins și trupuri arse, îi izbi pregnant, odată ce primele obuze ucrainene își atinseseră țintele.

Tancul din stânga lui Ruță explodă ca un foc de artificii. Pe dreapta, lângă Ilieș, alt tanc luă foc. Urletele neomenești ale celor prinși în sicriul de metal încins se suprapuseră peste strigătele de luptă, acoperind până și zgomotele exploziilor și bubuitul obuzelor, producând fiori de gheață chiar și celor mai îndârjiți veterani. Un braț ridică turela cuprinsă de vâlvătăi și un trup cuprins de flăcări încercă să iasă, urlând înfiorător. Unul dintre infanteriștii din apropiere se ridică din adăpost și se năpusti înfruntând căldura dogoritoare într-o încercare disperată de salvare. Reuși să ajungă suficient de aproape pentru a-l apuca de mână pe tanchistul ieșit pe jumătate. Îi prinse brațul cu amândouă mâinile și se opinti. Brațul aproape carbonizat se desprinse din umăr, lăsând silueta tanchistului cu gura căscată într-un urlet mut, printre flăcările lacome ce îi înconjurau trupul. Infanteristul descumpănit, aproape în stare de șoc, cu mâinile căzute pe lângă corp și cu brațul tanchistului atârnând de una din mâneci, se trase instinctiv înapoi atunci când explozia proiectilelor din interiorul tancului alimentă

vâlvătaia dându-i o furie sporită. Încercă să revină la postul său, dar o rafală de mitralieră de pe un tanc inamic îl tăie în două, aruncându-i resturile trupului cât colo.

Ilieş răcni spre ochitorul de pe tancul său care surprinsese tragedia fără să vrea. Pentru a-l readuce la realitate, îl scutură de umăr, urlându-i în ureche:

– În față, trage în față, de acolo vin!

Ca trezit din transă, acesta se execută, dar corpul continua să-i tremure spasmodic. O nouă salvă inamică provocă şi mai multe victime, în timp ce tăvălugul ucrainean continua să înainteze insensibil la pierderi.

În toiul luptei, Ruță încercă să-şi evalueze pierderile, dar rezultatul îl făcu să se cutremure. Cele două tunuri anticar erau distruse, la fel două din cele patru tunuri antitanc. Avea nouă tancuri distruse sau scoase din uz rămânând doar cu patru valide, plus rezerva de patru T-72 care deja intrase în luptă. Pe şosea, valul ucrainean avansa constant, nu-şi putea da seama de pierderile inamice, vedea ruguri fumegânde acolo unde mai devreme fuseseră tancuri ucrainene, dar estima că cel puțin douăzeci de tancuri urmate de transportoare şi de infanterişti continuau să avanseze, ajungând la mai puțin de cinci sute de metri.

Pe dreapta, pe partea lui Ilieş, situația era mult mai echilibrată. Pierduse unul din cele două tunuri antitanc şi rămăsese cu şapte tancuri din cele unsprezece, asta contra a nouă tancuri ucrainene urmate de infanterie ce continuau să-i amenințe poziția. Chiar dacă el mai putea rezista, situația lui Ruță devenise critică, dacă acesta ceda, el s-ar fi putut trezi înconjurat în urma străpungerii porțiunii centrale a frontului. Ca atare, urmând dispozițiile inițiale ale lui Morun, dirijă focul tunului antitanc rămas şi a celor două tancuri situate în stânga

dispozitivului său spre corpul principal de atac ucrainean ce avansa pe şosea. Ajutorul dat lui Ruță părea să fie destul de tardiv, forța principală ucraineană de pe centru pierzând doar un tanc în urma focului de pe partea dreaptă.

Ruță recunoscu că situația era fără scăpare, bătălia părea pierdută. În câteva minute, şarja irezistibilă a Oplot-urilor va spulbera fragila apărare rămasă s-o înfrunte. Deja distanța le permitea şi infanteriştilor dotați cu aruncătoare de grenade AG-7 să le folosească alături de cei cu AG-9M sau cu lansatoare de rachete antitanc 9K111 FAGOT care trăgeau incontinuu atât cât le permitea cadența. Grenadele şi rachetele atrăgeau focul atacatorilor, mulți plătind deja cu viața rezistența lor eroică. Tancul lui Ruță, scăpat ca prin minune neatins, prinse în vizor o nouă țintă şi proiectilul porni. Ruță nu se putea abține să nu se gândească că poate va fi ultimul.

Tancurile traseră la unison în plină viteză, în timp ce şenilele muşcau nervoase din astfaltul şoselei, pe urmele lăsate de benzile metalice late ale şenilelor ucrainene urmate de bocancii infanteriştilor grăbiți. George Panait, zis Gicu, constată cu satisfacție explozia obuzelor în mijlocul grupării de tancuri ce înainta sigură de victorie. Concomitent, mitralierele deschiseră focul asupra soldaților ce avansau în valuri imediat în urma blindatelor. Gloanțele se înfipseră în spinări, sporind deruta pe cale de a se generaliza. Infanteriştii români deschiseseră şi ei focul, cățărați pe tancuri şi pe transportoare, de unde vor sări imediat ce vor ajunge în preajma inamicului, angajându-l în luptă înainte ca vânătorii de tancuri să se poată strecura spre blindatele româneşti.

La stânga lui Gicu, maiorul Morun deschise un foc devastator din spate asupra tancurilor ce-l atacau pe Ilieş. Prinse între două focuri, cele nouă tancuri ucrainene rămase au fost distruse

unul câte unul. Apoi, Morun își întoarse blindatele spre dreapta izbind din flanc corpul principal al forței inamice de atac. Tancurile lui Ilieș ieșiră și ele, susținându-i. Prinse din trei părți, spate, stânga și frontal de Ruță care încă mai rezista, blindatele ucrainene au început a se învârti pe loc, descumpănite, în timp ce tirurile concentrate făceau nenumărate victime. În sfârșit, executară o manevră evazionistă spre dreapta, singura direcție rămasă liberă, dar puțini au reușit să-și găsească scăparea, urmăriți de obuzele și rachetele învingătorilor.

Tancul lui Morun, condus de un infanterist epuizat, opri brusc în fața fostei poziții ocupate de grupul lui Ruță. Din turela TR-85-ului, o siluetă acoperită din cap până în picioare de praf, cu fața năclăită de sudoarea ce săpase dâre adânci în masca de pulbere, sări la pământ. Morun își simțea picioarele șovăitoare, iar mâinile îi tremurau. Înaintă clătinându-se până la Ruță, apoi cei doi bărbați se îmbrățișară.

– Felicitări, domnule maior! O manevră executată în cel mai clasic stil, copie aproape fidelă după Cannae!

Căpitanul Grigore Ilieș își făcu apariția lângă ei, cu uniforma aranjată, de parcă ar fi participat la manevre, nu la o bătălie reală. Morun se întoarse spre el și-i întinse mâna. În urma lor, trosniturile incendiilor ce mistuiau rămășițe arzânde, amestecate cu gemetele răniților și muribunzilor, dublate de mirosul înțepător de carne arsă și metal topit cu iz de pucioasă, aduceau un plus de tragism câmpului de luptă, unde zăceau cadavre contorsionate printre schelete calcinate ale mașinăriilor de luptă. Un fum greu, înecăcios, completa acest tablou de coșmar.

Radioul lui Morun pârâi când reveni la viață. Fără să aștepte chemarea, maiorul se îndreptă spre tanc cu un mers mult mai sigur. Își puse căștile pe urechi, raportând:

– Morun!

– Felicitări, domnule maior! auzi vocea lui Virgil Pintea,

comandantul frontului de sud "Dobrogea". Ai făcut o treabă bună!

– Mulțumesc, domnule comandant! Victoria noastră este deplină!

– Foarte bine, acum ascultă noile ordine! În mai puțin de o jumătate de oră, vei evacua spre sud răniții și materialele avariate. Ce nu poți duce cu tine va fi distrus! Apoi, în șaizeci de minute, te vei retrage și tu spre sud împreună cu toate forțele tale combatante. Punctul de întâlnire va fi locul în care ai dat prima bătălie în cursul nopții.

– Dar, domnule maior, am învins! De ce să ne retragem, putem avansa în continuare!

– Maiorule, trupe suplimentare de blindate se grupează la nord de poziția ocupată de tine, cu scopul de a ataca puternic spre sud. Forțele de sub comanda ta sunt necesare într-un dispozitiv întărit ce a fost deja pregătit. Oricum, ți-ai îndeplinit misiunea! Trupele noastre încercuite au reușit să iasă din clește! Încă o dată felicitări, dar ieși de acolo fără eroisme inutile! Nu-ți periclita situația și, mai mult, nu periclita viețile oamenilor tăi pentru rațiuni pe care nu le cunoști îndeajuns! Ai primit un ordin foarte clar! Ai înțeles, domnule maior?

– Am înțeles, domnule comandant!

Morun lăsă greoi căștile, apoi transmise ordinele mai departe cu o vioiciune de neînțeles după eforturile depuse cu puțin timp mai înainte. În mai puțin de o oră, coloana formată din vehiculele sale blindate mărșăluia sinuos spre sud, pe drumul pe care gonise victorioasă cu mai puțin de câteva ore în urmă.

În urma lor, o puternică formație de tancuri ucrainene se străduiau să-i ajungă pentru a răzbuna înfrângerea compatrioților. Traversaseră locul bătăliei de mai devreme, bătălie ale cărei bubuituri doar le auziseră de departe și zăriseră străfulgerările exploziilor la orizont, în momentul în care forțele lor se gru-

pau pentru a le veni în ajutor camarazilor ce se luptau acolo. Liniştea ce a urmat era de rău augur, dar speranţele lor, în ciuda tăcerii radio, era ca ai lor să fi ieşit victorioşi. Atunci când traversaseră locul bătăliei, vederea atâtor schelete de tancuri ucrainene fumegând incită şi mai mult dorinţa de răzbunare, braţele se încordară pe arme, sângele clocotitor în timpane cerea sânge. Comandantul formaţiunii nu stătu pe gânduri, ci ordonă urmărirea românilor, cu toată viteza înainte, chiar dacă motoarele îşi vor da duhul. Sângele vărsat trebuia răzbunat!

Morun ştia că era urmărit. Ultimele tancuri din coloană îşi îndreptaseră tunurile înspre spate, continuând să alerge cu aceeaşi viteză. Transportoarele burduşite de infanterişti erau grupate în centrul formaţiunii, ca o măsură suplimentară de protecţie, întreaga formaţie înaintând ca un grup compact oţelit în toate părţile, gata să facă faţă oricărei surprize, de oriunde. Navigatorul calculă distanţa ce îi despărţea de noua linia întărită a frontului ce avansase profitând de incursiunea lui Morun în adâncime, incursiune ce începuse în cursul nopţii precedente. Mai era ceva drum, cu tancurile şi vehiculele sale trecute prin focul bătăliei, dar spera că urmăritorii, chiar cu tancurile proaspete, nu-i vor putea ajunge.

Căpitanul Marcel Foltoş urmărea deplasarea tancurilor lui Morun, deja vizibile printre norii de praf. Bateria sa era instalată la mai bine de opt kilometri în stânga şoselei, spre Dunăre. În spatele blindatelor lui Morun, un alt nor de praf, ceva mai mare, devenea vizibil spre linia orizontului. Era clar că acesta avea urmăritori.

Îşi lăsă binoclul pe piept şi se întoarse hotărât spre bateria care îi aştepta ordinele. De partea cealaltă a drumului, la zece kilometri de şosea, o altă baterie aştepta şi ea. În curând va fi momentul lor.

Foltoş reglă binoclul până putu să vadă clar linia tancurilor ucrainene ce avansau în plină viteză. Patru tancuri în frunte, apoi urma un grup compact invizibil printre norii de praf. Cam câte tancuri puteau fi? Treizeci, patruzeci? Greu de apreciat. "E timpul!" mormăi Foltoş ca pentru sine, lăsând binoclul jos şi întorcându-se spre bateria sa. Transmise un mesaj radio scurt, compus doar din două declicuri, adresat bateriei gemene situată de cealaltă parte a şoselei. Răspunsul a fost un singur declic. Foltoş îşi privi ceasul, în timp ce creierul îi recepţiona ca prin ceaţă confirmările operaţiunilor premergătoare tragerii. La un moment dat, tăcerea se instală, semn că totul era gata, aşteptându-i doar comanda. Putea simţi prin toţi porii tensiunea servanţilor ce stăteau crispaţi în spatele tunurilor.

După patruzeci şi cinci de secunde, ridică braţul drept în sus, tot cu ochii la ceas. Un freamăt nevăzut străbătu bateria. La cincizeci şi cinci de secunde după declicul de confirmare, strigă cu voce guturală:

– Baterieee....

Tensiunea părea că stă să explodeze. La fix şaizeci de secunde, coborî braţul printr-o mişcare bruscă, răcnind din toţi plămânii:

– ... FOOOC!!

Braţele nervoase aproape că smulseră manetele de tragere, capsulele detonară aproape simultan la ambele baterii, într-o sincronizare aproape perfectă. Va reuşi! Trebuia să reuşească!

Cele patru tunuri de 155 mm scuipară fiecare câte un proiectil lung de aproape un metru, fiecare conţinând câte treisprezece încărcături de submuniţie antitanc de tipul BAT (Brilliant Anti Tank Submunition) fabricate de Northrop Grumman pentru armata SUA. Cealaltă baterie lansă acelaşi număr de proiectile, după care ambele baterii începură operaţia de dezafectare, urmând să fie retrase urgent în spatele noii linii de front,

camioanele grele Roman Diesel aşteptând gata să le tracteze pe rute dinainte stabilite.

Cele opt proiectile planară până deasupra formației de tancuri ucrainene în plin avânt. Ca la un semn, învelişul fiecăruia se desfăcu ca o coajă de banană răscoaptă şi căzu la pământ prin mişcări lente şi disgrațioase. Cele o sută patru încărcături de submuniție eliberate îşi începură planarea descriind o mişcare elicoidală compusă din suprapunerea unei mişcări de translație cu una de rotație, de căutare. Senzorul din vârf căuta cu aviditate ținte la sol, diametrul mişcării circulare descrescând la fiecare rotație, pe măsură ce altitudinea scădea. Capul senzorului trecea nepăsător peste camioane sau transportoare blindate uşoare, căutând țintele supreme, tancurile grele, pentru distrugerea cărora fusese reglat în prealabil. În momentul în care senzorul în mişcare detecta monstrul de oțel de peste patruzeci de tone, proiectilul penetrant pornea ca un fulger din văzduh, străpungând blindajul în partea superioară pentru a exploda în interiorul tancului condamnat. Se auzea doar un piuit slab, urmat de un şuier ca o pală de vânt, apoi un plesnet sec dat de presiunea aerului eliberat la străpungerea blindajului, aproape insesizabil, iar la nici o fracțiune de secundă venea explozia tancului. Aceasta era urmată de explozii secundare mult mai puternice, atunci când muniția din tanc detona într-un evantai de foc impresionant, împrăştiind tancul în mii de schije me-talice incandescente.

După primele explozii apocaliptice din urma sa, Morun înțelese în sfârşit planul maiorului Virgil Pintea, comandantul frontului. Până la urmă, până în ultimul moment, îl folosise ca şi pe o momeală pentru a distruge capacitatea ofensivă a inamicului lansat pe urmele sale. Deşi se simțea într-o oarecare măsură manipulat, folosit, nu se putu abține să nu aprecieze mişcarea lui Pintea care, dintr-un foc, realizase mai multe obiective, asta

pe un front care, cu douăsprezece ore în urmă, era pe cale de dezintegrare: scosese brigada încercuită din cleşte, stabilizase frontul profitând de incursiunea corpului blindat aflat sub conducerea sa, ba mai mult, dăduse lovituri grele formaţiunilor blindate ale inamicului, atât în atac, cât şi în timpul retragerii corpului expediţionar.

Printre exploziile din urmă care marcau poate tot atâtea tancuri inamice atinse, maiorul Morun duse mâna spre buzunarul interior de la pieptul uniformei sale prăfuite de unde extrase cu o grijă apropiată de evlavie o medalie mică ce aproape îi încăpea în podul palmei. O privi cu smerenie preţ de o clipă, o sărută, apoi introduse la loc în buzunar "Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial 1941-1945" primită de la bunicul său, veteran de război.

Din locul comandantului de tanc, privi în jur cu teamă să nu fi fost văzut de vreunul din membrii echipajului. Infanteristul ce ajunsese conducătorul tancului după rănirea lui Şerban îşi întoarse capul spre drumul din faţa sa, asta după ce prinsese ultima mişcare a comandantului. Ridică din umeri şi se concentră în continuare la drum, în timp ce exploziile continuau să zguduie pământul în urma lor.

XXXIX

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 8.20
Frontul de nord "Maramureşul"

Coloana de atac ucraineană s-a pus în mişcare încă de la primele ore ale dimineţii. O puternică formaţie de blindate încadrată de infanterie se asamblase şi pornise de-a lungul şoselei şerpuinde ce ducea spre tunelul vegetal ce mărginea ieşirea din satul Mara, de-a lungul pârâului cu acelaşi nume. Drumul ce-şi începea urcuşul spre pasul Gutin colcăia de oameni şi materiale militare gata să pornească la asaltul decisiv.

Matupin privea cu mândrie desfăşurarea de forţe invincibile ce urma să străpungă muntele, răzbunându-l pe Supovski, mort în tancul său în încercarea de a trece pasul, dar şi pe prietenul său Vasili Ignuşenko, căzut în cursul aceleiaşi incursiuni alături de întreaga companie, din corpul expediţionar încă nereuşind să se întoarcă vreun supravieţuitor. Probabil că nici nu mai exista vreunul, poate doar prizonieri, în cel mai fericit caz.

Îl zări şi pe maior, în preajma transportoarelor BTR-3U, dând ultimele instrucţiuni echipajelor gata de drum. Îşi supraveghea compania cu un ochi preocupat, ca un adevărat lider, asigurându-se de cele mai bune condiţii pentru oamenii săi. O

anumită senzaţie de disconfort, din ce în ce mai pregnantă, îl cuprinse la vederea maiorului. Era o senzaţie extrem de neplăcută, mai ales datorită faptului că era practic inexplicabilă. Nu putea fi vorba de invidie, Matupin cunoscându-şi şi respectându-şi superiorul de suficient de multă vreme pentru a-i putea aprecia calităţile la justa lor valoare, aspiraţiile sale îndreptându-se către speranţa că, într-o bună zi, va putea fi un conducător cel puţin la fel de bun ca şi maiorul.

Dar atunci, de unde venea această senzaţie inexplicabilă? Poate că de la tensiunea luptei, amplificată de frustrările faptului că încă nu a dat piept cu inamicul, ci mai mult s-a simţit hăituit de acesta ca şi vânatul prins în cursă? În mod sigur, asta era. Dar, până una alta, locul său era alături de maior, să-l ajute să organizeze compania pentru deplasarea ce se preconiza a fi foarte dificilă, fiind conştient de faptul că, odată puşi în mişcare, vor trebui să lupte cu un inamic invizibil pentru fiecare metru câştigat. Iar fiecare metru câştigat va fi stropit cu sânge. Iluziile unei campanii uşoare se risipiseră odată cu izgonirea tenebrelor nopţii trecute, o noapte scump plătită cu sânge ucrainean.

Matupin se grăbi să se alăture maiorului, care îl întâmpină cu un zâmbet amical atunci când se implică alături de el în organizarea companiei pentru un marş printr-o zonă ostilă.

În sfârşit, după eforturi considerabile ale ofiţerilor, puternica coloană de vehicule blindate şi sutele de infanterişti se puseră în mişcare spre liziera pădurii dese care ascundea şoseaua şerpuindă ce urca prin vegetaţia bogată. În frunte se aflau tancurile grele Oplot din Regimentul 4 Blindate. Un TAB de cercetare pătrunsese în prealabil în pădure şi avansase circa două sute de metri până după a doua curbă la nouăzeci de grade şi s-a întors fără a găsi nimic suspect. Această constatare turnase optimism în venele oamenilor care măriră ritmul, vizibil uşuraţi.

– Nu vă încredeţi! murmură maiorul în staţia radio în timp ce primul Oplot dispăru din raza vizuală după perdeaua frunzişului des.

"Ah, din nou vocea asta de piază-rea!" gândi Matupin simţind că resentimentele sale, abia adormite, răbufnesc la suprafaţă parcă cu mai multă vigoare. Se întrebă din nou, ce îl determina să gândească astfel? Gândul că maiorul cobeşte şi de fiecare dată ceva rău se întâmplă, sau poate gândul că prea le ştie pe toate nu-i dădea pace. Chiar aşa, prea le ştie el pe toate!

De ambele părţi ale şoselei, infanterişti cu armele gata de tragere avansau aplecaţi, căutând să se adăpostească după denivelările terenului, mai ales după ce pătrundeau printre copacii deşi ce mărgineau şoseaua. Paradoxal, se simţeau mai vulnerabili în pădure, chiar dacă aici aveau mai multe locuri în care să se ascundă, între pârâul Mara ce curgea la stânga lor şi dealurile abrupte acoperite de vegetaţie din dreapta şoselei, decât în câmpul relativ deschis pe care tocmai îl părăsiseră. Cu toată inactivitatea de moment a inamicului, amintirea atacului cu elicoptere din noaptea trecută le era proaspătă în minte, făcând ca îngrijorarea să crească cu fiecare pas înainte. Ba chiar această linişte rău prevestitoare începea să le macine nervii mai abitir decât în cazul în care ar fi parcurs aceeaşi distanţă luptând. Această tăcere inducea presentimentul că li se pregătea ceva mult mai rău mai încolo.

Aceeaşi senzaţie o încerca şi Matupin, în urechi răsunându-i fără încetare cuvintele maiorului: "În toată istoria lor, românii s-au folosit în luptă de teren, mai ales de munţi şi de păduri, de care nu duc lipsă. Aşa că, feriţi-vă de ei, mai ales în munţi şi în păduri!" Iuri a zâmbit zeflemitor la vorbele maiorului şi iată că acum Iuri era mort, lovit de un lunetist. Iar acum traversau o pădure şi un munte, dar românii nu se arătau.

De ce? Greşise oare maiorul, pentru prima dată, în predicţiile sale?

Urcuşul era marcat de câte un foc de armă răzleţ, tras mai mult de spaimă de către infanteriştii ce-şi închipuiau că zăresc inamici prin frunzişul bogat. Nici o reacţie nu urma provocărilor, motiv şi mai întemeiat pentru soldaţi să creadă că traversau o zonă pustie. Atmosfera deveni mai degajată, mai ales atunci când TAB-ul trimis în cercetare transmise prin radio că pe o distanţă de doi kilometri nu a găsit nici urmă de inamic, ulterior întorcându se teafăr şi nevătămat. Optimismul redeveni cuvântul de ordine, pasul deveni mai vioi, iar precauţiunile mai puţin luate în considerare. Doar vocea maiorului mai îndemna la prudenţă, motiv pentru ca Matupin şi nu numai, să simtă că maiorul devenea paranoic.

Era evident că românii nu aveau suficiente forţe să apere trecătoarea, tocmai de aceea au atacat cu elicoptere în cursul nopţii şi au efectuat unele raiduri asupra posturilor izolate, pentru a descuraja ideea atacului peste munte. De fapt, ei nu aveau posibilitatea de ripostă, ţinând cont că în celelalte zone posibile de pătrundere rezistenţa era înverşunată, semn că îşi masaseră trupele disponibile acolo. La Huta Certeze se dădeau lupte cumplite, iar traseul spre Cavnic era întărit cu tranşee pline de soldaţi, cel puţin aşa se zvonea de la cei ce văzuseră fotografiile secrete luate de sateliţii ruşi. În plus, pe traseele adiacente de pe valea Izei şi cea a Vişeului se raportau ciocniri violente cu românii. În sud, în Dobrogea, luptele atinseseră paroxismul. Ce păcat că sateliţii nu pot pătrunde frunzişul pădurilor ce le traversau!

La un moment dat, drumul o cotea spre stânga doar pentru a ocoli spre dreapta o stâncă imensă împădurită parcă menită să ascundă privirii şoseaua ascendentă. Primele trei tancuri Oplot trecură de cotitură în pas de melc, mărginite de şirurile

infanteriştilor atenţi înspre împrejurimi. Un strigăt de avertizare venit parcă de nicăieri îi făcu să se arunce care încotro în timp ce o stâncă se rostogoli strivind un soldat neatent rămas în urmă. Imensul bolovan căzu peste partea dreaptă a celui de-al patrulea tanc, tot un Oplot, lovindu-i în plin şenila care se rupse sub apărătoarea deformată.

Din tufişurile din stânga o lovitură norocoasă de AG-7 lovi cealaltă şenilă imobilizând definitiv tancul şi lăsându-l pradă tirurilor dezlănţuite. Căci din ambele părţi ale şoselei, din poziţii nevăzute, iadul se declanşase. Tirurile prelungi de mitralieră se adăugară armelor automate individuale din zeci de poziţii atent camuflate. Grenadele de mână zburau în ambele sensuri provocând explozii devastatoare în timp ce infanteriştii ucraineni încercau să se adăpostească.

O bubuitură cumplită ce acoperi tot zgomotul bătăliei aruncă în aer Oplot-ul imobilizat atunci când unul dintre geniştii români declanşă prin cablu mina îngopată sub şosea, chiar sub tanc. Era locul ideal pentru o ambuscadă, explozia tancului izolând pentru câteva minute primele trei Oplot-uri şi infanteriştii ce le însoţeau.

Asupra lor se năpusti atacul vânătorilor de munte conduşi de căpitanul Mirea. Soldaţii săi nu se aflau la botezul focului, ei dând piept cu inamicul în satul Berbeşti, atunci când anihilaseră o grupare de cazaci pusă pe jaf şi crimă. Dar acum aveau de-a face cu armata regulată ucraineană, nu cu trupele de strânsură.

În timp ce restul efectivelor româneşti ţintuiau pe loc grosul trupelor invadatoare, Mirea cu compania sa avea misiunea de a anihila capul coloanei izolate de restul grupării. Greul misiunii va cădea pe plutonul 1 condus de Anghel, un militar desăvârşit, care îşi făcea treaba cu un devotament greu de egalat. Şi de data asta, îşi duse misiunea la bun sfârşit. Se aruncă în jos pe pantă în fruntea oamenilor săi asupra infanteriştilor buimăciţi

ce încercau să încropească o rezistență în speranța unui ajutor iluzoriu de la cei din spatele lor.

Urmă o luptă scurtă, de aproape, urmată de icnetele unei angajări corp la corp, punctate de pocniturile proiectilelor de aruncător ce izbeau ritmic blindajele tancurilor izolate. Anghel își descărcă urlând ultimele gloanțe din încărcător în piepturile a doi ucraineni ce se ridicară înspre uniformele de camuflaj ce se năpusteau spre ei, apoi izbi cu patul armei fața unui inamic descumpănit, ce ezita în fața atacului, neştiind ce să facă. Nu a avut timp să şi dea seama dacă se ridicaseră pentru luptă sau pentru a se preda.

În timp ce plutonul său dădea peste cap linia infanteriştilor. vânători de tancuri se strecurau ataşând mine plate de corpurile oțelite ce se mişcau înainte şi înapoi trăgând cu mitralierele spre linia iluzorie a atacatorilor. O rafală mai norocoasă provocă morți şi răniți printre cei rămaşi la acoperire. Tunurile glăsuiau din când în când trimițând proiectile grele printre copacii seculari, mai mult la intimidare, fără vreo speranță de a atinge vânătorii ce se strecuraseră în unghiul mort al tancurilor şi mitralierelor. Ca la un semnal, aceştia se retraseră de pe şoseaua rămasă pradă vâlvătăilor şi exploziilor degajate de declanşarea minelor magnetice.

La fel cum au apărut, vânătorii de munte se topiră în adăpostul pădurii lăsând pe drumul calcinat zeci de morți printre resturile tancurilor distruse, ducându-şi proprii morți şi răniți cu ei. Un spectacol dezolant, dar dur şi amenințător. îi aştepta pe camarazii întârziați după pintenul de stâncă.

Cu toate acestea, ucrainenii îşi revenirä rapid şi îşi reluară avansarea după ce înlăturară obstacolele constituite din carcasele arzânde. Totuşi, aruncau priviri înspăimântate spre pădurea amenințătoare ce continua să adăpostească un inamic perfid, parcă aşteptându se să fie atacați dintr-un moment în

altul.

Situaţia se schimbă dramatic. Rafale izolate însoţeau coloana blindată, unele trase spre linia frunzişului des, atunci când ochii temători credeau că sesizează vreo mişcare suspectă. De cele mai multe ori era vorba doar de o adiere de vânt. Altele erau trase dinspre pădure şi aveau ca rezultat de fiecare dată trupuri care cădeau în praful şoselei, apoi reacţia furioasă tradusă prin rafale lungi şi bubuituri de tun ce făceau copaci maiestuoşi să se prăbuşească în josul pantelor, de multe ori rămânând deaupra solului, suspendaţi peste ramurile groase ale arborilor învecinaţi.

Dar cele mai frustrante atacuri veneau din partea unui inamic pe cât de nevăzut şi necruţător, pe atât de precis. O împuşcătură izolată, apoi un trup cădea rămânând nemişcat pe vecie. Lunetiştii nu ratau aproape niciodată. Îşi alegeau cu grijă ţintele, ochindu-le în voie printre ramuri din adăposturi bine camuflate, apoi mângâiau trăgaciul slobozindu-şi gloanţele mortale. Nu trăgeau aproape niciodată din acelaşi loc, detectarea lor fiind cu atât mai dificilă.

Cu fiecare pas înainte, focurile de armă se înteţeau, făcând înaintarea din ce în ce mai grea şi mai scump plătită. O pajişte ceva mai largă ce se deschidea la dreapta şoselei pe o distanţă de o sută de metri deschise un câmp larg de tragere pentru mitraliere de 12,7 mm şi o baterie camuflată de patru tunuri de 88 mm ce începură să pisese cu furie coloana descoperită. Tancurile şi mitralierele ucrainene ripostară orbeşte în timp ce continuau să avanseze spre desişul care de data asta se dovedea salvator. Traversarea aduse noi victime, din primele schimburi de focuri un T-72 rămânând incendiat acolo multă vreme, chiar după ce riposta înverşunată făcu ca atacul să scadă în intensitate, mitralierele şi tunurile dezasamblate schimbându-şi poziţia odată cu avansul infanteriei ucrainene ce începuse să

scotocească pădurea în căutarea lor.

Şoseaua începea să urce descriind serpentine, iar vânătorii ucraineni se desfăşurară larg de ambele părți, căutând să avanseze în linie dreaptă luând pieptiş pantele, cu intenția vădită de a atinge şi asigura şoseaua înaintea sosirii blindatelor. Aici. în desişurile pădurii, se iscară lupte de o violență extremă între vânătorii de munte şi infanteriştii ambelor părți, ucrainenii mizând pe superioritatea lor numerică pentru a-i copleşi pe apărători. Frontul devenise neregulat şi datorită dificultăților de orientare şi comunicare, vizibilitatea fiind redusă mult de pădurea deasă şi terenul deosebit de accidentat, râpele săpate de torente, acum ajunse la stadiul de pârâiaşe sau secate total, fragmentând foarte mult dealurile abrupte acoperite de vegetație şi de copaci înalți de zeci de metri. Din această cauză, s-a ajuns ca unități mai mici sau chiar mai mari, variind de la câțiva oameni sau chiar unul singur, până la grupe sau plutoane întregi, să lupte izolate, rupte de restul frontului, uneori înconjurate de inamic. La asta a contribuit şi faptul că din cauza terenului deosebit de dificil, comunicările radio erau deficitare, uneori chiar inexistente, fiecare comandant ajungând să ducă războiul de capul lui, mai ales acolo unde curierii ajungeau cu dificultate sau chiar deloc.

Anghel a bănuit că frontul s-a fragmentat în momentul în care a auzit dueluri intense de arme uşoare undeva în dreapta, acolo unde ar fi trebuit să se afle locotenentul Mirea cu restul companiei. Cum focurile de armă creşteau în intensitate, bănui că Mirea lupta să anihileze o încercare de infiltrare a vânătorilor de munte ucraineni. Trimise jumătate dintr-o grupă să se furişeze protejați de restul, să restabilească contactul cu flancul său drept şi eventual să-i ajute pe aceştia să lichideze infiltrarea inamică. Între timp, cu restul plutonului, el respinsese cu uşurință un atac frontal anemic al infanteriştilor ucraineni. O

dată cu scurgerea minutelor, devenea din ce în ce mai îngrijorat. În dreapta, împuşcăturile se succedau cu aceeaşi intensitate în timp ce în restul sectorului său se lăsase liniştea. În jos, spre şosea, rafalele automate şi pocniturile aruncătoarelor continuau intens, neîntrerupte decât de bubuiturile grave ale tunurilor de 100 sau de 120 mm de pe tancuri.

Sectorul din stânga sa, mai aproape de şosea, intră în curând din nou în luptă, atunci când o unitate de vânători ucraineni îi atacă, susţinuţi de asaltul dinspre şosea al unui pluton de infanterie. Atacaţi din două părţi, vânătorii români dădură în spate câţiva zeci de metri. Anghel rămase cu ai săi pe loc, nederanjaţi încă. La scurtă vreme, câţiva soldaţi bine camuflaţi la stânga sectorului, surprinseră printr-un foc viu flancul ucrainenilor ce avansau siguri pe ei să ocupe poziţiile lăsate libere. Inamicul s-a repliat în grabă lăsând cel puţin patru trupuri nemişcate. Vânătorii lui Anghel aruncară grenade spre ucrainenii ce se retrăgeau, în timp ce vecinii lor contraatacau pentru a-şi reocupa vechile aliniamente.

Totuşi, flancul drept îl îngrijora din ce în ce mai tare. Luptele continuau acolo cu intensitate, dar părea că sunetul împuşcăturilor se deplasase înspre interior. Dinspre şosea, la fel. Tunurile ucrainene bubuiau ceva mai în spate, semn că tancurile din coloană avansaseră. Era în pericol de a fi încercuit. Mai grav era faptul că din grupa trimisă să reia contactul cu Mirea nu revenise încă nimeni. Trimise doi militari să ia legătura cu vânătorii din Făgăraş, cei aflaţi în flancul său stâng, să se pună de acord cu ei referitor la o posibilă retragere, pentru a nu fi încercuiţi. În lipsa vreunui semn de la superiori, era nevoit să improvizeze. Dorea să-şi păstreze capacitatea de luptă intactă, chiar dacă asta ar însemna să cedeze teren.

Cei doi militari s-au întors aducând veşti îngrijorătoare. Făgărăşenii s-au retras ceva mai în spate în urma unui ordin,

ordin care lui nu-i parvenise. Deja în stânga începură să mişune inamicii care, în curând, se vor îndrepta spre el şi oamenii săi, rămaşi ca un pinten înfipt în frontul ucrainean. Îşi transmise ordinele cu voce joasă, pentru a nu alarma fără rost inamicul. Fiecare om se pregăti de retragere. Apoi, la semnalul lui Anghel, cei aflați în marginea dispozitivului începură să tragă rafale prelungi spre ucraineni sau spre locurile în care presupuneau că se află aceştia. Mai aruncară două grenade de mână, apoi se retraseră acoperindu-se unul pe altul cu grijă. Anghel rămase pe loc până când ultimul om trecu de el, apoi începu şi el drumul înapoi, de-a îndărătelea, trăgând în fiecare tufă ce se mişca. Îşi păstrase lângă el trei oameni de încredere, împreună cu care intenționa să acopere retragerea. Mergeau doi câte doi, aplecați, doi rămânând pe loc cu armele îndreptate spre vechile lor poziții din care se aşteptau dintr un moment în altul să țâşnească inamicii răzbunători, în timp ce ultimii doi treceau în spatele lor, adăpostindu-se după formele de relief, apoi acoperindu-i pe primii doi care treceau în spate.

Anghel tresări surprins atunci când lângă el au apărut gâfâind doi dintre soldații trimişi cu grupa să restabilească contactul cu Mirea. Precipitați, aceştia îi raportară că au nimerit în toiul luptei dintre restul companiei şi o puternică unitate de vânători de munte ucraineni. Mirea şi compania s-au retras luptând, antrenând şi restul grupei lor. Mirea i-a retrimis să-l anunțe să se retragă pe un nou aliniament, situat la circa un kilometru şi jumătate mai în spate. Anghel îi ascultă, apoi îi trimise mai înapoi pentru a prinde din urmă restul plutonului.

Împuşcături, la început izolate, apoi din ce în ce mai dese, cuprinseră pădurea din jurul său, semn că ucrainenii îi atacaseră din flancuri plutonul. Îşi zori oamenii, tocmai când o tufă în urma lor se scutură şi o uniformă ucraineană țâşni înainte. Cei doi soldați aflați atunci la acoperire traseră deodată câte o rafală

scurtă. Ucraineanul scăpă arma şi căzu pe spate, încercând cu disperare să se apuce cu mâna rămasă liberă de ramurile tinere. Pârăiaşe roşii izvorâră din pieptul său ce se destinse brusc, eliberându-i ultima suflare.

Acum Anghel alerga cu energia disperării înspre deal, spre culmea care se zărea în fața sa, printre copacii stufoşi. Alături de el, ceilalți trei camarazi făceau la fel, încercând să țină pasul în speranța atingerii acestui iluzoriu adăpost. O mişcare a ramurilor în zona din dreapta spate a lui Anghel îl făcu pe acesta să descarce instinctiv şase gloanțe din încărcător în acea direcție. Un geamăt prelung urmat de prăbuşirea unui corp îl anunță că ținta a fost atinsă.

"Doamne, sper că nu era de-al nostru!" murmură Anghel în timp ce-şi continua alergarea cuprins de îndoieli. Totuşi, acolo nu puteau fi decât inamici. Gloanțele începură să le şuiere pe la urechi sau să se înfigă în trunchiurile arborilor ce le mărgineau cursa pentru supraviețuire. Îşi abandonaseră echipamentele inutile, dar continuau să alerge gâfâind cu armele în mâini, într-o încercare supraomenească de a atinge culmea salvatoare, chiar dacă nu ştiau ce îi putea aştepta dincolo de ea. În urma lor, gloanțele îşi întețiră cadența, dar se puteau auzi alte gâfâieli, ale urmăritorilor, punctate de comenzi şi exclamații într-o limbă străină, necunoscută.

În ciuda antrenamentului, Anghel simțea cum începeau să i se îngreuneze picioarele. Cu un efort de voință, continuă să şi le mişte, unul în fața celuilalt, dar muşchii protestau, păreau gata să-l lase dintr-un moment în altul. Urcuşul era din ce în ce mai greu, pe măsură ce panta devenea tot mai abruptă. La un moment dat, piciorul îi alunecă şi căzu, din instinct apucă să se răsucească pe spate, rămânând în capul oaselor, cu arma în mâini. Apucă să sesizeze cei doi oameni ai săi care îl depăşeau şi conştientiză faptul că el, căzut acolo şi imobilizat pe mo-

ment, era singura linie de apărare în fața atacului ucrainean. Abia atunci îi văzu, uniforme de camuflaj ce înaintau printre trunchiurile copacilor. Aproape fără să gândească, îndreptă arma şi slobozi o rafală spre silueta ce i se părea cea mai apropiată. Ucraineanul surprins căzu pe spate. Anghel îndreptă arma spre stânga şi trase acolo unde ar fi trebuit să fie următorul inamic. Dar acesta se trântise pe jos în momentul în care auzise prima rafală, la fel ca şi camarazii săi.

În acea clipă, Anghel îşi înțelese rostul de lider, anume datoria de a-şi acoperi camarazii până ce aceştia vor ajunge la adăpost. Toți urmăritorii se aruncaseră la pământ, iar Anghel, din când în când slobozea câte o rafală ce frământa pământul din jurul adăposturilor lor improvizate. Schimbă încărcătorul şi trase o rafală lungă spre liziera tufişurilor în aşa fel încât să taie pofta oricui ar fi îndrăznit să se ivească de acolo. Profitând de acalmia creată, începu să se tărască în sus pe coate şi călcâie, cu arma în mână, gata de tragere, fără să piardă din ochi nici o ridicătură de teren, de unde vreun inamic s-ar putea ivi.

Atunci auzi o rafală prelungă ce porni din dreapta lui, ceva mai din spate, ale cărei gloanțe răscoliră pământul înspre linia de unde s-ar fi putut năpusti atacatorii săi. În sfârşit, era acoperit! Fără să se gândească, se întoarse, apoi se avântă din nou în fugă ajutându-se de mâini în timp ce automatul i se bălăbănea pe umăr. Se chinuia să înainteze tot mai sus, într-o goană nebună spre culmea izbăvitoare. Chiar înainte de ajunge acolo, era aşteptat de cei trei oameni ai săi care îi asiguraseră acoperirea şi acum îl urmau în cursa spre vărf.

Rafale prelungi de arme automate izbucniră din față, de dincolo de culme, cărora le răspunseră imediat altele venite din urmă. Stomacul i se strânse de spaimă, acum mai mult decât oricând, deoarece asta însemna că erau deja înconjurați, inamicul tăindu-le şi ultima cale de retragere. Acum erau în luptă

cu ariergarda plutonului său, dar retragerea le era tăiată iremediabil. Dar nu avea ce face decât să avanseze, în speranța unei minuni ce încă nu apăruse. Unul din cei trei oameni rămași alături era rănit la brațul drept ce îi atârna inert, scăldat în sângele ce șiroia continuu. Cu toate astea, continua să alerge alături de Anghel, chiar dacă picături mari de sânge pătau iarba de un verde crud, jalonându-i fiecare mișcare. Pansamentul improvizat nu părea să fie de un mare ajutor.

În față, dincolo de raza lor vizuală, împușcăturile continuau cu o frecvență sporită, dar în curând scăzură în intensitate, fapt de rău augur pentru Anghel și oamenii săi rămași în urmă. Anghel își simțea inima în gât în urma efortului, mai aveau câțiva metri până sus, când unul din soldați tresări în plină fugă poticindu-se cu spatele lovit de două gloanțe. Cel de lângă el se opri să-l ridice, dar fără folos, rănile fiind fatale. Anghel ajunse în vârf, parcurse cei câțiva metri de culme și privi în jos pe valea creată de torentul secat ce se scurgea spre șosea. Dincolo de ea era o culme mai mică, părăsită de curând de apărătorii români.

A fost de ajuns o scurtă privire ca să identifice trei soldați ucraineni strecurați pe valea torentului, culcați cu spatele la el, cu armele îndreptate în susul pantei, neîndrăznind încă să o apuce pieptiș spre culmea abandonată de apărători. Fără să stea pe gânduri deschise focul. Îl viză pe ucraineanul din mijloc, iar rafala pornită din pistolul său mitralieră îl țintui pe acesta la sol, trepidând în ritmul gloanțelor ce îi pătrundeau trupul. Întoarse arma spre stânga, o tendință ce părea aproape naturală din moment ce cu mâna dreaptă manevra trăgaciul. Ucraineanul din stânga mai apucă să se întorcă pe o rână pentru a privi în spate, înainte de a fi străbătut de gloanțe.

Întoarse arma spre dreapta în momentul în care se împiedică și căzu rostogolindu-se în jos de-a lungul versantului. O clipă

mai târziu gloanțele mușcau din scoarța copacului lângă care se aflase o fracțiune de secundă mai devreme. Din instinct, în momentul căzăturii își lăsase capul în piept, rostogolindu-se ca o minge, oprindu-se zăcând pe spate aproape de fundul văii. Umărul stâng și spinarea îl dureau îngrozitor de la contactul cu solul și cu pietrele rămase pe loc după ce fuseseră antrenate la vale de apele repezi ce se formau în timpul ploilor puternice și al topirii zăpezilor. Câteva secunde rămase la pământ, încercând să-și revină. Urletul ucraineanului ce se năpustea spre el cu arma ridicată îl trezi la realitate. Întinse brațele în lături, căutându-și arma pierdută în cădere. După o căutare disperată, degetele mâinii drepte întâlniră metalul rece al pistolului mitralieră, îl apucară cu înfrigurare aducându-l mai aproape în așa fel încât să poată trage cu el, chiar dacă încă nu se putea ridica.

Gloanțele inamice au frământat pământul de lângă el chiar înainte de a vedea silueta masivă năpustindu-se înainte. Îndreptă arma spre el, așteptă să vină mai aproape, apoi apăsă pe trăgaci așa culcat pe spate, așteptându-se să vadă corpul masiv scuturându-se de impactul gloanțelor. Pocnetul sec în gol și lipsa reculului îl paralizară de spaimă. Nu mai avea nici un glonț în încărcător și nici timpul fizic pentru a mai schimba sectorul cu unul plin din geanta de la șold. Ucraineanul nu mai trăgea, semn că-și terminase și el gloanțele, dar continua să se apropie urlând ceva de neînțeles. Era la câțiva pași când apucă arma de țeavă rotind-o în lateral, gata să o prăvălească cu o forță nimicitoare asupra trupului căzut.

Anghel văzu străfulgerarea de ură din ochii ucraineanului, apoi percepu mișcarea brațelor ce prefigurau lovitura de măciucă. Mai mult instinctul de conservare l-a făcut să se rostogolească în lateral, patul armei izbind pământul acolo unde capul său se aflase cu o clipă mai devreme. Încercă să

întorcă arma sa cu baioneta înspre trupul ce se arunca înainte, dar forţele sale slăbite parcă nu îl ascultau. Ucraineanul îi mătură braţul înarmat cu o mână şi se prăbuşi peste el. Anghel simţi greutatea trupului strivindu-l ca într-o menghină. Încercă să se zbată, dar presiunea era prea puternică.

Cu privirea în sus, printre ramurile copacilor seculari ce filtrau lumina unui soare puternic şi cald, Anghel percepu momentul în care ucraineanul ridică arma cu baioneta înainte, gata să i-o înfigă în trup. Parcă simţea fierul pătrunzând în carne secţionând ţesuturile, găsind cu precizie locul în care putea tăia firul subţire ce lega viaţa de moarte. O rază de soare luci în ascuţişul baionetei gata să coboare la fel de implacabilă ca şi tăişul ghilotinei. Anghel închise ochii murmurând: "Doamne, ce zi superbă pentru a muri!". Apoi aşteptă lovitura de graţie.

Printre multele focuri de armă ce se auzeau de pretutindeni, această împuşcătură sună altfel. Era mult mai aproape şi mult mai pregnantă, de parcă arma din care a fost trasă era de un alt calibru. Iar efectul ei era neaşteptat. Strânsoarea ucraineanului slăbi în intensitate, de parcă vlaga s-ar fi scurs rapid din trupul acestuia.

Anghel deschise ochii cu teamă, parcă nevenindu-i să creadă în ceea ce vedea. Ucraineanul rămăsese pe loc, cu baioneta armei ridicată deasupra capului, gata să lovească. Atâta doar că expresia de ură din ochii săi lăsase loc uneia de mirare. Ceea ce avea în plus era o gaură perfect circulară în mijlocul frunţii, gaură din care izvorau pârâiaşe de sânge ce se despărţeau după rădăcina nasului scurgându-se de ambele părţi ale gurii, de-a lungul bărbiei, picurând pe pieptul uniformei de camuflaj. Trupul se clătină uşor dintr-o parte în alta, apoi se prăbuşi sec, baioneta izbindu-se cu zgomot de o piatră acoperită de frunziş.

Mai mult ca prin vis, Anghel se ridică cu greu în capul

oaselor, apoi în şezut, căutându-şi din ochi salvatorul. Încercă să se întoarcă sprijinindu-se în mâini pentru a se putea ridica în picioare mai uşor, efortul făcându-l să geamă de durere în urma contuziilor şi vânătăilor provocate de căderea neaşteptată. Conştient de situaţia critică în care se afla, probabil înconjurat de inamicii ce-l căutau, îşi apucă arma şi încercă să se ridice, dar picioarele tremurânde cedară şi căzu în genunchi, rămânând aşa câteva clipe, aşteptând să-şi revină şi să-şi recapete puterile. Cu mâinile înfrigurate, schimbă încărcătorul cu unul plin, apoi introduse cartuş pe ţeavă, măcar să fie sigur că putea riposta pentru a-şi vinde scump pielea. Sprijinindu-se în armă, cu paşi şovăielnici, începu să urce povârnişul împădurit mai departe, rotindu-şi privirea pentru a descoperi eventuali inamici, dar mai ales pentru a-şi căuta din ochi salvatorul. O împuşcătură din apropiere, de acelaşi tip ca şi cea care i-a salvat viaţa, detună nu departe de el. Îşi roti privirea, nu văzu nimic deosebit, apoi grăbi pasul pentru a ajunge printre prieteni.

Toma a tras abia atunci când a fost sigur de lovitură. Ucraineanul urca de-a lungul văii înguste şi din când în când i se ivea casca şi o parte din trup după povârnişul abrupt. Toma a aşteptat până a fost suficient de aproape, când torsul său a fost vizibil suficiente secunde pentru a putea ochi în linişte şi pentru a putea fi sigur că va fi nevoie doar de un singur foc. Şi acesta să fie undeva într-un punct vital. Prefera să lovească în cap, chiar sub cască, în mijlocul frunţii, ca lovitura să fie precisă şi mortală, în cazul în care unii inamici ar putea să poarte vestă antiglonţ. Chiar dacă această vestă putea fi relativă. Pentru anumite calibre şi distanţe, unele tipuri de vestă antiglonţ deveneau ineficiente. Totuşi, el prefera să fie sigur.

De când îşi începuse activitatea în acest război, lovise de obicei în cap. Au fost totuşi, unele excepţii. La început, atunci

când atacase coloanele inamice, lovise în piept sau în coloana vertebrală, tocmai pentru a-i face pe inamici nesiguri. Prefera să se creadă că se joacă cu soarta lor, permiţându-şi astfel de jocuri macabre de genul "Ghici unde va lovi data viitoare!". Studiase în prealabil tratate de artă a războiului, războiul psihologic fiind una din preocupările sale permanente. Dar odată aflat în focul luptei de aproape, prefera o lovitură directă, nimicitoare, ştiind că şi asta afectează moralul inamicului tocmai prin profesionalismul execuţiei.

Chiar şi acum, l-a lăsat pe soldatul ucrainean să avanseze in amonte, acesta căutând să verifice de unde se aud rafalele de armă intense, acestea fiind trase de locotenentul român de vânători ce apăruse de nicăieri, din zona ce părea a fi ocupată de ucraineni. Doi dintre oamenii săi, unul cu braţul bandajat, au reuşit să treacă în timp ce locotenentul a ucis doi soldaţi ucraineni şi era gata să fie omorât de al treilea. Toma l-a ucis fără probleme şi aştepta să apară şi alţii, atraşi de focurile de armă ca şi fluturii de lampă. Dorea doar să mai doboare câţiva în aşa fel ca aceştia să ezite să înainteze, aşteptând întăriri sau să încerce să ocolească zona. Ordinele de la centru erau clare. Să pricinuiască inamicului întârzieri, nu neapărat pierderi.

Pe următorul l-a lovit tot în cap, imediat sub cască, chiar în momentul în care ajunsese pe albia torentului, la nici zece metri de locul luptei de dinainte. Imediat după asta a rotit arma spre dreapta, de acolo de unde apăruse locotenentul român, de dincolo de culmea ce mărginea valea torentului. Vedea la distanţă, prin vegetaţia bogată, soldaţii ucraineni ce avansau pierzându-se printre copaci. Erau încă departe.

Locotenentul ucrainean mergea în fruntea oamenilor săi, cu pas hotărât şi calculat. Împreună cu băieţii săi puseseră pe fugă românii care apăraseră câteva ore bune poziţia, dar acum le veniseră de hac. Încă puţin şi vor învinge, odată trecuţi de

pădurea asta blestemată. Dar pentru asta, singura direcție era înainte.

Glonțul nu l-a lovit în frunte, ci ceva mai jos, undeva la rădăcina nasului. A căzut pe spate ca un sac de cartofi. Imediat, un alt soldat ucrainean, la câțiva pași de locotenent, a fost doborât de un glonte în gură. Surprinşi şi speriați, ucrainenii se adăpostiră şi după o lungă pauză de aşteptare, continuară înaintarea mult mai precaut, târâş, sergentul care preluase comanda preferând să fie mai bine prevăzător decât mort.

Toma se ridică din locaşul său de pe culme şi se depărtă cu pas elastic. Părea o fantomă a pădurii, aşa cum era împănat cu ramuri tinere, până şi arma era doar o creangă ce răsărea dintr-o tufă de lăstari.

Motoare de avion duduiră deasupra, semn că aviația intra în acțiune. Cele două Mig-uri 29 ucrainene au fost întâmpinate de patru Mig 21 Lancer ridicate de la aeroportul de la Luna, lângă Câmpia Turzii. O vreme aparatele de luptă s-au studiat de la distanță, devenind din ce în ce mai îndrăznețe pe măsură ce distanța dintre ele scădea. Cu fiecare manevră a manşelor, după fiecare rotire prin aer, ascensiune urmată de cădere în gol, gimnastică aeriană menită să studieze inamicul, aparatele se apropiau din ce în ce, dar nici una dintre părți nu îndrăznea să înceapă lupta.

În sfârşit, un Mig-29 lansă o rachetă aer-aer R-40T Acrid cu rază medie de acțiune. Lancer-urile româneşti evitară racheta risipindu-se din formație şi apoi revenind, gata de ripostă. Avioanele ucrainene rupseră lupta şi se îndepărtară spre nord, urmărite o bucată de drum de către aparatele româneşti, care încercau să se convingă că acestea părăseau câmpul de luptă. După aceea se despărțiră în celule de câte doi şi continuară să patruleze zona în aşteptarea altor aparate de zbor inamice.

Zgomotul motoarelor scăzu în intensitate fiind pe cale de a se stinge pe măsură ce uriaşele păsări se depărtară. În schimb, alte motoare vibrau la unison pe şoseaua îngustă, corul lor ţesându-se într-o pânză sonoră continuă, străpunsă din loc în loc de tunurile şi exploziile ce se auzeau dinspre trecătoare. Intr-acolo se grăbea coloana lungă de aprovizionare, pentru a duce muniţia, combustibilul şi întăririle atât de necesare celor ce se băteau în pădurile ce străjuiau munţii. Erau camioane grele, cu mai multe rânduri de roţi, menite să traverseze orice traseu în urma trupelor combatante. Printre ele se aflau şi câteva cisterne pline pentru tancurile avide de combustibil. În spate avansau şi câteva tancuri venite direct de la graniţă pentru întărirea forţelor de atac. În faţa lor, camioane cu prelată pline cu infanterişti înghesuiţi încercau să ţină pasul cu ultimele vehicule de aprovizionare. De o parte şi de alta a coloanei alergau de colo-colo TAB-uri de cercetare şi jeep-uri pline cu oameni înarmaţi pentru siguranţa vehiculelor împotriva partizanilor. Din loc în loc, pe câte o capotă, agăţat de câte o antenă radio, bicolorul ucrainean flutura în mers.

Înaintau pe şoseaua străbătută de atacatori în ajun, prin satele părăsite de localnici şi devastate de cazaci, într-un decor pustiu cu desăvârşire. Pe alocuri, unele case încă mai fumegau, urmele distrugerilor fiind vizibile la tot pasul.

Cosmin Nechita îşi şterse cu mâneca fruntea transpirată. Coloana ucraineană avansa la circa doi kilometri distanţă de poziţia ceva mai înaltă pe care şi o alesese ca loc de observaţie. Era ceva mai la sud de Berbeşti, acolo unde Toma făcuse prima sa victimă, se afla ceva mai departe de ieşirea din Deseşti. Coloana de vehicule tocmai apărea dintr-un nor de fum dens ce se învârtoşa dinspre şirul de case părăsite. Acest fum nu putea decât să convină ucrainenilor, făcând astfel recunoaşterea

aeriană şi posibilităţile de atac din aer mai greu de realizat, mai ales de când comandanţii ucraineni se convinseseră de inferioritatea lor în acest domeniu.

Tocmai pentru a remedia această dificultate a românilor se afla Nechita acolo, şi nu numai el. Întregul spate al frontului era împânzit de cercetaşi şi de militari din trupele pentru operaţiuni speciale, cu scopul de a dezorganiza cât mai mult comunicaţiile inamice, pentru a lovi din spate trupele şi comandamentele, provocând inamicului cât mai multe pierderi şi accentuând nesiguranţa din spatele frontului ucrainean. Detaşamentul 495 Operaţiuni Speciale "Ştefan Soverth" făcuse treabă bună cu o noapte înainte, iar acum se împrăştiaseră pe plutoane şi grupe acţionând prin surprindere în cât mai multe locuri deodată.

Dar rolul cercetaşilor în această fază era altul şi chiar asta se pregătea să facă Nechita. Imaginea coloanei ce înainta era suprapusă pe o hartă tridimensională pe ecranul laptopului. Fixă laserul pe centrul coloanei şi compară coordonatele date de telemetru cu propriile lui calcule şi cu harta imprimată pe hârtia impermeabilă de lângă el. Marcă cu grijă pe ecran conturul coloanei, folosind culori diferite pentru vehicule de aprovizionare şi pentru cele de luptă şi o culoare specială pentru tancuri. Dădu din cap mulţumit de rezultat, apoi verifică poate pentru a zecea oară bateriile laptopului. Abia apoi efectuă transmisia imaginii.

Nu dorea să păţească la fel ca şi unul din militarii din trupele speciale americane în timpul bombardamentelor din Afghanistan. Acestuia din urmă i s-au terminat bateriile laptopului tocmai în timpul transmisiei coordonatelor ţintei direct către un avion de luptă. Grăbindu-se să schimbe bateriile, a comis o greşeală ce i-a fost fatală, deoarece la reiniţializarea laptopului, acesta a transmis avionului pornit în picaj propria poziţie. Racheta lansată a ucis trei "Berete verzi" şi câţiva afghani din

"Alianța Nordului".

Nechita urmări efectuarea transmisiei, apoi se afundă cu grijă în adăpostul săpat la marginea punctului său de observație. Rămăsese în legătură directă cu avioanele americane A-10 Thunderbolt, precum şi cu un Hercules C-130 AWACS ce zbura la altitudine superioară, având scopul de comandă, control şi comunicații a spațiului de luptă. Aşteptă atacul aerian pregătit să facă cu laptopul corecțiile necesare în funcție de precizia loviturilor şi evoluția coloanei ucrainene.

După ce Mig-urile 29 au părăsit zona gonite de cele patru Mig-uri 21 Lancer, patru avioane americane A-10 Thunderbolt se ridicară din spatele munților şi porniră direct spre coloana de aprovizionare. Prin radio, AWACS-ul le comunică că drumul era liber. Survolară la înălțime zona de luptă, apoi se aliniară în şir indian şi îşi începură coborârea în picaj spre vehiculele neprotejate. Laserele Pave Penny de urmărire a țintei, amplasate în gondole, sub fuselaj, se suprapuseră peste marcajele lui Cosmin Nechita, piloții selectară armele şi lansară. De pe cele opt puncte de acroşaj de sub aripi şi cele trei de pe fuselaj, rachetele antitanc AGM-114E Hellfire ghidate laser şi bombele MK-82 GP de 226 kg cu fragmentație sau MK-82 Paveway ghidate laser lansate de fiecare avion în parte se năpustiră ca o ploaie de fier şi foc. La întoarcere avioanele mitraliară coloana cu tunurile rotative cu şapte țevi de 30 mm GAU-8A Gatling şi cu rachetele nedirijate de 69,9 mm, transformând-o într-un imens şarpe incendiat, astfel că după plecarea lor nimic nu se mai distingea decât un imens perete de foc şi fum, înalt de câțiva zeci de metri.

Nechita păstră transmisia măcelului încă multă vreme după îndepărtarea aviatorilor americani, apoi opri laptopul, îl împachetă şi se îndepărtă grăbit.

XL

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 10.10
Bucureşti

Mare lucru nu se schimbase în ultimele patruzeci şi opt de ore. Casa rămăsese tot acolo, tăcută, ameninţătoare, de parcă ar fi fost coborâtă din altă lume. Acelaşi impresionant dipozitiv de supraveghere şi securitate rămăsese pe loc, chiar dacă ţara intrase în război. Părea că timpul rămăsese imobil în zona respectivă, de parcă o mână a destinului programase întregul cartier la o stagnare de natură temporală, insensibilă la bruştele schimbări şi alarme de pe plan intern şi internaţional.

Acolo, parcă ţara nu era în război, timpul rămăsese ancorat în clipele paşnice şi idilice de acum câteva zile, aceleaşi persoane ieşeau din casele dimprejur la orele obişnuite, se salutau cu deferenţă, totuşi, după priviri şi gesturi, un observator atent ar fi putut remarca o oarecare îngrijorare. Pe alocuri, unii vecini discutau mai mult ca de obicei, subiectul principal fiind fronturile de luptă şi mult speratul ajutor american şi al NATO. Din nou se auzeau comentariile, de data asta cu voce mai ridicată decât în anii '50, cum că "În mod sigur, vin americanii!". Apoi

aceştia se grăbeau în case sau la serviciu, pentru a mai prinde unele frânturi de ştiri şi comentarii despre evoluția războiului, de aici sau din Taiwan, precum şi luările de poziție oficiale, încercând să extragă cât mai multe informații din declarațiile cu iz diplomatic.

George şi Marian erau din nou de serviciu, pândind casa ce părea pustie. Preluaseră schimbul cu mai bine de şapte ore în urmă, atunci când lumina palidă a zorilor se îngemăna cu umbrele nopții ce se ducea. Încă mai simțea gustul infect al cafelei din paharele de plastic şi al sandvişurilor cu dimensiune standard, dar ce poți să faci, în misiune e ca şi în misiune. Atâta doar că această misiune durează cam de multă vreme şi încă fără un final palpabil.

În interiorul casei supravegheate, ucrainenii îşi continuau viața departe de ochii lumii, ieşind doar atât cât era strict necesar. Unul dintre ei, un individ corpolent, blond spălăcit cu un nas mare, identificat sub numele de Gamma, a făcut o dată unele cumpărături la micul magazin de cartier aflat la colțul străzii. Camera de supraveghere din magazin îi pândea fiecare gest, care ulterior era disecat în amănunt de către specialiştii SRI-ului. Chiar în magazin, un nou ajutor, de fapt un angajat al SRI, îl servi cu un zâmbet profesional, invitându-l la final să revină tot aici pentru cumpărături. La fiecare încercare de intrare în vorbă, ucraineanul rămăsese pasiv, evitând angajarea în dicuții. Doar cumpără, plăti, apoi plecă grăbit spre jeep-ul lăsat mai în josul străzii. Banii cu care acesta achiziționase mărfurile au fost depuşi separat, pentru a li se putea verifica seriile şi eventualele amprente. Pe tot parcursul drumului de la casa obiectiv la magazin, alte camere de filmat îi înregistrau fiecare gest, în speranța obținerii vreunui indiciu referitor la unele mesaje pe care acesta le-ar putea lăsa pentru eventualii colaboratori din exterior. Dar până în prezent, nimic concludent.

În acelaşi scop, pentru interceptarea posibilelor comunicații cu exteriorul, specialiştii în comunicații ai SRI ataşaseră discret de cablul telefonic un dipozitiv de înregistrare al apelurilor ce avea încorporat şi un decodor pentru mesajele de email ce s-ar fi putut transmite pe această cale. Chiar dacă nu toate mesajele puteau fi decodate la timp, cel puțin era o şansă suplimentară de a putea fi la curent cu tot ceea ce se petrecea în casă.

George ascultase de curând ultimele înregistrări din casă. chiar înainte de a intra în schimbul de supraveghere, alături de alți colegi din posturile aflate în alte poziții învecinate. Cu toate că nu înțelegea mare lucru din discuțiile purtate în limba ucraineană amestecată cu frânturi din rusă, fiind nevoit să urmărească concomitent traducerea efectuată şi transcrisă pe foi format A4, îşi făcuse o idee despre starea de spirit ce domnea dincolo de ziduri. Dacă la începutul invaziei tonul discuțiilor era de un optimism desăvârşit, cu timpul acesta devenise mai temperat, cu unele accente de îngrijorare, mai ales în vocea femeii, identificată cu numele de Nataşa. Această stare decurgea mai mult din tonul convorbirilor decât din cuvintele discuțiilor. Îşi făcuse deja un obicei ca în prealabil să asculte doar vocile, chiar dacă nu înțelegea mare lucru, ci doar urmărea tonalitățile şi inflexiunile fiecăruia, apoi să asculte aceleaşi conversații cu traducerea în față. Efectul era neaşteptat, el ajungând la concluzia că starea de spirit se schimba în funcție de ştirile de la radioul şi televizorul ce mergeau continuu, chiar dacă esența cuvintelor lor era practic neutră. Va trebui să raporteze această descoperire superiorilor săi, chiar dacă Udrea, sau individul acela fără simțul umorului, Şuta, păreau mult prea preocupați de alte probleme. Chiar asta va face imediat ce va ieşi din schimb, s-ar putea să fie o observație interesantă.

Întinse mâna spre tastatură şi comută pe rând pe fiecare încăpere ocupată de locatarii casei, fapt ce îi permitea să audă

ceea ce se petrecea acolo. Rămase mai mult pe dormitorul lui Alexei, identificat în continuare ca şi Alfa. Chiar dacă în celelalte încăperi ceilalţi se treziseră şi îşi făceau tabieturile de dimineaţă, aici Alfa continua să doarmă. Respiraţia regulată, întreruptă din când în când de câte un mormăit sau o mişcare în pat, denota faptul că respectivul încă dormea profund.

"Doarme ca un prunc cu conştiinţa nepătată!" mormăi George întinzând mâna spre tastatură pentru a muta obiectivul la altă încăpere. Dintr o dată, rămase cu mâna în aer. Nu ştia ce-l oprise, dar un sentiment ciudat îi încolţi în minte. Derulă banda, cum s-ar zice, deşi nu era vorba de nici o bandă magnetică, totul fiind înregistrat pe suporţi digitali, apoi suprapuse pe ecran zgomotele din cameră obţinute cu câteva ore mai devreme cu cele de acum, căutând similitudini. Apăsă câteva taste, aşteptă rezultatul, apoi îngheţă. Cu stomacul contractat de spaimă, apucă telefonul aproape strigând:

– Cu Şuta, urgent!

Preşedintele Corneliu Danulescu inspiră adânc trecându-şi mâna peste faţa obosită. Nu dormise aproape deloc de două nopţi, iar efortul depus pentru a ţine pasul cu evoluţiile şi a acţiona în consecinţă era cumplit. Parcă niciodată în toată viaţa sa, nu lipsită de evenimente, nu se simţise atât de obosit. Nu era neapărat acea oboseală fizică pe care oricine o simte după o muncă grea, ci mai mult greutatea psihică a atâtor eforturi zadarnice de a preveni unele evenimente care se dovedeau mai presus de voinţa şi putinţa unui muritor de rând, chiar dacă el este preşedintele României.

Un ofiţer de stat major explica ultimele evoluţii de pe front, în timp ce Octavian Donea, consilierul său pe probleme de securitate naţională, îi dădea şoptit unele lămuriri. Danulescu nu era expert în problemele militare, dar era un

om deosebit de inteligent care reuşea să înveţe multe lucruri din mers, punând întrebări potrivite acolo unde era cazul. Pe de altă parte, îşi dăduse seama că Donea era complet depăşit. Îl cooptase în echipa sa încă de la începutul mandatului său, acum mai bine de şase luni, dar mai mult pentru rezultatele sale deosebite ca procuror în multe cazuri de luptă împotriva mafiei, a traficanţilor de droguri şi de persoane, precum şi în criminalitatea transfrontalieră. Abia acum îşi dădea seama de greşeala făcută prin faptul că involuntar a neglijat componenta militară şi cea a contrainformaţiilor, lucru sancţionat de presă, mai ales de un articol virulent semnat de un anume Dăianu în revista "Tactica şi strategia", dar din păcate nebăgat în seamă de administraţia prezidenţială. Oricum, la vremea aceea, pericolele imediate la adresa securităţii naţionale veneau tocmai din zona în care Octavian Donea excela, iar rezultatele în lupta cu aceste flagele s-au văzut aproape imediat. Cu toate acestea, în condiţiile actuale, Donea era iremediabil depăşit.

Preşedintele Danulescu regreta lipsa lui Constantin Puşcaş, şeful Statului Major General, care în momentul de faţă era prins de problemele specifice războiului. Acesta l-ar fi putut lămuri mult mai uşor şi mai explicit asupra complicatelor probleme militare. Din păcate, treaba fiecăruia era acolo unde se pricepea mai bine, iar treaba lui Puşcaş era ducerea războiului, iar ofiţerul de stat major trimis să-l ţină pe preşedinte la curent cu mersul operaţiunilor nu părea la fel de răbdător cu explicaţiile. Preşedintelui i-a trecut preţ de o clipă prin minte posibilitatea schimbării imediate a consilierului pe probleme de siguranţă naţională, dar a renunţat repede la idee. Nu era momentul, cel puţin nu acum, mai ales după ce Puşcaş a schimbat printr-un singur gest comandantul frontului de sud. O altă schimbare la vârf în mai puţin de patruzeci şi opt de ore ar avea efecte incalculabile asupra moralului populaţiei şi al armatei. Danulescu

era un politician prea fin pentru a nu simți asta, așa că va trebui să se împace cu prezența, tot mai iritantă prin ignoranța sa, a lui Donea, cel puțin pentru un timp.

Dar măcar dacă ar avea pe cineva care să compenseze lipsa de cunoștințe a lui Donea, cineva ca acest Dăianu, mai nou umbra când a lui Pușcaș, când a lui Sorescu, noul șef al SRI. Auzise despre el că era profesor de strategie și istorie militară, unul deosebit de respectat și apreciat, în ciuda tinereții sale. În plus, se zvonea că era un prieten destul de bun al lui Sorescu și Pușcaș, chiar ei doi fiind destul de apropiați. Instinctul de politician îi spunea că va trebui să-i îndepărteze unul de altul, prietenia prea apropiată între două vârfuri ale puterii putând crea probleme la nivel mai înalt. Dar asta după ce va trece furtuna, bineînțeles, mai ales că cei doi sunt doar interimari, puși în fruntea serviciilor în urma unor situații de urgență date de asasinarea titularilor de drept ai funcțiilor. Ulterior, când apele se vor liniști, aceștia vor trebui confirmați în funcțiile lor, iar asta s-ar putea dovedi ceva mai dificil.

Ținând cont de aceste aspecte, Danulescu lăsase decizia asupra operațiunilor militare în mâna șefului de Stat Major, bineînțeles după ce acesta îl consulta asupra deciziilor, președintele fiind comandantul suprem. La fiecare discuție cu Pușcaș, Danulescu avea grijă să mai fie prezenți unii martori care să poată autentifica stenogramele în cazul în care opțiunile lui Pușcaș s-ar fi dovedit ulterior greșite. O măsură în plus care ar putea salva cariera sa de politician, în ultimă instanță.

Lui Danulescu îi era din ce în ce mai greu să urmărească explicațiile ofițerului ce se agita în preajma hărții. Vorbea ceva referitor la avansul ucrainenilor pe frontul de nord. Își simțea capul greu și parcă ochii i se închideau. Nu dormise toată noaptea, încercând să ia legătura cu toți șefii de stat din NATO și Uniunea Europeană. Vorbise chiar cu președintele ONU în

speranța unei rezoluții cât mai urgente care să condamne agresiunea ucraineană. Acesta îi promisese tot sprijinul, deşi era cam sceptic asupra şanselor unei astfel de rezoluții, atât timp cât Rusia şi China s-ar putea să se pronunțe împotrivă, cerând cât mai multe lămuriri suplimentare în speranța tragerii de timp. Oricum, majoritatea timpului afectat dezbaterilor va fi ocupat de problema Taiwanului, China urmând să se străduiască să-şi convingă interlocutorii că a fost provocată. Nu va fi dificil ca şi Rusia să susțină teza ucraineană referitoare la legitima apărare împotriva unei ipotetice agresiuni româneşti. De altfel, şi pretextul invadării Poloniei de către Hitler la 1 septembrie 1939 l-a constituit un presupus atac polonez asupra unui punct german de graniță. Deciziile vor fi amânate, în timp ce conflictul va evolua.

Aliații au promis sprijin României, dar încă n-a apărut nimic concret, nici măcar un termen clar al speratei intervenții NATO. Doar americanii au pus la dispoziția noastră avioane militare şi aparatură de transport, aceasta din urmă condusă de proprii lor piloți. Pe lângă asta, preşedintele Anders a promis că o parte din Flota a VI-a va prelua unele sectoare de litoral pentru supraveghere, iar avioanele militare americane se vor implica în susținerea la sol a acțiunilor trupelor noastre.

Cu toate astea, preşedintele Danulescu rămânea încă sceptic, de aceea se pregăti pentru evacuarea trupelor aflate în misiuni peste hotare, mai ales a celor din Afghanistan, Balcani şi Irak, pentru a fi aduse acasă, acolo unde era cea mai mare nevoie de ele. Fusese informat deja că majoritatea comandamentelor militare româneşti din afara granițelor înmânaseră comandamentelor aliate din zonă un raport prin care cereau scoaterea lor din dispozitiv în vederea transportării lor pe fronturile din România. Chiar şi simplii soldați protestaseră vehement cerând imperativ trimiterea lor la luptă acasă. Cererea lor

era îndreptățită, știind că trupele trimise în misiuni peste hotare erau de elită.

Danulescu se ridică clătindu-se de oboseală și se îndreptă spre ieșire. Trebuia să se odihnească măcar două ore, altfel nu era bun de nimic și n-ar putea face mare lucru.

Pușcaș parcă nu mai simțea oboseala. Știa din experiență că erau mai multe stadii ale oboselii, dar la un moment dat, în stadiul de oboseală acută, după un anumit prag, puteai rezista mai ușor, organismul găsind resurse pentru a elimina o parte din toxinele din creier care, în mod normal, erau eliminate în timpul somnului. Atât doar că, atunci când avansezi în acest stadiu de oboseală, vei avea nevoie de o perioadă de recuperare mai îndelungată.

Acum era singur într-un mic birou din vecinătatea sălii de ședințe din centrul "Bârlogului", denumire dată buncărului subteran secret de unde conducea operațiunile militare. Mulțumită centrului de comunicații ultramodern, pe ecranele din fața sa putea urmări ultimele comunicate și informații din toate părțile lumii. Tot aici, zeci de operatori centralizau și interpretau evoluțiile luptelor și deplasarea forțelor pe câmpurile de bătălie. Dăianu tocmai plecase să doarmă într-o încăpere alăturată, după ce avuseseră o lungă discuție. Discuțiile cu Dăianu păreau să-l înviorcze, să-i toarne energie în vene, în schimb profesorul devenea tot mai obosit pe măsură ce își forța creierii pentru a găsi o soluție miraculoasă. Pușcaș știa că această soluție miraculoasă nu exista, dar eforturile profesorului Dăianu dădeau uneori naștere unor idei binevenite, care se puteau transforma în acțiuni cu șanse reale de succes. Profesorul poate că era obișnuit cu nopțile lungi de studiu, dar nu sub presiunea psihică a unui război în plină desfășurare.

Imediat după plecarea acestuia, Pușcaș se adânci și mai

mult în studierea hărților amănunțite ale câmpurilor de luptă. Aici erau reprezentate toate efectivele cu pozițiile lor actuale sau în curs de atingere, iar trupele inamice erau reprezentate după divizii, regimente şi batalioane, după ultimele informații primite din diferite surse militare sau de spionaj. Acolo unde existau îndoieli, marcajele erau însoțite de un semn de întrebare şi de un indice, iar fiecare indice îşi avea legenda pe o situație anexă. Cu toate că avea un terminal de calculator care îi reprezenta imaginea tridimensională, cu toate formele de teren şi cu pozițiile trupelor amice şi inamice cunoscute şi actualizate la câteva minute, putând mări anumite sectoare tocmai pentru o mai bună imagine, totuşi, parcă era mai familiar în universul clasicelor hărți militare. Cu toate acestea, din când în când apela şi la ajutorul calculatorului, dar mai mult pentru a-şi clarifica unele lucruri.

Cele mai detaliate informații erau de pe frontul de nord "Maramureşul", de un real folos fiindu-i hărțile şi ordinele de operații capturate în cursul raidului încununat de succes de către Detaşamentul 495 Operațiuni Speciale "Ştefan Soverth" din cursul nopții trecute, în urma căruia a fost decapitată conducerea frontului ucrainean.

Acolo, colonelul Dorinel Iancu şi băieții săi făcuseră o treabă bună, nu degeaba erau considerați cei mai buni dintre cei buni. Acțiunea lor, precum şi informațiile selectate din materialele capturate au avut efecte imediate pe câmpul de luptă. Din sinteza acestora, rezulta întreaga strategie de atac a următoarelor zile pe frontul de nord.

Atacul principal viza în continuare şoseaua peste Gutin spre Baia Mare. Totuşi, întrebarea care şi-o punea Puşcaş era de ce atacau linia cea mai dificilă, printr-un sector împădurit, în loc să încerce trecerea pe la Ocna Şugatag spre Cavnic, ceva mai domoală, prin care ar putea să ocolească oarecum masivul

Gutin şi să pice asupra oraşului din lateral. E drept, drumul era mai lung şi devenea împădurit şi ceva mai greu mai încolo, dar părea mai uşor de străpuns. Poate că lucrările de fortificaţii şi tranşeele săpate să-i fi convins pe ucraineni că zona era mult mai bine apărată, astfel încât ei să încerce acolo doar atacuri de hărţuială, ca şi până acum? Sau poate că şoseaua mai îngustă din această parte îi făcea pe ucraineni să considere că nu vor putea dirija imensul flux de oameni şi maşini de luptă pe aici?

La nivel tactic, Puşcaş avea un mare avantaj. Sateliţii americani şi UAV-urile îi dădeau informaţii preţioase referitoare la mişcările ucrainenilor. În plus, cercetaşii infiltraţi cu misiuni de observare şi sabotaj îşi făceau din plin datoria. La toate acestea se mai adăugau informaţiile de la civilii din zona de conflict. De cealaltă parte, în mod sigur ucrainenii beneficiau de aportul sateliţilor militari ruşi, chiar dacă încă nu exista nici o dovadă, dar Puşcaş era convins de asta. Dar acurateţea informaţiilor furnizate de sateliţii americani era net superioară. Ca un alt atu important, informaţiile veneau direct şi imediat de la NSA, aproape neprelucrate. Asta era o parte din colaborarea promisă de colonelul Sam Harrison. Avioanele ucrainene nu prea se simţiseră prin zonă, şi chiar când totuşi apăreau, erau întâmpinate aproape imediat de patrule puternice de Mig-uri 21 Lancer de la Luna, lângă Câmpia Turzii, care le puneau pe fugă.

Prin această activitate intensă de observare, Puşcaş îşi putea face o imagine clară asupra deplasărilor de trupe inamice. Îi era clar că atacul principal va fi dat pe drumul cel mai scurt, direct spre Baia Mare, dar şi cel mai greu. Un atac de fixare a rezervelor noastre pentru a nu putea fi expediate în sectorul cel mai ameninţat va fi dat spre Cavnic, cel puţin aşa părea să spună coloana de trupe cu câteva blindate însoţitoare ce se îndrepta într-acolo, în sprijinul efectivelor inamice ce hărţuiau

pozițiile noastre întărite.

Slaba activitate aeriană din această zonă, Pușcaș o punea pe seama pierderilor înregistrate de ucraineni pe frontul din Dobrogea, precum și posibilei intenții de conservare a forțelor aeriene în vederea declanșării atacului ucrainean în nordul Moldovei. Din acest punct de vedere, americanii erau categorici: într-adevăr, o forță importantă ucraineană se afla masată la granița de nord a Moldovei, gata de atac spre sud. Asta cu o seară înainte. În această dimineață, o observație interesantă a americanilor: un regiment de tancuri din Divizia a 2-a Blindată își începuse deplasarea spre vest, încărcat în două garnituri de tren, în mod sigur pentru a întări forța de atac din Maramureș. Acest fapt, interpretat în contextul luptelor de până acum, te ducea cu gândul la o singură concluzie: rezistența era mai mare decât s-ar fi așteptat ucrainenii.

Pușcaș își notă să ceară colonelului Harrison supravegherea îndeaproape a trenurilor ce se deplasau spre Sighetu Marmației încărcate cu tancuri ucrainene. Tentația era prea mare. România nu atacase încă teritoriul ucrainean. Dar eram în război, așa că un atac aerian sau de altă natură dincolo de graniță era îndreptățit. Un lucru era sigur: acele tancuri nu trebuiau să ajungă în Maramureș.

În continuare, în flancul drept al ucrainenilor, ofensiva spre Huta Certeze, spre Țara Oașului, de unde ar putea cădea prin Negrești-Oaș chiar pe linia ce leagă Satu Mare de Baia Mare, scăzuse vizibil în intensitate. În ciuda unor oarecare câștiguri de teren prin pădurea ce acoperea trecătoarea, după lupte grele cu pierderi destul de mari pe ambele părți, ofensiva părea că începe să bată pasul pe loc. O a doua companie ungară de parașutiști va întări frontul românesc pentru a stabiliza pozițiile, chiar dacă acalmia, întreruptă de unele lupte locale, părea să se instaleze. Conform planurilor ucrainene, încă

un regiment de infanterie însoțit de o companie mecanizată și de un pluton de tancuri se va îndrepta într-acolo, dar un ordin de atac încă nu se dăduse, deși ținând cont de manevra forțelor implicate, era posibil oricând.

În același timp, o altă întrebare îl frământa pe Pușcaș. De ce nu se încercase învăluirea mai pe la vest, pe la Halmeu, acolo unde o cale ferată atingea punctul comun al frontierei dintre România, Ucraina și Ungaria? Este adevărat că o trupă trimisă pe acea direcție era practic izolată de restul armatei ucrainene din cauza zonelor muntoase ce le separa, dar ideea era suficient de tentantă pentru a nu apărea și în capul comandanților ucraineni. Sau poate rațiunile politice, de a nu provoca Ungaria prin manevre prea aproape de granița ei îi făcuse pe generali să renunțe la idee? Chiar aceste rațiuni politice inoculau faptul că ucrainenii considerau conflictul ca o afacere strict între noi și ei. Dar acum, dacă trupe ungare luptau pe front, s-ar putea reveni asupra acestei idei? Erau aspecte de care șeful de Stat Major General trebuia să țină seama.

Pe celelalte direcții de atac ucrainene, pe flancul lor stâng, pe valea Vișeului și valea Izei, luptele începuseră prin distrugerea avangărzii ucrainene, dar ulterior au degenerat în lupte de hărțuială. Un anume colonel Korceatovski preluase comanda întregii grupări, asta după ce comandantul coloanei de pe Valea Izei a fost ucis într-o luptă de ambuscadă cu vânătorii de munte români. Probabil că acum încă se întreabă de ce nu vine numirea vreunui comandant în locul celui ucis, dar nu avea de unde să știe că frontul de nord a fost decapitat și nu mai are comandament. Sau, cel puțin, încă nu aflase.

În cursul serii precedente, coloana condusă de Korceatovski reușise cu greu să treacă de pădurea Hera, după lupte grele și pierderi considerabile. Petrecuse noaptea în Petrova, urmând ca în cursul zilei de astăzi să-și reia înaintarea spre

Vişeu şi Borşa. Cu toate astea, zona parcursă rămânea foarte nesigură, calea de acces prin pădure rămânând problematică, în ciuda efectivelor lăsate în urmă, deoarece pădurea mişuna de militari români care continuau să atace neobosit firul subţire al şoselei aflat în mâini ucrainene. Nu era de mirare că Korceatovski nu părea să se grăbească, în mod sigur lipsa unui semn de la comandamentul de la Ocna Şugatag şi precaritatea liniei de aprovizionare făcându-l să privească foarte precaut spre obiectivele stabilite iniţial.

În schimb, pe Valea Izei, lucrurile păreu să decurgă mai bine pentru atacatori. Chiar dacă întâmpinaseră trupe de hărţuială şi comandantul lor căzuse, avansaseră ceva mai bine decât colegii lor mai de la nord, totuşi, se aflau şi ei cu ceva în urma graficului de înaintare. Cu toate astea, nu puteau avansa prea mult faţă de aripa lor stângă, pentru a nu se expune posibilităţii unei încercuiri, ţinând cont de lipsa de informaţii existente, atât asupra inamicului, cât şi asupra situaţiei trupelor proprii.

Pe frontul de sud "Dobrogea", situaţia era mult mai complexă. Cu toată rezistenţa eroică şi scump plătită de la Niculiţel, inamicul avansase solid, ajutat şi de debarcările litorale. O impetoasă manevră de asalt dublată de o sincronizare deficitară, poate dublată şi de incompetenţă, după părerea lui Puşcaş, a făcut ca o brigadă românească să fie prinsă în încercuire înainte de a ajunge pe linia întărită de la Hârşova până la nord de Constanţa. Această linie deja era poreclită "linia Puşcaş", după numele iniţiatorului ei.

A fost nevoie de acţiunea energică a unei coloane blindate conduse de bravul căpitan, actual maior, Armand Morun, care să zgâlţâie de-a lungul şoselei Hârşova-Tulcea dreapta frontului ucrainean în înaintare, provocând stupoare şi atrăgând rezervele inamice, fapt care a permis sforţarea pe ambele părţi a cercului de oţel încă insuficient întărit în jurul brigăzii în-

cercuite. Propriu-zis nu era vorba de o brigadă anume, ci din unități disparate și rătăcite de propriile divizii, în debandada ce a urmat atacului și debarcărilor inamice. Atacul lui Morun a favorizat crearea unui culoar prin care mii de militari s-au putut scurge din capcana ucraineană, împreună cu alte sute care au reușit să fie evacuați pe calea aerului de către elicopterele americane de transport.

Acțiunea lui Morun a mai dovedit încă ceva. Faptul că ucrainenii puteau fi bătuți în ciocnirile de blindate. Relatările preliminare arătau că Morun a obținut o victorie categorică împotriva unor forțe blindate net superioare, doar prin calitățile tactice și de comandament. Acest fapt, în mod sigur va turna optimism în venele soldaților români demoralizați de retragerea din fața tăvălugului inamic.

Activitatea aeriană inamică scăzuse oarecum în intensitate față de începutul conflictului, atunci când obiective din Constanța și Mangalia au fost supuse unui veritabil atac aerian. Din fericire, riposta încropită în grabă de comandantul Ababei de la aeroportul “Mihail Kogălniceanu” de lângă Constanța a fost susținută, pierderile inamice fiind substanțiale, iar efectul atacului considerabil redus.

Dar cel mai important eveniment din Dobrogea era faptul că marea trecuse în stăpânirea românilor, care acum erau asistați și de Flota a VI-a americană, mai puțin portavionul *John C. Stennis* avariat. Dobândirea supremației maritime se datora în mare parte amiralului Buzescu care a acceptat lupta navală, câștigând o victorie maritimă hotărâtoare.

În curând va putea tăia calea de acces de pe mare spre zonele de debarcare inamice, iar apoi va putea să treacă la curățarea Dobrogei, susținut și de trupele ce continuau lupta în spatele frontului, în Delta Dunării. Aceștia vor avea nevoie de ajutoare, de alimente, arme și muniții. Va trebui organizat

un serviciu de aprovizionare al lor prin paraşutare, iar apoi comanda lor unificată şi acţiunile coordonate de la centru, în clipa de faţă ei ducând un război individualizat, de capul lor. Şi aici va trebui făcută ordine.

Dar înainte de a porni la atac, era conştient că va fi nevoit să se apere pe linia întărită, în timp ce rezervele se vor îngrămădi în spatele frontului, gata de luptă, sosite din tot sudul ţării. Zi şi noapte afluiau încoace convoaie de oameni şi armament, de tancuri şi camioane, pe Autostrada Soarelui sau pe şosea, cu trenul, pe Dunăre sau pe calea aerului. Materiale şi armament începuseră să sosească şi de la vecinii noştri din cadrul NATO, mai ales de la unguri şi bulgari, cei care începuseră deja să trimită şi câte un detaşament de militari pentru a întări frontul.

Abia după ce puternicele valuri atacatoare se vor sparge de linia sa întărită, după ce le va tăia măcar o parte din liniile de comunicaţii, cele de pe mare în mod sigur, va năpusti armata proaspătă ce se acumula în sudul Dobrogei. Iar atunci va putea spune că îi va trece cu adevărat pe sub şenilele tancurilor.

În mare, Puşcaş putea fi mulţumit. Cel puţin deocamdată. Întârziase ofensiva cu pierderi relativ scăzute. Deşi "relativ scăzute" era un termen foarte relativ. În termeni militari, asta însemna pierderi mult mai mici decât inamicul. Soldatul din el îi spunea că îşi făcuse datoria, dar inima de român sângera la gândul atâtor alţi români morţi şi răniţi pentru apărarea ţării. Era maior atunci când, în noiembrie 2003, au căzut în Afghanistan primii doi militari români, Iosif Silviu Fogoraşi şi Anton Samuilă. Erau primii militari români căzuţi în misiune de luptă de la al doilea război mondial încoace. Şi atunci şi-a simţit inima grea, dar acum era incomparabil mai greu, mai ales prin prisma responsabilităţii ce-i apăsa umerii, acum mai mult ca niciodată. În adâncul sufletului, se simţea de parcă el i-ar fi trimis la moarte. Îşi scutură capul şi mintea de gânduri, pentru

a se putea concentra mai departe. Va avea vreme de coşmaruri după ce toate acestea se vor fi încheiat. Oricum, din momentul în care devenise şeful Statului Major General tocmai într-o situație de criză care a degenerat în război, fiecare decizie a sa se va supune judecății oamenilor. Şi, mai ales, judecății istoriei.

Ordinul a fost dat la ora 11.16, direct de la conducerea SRI, de fapt direct de la Vlad Sorescu. Casa trebuia atacată imediat şi toți ocupanții capturați. Imediat nu însemna chiar în acel moment, atacul fiind fixat la 11.26, zece minute mai târziu, pentru ca toate echipele să aibă un minim timp de pregătire, mai ales că asaltul va fi executat în plină zi, fapt ce îl făcea sensibil mai dificil.

Dar mai era nevoie de ceva şi anume de o perdea sonoră care să acopere apropierea trupelor de asalt. Ca atare, cu două minute înainte de ora fixată, un camion greu se urni ambalându-şi puternic motorul pe străduța învecinată. Era un huruit aproape continuu, întrerupt doar de pufăituri şi de scrâşnetele cutiei de viteze, precum şi de înjurăturile şoferului nemulțumit de faptul că hârbul nu reuşeşte să pornească de pe loc.

Echipele tactice se puseră în mişcare concomitent, o sincronizare îndelung exersată chiar şi cu o zi înainte, pe o clădire machetă construită identic cu cea vizată. Erau trupele de intervenție ale SRI, unii dintre ei abia refăcuți după intervenția de la clădirea băncii Inminbank.

George privea cu atenție pregătirile ce se desfăşurau în imediata lui vecinătate, după colțul casei de vizavi. Siluetele soldaților în combinezoane negre cu vestele antiglonț deasupra şi cu căştile de kevlar legate strâns sub bărbie îi stârneau admirația prin mişcările sigure, sincronizate, prin care executau ultimele aranjamente. Se gândea că, într-un fel, el declanşase

toată agitația. De fapt, el doar observase faptul că sforăiturile şi zgomotele ce se auzeau din camera lui Alexei se repetau la anumite intervale, ca şi cum ar fi fost o casetă. A fost nevoie doar de o simplă comparare pe calculator pentru ca bănuiala să devină certitudine.

George vedea doar una din grupele ce se pregătea de luptă. Mai erau încă două, astfel încât casa să fie atacată din trei părți. O a patra grupă va fi adusă cu elicopterele chiar deasupra la momentul oportun, iar luptătorii vor coborî în rapel intrând pe geamurile de la etaj. Se miza pe neutralizarea simultană a ucrainenilor de la ambele nivele. George transmise direct echipelor de asalt pozițiile actuale ale suspecților din casă, aşa cum îi apăreau în momentul de față. Cei doi suspecți şi femeia se aflau la parter, ultima în baie, la etaj rămânând doar sforăitul lui Alexei Rapcin.

Duduitul motorului camionului părea că ajunsese la paroxism. Te aşteptai ca dintr-un moment în altul să-şi dea duhul. În acel moment se dădu semnalul de atac. Grupele se năpustiră spre clădire, concomitent cu două elicoptere ce apărură survolând casa la joasă înălțime. Se postară deasupra, în timp ce siluetele luptătorilor coborau în viteză pe frânghii năpustindu-se înăuntru prin zgomotele geamurilor sparte. Cele două uşi, atât cea din față cât şi cea din spate, săriră în lături aruncate de detonările explozibililor plastici, deschizând drumul şirurilor de luptători mascați îmbrăcați în negru. După traversarea în fugă a curții, aceştia năvăliră într-un iureş în interiorul vilei.

George privea încordat asaltul, simțindu-se ca într-un film. Acum toți luptătorii erau înăuntru, afară de cei doi lunetişti rămaşi în elicopterele ce continuau să survoleze zona şi de trăgătorii din afara perimetrului, asta în cazul în care vreunul dintre suspecți ar fi reuşit să scape din casă. Dar nu părea să fie cazul.

Două împuşcături răzleţe, reverberate de microfoane, urmate de o rafală scurtă, opinteli, buşituri, icnete şi înjurături. Apoi comenzi repezite, corpuri trântite pe podea, un ţipăt isteric de femeie, o lovitură şi din nou un corp care cade. Apoi uşa din faţă se deschide şi doi cagulaţi apar ţinând de braţe un bărbat cu mâinile încătuşate la spate. Îl împing în faţă şi acesta se prăbuşeşte pe gazon. George îl recunoscu pe cel care făcuse cumpărăturile la magazinul din colţ. Urmează femeia, şi ea cu mâinile la spate. După ea apar patru cagulaţi târând un trup care nu reacţionează. Îl depun pe gazon, în braţele medicilor care nu pot decât să constate decesul. Rând pe rând, toţi membrii comandoului SRI părăsesc clădirea, unul din ei ţinându-se de braţul rănit. Lăsară loc echipelor de cercetare, care vor pureca fiecare centimetru pătrat.

Unul din luptători îşi scoase casca şi cagula şi alergă spre postul de comandă. Lui George i-a fost de ajuns o singură privire spre trăsăturile încordate şi ochii întunecaţi ce aruncau fulgere, ca să-l recunoască pe Cristea, conducătorul echipei. Atitudinea acestuia îi confirmă că avusese dreptate, din momentul în care doar trei suspecţi au fost scoşi din casă. Agitaţia lui Cristea era doar confirmarea, chiar dacă nu mai avea nevoie de ea. La etaj, echipa găsise doar o bandă înregistrată. Alexei Rapcin dispăruse.

Ţigara fumega absentă şi uitată în scrumieră, impasibilă la agitaţia din cameră. Fumul se ridica vertical, doar la trecerea nervoasă a lui Vlad Sorescu prin dreptul mesei parcă tremura puţin. Gesturile şi atitudinea, precum şi plimbatul nervos prin încăpere, denotau furia abia reţinută a directorului SRI. Prin contrast, cealaltă persoană din încăpere, Radu Dăianu, părea destul de calmă, mai degrabă preocupată de telecomanda ce-i permitea derularea înainte şi înapoi a unor imagini luate de

camerele de supraveghere ale casei obiectiv, precum şi de camerele de supraveghere instalate în magazinul de unde un suspect a făcut unele cumpărături. Mai erau şi unele cadre filmate de camerele miniaturale introduse în casă, dar ele erau puţin relevante, deoarece singurele încăperi în care fusese posibilă introducerea acestora erau trei săli de la parter, bucătăria, baia şi garajul, iar unghiul era impropriu unei supravegheri eficace. În schimb, microfoanele au putut fi plasate mai bine, prin gurile de ventilaţie.

– Încetează odată, important este faptul că cel mai mare dispozitiv de urmărire din istoria noastră este pe urmele lui! Şi cei mai buni experţi încearcă să vadă cum a scăpat nenorocitul! exclamă la un moment dat Sorescu exasperat.

– Ştii, nu trebuie să fi geniu ca să descoperi un astfel de amănunt! îi răspunse Dăianu în timp ce derula imaginile încă o dată. Transferă din nou pe rând unele imagini luate cu anumite camere, din unghiuri diferite.

De obicei, cele mai grele probleme au soluţiile cele mai simple, dar pe care noi nu le vedem deoarece sunt chiar sub nasul nostru, continuă el invitându-l pe Sorescu cu un gest al mâinii să i se alăture în faţa calculatorului. Între timp împărţise ecranul în şase părţi corespunzătoare fiecărei camere care îl interesa.

– Doar nu ai apucat să vezi toate benzile! exclamă Sorescu. Sunt două zile pe fiecare cameră, înmulţind cu numărul de camere…

– Nici nu trebuie să le văd pe toate! Dacă nu a ieşit prin vreun tunel secret, lucru puţin probabil deoarece echipele de cercetare nu au găsit nimic în genul ăsta, cel puţin până acum, dacă a intrat în casă atunci când a fugit de la Cotroceni, atunci rămân două posibilităţi.

– Care?

– A ieşit discret înainte de se instala dispozitivul de securitate, atunci când supravegherea era făcută doar de câțiva oameni, deci a fost un interval mai mic de o oră în care ar fi putut, cu puțin noroc, să se strecoare. După aceea, cu fiecare clipă, perimetrul devine din ce în ce mai bine supravegheat, şansele lui devenind proporțional mai mici.

– Eu nu prea cred în prima variantă!

– Nu uita că este un maestru al deghizărilor!

– Totuşi, nu prea cred! Care ar fi a doua variantă?

– A doua variantă ar fi că s-a strecurat pe sub nasul nostru, într-un mod simplu la care noi nu ne-am gândit!

– Radu, nu cred că este momentul potrivit pentru glume sau parabole...

– Nici vorbă de asta, Vlad! Care este evenimentul cel mai notabil, de fapt singurul, în care suspecții iau contact cu exteriorul?

– Grasul Gamma merge la cumpărături?

– Exact! Asta vreau să revedem împreună, deoarece doi oameni inteligenți văd mai bine decât unul singur, oricât ar fi acesta de superinteligent, adăugă Dăianu cu un zâmbet malițios.

– Da, da, desigur! mormăi Sorescu dându-i o palmă amicală peste spate în timp ce se aşeza lângă el.

Dăianu porni imaginile una câte una, pe fiecare cameră, apoi le puse pe toate simultan, pe ecranul împărțit în şase. Cei doi urmăreau în tăcere derularea imaginilor, până la un punct, când Dăianu întrebă:

– Nu ți se pare ciudat că merge la cumpărături cu jeep-ul? Magazinul e la mai puțin de trei sute de metri. Oamenii ăştia sunt pregătiți fizic, individul în mod sigur e băut şi riscă să fie săltat din întâmplare de o patrulă de poliție, iar cumpărăturile lui încap într-o pungă de nylon.

– Da, pleacă la cumpărături înspre seară, semn că li s-a terminat băutura, deci aproape sigur e băut. Chiar şi omul nostru din magazin a raportat că emana un iz discret. Ia mai dă o dată de la început!

Din nou, cei doi urmăriră cu atenţie imaginile. Uşa garajului cum se deschide, mişcările lente ale lui Gamma, cum deschide poarta, apoi iese cu maşina în stradă, opreşte cu motorul pornit, apropie poarta fără să o închidă lăsând garajul larg deschis, intră în maşină şi demarează încet.

– Uite, exclamă Dăianu, opreşte maşina mai jos de magazin cu vreo treizeci de metri, în spatele Daciei albe, deşi are loc de parcare suficient în faţa magazinului!

– Da, chiar lângă stâlpul ăla înconjurat de tufe dese. Dincolo de stâlp se află un gard viu destul de dens. Ar putea oferi adăpost oricui!

Camerele ce l-au preluat pe Gamma după ce a ieşit din raza celor din preajma casei se concentrau asupra acestuia, ignorând jeep-ul rămas astfel ascuns vederii. Dăianu derulă până în momentul revenirii ucraineanului la maşină, iar cei doi urmăriră întoarcerea maşinii, închiderea porţii şi a garajului. Sorescu rupse tăcerea:

– Cineva aflat în maşină s-ar fi putut strecura în tufele de lângă stâlp în timp ce toate privirile îl urmăreau pe Gamma cum face tot posibilul să ne distragă atenţia. Momentul e bine ales, pe înserat, în curând va fi noapte şi individul se va putea strecura pe lângă gardul viu, mai ales că noi supravegheam casa, nu împrejurimile magazinului. Crezi că dacă ar mai fi avut două zile, i-ar fi scos şi pe ceilalţi din casă, pe Nataşa şi pe Delta?

– Categoric! Dar Alexei Rapcin nu s-a aflat în maşină atunci, deschiderea unei portiere fiind un risc prea mare.

– Dar unde?

– Sub maşină, Vlad, sub maşină! Alexei Rapcin era sub maşină!

XLI

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 18.30
Frontul de Sud "Dobrogea"

Soarele îşi începuse deja cursa descendentă spre apus, lumina lui binefăcătoare scăldând prin perdeaua subţire de nori cumulus câmpia mult încercată a Dobrogei. Sub el, valurile leneşe ale Mării Negre mângâiau litoralul nisipos cu mişcări încete, rostogolind alene unde verzui cu creste de spumă albă peste plajele părăsite de turiştii fugiţi de oroarea războiului. Asta se petrecea jos, departe de înalturile cerului, acolo unde Călin Pop îşi conducea escadrila spre teritoriul ocupat de inamic. Avionul său era în frunte, cele trei cercuri negre de pe coadă, reprezentând tot atâtea avioane inamice doborâte, sclipind întunecat sub razele soarelui.

Se simţea oarecum ciudat. Pierduse senzaţia de plăcere a zborului, de goană nebună spre zările infinite, ce caracteriza perioada sa de început ca pilot de vânătoare. Atunci totul părea o joacă, cu toată intransigenţa instructorilor şi comandanţilor de zbor, cu toate şedinţele tehnice şi de analiză plictisitoare.

Atunci totul se reducea pentru el la plăcerea supremă a saltului spre înălțimi, când între cer și pământ se afla doar el și aparatul care răspundea docil la comenzi, atunci începuse să înțeleagă visul de aur al omenirii, dus la îndeplinire cu imense sacrificii de frații Wright, de Vuia sau de Coandă, ca și de alți nenumărați pioneri ai artei de a-l înălța pe om cât mai sus, cât mai aproape de Dumnezeu. Deoarece numai aici, deasupra pământului, în înaltul cerului, aproape strivit între cele două infinituri, reușeai să te apropii de înțelegerea măreției lui Dumnezeu, să vezi cât de insignifiant este omul, acea trestie gânditoare care, uneori, în micimea lui, se crede egalul Celui Preaînalt.

Dar de acum două zile, de la zborul în patrulă împreună cu Lucaci, atunci când prima oară în viața lui a ucis conștient o ființă omenească, simțea că viața lui s-a schimbat. Se simțea ca și un copil care află adevărul despre Moș Crăciun, simțea ca și cum toate visele copilăriei au fost spulberate de o rachetă aer-aer. Nu mai era demult un copil, dar această a doua maturizare era cea mai dură experiență a sa de până acum.

La aceasta s-au adăugat și altele, în ritm de avalanșă, ca și bătălia aeriană de deasupra Constanței, cu moartea atâtor colegi dragi, dar în primul rând cu moartea camaradului său de o viață, Remus Lucaci. Cele două aparate inamice doborâte l-au afectat mai puțin, atunci o făcuse cu o ură rece născută din dorința de răzbunare, un sentiment straniu nemaiîntâlnit până atunci. După ce a fost numit comandant de escadrilă, o nouă senzație începu să domine gândurile lui Călin Pop, bulversate de atâtea evenimente petrecute într-un timp atât de scurt. Era cel al responsabilității covârșitoare față de oamenii pe care trebuia să-i conducă în luptă, el, pentru care însăși lupta era un fapt inedit. Desigur, au mai fost antrenamentele și simulările, dar atunci se știa că era vorba doar de exerciții, cu toate că toți încercau să-și ia treaba în serios.

Toată această cascadă de sentimente îl transformaseră, era conştient de asta, dintr-un tânăr talentat şi visător, într-o maşină calculată de ucis, dură şi rece ca şi oţelul din care era făcut avionul său, dar pe deplin responsabilă pentru viaţa sa şi a oamenilor din subordine. A înţeles într-un mod dramatic că sunt lucruri mai importante decât plăcerea de a te avânta liber spre nori cu o viteză dublă faţă de cea a sunetului. Şi asta în mai puţin de şaptezeci şi două de ore. În sfârşit, poate asta însemna să fii bărbat.

Din înălţimea în care se afla, putea vedea până departe imensul câmp de bătălie de la nord de "Linia Puşcaş". Putea vedea ca-n palmă trupele ucrainene ce afluiau în coloane lungi de-a lungul drumurilor ticsite, pentru a se grupa în dispozitive gata pentru ofensiva ce va sparge frontul spre a se revărsa ca un puhoi nestăvilit în sudul Dobrogei, ocupând porturile şi izolând flota maritimă română în larg, fără baze şi fără refugiu, pradă sigură pentru flota agresoare, înfrântă în primă fază. Astfel, victoria navală de ieri se putea transforma în înfrângere cât ai clipi. După dispunerea forţelor inamice, se vedea că lovitura de ciocan a grosului armatei ucrainene se va da de-a lungul litoralului.

Pop zări o puternică coloană blindată ce se scurgea pe şoseaua ce şerpuia paralel cu ţărmul spre Capul Midia, punctul estic extrem al frontului român. Pop ordonă survolarea coloanei, pe măsură ce pierdea din altitudine detaliile devenind din ce în ce mai clare. La un moment dat, unul din piloţii săi îi raportă prezenţa a trei elicoptere inamice ce însoţeau coloana, după toate probabilităţile fiind vorba de Mi-24. Într-adevăr, cele trei păsări puteau fi zărite lucind slab în lumina roşiatică a asfinţitului.

Călin Pop nu ezită nici o clipă. Dădu prin radio ordin de atac şi cele patru avioane se prăvăliră ca nişte ulii asupra po-

rumbeilor. De la sol, mitralierele antiaeriene de pe tancuri şi transportoare începură să tragă susţinut spre avioanele în picaj, în timp ce elicopterele încercau să se risipească căutându-şi scăparea. Lovit de o rachetă aer-aer, unul dintre ele ateriză forţat, explodând abia după ce membrii echipajului reuşiseră să-l părăsească în fugă. Concomitent, o baterie antiaeriană de 57 mm deschise focul împrăştiind norişori albi prin explozia proiectilelor cu focoasele reglate după altitudine. Călin Pop se temea mai mult de posibila prezenţă în spatele frontului a bateriilor de rachete sol-aer sau a lansatoarelor portabile, de umăr, de aceea ordonă prin radio retragerea, mai ales că misiunea lor fusese doar una de recunoaştere de rutină. Cele patru avioane parcurseră coloana trăgând asupra ei cu tunul şi cu rachetele aer-sol provocând foc şi moarte, apoi se regrupară şi se reîntoarseră la bază.

Trupele ucrainene puteau fi văzute şi cu ochiul liber. Parcă nici nu depuneau eforturi pentru a-şi camufla efectivele masive ce se îngrămădeau de-a lungul frontului, mai ales aici, câţiva kilometri mai la nord de Capul Midia.

Maiorul Virgil Pintea, comandantul frontului de sud, lăsă să-i cadă binoclul pe piept înainte de a se îndrepta spre cazemata din imediata sa apropiere. Se simţea tentat să bombardeze intens spatele frontului ucrainean cu bateriile grele instalate din ziua precedentă, dar încă nu dorea să trădeze poziţiile bine camuflate ale acestora. De aceea va trebui să se mulţumească cu hărţuielile aeriene, dar şi acestea cu o anumită măsură.

Nu dorea ca activitatea aeriană să fie mai serioasă în sectorul de est al frontului inamic, pentru a nu da de înţeles duşmanului că i-a ghicit intenţiile, deşi acest lucru nu era prea dificil mulţumită aportului nepreţuit al sateliţilor americani. Aripa stângă a frontului ucrainean se întărea

considerabil, numărul de trupe concentrate aici fiind cel puțin dublu față de restul frontului. Deci era clar, ucrainenii forțau ruperea frontului de-a lungul litoralului pentru a putea obține maximum de avantaje din această acțiune: litoralul, oraşul şi portul Constanța, iar printr-o sforțare, se putea ocupa şi portul Mangalia, tăind printr-o mişcare ieşirea României la mare, izolând flota română victorioasă în ajun de bazele ei. Într-un fel, jucau totul pe o carte, la fel cum au făcut-o încă de la începutul întregii campanii.

Dar, cunoscând intențiile inamice, va lua măsurile corespunzătoare. iar în acelaşi timp va pregăti o contralovitură năucitoare care va putea învinge decisiv forțele inamice pe acest front. Nu se îndoia că ulterior, cariera sa militară, poate chiar o carieră politică, se va ridica asemeni unei stele în plină ascensiune, stea care pentru început i se va depune pe umeri, în aşa fel încât curând va fi cunoscut nu ca şi maiorul Virgil Pintea. ci ca şi generalul Virgil Pintea.

Ajuns în cazemată se aşeză la masa lungă, joasă, acoperită cu hărți, rapoarte şi fotografii aeriene. Întinse mâna, apucă laptopul şi-l răsuci cu ecranul spre el, apoi degetele sale începură să alerge pe tastatură. Planul îl avea în minte, dar trebuia pus pe hârtie şi apoi pus în aplicare cât mai urgent. Mişcările de trupe, intrarea cât mai rapid în dispozitiv şi pregătirea de luptă la fața locului erau esențiale. Iar timpul nu aştepta. Chiar dacă se grăbea la comandament, începu să schițeze încă de pe acum replica la mişcarea de atac ce o prevedea din partea ucrainenilor.

Astfel, flancul drept al frontului ce se sprijinea pe țărmul Mării Negre, chiar la nord de Capul Midia, cel care va suporta atacul principal, de străpungere, va fi întărit cu Regimentul 6 infanterie mecanizată de la Bucureşti, precum şi cu două companii de gardă şi trei baterii de artilerie de câmp. Sectorul

central, de care se legau toate speranțele lui Pintea, va primi aproape o brigadă de tancuri de la Craiova, precum și trei regimente de infanterie adunate din toată Oltenia și din garnizoana București. De asemenea, șase baterii de artilerie de câmp vor fi poziționate aici, dintre acestea, trei vor putea interveni cu tirurile lor și în sectorul de est. Alte efective vor fi intercalate pe porțiunile mai slabe de pe întreg frontul, de asemenea, unitățile reconstituite în spate dintre cele scăpate din încercuire vor fi gata să acționeze ca o rezervă la dispoziția Statului Major.

Întreaga mișcare putea fi pusă în aplicare de pe acum, multe din unitățile menționate fiind gata de plecare, unele dintre ele chiar în trenurile regimentare ce goneau spre Dobrogea. Circulația pe căile ferate și șoselele din regiune era practic blocată de transporturile militare de toate tipurile ce afluiau spre o singură direcție: înspre Linia Pușcaș.

Maiorul Pintea își stinse laptopul și îl împachetă, înghesui în geantă câteva hărtii, apoi se grăbi spre Hummer-ul ce-l aștepta, urmat îndeaproape de câțiva ofițeri din statul său major. În scurtă vreme, coloana de mașini se puse în mișcare.

Maiorul Brebu ridică capul din tranșee și urmări cu privirea mașinile ce se îndepărtau spre Constanța. Murmură câteva cuvinte de neînțeles, apoi se lăsă greoi pe o ladă cu muniție. Oliver Roșca îi aruncă o privire mirată, la care Brebu nu se grăbi să răspundă. După un timp oftă greu:

– De obicei, vizitele scurte și grăbite ale șefilor prefigurează evenimente nasoale!

Roșca doar zâmbi. Un bandaj strâns îi lega umărul, rana căpătată în timpul retragerii făcându-l să se strâmbe din când în când de durere. Din fericire, era superficială, astfel că, după ce i se acordase primul ajutor, caporalul Roșca practic fugi din spital pentru a se putea alătura camarazilor ce se pregăteau de înfruntarea decisivă.

Maiorul Brebu abia îşi instalase de câteva ore ceea ce mai rămăsese din batalionul său epuizat după luptele aproape neîntrerupte din interiorul pungii încercuite. Acolo jucaseră rolul de ariergardă, permanent ultimii care părăseau pozițiile, de multe ori acestea fiind ocupate de inamici în câteva momente. Nici nu ieşiseră bine la liman prin spărtura făcută, că au şi fost dirijați aici, dar nu pentru odihnă şi refacere, ci pentru a fi gata să apere frontul, cel puțin până vor fi disponibile unități care să-l înlocuiască. Deci, câteva ore de repaus, apoi ce ne va da Domnul! Iar această vizită urgentă nu prefigura momente de linişte.

Dar nu avea cum să-i explice asta tânărului caporal, acestea sunt reflexe şi instincte de veteran, pe care, poate cu timpul, Roşca le va deprinde. Asta doar dacă i se va oferi timpul respectiv. Îl urmări cu coada ochiului cum îşi scoate o țigară din buzunar şi se pregăteşte să şi-o aprindă. Maiorul, care se lăsase de fumat de multă vreme, i se adresă:

– Cred că ți-am mai spus, chestia asta te va omorî!

Expirând fumul, caporalul făcu un gest cu țigara aprinsă spre direcția frontului:

– Prefer să mă omoare chestia asta în treizeci de ani decât gloanțele ăstora într-o oră!

Brebu surâse şi se ridică de parcă îşi adusese aminte de ceva. Trebuia să verifice şi să se ocupe de integrarea noilor trupe intrate sub comanda sa, trupe din cadrul unităților risipite în timpul luptelor din ajun. Era un grup eterogen, compus din militari şi civili, condus de un anume locotenent Cristescu. Totuşi, nu păreau boboci, se pare că erau supraviețuitori ai încleştării sângeroase de la Niculițel, deşi în mod normal ar fi trebuit lăsați în spate pentru refacere. Dar frontul avea nevoie acum, chiar în momentul de față, de fiecare militar capabil să tragă cu o armă. Asta pentru că noua ofensivă inamică se

anunța devastatatoare, cu atât mai mult cu cât ucrainenii, după ce brigada română încercuită le-a scăpat printrc degete, păreau să-și joace ultima carte în Dobrogea. Era ultima lor șansă de a obține controlul asupra Dobrogei printr-un război fulger, fără a cădea în capcana unui război de uzură, care nu putea decurge decât în defavoarea lor cu fiecare oră pierdută, mașinăria NATO dând semne că va ieși din amorțeală.

XLII

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 19.00
Frontul de nord "Maramureşul"

Acelaşi soare se grăbea spre asfinţit, îmbrăcând pământul într-o lumină ireală de un roşu aprins, gata să ducă cu el rămăşiţele unei zile fierbinţi. Ţiglele caselor din apropiere răsfrângeau paloarea roşiatică pe care astrul unei zile ce se apropia de sfârşit o revărsa cu dărnicie, în ciuda norilor negri ce se îngrămădeau spre răsărit. Din când în când, un fulger de lumină intensă, urmat de un duduit încă destul de îndepărtat, amintea că dinspre est se apropie furtuna. Acolo, în zare, cerul deveni albastru închis cu nuanţe întunecate, un ocean întunecat străpuns uneori de câte un fulger luminos.

Duduitul sporadic din depărtare nu reuşea să acopere pe deplin vocea monotonă a sergentului ucrainean ce continua să citească pe limba lui, plictisit, parcă ar fi îndeplinit o corvoadă de care ar fi vrut să scape cât mai repede. Vasile Timiş, la cei douăzeci şi şase de ani ai săi, nu îl înţelegea şi nu urmărea ce spune, dar îşi cam dădea seama. Era vorba de aceleaşi cuvinte

ce se spun în astfel de situații, gen legea marțială, crimă împotriva forțelor de ocupație și altele. Își sterse palmele transpirate de efortul de a-și săpa groapa în pământul reavăn, groapă care stătea căscată alături, iar hârlețul zăcca abandonat lângă grămada de pământ proaspăt răscolit. Nu departe de el, în stânga, dincolo de șosea, Tisa își împingea apele la vale. O pală de vânt stârnită ca din senin îi răsfiră firele de păr rebele și îi răcori fruntea asudată.

Privi spre locotenentul ce comanda plutonul de execuție, dar acesta îi evită ochii, concentrându-se spre sergentul care-și continua litania monotonă. Își mută privirea spre cei doisprezece soldați ce așteptau cu arma la picior și cu privirile pironite în gol, undeva dincolo de el, spre mausoleul din spate.

Nu se putu abține să nu se gândească la faptul că va fi ucis și îngropat în "Cimitirul Săracilor" din Sighetul Marmației, acolo unde zăceau zeci de eroi fără nume aruncați în gropi comune în timpul terorii comuniste. Va fi îngropat alături de marii bărbați ai neamului, ca Iuliu Maniu și Gheorghe Brătianu, morți în închisoarea de la Sighet, azi transformată în "Memorial" și care tocmai a fost devastată și vandalizată de soldații ucraineni. Maniu, Brătianu și mulți alți martiri ai luptei anticomuniste au fost îngropați aici, în anii '50, pe ascuns, fără cruce și fără vreun însemn, de parcă torționarii lor s-ar fi temut de ei chiar și de dincolo de moarte.

Oare ucrainenii se temeau și de el? De ce? El doar își apărase căminul și familia. Atunci când cazacul i-a pătruns în casă încercând să-i necinstească soția, el l-a înjunghiat în fața camarazilor săi, așa cum ar fi făcut orice maramureșean de onoare.

Sergentul își încheie litania și răsuflă ușurat îndreptându-și privirea spre locotenent. Acesta nu pierdu vremea, răcni un ordin scurt și cei doisprezece soldați ridicară

armele la ochi. Vasile Timiş privi direct spre armele ațintinte spre el, apoi ridică ochii spre cerul care se întuneca şi începu să se roage. Buzele lui murmurau "...roagă-te pentru noi păcătoşii..." atunci când cele douăsprezece arme detunară simultan şi trupul se prăbuşi.

O oră mai târziu, o grenadă aruncată explodă într-un camion ce traversa Sighetu Marmației încărcat cu militari ce se îndreptau spre front. Au fost şase morți şi opt răniți. Drept represalii, au fost executate patru notabilități ale oraşului dintre ostatici. În noaptea ce a urmat, o patrulă ucraineană a fost atacată cu focuri de arme de vânătoare, un TAB a fost incendiat de două cocteiluri Molotov şi doi soldați ucraineni au fost înjunghiați pe străduțe lăturalnice. Sighetul îşi începea lupta de gherilă.

Carnea din conservă avea un altfel de gust. Era diferit de gustul conservei de carne de porc care o mâncai acasă sau la un picnic la pădure cu prietenii. Maiorul Arsenescu simțea că era diferită şi de cea din aplicații, atunci când condițiile erau aproape la fel de spartane ca şi acum.

Acum era tot în pădure, dar nu la aplicații, de data asta era cu adevărat la război. În exerciții trăgeau doar asupra țintelor din placaj, nu asupra unor ființe vii ce ripostau cu gloanțe adevărate şi nu erau nevoiți să lupte cu baionetele şi cu paturile armelor în cumplite confruntări corp la corp pentru fiecare metru de teren. Aici ajungeai să priveşti în ochii adversarului şi să descarci în plin încărcăturile aducătoare de moarte, să te bați în fiecare moment pentru viața ta, să vezi camarazii ucişi sau groaznic mutilați într-o fracțiune de secundă, fără să realizezi cât de aproape ai fost de lucirea întunecată a coasei neobosite a morții. Iar când aceasta lovea în plin, camaradul de lângă tine nici nu apuca să-şi ia rămas bun, doar se prăbuşea

inert fără o vorbă. Uneori agonia dura ceasuri întregi, trupul se lupta multă vreme agăţându-se de ultimele fărâme de viaţă, gemând stins sau urlând animalic, până ce moartea îl cuprindea în ghearele sale reci. Indiferent cum, lăsa urme de neşters asupra psihicului celor care au avut norocul, sau poate ghinionul, să supravieţuiască.

De aceea şi mâncarea parcă avea alt gust. Era ceva deosebit, în sensul negativ al cuvântului, cu iz de luptă, sânge şi moarte, totul amestecat cu mirosul de cortidă şi carne arsă, peste care se suprapunea ca un giulgiu mirosul dulceag al trupurilor pe cale de putrefacţie. Împreună cu aroma grea de benzină şi ulei, formau împreună mirosul frontului. Un miros stătut, greu şi greţos, dar de neşters în mintea oricărui individ ce trecea printr-o astfel de experienţă. Nu era de mirare că nici aici, în spatele frontului, nu putea scăpa de senzaţia ciudată de disconfort, ştiindu-se în vecinătatea imediată a măcelului. Poate de aceea mâncarea avea alt gust.

Arsenescu mai înghiţi cu greutate o bucată, apoi se ridică de pe movila ce-i servise pe post de scaun. Traversă scurta porţiune ce-l despărţea de paraşutiştii unguri şi se opri în dreptul colonelului maghiar. În drumul său, siluete în uniforme amestecate, vânători de munte români şi paraşutişti unguri, schiţară câte un gest de salut, unii încercând să se ridice pentru a-l saluta regulamentar, dar Arsenescu îi potoli cu un semn al mâinii. Soldaţii reveniră la masă, ungurii alături de români. Printr-o întâmplare, au fost trimişi pentru câteva ore de refacere în spatele frontului împreună cu paraşutiştii maghiari ce sosiseră ca întăriri în ajun. Ungurii luptaseră la Huta Certeze, chiar în stânga companiei sale şi o făcuseră cu mult curaj, chiar dacă suferiseră pierderi semnificative.

În ciuda eforturilor, ucrainenii nu reuşiseră să răzbată spre vârf. Cu toate astea, avansaseră, dar cu un preţ greu în

oameni şi materiale. Cât despre vânătorii de munte români şi paraşutiştii unguri, de vreme ce luptaseră împreună, era deci normal să fie trimişi la o scurtă refacere tot împreună. Soldaţii se amestecaseră între ei în scurtă vreme, schimbând impresii, unii români ştiind unele cuvinte sau expresii în ungureşte, cei mai mulţi fiind originari din Ardeal. Acolo unde comunicarea era mai dificilă, gesturile ţineau loc de cuvinte, astfel că în scurtă vreme erau uniţi prin limbajul comun al camaraderiei de arme.

Colonelul Imre Kaucz terminase supa din gamelă, supă ce venise în câteva marmite împărţite la comun. Tocmai ataca o conservă de gulaş din rezerva proprie, când ridică privirea spre Arsenescu care se oprise în dreptul lui. Cu un zâmbet, colonelul Imre Kaucz îl invită să se aşeze alături de el pe buturuga ce-i servea atât de scaun cât şi de masă, apoi îi întinse gulaşul. Arsenescu zâmbi şi el şi îi întinse conserva sa începută.

Nu departe, spre nord, rafale sporadice le aminteau că războiul continua să fie aproape.

Soarta nu părea să-l avantajeze pe colonelul Korceatovski. Preluase comanda tuturor trupelor de pe flancul stâng, ce se îndreptau pe două coloane dinspre Sighet, pe valea Izei şi paralel, pe valea Vişeului, spre Borşa. Comanda o luase într un moment critic pentru moralul oamenilor, mai ales după ce găsiseră rămăşiţele avangărzii în pădurea de pe Dealul Hera. Fuseseră măcelăriţi de românii ce se retrăseseră ulterior în pădure, lăsând un morman de vehicule incendiate şi minate în mijlocul şoselei. Adevărul este că a avut nevoie de mult curaj ca să preia comanda întregii aripi stângi a dispozitivului de atac, asta în condiţiile în care noaptea trecută comandamentul frontului de nord nu mai răspundea. Mult mai târziu s-a constat că a fost anihilat de comandourile române. În mod sigur că a fost vorba de coman-

douri şi nu de partizani, acțiunea a fost prea bine pregătită şi executată, iar obiectivul era destul de bine păzit.

Cu toate acestea, deşi primise o lovitură dură, maşina de război ucraineană îşi revenise şi operațiunile militare continuară, cu o oarecare întârziere. Încă nu se puteau ghici consecințele probabile ale capturării planurilor de război, codurilor şi altor documente secrete. Codurile au fost schimbate, comandamentele afectate înlocuite şi planurile inițiale au suferit unele modificări, e drept că destul de minore, timpul fiind prea scurt şi miza prea mare. Se marşa în continuare pe viteză, astfel ca inamicul să nu aibă timpul de reacție necesar, chiar dacă a aflat unele lucruri. În sinea lui, colonelul Korceatovski începea să devină sceptic, campania împotriva României riscând să se transforme într-o aventură primejdioasă, chiar dacă semnalele erau doar incipiente.

El, personal, încercase să se țină de program, în ciuda rezistenței întâlnite în cale. Cu toate acestea, era în întârziere. Este adevărat, nu mai întârziat decât restul unităților angrenate, dar opoziția clar că fusese subapreciată. la fel şi pierderile. Totuşi, armata ucraineană avansa, iar pierderile românilor trebuiau să fie şi ele ridicate.

După depăşirea resturilor propriei avangărzi, luptele au continuat sporadic pe tot parcursul prin pădurea Hera. Atunci când nu se confrunta cu atacuri mai serioase împotriva coloanei principale, erau hărțuite trupele de acoperire de pe laturi, ce avansau prin pădure. Inamicul continua să rămână nevăzut, rafalele sporadice şi mai ales focurile lunetiştilor invizibili măcinându-i bravii vânători de munte. Gloanțele şi grenadele inamice îi împuținau oamenii atât fizic, dar mai cu seamă psihic, erodând puternic moralul trupelor, atât de ridicat doar cu o zi înainte.

Înainte de a ieşi din tunelul vegetal, coloana de vehicule a

mai pierdut un transportor BTR-80 şi a mai avut un tanc avariat într-o şenilă de o lovitură de aruncător. Totuşi, au mers înainte, ripostând din toate puterile, chiar dacă în majoritatea cazurilor o făceau orbeşte, trăgând cu furie printre copacii străjuiţi dc vegetaţia deasă.

A fost o adevărată uşurare atunci când primul tanc T-72 a răzbătut dincolo de desiş, ieşind în spaţiu liber şi înscriindu-se pe serpentinele descendente ce coborau spre satul Petrova, urmat la mică distanţă de restul coloanei. Imaginea era magnifică, o imensă vale străjuită în dreapta de dealurile acoperite de păşuni şi copaci rari, peste care o mână nevăzută risipise din loc în loc case şi şure din lemn, măiestrit construite. În stânga, dincolo de Vişeu, Munţii Maramureşului, împăduriţi şi brăzdaţi de văi adânci, îşi aruncau crestele spre cer.

De acolo, de dincolo dc graniţă, Korceatovski ar fi trebuit să facă joncţiunea cu două companii uşoare venite pe văi, direct din Ucraina. Rafalele prelungi ce răzbăteau din depărtare semnalau că aceştia aveau dificultăţi. Două ore mai târziu, tirurile scăzuseră în intensitate, apoi se mutară înapoi, în pădurea pe care tocmai o părăsise, spre trupele de infanterie lăsate ca acoperire. Cu un efort, colonelul ordonă continuarea înaintării. Ceva mai încolo a găsit câţiva soldaţi rătăciţi supravieţuitori din cele două companii. Erau într-o stare de plâns, apatici şi cu ochii rătăciţi, aruncând priviri îngrozite în jur. Au avut, totuşi, puterea să povestească greutăţile suportate în luptele cu vânătorii de munte români. Aceştia erau însoţiţi de voluntari localnici înarmaţi, buni cunoscători ai potecilor ascunse, alături de care practic au decimat companiile ucrainene. Pentru a nu afecta şi mai mult moralul trupelor sale, Korceatovski i-a înghesuit într-un TAB şi a continuat să avanseze prudent până în afara satului, unde se opri peste noapte într-un dispozitiv întărit.

Ordonase ca nimeni să nu se atingă de avutul localnicilor şi să evite contactul cu aceştia. Se felicită pentru faptul că refuzase participarea trupelor de cazaci, astfel încât se putea baza cât de cât pe disciplina oamenilor săi. Simţise deja ostilitatea localnicilor rămaşi în satele pe care le traversase, a celor care nu s-au refugiat încă, prin privirile furişe aruncate din dosul perdelelor caselor ce mărgineau străzile principale. Prin evitarea contactelor, colonelul încerca dacă nu să câştige simpatia locuitorilor, măcar să se asigure de neutralitatea lor.

Noaptea părea că va fi una liniştită, dar oricum, asigurase un efectiv de pază mai mult decât îndestulător, santinelele fiind prevăzute cu dispozitive de vedere pe timp de noapte. Dar n-a fost să fie aşa. Pe la două şi jumătate, un ţipăt sfâşâietor străpunse întunericul. O rafală de armă automată, apoi toată tabăra intră în fierbere. Împuşcături, urlete, înjurături, comenzi scurte şi răstite, cizme tropăind. Debandada era totală. Dintr-o dată, două explozii aproape simultane acoperiră întregul fundal sonor. Săriseră în aer, din senin, două din tancurile ucrainene. Printr-o ironie, sau poate era un semn, unul dintre ele era şi primul T-72 ce răzbătuse prin pădure. De la incendiul izbucnit a luat foc şi unul dintre camioanele cu prelată parcate în apropiere. Exploziile au amplificat şi mai mult panica, oamenii alergând de colo-colo în noaptea străpunsă de trasoare şi iluminată de incendii.

Pentru a spori şi mai mult deruta, românii au deschis focul din afara taberei. Cuprinşi de panică, ucrainenii trăgeau haotic, de multe ori unii în alţii. A fost nevoie de toată autoritatea şi energia colonelului pentru a restabili calmul şi a dirija o ripostă eficientă cu foc împotriva agresorilor. Surprinzător, aceştia nu au atacat, deşi puteau specula momentul, semn că numărul lor era destul de redus. La scurtă vreme după ce colonelul Korceatovski luase situaţia în mână, tirurile ucrainenilor deveniră

precisc, iar atacatorii renunţară. Doar câte un foc izolat tras de câte un lunetist mai spărgea noaptea. Incendiile au fost stinse, morţii adunaţi şi răniţii îngrijiţi.

Au fost descoperite şi două cadavre necunoscute în vecinătatea tancurilor distruse. Erau ale unor bărbaţi îmbrăcaţi în combinezoane negre, înarmaţi cu pistoale mitralieră H&K şi pumnale de comando. Colonelul Korceatovski i-a recunoscut după insignele de pe revere. Erau din forţele speciale româneşti, Detaşamentul 495 "Ştefan Soverth". S-a stabilit că au reuşit să se strecoare până lângă blindate şi să mineze două dintre ele, dar se pare că au fost surprinşi de unul dintre membrii echipajelor ce dormeau sub tancuri. După mărturiile celor care au fost în zonă, se părea că fuseseră mai mulţi, dar restul au reuşit să dispară.

Deşi nu i-a mai deranjat nimeni, în tabăra ucraineană nu s-a închis nici un ochi tot restul nopţii. La venirea zorilor, o nouă veste proastă îl aştepta pe Korceatovski. Coloana de aprovizionare ce trebuia să-l ajungă a fost surprinsă în pădurea Hera şi decimată. Doar o mică parte a reuşit să treacă, cu combustibil şi muniţii total insuficiente pentru o înaintare viguroasă. Colonelul era îngrijorat pentru soarta întăririlor ce urmau să-i parvină în cursul zilei pe aceeaşi cale. În ritmul ăsta, românii îi vor tăia aprovizionarea, mai ales că şi cealaltă coloană, cea de pe valea Izei, întâmpina dificultăţi. Va fi nevoie de efective suplimentare pentru asigurarea traseului deja străbătut, iar asta se va reflecta în capacitatea de luptă a forţei de atac. Totuşi, decise să continue.

Cu greutate, o coloană de oameni istoviţi în vehiculele lor blindate se puse în mişcare.

Racheta explodă puţin în stâga şenilei împroşcând pietrişul şi smulgând o bucată zdravănă de asfalt. Panicat, şoferul trans-

portorului trase spre dreapta, dar Matupin îl prinse de umăr strigându-i în ureche:

– Înainte, mergi înainte!

Speriat, caporalul se conformă, încercând să ignore grindina de gloanțe ce se lovea de blindaj. Puțin mai sus şi i-ar fi lovit în plin. Tancul din spate sesiză zona din care a pornit lovitura şi trase un proiectil într-acolo. Obuzul se pierdu printre ramuri şi tufişuri într-un evantai de foc şi schije, dar cu efectul diminuat din pricina vegetației bogate.

– Suntem ca rațele pe lac pe şoseaua asta blestemată! mormăi înciudat Matupin încercând să-şi concentreze întreaga atenție asupra drumului. Totuşi, au înaintat mai departe decât căpitanul Vasili Ignuşenko în expediția de acum două nopți. Se cutremură la amintirea imaginii scheletelor calcinate de tancuri şi BTR-uri pe lângă care trecuse, acestea zăcând în drum cu câte o țeavă ațintită spre cer, ca un avertisment mut pentru cei ce vor să vină.

Focul dirijat de pe vehiculele ucrainene era în mare parte haotic, se trăgea aiurea înspre masele de desiş verde. Un obuz de 100 mm reteză unul dintre picioarele metalice ale unui stâlp de înaltă tensiune. Stâlpul se înclină periculos, dar se opri sprijinit de unul dintre copaci. Cablurile groase se întinseră la maximum şi în cele din urmă unul cedă, secționat probabil de un alt proiectil. Firul căzu de-a curmezişul şoselei, zvârcolindu-se ca un imens şarpe ce împroşca scântei.

– Dreapta, dreapta! Ocoleşte-l prin dreapta!

Evitară în ultimul moment contactul cu cablul de zece mii de volți ce continua să se zvârcolească într-o parte sau alta, căutându-şi victimele. Câteva din scânteile electrice bătură darabana pe blindajul lateral. Tancul din spate reacționă mai greoi, manevra de evitare sosi prea târziu. Nu se auzi decât un fâşâit sinistru atunci când cablul sălbatic se încolăci pe partea

frontală a turelei, electrocutând și carbonizând într-o clipă întregul echipaj. Apoi își continuă dansul nebunesc.

Matupin icni atunci când șenila dreaptă căzu într-o groapă de obuz căscată în șosea, făcându-l să se izbească de panoul frontal. Răcni către conductorul speriat și acesta ambală motorul încercând fără succes să scoată imensul vehicul. Radioul păcăni și vocea maiorului, aflat într-un BTR ceva mai în spate, se făcu auzită:

– Lasă-l acolo! Georgi, de aici va trebui să continuăm pe jos! Vom asigura flancul stâng al blindatelor, pe jos, prin pădure. Transportoarele se vor întoarce pentru a aduce întăriri!

Un fior rece străbătu stomacul lui Matupin. Ideea de a se afla acolo, afară, fără adăpostul iluzoriu al blindajului, i se păru greu de acceptat. Dar în primul rând, erau infateriști și vor trebui să lupte și să-i ajute pe vânătorii de munte, cei cu rândurile subțiate ce duceau greul luptelor în pădure, făcând astfel posibil avansul greoi al blindatelor pe șoseaua asta a morții.

Strigă în spate spre oamenii înghesuiți, apoi se năpusti afară. Infanteriștii se revărsară și ei, atrăgându-și un potop de gloanțe dinspre frunzișul întunecat. Unul din ei căzu ca fulgerat în mijlocul saltului, altul se prăbuși urlând pe iarba de la marginea drumului. O rafală îi traversase piciorul sfărâmându-i rotula și transformându-i coapsa într-o masă însângerată. Un sanitar se târî până la el și îi improviză un garou, apoi îi injectă o doză de morfină. Urletele i se stinseră încet, pe măsură ce drogul își făcea efectul.

Zăceau toți, un pluton întreg, ghemuiți după marginea mai ridicată a tăpșanului acoperit de iarbă ce străjuia drumul. Încercând să evite cablul ucigaș, au fost separați de restul batalionului ce debarcase ceva mai în spate. În dreapta lui Matupin, un soldat mai curajos săltă capul peste margine. Glonțul îi pătrunse prin cască aruncându-l pe spate, de-a curmezișul șoselei. Tan-

cul ce avansa nu l-a putut evita, sfărâmându-i capul sub şenila lată. După aceea, nici măcar nu a încetinit.

Matupin a fost primul care s-a trezit la realitate. Dacă se năpusteau spre pădure, puteau muri. Dacă rămâneau pe loc, mureau sigur. Aşa că a strigat din toate puterile un ordin, apoi s-a năpustit înainte, urmat de întregul pluton. Făcu câțiva paşi, apoi se poticni şi căzu dincolo de linia tufişurilor, cu gloanțele zburând pe deasupra lui.

Locotenentul Mirea schimbă încărcătorul, introduse cartuş pe țeavă şi reveni în poziție de tragere. Îl vizase pe cel care s-a avântat primul la atac, cel ce părea să fie conducătorul. Dar acesta s-a împiedicat şi rafala pornită l a lovit pe unul din soldații ce-l urmau, făcându-l să se cutremure spasmodic înainte de a cădea în urma impactului gloanțelor ce-l străpungeau. Vânătorii săi au fost o clipă descumpăniți, nu se aşteptau la un asalt aşa rapid al infanteriştilor debarcați, aşa că îşi concentraseră tirurile asupra tancurilor aflate pe şosea. Chiar cu câteva minute în urmă, unul din oamenii săi, parcă din plutonul lui Anghel, reuşise o lovitură norocoasă cu o rachetă Javelin ce putu să-şi ducă traiectoria până la capăt printre ramurile dese, incendiind un T-84 ucrainean.

Imediat după aceea l-a trimis pe Anghel, comandantul de pluton salvat ca prin minune din încercuire cu o zi înainte, înspre dreapta, spre a face joncțiunea cu trupele ce îi apărau flancurile împotriva vânătorilor de munte ucraineni ce avansau în linie pieptănând pădurea paralel cu tancurile ce înaintau pe şosea. Aceştia încercau să urce prin pădure cu intenția de a tăia serpentinele pentru a putea ajunge să asigure şoseaua în calea tancurilor, ba chiar să prindă unele elemente de rezistență în buclele formate de şerpuirile drumului. Riscul asumat era mare, tancurile trăgând cu tunurile şi mitralierele spre pădure fără deosebire, putând lovi români şi ucraineni deopotrivă. Asta

nu-i împiedica să tragă, grija pentru proprii soldați nefiind una din preocupările de bază ale tanchiștilor.

Mirea își pregăti oamenii împotriva atacului dinspre șosea. Într adevăr, infanteriștii lui Matupin începură să avanseze precaut prin pădure, târându-se și strecurându-se la adăpostul copacilor, încercând să găsească pozițiile vânătorilor de munte români. Urmărea culcat pe burtă avansul inamicului, căutând să-i găsească punctul slab. La un moment dat, și-a trimis o grupă să ocolească o măgură înspre dreapta, pentru a cădea în flancul atacatorilor. Atunci când a socotit că grupa a ajuns pe poziție, a ordonat un foc susținut de acoperire. Canonada izbucni, gloanțele rupând frunzele și ramurile tinere, înfingându-se în pământul moale sau smulgând coaja arborilor. Din flanc, grupa deschise și ea focul surprinzându-i pe ucraineni, gemetele răniților și muribunzilor fiind mărturie în acest sens.

Matupin a întrevăzut dezastrul într-o fracțiune de secundă. A strigat ordinele pentru a acoperi stânga sa întoarsă, dar oamenii săi erau mai preocupați de a se adăposti decât de a riposta. Știa ce va urma. Românii vor avansa din două părți, anihilându-l. O grenadă de mână explodă în apropiere, aruncând fragmente de trupuri și cărnuri sângerânde. Erau atât de aproape.

Mirea avansa de-a bușilea, trăgând rafale scurte. Ucrainenii erau pe cale de a ceda, iar el simțea gustul victoriei pe care nu voia să o lase din mână. Odată infanteriștii neutralizați, se va putea concentra din nou asupra șoselei.

Dar, dintr-o dată, rafale lungi izbucnite din dreapta, de dincolo de grupa de învăluire, îl anunțară că ceva nu merge bine. Ascultă raportul prin radio de la grupa de învăluire, apoi le ordonă retragerea. Nu dorea să-i lase prinși între două focuri. Va trebui să se retragă din nou cu tot dispozitivul și să-l anunțe pe Anghel că linia lor era în pericol de a fi penetrată, deci și el

va trebui să dea înapoi pentru a nu fi învăluit.

Zece minute mai târziu, Matupin putea răsufla uşurat. A fost cât pe ce. Focurile de armă ale românilor au scăzut în intensitate, aceştia retrăgându-se ordonat, culegându-şi morţii şi răniţii. Nu a fost din cale afară de surprins când a făcut joncţiunea tocmai cu oamenii din regimentul său, cei debarcaţi din transportoare ceva mai în spate, sub conducerea maiorului. Acest maior ciudat, chiar dacă era o piază-rea, acum, într-un moment critic, i-a salvat viaţa, poate fără să ştie.

Noaptea se grăbea spre locul luptei, ajutată şi de norii negri vestitori de furtună. Aceştia se îngrămădeau dinspre nord, fulgerele luminoase urmate de tunete depărtate ce începeau să rivalizeze ca intensitate cu exploziile proiectilelor anunţând iminenţa furtunii.

XLIII

Duminică, 30.05.2010, ora 7.10
Frontul de Sud "Dobrogea"

Pe "Linia Puşcaş", cei ce reuşiseră să doarmă se întindeau acum alene în tranşee, încercând să se dezmorţească. Mirosul de cafea se împrăştia peste linii, fiecare pregătindu-se să întâmpine încă o zi, ce se prefigura a fi mai liniştită decât cele precedente. Şi mult mai călduroasă, vestitoare a verii fierbinţi ce se apropia. Dacă nu ar fi fost tensiunea aşteptării şi spectrul războiului, ar fi putut fi o dimineaţă perfectă de ieşit la iarbă verde. Murmurele şi foiala, unele râsete izolate, păreau să dea o notă uşoară de cantonament lipsit de griji, dar pentru un observator atent ar fi fost clar că atmosfera era alta. Ceva plutea în aer. Ceva inexplicabil, dar pregnant, venea dinspre liniile ucrainene.

La început a fost liniştea. O linişte apăsătoare, ca o tensiune încordată ce părea să cuprindă frontul ucrainean. Faţă de

românii ce se treziseră veseli şi gălăgioşi, se părea că ucrainenii nu se culcaseră încă, copleşiți de griji. Liniştea lor fu ruptă de un huruit la început îndepărtat, dar din ce în ce mai puternic şi mai aproape. Apoi s-a dezlănțuit infernul. din gurile a sute de tunuri.

Bombardamentul de artilerie asupra tranşeelor a început la ora 7.15 şi a durat zece minute. Apoi, pe măsură ce tancurile ucrainene urmate îndeaproape de infanterie apăreau peste culmea ce mărginea linia de rezistență, bombardamentul se muta în spate, pentru a împiedica sosirea întăririlor care să ajute la menținerea pozițiilor. Artileria română a răspuns la început timid, dar pe măsură ce lucrurile progresau, din ce în ce mai viguros. Aviația intră în acțiune în scurt timp de ambele părți, lupte aeriene încingându-se deasupra pământului frământat de explozii. Asaltul a fost dat inițial cu multă energie pe întreaga lungime a "liniei Puşcaş", dar pe măsură ce rezistența se făcea simțită, intențiile ucrainenilor deveniră din ce în ce mai clare.

Chiar din zorii zilei, vedete ucrainene rapide pătrunse pe Dunăre în amonte, prin Canalul Bâstroe şi Brațul Chilia au atacat portul fluvial Hârşova, chiar pe flancul stâng al defensivei române. Acestea au fost întâmpinate de monitoarele fluviale *Mihail Kogălniceanu* şi *Lascăr Catargiu*, precum şi de *Smârdan* şi de *Opanez*, monitoare fluviale ceva mai mici, de clasa Brutar I şi II. *I. C. Brătianu*, monitor mai mare cu un deplasament de 550 de tone ca şi primele două, fusese avariat în timpul luptelor din Deltă şi se afla în reparații la şantierul naval Turnu Severin. Spre prânz, navele ucrainene au fost nevoite să se retragă, două din ele serios avariate, una scufundată ulterior de elicopterele de atac Puma Socat decolate de la Boteni. Monitorul *Opanez* a fost şi el lovit şi remorcat în amonte spre Turnu Severin.

Tot pe flancul stâng, la sol. inamicii au fost mai incisivi,

unele elemente de infanterie de la nord de Hârşova, însoţite de câteva tancuri, reuşind să pătrundă în suburbiile oraşului, de unde au putut fi scoşi după lupte de stradă deosebit de dificile. Străpungerea a fost reuşită într-un singur punct, breşa putând fi menţinută doar prin efortul infanteriei şi concursul neprecupeţit al artileriei, care au împiedicat lărgirea spărturii şi în final, spre seară, au reuşit astuparea ei. Cu o zi în urmă, comandantul de artilerie, locotenent-colonel Vasile Băran, a ţinut o şedinţă operativă cu comandanţii de baterie de pe sectorul vestic al frontului de sud. Erau acolo reprezentate bateriile de tunuri de câmp, de la cele clasice până la noile LAROM, sistemele lansatoarele multiple de rachete aduse la standarde NATO de către Aerostar Bacău în colaborare cu armata israeliană.

La încheierea şedinţei, locotenent-colonelul Băran a concluzionat:

– Când va veni momentul, să ţineţi cont de un singur lucru! Noi suntem aici să omorâm duşmani, cu cât mai mulţi, cu atât mai bine! Dar în primul rând, radeţi dracului tancurile lor împuţite, iar băieţii noştri ce stau cu ei faţă în faţă vă vor binecuvânta! Aşa că, lăsaţi naibii savantlâcurile ălea învăţate la academie şi atunci când vedeţi un tanc inamic, puneţi două-trei tunuri pe el sau o baterie întreagă şi trageţi până scoate fum, apoi treceţi la următorul! Aşa vor face şi rachetiştii!

Îşi pusese mâinile în şolduri şi continuă scrutându-i cu o căutătură furioasă:

– Dar nu care cumva să văd vreun tanc străin că atacă atât timp cât cel puţin mai am un tun în stare de funcţionare, că dracu îl ia şi pe comandantul de tun, şi pe cel de baterie! S-a înţeles?

Capetele se plecară aprobator. Fără să clipească, locotenent-colonelul Vasile Băran răcni din toţi rărunchii:

– N-am auzit bine! S-A ÎNŢELES?

– DA, SĂ TRĂIŢI! treizeci de voci strigară la unison.

– Atunci, hai să radem dracului broaştele lor împuţite!

O zi mai târziu, asta au şi făcut, epavele fumegânde stând mărturie în acest sens.

Aşa cum prevăzuse maiorul Virgil Pintea, tăvălugul ucrainean era oarecum disproporţionat pe întinderea frontului. Pentru militarii din fruntea ierarhiei acest lucru devenise evident la o oră după începerea atacului, atunci când au putut vedea pe fotografiile din satelit dispunerea trupelor inamice şi afluirea rezervelor pe care aceştia le aruncau în luptă. Atacurile asupra flancului nostru stâng, de la Hârşova până la Târguşor erau atacuri de fixare, spre a împiedica retragerea forţelor din sector pentru a fi trimise spre dreapta, acolo unde avea loc atacul principal. Aici, chiar dacă au fost aruncaţi din prima linie a tranşeelor, în cursul luptelor ce au durat până spre seară, românii au reuşit să revină şi să reocupe în mare parte vechile aliniamente, chiar dacă mai rămâneau unele intrânduri în care ucrainenii continuau să lupte. Dar în flancul drept situaţia era diferită, asaltul pornind de la început cu o densitate de tancuri şi trupă de două ori şi jumătate mai mare, iar ulterior majoritatea rezervelor inamicului se vor scurge într-acolo. Maiorul Pintea avusese dreptate.

Dar pentru soldaţii şi ofiţerii ce stropeau tranşeele cu sânge şi sudoare aceste aspecte rămâneau necunoscute. Ei luptau împotriva inamicului acolo unde li se cerea, indiferent de unde acesta ataca. Asta făcea şi maiorul Brebu împreună cu oamenii săi ce priveau spre masivele tancuri ce înaintau spre prima linie de apărare. Întâmplarea a făcut să fie în sectorul de est, pe flancul drept sprijinit pe mare, flanc asupra căruia ucrainenii vor presa la maximum. Foloseau atacul de pe flancul lor drept ca un sprijin pentru pivotarea ce trebuia făcută asupra aripii opuse, astfel încât să poată mătura totul în calea lor şi până la

căderea serii să fie în Constanța.

Tancurile lor avansau încet, urmând traseele marcate de cercetașii ce căutau minele antitanc. Aceștia se strecurau tăcuți, pipăind solul cu mâinile și urmărind indicațiile detectoarelor de metale, ulterior desfășurând în urma lor suluri de bandă albă, dirijând blindatele până vor reuși să ajungă la linia tranșeelor. Aviația ucraineană, aproape absentă în ajun, acum ataca cu furie, în valuri, întâmpinată de aviația română care încerca să-i facă față cu greu.

Pentru Brebu devenise clar că nu aveau cum să-i oprească. Bateriile antitanc trăgeau sporadic și doar la ținte clare, pentru a nu atrage asupra lor aviația, focul tunurilor și al tancurilor inamice. Armamentul individual antitanc, aruncătoarele de grenade, brandurile sau lansatoarele Javelin, erau insuficiente pentru a reuși să facă față valului de oțel și foc, urmat îndeaproape de o mare de infanteriști ce avansau cu baionetele lucitoare la armele amenințătoare.

Pe la ora 9.30, ucrainenii se puteau considera stăpânii pozițiilor românești de pe flancul drept. Flancul stâng continua să reziste. Pe dreapta, românii se retrăgeau în ordine, luptând pentru fiecare bucată de teren. După ce trecură de vechile poziții, tancurile inamice își reîncepură înaintarea precaută, presând din ce în ce mai tare. Deja avansau într-un buzunar care se lărgea cu fiecare oră, avansul fiind mai notabil pe linia țărmului, pe măsură ce asaltul se bloca în vest, spre est progresa, pivotând pe centrul frontului.

Armata ucraineană se strecura în urma tancurilor întocmai ca un roi de lăcuste. O companie de tancuri românești iniție o bătălie cu blindatele inamice, câțiva kilometri la nord de poligonul cu bateriile de rachete de coastă de la Capul Midia. A fost o luptă violentă în care tancurile românești au fost copleșite, fiind nevoite să se retragă. Rezistența organizată la nord de

Capul Midia a ținut câteva ore, dar o grupă ucraineană de blindate a reuşit să se strecoare printre pozițiile a două batalioane, amenințându-le cu încercuirea. Românii au fost nevoiți să se retragă şi să evacueze Capul Midia. Din poligonul de rachete a fost luat tot ce a putut fi transportat, restul a fost distrus sau făcut inutilizabil. Colonelul Ştefan Freamăt, cel care a distrus cu două zile în urmă instalațiile radar ale Ucrainei de pe Insula Şerpilor, a fost ultimul care a părăsit unitatea. Din maşina care se îndepărta pe şoseaua spre sud, cu lacrimi în ochi, jură că se va întoarce, în timp ce clădirile în jurul cărora începea să se ridice un fum negru şi dens se estompau în depărtare.

Următoarea linie de rezistență, ultima de fapt, începea de la nord de Constanța, trecea printr-o linie şerpuită pe la nord de aeroportul Mihail Kogălniceanu şi continua spre centrul vechiului front din cursul dimineții, căruia îi urma linia până la Hârşova. Pe această linie se opriră epuizate ambele armate, în cursul serii.

Maiorul Brebu îşi trăgea sufletul într-un adăpost individual. Trebuia să-şi verifice efectivul după această nouă zi cumplită de lupte. Mai bine de o treime din oamenii săi căzuseră sau se rătăciseră printre alte unități, în ciuda faptului că încercase din răsputeri să-şi mețină compania întreagă. N-ar fi reuşit nici atât dacă nu l-ar fi avut alături pe locotentul Cristescu, tipul cel nou, care a ajuns în compania sa alături de încă câțiva dintre supraviețuitorii de la Niculițel. Era un bun ofițer şi un soldat curajos. Ce mai, un băiat de ispravă. Se gândi să-l trimită pe el să organizeze santinelele, trebuia să fie prevăzători, ucrainenii erau foarte aproape de victorie şi ar fi putut încerca să rupă frontul printr-un atac surpriză pe timp de noapte. Între timp, el va încerca să ia legătura cu comandamentul. Era curios care vor fi dispozițiile lui Pintea şi, mai ales, dacă comandanții mai aveau soluții acum, când totul era la un pas de a se prăbuşi.

Va fi o noapte lungă. Maiorul Virgil Pintea sorbi ultimul rest de cafea din cană şi făcu o strâmbătură de dezgust. Parcă era apă caldă, nici nu mai simţea gustul. Se întoarse din nou spre hartă. Comandamentul nu era spaţios, dar avea avantajul că era destul de aproape de front pentru ceea ce avea de gând să întreprindă. Într-adevăr, se afla la douăzeci de kilometri în spatele frontului, undeva în zona centrală. Preferase să se afle aici mai ales că avea parte de toate facilităţile de comunicaţii necesare, decât undeva în Constanţa, acolo unde ar fi putut beneficia de mai mult confort.

Rapoartele arătau că în cursul serii luptele încetaseră, ambele tabere părând epuizate. Mai aveau loc incursiuni şi ciocniri sporadice, mai mult pentru testarea rezistenţei. Statul său major făcea fel de fel de pronosticuri şi comentarii, dar el continua să rămână ferm pe poziţii. Întărise flancul drept, cel estic dinspre mare, cu tot ce putea. În cursul nopţii va mai aduce infanterie şi artilerie, mai ales artilerie şi rachete antitanc. Alocase şi două companii de infanterie marină în acest sector. Totul ca să reziste a doua zi, ziua critică.

În timpul zilei, atunci când atacurile ucrainene în valuri păreau că vor frânge zidul trupelor româneşti, ofiţerii din statul său major îl conjuraseră, aproape că nu-l imploraseră, să declanşeze contraofensiva. El refuzase cu încăpăţânare, ştiind că nu avea aduse în totalitate forţele programate. În momentul critic, atunci când se părea că flancul va ceda sub tancurile ucrainene, a sunat telefonul direct. Era colonelul Constantin Puşcaş, şeful Statului Major General şi comandantul său direct. După o discuţie lungă, Pintea l-a convins pe Puşcaş că frontul va rezista, se va retrage organizat şi nu se va rupe, şi că e mai bine să mai aştepte, deoarece contralovitura ar avea efecte limitate dacă nu ar fi dată cu suficientă forţă, ca un ciocan care să-i

sfarme pe ucraineni, acolo şi atunci când sunt mai slabi. Ori, pentru asta, mai aveau nevoie de trupe, iar acestea încă afluiau din tot sudul şi centrul ţării, într-un şuvoi neîntrerupt. Oltenia rămăsese aproape fără nici un tanc valid, garnizoana Bucureşti părea pustie. Cu trenurile regimentare, în convoaie ce blocau şoselele şi Autostrada Soarelui, cu avioanele de transport ce formaseră un uriaş pod aerian, cea mai mare deplasare de trupe de pe teritoriul României de după al doilea război mondial era în plină desfăşurare. Şi va continua şi în timpul nopţii. De parcă nu era destul, Pintea cerea mai multe tancuri. Tancuri, tancuri şi iar tancuri. Şi pe majoritatea le dirija într-un singur punct al frontului. Acolo vor trebui să fie masate majoritatea forţelor. Până la ora şase dimineaţa.

– Cât e ceasul acum? întrebă Pintea.

– 0.20, îi răspunse un locotenent-colonel.

La unu trebuia să apară colonelul american Sam Harrison care dorea să-i comunice ceva despre un proiectat atac NATO. Tocmai avusese o întrevedere cu preşedintele. Puşcaş spera să fie ceva viabil. Oricum, concepuse planurile fără să se bazeze prea mult pe asta.

– Ce dată e azi?

– 31 mai.

– 31 mai 2010, cea mai importantă zi din războiul ăsta! murmură maiorul Virgil Pintea pentru sine.

XLIV

Luni, 31.05.2010, ora 0.50
Bucureşti

Lui Vlad Sorescu îi venea să se dea cu capul de pereți. Se stăpânise de față cu alții, dar acum, când se retrăsese în biroul său numai cu profesorul Dăianu, simțea nevoia să-şi reverse furia acumulată. Trecuseră mai bine de douăzeci şi patru de ore de când îl scăpaseră printre degete pe Alexei Rapcin şi în ciuda dispozitivului impresionant de urmărire de pe urmele lui, acesta rămăsese de negăsit. Atâta doar că limitaseră zona în care ar putea fi. Dar asta nu împiedica frustrarea lui Sorescu să devină din ce în ce mai puțin suportabilă, chiar şi pentru un om calm şi răbdător ca şi Dăianu.

– Cum am putut să-l scăpăm tocmai pe el, care este capul

întregii rețele? Cum?

– Stai puțin, Vlad, ei acționează ca și unități independente, știu prea puțin unii de alții, Alexei era doar capul unei celule, e drept, poate cea mai importantă! Dar gândește-te, mulți au fost deja capturați, la Baia Mare sau în alte părți, iar rețeaua lui Alexei desființată. Nu mai pot face rău!

– Termină, Radu, știi la ce mă refer! Alexei trebuia prins și făcut să plătească pentru tot! Ce spui tu e o slabă consolare!

Sorescu se gândea că prin capturarea lui Alexei Rapcin ar fi putut demonstra fără tăgadă amestecul Rusiei în conflictul ucraineano-român. Mai ales acum, când ministrul de externe, Valentin Dragomirescu, zburase la Washington pentru a se asigura de la președintele Mark Anders personal de angajamentul SUA privind apărarea României. Ca de obicei, mâna Rusiei se ghicea dar nu putea fi dovedită, chiar dacă toată lumea știa despre ce e vorba. Așa a fost și cu Armata a XIV-a din Transnistria, cu crizele provocate constant de conducătorii autoproclamatei republici nistrene, fie că se numeau Igor Smirnov sau altfel, așa a fost și cu tensiunile de graniță cu ucrainenii de pe brațul Chilia, începute în 2004 cu ocazia lucrărilor la Canalul Bâstroe, precum și cu alte multe ocazii.

Vocea lui Dăianu îl aduse în prezent:

– O să-l prindem, mai devreme sau mai târziu! Mai bine hai să vedem ce putem face în continuare!

Sorescu se ridică cu greutate din scaunul în care se lăsase, răsuflând înciudat:

– Ca de obicei, ai dreptate, Radule! Va trebui să mă obișnuiesc cu ideea!

– Ei, ar fi bine! continuă Dăianu zâmbind. Dar să aruncăm o privire asupra faptelor actuale și să vedem cum îl putem ajuta pe Titi. Mâine dimineață, de fapt în dimineața asta, e ziua lui decisivă în sud.

– Mda, situația nu e prea roză nici în nord, nici în sud. Pe plan intern, împotriva spionilor inamici infiltrați, cel puțin a celor cu misiuni de sabotaj, se pare că deocamdată am preluat inițiativa. Am dezorganizat câteva rețele, pe unele le-am anihilat. Ne aşteptăm ca în viitorul apropiat, pe acest plan să nu avem prea mari probleme.

– Cred că ar fi cazul să facem mai mult! Cei de la SIE ne-au dat unele date, dar nu ştiu ce am putea închega de aici.

– Hai să vedem, mă gândesc la ceva de anvergură mai mare, de exemplu ce ar putea afecta în cea mai mare măsură capacitatea de luptă a armatei ucrainene chiar acum, când Virgil Pintea pregăteşte o contraofensivă ce s-ar putea dovedi decisivă în sud? Ce ar putea afecta cel mai mult armata ucraineană în această dimineață?

Amândoi rămăseseră tăcuți multă vreme. Liniştea devenise apăsătoare atunci când, dintr-o dată, Dăianu sări ca ars:

– Comunicațiile,Vlad, comunicațiile!

Vlad îl privi o clipă mirat, apoi încercă să-l tempereze:

– Titi are în plan folosirea de bruiaj activ pentru radarele ucrainene...

– Nu, drace, Vlade, nu despre asta...! Comunicațiile cu centrul, cu Kievul, cu statul lor major...! Tot tacâmul!

Sorescu făcu ochii mari, apoi izbucni:

– Ai dreptate, de câțiva ani avem un departament de război informatic în cadrul armatei şi al SRI în combinație cu cei de la STS, dar este atât de secret că nimeni nu s-a putut gândi până acum!

Se repezi la telefon.

– Stai să chem pe cineva în măsură să ne lămurească!

Dăianu ezită câteva momente, apoi îşi făcu curaj:

– Ştii ceva, nu avem nimic de pierdut...

– Spune ce ai de gând, spune repede! Poate e o idee bună!

– Fratele meu, Lucian, are o companie de soft, colaborează cu IBM, iar unul din domeniile sale preferate sunt viruşii...

– Adu-l aici acum! Ba nu, sună-l şi spune-i să fie gata în cinci minute! Trimit o maşină după el chiar acum! Pe drum să-şi facă o listă de orice şi de oricine are nevoie! Împreună cu softiştii noştri, poate până dimineaţă reuşim să încropim ceva!

Două ore mai târziu, Lucian Dăianu stătea la masa de şedinţe de lângă biroul lui Sorescu, la început stingher, dar ulterior din ce în ce mai sigur pe el. Practic, încerca să-şi revină din surpriza provocată de telefonul fratelui său, telefon care-l trezise la scurtă vreme după ce aţipise de-a dreptul la ştirile pe care le urmărise cu sufletul la gură, ca toată lumea de altfel, până ce adormise obosit, în fotoliu, cu telecomanda în mână. A apucat să-şi ia doar laptopul, apoi a urmat acea cursă nebunească prin tot Bucureştiul, într-o maşină ale cărei girofaruri aruncau sclipiri albastre reflectate cu generozitate de vitrinele magazinelor luminate ce păreau să ignore faptul că la două sute de kilometri distanţă două armate se încleştau pe viaţă şi pe moarte. Apoi a urmat întâlnirea scurtă cu fratele său însoţit de şeful SRI, un personaj pe care Lucian Dăianu nu credea că va avea ocazia să-l întâlnească vreodată, cu atât mai puţin să stea de vorbă mai bine de un sfert de oră cu el. După aceea s-a văzut înconjurat de o serie de specialişti ai SRI, mai mult sau mai puţin pregătiţi să-l ajute pentru a duce la îndeplinire ceea ce i se cerea să facă din simţ patriotic, nu ca un proiect utopic sau studiu de caz. Era vorba de ceva ce trebuia aplicat în cel mai scurt timp şi pentru asta i se puneau la dispoziţie toate resursele de care ar avea nevoie.

Lucian lăsă câteva minute să treacă ca şi cum ar fi vrut să-şi pună gândurile în ordine, apoi îşi deschise laptopul şi începu să caute prin memorie denumiri de tipuri de viruşi care ar

putea fi eficienți pentru a-şi duce la îndeplinire misiunea. Între timp, căută să-şi lămurească interlocutorii, şi ei specialişti IT, asupra a ceea ce avea de gând. Nu ştia gradul lor de cunoaştere al problemelor, aşa că încercă să-i ia de la început cu ceea ce dorea să facă.

– Domnilor, după cum probabil ştiți, problema plasării unui virus într o rețea bine păzită aşa cum în mod sigur este ținta noastră, comportă anumite dificultăți. Închipuiți-vă că acest virus este o încărcătură care trebuie livrată la o anumită țintă. Pentru asta, este nevoie în primul rând de un vector purtător, la fel cum pentru o încărcătură explozibilă e nevoie de o rachetă, o torpilă sau un obuz care să o livreze acolo unde vrem, iar în al doilea rând, trebuie să găsim un punct slab în sistemul de apărare al țintei, în aşa fel încât să fim siguri că încărcătura noastră, respectiv virusul, ajunge acolo unde vrem noi nedetectat, nealterat sau fără a fi neutralizat. Aş vrea să ştiu dacă avem posibilități, din ceea ce ştim până acum, să putem livra încărcătura noastră. Orice date oferite de spionajul militar sau civil asupra comunicaților ucrainene ar putea fi de folos. Mă refer aici la frecvențe de lucru, alte date oferite de criptoanalişti, scăpări în comunicațile radio sau IT, orice lucru interpretabil din cele menționate. Aş vrea să-mi dați date gata interpretate, concluzii ale analizelor dumneavoastră, deoarece nici timpul disponibil şi nici pregătirea mea nu ar fi de folos în cazul datelor brute, neprelucrate. Odată portița de intrare găsită, eu aş putea găsi încărcătura, respectiv virusul care ar putea fi letal pentru inamic, dar asta depinde tot de informațiile furnizate, pentru a fi optim pentru scopurile noastre. Dar, în plus de asta, aş avea nevoie de un om capabil să intre prin acea portiță şi să livreze încărcătura pregătită de mine. Acesta va trebui să se strecoare în spațiul virtual şi să ocolească sau să păcălească orice dispozitive de siguranță suplimentare, în aşa fel încât să

lase virusul acolo unde trebuie, astfel ca să acționeze mortal la timpul potrivit, fie prin programare prealabilă, fie prin tastarea de către inamic a unei anumite fraze sau cuvânt cod. Acest lucru, din păcate, pe mine mă depășește, cel puțin la acest nivel.

Un căpitan tânăr, imberb, având ochelari cu rame metalice, se îndreptă de spate și se adresă celor din spatele său:

– Aduceți-i domnului Dăianu tot ce cere și pe cel mai bun specialist în telecomunicații de la STS pe care îl avem! Ba, mai bine aduceți i pe cei mai buni, nu doar unul!

Apoi i se adresă lui Lucian:

– Dacă noi rezolvăm problema portiței de intrare, respectiv dacă găsim această portiță, dumneavoastră ați putea propune virusul ideal, bineînțeles, în funcție de informațiile pe care vi le servim? Avem unele date asupra frecvențelor secrete de lucru și de urgență ale ucrainenilor, date capturate în urma unui raid al trupelor speciale asupra comandamentului inamic din nord, la Ocna Șugatag. Repet, dacă datele astea ar fi de folos, avem virusul?

– În mod sigur!

– OK, atunci mai rămâne problema vectorului de transport și a traseului prin care acesta să păcălească sistemele de siguranță rămase. Spuneți că problema aceasta vă depășește. Cunoașteți pe cineva care ar putea rezolva această problemă?

– Bineînțeles, dar vreau imunitate totală pentru acesta! Va intra aici, își va face treaba, apoi va pleca nestingherit de nimeni și nu va fi urmărit, cercetat sau supărat în vreun fel!

– Hm, despre ce persoană vorbiți, domnule Dăianu?

– Despre un hacker! De fapt, un anume hacker! Cel mai bun dintre cei buni!

Căpitanul ezită preț de o clipă, după care continuă:

– Fie cum doriți!

– Nu, vreau ca această imunitate să-i fie dată personal de

şeful cel mare! Nu doar imunitate, ci şi o amnistie pentru toate farsele făcute în trecut asupra site-urilor ministerelor sau chiar ale serviciilor de informaţii! Când zic şeful cel mare, mă refer la domnul Sorescu în persoană!

Căpitanul, care se erijase în purtător de cuvânt, întrebă rar:

– Despre cine anume este vorba, domnule Dăianu?

– Nick-name-ul lui de pe internet este Korg, cred că vă este bine cunoscut, domnilor informaticieni!

Un freamăt străbătu adunarea, asta înainte ca Dăianu să continue, cu vocea ceva mai ridicată:

– Fără el la consolă, nu garantez cu nimic reuşita misiunii!

O voce din fundal străbătu corul de murmure:

– Korg şi-a bătut joc de tot ceea ce înseamnă instituţie guvernamentală, a violat toate site-urile posibile ridiculizându-le, indiferent că era vorba de persoane sau instituţii! Dumneavoastră îl cunoaşteţi? De ce credeţi că ne-ar ajuta?

– Korg şi-a bătut joc de protecţia site-urilor voastre încercând să demonstreze vulnerabilitatea lor! Dar ca om, este un mare patriot! Şi o va face, dacă îl rog eu şi cu domnul Sorescu. În plus de asta, numai dacă i se garantează imunitatea de către Sorescu în persoană!

Prin corul de proteste, căpitanul nu zise o vorbă, se îndepărtă pentru a-l găsi cât mai repede pe şeful SRI, Vlad Sorescu.

– Nu arăţi prea bine, ar trebui să mergi să dormi măcar câteva ceasuri!

– Da, aşa e, cred că ai dreptate, răspunse Udrea întinzându-se după cana de ceai. Renunţase la cafea cu ceva vreme în urmă, dar în zilele tensionate care urmaseră atacului cu luare de ostateci de la bancă, în cursul căruia Dumitrescu îşi pierduse

viața, începuse să soarbă și cafea, în ciuda gustului amar pe care i-l lăsa în gură.

Şuta rămăsese aplecat asupra hărții Bucureștiului pe care erau trasate cu marker roșu fiecare baraj pe șosea al poliției, iar cu negru zonele pe care unități speciale ale ministerului de interne le scotoceau cu asiduitate. Dar, până acum, fără nici un rezultat concret. Alexei parcă intrase în pământ.

Sute de oameni răscoleau capitala în căutarea lui, fotografiile și descrierile lui erau peste tot, la televiziune, în ziare, pe stâlpii de iluminat, practic în orice loc vizibil. Au fost zeci de alarme false, fără rezultat. O oarecare blazare cuprinsese sufletele celor însărcinați să-l caute și să-l găsească, dar totuși, cercetările continuau.

Mai presus de toate, Şuta și Udrea erau îngrijorați de starea lui Cristea. Așa cum le spusese pshihologul, doctorul Remus Poenaru, acesta luase până și eșecul capturării lui Alexei ca și o problemă personală. Poate că ațipise preț de câteva minute pe undeva, în rest, era omniprezent. Dacă se anunța că undeva a fost identificat cineva cu semnalmentele descrise, era primul gata de plecare. Din păcate, toate au fost alarme false, chiar dacă în unele cazuri a fost nevoie de deplasarea echipei de intervenție conduse de Cristea.

Pe Şuta și pe Udrea îi îngrijora din ce în ce mai mult starea lui. Acesta devenise de nerecunoscut, cu ochii încercănați adânciți în orbite, se mișca mai mult mecanic, de parcă ar fi fost beat, cu toate că era cunoscut faptul că nu punea picătură de alcool în gură. De nenumărate ori Şuta și Udrea au dezbătut problema luării comenzii, dar de fiecare dată au renunțat, preferând să mai amâne decizia cu câteva ore. Dar fiecare dintre ei era conștient că la un moment dat vor trebui să apuce taurul de coarne.

Udrea se lungi pe canapea așa îmbrăcat, acoperindu-se cu

o pătură subțire.

– În timp ce tu dormi, gândeşte-te că există cineva din trupele de intervenție, poate chiar şeful lor, care nu a dormit de câteva zile!

– Mda, aşa e, am mai discutat problema asta, mormăi Udrea ca răspuns, trezeşte-mă dacă e ceva important.

– Fii sigur de asta!

XLV

Luni, 31.05.2010, ora 6.40
Frontul de Sud "Dobrogea"

Era deja o chestie instinctivă. O simțea, nu avea nevoie de comunicări de la superiori, ştia. Era o senzație de care în ultimele zile nu se putuse debarasa, o intuia de fiecare dată când inamicul era pe cale să atace. Şi niciodată nu dăduse greş. A fost ultima redută în timpul retragerii din încercuire şi de fiecare dată a avut acelaşi sentiment înainte de atacurile ucrainenilor. Cu fiecare asalt, simțul i se ascuțise din ce în ce mai mult, aşa că acum putea fi sigur că va urma un atac puternic. Încă nu ştia ce putea fi, poate o intuiție dezvoltată excesiv, sau poate liniştea frontului ce prevestea furtuna, indiferent ce era, putea fi sigur că va urma un asalt. De aceea, maiorul Brebu dorea să-l aibă lângă el pe noul său locțiitor, locotenentul Cristescu, ve-

teranul de la Niculițel, poate el i-ar putea confirma sau infirma temerile.

– Tu ce crezi, locotenente, urmează un atac?

– În mod sigur, domnule maior! Să ne dea Domnul tăria să rezistăm!

Cristescu se întoarse spre unul din soldații din apropiere care începea să dea semne de nervozitate.

– Băiete, roagă-te lui Dumnezeu şi verifică-ți armele!

Tocmai atunci radiotelegrafistul companiei se repezi cu o hârtiuță în mână de-a lungul tranşeei spre maiorul Brebu. Acesta smulse hârtia din mâna soldatului ce gâfâia precipitat, o citi calm, apoi o înmână locotenentului. Era un ordin direct de la Virgil Pintea, comandantul frontului. Mesajul era laconic şi cinic prin conținutul său: "Nici un pas înapoi! Se rezistă până la ultimul om!". În timp ce parcurgea rapid mesajul şi încerca să-i pătrundă sensul, prin mintea locotenentului Cristescu treceau frânturi de la rezistența inutilă de la Niculițel, cu două zile mai devreme. Vedea spectrul tancurilor ucrainene, se vedea luptând singur împotriva blindatelor ce înaintau necruțătoare, vedea cu ochii minții oamenii ce cădeau ca muştele în jurul său, sângele locotenent-colonelului Rotar ce țâşnea din rana proaspătă... Îşi scutură capul şi cu un efort supraomenesc îşi roti privirile în jur, spre soldații care îl priveau cu teamă, dar şi cu ardoare, sperând la un cuvânt bun de încurajare, care să le redea încrederea în victoria care se lăsa încă mult, mult prea mult aşteptată. "Nu, de data asta va fi altfel! Vom învinge!"

Un vuiet se ridică din pozițiile ucrainene atunci când aceştia porniră la atac. Fără pregătire de artilerie, ucrainenii se năpustiră înainte cu convingerea că surpriza va fi un atu ce va înclina definitiv balanța de partea lor. Aripa groazei se lăsă grea peste tranşee. Asta până când Cristescu s-a repezit cu arma în mână spre marginea gropii strigând cumplit ca să acopere

vuietul:

– Ați auzit ordinele! Să-i terminăm!

Focurilor automate din armele individuale li s-au alăturat cuiburile de mitralieră camuflate precum şi armamentul antitanc ce începu să vizeze blindatele de dincolo de valul de pământ ce masca tranşeele din față. Artileria intră în acțiune de ambele părți, devastând cu furie terenul disputat şi spatele fronturilor instabile. Atunci când primul val al infanteriştilor inamici a ajuns la câțiva metri de liniile române, locotenentul Cristescu s-a ridicat descărcându-şi automatul urlând: "PE EI!!" şi s-a avântat înainte. Următorul a fost Oliver Roşca, basarabeanul, apoi toată compania, inclusiv maiorul Brebu, chiar şi radiotelegrafistul care îşi abandonase stația, toți l-au urmat dintr-o mişcare. I-a urmat apoi toată linia frontului, companie după companie năpustindu-se înainte, în întâmpinarea asaltului furibund. În momentul ciocnirii, baionetele au început să hăcuiască țesuturile calde, croindu-şi drumul spre organele plăpânde...

Zorile şi-au trimis lumina asupra tranşeelor mult încercate din fața oraşului Târguşor, chiar dacă soarele încă nu apăruse. De ambele părți ale frontului, în adăposturile şi şanțurile proaspăt săpate, mii de oameni aşteptau cu înfrigurare o nouă zi, o zi ce le-ar fi putut aduce izbăvirea sau moartea, în egală măsură. După luptele din ajun, situația în acest sector de front a rămas nedecisă, o remiză sângeroasă a cărei mărturie stăteau zecile de trupuri împrăştiate în spațiul îngust dintre cele două armate la pândă. Atacuri şi contraatacuri, toate cu întregul lor cortegiu de eroism şi orori, fără nici o finalitate în afara vieților tinere risipite zadarnic. Imune la acest aspect al inutilității, de ambele părți pregătirile erau în toi pentru o nouă zi de luptă, poate şi mai sângeroasă decât cea din ajun.

Fără să ştie în ce constau pregătirile ucrainenilor, românii îşi verificau armele, ascultau ultimele sfaturi ale ofiţerilor. Din loc în loc frica şi tensiunea răzbătea printr-un tremur nervos mascat cu greutate, buzele murmurau rugăciuni şi din când în când câte o mână înfrigurată îşi făcea rapid semnul crucii, în timp ce cealaltă mână rămânea încleştată pe armă.

Motoarele grele au fost percepute la început ca un zumzet slab, apoi, pe măsură ce se apropiau, devenea un huruit din ce în ce mai intens. Pentru cei din primele linii nu era nici o îndoială, era vorba de tancuri, multe tancuri. Priviri îngrijorate se ridicau peste buza şanţurilor, scrutând cu teamă liniile inamice, în speranţa că imensul convoi de tancuri nu va veni dintr acolo.

Pe măsură ce huruitul se apropia, românii deveniră din ce în ce mai încrezători şi priveau cu speranţă norul de praf ce avansa din spatele frontului propriu. "Sunt ale noastre!", vocile străbăteau şanţurile adânci ce înconjurau liniile de apărare, din ce în ce mai multe capete se ridicau să surprindă coloana ce se apropia. Pe măsură ce tancul din fruntea coloanei avansa ivindu-se, parcă smulgându-se din praful drumului şi înfăţişându-se privirilor înfrigurate, murmurele se transformau în chiote, iar acestea în urale.

În fruntea coloanei de blindate înainta încet un tanc TR-85 cu vopseaua înnegrită şi scorojită pe alocuri de exploziile obuzelor. Corpul tancului era scrijelit de gloanţe de mitralieră, iar în dreapta, chiar sub turelă, o adâncitură marca locul unde un obuz inamic a ricoşat din blindaj. Pe jumătate ieşit din turela deschisă, un personaj înalt, cu trăsăturile feţei parcă dăltuite în piatră, stătea drept, cu braţele pe lângă corp, neclintit, cu privirea aţintită înainte. Purta un combinezon negru de tanchist, prăfuit şi pătat de motorină şi sudoare, rupt la mâneca dreaptă, iar pe cap o caschetă simplă. Singurul lucru nou erau tresele

proaspete de maior, iar o decorație prinsă în pripă pe buzunarul drept de la piept se mişca în ritmul şenilelor ce loveau sacadat drumul denivelat. Cei ce-l priveau erau prea departe pentru a putea recunoaşte “Crucea comemorativă a celui de-al Doilea Război Mondial 1941-1945”.

Pe măsură ce tancurile înaintau, un freamăt în crescendo străbătea tranşeele. Freamătul crescu până ajunse vuiet:

– E chiar el, e Morun! Maiorul Morun e alături de noi!

La început doar militari izolați, apoi o mulțime de soldați săriră din tranşee aruncându-şi căştile în sus printre urale. Oamenii se repeziră spre tancuri pipăindu-le beți de fericire, parcă nevenindu-le să creadă. Soldați dansau printre şanțuri îmbrățişându-se între ei, aruncându-şi ofițerii în sus, într-o frenezie vecină cu nebunia. Uralele concurau cu bubuitul artileriei din spatele frontului care începuse să toarne obuze în sectorul central destinat atacului principal al cărui vârf de lance vor fi trupele blindate.

Deasupra tuturor, maiorul Armand Morun rămânea cu fălcile încleştate, cu privirea ațintită înainte, acolo, înspre pozițiile inamice. Într-o disciplină de fier, la o comandă scurtă dată de brațul maiorului, tancul imediat următor, sub comanda locotenentului-major Andrei Ruță, viră stânga, iar cel de-al treilea, comandat de căpitanul Grigore Ilieş, o luă la dreapta, îndreptându-se spre zonele destinate în prealabil. În timp ce vira, locotenentul-major Andrei Ruță salută rigid spre tancul din frunte condus de Morun, fără ca acesta să aibă posibilitatea de a-i răspunde. La fel procedă şi căpitanul Grigore Ilieş. Următorul tanc, condus de locotent-major Petre Arnăuțoiu, acceleră să-l prindă pe Morun. În urma sa, blindatele continuau să se împartă pe trei coloane, aşa cum fusese stabilit. Din spate veneau tancurile din celelalte regimente aduse de peste tot, din toate garnizoanele din sudul țării.

Cu motorul torcând pe poziția de plecare, Morun aştepta ordinul de atac de la maiorul Pintea în persoană. Artileria îşi intensifică bombardamentul în timp ce pe cer îşi făcură apariția roiuri de avioane ce începură să atace trupele inamice de la sol. Erau acolo avioanele IAR-99 Şoim, printre care şi cel condus de Flaviu Popa, fericit că participa la ofensiva care ar putea schimba cursul războiului. Călin Pop, la bordul F-16-ului său, alături de membrii escadrilei sale, asigura protecția aparatelor de atac la sol. Mai erau desfăşurate aici şi patrusprezece din cele douăzeci de aparate americane Sea Harrier cu decolare verticală de pe portavionul *John C. Stennis*.

Morun aştepta ordinul de atac stând în continuare neclintit în turela tancului. La două sute de metri în dreapta, o coloană condusă de căpitanul Ilieş aştepta şi ea. În stânga, la următorul punct de trecere peste tranşeele şi şanțurile antitanc proaspăt săpate, locotenent-majorul Ruță aştepta şi el. Toate privirile erau ațintite spre maiorul Morun, cel care va avea onoarea să ordone atacul. În jur, intensitatea bombardamentului creştea cu fiecare clipă, riposta ucraineană fiind destul de palidă. Majoritatea forțelor inamice erau masate pentru ofensiva spre sud-est, care ar urma să-i aducă în Constanța.

A sosit momentul. Maiorul Armand Morun ascultă cu atenție în cască, aținti privirea departe, spre est-nord-est, acolo unde țărmurile nisipoase ale Mării Negre îl aşteptau. Acolo va trebui să ajungă, tăind liniile de comunicație ale invadatorilor şi prinzându-le principala forță de atac într-un cleşte nimicitor. Printr-o mişcare bruscă ridică brațul drept în sus, apoi îl coborî ațintindu-l în față. Se lăsă în tanc şi trase trapa după el. Aceasta se închise cu un clinchet sec şi tancul se urni înainte, urmat de întregul şir de blindate. Coloana lui Ruță şi a lui Ilieş porniră şi ele năpustindu-se spre tranşeele ucrainene. Pe măsură ce pătrundeau în *no man's land*, mastodonții de patruzeci şi şapte

de tone accelerau rupând formația liniară, fiecare încercând să ajungă cât mai repede la liniile inamice şi să treacă prin ele.

În momentul în care tancul lui Morun a pornit, un vuiet imens s-a ridicat din tranşeele româneşti. Până şi bubuitul obuzelor a fost acoperit de un "URAAA!!!" reverberat din miile de piepturi ale tot atâtor mii de infanterişti care se aruncau la atac. Un imens talaz uman se revărsă încercând să prindă din urmă monştrii de oțel. Deasupra lor, neclintite, parcă agățate de cer, avioanele Sea Harrier cu decolare verticală îşi trimiteau cu precizie rachetele spre obiectivele inamice de la sol. Avioanele româneşti IAR-99 Şoim coborau în picaj unul după altul mitraliind şi bombardând tranşeele, nepăsătoare la SAM-urile şi tunurile antiaeriene. Doar escadrila de F-16 condusă de Călin Pop nu lua parte la atacul la sol, radarele lor sesizând apariția aviației inamice pe care se grăbiră să o intercepteze.

La sol, lupta s-a încins ajungând la apogeu. Tancurile au atins prima linie de tranşee inamice angajând ucrainenii ce luptau cu energia disperării. Primele elemente de infanterie le-au ajuns în scurtă vreme. Mitralierele de 7,62 mm de pe tancuri trăgeau în cadență maximă, obuzele de 100 mm plecau unul după altul, în şanțuri se lupta corp la corp cu o sălbăticie vecină cu nebunia.

O oră mai târziu, frontul ucrainean s-a rupt pe o lățime de doi kilometri la nord de Târguşor. Prin breşa ce se lărgea din ce în ce mai mult, tancurile urmate de infanteria motorizată se revărsau ca un torent scăpat din zăgazuri, împărțindu-se pe trei coloane ce goneau spre est, lăsând în urmă resturile risipite ale armatei ucrainene.

– Domnilor, vă voi cere ceva ce nu credeam că voi ajunge vreodată să cer unui militar român! În toată cariera mea, nu am crezut nici un moment că voi ajunge această clipă! Dar acum,

în aceste momente decisive privind viitorul nației și poporului român, nu vă cer, ci vă ordon! Da, vă ordon să dechideți focul asupra teritoriului românesc, deoarece numai așa vom putea fi siguri de izbânda noastră!

De pe puntea de comandă a fregatei *Mărășești*, amiralul Buzescu îi țintui cu privirea pe fiecare dintre ofițeri, insistând asupra comandorului Petre Godeanu, comandantul navei. Toți plecară ochii, mai puțin Godeanu, care se mulțumi să aprobe scurt din cap. La ordinul amiralului, vor trage.

Ordinul a venit mai puțin de o oră mai târziu. Era momentul în care blindatele lui Morun spărgeau defensiva ucraineană. Tragerile flotei urmau să fie coordonate din satelit, doi sateliți militari americani geostaționari preluând această sarcină.

– FOOC! tună Buzescu.

Rachetele și tunurile de pe navele românești își prăvăliră încărcătura mortală asupra trupelor ucrainene aflate în plină ofensivă spre Constanța.

XLVI

Luni, 31.05.2010, ora 9.00
Frontul de nord "Maramureşul"

Matupin grăbi pasul pentru a-l ajunge din urmă pe maior. Ezită o clipă, apoi se opri lăsându-se pe vine, atunci când văzu că maiorul îşi coboară automatul de pe umăr cu intenţia de a rămâne pe loc. Era frânt de oboseală după o noapte nedormită, în care aproape în permanenţă se aflase în luptă cu elemente ale vânătorilor de munte români. În această noapte cumplită, cu arma în mână, pierduse mulţi oameni în ciocniri intermitente, văzuse căzând unii din cei mai buni soldaţi ai săi în hărţuieli aproape continue prin desişul întunecat al pădurii. Peste toate, furtuna ce se iscase în timpul nopţii biciuise cu rafale grele de ploaie trupurile chinuite, iar bubuiturile tunetelor şi străfulgerările de lumină ce precedau trăsnetele reduseseră exploziile proiectilelor la nişte palide imitaţii ale furiei natu-

rii. Nici pe timpul dezlănțuirii stihiilor, românii nu le dăduseră pace. Se infiltraseră printre ei profitând de furtună, măcelărind cu baionetele grupele risipite. A fost nevoie de un efort supraomenesc prin noroiul cleios pentru a-i putea respinge înspre dimineață. A crezut că odată vârful Gutin trecut, rezistența va scădea în intensitate. Dar dimpotrivă, parcă apărătorii au devenit mult mai agresivi pe măsură ce ei se înscriseseră pe pantele descendente ce urmau să-i aducă asupra orăşelului Baia Sprie.

De la o vreme se mişca mecanic, brațele şi picioarele îl dureau îngrozitor, muşchii parcă refuzau să-l asculte sub uniforma udă până la piele. Era nevoie de eforturi dublate de o voință de fier pentru fiecare pas. Văzând că la cincizeci de metri mai în față maiorul îşi desfăşoară stația radio ce o preluase de la operatorul căzut câteva ore mai devreme, Matupin se lăsă să cadă pe pământul îmbibat de apă, insensibil la umezeala ce i se strecura spre piele adăugând un plus de umezeală hainelor sale deja murate.

Pe lângă neajunsurile fizice, cele referitoare la moralul din ce în ce mai scăzut al trupelor deveneau o altă problemă spinoasă. Erau alimentate unele zvonuri ce spuneau că în Dobrogea lucrurile începeau să meargă prost, că două garnituri militare au sărit în aer inexplicabil chiar pe teritoriul Ucrainei, sabotate de comandourile româneşti,cel mai probabil. Oricum, erau doar zvonuri, nimic nu s-a transmis pe canale oficiale. Dar atunci de ce au căzut toate comunicațiile cu centrul, aşa dintr-o dată, în această dimineață? Se auzea că era vorba de ceva virus introdus de români în sistemele de comunicații. Sau poate căzuse centrul sub mâna comandourilor, la fel cum căzuse statul major al frontului nordic la Ocna Şugatag, cu două nopți înainte? Matupin nu credea toate acestea.

Dar soldații începuseră să bombăne, îndeplineau ordinele fără tragere de inimă, fatalitatea se putea citi în ochii lor. Mulți

se credeau condamnați să nu mai iasă niciodată din pădurea asta. Un ofițer experimentat ca şi Matupin simțea pulsul oamenilor săi. Încă nu erau în pragul revoltei, dar nici mult nu mai era. Unitatea din care făcea parte era una renumită pentru disciplina ei. Dacă chiar şi aici se puneau astfel de probleme, care era situația în restul armatei? Ştia că şi maiorul simțea asta, chiar dacă nu lăsa să se vadă nimic. Sau poate nu simțea? Nu, nu există! Maiorul era un comandant prea competent ca să nu-şi dea seama!

În plus, la gândurile lui Matupin se adăugau şi cele cauzate de comportamentul maiorului. Este adevărat că fiecare om se comportă altfel atunci când se află o perioadă îndelungată în imediata apropiere a morții, atunci când trăieşte cu amenințarea permanentă a coasei deasupra capului, când nu ştie dacă următoarea gură de oxigen nu va fi ultima. Chiar şi el, căpitanul Georgi Matupin, se comporta altfel. Dar ajunsese să-l cunoască pe maior destul de bine în ultimii ani de când servea sub ordinele lui directe. Şi ştia că nu acesta era maiorul său. Intensitatea luptei şi imensa responsabilitate îşi puneau amprenta pe oricine, dar la maior mai era ceva. Mai era o tensiune din interior, ca şi cum o perioadă lungă trăise într-o tensiune extremă, pe lângă care stressul şi încordarea bătăliei erau doar palide reflecții... Iar acum, cu acestea cumulate... Doar dacă nu cumva...

Matupin scutură capul pentru a-şi alunga astfel de gânduri. Nu, nu era posibil! Îl cunoştea pe maior de ani de zile! Şi totuşi... ! Cu toate că încerca să le alunge, gândurile, ca nişte fâlfâiri cenuşii ale subconştientului, reveneau la suprafață tot mai puternice. Tot mai multe semne de întrebare ale căror singure explicații se adunau ca piesele disparate ale unui puzzle gigantic, se potriveau de la sine şi duceau spre o singură concluzie... Nu, nu era posibil! Şi totuşi... !

Maiorul a fost tot timpul, de la începutul campaniei, o piază rea. Tot timpul a discutat şi comentat toate previziunile comandamentului, de parcă ar fi ştiut că lucrurile nu vor merge aşa cum s-a zis... De parcă ar fi ştiut... Dar poate că nu avea încredere în judecata comandamentului, iar faptele ulterioare i-au dat dreptate! Chiar dacă la exercițiile şi jocurile de război de pe timp de pace, oricât de absurde ar fi fost scenariile, nu făcea astfel de comentarii...

Faptul că a riscat salvându-l pe bietul român din mâinile cazacilor era explicabil, orice militar de onoare ar fi făcut la fel. Doar erau soldați, nu criminali! Dar de ce nu a vrut să-i urmeze pe băieții lui Supovski din Regimentul 4 Cavalerie Blindată în incursiunea lor peste Gutin? A refuzat categoric, din motive de siguranță. Aşa că a trebuit să moară căpitanul Vasili Ignuşenko, fostul său coleg şi prieten din Academia Militară! Siguranță, ce siguranță poate fi la război? E drept, i-a salvat viața, atât lui cât şi a soldaților săi, dar Matupin, în loc să-i fie recunoscător, mai mult se simțea trădat în sentimentele sale. Poate trebuia să mai crească, să acumuleze experiență. aşa a zis maiorul. Dar de unde ştia maiorul că era o misiune sinucigaşă? De unde? Apoi, mai erau toate considerațiile lui asupra lunetiştilor şi luptătorilor români. E adevărat, a zis că studiase metodele de luptă ale poporului român în general, dar chiar atâtea detalii nu avea de unde să ştie. Nici românii nu ştiu atâtea despre ei cât ştia maiorul! Dar toate acestea nu sunt decât supoziții. o minte înfierbântată de focul luptei devine paranoică, ce naiba! Era doar maiorul său, camaradul său, cel care cu câteva ore în urmă îi salvase viața!

Şi totuşi... Gândurile nu-i dădeau pace. Mai ales ochii minții se întorceau în acea noapte cumplită după ce expediția lui Supovski şi a lui Ignuşenko a fost anihilată, atunci când păsările răpitoare ale nopții, elicopterele Puma Socat, s-au

năpustit asupra taberei lor. Atunci, înaintea atacului, a surprins cu o străfulgerare a privirii o locație fără importanță strategică, încercuită cu creionul pe harta maiorului. Era Ocna Şugatag. Abia a doua zi spre seară a aflat că acolo se găsea Statul Major al frontului ucrainean, iar acum nu mai exista. Fusese ras de pe suprafața pământului de comandourile româneşti. Poate era o coincidență, dar el învățase să nu creadă în coincidențe! Totuşi... maiorul i-a salvat viața atunci când fusese prins între focurile românilor... Şi totuşi...

Locotenentul Mirea îşi plasase oamenii în aşa fel încât să poată rezista cât mai mult pe poziții. Pentru el şi pentru restul companiei sale, atât cât i-a mai rămas din ea, nu mai putea fi vorba de retragere. Pierderile sale erau de circa patruzeci la sută din efectiv, morți, răniți şi dispăruți. I se alăturase restul unui pluton de infanterie, pierduți de unitatea lor fărâmițată, de fapt Anghel îi recuperase din pădure, pe unde rătăceau, gata să fie depăşiți de ucrainenii în avans. Cu toate aceste ajutoare, efectivul său nu depăşea şaptezeci de oameni valizi. Cu aceştia va trebui să păstreze poziția cu orice preț.

Se aflau în flancul drept al tunurilor şi tancurilor colonelului Tomoioagă, sosite înaintea zorilor după câteva nopți de deplasare tocmai de la Şomcuta Mare. Mirea îşi dispuse vânătorii în ultima fâşie de pădure ce acoperea tanchiştii cu frunzişul protector. El nu mai avea unde să se retragă, dacă ar fi cedat pădurea şi inamicul ar fi trecut de lizieră, tunurile antitanc ar fi căzut, iar tancurile lui Tomoioagă ar fi fost luate din lateral, pe lângă tancurile ucrainene ce veneau din față. Retragerea lui Tomoioagă putea fi tăiată şi blindatele lui ar fi putut fi împinse spre celălalt flanc mărginit de pădure şi distruse unul câte unul.

Deci, pentru Mirea nu existau alte opțiuni, decât rezistența

până la ultimul om. Îşi împărţise oamenii în patru grupe de câte cincisprezece-douăzeci şi le plasă la distanţe de unde se puteau sprijini reciproc cu foc. Toate aceste pregătiri erau relative, din moment ce ucrainenii deţineau o superioritate covârşitoare. Era dificil să organizezi apărarea unei linii de cinci-şase sute de metri cu optzeci de oameni. Rezerva lui era de zece oameni, la care se adăugau doi sanitari. Un sfert din totalul oamenilor erau răniţi uşor, ei refuzând evacuarea şi luptând purtându-şi bandajele individuale.

Zâmbi amar privind printre ramuri spre soldaţii ascunşi în cele mai bune adăposturi individuale pe care şi le putuseră face în timpul scurt avut la dispoziţie. Păreau optimişti, cu toate că se vedea cum ei conştientizează gravitatea situaţiei. Nu aveau de ce să-şi facă iluzii, un atac ucrainean în forţă îi putea mătura în mai puţin de cincisprezece minute. Totuşi, trebuiau să reziste! I se promiseseră întăriri, dar nu se ştia când.

Nu era nevoie să i se spună. Deja îi simţea. Încă nu se auzea nimic deosebit, împuşcăturile şi bubuiturile erau la distanţă, în alte sectoare ale frontului, dar simţea că în faţa lui ucrainenii pornesc la atac. Ca un al şaselea simţ, un gol în stomac apărut brusc îl anunţă că ceva nu era în regulă. Se lăsă la pământ şi introduse cartuş pe ţeavă.

Şi oamenii săi simţiseră asta. La grupa din stânga, cea mai expusă, Anghel luase linia de ochire în josul pantei, spre linia tufişurilor. O mişcare în desiş şi descărcă o rafală scurtă. I se răspunse de pe toată lungimea sectorului inamic. La rândul lor, românii deschiseră focul.

Chinuit de gânduri şi întrebări, Matupin se ridică ca prin vis şi se îndreptă încet spre maior. Era hotărât să pună cumva capăt îndoielilor sale. O speranţă nedesluşită îi spunea că vederea maiorului îi va recăpăta încrederea, dar o voce interioară

pe care încerca în zadar să o amuțească îi spunea contrariul. În timp ce se apropia încet, ca un școlar rușinos, constată că îi era frică de adevăr, că ar fi vrut să amâne momentul tot mai mult.

Maiorul stătea aplecat și absorbit peste stația radio. O voce nedeslușită se auzea în receptor, în timp ce maiorul mai mult asculta. Se apropie tăcut, pe nesimțite.

– ... corpul principal de atac de pe șosea iese din pădure în câmp deschis spre Baia Sprie. Tu cu băieții tăi va trebui să ocupați cu orice preț liziera pe flancul nostru stâng, asta pentru a ne susține în caz că românii ne pregătesc ceva! Cei din stânga voastră vor învălui larg pentru a putea cădea în spate, dar fără voi sunt pierduți! Neapărat susțineți flancul, chiar dacă va trebui să ajungeți acolo cu baionetele! De voi depinde totul! Porniți chiar acum în forță!

– Am înțeles, tovarăşe colonel!

O crenguță se rupse sub pașii lui Matupin și maiorul tresări întorcându-se neplăcut surprins. Când dădu ochii cu Matupin se răsti la el:

– Ai înțeles ordinul, Georgi?

După o scurtă ezitare ce i se păru cât o veșnicie, cu o voce ciudată, pe care nici el nu și-o recunoscu, Matupin răspunse stins:

– Nu am auzit nimic, tovarăşe maior!

Maiorul răsuflă adânc, ușurat, după părerea lui Matupin.

– Va trebui să testăm rezistența românilor în sectorul nostru prin atacuri de hărțuială, în vederea unui atac general ce va urma în curând! Toată lumea gata pe poziție! Înțeles?

Căpitanul Matupin nu fu capabil decât să dea din cap. În rest, rămăsese ca trăsnit, vârtejul gândurilor învălmășindu-i-se în cap.

Colonelul Tomoioagă le număra pe măsură ce apăreau pe

şoseaua ce ieşea din pădure. Îşi amplasase tancurile printre casele ce mărgineau şoseaua, cu centrul de greutate mult spre stânga, acolo unde terenul îi permitea un spaţiu mai larg pentru eventualele manevre. Partea dreaptă îl îngrijora cel mai mult. Acolo plasase o secţie de artilerie antitanc, dar tot acolo liziera pădurii cobora mult în spatele flancului său, iar terenul înalt putea deveni propice unui atac al infanteriei inamice înarmate cu aruncătoare. Partea aceea era încă ţinută bine de vânătorii de munte şi colonelul spera că va rămâne tot în mâini româneşti, pentru că altfel toată poziţia sa devenea deosebit de şubredă. În ciuda împuşcăturilor ce creşteau în intensitate acolo, colonelul continua să rămână încrezător. Vor trebui să reziste încă cel puţin o jumătate de oră.

– Patru!

Număra doar tancurile, fără transportoarele blindate. Oricum, acestea erau doar două până acum, intercalate printre siluetele uşor de recunoscut a două T-72, un T-84 şi un Oplot.

– Cinci, murmură atunci când un alt T-72 se iţi după frunzişul des. Un alt transportor BTR-U îl urmă.

– Şase! numără următorul Oplot.

Ridică braţul deasupra turelei, în aşa fel încât să poată fi văzut de toată lumea, apoi urlă:

– FOOC!!

Bubuitul tunurilor i se păru o muzică divină şi imediat comandă atacul. TR-85-urile româneşti se năpustiră huruind spre şosea.

Matupin îl urma pe maior ca în transă. Nu înţelegea nimic, mintea lui raţională refuza să creadă. Atacul a fost slab, la primele rafale ale românilor maiorul a oprit atacul mulţumindu-se să ordone foc continuu asupra punctelor din care se trăgea asupra lor. Total ineficient acest pseudoatac. Mai

bine de douăzeci de minute ucrainenii au golit încărcător după încărcător şi au aruncat grenade de mână printre copacii deşi împotriva unui inamic pe care nu-l vedeau, dar Matupin îl ghicea ca fiind clar inferior numeric.

Apoi un nou atac anemic, la pas, în rânduri dese, respins cu uşurință atunci când rafalele românilor au crescut în intensitate. Ce naiba, românii luptau cu energia disperării, era clar pentru orice comandant lucid! Un iureş năvalnic i-ar fi dat peste cap aproape instantaneu! Ce aştepta maiorul? Chiar dacă ar fi avut ceva pierderi, victoria era acolo aproape, doar să întinzi mâna! Se temea de noi victime, de surprize? I se făcuse frică? Nu, până acum acesta era ultimul lucru de care putea să-l bănuiască pe maior! Putea fi orice, numai laş nu! Sau poate era altceva? Ceva ce îi era teamă să gândească, deşi vocea lui interioară se ridica din ce în ce mai puternică pentru a spune acest lucru! Ce era cu acest Ocna Şugatag încercuit pe harta maiorului? Oh, Doamne, era oare posibil?

Atunci se petrecu imposibilul. Maiorul ordonă replierea pentru regrupare la o sută de metri în spate. Maiorul ordona RETRAGEREA! Soldații, vizibil uşurați, se ridicară şi se făcură nevăzuți, în grupuri mici sau individual. Maiorul, rămas mult în urmă, îi urmă. Matupin se grăbi clătinându-se la câțiva paşi în urma maiorului. În urma lor, spre şosea, exploziile obuzelor de 100 mm de pe tancuri şi țăcănitul grav al mitralierelor grele crescu în intensitate, semn că tancurile ucrainene se încinseră într-o luptă crâncenă cu blindate inamice. Iar ei se retrăgeau!

Matupin se opri brusc.

– Tovarăşe maior!

Maiorul se opri surprins şi se întoarse pe jumătate spre el. Poate vocea, poate tonul, ceva l-a făcut să se oprească. Matupin avea automatul la piept, trecut cu cureaua pe după gât, dar duse mâna la pistolul de la şold. Trase Makarovul afară din toc şi

rămase cu el în mână, cu țeava îndreptată undeva la picioarele maiorului. Se deplasă încet, cu pași laterali, păstrând câțiva metri între ei, până ajunse să-l privească pe maior în față. Îl privi în ochi fără să zică nimic. Urmărea cum surpriza din priviri dispare, lăsând loc la ceva nedefinit. Resemnare, recunoaștere, sau poate chiar ușurare? Se aflau într-un loc deschis, ca și cum, din negura vremurilor, natura ar fi pregătit scena pentru ceea ce avea să se întâmple.

Maiorul îl privi lung înainte de a rupe tăcerea ce parcă dura de o veșnicie.

– Georgi...

Matupin îl întrerupse violent:

– Vreau să știu doar un singur lucru! De ce, tovarășe maior?

Maiorul zâmbi trist, apoi făcu un gest larg cu mâna.

– Dar de ce toate astea, Georgi?

– Noi suntem soldați, tovarășe maior! Nu trebuie să ne punem astfel de întrebări!

– Ce ai de gând? Vrei să mă predai?

– Nu am nici o dovadă, dar amândoi știm adevărul! Voi face dreptate, acum și aici! zise Matupin ridicând pistolul.

– Dreptate! Ce știi tu despre dreptate?

– N-are rost, tovarășe maior! continuă Matupin.

Brațul îi era întins, cu Makarovul țintind capul. Maiorul nu făcu nici un gest de apărare, nu încercă să fugă, să apuce Kalașnikovul sau pistolul. Privea fix spre țeava armei îndreptate spre el. Oare ce era, resemnare sau ușurare?

Detunătura sparse aerul din jur în mii de cioburi amestecate cu fragmente de creier, sânge și oase din cutia craniană.

Toma luase linia de ochire, fixase reticulele lunetei asupra țintei, făcând în minte ajustările de distanță. Totul era simplu,

deşi mulţi consideră asta o artă. De fapt, e vorba mai mult de calcul şi experienţă. Şi mult, mult sânge rece. Mai sunt unele mici secrete fără de care nu poţi ajunge la rezultate într-adevăr notabile. Unii spuneau că trebuie să expiri aerul pe jumătate din plămâni înainte de a trage. Asta e o legendă. El prefera să expire tot aerul şi să menţină două-trei secunde înainte de a apăsa pe trăgaci. Aşa se simţea mai sigur. Dar acum, problema era deosebit de simplă. Nici că se putea o ţintă mai perfectă.

Pentru el lucrurile continuau să rămână foarte clare. Ca şi orice muncitor ce îşi face treaba conştincios, la fel şi el îşi făcea datoria. Iar datoria lui era să ucidă inamicii ţării sale, pentru asta fusese pregătit şi asta era pus să facă. Era foarte simplu.

Expiră aerul din plămâni, iar degetul i se albi pe trăgaci. Încă un secret, trăgaciul nu trebuie smucit brusc, ci acţionat încet, ca o mângâiere, o mângâiere aducătoare de moarte. Încă puţin şi glonţul ucigaş va porni cu o mie de metri pe secundă.

– Nu pe el, pe cel cu pistolul!

Vocea veni de nicăieri, de fapt de undeva din dreapta sa. Toma tresări, mai mult surprins că cineva îl întrerupea.

– Ai încredere, doboară-l pe cel cu pistolul! Repede! Doboară-l acum!

Mai mult instinctiv, Toma răsuci arma cu câteva grade şi încercă să ia ţinta în vizor. Cel cu pistolul era parţial ascuns de o creangă mai joasă.

– Repede, până nu e prea târziu!

Toma a tras spre silueta parţial ascunsă de frunziş, fără să apuce să ochească pe îndelete, aşa cum i-ar fi convenit. Cu toate astea, a văzut un trup căzând, dar pentru el surpriza era prea mare, aşa că se întoarse spre vocea care-l deranjase. Un soldat mititel ce răsărise de nicăieri alături de el privea prin binoclu spre locul ţintei.

Zâmbind satisăcut, Cosmin Nechita îl bătu pe umăr:

– Bravo, nu vei şti poate niciodată ce ai făcut! Felicitări!

Neînțelegând nimic, Toma îşi întoarse privirea spre locul tragediei. Trupul lui Matupin zăcea căzut într-o rână, cu mâna ce scăpase Makarovul într-o parte. Sângele continua să se scurgă din craniul perforat în pământul reavăn ce-l sorbea cu nesaț.

După câteva clipe de uimire, maiorul îşi reveni. Privi îndelung trupul lui Matupin, apoi se întoarse spre locul de unde pornise împuşcătura salvatoare. Se îndreptă de spate, apoi luă poziția de drepți şi salută cu mâna la chipiu. Deşi nu putea fi văzut, Cosmin Nechita îi răspunse la salut, în timp ce maiorul dispărea în adâncul pădurii.

XLVII

Marţi, 01.06.2010, ora 7.00
Bezovce, la graniţa dintre Ucraina şi Slovacia

Generalului Dieter Siebert nu-i plăceau lucrurile făcute în pripă. Ca şi reprezentant al tradiţionalistei armate germane, cu lungi tradiţii militare în stilul prusac, era profund nemulţumit de felul în care au fost făcute planurile campaniei. Practic, nici nu era vorba de nişte planuri bine gândite făcute din timp, ci doar de un fel de cârpăceală tactică menită să slăbească presiunea pe frontul românesc. Nu avea obiective clare, pe zile şi ore, doar unele direcţii aleatorii, mai mult demonstrative, care să-l facă pe idiotul de Vahromeev să renunţe.

Nici în privinţa forţelor sau comenzii lucrurile nu stăteau mai bine. Forţa de Reacţie Rapidă a Uniunii Europene rămânea încă un deziderat, deşi ideea fusese lansată de mai bine de zece ani. Deşi în timpul bombardamentelor din Kosovo din 1999

reieşise clar că, fără aportul american, aliaţii europeni nu ar fi reuşit să iniţieze o campanie nici măcar la jumătatea anvergurii celei asupra Iugoslaviei, cancelariile europene nu s-au grăbit să aloce prea multe fonduri integrării forţelor armate. Fiind preocupate mai mult de alocarea bugetelor spre creşterea economică sau către programele sociale, mai ales după tulburările din suburbiile franceze din noiembrie 2005, Forţa de Reacţie Rapidă a UE a rămas mai mult pe hârtie, în fază de proiect.

Astfel, s-a ajuns ca atunci când unul din aliaţii NATO şi în acelaşi timp un membru UE, respectiv România, să aibă nevoie de ajutorul aliat, această Forţă de Reacţie Rapidă să fie sublimă, doar pe hârtie. De aici s-a ajuns la acele cârpăceli şi discuţii între liderii europeni, iar rezultatul lor îl nemulţumea profund pe generalul Dieter Siebert.

De aici provenea problema eterogenităţii efectivelor, fiecare dintre ţările membre fiind dispuse să contribuie alocând anumite trupe, în funcţie de posibilităţi, dar ţinând cont şi de angajamentele lor în Afghanistan, Irak sau în alte părţi ale lumii. Aşa au ajuns să se adune infanterişti belgieni, spanioli, italieni, tancuri poloneze şi germane, un regiment din SAS-ul britanic alături de un regiment al Legiunii Străine Franceze, iar lista ar putea continua.

Pe lângă asta, problema orgoliilor era una deosebită. De aici deriva şi problema conducerii, mai ales când e vorba de unitatea de comandă. Franţa ar fi vrut un general francez la comanda forţei expediţionare, britanicii unul de-al lor. Polonezii, după ce au primit în 2003 guvernarea a o treime din Irak, ar fi dorit un rol important la comandă. Acolo unde războiul se dădea cu adevărat, în România, nu s-au pus astfel de probleme. Contingentele maghiare, bulgare şi ulterior cele turceşti, au intrat în subordinea comandanţilor români, iar americanii prezenţi participau direct ca şi consilieri, fără să încerce să-şi

aroge alte prerogative.

Dar aici, acest lucru nu era posibil. Generalul Siebert era convins că dacă ar întâmpina o rezistență serioasă din partea ucrainenilor, ar fi avut mari probleme. Din fericire, majoritatea trupelor lor viabile se aflau concentrate spre sud, spre România.

Până la urmă, ținând cont de aportul considerabil al Germaniei la forța expediționară, comanda supremă a revenit unui general german, respectiv lui. Dar nu fără probleme. Avea adjuncți francezi, spanioli şi italieni, iar britanicii şi polonezii au constituit o forță separată ce urma să atace dinspre Polonia de la Przemysl, nu dinspre Slovacia, ca să asigure flancul, dar formal tot sub comanda sa. De fapt, slăbeau şi mai mult forța de atac şi aşa insuficientă, după părerea generalului. În loc să atace în forță direct numai către Kiev, prin Liov, sau numai prin Mukacevo, slăbind presiunea asupra românilor prin tăierea liniilor de comunicații ale frontului ucrainean, vor ataca divergent, cu forțe diminuate. Un astfel de atac ar fi putut avea loc cu succes doar dacă ar fi dispus de cel puțin dublul forțelor angajate. Dacă ar fi fost general ucrainean şi ar fi dispus de un minim de forțe necesare, ar fi aplicat tactica preferată a lui Napoleon, ar fi atacat şi distrus forțele inamice pe rând. Oricum, din fericire, în primă fază nu vor avea de-a face cu trupe inamice numeroase şi bine pregătite, acestea fiind deja angajate în România, iar generalii ucraineni nu erau nişte genii, ca dovadă fiind faptul că se împotmoliseră în România, ba mai mult, începeau să ia bătaie destul de serios.

Generalul Dieter Siebert privi spre masa pestriță de militari de diferite naționalități pe care urma să-i conducă în luptă. Nu era de mirare că a fost ales să conducă această campanie de coaliție ad-hoc, deoarece era era unul dintre cei mai experimentați generali germani ai momentului. Spre deosebire

de alți comandanți de contingente naționale aflați alături de el, recordul său era impresionant. Începând cu anii ’80, participase la aproape toate misiunile ONU în care Germania, pe atunci RFG, își trimisese militarii. Se remarcase în Bosnia, ca tânăr căpitan, în Kosovo ca și maior, iar atunci când soldații germani contribuiau la pacificarea Afghanistanului, era deja colonel. Doamne, cum trecea timpul! Iată-l acum general, gata să invadeze Ucraina în fruntea unei armate insuficiente, eterogene și cu comandanți neexperimentați.

Strâmbă din nas, bombăni ca pentru sine, apoi se urcă în vehiculul vopsit în kaki ce servea drept post de telecomunicații. Va trebui să pornească la război cu o armată divizată între interese politice partizane, orgolii și lipsa de experiență în războiul de coaliție. Pe lângă asta, obiectivele tactice erau total neclare, nu știa dacă după primele zile va trebui să se îndrepte spre Kiev sau spre altă destinație.

Indiferent, va trebui să pornească la război, și asta chiar acum. Fără tragere de inimă, dădu ordinul de marș. Era culmea, un astfel de moment ar fi trebuit să fie apogeul carierei oricărui general, ar fi trebuit să se simtă înălțat, poate să spună niște cuvinte care ar putea rămâne în memoria posterității. Când colo, nimic din toate astea, doar o imensă îndoială și o și mai mare speranță că inamicul va fi mai slab pregătit decât el. Îi venea să scuipe pe jos, dar un ofițer german nu făcea așa ceva. Se abținu și își îndreptă atenția spre geamul prin care putea vedea tancurile Leopard ce avansau spre granița ucraineană, înspre Uzghorod, direcția Mukacevo. Într-adevăr, mergeau la război.

Șase ore mai târziu, tancurile Leopard se înscriau pe șoseaua de intrare în Mukacevo, acoperite de parașutiștii din Regimentul 2 din Legiunea Străină. Avansul lor era acoperit spre stânga de înaintarea polonezilor și britanicilor ce ocupaseră periferiile Liovului. Rezistența opusă de ucraineni a fost slabă,

frânturi din trupele întâlnite, majoritatea rezervişti, preferând să se retragă în dezordine. Generalul Dieter Siebert ar fi vrut să continue avansarea pentru a fructifica succesul inițial, dar ordinele superiorilor îl opriră pe loc. În ciuda insistențelor comandanților, ordinul de oprire rămase categoric.

– *Schaise!* înjură generalul scuipând cu furie pe jos.

Ofensiva condusă de generalul Dieter Siebert provocă stupoare la Kiev. O linişte mormântală se aşternu peste capitala ucraineană, mai ales în zona centrală în care se aflau principalele clădiri administrative. Palatul prezidențial ar fi părut abandonat dacă n-ar fi existat santinelele neclintite ce aminteau tuturor de faptul că de aici încă pornea puterea absolută în Ucraina.

Paşii grăbiți ai colonelului Igor Petraikin şi ai celor doi aghiotanți ce încercau cu greutate să se țină după el răsunau lugubru pe dalele de marmură. Cei trei parcurgeau aproape în goană coridoarele lungi, fără să se obosească să răspundă la salutul rigid al santinelelor pe care le lăsau în urmă.

Colonelul Petraikin fusese alături de generalul Vahromeev de acum cinci ani, îl urmase aproape peste tot, fiindu-i credincios din toată ființa lui. Crezuse în el şi îl susținuse cu toate puterile. Dar generalul Vahromeev făcuse câteva greşeli majore, de nepermis unui lider de o asemenea importanță.

În primul rând, subestimase grav capacitatea de luptă a românilor. El susținuse că în maxim cinci zile armata română se va prăbuşi sub loviturile armatei ucrainene, pe asta se bazase planul de campanie. Pariase că americanii nu vor interveni, fiind prea ocupați cu chinezii, iar scufundarea portavionului *John C. Stennis* le va întări dorința de a se ține la distanță. Dar lucrurile nu s-au desfăşurat aşa. Portavionul *John C. Stennis* nu s-a scufundat, doar a fost avariat, iar americanii nu numai

că nu au înțeles mesajul, dar au intervenit cu aviația de partea aliaților români. Armata română nu numai că nu s-a prăbuşit, dar chiar a trecut la contraofensivă. Această contraofensivă a fost favorizată şi de un blestemat de virus informatic ce a paralizat o parte din comunicațiile armatei ucrainene timp de aproape o jumătate de zi, până când specialiştii IT au reuşit să-l izoleze. Timp suficient ca multe din unitățile de bază să fie înconjurate şi bătute, iar mii de oameni să fie luați prizonieri.

Dar ireparabilul s-a produs doar cu câteva ore în urmă. Aliații europeni, despre care Vahromeev mizase că nu se vor clinti decât atunci când va fi prea târziu, atacaseră. Ucraina era prinsă într-un război pe două fronturi, război pe care nu avea cum să-l câştige. Orice prelungire a lui devenea o aventură nebunească, dar Vahromeev, prins din ce în ce mai mult în mirajul iluziilor sale, nu dorea să înțeleagă. Încă mai spera în ajutorul Rusiei, deşi devenise clar că aceştia considerau partida pierdută, aşa că vor rămâne deoparte. Ce tâmpenie! Trebuia să se oprească înainte ca totul să fie pierdut.

Cei trei se opriră ca la un semnal în dreptul cabinetului preşedintelui, acum al generalului Vahromeev. Schimbară o privire scurtă, apoi Petraikin se apropie de uşă şi bătu cu pumnul în ea. Fără să aştepte, deschise uşa şi intră, în timp ce aghiotanții săi rămăseseră pe loc. Cei doi soldați din gardă ce păzeau uşa nu schițară nici un gest ca să-l oprească.

Vahromeev tresări în momentul în care Petraikin năvăli, dar după ce îl recunoscu se destinse şi un zâmbet larg îi lumină fața. Stătea la birou, ochii lui mici rotindu-se iscoditori pe sub țeasta pleşuvă.

– Ia loc, Igor! Cum stăm?

Petraikin rămase în picioare în fața biroului.

– În vest, Mukacevo a căzut. Au oprit atacul, cel puțin deocamdată. În sud, în Dobrogea, contaatacul românilor a

rupt frontul şi forţele lor blindate au ajuns la mare încercuind jumătate din frontul nostru. Am fost bombardaţi şi de pe mare. Situaţia e disperată. În Maramureş, forţele noastre blindate ce au trecut Gutinul au fost prinse în ciocniri cu tancuri româneşti ce au reuşit să le respingă. Se retrag cu greutate înapoi peste Gutin, hărţuiţi din pădure şi din aer unde inamicii deţin superioritatea. Celelalte corpuri din Maramureş au oprit avansul şi încearcă să reziste atacurilor inamice pe poziţii defensive alcătuite în pripă. Sunt ameninţaţi cu încercuirea. Pe mare, flota noastră, de fapt ce a mai rămas din ea, s-a retras spre Sevastopol şi patrulează apele teritoriale. Ne putem aştepta şi aici la un atac...

– Bine, bine, Igor, iar iei lucrurile prea în tragic! Comunicaţiile au revenit, deci uite cum vom prelua iniţiativa...

Tropăituri de cizme pe coridor, paşi grăbiţi, comenzi scurte şi răstite urmate de o rafală de armă automată îl făcură pe Vahromeev să tresară. Întinse mâna spre telefon.

– NU...! ...tovarăşe general!

Vahromeev rămase cu mâna în aer. Ridică ochii spre Petraikin, care continua să stea în picioare, dar acum avea pistolul scos din toc şi îndreptat spre el.

– Igor...!

– E prea târziu, tovarăşe general! Acum, vom aştepta!

Zgomotele de afară scăzură în intensitate până când încetară cu totul, liniştea reintrându-şi în drepturi. Uşa de la cabinet se deschise lăsându-l pe unul dintre aghiotanţii colonelului să intre. Acesta, cu pistolul în mână, îi făcu un semn scurt de aprobare din cap colonelului, apoi ieşi. Colonelul se destinse abia vizibil. Cu o voce ceva mai relaxată, continuă:

– Tovarăşe general, v-am iubit şi v-am urmat în tot ceea ce aţi întreprins până acum. Dar, să continui ar însemna să aduc

ruina şi distrugerea asupra țării mele! Nu sunt un trădător, ci un patriot care face ceea ce trebuie să facă!

Făcu o scurtă pauză.

– Noi suntem militari, tovarăşe general! De multe ori, atunci când armatele sunt bătute, pentru conducători mai există o ieşire!

Scoase încărcătorul şi puse pistolul pe birou.

– Mai aveți un glonț pe țeavă, tovarăşe general! Unul singur!

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din cabinet. O parte din santinele au fost înlocuite cu paraşutişti, iar paza la toate intrările fusese întărită. Colonelul se îndreptă spre cei doi aghiotanți.

– Convoacă consiliul şi comandanții militari într-o jumătate de oră! Anunțați comandamentele de schimbarea de conducere! Pentru siguranță, postați câteva tancuri în fața palatului! Executarea!

Aceştia o luară la fugă, grăbiți să ducă la îndeplinire ordinele noului comandant suprem. Din cabinet răsună o singură împuşcătură.

XLVIII

Marți, 01.06.2010, ora 19.30
București

Cererea de armistițiu a Ucrainei a fost adresată direct către ONU imediat ce noua putere a fost instalată, chiar înainte de a fi sigură de suportul tuturor forțelor armate. Secretarul general al ONU, fără să stea pe gânduri, a transmis noua situație tuturor guvernelor implicate, inclusiv României, NATO și UE. Majoritatea țărilor s-au grăbit să salute intenția Ucrainei de încetare a focului, dar ultimul cuvânt revenea de fapt României, ca parte direct implicată în conflict. În nota Ucrainei se stipula dorința noii puteri ca încetarea ostilităților să intre în vigoare de la ora 21.00, ora României.

Președintele Danulescu se grăbi să-l asigure pe președintele american Anders că va răspunde favorabil ucrainenilor imediat ce va avea girul CSAT. În momentul în care au fost informați, atât șeful Statului Major General, Constantin Pușcaș, cât și

şeful SRI, Vlad Sorescu, au cerut amânarea răspunsului din considerente tehnice până la ora 21.30, fapt pentru care încetarea focului nu putea surveni mai devreme de ora 24.00.

Presiunile internaționale asupra preşedintelui au crescut pe măsură ce răspunsul a fost amânat pentru ora 22.00, iar între timp luptele continuau cu furie, atâta doar că acum armata română se afla în atac, iar armata ucraineană încerca cu disperare să apere teritoriile cucerite.

CSAT-ul trebuia să se întrunească la ora 20.00, dar lipseau tocmai cei implicați în mai mare măsură în evenimente, respectiv Puşcaş şi Sorescu. Aceştia se aflau în biroul lui Puşcaş din subsolul Ministerului Apărării Naționale şi dezbăteau împreună cu profesorul Dăianu modalitatea de abordare a noilor realități în contextul internațional.

Puşcaş se plimba nervos dintr-o parte în alta pufnind furios. Dăianu îl urmărea din fotoliu, în timp ce Sorescu se sprijinea de birou, jucându-se cu ceaşca goală de cafea. Toți trei erau nervoşi şi obosiți, traşi la față şi cu nervii la pământ. Gustul amar al prea multor cafele băute nu putea întrece un alt gust, mult mai amar, lăsat de ultimele evenimente politice care nu țineau seama de realitățile războiului.

– De ce, întrebă pentru a zecea oară Puşcaş, politicienii nu văd mai mult decât lungul nasului? Nu-şi dau seama ce fac dacă acceptă un armistițiu în momentul de față?

După un moment de tăcere, Sorescu vorbi mai mult pentru sine:

– Hai să vedem care ar fi cele mai nasoale lucruri care s-ar putea întâmpla!

Puşcaş se opri din mers, ridică brațele spre cer în semn de implorare, apoi răspunse:

– Care ar fi cele mai grave lucruri? De exemplu: un armistițiu implică încetarea focului pe pozițiile actuale, corect,

nu?

Fără să aştepte confirmarea, continuă:

– Cât timp se aflau în ofensivă, ucrainenii nici nu concepeau termenul de negociere, dar cum sunt împinşi înapoi, urlă după un armistițiu imediat! Pe actualele poziții, ne aflăm în situația în care jumătate din Dobrogea şi aproape o treime din Maramureş sunt ocupate de trupe inamice. Vor urma negocieri de pace care vor putea dura luni întregi şi în urma cărora ne vom putea considera norocoşi dacă vom obține evacuarea teritoriului național, asta în cel mai bun caz! Noi rămânem cu câteva mii de morți şi răniți pentru nimic. Distrugeri şi pierderi de miliarde de euro doar aşa, pentru ambițiile unui cretin ca Vahromeev!

– Ce putem face în situația de față? întrebă Sorescu scurgând o ultimă picătură de cafea.

– Vreau să vă dau un singur exemplu, interveni Dăianu. În 1973, în timpul războiului de Yom Kippur, Israelul era la un moment dat bătut de către armatele egiptene şi siriene. A început să-şi revină după mobilizarea rezerviştilor şi după ce americanii au inițiat un pod aerian pentru susținerea lor, aşa că arabii au început să piardă terenul cucerit inițial. Simțind tendința, Uniunea Sovietică, ca aliat al arabilor, inițiază către ONU o rezoluție de încetare a focului. Întâmplarea a făcut ca să fie vineri, iar israelienii, aflați în atac, reuşesc să blocheze prin lobby-ul lor rezoluția până luni, în weekend ONU neputând fi în sesiune. Rezultatul a fost că până luni Israelul să recucerească aproape toate pozițiile pierdute, să treacă Canalul Suez ocupând capete de pod pe teritoriul egiptean, iar negocierile putându-se purta de pe alte poziții.

– Da, dar noi nu avem lobby-ul israelienilor şi nu suntem într-o zi de vineri, deci tot ce vom putea obține, în cel mai bun caz, vor fi câteva ore împuțite! se răsti Puşcaş.

– Pe de altă parte, e vorba de vieți, multe vieți de români!

Puşcaş se opri brusc şi-l țintui pe Sorescu cu privirea:

– Vlade, poți tu să-mi garantezi că un armistițiu acum nu ne va costa mult mai multe vieți ceva mai târziu? Poate cineva, preşedintele sau altă autoritate, face asta?

– Din păcate, nu, Titi, nu pot să-ți garantez asta! Eşti militar şi mai vrei câteva ore de război! OK, hai să obținem orele ălea, apoi depinde de noi cum să le folosim! zise Sorescu întinzând mâna după haină.

– Ce faci, mergi la şedința CSAT?

– Mda.

– Stai, ar trebui să merg şi eu!

– Nu, tu stai aici şi foloseşte timpul ce-l mai ai! Eu încerc să amân problema cât mai mult! În caz de nevoie, te sun. Dacă te sună preşedintele, încearcă să-l amâni cât de mult cu încetarea focului!

Se îndreptă spre ieşire, puse mâna pe clanță, apoi se întoarse spre Puşcaş:

– Domnii din guvern şi CSAT abia aşteaptă să se termine odată cu coşmarul ăsta, dar dacă ne oprim acum, coşmarul este abia la început! Pe ei şi rade-i cât mai ai timp!

Puşcaş puse mâna pe telefon şi ordonă ofensiva generală pe toate fronturile. Urlă la comandanți, amenință cu Curtea Marțială, împinse toate forțele disponibile la atac, inclusiv rezervele. Era ca un joc de pocher la cacealma, atâta doar că el ştia că adversarul nu avea nici un as în mânecă. Pe front, până şi răniții uşor îşi părăsiră paturile pentru a intra din nou în foc.

O jumătate de oră mai târziu, telefonul sună şi la celălalt capăt al firului preşedintele Danulescu îi ordonă să înceteze focul la ora 24.00. Puşcaş protestă vehement, ceru ora 12.00 de a doua zi motivând că nu are cum să ia legătura cu toate unitățile în plin asalt. Preşedintele expuse rațiunile superioare din punct

de vedere politic, respectiv cererile imperative ale americanilor, britanicilor, francezilor şi germanilor de a accepta imediat orice ofertă de pace. Puşcaş trimise la naiba raţiunile politice superioare replicând că Polonia, Ungaria, Bulgaria şi Slovacia merg cu noi atât timp cât considerăm noi de cuviinţă, din moment ce aceştia sunt direct ameninţaţi de o Ucraină agresivă, în timp ce restul aliaţilor nu s-au exprimat încă. Preşedintele a acceptat să renegocieze pentru a doua zi la ora 15.00. O oră mai târziu, în urma presiunilor internaţionale, preşedintele Corneliu Danulescu a acceptat încetarea focului începând cu ora 12.00 a zilei de 2 iunie 2010. La acea oră, forţele armate ale tuturor părţilor implicate urmau să înceteze focul în vederea iniţierii convorbirilor de pace.

Până atunci, războiul rămânea deschis, cu românii în atac şi ucrainenii apărându-se cu îndârjire acolo unde puteau. Puşcaş împinsese toate rezervele înainte într-un efort suprem de a dizloca şi fărâmiţa armata ucraineană. Trupe teritoriale şi rezervişti, alături de soldaţi profesionişti, se avântau înainte încercând să străpungă dispozitivele ucrainene prin manevre menite să le încercuiască într-un răstimp cât mai scurt sau să le împingă cât mai mult spre graniţă.

Maiorului Morun, care atinsese litoralul în fruntea blindatelor sale desăvârşind încercuirea flancului stâng al frontului inamic din Dobrogea, i se trimiseră tancuri în sprijin, care să menţină cleştele în timp ce trupele asediate în prealabil în nordul Constanţei începeau să preseze spre nord, pentru a forţa capitularea celor încercuiţi, iar o parte din forţa sa expediţionară urma să pornească din nou la atac, tot spre nord, către Delta Dunării, acolo unde continuau să lupte eroic printre braţele fluviului infanteriştii izolaţi de avântul trupelor inamice doar cu câteva zile în urmă. A doua zi, la ora 8.30, flancul stâng ucrainean, prins în cleşte şi bombardat masiv de pe mare, capitulă.

În Maramureş, ordinul de zi era unul singur: Înainte! Colonelul Tomoioagă înainta în fruntea tancurilor sale pe drumul parcurs în prealabil cu atâta greutate în sens invers de către blindatele inamice. Acum totul decurgea mai uşor. Respinsese tancurile inamice la ieşirea din pasul Gutin, iar acum înainta pe acelaşi traseu în sens invers faţă de inamici, dar avantajul lui faţă de ei era faptul că pădurile din jur erau pline de vânătorii de munte români. Aceştia avansaseră în forţă fără să ţină seama de liniile de rezistenţă, astfel că în scurtă vreme luptele se dădeau haotic, fără fronturi, între grupări pierdute prin pădurile dese. Totuşi, zone largi din marginea şoselei rămâneau ocupate de luptătorii români, care continuau să ţină flancurile asigurând înaintarea tancurilor româneşti. Astfel, înaintarea continua.

XLIX

Marți, 01.06.2010, ora 20.45
Frontul de Nord "Maramureşul"

Fumul exploziilor continua să plutească la joasă înălțime, vântul uşor purtându-l dinspre dealuri spre pozițiile ocupate de români, acolo unde colonelul Korceatovski putea ghici ascunzişurile bateriilor de tunuri antitanc. Trăgeau unii în alții de mai bine de o jumătate de oră, ucrainenii de pe tancuri, românii de pe tunurile antitanc, deşi colonelul putuse ghici şi câteva tancuri inamice ce coborau de pe un drumeag ascuns la sud-est de pozițiile pe care le apăra cu atâta îndârjire.

Îşi oprise corpul expediționar dincolo de Vişeul de Jos, la câțiva kilometri de Vişeul de Sus, de acolo de unde pornea feericul traseu spre nord, parcurs de turişti cu mocănița pe Valea Vaserului. Vedea culmile semețe ale Munților Maramureşului ce stăteau ca o piedică de netrecut înspre Ucraina, patria sa pen-

tru care lupta cu atâta dăruire, chiar dacă victoria se îndepărta cu fiecare oră ce se scurgea, cu toate că el își făcuse din plin datoria de soldat.

Comunicațiile se restabiliseră într-un târziu, dar nu primise nici o veste de la gruparea armată ce avansa paralel cu el, pe Valea Izei. Din moment ce tancurile pe care le zărise coborau din zona aceea, de pe drumul dinspre Bogdan Vodă, nu-și făcea prea mari iluzii în privința soartei acestora. Nu vroia să facă vreo legătură între numele localității ce venea de la locul nașterii voievodului Bogdan, care în 1359 descăleca în Moldova, ceea ce se părea că în anul 2010 ucrainenii nu vor reuși.

Colonelul Korceatovski clătină capul cu tristețe. Se părea că venise momentul. Aruncă o privire îngrijorată peste umăr, spre locotenent-colonelul Boris Smaciukov, următorul la comandă. Fără să vrea, o umbră îi traversă chipul, atunci când ochii întâlniră privirea fixă, ațintită înainte, spre inamic. Lucirile ochilor lui Smaciukov denotau mai mult decât dăruire, Korceatovski putea ghici chiar o nuanță de fanatism. De asta se temea cel mai mult, el fiind destul de în măsură să cunoască urmările fanatismului, de orice natură ar fi fost el.

Colonelul avusese parte de experiențe neplăcute cu privire la acest subiect. Unchiul său fusese un naționalist ucrainean anticomunist convins și luptase cu arma în mână pentru crezul său la începutul anilor 1950, în timp ce fratele mamei fusese un comunist devotat, membru NKVD, ulterior KGB. În copilăria sa, numele unchiului naționalist nu era niciodată pomenit. Nici nu știa de existența lui. Doar atunci când, adolescent fiind, unele apucături rebele ale tinereții îl făcură pe tatăl său să exclame:

– Ești exact ca Vanea!

La auzul acestor vorbe, mama sa aruncase la podea lucrul de mână și ieșise din cameră fără o vorbă, trântind ușa cu putere.

Părinții săi nu vorbiseră unul cu altul timp de câteva zile. Nu a înțeles atunci. Dar anii au trecut, la fel și inocența copilăriei. Unchiul său din partea mamei, KGB-istul, la început l-a ajutat în cariera militară. Ulterior a reușit să răzbată prin propriile sale calități și aptitudini. În timp, a reușit să afle și adevărul despre unchiul Vanea, ucis într-o acțiune a KGB-ului condusă chiar de către fratele mamei sale. Nimeni nu a aflat cine l-a trădat. Atunci a putut să înțeleagă, dar niciodată pe deplin, privirile plecate, resemnate, ale tatălui său. Dar ceea ce îl frapau erau sclipirile de ură și fanatism din ochii mamei atunci când, vrând să afle mai multe, încerca să aducă vorba de unchiul Vanea, luptătorul uitat, veșnicul subiect tabu în familia sa.

Tatăl său a murit trist și uitat de restul familiei, într-un sanatoriu, afectat de radiațiile emise de explozia nucleară din 1986 de la Cernobâl. Fusese unul din muncitorii detașați pentru a ajuta la îngroparea reactorului. Korceatovski, pe atunci căpitan, se afla la post în Polonia, după o experiență traumatizantă de un an în războiul din Afghanistan. Nu a ajuns decât la finalul înmormântării.

Cu timpul, sănătatea mintală a mamei sale s-a deteriorat iremediabil, accentuată fiind și de singurătatea în care a fost nevoită să trăiască anii care au urmat, deplasările sale prin garnizoanele din întregul Imperiu Sovietic, apoi prin Ucraina de după 1991, împiedicându-l să petreacă prea mult timp alături de ea. Când îi vedea privirile, acestea îi erau încărcate de aceleași luciri de fanatism, dar de data asta amestecate cu reflexe ale nebuniei. N-a asistat decât la o singură criză, atunci când era deja internată într-un spital de boli nervoase. Urla și își smulgea părul din cap, cânta Internaționala și jura în gura mare credință Partidului și tovarășului Stalin, asigurându-i printre spasme că va lupta neabătut pentru a zdrobi dușmanii comunismului, chiar dacă s-ar ascunde printre membrii familiilor comuniștilor

devotați. Doi infirmieri masivi au imobilizat-o şi i-au injectat un calmant, strigătele neomeneşti stingându-se printre suspine adânci. I se păruse că înainte de a adormi, a pronunțat numele lui Vanea, dar nu era sigur. Încerca să-i spună ceva... ?

S-a stins în 1994, fără să recunoască pe nimeni în jurul ei şi fără să ştie că se afla în spital. Korceatovski spera că, în nebunia ei, să nu fi aflat niciodată de dezagregarea Uniunii Sovietice. Crizele de nebunie fanatică la care asistase l-au afectat pentru toată viața, chiar şi după moartea mamei sale.

Aceste imagini i se perindau de fiecare dată ca un avertisment despre unde putea duce fanatismul, de orice natură. Iar în ochii lui Boris Smaciukov putea citi clar un puternic fanatism, momentan în fază latentă, dar care abia aştepta ocazia de a se manifesta violent. Pe de altă parte, Smaciukov era un ofițer cu reale calități, era curajos, ştia să impună respect subordonaților săi. Ştia că dorea cu ardoare comanda unei mari unități, dar cu stilul său ar fi putut-o duce la pierzanie, ar fi putut risca existența ei doar de dragul unor ambiții personale sau pentru forțarea îndeplinirii unor obiective irealizabile. Pe un asemenea fundal, fanatismul putea găsi un teren propice, mai ales dacă cauza îi era deja servită de discursurile ultranaționaliste ale unui Vahromeev.

Korceatovski nu credea în calea aleasă de Vahromeev, dar Vahromeev era comandantul suprem. Nu-i plăcea nici personajul ca atare, nu-i plăcea nici mâna lui dreaptă care tocmai a preluat puterea, colonelul Igor Petraikin, cum nu-i plăcea nici direcția luată de politica statului, în general. El era născut în partea de vest a Ucrainei, nu departe de granița cu Ungaria şi, ca majoritatea populației din vestul țării, afinitățile sale personale erau îndreptate spre Occident şi spre Uniunea Europeană. Dar datoria sa de militar îl silea să îndeplinească ordinele fără crâcnire, dacă Ucraina pornea la război, trebuia să-i fie alături!

Dar în unele momente critice, va trebui să facă ce este mai bine pentru țară, de exemplu să nu sacrifice soldații patriei fără rost, așa cum se întâmpla în momentul de față. Era înconjurat de români, iar în curând, mai devreme sau mai târziu, luptele vor înceta pe toate fronturile. Comunitatea internațională nu va lăsa un astfel de război să dureze prea mult, era genul de război care, ori se escaladează prin intervenția terților de ambele părți, ori se stinge, tot prin intervenția diplomatică a terților. Iar diplomații făceau eforturi.

Da, sosise timpul! Românii nu mai trăgeau de câtăva vreme, deci pregăteau ceva. Mai bine acum decât prea târziu! Nu dorea să aștepte un nou atac. Oricum, totul era pierdut. Puterea se schimbase la Kiev, iar ei erau abandonați. În cel mai bun caz, va urma un acord de încetare a focului cât de curând, dar dacă vor cădea din nou comunicațiile, vor fi ultimii care vor afla. Asta dacă vor mai afla vreodată! Cel mai bun lucru era să înceapă negocieri cu românii încă de pe acum, pentru a evita vărsarea de sânge inutilă. În curând, ostilitățile vor înceta, indiferent dacă el se va lupta până la ultimul om sau nu! Datoria lui principală, în aceste condiții, era să-și ducă oamenii teferi înapoi acasă, deoarece patria poate va mai avea nevoie de ei! Sacrificându-i de dragul eroismelor ieftine nu ar avea nici un sens, deși unul ca locotenent colonelul Boris Smaciukov ar fi gândit total altfel.

Îl bătu pe umăr pe soldatul de lângă el, iar acesta începu să fluture un steag alb în așa fel încât să fie văzut de întreg frontul de luptă. Steagul alb nu era un drapel propriu-zis, ci un cearceaf legat de țeava unei puști. Dar gestul era foarte clar pentru oricine. După câteva minute, de partea cealaltă, se ridică fluturând dintr-un șanț un steag similar. Drace, erau mai aproape decât crezuse! Soldatul său se ridică încet, cu infinite precauțiuni, atent în toate părțile. Înlocuise pușca cu un băț găsit pe jos, de

care legase cearceaful pe care continua să-l agite cu frenezie. De partea cealaltă se ridică un alt soldat făcând aceleaşi gesturi cu un steag similar.

”Acceptă să discute!” murmură Korceatovski, apoi se ridică păşind alături de soldatul care o luase cu un pas înainte. De cealaltă parte, alături de militarul român cu steagul apăru un ofiţer, după ţinută. Se vedea că nu erau înarmaţi. Gradul i-l văzu doar atunci când s-au apropiat cât de cât. Purta uniforma de campanie a paraşutiştilor, era maior şi era destul de tânăr. Deci, românii îşi trimiseseră şi paraşutiştii în zonă.

Umbrele lungi tresăriră sub o briză slabă în timp ce soarele dispărea după culmile dealurilor. Se opriră la câşiva paşi unul de altul, la mijlocul zonei aşa-zis neutre. Câteva clipe stătură faţă în faţă, fiecare cu câte un soldat alături ce continua să ţină drapelul alb la nivelul umărului. Fără veste, colonelul Korceatovski luă poziţia de drepţi şi salută. Oarecum surprins, maiorul român îi răspunse la salut. Părea tânăr, într-adevăr, dar din gesturile şi trăsăturile sale se distingea ceva anume, ceea ce Korceatovski ştia să recunoască la un bun soldat.

Korceatovski vorbi primul, în engleză:

– Colonel Eduard Korceatovski, Regimentul 6 Blindate din armata ucraineană!

– Maior Victor Doicu, Regimentul 1 de Paraşutişti din armata română! îi răspunse maiorul într-o engleză curgătoare.

Colonelul Korceatovski răsuflă adânc, apoi continuă cu un vădit efort:

– Domnule maior, consider că această vărsare de sânge nu are nici un rost!

Maiorul îi aruncă o privire piezişă.

– Am fost de acord cu dumneavoastră încă înainte de a trage primul glonţ!

– Sunt convins, domnule maior, dar, ca şi dumneavoastră,

aveam nişte ordine de îndeplinit. Nu uitaţi, sunt militar!

– La fel şi eu, domnule colonel! Dar eu mai am şi morţi şi răniţi, de care va trebui să mă ocup!

– Şi eu, domnule maior! La fel, multe familii din Ucraina, ca şi din România, vor trebui să-şi plângă morţii! Tocmai de aceea, am venit să discutăm termenii unei încetări a focului, asta în vederea unei încetări generale care, ţinând cont de schimbarea conducerii de la Kiev, sunt convins că nu va întârzia să vină!

– Vă referiţi cumva la o capitulare, domnule colonel?

Korceatovski făcu un gest nervos la auzul cuvântului. Îşi plimbă privirea asupra poziţiilor ocupate de trupele române, se uită în ochii maiorului, ezită o secundă, apoi răspunse:

– Care ar fi termenii dumneavoastră?

– Veţi fi trataţi ca şi prizonieri de război, în ciuda faptului că între Ucraina şi România nu a existat vreo declaraţie în acest sens. Pentru asta, aveţi cuvântul meu de ofiţer al armatei române!

Asta ar trebui să fie de ajuns, nu-i aşa, domnule maior?

Maiorul Doicu aprobă scurt din cap.

– Poate în alte condiţii am fi putut discuta la un picnic, o partidă de pescuit cu un pahar de vin!

Maiorul zâmbi, dar ochii îi rămăseseră întunecaţi.

– Nici nu ştii ce vin bun se face la socrii mei, la Drăgăşani! Referitor la pescuit, ultima oară am prins un somn de trei kilograme şi jumătate!

Colonelul zâmbi larg, cu simpatie.

– Cred că va rămâne pe altă dată, nu-i aşa, Victor?

– Da, Eduard, cred că rămâne pe data viitoare!

Ultima rază de lumină a astrului zilei ce cobora dincolo de dealuri se reflectă ciudat în ochii maiorului. Colonelul se întrebă ce se ascundea în spatele chipului cu ochii trişti, dar

care denotau un caracter hotărât.

Pânza firavă a tăcerii a fost sfâşiată dureros de o rafală lungă de mitralieră. Korceatovski abia dacă i-a sesizat pe cei doi soldați ce purtau steagurile albe căzând secerați la pământ. Durerile sfâşietoare în spate provocate de impactul gloanțelor l-au aruncat pe burtă. Cu greutate, ridică capul ca să-l poată vedea pe maiorul român zăcând căzut pe spate, cu pieptul sfâşiat de gloanțe.

Gloanțele şi obuzele începură să şuiere îndrăcite pe deasupra lor. Românii ripostau cu furie oarbă, trăgând cu toate armele, de toate calibrele. După asta, pentru ei nu mai putea exista milă.

Încă cu capul ridicat, cu ochii la maiorul muribund, Korceatovski murmură încercând să-şi înghită spuma roşiatică ce-i inunda gura. "Smaciukov! Tâmpitul!" Durerea din plămâni devenise cumplită. Lăsă capul să-i cadă, dar înainte de asta, întinse cu greu brațul şi apucă mâna maiorului. În ultimul spasm dinaintea morții, românul i-o strânse.

L

Miercuri, 02.06.2010, ora 5.30
Bucureşti

De multe ori, întâmplarea are un rol preponderent în desfăşurarea unor evenimente. La fel, întâmplarea a făcut ca la ora această târzie din noapte, angajatul de serviciu al uneia dintre benzinăriile de la ieşirea din Bucureşti, chiar la intrarea pe Autostrada Soarelui spre Constanța, să se plictisească din lipsă de clienți. Derula cu repeziciune programele la televizor în speranța de a prinde ceva interesant. Nu reținuse prea bine trăsăturile chipului prezentat cu ostentație pe toate posturile TV ca şi individ căutat de Poliție. O figură aproape banală, un blond cu ochi şterşi, cu pomeții uşor ieşiți în afară, dar cu o privire răutăcioasă. Trecu peste ea cu o oarecare indiferență, de parcă nu l-ar fi privit în vreun fel.

O maşină întârziată opri în dreptul unei pompe. Era un

Volkswagen Passat din 2001, de culoare închisă, cu caroseria murdară, întreaga maşină având un aspect neîngrijit. Un individ grăbit coborî din maşină şi introduse patruzeci de litri de benzină fără plumb în rezervor, puse mâncrul furtunului înapoi în locaşul său, închise rezervorul şi se grăbi spre gemuleţul unde îl aştepta angajatul benzinăriei. Acesta îl urmărise cu coada ochiului pe camerele de supraveghere fără să-i distingă trăsăturile feţei. Cu privirile ascunse sub cozorocul unei şepci de baseball, şoferul întinse un teanc de bancnote. În timp ce îl prelua ca să-l numere, angajatul îi aruncă o privire dezinteresată.

O coloană militară se înscrise pe autostradă. Traulerele grele ce purtau tancuri ancorate cu ţevile proptite spre cer se grăbeau spre Constanţa, precedate de maşini cu girofaruri galbene clipind intermitent şi reflectându-se pe geamurile mari ale benzinăriei. Alături avansau camioanele militare încărcate până la refuz cu soldaţi ce continuau să cânte cu voci răguşite "Deşteaptă-te române!". Necunoscutul abia dacă aruncă o privire dezinteresată înspre militarii ce plecau optimişti pe front.

O maşină se apropie în goană şi cu un scrâşnet de frâne se angajă spre autostradă. De data asta, un fior trecu prin trupul necunoscutului, care aruncă o privire rapidă peste umăr. Poate că acest fapt, oarecum banal, l-a făcut să încerce să-l observe mai atent atunci când i-a înapoiat restul. Ceva nu era în regulă. Îl întrebă dacă doreşte verificarea presiunii în pneuri. Ca şi când nu ar fi înţeles, necunoscutul ridică privirea. Avea ochii pierduţi, parcă preocupaţi de alte lucruri, mult mai îndepărtate. Absent, de parcă şi-ar fi adus aminte, răspunse că nu doreşte nimic altceva. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre maşină. Urcă la volan, demară, apoi se înscrise pe banda ce ducea la autostradă.

Omul de serviciu al benzinăriei se întoarse la treburile lui şi cum nu avea clienţi momentan, reveni la televizor şi începu

să schimbe programele încercând să prindă nişte ştiri despre mersul luptelor. Se opri cu telecomanda în mână în momentul în care pe ecran apăru din nou chipul cu omul căutat de Poliţie şi SRI. Trei numere de telefon, precum şi menţiunea: ”Nu încercaţi să-l reţineţi! Este înarmat şi periculos! Dacă îl vedeţi, sunaţi imediat la numerele de mai sus!” Unde mai văzuse chipul ăsta, undeva de curând? O altă maşină ce trecu spre autostradă îl făcu să-şi aducă aminte. Precipitat, puse mâna pe telefon.

În biroul lui Sorescu agitaţia crescuse la cote maxime. Mai fuseseră alarme false, dar de data asta Sorescu era convins că era omul lor. Chiar în momentul de faţă, un echipaj de poliţie însoţit de doi agenţi SRI îl interogau pe omul de la benzinărie. Înregistrările camerelor de supraveghere urmau să fie studiate şi ele în amănunt. De pe banii cu care suspectul plătise se putea încerca prelevarea de amprente, chiar dacă era o probabilitate mică să fie relevante datorită faptului că aceştia puteau să fi trecut prin mai multe mâini până au ajuns în caseric. Un alt echipaj de poliţie va încerca să organizeze un blocaj pe autostradă.

Pe lângă asta, efective importante ale poliţiei se deplasau într-acolo pentru a încercui zona. Dar, mai presus de toate, Sorescu trimise trupele speciale ale SRI, în două elicoptere. Ezită o vreme, dar după ce se consultă cu Şuta, admise ca ele să fie conduse de Cristea. Un Cristea mult mai obosit, dar arzând de nerăbdare să-şi facă datoria. În primul rând, datoria faţă de Dumitrescu.

Puşcaş era preocupat de alte lucruri. Pe lângă faptul că ataca pe toate fronturile, mai trebuia să se gândească şi la unele implicaţii politice. Cei ce ar fi trebuit să facă acest lucru, probabil erau prea speriaţi de amploarea luptelor şi aşteptau cu nerăbdare armistiţiul ca o izbăvire. Puşcaş gândea în primul

rând prin perspectiva militară postarmistițiu, încercând să evalueze situația politică ulterioară în funcție de configurația existentă pe câmpul de luptă de la ora 12.00. Spera doar că nu va interveni nici un ordin direct de la președinte, comandantul suprem al forțelor armate, care să-l oblige să se oprească. Desigur, gestul său era costisitor, atât material, cât și în vieți omenești, dar trebuia făcut. Întinse din nou mâna spre telefon.

Înspre răsărit, o geană palidă de lumină alunga tenebrele nopții. Zorii zilei ce se apropiau cu repeziciune prefigurând o zi în care astrul își va trimite indiferent razele binefăcătoare peste furnicile insignifiante de dedesupt, care în îngustimea minților lor își puteau închipui că ar putea stăpâni globul pământesc doar pe baza unui dar ceresc care i-a făcut să poarte numele îndoielnic de specie inteligentă.

De fiecare dată când zbura în elicopter, avea o altă perspectivă asupra lumii și lui Cristea îi treceau deseori prin minte astfel de gânduri. Acum, acestea parcă erau ceva mai incoerente datorită tensiunii continue, a oboselii și stressului acumulat în atâtea nopți nedormite. În mintea sa obosită nu găsea nici o explicație pentru faptul că încă era valid, gata de acțiune, atunci când oricine s-ar fi prăbușit în somn măcar pentru câteva ore. Ba da, o explicație există! Alexei Rapcin! Deși era conștient că reacțiile emoționale puteau influența comportamentul său profesional, nu încercase să și le reprime, deoarece doar aceste emoții îl mai puteau ține în picioare. Și gândul că, în curând, Alexei Rapcin va fi al lui!

Vocea lui Șuta ce menținea legătura radio de pe scaunul copilotului îl smulse din visare. Venea de departe, estompată de zgomotul și trepidațiile motorului și al palelor.

– Vedem obiectivul! Se deplasează cu viteza de 120 de kilometri pe oră. Trafic redus, practic inexistent. Barajul poliției

este în față, la 16 kilometri.

Elicopterul coborî la altitudinea de zece metri lateral stânga, deplasându-se paralel cu mașina vizată. Al doilea elicopter se poziționă paralel cu primul, pe partea opusă.

Cristea luă din mâna luptătorului aflat lângă ușa elicopterului arma cu lunetă. Era Beretta, arma lui preferată. O fixă cu grijă în umăr și luă linia de ochire. La această viteză, putea miza doar pe o lovitură sigură. Ochi cu grijă cauciucul din stânga față, menținu o clipă ținta, apoi apăsă pe trăgaci. Cauciucul explodă sec, proiectând Volkswagenul înspre dreapta. Șoferul mișcă de volan încercând să recâștige controlul vehiculului, chiar reuși pentru moment să redresese mașina, dar viteza era prea mare. O jerbă lungă de scântei țâșni de sub jantă atunci când metalul dezgolit frecă asfaltul răsucind bolidul spre stânga, făcându-l să danseze pe șosea. Șoferul trase instinctiv de volan, dar din cauza vitezei excesive și a inerției mari, Passatul se răsturnă pe partea dreaptă dându-se peste cap de două ori și se opri pe roți după câțiva zeci de metri de rostogolire și alunecare.

Cristea ar fi preferat să apuce să tragă și în geamul lateral, dar nu dorea să-l ucidă, ci să-l captureze. Lăsă arma și se ridică grăbit în timp ce pilotul reducea viteza pentru a se menține în apropierea țintei.

– Coarda!

Unul din luptători era gata să se lanseze pe coarda aruncată spre sol, dar Cristea îl apucă de umăr:

– Idiotule, dincolo de gard, nu aici!

Într-adevăr, elicopterul nu trecuse dincolo de gardul de plasă de sârmă ce mărginea autostrada. Imediat ce o făcu plutind ușor spre asfaltul cenușiu spre un loc propice pentru aterizare, primii cagulați se lansară pe corzi spre sol. Imediat ce atinseră pământul, înconjurară de la distanță mașina, luând poziție de tragere într-un genunchi, cu armele la ochi. Abia

după ce elicopterul ateriză, coborî şi Cristea, fără să aştepte ca palele să-şi oprească rotaţia. Cu pas măsurat, se îndreptă spre grămada de fiare ce cu câteva clipe mai devreme fusese un Volkswagen Passat. Fără să se gândească la posibilitatea unei explozii, neînarmat, Cristea smuci portiera şi sări în lateral.

Alexei era căzut într-o parte lovit destul de serios, deşi airbagul îşi făcuse datoria salvându-i viaţa, iar acum atârna dezumflat de volan. A tras în momentul în care s-a deschis portiera şi l-a lovit pe Cristea în piept, glonţul oprindu-se în vestă. Alexei încercă să se ridice ca să tragă mai bine, dar Cristea trânti cu mâna stângă portiera prinzându-i încheietura şi făcându-l să scape arma cu un geamăt. Între timp, cu dreapta scoase pistolul din toc, apoi cu stânga îl prinse pe Alexei de încheietura lovită şi trase cu putere. Un urlet îi răspunse şi Alexei dădu să se ridice, dar Cristea îi prăvăli patul pistolului în plină faţă. Alexei dădu capul pe spate, iar Cristea îl trase de picioare afară din maşină. Trupul căzu cu un zgomot sec pe asfalt.

În timp ce Alexei începea să-şi revină, Cristea îl săltă de guler şi-l împinse spre elicopter, urmându-l îndeaproape cu pistolul în mână. În vecinătatea elicopterului, Alexei se opri din mersul şchiopătat şi se prăbuşi în genunchi, sângele şiroindu-i din rana de la frunte. Cristea se opri lateral faţă de el, cu mâna în care ţinea pistolul întinsă pe lângă corp.

Şuta deschisese uşa copilotului şi stătea în scaun, cu un picior în afară, gata să coboare. Îşi concentrase atenţia asupra radioului, încă avea căştile pe urechi şi vorbea rigid, cu privirea aţintită asupra bordului, de parcă interlocutorul său l-ar fi putut vedea. Din mimica feţei, Cristea bănui că vorbea direct cu Sorescu.

– Da, l-am capturat! Este chiar el, Alexei Rapcin, fără nici o îndoială!

Se opri, ascultând încordat. Urmă o pauză de câteva

secunde, în cursul căreia încercă să deschidă gura de câteva ori, dar de fiecare dată renunță. Într-un final, trupul i se încordă necontrolat:

– Dar, domnule director, cum putem să-l tratăm ca prizonier de război!? Asta înseamnă că va putea fi eliberat în scurt timp...

Șuta se întrerupse brusc ascultând resemnat. Se mulțumea să îngaime din când în când:

– Da, domnule director, înțeleg... armistițiul... Convenția de Geneva... Am înțeles, domnule director!

Cristea auzea și nu înțelegea. De fapt, nu-i venea să creadă! Asta a fost tot?! Atâția morți, atâtea destine distruse! Parcă involuntar, mâna i se ridică și țeava pistolului i se lipi de tâmpla lui Alexei. Simțind atingerea rece, Rapcin își întoarse încet capul, astfel ca privirile să li se întâlnească. Țeava pistolului ajunse să țintească mijlocul frunții.

În ochii lui Alexei, Cristea nu descoperi decât dispreț și ură. Foarte multă ură. A ezitat mai puțin de o secundă înainte de a apăsa pe trăgaci. Privi îndelung trupul răsturnat pe asfalt, bucăți de creier printre petele de un roșu închis, apoi mâna i se destinse și pistolul căzu pe jos.

La auzul detunăturii, Șuta se răsuci pe scaun și privi direct în ochii goliți de expresie ai lui Cristea. Rămase multă vreme mut, cu privirea pierdută, urmărindu-l pe Cristea care se îndrepta clătinându-se spre ușa laterală a elicopterului. Se prăbuși pe banchetă și rămase acolo, cu ochii ațintiți în gol.

Într-un târziu, răspunse și Șuta la interpelările insistente care cereau explicații:

– Un incident regretabil, domnule director! Suspectul Alexei Rapcin a încercat să fugă de sub escortă și a fost împușcat mortal... Da, domnule director! Voi prezenta un raport detaliat, atât eu, cât și Cristea! Am înțeles, domnule director!

Era deja ora 10.30, nouăzeci de minute până la intrarea în vigoare a armistițiului. În largul mării, soarele se ridicase mult deasupra liniei orizontului. O zi caldă, liniştită, cu valuri leneşe cu creste abia înspumate, părea să se prefigureze în apele disputate de la granița româno-ucraineană.

Imensă, maiestuoasă, puternică şi grațioasă, fregata *Regele Ferdinand* despica apele aproape cu viteza maximă de treizeci de noduri, lăsând un siaj prelung de spumă albă, în timp ce pe o traiectorie paralelă la aproximativ doi kilometri distanță, sora sa geamănă, fregata *Regina Maria*, o urma îndeaproape.

Căpitanul Leonard Buteanu, comandantul de pe *Regele Ferdinand*, duse binoclul la ochi. În zare, spre nord-vest, contururile întunecate ale Insulei Şerpilor se ridicau din apele mării. Veşnică şi tăcută, ca o permanentă amenințare. Dar în momentul de față, o altă amenințare îl preocupa pe căpitanul Leonard Buteanu. În imediata vecinătate a insulei, de câțiva ani, o fregată ucraineană patrula zona în permanență. Asta îl interesa, din moment ce obiectivul său era tocmai această fregată. Iar aceasta era vizibilă pe radar, chiar dacă era încă ascunsă privirii de către profilul înalt al insulei.

– Ținta clară pe radar, domnule căpitan! îl informă ofițerul responsabil cu armamentul. Aşteptăm să apară de după insulă?

– De ce să aşteptăm, locotenente? întrebă căpitanul rânjind. Le putem transmite de pe acum un salut din partea marinei militare române!

– Harpoon 1, domnule căpitan? zâmbi locotenentul.

– Să fie Harpoon 1, locotenente!

– Racheta 1 gata de tragere! Pregătiți 2, 5 şi 6! La comanda dumneavoastră... !

– Foc!

– Harpoon 1, foc!

Racheta antinavă Harpoon SLAM-ER părăsi tubul lansator şi îşi începu curba ascensională ghidându-se după datele iniţiale introduse în calculatorul de bord. După ce atinsese altitudinea standard, datele primite se transmiseră la unitatea de ghidare pentru corecţiile de zbor şi racheta îşi continuă drumul spre ţintă.

– Ţinta începe să se îndepărteze! Fuge!

– Mi se pare de bun simţ! mormăi Buteanu.

Racheta explodă în apropierea fregatei ucrainene, doborâtă de tirul disperat de la bord. Inamicul continua să se îndepărteze cu viteză maximă spre nord.

– Transmiteţi-i lui Dinu că vom continua împreună urmărirea! urmă Buteanu referindu-se la căpitanul Grigore Dinu, comandantul de pe *Regina Maria*. Scopul lor final era, după curăţarea zonei Insulei Şerpilor, blocarea Canalului Bâstroe cam la ora intrării în vigoare a armistiţiului. Nu prea avea timp de pierdut.

– Transmiteţi Ereţilor şi Broaştei că drumul e liber! Noi plecăm mai departe!

Cursul fregatelor urmă o rută de ocolire a Insulei Şerpilor, cu cap compas spre nord. Cu un vuiet puternic, două avioane de vânătoare F-16 apărură de nicăieri şi descriseră un arc de cerc larg pe deasupra fregatelor, apoi porniră în recunoaştere spre nord. Călin Pop era în avionul din frunte.

Broasca, porecla unei nave de desant maritim, se apropia cu scopul de a debarca şi ocupa Insula Şerpilor. Ereţii erau două elicoptere MI-24 de transport ce urmau să le deschidă drumul. În primul dintre ele, maiorul Alexandru îşi privea încruntat oamenii. Dintre cei cu care urcase într-un alt elicopter cu câteva zile în urmă, acum mai avea mai puţin de două treimi. Restul zăceau morţi sau răniţi, unii dispăruţi, pierduţi pe câmpurile de

luptă ale Dobrogei. Privea şi spre câteva feţe noi, paraşutişti ataşaţi sub comanda sa pentru completarea efectivelor, în aşa fel încât să se poată umple două elicoptere de transport. Nu se putea baza prea mult pe ei, nu-i cunoştea, dar nu prea avea ce face.

Mai erau patru minute până deasupra obiectivului. Îşi drese glasul, apoi strigă către soldaţii strânşi ciorchine în cala elicopterului:

– Eu voi fi primul care voi pune piciorul pc insula asta blestemată! Cel care va rămâne în urmă, va avea de a face cu mine! Acum, gata de luptă!

Patru minute mai târziu, lumina verde se aprinse în compartimentul din spatele fiecărui elicopter, semn că au ajuns la ţintă. Maiorul Alexandru a fost primul care s-a aruncat afară, în luptă.

La ora 12.06, bicolorul ucrainean era coborât de pe catargul cel mai înalt, iar tricolorul românesc, sub forma unui steag zdrenţuit şi însângerat, era ridicat pe aceste locuri pentru prima dată după şaizeci şi doi de ani.

– Cât e ceasul? întrebă Dăianu.

– 12.25, răspunse Sorescu aruncând o privire pe cadranul dc la încheietura mâinii.

– E deja pace?

– Mda, e armistiţiu.

Dăianu oftă zgomotos, apoi se ridică de pe fotoliu şi începu să-şi îmbrace haina cu gesturi stângace. Sorescu îl urmărea cu privirea.

– Ce faci? Pleci acasă?

– Mda, nu cred că mai aveţi nevoie de mine. Mă duc să dorm.

Totuşi, dă un telefon mâine! Poate Titi vrea să arunci o privire pe dispunerea trupelor, mai şti?

– Bine, răspunse Dăianu îndreptându-se spre uşă.

Ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva, Sorescu exclamă:

– Stai, îţi dau o maşină să te ducă!

– Nu, mersi, prefer să merg pe jos, îi răspunse Dăianu cu mâna pe clanţă.

– Profesore!

Dăianu întoarse capul.

– Încă ceva. Mulţumesc pentru tot!

– N-ai pentru ce! răspunse acesta închizând uşa după el.

Parcurse coridoarele aproape pustii, ieşi în stradă, în căldura sufocantă, şi începu să meargă agale, ferindu-se din calea trecătorilor.

Coborî treptele agale până pe malul Dâmboviţei. Începu să meargă agale, plimbându-şi mâna pe balustradă, cu ochii spre apele leneşe ce curgeau la vale.

Două tinere ce făceau jogging trecură pe lângă el aruncându-i priviri interesate. Dăianu nu le zări, continuând să privească undele tăcute, sprijinit în mâini pe balustrada tare. Mintea îi zbura departe, pe câmpurile de luptă, acolo unde mii de tineri căzuseră în focul unei încleştări supraomeneşti pentru a păstra un ideal. Sau mai multe.

În mod sigur, unul dintre idealuri era şi cel al libertăţii, chiar şi al libertăţii de a te plimba liniştit, fără teamă. Şi pentru asta au murit oameni. Poate unii mai buni decât el.

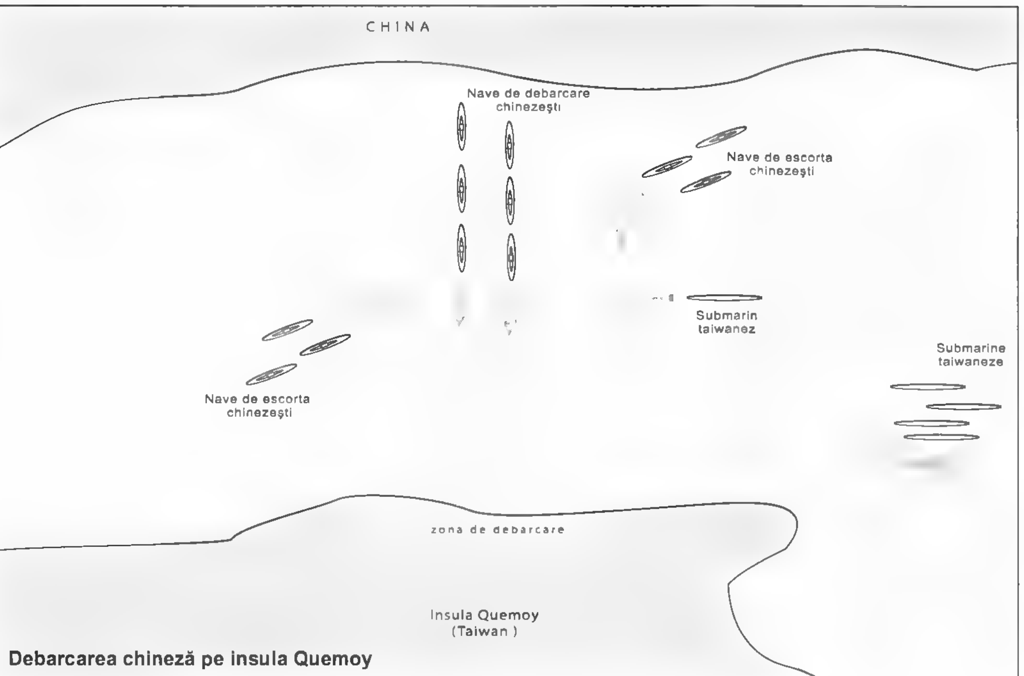
Zgomotele străzii, maşinile, claxonatul nervos al taximetriştilor, vuietul activităţii cotidiene, contrastau pregnant cu liniştea adâncă din birouri, întreruptă doar de zumzetul aerului condiţionat. Aici, în stradă, viaţa îşi urma cursul, de parcă războiul aparţinea altui timp, un timp al coşmarurilor din altă lume. O altă lume, îndepărtată, dar al cărei spectru putea năvăli din nou oricând, fără veste.

Hărți și schițe

pag. 721 - 731

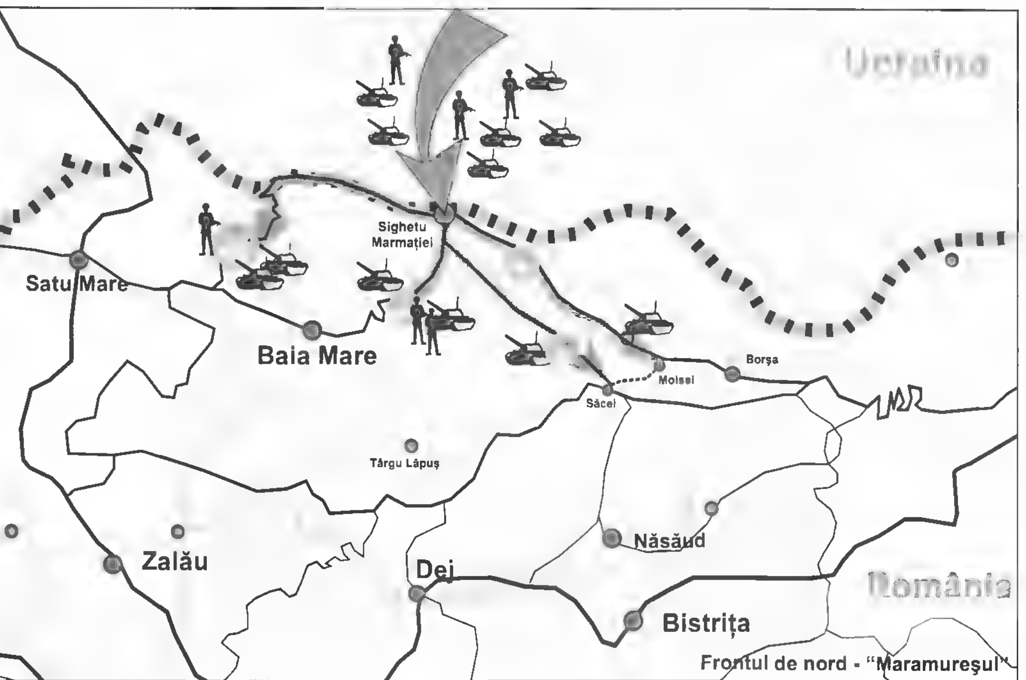

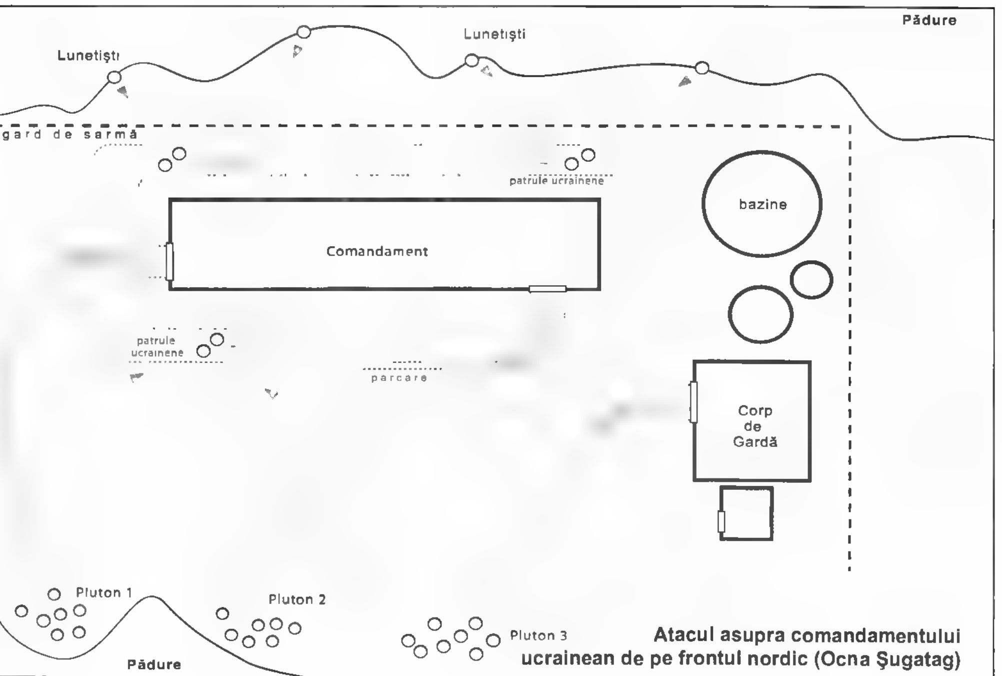

Asaltul trupelor antitero la sediul INMINBANK.

Debarcarea chineză pe insula Quemoy

Planul de invazie
ucrainean
27 mai 2010

Ucraina
Sighetu Marmaţiei
Satu Mare
Baia Mare
Borşa
Moisei
Săcel
Târgu Lăpuş
Năsăud
Zalău
Dej
Bistriţa
România
Frontul de nord - "Maramureşul"

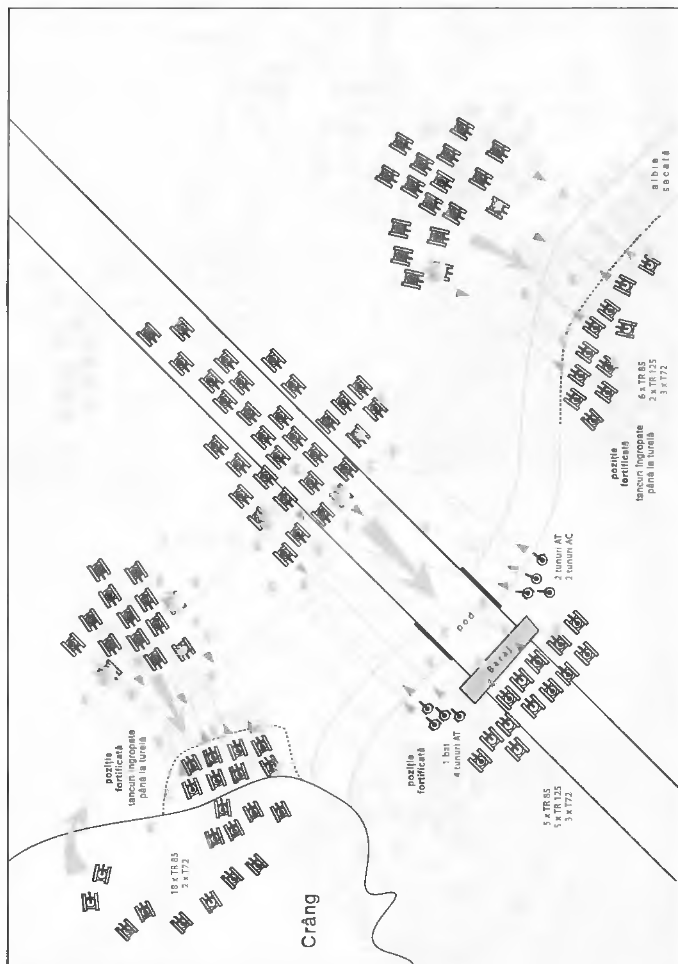

Atacul asupra comandamentului ucrainean de pe frontul nordic (Ocna Şugatag)

Galați
Isaccea
Niculițel
Tulcea
Babadag
trupe române încercuite
Incursiunea lui Morun
Hârșova
București
Debarcări ucrainene
Kogălniceanu
Constanța
faza 1

Galați
Isaccea
Niculițel
Tulcea
Babadag
Hârșova
spre București
Mihail Kogălniceanu
Constanța
faza 2

Frontul de sud "Dobrogea"

Bătălia de la Ciurucova (faza 1)

Bătălia de la Ciurucova
(faza 2)

Bătălia de la Ciurucova
(faza 3)

zbor de recunoastere
2 x IAR330 Puma Socat

Flota română

Lăstunul
Regina Maria
Zborul
Șoimul
Viceamiral Eugeniu Roșca
Albatrosul
Vulturul
Pescărușul
Mărășești
Fulgerul
Regele Ferdinand

Flota ucraineană

Hmelniecky
Uman
Kahovka
Hetman Sahaydachniy
Uzgorod
Sevastopol
Nikopol
Kremenchuk
Pryluky

4 x F/A 18 Hornet

Bătălia Mării Negre

Constanța

BELARUS
POLAND
Invazia
aliaților
1 Iunie 2010